

Giới thiệu Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc

Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc thuộc thể loại đô thị, ngôn tình nói về lần đầu tiên gặp mặt, anh 26, cô 17. Anh là con cưng của một gia đình giàu có bậc nhất, được sự yêu chiều sủng ái của tất cả mọi người. Cô là cô gái nhỏ đeo kính gọng đen đeo liềm răng, tự ti, hướng nội. Cô tặng hoa cho anh, lại bị anh lạnh lùng cự tuyệt. Cô vì trả thù cho cha, ở câu lạc bộ xa hoa, cô gặp lại anh lần nữa, khi đó trong bóng tối ai cũng không biết người nào. Lần thứ hai gặp mặt, là một tháng sau. Anh đeo chiếc kính gọng vàng, mặc áo cưỡi màu trắng, đeo găng tay trắng, nhận lấy tay cô trong tay cha cô. Cho dù là kén chọn, cô vẫn mặc trang phục đó, mang mắt kính đó, luôn tự ti rụt rè không hề thay đổi. Một nửa tháng sau, bọn họ ly hôn. Cô có thai, đem tấm chỉ phiếu ngân hàng ném thẳng vào gương mặt đẹp trai của anh, sau đó ngênh ngang rời đi, từ đó biến mất ở thế giới của anh. Lần thứ ba gặp mặt, bốn năm sau. Bọn họ đứng đối diện với nhau nhưng không nhận ra ai. Anh không nhận ra cô, là bởi vì giờ đây cô thay đổi quá lớn. Mà cô không nhận ra anh là bởi vì. Mời độc giả xem tiếp truyện hay để tìm hiểu nhé.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Trên chiếc ghế da to lớn có một người đàn ông trẻ tuổi đang nằm nghiêng, mắt nhắm lại, hai cái chân dài để lên trên mặt bàn làm việc.

Nghe lời nói của trợ lý, anh khẽ mở mắt, quay bút máy trong tay, rồi liếc qua tấm hình trên bàn một chút. Đó là một cô gái mười bảy, mười tám tuổi đang mặc váy, mang mắt kính màu đen, đeo liềm răng, vẻ mặt cực kỳ khô khan, vài tấm hình hầu như đều là một vẻ mặt.

Nói đùa sao! Anh dùng lực trực tiếp ném cái bút văng đi xa, rồi mới ngồi xuống ghế tức giận quát “Đi, anh đi về hỏi ông cụ có phải nhìn nhầm rồi! Loại người này cũng có thể bảo tôi lấy về sao?”

“Ông chủ thật sự không nói nhầm. Ông ấy biết cậu sẽ hoài nghi cho nên đã phải dẫn dò tôi trước. Cô gái này chính là đại tiểu thư của Nhà họ Lâm Lâm Thi Ngữ. Hiện nay đang là sinh viên năm nhất của trường đại học âm nhạc ở trong nước, năm nay 17 tuổi.

“Vớ vẩn!” Anh chợt đứng lên, lông mày nhăn chặt lại “Ông ta đang ở đâu?”

“Bây giờ ông chủ đang đi tới Nhật Bản, điện thoại không liên lạc được. Ông ấy có nhắn lại là đã sắp xếp hôn lễ xong xuôi, chờ cậu kết hôn thì ông chủ sẽ xuất hiện!

“Vậy nếu tôi không kết?”

Trợ lý lập tức đưa lên một túi tài liệu cho anh “Ông chủ nói chỉ cần cậu xem vật này nhất định sẽ kết hôn!”

Anh nhận lấy túi tài liệu, kèm theo một lời nhắn nhủ “Hãy bảo vệ tập đoàn Trác thị không bị phá sản!”

Lúc này chỉ có Nhà họ Lâm mới có thể cứu Trác thị của chúng ta. Nếu không nửa đời cơ nghiệp của cha anh, toàn bộ sẽ bị phá sản. Ông Lâm đã đồng ý chỉ cần anh cưới con gái ông ta, ông ta sẽ lấy 20% cổ phần của Lâm thị làm quà cưới khi đó chúng ta sẽ có thêm thời gian để vượt qua khó khăn này.

“Đáng ghét!! Thật không ngờ Nhà họ Lâm lại lợi dụng lúc chúng ta gặp khó khăn để ép tôi cưới đứa con gái của lão! Tốt, tôi cưới! Để xem, tôi sẽ cưới cô ta, rồi ngay sau đó tôi sẽ đẩy cô ta cút ra ngoài!” Tiếng la hét phẫn nộ gây sợ hãi cho nhiều người, họ không biết vị tổng tài trẻ tuổi này rốt cục là đã xảy ra chuyện gì.

Người đàn ông trẻ tuổi này chính là Trác Minh Liệt, tổng tài trẻ tuổi nhất của Trác thị trong số những người thừa kế trước của gia tộc. Năm nay anh hai mươi bốn tuổi chưa lập gia đình, mới từ đại học Havard trở về, vừa trở về là anh phải tiếp quản công ty ngay nhưng lúc này lại đúng vào lúc công ty gặp khó khăn, cả ba hạng mục lớn nhất đều bị thiếu tiền vốn. Vấn đề khó khăn này cha anh không chịu trách nhiệm mà lại đẩy lên đầu anh, còn mình thì ung dung tự tại đi chơi vui vẻ để lại cho anh một phương pháp giả quyết không thể tệ hại hơn nữa.

Nhà họ Lâm.

“Tiểu thư Thi Ngữ hôm nay cô không phải đi học. Đồng sự trưởng nói chờ ông ấy tan việc sẽ tìm cô để nói chuyện!” Người giúp việc A Cúc nhỏ giọng nói.

“Nhưng hôm nay bạn học của em muốn tổ chức cho em một buổi sinh nhật thật vui vẻ vì thế chị Cúc em sẽ cố gắng về sớm một chút!” Lâm Thi Ngữ nhẹ giọng trả lời.

Hôm nay là sinh nhật lần thứ mười bảy của cô đáng tiếc trừ người bạn thân nhất ra thì không một ai thêm nhớ đến ngày sinh nhật của cô.

“Thi Ngữ!” Từ phía sau lưng Thẩm Từ Quân vỗ vai cô một cái.

“Tư Quân đừng làm tố giặt mình”. Bình thường cô cũng không hay đi chơi với mọi người làm sao có chuyện họ sẽ tham gia sinh nhật của cô? Ở trường học Lâm Thi Ngừ rất lặng lẽ và trầm mặc vì vậy mà cô rất ít bạn bè, nên lần này cả lớp đều đến dự sinh nhật của cô thật là một điều làm cô bất ngờ.

“Đương nhiên đó là công của tớ nhé!” Thầm Tư Quân vỗ vai cô nói “Cậu là người tốt sau này nhất định sẽ cưới được đại gia nha! Được rồi, được rồi nhiều người không phải rất náo nhiệt sao!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Thất Thân

“Tổng tài, nhà hàng bên kia đã chuẩn bị rất tốt vào hôm 19, ngài có muốn hẹn gặp tiểu thư Thi Ngừ không?”

Trác Minh Liệt khoát áo, nhanh chóng chui vào chiếc kia Maybach 62 đi mất.

Ngày Chín là một quán bar sang trọng nhất trong cả thành phố, nó tụ tập đầy đủ tinh hoa của mọi quán bar và đó cũng chính là nơi mà Trác Minh Liệt thích nhất. Và đương nhiên hầu hết tất cả mọi người đi đến nơi này không phải là quan chức thì cũng thuộc giới thượng lưu.

“Thi Ngừ, tối nay chúng ta sẽ đi quán Bar Ngày Chín. Đợi lát nữa tớ sẽ giúp cậu hóa trang thành một người trưởng thành thực thụ không phải là đáng về trẻ con 17 tuổi hàng ngày của cậu nữa” Thầm Tư Quân nói xong lấy ta buộc mái tóc dài của Lâm Thi Ngừ lên, sau đó cho cài lên trên đó những lọn tóc xoắn màu phớt.

Quán bar Ngày Chín? “Tư Quân, tớ không muốn đi nơi đó đâu ,ngộ nhớ làm sao thì sao” Lâm Thi Ngừ thấp thòm.

“Yên tâm đi tất cả có tôi đây!”

Ba giờ sau tại quán bar Ngày Chín , trong đại sảnh xuất hiện một cô gái rất xinh đẹp làm mê hoặc tất cả mọi người . Mái tóc quấn màu râm nắng quyền rũ nở rộ trên bả vai, áo đầm màu đỏ như lửa bao lấy vóc dáng linh lung mỹ lệ. Vớ lưới cá màu đen phối với giày cao gót màu đỏ quyền rũ, chỉ là gương mặt trong sạch như hoa bách hợp mang theo vài phần thấp thòm mê mẩn.

“Thi Ngừ cậu vào phòng lớn trước đi , tớ ở đây đợi các bạn khác”. Thầm Tư Quân khích lệ vỗ vỗ lưng ngọc của Lâm Thi Ngừ .

“Tư Quân!” Trời ạ, đây là lần đầu tiên cô tới nơi này làm sao mà biết được phòng lớn ở chỗ nào ,mặc dù như thế cô vẫn cố đi về phía trước , chỉ chốc lát những chiếc đèn nháy đã làm cho cô hoa hết cả mắt. Cô đi từ bên trái sang phải khi đếm đến phòng thứ ba thì đẩy cửa đi vào.

“Nguy rồi đi nhầm phòng!” Lâm Thi Ngừ kinh hô! Đây cũng là một bữa tiệc sang trọng nhưng không phải là bữa tiệc của cô.

Cô nhắc chân, muốn chạy đi nhưng lại bị người khác gọi lại “Vị này chính vị hôn thê của Trác Minh Liệt- tiểu thư Hàn Ti Nhã ! Quả nhiên danh bất hư truyền! “ Một người đàn ông mặc tây trang nói lớn.

“Trác Minh Liệt chưa bao giờ dẫn tiểu thư Hàn Ti Nhã đi cùng, vậy hôm nay cô ấy có thể cùng chúng ta uống một chén !”

Tất cả mọi người trong phòng lớn vừa nghe thấy tên Hàn Ti Nhã thì lập tức tập chung lại.

“Thật sự xin lỗi nhưng mà tôi đi nhầm phòng” Nhưng những người đó đều không nghe cô giải thích ép cho cô uống rượu. Lâm Thi Ngừ lại bị ép uống một ly rượu chỉ chốc lát sau đầu óc cô liền choáng váng . Cô cố gắng hết sức để thoát khỏi những người đó , nhưng bọn họ lại cố vây quanh cô đẩy cô vào một gian phong xa lạ, Lâm Thi Ngừ vừa thấy giường là lập tức nằm xuống ngay .

Thật mềm, thật thoải mái còn có chút ấm áp Lâm Thi Ngừ mơ mơ màng màng vuốt ve thứ gì đó ở phía dưới.

“Đủ chưa? “Giọng nam hùng hậu khiến Lâm Thi Ngừ say rượu chột tính một chút nhưng đã đã quá muộn. Người nọ lật người đè lên người cô ,không nói lời gì đã gỡ bỏ quần áo của cô.

“Chờ một chút” cô mơ hồ kêu lên nhưng đầu óc đã hoàn toàn ngưng trệ.

!! Cảm giác đau đớn giữa hai chân truyền đến làm cho Lâm Thi Ngừ không chịu được liền há mồm cắn cánh tay của người kia. Người nọ còn chưa chú ý đến hành động của Lâm Thi Ngừ, cô vừa đau lại sợ không đủ sức nói được mạch lạc nữa là kêu.

Cho đến thỏa mãn người đàn ông kia mới dùng tay bật đèn ở đầu giường. Lâm Thi Ngừ hét lên một tiếng rồi lăn một vòng xuống giường chạy ra ngoài, người đó vội quàng khăn tắm đuổi ra ngoài nhưng chỉ kịp nhìn thấy chiếc giày cao gót màu đỏ tươi trong không khí tràn ngập mùi thơm nhàn nhạt.

Chương 3: Kết Hôn

“Đại tiểu thư cô đã vài ngày không ra cửa rồi có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không?” A Cúc đứng ngoài cửa phòng hỏi. Nhưng bên trong một chút âm thanh cũng không có.

“Khi Đồng sự trưởng trở lại ông ấy tìm cô có chuyện!” Mười phút sau Lâm Thi Ngừ từ trên lầu đi xuống, khuôn mặt gầy gò nhỏ nhắn càng tái nhợt. “Lâm Thi Ngừ ba có chuyện muốn thương lượng với con. Hôn sự của con ba đã chuẩn bị cho con tốt lắm rồi, buổi lễ sẽ tổ chức vào tuần sau.

Cái gì gọi là thương lượng chắc đã quyết định hết tất cả rồi còn thương lượng gì nữa đúng là chuyện cười!

Tùy đi! Chuyện ngoài ý muốn hôm sinh nhật ngày đó đã để cho cô trải qua tai hoạ như vậy dù sao cũng đã không chỗ nào để đi nữa việc gì đến thì cũng chẳng làm sao!

“Tốt vậy ba chuẩn bị đi!”

Bảy ngày sau,

“Các vị hôm nay là ngày vui của đại thiếu gia của tập đoàn Trác thị và thiên kim Lâm thị ,ngày hôm nay hai công ty lớn bắt tay nhau có lẽ về sau trên thương trường sợ rằng sẽ không có đối thủ. Chỉ là tại sao vị Đại Thiếu Gia Trác gia tuổi còn trẻ đã kết hôn điều này thật sự làm cho người ta không hiểu. Chẳng lẽ tiểu thư nhà họ Lâm có cái gì đặc biệt sao mời quý vị xem thêm!” Các công ty giải trí Đài Truyền Hình đều muốn nhờ tin tức này mà lập quan hệ với các thương nhân. Mọi người đối với đại tiểu thư Lâm gia vị tiểu thư chưa từng ra mặt ngày càng tràn ngập tò mò.

Ông kính chuyển qua Lâm Thi Ngừ ,khuôn mặt ngây ngô với gọng kính đen của cô nhanh chóng xuất hiện trước mặt người xem trên cả nước, áo cưới màu trắng xinh đẹp, giày thủy tinh được quần ruy băng lên hòa chung cùng bầu không khí của hội trường hôn lễ nhìn thật giống như trong truyện cổ tích. Nhưng không ai chú ý những thứ này tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đỏ đần của Lâm Thi Ngừ.

Mặc áo cưới màu trắng khuôn mặt lạnh lùng của Trác Minh Liệt không hề thay đổi từ giáo đường bước xuống anh như một hoàng tử bước ra từ câu truyện xưa lạnh lùng mà quý phái.

Trong bài hát mừng đám cưới anh nhận lấy này tay của cô dâu cả người cô thoát ra một mùi hương thoang thoảng.

“Trác Minh bất kể nghèo khó, tật bệnh, khó khăn, khổ sở ,giàu có, khỏe mạnh, vui vẻ, hạnh phúc anh đều nguyện ý đối với Lâm Thi Ngừ không xa không rời một đời một kiếp mến yêu cô ấy?”

“Tôi đồng ý!” âm thanh của Trác Minh Liệt lạnh lẽo làm cho không khí ở cả hội trường trở nên khác thường quỷ dị.

“Lâm Thi Ngừ bất kể nghèo khó, tật bệnh, khổ sở, giàu có, khỏe mạnh, vui vẻ, hạnh phúc cô đều nguyện ý đối với Trác Minh Liệt không xa không rời một đời một kiếp mến yêu anh ấy?”

“Tôi đồng ý!” Giọng nói của Lâm Thi Ngừ nhẹ nhẹ giống như không hề nói.

“Chúa trời chứng giám tôi tuyên bố các con chính thức trở thành vợ chồng người. Bây giờ các con có thể trao đổi nhẫn.”

Hai người trao đổi nhẫn cho nhau.Rội nhanh chóng bị mọi người đưa lên xe hoa để đi hưởng tuần trăng mật.

“Minh liệt em mới phải là vị hôn thê của anh!” Bên ngoài tất cả nhân viên nhân viên đang cố gắng ngăn cản cô gái xinh đẹp trước mặt ,” Làm sao anh có thể đối với em như vậy!”

“Tiểu thư Ti Nhã có chuyện gì xảy ra?” truyền thông nhảy cảm lập tức ngằm hiểu có chuyện không ổn liền vây quanh Hàn Ti Nhã.

“Cô gái kia là giả tôi mới là vợ chưa cưới của Trác Minh Liệt.”

Một viên đá làm gọn ngàn tảng sóng phóng viên phục hồi tinh thần muốn tìm Trác Minh Liệt để hỏi nhưng xe hoa của bọn họ đã sớm rời đi rồi.

Chương 4: Ly Hôn

Không khí trong xe trầm mặc làm mọi người hít thở khó khăn, sự lạnh lùng của Trác Minh Liệt dường như làm cho không gian bị thu hẹp lại.

Cũng không biết trải qua bao lâu sự trầm mặc bị tiếng chuông điện thoại di động đột ngột đánh vỡ.

Trác Minh Liệt nhận điện thoại xong, thái độ buông lỏng một cách rõ ràng. Anh lái xe sang một bên vỉa hè rồi dừng lại mở cửa xe làm ra một tư thế xin mời.

“Thật ngại tiểu thư đường tiếp theo chúng tôi không cùng đường mời cô xuống xe!”

Lâm Thi Ngữ không tin vào tôi mình dù có chuyện gì đi nữa thì hôm nay cũng là ngày bọn họ kết hôn. Anh tôi sao có thể nói như vậy.

“Anh có ý tứ gì?” Mặt Lâm Thi Ngữ không đổi sắc hỏi “Anh muốn đem tôi bỏ ở chỗ này?”

“Là như vậy tiểu thư. Tôi có nhận được tin tức là gia đình cô đã phá sản. Hôn ước của chúng ta cũng sẽ lập tức được hủy, chúng ta phải ly hôn!” Trác Minh Liệt không hề để ý đến khuôn mặt Lâm Thi Ngữ đã trắng bệch khỏi động xe đi mất.

Nhà phá sản? Lâm Thi Ngữ như từ trong mộng mới tỉnh lập tức lấy điện thoại di động gọi cho ba cô nhưng không ai tiếp, cô lại gọi điện thoại cho công ty cũng không thông, tất cả mọi người cứ như bốc hơi.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? ! ! Lâm Thi Ngữ lòng như lửa đốt nhưng nơi này là cái cầu rất cao nên không có cái xe nào đến.

Cô xách áo cưới cồng kênh lên từ trên cầu chạy xuống như bay, cô hận cái thế giới vô tình này.

“Kia có phải là cô dâu của Trác gia?”

Sao lại ở đây một mình! Có tin tức có tin tức!

Bởi vì nghe Hàn Ti Nhã nói chuyện nên một đám phóng viên đã đuổi theo xe của Trác Minh Liệt.

Lâm Thi Ngữ tiểu thư xin chờ một chút!

Lâm Thi Ngữ vừa nghe thấy tiếng của rất nhiều người từ phía sau cô cứ nghĩ là có thể nhờ cứu giúp nhưng lại không ngờ gặp được một đám chó săn.

Đèn flash nháy liên tục làm cho Lâm Thi Ngữ hoảng sợ né tránh không kịp

Các người muốn làm gì!

Xin hỏi tại sao cô lại bị chú rể bỏ lại ở trên đường, các cô có phải có chuyện gì xảy ra hay không?

Vừa rồi cod thông báo tập đoàn Lâm thị đã phá sản đối với vấn đề này cô có ý kiến gì không?

Xin hỏi trước đây cô có biết tiểu thư Hàn Ti Nhã sao?

Ngừng câu hỏi ừ ừ kéo đến khiến đầu Lâm Thi Ngữ thật đau Cầu xin các anh tôi không biết cái gì hết xin đừng hỏi tôi!

Lâm Thi Ngữ khổ khổ cầu khẩn thế nhưng những người này không hề buông tha cô. Cô dùng sức tách ra khỏi đám người bỏ chạy. Cô nghĩ tới muốn chạy đến đường cái đối diện cô muốn thoát khỏi những người này. Nhưng tai hoạ đột nhiên xuất hiện. Chiếc Bugatti Veyron giống tia chớp đâm thẳng vào cô.

Áo cưới màu trắng tinh khiết như một con bướm trắng tung bay giữa không trung Lâm Thi Ngữ chợt nghĩ đến những chuyện cũ lời của mẹ trước khi qua đời sau, âm thanh lạnh lùng của người đàn ông Trác Minh Liệt chuyên đi chơi ở Hoa Kỳ..... tất cả cứ như một cuộn băng tua chậm nhưng rồi đột nhiên lại biến mất.

Mùi máu tanh thức tỉnh mọi người, đám chó săn đang cố ghi chép lại tất cả. Máu nhuộm vải trắng giống như là hoa hồng héo úa, sinh mạng như đang từ từ bị rút cạn.

Đáng chết! Trong chiếc xe thể thao người đàn ông đeo kính mát vội vàng ôm lấy Lâm Thi Ngữ đang nằm trên đất khẩn cấp chạy tới bệnh viện.

Chương 5: Năm Năm

“Xế chiều hôm nay ở Tây Bắc cao đã xảy ra một vụ tai nạn xe cộ nghiêm trọng”. Trác Minh Liệt biết mình không phải cười cô gái quái dị ấy thì như trút đi được gánh nặng, anh nhanh chóng trở lại biệt thự của mình, vừa mới mở ti vi đã nhìn thấy tin tức này.

Anh nấn xuống sofa nghe phát thanh viên nói “Nạn nhân là một cô dâu nhưng không hiểu sao cô ấy lại ở trên đường” Nghe thấy vậy Trác Minh Liệt lập tức ngồi dậy máy quay vừa đúng lúc quay đến hiện trường tai nạn, xung quanh hiện trường máu tươi vương vãi khắp trên mặt đất, một chiếc mắt kính đen nằm giữa đường.

Chiếc mắt kính kia thật quen thuộc!!!!

Tại sao có thể như vậy! Trác Minh Liệt không thể nao tưởng tượng nổi sẽ xảy ra chuyện bi thương này.

Anh lập tức bảo nhân viên tìm xem Lâm Thi Ngữ ở bệnh viện nào nhưng vừa mới mở cửa đã nhìn thấy hàng loạt phóng viên.

“Trác tiên sinh xin hỏi ngài cùng tiểu thư Hàn Ti Nhã rốt cuộc có quan hệ gì?”

“Trác tiên sinh hai mươi phút trước có người nhìn thấy vợ của ngài bị xe đụng phải bây giờ ngài là đi thăm cô ấy sao?”

“Trác tiên sinh”

“Cút!!!”

Trác Minh Liệt hét lớn một tiếng tức khắc làm cho đám người yên tĩnh lại, và tự động nhường ra một con đường.

Anh chạy nhanh như điện chớp tới bệnh viện nhưng vẫn chậm mất một bước.

“Cô y tá xin hỏi Lâm Thi Ngữ ở nơi này phải không?”

“Phòng số 21 nhưng hai phút trước đã có một vị tiên sinh tới đón cô ấy đi rồi!”

“Cô bị thương nặng như vậy là ai đón cô ấy?”

“Tôi không biết” y tá lắc đầu một cái.

Trác Minh Liệt nhanh chóng đuổi ra cửa bệnh viện nhưng anh chỉ kịp nhìn thấy một chiếc Bugatti Veyron chạy qua. Ông Lâm bởi vì dính đến vấn đề kinh tế nên đang ở trong tù những người khác phần lớn đều không ở đây. Vậy ai... là ai đã đón Lâm Thi Ngữ đây? Đứng ở cửa lớn của bệnh viện lần đầu tiên Trác Minh Liệt cảm nhận được nỗi lo lắng là như thế nào

Năm năm sau. Một bé trai bốn năm tuổi khỏe mạnh kháu khỉnh ở trong phòng vui vẻ kêu.

“Cầu Cầu con lại làm sao? “Nghe được tiếng kêu của bé trai, một cô gái nhìn còn rất trẻ từ trong phòng bếp đi ra. Cô mặc cả một bộ đồ màu hồng trên tay đang cầm một lon sữa tươi.

“Tiểu Thi con muốn cái này Cầu Cầu chỉ vào TV quảng cáo.”

“Món đồ chơi mới của Trác Thị đưa ra thị trường đang tuyển chọn trẻ em tuổi ba tuổi đến tám tuổi để đóng quảng cáo cho họ đóng xong sẽ nhận được món đồ chơi tốt nhất của Trác thị. Bạn con ở mầm non đều mong muốn mình được chọn. Con muốn có thể trở thành minh tinh quảng cáo nhất định các bạn nhỏ sẽ hâm mộ con đấy!”

“Chú Triết Vũ không phải mua cho con rất nhiều đồ chơi rồi sao? “Cô dịu dàng nói “Mẹ không đồng ý cho con đi!”

“Tiểu Thi làm ơn cho con đi đi mà. Làm ơn đi mẹ con không cần đi khu vui chơi con không muốn Transformers, con chỉ muốn mẹ cho con đi Trác thị thôi mà” Cầu Cầu đi theo kéo quần áo của Tiểu Thi từ bên trong cho tới bên ngoài.

“Không, được “

Tiểu Thi ngăn cản tay nhỏ bé của Cầu Cầu kéo con sang một bên

“Ngao ngẩn đi ngủ ngày mai còn phải đi học ! Chúng ta vừa mới đến đây mấy ngày mẹ vẫn chưa quen đường xá cho nên ngày phải đi sớm một chút!”

Cầu Cầu thất vọng đi tới giường nhỏ của mình .Tiểu Thi nhìn ủ rũ cúi đầu của con lắc đầu bất đắc dĩ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Không Biết

“Tổng tài hội nghị lúc tám giờ ngài có tới được không?”

“Không biết ở đây kẹt xe kinh khủng!”

“Tổng tài hôm nay người phụ trách của tập đoàn Xích Ưng tại Bắc Mĩ sẽ đến để cùng chúng ta bàn bạc về chuyện hợp đồng mà cha của ngài đã đích thân làm nên ngài nhất định phải tới!”

Trác Minh Liệt cúp oonhgs nghe từ trong xe đi ra việc cần làm gấp bây giờ chính là tìm công cụ để không phải đi bộ.

“Tiên sinh có thể cho tôi mượn xe máy một chút được hay không?” Cả người anh mặc Zegna danh quý đứng ở nơi này mượn xe máy của người cảm thấy có chút buồn cười. Quả nhiên không có ai để ý đến anh.

“Tiên sinh anh có phải có việc gấp hay không tôi đưa anh đi một đoạn đường!” “Âm thanh mát mẻ giống như bông hoa Bách Hợp vừa mới được hái xuống tán ra thấm vào ruột gan . Từ trước đến giờ Trác Minh Liệt đối với phụ nữ đều không có ý tốt, họ chỉ luôn luôn thích tiền, bọn họ luôn muốn mình sẽ giống như nữ vương ngày trước nhưng âm thanh mát mẻ này chợt làm cho suy nghĩ anh đối với phụ nữ tốt lên hẳn. Anh quay người lại cô gái xuất hiện trước mặt anh là một cô gái mặc áo len màu vàng nhạt, quần jean màu trắng mang theo chiếc mũ bảo hiểm màu hồng .

Thật ra chuyện này là Tiểu Thi đang trên đường đưa Cầu Cầu đi học về cả cuộc đời kem nhất là việc nhớ đường đi vị vậy mà cô đi rất từ từ sau đó vô tình nhìn thấy Trác Minh Liệt đang rất vội vàng. Cô đơn thuần không hề nghĩ ngợi gì mà đến giúp đỡ.

“Cám ơn cô tiểu thư, tôi muốn đi đến tổng công ty Trác thị.” Trác Minh Liệt không khách khí đem than hình 1m8 ngồi lên chỗ ngồi nhỏ phía trước. Cô cố hết sức khởi động động cơ chạy xe máy.

Đây là lần đầu tiên Trác Minh Liệt ngồi trên loại xe này cảm giác thật có chút khác lạ gió nhẹ thổi vào mặt, cả người cũng cảm thấy thật thoải mái. Anh nhìn bóng lưng bóng lưng của cô chợt sinh cảm giác muốn tìm hiểu về cô. Gió dịu dàng thổi mái tóc dài của cô lên trên mặt anh thoang thoảng tỏa mùi hương quả nhiên là mùi hoa Bách Hợp thật mát mẻ .

“Tiên sinh đến rồi” Cô quay ngược đầu xe lại.

Chờ một chút! Trác Minh Liệt muốn nói lại thôi anh muốn hỏi cô ấy tên họ là gì nhưng lại cảm thấy mình có phần ngu ngốc vì vậy nhìn cô gật đầu một cái rồi đi vào công ty.

Cô gái xoay người nhanh chóng biến mất trong đám người.

“Are you the one...” tiếng nhạc du dương vang lên cô liền dừng xe lại.

“Triết Vũ có chuyện gì sao?”

“Không có chuyện thì không thể gọi cho em sao? Tiểu Thi hôm nay đã làm được những việc gì? giọng nói dịu dàng vang lên từ đầu kia điện thoại.

“Đưa Cầu Cầu đi học , bây giờ em muốn đi tìm một phần công việc nào đó “Tiểu Thi thành thật trả lời.

“Anh không cho em đi tìm việc , em chỉ cần ở nhà chăm sóc cho Cầu Cầu là tốt rồi” Triết Vũ nói “ Quyết định như vậy đi anh phải đi họp thôi!”

“Này như vậy là sao! “Tiểu Thi bữu môi đưa di động ném vào khóa bao.

Tại đại sảnh công ty Trác thị Trác Minh Liệt mang theo nhóm người phụ trách đi vào hội trường, anh vừa vào cửa liền chú ý tới người đàn ông trẻ tuổi ngồi ở giữa. Người này đeo kính mắt bằng vàng , ăn mặc âu phục cẩn thận tỉ mỉ, so với Trác Minh Liệt bén nhọn anh ta có vẻ ôn hòa nhã nhặn thông dong đậm bạc.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Cầu Cầu

“Chắc hẳn vị này chính là John Lý Lý tiên sinh rồi. “

Căn cứ vào tài liệu trước đó Trác Minh Liệt kết luận đây chính là CEO của tập đoàn Xích Ưng bên Bắc Mỹ.

“Trác tổng rất vui được gặp mặt!”

Bởi vì khí chất của hai người hoàn toàn khác nhau cho nên khi nói chuyện không khí giữa hai người cũng có chút quái dị. Trác Minh Liệt quá mức bén nhọn còn vị John Lý này lại quá mức ôn hòa.

“Anh nói đi đối với hạng mục này các anh sẽ ra giá bao nhiêu? “Trác Minh Liệt ngồi xuống, đem tài liệu ném lên trên bàn.

“Trác tổng tài vấn đề không phải là giá tiền. Vấn đề là tại hạng mục này chúng tôi muốn có được quyền ưu tiên mua “ John cười nói.

“Quyền ưu tiên mua , chúng tôi có thể cho các anh nhưng công ty các anh đưa ra giá tiền một chút thành ý cũng không có!”

Hai người ngơ ngác một câu tôi một, câu nói chuyện nửa ngày cũng không có kết quả gì . Thời gian nghỉ ngơi buổi trưa vừa qua bây giờ đã là ba giờ chiều rồi.

Nhà trẻ lúc tan học.

Tiểu Thi theo như thường lệ đứng ở cửa ra vào chờ Cầu Cầu tan giờ học nhưng đợi đến mười phút cũng không thấy cậu bé ra ngoài cô lo lắng vội chạy vào.

“Cô giáo cô giao Cầu Cầu đâu? Cô có nhìn thấy Cầu Cầu không?” Tiểu Thi kéo tay một cô giáo sư hỏi.

“Cầu Cầu? Nó vừa đi rồi mà!”

“Trời ạ! Nó đi? “

Tiểu Thi lo lắng lòng giống như kiến bò trên chảo nóng vội vàng lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại Triết Vũ “Triết Vũ , không thấy Cầu Cầu đâu cả anh mau trở lại mau trở lại!”

Trong không khí kịch liệt của cuộc đàm phán bất chợt vang lên tiếng chuông du dương mọi người nhất thời ngừng lại. Theo như không thấy lệ thường khi đi họp điện thoại di động phải tắt máy. Nhưng vị CEO nho nhã này không những không tắt máy mà còn quang minh chính đại nhận bởi vì người gọi điện tới là một nhân vật quan trọng.

“Tiểu Thi đừng vội bình tĩnh anh lập tức sẽ tới ngay! “ Giọng nói dịu dàng mang thêm mấy phần an ủi khẽ vang lên , âm thanh này làm cho tất cả mọi người ở đây được mở rộng tầm mắt. Cứ như vậy vị CEO Tập Đoàn Xuyên Quốc Gia vội vã rời khỏi hội trường: “Thật xin lỗi các vị tôi có việc gấp.”

Mọi người trợn mắt há mồm nhìn anh ta rồi đi lên quay sang nhìn Trác Minh Liệt.

“Đây chính là thành ý sao?” Trác Minh Liệt tức giận dùng dùng đem bút ném đi thật mạnh bước chân rời khỏi hội trường.

“Tổng tài cuộc tìm kiếm diễn viên nhí quảng cáo cho món đồ chơi mới ra đã có ngày có xem một chút không?” Phụ tá hỏi thăm Trác Minh Liệt.

“Um. “ Anh miễn cưỡng cố gắng nâng cao tinh thần, mở thiết bị hình ảnh ,âm thanh ra. Trong các tấm hình những thứ bé trai kia mỗi bé đều có một vẻ khác nhau đều khá tốt nhưng không có một bé nào làm cho anh hài lòng.Ngón tay anh khẽ ấn lên hàng long mày đang chau lại.

“Tiểu Thi em đang ở đâu? “Trước tiên Lý Triết Vũ chạy tới nhà trẻ nhưng lại không nhìn thấy tiểu Thi chỉ có thể gọi điện thoại cho cô.

“Triết Vũ cô giáo nói khi tan học Cầu Cầu đi một mình đi. Em đang ở chung quanh đây tìm nó! “Tiểu Thi hoang mang lo sợ nói.

“Em cứ đứng ở đó đừng đi đâu anh lập tức tới ngay!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Cửa Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Bỏ Qua

“Cầu Cầu, Cầu Cầu con đang ở đâu?” giọng Tiểu Thi mang theo nước nức, cô chạy theo dọc đường cái ngoài trường học tìm.

“Tiểu Thi lên xe! “Lý Triết Vũ lái xe đuổi theo.

“Triết Vũ!”

“Tiểu Thi mấy ngày nay em thấy Cầu Cầu có khác thường gì không?”

“Không có Tiểu Thi nắm chặt đôi tay khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt thành một đoàn.

“Vậy nó có thể đi nơi nào đây?”

“Triết Vũ Cầu Cầu có thể bị người khác bắt cóc hay không?” Tiểu Thi khăn trương lời kéo ống tay áo Triết Vũ.

“Sẽ không chúng ta vừa mới đến nơi đây lại không có kẻ thù! Tiểu Thi em nghĩ kỹ lại xem mấy ngày nay Cầu Cầu có nói muốn làm cái gì hoặc là nghĩ muốn cái gì hay không?”

“A em nhớ ra rồi!” Tiểu Thi chợt nhớ tới ngày mà Cầu Cầu nói muốn đi tham gia đóng ở cái công ty gì kia.

“Chú Cảnh sát” Cầu Cầu cảm áp-phích tuyển người của Trác thị kéo lại lề đường “Chú cảnh sát cháu muốn đi nơi này!”

“Người bạn nhỏ ba mẹ cháu đâu?”

“Bọn họ đều ở nơi này chờ cháu chú có thể giúp cháu một chút được không!”

Cảnh sát nhìn Cầu Cầu từ trên xuống dưới cảm giác không đúng làm gì có ba mẹ nào mà lại để mặc đứa bé. Lại nói nhìn cách ăn mặc của đứa bé này cũng không giống như những đứa bé nhà bình thường.

“Người bạn nhỏ nhà cháu ở nơi nào?”

“Chú, chú hãy giúp cháu một chút được không!” Cầu Cầu lôi kéo cảnh sát làm nũng nó thật sự rất muốn tham gia quảng cáo này, nó rất muốn lấy được món đồ chơi đó.

Cảnh sát đành phải ôm nó lên xe cảnh sát nghĩ rằng đầu tiên hãy đi đến nơi này xem một chút rồi sẽ đem đứa bé này đến đồn cảnh sát.

“Các người xem ở nơi này có một bé trai thật đáng yêu, thử xem nó có thể hay không thử vai trò này” Trác Minh Liệt không kiên nhẫn anh cảm lên hộp điều khiển ti vi vốn định tắt đi nhưng vào lúc này lại xuất hiện một bé trai vô cùng đẹp trai đáng yêu bị quét vào ống kính. Đáng vẻ hoạt bát đáng yêu, nét mặt ngây thơ đó lập tức hấp dẫn anh. Tuy chỉ có năm sáu giây ngắn ngủi nhưng lại làm cho người ta lưu lại ấn tượng sâu đậm. Làm quảng cáo với cậu bé này nhất định sẽ có hiệu quả rất tốt sao?

Trác Minh Liệt lập tức gọi điện thoại đến phía ngoài cửa anh muốn gọi người đi tìm bé trai này. Nhưng chợt có một loại cảm giác mãnh liệt làm cho anh không tự chủ được muốn tận mắt xem đứa bé này một chút vì vậy nhanh chóng chạy về phía cửa ngoài.

“Người bạn nhỏ ba mẹ của cháu căn bản là không có ở nơi này đúng không, cháu hãy cùng tôi trở về đồn cảnh sát, đi một mình rất nguy hiểm”

“Chú, cháu muốn tham gia cái này nhưng mẹ cháu không để cho cháu đi, vì vậy xin chú hãy giúp cháu, khi về nhà cháu nhất định sẽ nói rõ với họ “

Mặc sự van nài của Cầu Cầu thái độ của vị cảnh sát vẫn là duy trì muốn đưa Cầu Cầu mang về đồn cảnh sát.

Khi Tiểu Thi và Triết Vũ chạy tới thì đúng lúc nhìn thấy chú cảnh sát mang Cầu Cầu đi.

“Triết Vũ! Người cảnh sát kia có phải đang ôm Cầu Cầu phải không!”

“Đúng vậy chúng ta mau đuổi theo!”

“Vương Trọng lý nơi đó như thế nào? Tôi mới vừa nói đi tìm đứa bé kia các anh đã tìm được chưa? “Trác Minh Liệt vừa lái xe vừa cùng phụ tá trò chuyện.

“Tổng tài chúng tôi vẫn còn đang tìm”

Trác Minh Liệt càng lo lắng cho bé trai kia sẽ đi mất nên tốc độ xe càng nhanh. Đột nhiên tại đường rẽ trước mặt anh xuất hiện một chiếc xe cảnh sát chạy tới. Anh vì tránh xe cảnh sát mà lập tức đi chậm lại, hướng xe về phía bên phải ai ngờ cách đó không xa phía sau xe cảnh sát lại có một chiếc xe Bugatti Veyron đang phóng theo sau. Trác Minh Liệt né tránh không kịp cùng chiếc xe kia lướt qua nhau. Xe của mình cùng chiếc Bugatti Veyron cùng lúc đều bị hỏng.

“Thật xin lỗi tiên sinh chúng tôi đang có việc gấp. Đây là điện thoại liên lạc chúng tôi sẽ trở lại xử lý chuyện này!” “Trong chiếc xe thể thao xuất hiện một khuôn mặt phụ nữ vội vã mà tái nhợt, cách cửa sổ xe kín đáo cô đem tấm giấy có viết số điện thoại đưa cho Trác Minh Liệt sau đó liền đi mất.

Trác Minh Liệt mặc dù rất tức giận nhưng vì đang đi tìm đứa bé kia nên anh cũng bỏ qua không thêm để ý.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Lưu Lại

“Như thế nào đứa bé kia tìm được chưa?” Trác Minh Liệt hỏi phụ tá.

“Tổng tài chúng tôi đã tìm khắp nơi này nhưng không phát hiện ra bé trai mà người nói”

“Các anh thật vô dụng! ” Trác Minh Liệt lạnh lùng nhìn phụ tá một cái “Tiếp tục tìm cho tôi tìm cho đến khi tìm được mới thôi! Đi ra ngoài!”

“Vâng thưa tổng tài” phụ tá nom nớp lo sợ rồi đi.

“Các anh muốn làm cái gì?” “Bị đuổi theo một đoạn đường cuối cùng cảnh sát cũng phát hiện ra chiếc xe thể thao phía sau vì vậy đem xe cảnh sát sang bên đường dừng lại.

“Thật xin lỗi cảnh sát tiên sinh” Tiểu Thi nói không mạch lạc.

Triết Vũ đem Tiểu Thi kéo ra phía sau “Thật xin lỗi cảnh sát tiên sinh chuyện là như vậy. “

Lý Triết Vũ đem tất cả mọi chuyện nói rõ cho vị cảnh sát mặc dù bị cảnh sát phê bình nhưng anh ta vẫn đem Cầu Cầu trở lại.

“Các anh làm ba mẹ kiêu gì mà lại không chú ý quan tâm đến đứa bé!”

“Thật xin lỗi làm phiền anh rồi!” Tiểu Thi đỏ mặt cúi người chào.

Vì để tránh cho giao thông bị tắc cảnh sát yêu cầu Triết Vũ lập tức lái xe đi.

“Cầu Cầu con thật quá đáng, tại sao lại có thể chạy khắp nơi một mình con biết không biết mẹ và chú Triết Vũ rất lo lắng không!” “Tiểu Thi bắt đầu quở trách Cầu Cầu.

“Thật xin lỗi” Cầu Cầu im lặng đầu nhỏ cúi xuống

” Cầu Cầu lần sau sẽ không làm như vậy nữa Tiểu Thi mẹ không cần tức giận có được hay không? Còn có chú Triết Vũ “

“Không sao Cầu Cầu. Lần sau không như vậy là tốt rồi con còn nhỏ một mình đi khắp nơi rất nguy hiểm sẽ bị lạc đường đó!”

“Chú à chú có biết về bộ đồ chơi kia siêu cấp bảo bối không thật là bộ đồ chơi gây ấn tượng nha!” Cầu Cầu hai mắt tỏa ánh sáng.

“Vậy sao vậy bây giờ chúng ta đi mua ngay!” Lý Triết Vũ quay đầu xe hướng Trác thị mà đi món đồ giữ độc quyền được bán hàng ở đó

“Thật xin lỗi tiên sinh. Bộ đồ chơi này bây giờ còn chưa chính thức đưa ra thị trường” “Cô bán hàng ngượng ngừng nói.

“Trên TV quảng cáo không phải nói đã cho ra ngoài một vài bộ sao? Bao nhiêu tiền tôi cũng có thể mua tôi muốn có nó ngay bây giờ!” Lý Triết Vũ mỉm cười kiên quyết nói. Đối với ngoại lệ này cô nhân viên chỉ có thể gọi điện thoại cho công ty. Bởi vì dù sao bộ đồ chơi này từ thiết kế đến lúc bắt đầu khởi công đều do Trác Minh Liệt tự mình phụ trách cho nên điện thoại rất nhanh chuyển tới chỗ của anh.

“A người nào giọng điệu lại lớn như vậy!” Trác Minh Liệt cười lạnh hỏi.

“Tổng tài bây giờ chúng tôi vẫn chưa biết lai lịch đối phương là gì . tôi lo lắng bọn họ là tới dò thăm của chúng ta , tổng tài người xem hiện tại chúng tôi phải làm như thế nào?”

“Không bán!” Trác Minh Liệt cúp điện thoại.

“Thật xin lỗi tiền sinh quản lý chúng tôi nói bộ đồ chơi này tạm thời không bán, bộ duy nhất bây giờ đang ở chỗ tổng tài chúng tôi!”

“Cái gì? Trác thị đúng không? Vậy tôi trực tiếp đi tìm tổng tài các anh!” Lý Triết Vũ qua nói với Tiểu Thi sẽ phải đi ra ngoài lại bị Tiểu Thi kéo lại “Triết Vũ anh đang làm cái gì vậy. Bây giờ không mua được cũng không sao đừng làm khó người khác !”

“Tiểu Thi anh vừa nhận được thông báo tổng bộ là anh sử tạm ngừng công tác ở bên này, ngày mai phải trở về tổng bộ báo cáo cho nên chúng ta sẽ lập tức phải về Canada rồi.” Lý Triết Vũ không dám nhìn ánh mắt của Tiểu Thi nói.

“Cái gì? Vừa mới tới mấy ngày lại muốn trở về! Triết Vũ em có thể ở lại được không ? Em phát hiện ra em thật sự vô cùng thích nơi này, giống như trước đây em đã từng sống tại nơi này thật lâu. Em và Cầu Cầu ở chỗ này chờ anh trở lại anh nói có được hay không?”

“Không thể! “về mặt Lý Triết Vũ hốt hoảng ôm lấy Cầu Cầu kéo Tiểu Thi ra ngoài.

Chú người không cần kéo Tiểu Thi như vậy mẹ sẽ đau!” Cầu Cầu kháng nghị.

“Tiểu Thi em bây giờ là vị hôn thê của anh. Đương nhiên em sẽ đi theo anh!”

“Từ trước đến giờ em vẫn luôn nghe lời anh hiện tại em muốn tự mình làm chủ một lần. Em thích nơi này em muốn ở lại. Triết Vũ anh không thể nhân nhượng cho em một lần sao?” Tiểu Thi van xin.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Đi Giao Hoa

Về mặt Triết Vũ nghiêm túc qua thật lâu anh mới sâu kín hỏi: “Tiểu Thi em thật không muốn cùng anh trở về sao?”

“Triết Vũ. ...”

“Tốt anh tôn trọng sự lựa chọn của em. Anh đồng ý với em anh sẽ nhanh chóng xử lý tốt chuyện bên kia rồi sẽ lập tức trở lại! Nếu như cần cái gì hãy gọi cho anh ngay lập tức. Tiểu Thi anh tuyệt đối sẽ không bắt buộc em làm bất cứ chuyện gì” Lý Triết Vũ rút cuộc cũng nói ra lời đồng ý Tiểu Thi, để cho cô và Cầu Cầu ở lại Trung Quốc.

“Này Vương Trợ đề ý cho tôi bộ phận tiêu thụ!” Trác Minh Liệt lo lắng có chuyện vì vậy phái người đi đến tận nơi xem xét xem là chuyện gì xảy ra!

“Tổng tài bộ phận tiêu thụ nói hai phút trước bọn họ đã đi rồi! Đúng rồi tổng tài còn có một việc nữa người của tập đoàn Xích Ung hôm nay nhận được thông báo của tổng bộ là bọn họ sẽ trở về dự án với chúng ta sẽ gác lại bàn sau!”

“Cái gì? ! Gác lại bàn sau bọn họ nằm mơ đi! Đừng ngừng lại anh lập tức chuẩn bị công khai kêu gọi đầu tư!”

Trác Minh Liệt mới nói xong thì điện thoại di động lại vang lên. Vừa nhìn thấy là Hàn Ti Nhã liền lập tức nhấn tắt. Hàn Ti Nhã này đúng là âm hồn bất tán đã năm năm cô vẫn không chết tâm. Không bao lâu điện thoại di động lại vang lên lần nữa lần này là tin nhắn. “Minh liệt em rất muốn về nước những năm gần đây anh có khỏe không? Em rất nhớ anh mấy ngày nữa sẽ là sinh nhật của anh em chúc anh sinh nhật vui vẻ trước!”

Trác Minh Liệt liếc cái tin nhắn một cái rồi xóa ngay người phụ nữ này luôn cố gắng giữ liên lạc cùng anh. Năm năm trước cô ta không hề để ý đến đại cục làm náo loạn hôn lễ của anh thiếu chút nữa làm hại thanh danh của anh cho tới bây giờ trên lưng anh vẫn còn mang theo tiếng xấu bỏ vợ. Nói đến bỏ vợ Trác Minh Liệt chợt nghĩ đến cô gái mười bảy tuổi đeo mắt kính gọng đen Lâm Thi Ngừ. Cái chết của cô khiến năm năm qua Trác Minh Liệt vẫn sống ở tiếc nuối và tự trách trong ngày cả cơ hội bồi thường với cô cũng không có.

“Cầu Cầu không muốn học nữa á!” Sau khi Lý Triết Vũ đi Tiểu Thi chợt cảm thấy thật nhẹ nhõm, cô cảm thấy mình giống như bắt đầu một cuộc sống mới. Cuộc sống chân chính thuộc về cô.

“Tiểu Thi con có thể không đi nhà trẻ được không nơi đó không có gì chơi cả con muốn ở chung với Tiểu Thi! “Ngày hôm nay vào buổi sáng Cầu Cầu chợt làm nũng không chịu đi nhà trẻ.

“Không thể nha, Cầu Cầu phải nghe lời. Hôm nay Tiểu Thi muốn đi tìm công việc!” Tiểu Thi cười hì hì vuốt đầu nhỏ của Cầu Cầu .

“Vậy cũng được Tiểu Thi mẹ đi tìm việc làm Cầu Cầu đi học” Cầu Cầu vô cùng không tình nguyện mặc quần áo vào.

Đưa Cầu Cầu đến nhà trẻ Tiểu Thi liền bắt đầu tìm kiếm công việc phù hợp cho mình ở khắp nơi hợp nhưng người ta vừa nghe thấy cô có con nhỏ là lại không muốn thuê cô.

“Tiểu thư tiệm bán hoa đối diện hiện tại đang muốn tìm một người đưa hoa cô có thể đi thử một chút !” Tiểu Thi ủ rũ cúi đầu từ trong cửa hàng đi ra ngoài đang định chuẩn bị bỏ cuộc có một cô gái vừa rồi phóng vắn tốt bụng cho cô tin tức này.

“Có thật không? Cảm ơn cô!” Tiểu Thi vội vàng chạy đến tiệm bán hoa quả kia thật đúng như người nọ nói cửa hàng nay đang thiếu một người đưa hoa.

“Tiểu thư công việc này rất vất vả và cô có chịu được không? “ Ông chủ Tiệm bán hoa thật sự là một người hiền hậu.

“Thật không sao! Tôi rất thích công việc này.” Tiểu Thi cười sáng lạn giống như là bông hoa hướng dương nở rộ làm cho người ta cảm thấy tràn đầy ánh mặt trời. Ông chủ hài lòng gật đầu một cái “Có thể làm ngay bây giờ! Kia bó Phong Tín Từ này đưa đến tập đoàn Trác thị nhớ nhất định phải ký nhận thật tốt!” Tiểu Thi cầm bó hoa lên hướng Trác thị mà đi .

(Gặp lần 3)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Lúng Túng

“Thật xin lỗi xin hỏi anh có biết người này không?” Tiểu Thi kéo nhân viên bảo an chỉ vào sổ ghi chép đối tượng hỏi.

“Trác Minh Liệt! Đây là tổng tài của chúng tôi! “ An ninh trọn to hai mắt ,khó có thể tin được sẽ có người không biết đến tổng tài của Trác thị! An ninh tiện tay lấy ra một bìa của một quyển tạp chí trên đó chính là Trác Minh Liệt với gương mặt tuấn tú có thể làm mọi người ái mộ.

Tiểu Thi hô nhỏ một tiếng chợt có chút khiếp đảm. Làm sao ngay ngày thứ nhất công việc đã có độ khó cao này sao. Nhưng làm thế nào đây cũng không thể bỏ cuộc giữa đường như vậy.

Tiểu Thi ôm bó hoa khổng lồ đi vào khu tầng một “Tiểu thư xin cô chờ một chút. Cô tìm ai? “Cô vừa định lên thang máy liền bị một cô gái chạy ra ngăn cản.

“Tôi tìm tổng tài của cô!”

“Tiểu thư xin hỏi cô có hẹn trước không?”

“Tôi tôi chỉ đưa hoa!” Tiểu Thi nhắc bó hoa trong tay lên.

“Thật xin lỗi tiểu thư nếu như là vậy xin cô hãy để lại bó hoa ở tại đây tôi sẽ chuyển giao cho ngày ấy!”

“Nhưng tôi phải lấy ký nhận từ anh ta mới được!” Tiểu Thi nhăn mặt.

“Vậy tôi không thể thực sự không thể giúp!” Lễ tân lễ phép cười cười “Tổng tài chúng tôi rất bận bình thường sẽ không tiếp nhân viên tạp vụ!”

Nhân viên tạp vụ? ! Tiểu Thi bất mãn với cách gọi này cái gì là nhân viên tạp vụ! Cô ôm bó hoa vào người không biết nên đi con đường nào.Đi lên không biết sẽ có hậu quả gì không. Không đi lên bó hoa này sẽ không đưa được chẳng lẽ ngày thứ nhất đi làm đã không thể hoàn thành vậy thì thật là quá chán nản.

“Tổng tài buổi chiều vui vẻ !” Đang lúc cô trần trừ chợt nghe thấy ở phía sau lưng cô nhân viên tiếp thị kia cung kính mà chào một tiếng tổng tài. Cô lập tức xoay người chỉ thấy một người óng dángcao lớn b mạnh mẽ rần rờ trong sự vây chặt của mọi người tại thang máy. Chẳng lẽ người kia chính là Trác Minh Liệt sao? Thế nào lại thấy khá quen thuộc? Mặc kệ bây giờ là chuyện gì dù sao đây cũng cơ hội tốt nhất, tuyệt đối không thể bỏ qua.

“Trác tiên sinh Trác tiên sinh xin chờ một chút!” Vóc người nhỏ nhắn của cô bị bó hoa khổng lồ che khuất đi cả người nhìn qua giống như là bó hoa di động cho nên khi Trác Minh Liệt nghe thấy có người gọi mình anh căn bản không nhìn thấy ai.

“Trác tiên sinh ngài khỏe chứ!” Tiểu Thi vọt tới bên cạnh Trác Minh Liệt tới trước mặt anh cúi người 90 độ “ Xin chào tôi là nhân viên của tiệm bán hoa đây là hoa của tiểu thư Hàn Ti Nhã tặng cho ngài!

Tặng hoa cho một người đàn ông trong đầu người phụ nữ kia rồi cuộc đang suy nghĩ cái gì? Trác Minh Liệt cau mày không thèm nhìn liền đi thẳng vào thang máy chuyên dụng.

“Trác tiên sinh! Trác...” Tiểu Thi lúng túng cô đứng ở nơi đó trong lòng chợt dâng lên sự tức giận khác thường và pha chút xấu hổ. Người đàn ông này cũng quá kiêu ngạo là Tổng Tài thì oai lắm sao!

Tôi muốn thử một chút xem anh có thể làm gì tôi! Hôm nay nhất định tôi phải lấy được ký nhận của anh! Tiểu Thi giận dữ ngồi xuống tại chỗ.

“Tiểu thư? ! Tiểu thư! “Nhân viên tiếp tân lại bắt đầu gọi cô.

Tiểu Thi cho là cô ta muốn bắt cô rời đi cho nên cô không để ý đến cô ta tí nào.

Một lần đợi là suốt cả tiếng đồng hồ, hừm đến lúc nhà trẻ tan mà anh ta vẫn không xuống thì cô cũng không có thời gian mà phí nữa rồi !

“Xin hỏi tổng tài các cô lúc nào thì tan việc?” Tiểu Thi chạy tới bức hỏi.

“Tiểu thư tôi nói là muốn tốt cho cô tổng tài chúng tôi nếu tan việc chắc chắn sẽ không đi đến đây phía sau chính là bãi đậu xe cô muốn đợi thì đi tới nơi đó đi!”

“Cám ơn” Tiểu Thi ngượng ngùng gật đầu một cái ôm hoa đi ra ngoài. Lại đợi nửa giờ vẫn là không thấy Trác Minh Liệt đi ra ngoài cô chờ không được nữa. Chỉ có thể đem hoa giao cho nhân viên tiếp tân nhưng vừa mới đi thì Trác Minh Liệt lại đi ra.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Tiếp Xúc

Tiểu Thi dẫn Cầu Cầu trở về tiệm bán hoa đem chuyện ngày hôm nay báo cáo lại và cô bảo đảm nhất định sẽ lấy được ký nhận.

“Ông chủ ông yên tâm. Ngày mai nhất định tôi sẽ lấy về!”

“Ừ. Chỉ là trác tổng tài này từ trước đến giờ là một người khó dây dưa, quả thực là bất đắc dĩ nếu mà không được thì coi như xong đi! Đúng rồi đây là con cô sao? Thật đáng yêu!” Ông chủ tiệm bán hoa vuốt nhẹ cái đầu nhỏ của Cầu Cầu.

“Ách cứ xem như là thế đi!” Tiểu Thi đáp ứng. Ông chủ tiệm bán hoa nghi ngờ nhìn cô nghĩ thầm sao lại nói như vậy.

“Thì ra là cô là người mẹ độc thân khó trách lại khó cực như vậy đến đây tìm việc kiếm tiền” Tiểu Thi bất đắc dĩ cười cười sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Cầu Cầu “Ông chủ nếu như không có việc gì tôi đi về trước đây” Ông chủ tiệm khẽ gật đầu một cái.

“Tiểu Thi những điều ông mập mạp kia vừa nói là có ý gì?” Cầu Cầu hỏi Tiểu Thi.

“Không có gì” cô tùy tiện trả lời .

Cầu Cầu chỗ hiểu chỗ không gật gật đầu thế nhưng đôi mắt trong suốt hình như lại bị che phủ một tầng sương mù mông lung mà ưu thương .

Hôm sau Tiểu Thi đưa Cầu Cầu đi nhà trẻ lại bắt đầu đi tới bãi đậu xe của Trác thị ôm cây đợi thỏ. Năm phút sau, Trác Minh Liệt mặc âu phục màu đen, cà vạt màu bạc từ trong xe nhanh chóng đi ra ánh mặt trời nhu hòa bao phủ xung quanh anh ta làm cho anh càng anh tuấn đẹp mắt. Người đàn ông và người đàn ông hôm đi nhờ xe cô sao lại có vẻ giống giống? Nào là ánh mắt sắc bén , mặt lạnh mày bạc,khiến cho Tiểu Thi cảm thấy đáng sợ.

“Trác Trác tiên sinh!” Đầu lười không tự chủ được cong lên Tiểu Thi có chút luống cuống tay chân chạy tới trước mặt Trác Minh Liệt “Tôi.. là tôi ,,hôm qua tôi có tới đây đưa hoa ,bố hoa đó đã nhờ nhân viên của ngài giúp ngài nhận làm phiền ngài ký tên giúp chíp tôi ở nơi này!” Tiểu Thi đem phần ký tên của khách hàng đưa đến trước mặt của anh.

Lúc này Trác Minh Liệt mới dừng bước trước mặt cô , cô gái này thật mát mẻ khuôn mặt vô tội hiện rõ ở trước mặt anh. Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn đôi mắt trong suốt vô tội , chiều cao chưa đủ 1m6 nhìn qua cô giống như một học sinh cấp 3. Gương mặt này hình như “Tổng tài đã khiến ngài phải đợi lâu!” Cô phụ tá xinh đẹp luôn theo sát phía sau chợt dừng phải Tiểu Thi vừa nói “Các nhà đầu tư sẽ lập tức tới ngay ngài nhanh đi thôi!”

Trác Minh Liệt lại nhìn Tiểu Thi một cái cũng không nhận ra “Cô àh tôi không biết cô nói gì cô nói hoa nhưng mà tôi căn bản không nhận được!”

“Này Trác tiên sinh ...” Tiểu Thi đi về phía trước định đuổi theo thị ngay lúc này lại có một chiếc xe lao vọt qua.

“Cẩn thận!” Trác Minh Liệt bước một bước dài bế cô lên. Ánh mặt trời sáng rõ làm cho người ta lóa mắt ảm áp trong lòng được tích tụ lại những chuyện đã qua lơ lửng trong nháy mắt Tiểu Thi chỉ cảm thấy trong đầu mình oanh một tiếng liên mắt đi tri giác.

Cái lưng vững trãi đó không biết là của người nào, đầu thật là đau, đau đến nỗi giống như muốn rách ra .

“Triết Vũ ..” Cô không nhận được tự lằm bằm.

“Tình chưa?” Giọng nói dịu dàng mà nhu mềm nghe thật giống như là tiếng trời ban. Tiểu Thi mở mắt ra nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi xa lạ đang ngồi ở trước giường bệnh của cô.

“Tôi ... đây là ở nơi nào?”

“Tiểu thư nơi này là bệnh viện. Vừa rồi chính là tôi thiếu chút nữa đụng vào cô cho nên nhận lệnh của Tổng tài đưa cô đến bệnh viện, còn nữa tổng tài nói về sau không cho cô đến công ty tôi tặng hoa” Người đàn ông kia nói xong cũng làm cho cả bụng Tiểu Thi đầy uất ức.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Xung Đột

“Tiểu Thi cô thật đúng là được! Có thể bắt Thái Tử Gia ký biên nhận!” Ánh mắt tán dương của ông chủ tiệm bán hoa sáng bừng lên Tiểu Thi nghĩ thâm đây chính là phúc vụ quen mình mới được mặc dù lấy được cái tên kia trên biên nhận mình cũng đừng phải không ít đỉnh.

“Cô biết làm sao tôi vẫn luôn không tìm thấy người giao hoa không? Cũng chính là bởi vì phần lớn hóa đơn của tôi đều là mang đến Trác thị mà Trác Minh Liệt thì như cô thấy rồi đó.....” Chủ tiệm nhẹ nhàng nói xong Tiểu Thi nghe được cảm thấy thật kinh hãi cả ngày hôm qua nếu không phải xảy ra việc ngoài ý muốn đó sợ rằng mình cũng sẽ toi tã mà về thôi. Cái Trác gì đó tại sao lại kiêu căng như vậy!

“Tiểu Thi, nhiệm vụ lại tới! Vậy bố Thiên Đường Điều hôm nay là tặng cho phụ tá Lena của Trác Minh Liệt .”

! ! Sao lại là Trác thị! Tiểu Thi cau mày.

“Yên tâm đi phụ tá so với tổng tài có lẽ sẽ dễ dàng hơn nhiều!”

Tiểu Thi cầm bó hoa đi vào Trác thị vừa nghe nói là muốn tặng cho Lena quả nhiên không ai cản cô. Chỉ là trong lòng cô vẫn có chút bồn chồn ngổ ngờ gặp lại Trác Minh Liệt thì nên làm thế nào?

Cái gì thế này bảng viết tên rõ ràng phòng này là phòng làm việc của phụ tá nhưng sao lại có nhiều người đang họp ở đây như vậy! Tiểu Thi bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người. Mọi ánh mắt của tất cả mọi người đều hội tụ vào cô dường như muốn đem cô đốt thành tro bụi, Trác Minh Liệt nhủ mày lại làm cho cô cảm nhận được hơi thở nguy hiểm nào đó. Nhưng cô chò là tới đây giao hoa thôi mà.

“Tại sao lại là cô! Lena kinh hoàng đứng lên.

“Hôm nay hãy dừng lại ở đây đi!” Trác Minh Liệt chỉnh sửa lại trang phục một chút liền nhanh chóng đi ra cửa, Tiểu Thi đem bó hoa che ở trên mặt e sợ tránh cho nhìn anh ta nhìn thấy mình nhưng đây quả thực là bịt tay trộm chuông (không lừa dối được người). Chợt cánh tay lại bị người ta bắt lại Tiểu Thi ngẩng đầu lên vừa nhìn thấy được khuôn mặt lãnh khốc của Trác Minh Liệt.

“Này buông tôi ra!” Cô giãy giụa.

Trác Minh Liệt không nói một lời , trước mắt bao người kéo cô vào phòng làm việc của mình.

“Nói đi là ai phái cô tới. Tập đoàn Xích Ảnh, công ty Bắc Minh, hay tập đoàn Trường Dã?” “Mất híp lại ,Trác Minh Liệt đem Tiểu Thi kéo đến trước ngực mình đe dọa nhìn thẳng vào mắt của cô.

“Cái gì!” Hơi thở nặng nề của đàn ông thổi vào mặt Tiểu Thi làm gương mặt cô đỏ ửng, cô vừa sợ vừa vội đưa tay muốn đẩy Trác Minh Liệt ra “Tôi không biết anh nói cái gì!”

“Không biết? Vậy vì sao cô năm lần bảy lượt đều xông vào Trác thị?”

“Theo như anh nói thì tất cả những ai ra vào đây đều có thể tại sao nhất định lại là tôi!” Tiểu Thi có chút tức giận người đàn ông này thật là không có lý lẽ. Nghe những lời cô vừa nói Trác Minh Liệt buông lỏng tay.

“Tôi nhớ tôi đã từng nói là không cho cô xuất hiện tại nơi này mà?” Trác Minh Liệt nắm lấy cổ tay Tiểu Thi.

“Tại sao? Tốt lắm để cho tất cả nhân viên công ty anh đều không nhận hoa tôi sẽ không tới nữa!” Lòng mày Tiểu Thi dựng đứng bởi vì tức giận mà lá gan cũng lớn lên. Đúng lúc này điện thoại chợt vang lên Tiểu Thi thừa dịp Trác Minh Liệt nghe điện thoại cô nhanh chóng tránh thoát khỏi sự kiểm chế của anh ta chạy ra bên ngoài.

“Tiểu thư Lena hoa của cô!” Lena cuống quýt ký nhận hỏi tiếp: “Thế bây giờ là cô giao hoa sao? Trước kia là Tiểu vương mà !

“Không biết!” Tiểu Thi bởi vì đang bực bội, cho nên nói chuyện cũng rất không hữu nghị (thân mật , kính trọng). Cô vừa định đi rồi lại bị gọi lại: “Đem những này bỏ vào hộp rồi ném đi giúp tôi!” Nhìn bộ dạng vênh mặt hất hàm sai khiến của cô ta làm Tiểu Thi rất không vui. Nhưng suy nghĩ một chút tại mình là nhân viên của tiệm bán hoa nên cũng không tiện nói gì. Cô cầm một đồng đồ bỏ , hận không thể lập tức biến mất khỏi tòa nhà này nhưng thật là... chỉ vì vội vàng chạy tới thang máy vào đúng lúc thang máy vừa đóng nên cô không để ý ,không hề nghĩ ngợi gì mà tiến vào. Kết quả ở trong đó là Trác Minh Liệt !!!!!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Xui Xẻo

Tiểu Thi hoá đá tại chỗ ,chẳng lẽ đây là không phải oan gia không đụng đầu sao?

“Cô không nhìn thấy đây là thang máy chuyên dụng của tổng tài sao?” Không gian bị thu hẹp lời nói của Trác Minh Liệt lạnh lẽo chợt làm cho Tiểu Thi có chút hoảng hốt. Cô ôm một đồng đồ đứng ở trước mặt anh ta cảm thấy dường như bị mất đi năng lực nói.

Trác Minh Liệt xem xét khuôn mặt cô một cách kỹ lưỡng khuôn mặt càng nhìn càng cảm thấy hình như là đã gặp qua ở nơi nào chẳng lẽ chỉ là trùng hợp thời.

Rõ ràng chỉ có mấy giây nhưng Tiểu Thi lại cảm thấy như là qua mấy vạn năm. Người đàn ông trước mắt này cho cô cảm thấy hít thở không thông chẳng lẽ là mình quá đa nghi sao?(mọi người cho hỏi ty hic thực ra là cho này bản gốc la “hoa sĩ” nghĩa là mê gái chẳng lẽ chị lại mê gái sao hic hic)

“Cô này!” Trác Minh Liệt không nhịn được mời cô ấy tránh đường sang một bên!

Tiểu Thi ngậy ngốc cứ như vậy quay người lại làm cho âu phục trắng của Trác Minh Liệt trong nháy mắt bị bôi bẩn. Tiểu Thi nhất thời ngẩn ra cảm giác trên đầu ánh mắt kia hình như muốn giải quyết mình tại chỗ.

“Tránh ra!” âm thanh pha tạp tức giận. Tiểu Thi biết mình gây ra chuyện lớn không tốt cũng không dám phản bác liền ngoan ngoãn tránh sang một bên “Trác tiên sinh thật xin lỗi” Bên ngoài thang máy có một đồng người đang chờ Trác Minh Liệt . Nhìn thấy Tiểu Thi và Trác Minh Liệt cùng nhau đi ra ngoài từ thang máy chuyên dụng làm cho mọi người nhất thời rất kinh ngạc. Ở Trác thị ngày bắt kẻ là ai cũng không thể sử dụng thang máy chuyên dụng này ày vậy mà người phụ nữ giao hoa này lại có thể . “Trác tiên sinh thật xin lỗi,” Tiểu Thi lo lắng đi sau lưng Trác Minh Liệt nhưng lại không tìm được khe hở nào để nói chuyện.

“Lý bí thư lập tức chuẩn bị cho tôi một bộ âu phục khác! Còn nữa buổi hội nghị xế chiều hôm nay chậm lại năm phút đồng hồ, hoạt động tại cô nhi viện giúp tôi hủy bỏ! Tiệc rượu ở bên kia bảo Vương quản lý đi thay tôi!” Khuôn mặt Trác Minh Liệt âm trầm liên tục giao việc một nhóm người ở trước mặt anh ta đều trầm mặc không nói bọn họ biết hôm nay tâm tình của tổng tài thật không tốt.

“Trác tiên sinh thật xin lỗi!” Tiểu Thi vẫn muốn nói lời xin lỗi với anh ta nhưng không thể đến gần anh.

A thì ra là người này làm cho âu phục của tổng tài bị bẩn đây sao! Lý bí thư nhìn đồng đồ trong tay Tiểu Thi.

“Tôi không phải cố ý! Nếu không tôi...” Tiểu Thi lời còn chưa dứt liền bị Lý bí thư cắt ngang trách móc “Nếu không thì như thế nào cô muốn bồi thường chắc? Cô bồi thường nổi sao? Cô có biết bộ âu phục này đáng giá bao nhiêu tiền không? Còn chưa dứt!”

Tiểu Thi cúi đầu trên mặt nóng hừng hực. Cô không tự chủ sờ sờ mặt sau đó im lặng đi ra ngoài. Nhưng suy nghĩ một chút cô lại quay đầu lại khom người chào “Trác Minh Liệt thật xin lỗi anh!” Lúc này, đám người phía sau chợt cười to thì ra là trên mặt cô bị chính cô làm cho bị bẩn. Nhìn dáng vẻ của cô Trác Minh Liệt cũng không nhìn được khóe miệng giật giật, lại đúng lúc bị Tiểu Thi nhìn thấy. Toàn bộ thế giới trong nháy mắt an tĩnh trước mắt chỉ có những khuôn mặt xấu xí vụn vẹo tươi cười giờ phút này cô biến thành một chuyện cười lớn. Thì ra đây mới là thế giới chân thật! Cô hận nhìn Trác Minh Liệt một chút ánh mắt sáng ngời không tự chủ bị một tầng hơi nước che phủ cô xoay người muốn chạy ngay ra khỏi nơi này nhưng chân lại bị trượt rồi nặng nề ngã xuống.

Chương 15: Chấn Động

Thật là....! Nếu như có thể lựa chọn cô thật chỉ hy vọng giờ phút này, cô có thể vĩnh viễn nằm tại đây không bao giờ phải đứng lên như vậy sẽ không để cho họ nhìn thấy dáng vẻ chất vật và khuôn mặt nhếch nhác của cô.

Trác Minh Liệt nhìn thấy Tiểu Thi ngã nhào trong lòng chợt rung xuống. Loại cảm giác đó không phải kinh ngạc, không phải thương hại mà là một loại cảm giác không thể hiểu nổi không đợi anh biết rõ rốt cuộc đó là cái gì thì hai chân đã tự động đi đến chỗ Tiểu Thi bị ngã nhào.

“Tiểu thư cô không sao chứ?” Anh an ninh tốt bụng nhìn thấy một màn này, ở trước mặt Trác Minh Liệt đỡ cô lên. Điều này làm cho Trác Minh Liệt dừng bước.

(Tự dưng thấy ghét anh an ninh này thế....)

“Không có việc gì cảm ơn anh” Ngoài miệng Tiểu Thi nói không có việc gì nhưng chân phải lại đau dữ dội rõ ràng là bị trật rồi. Tiểu Thi khập khiễng đi ra khỏi Trác thị. Trừ Trác Minh Liệt phía sau anh tất cả mọi người đều giống như đang được xem hài kịch. Chỉ chỗ chỗ cười cười nói nói chỉ có Trác Minh Liệt mặt không hề biến sắc.

“Lý bí thư!” Anh nét mặt không thay đổi gọi Lý bí thư đến bên cạnh “Xét thấy biểu hiện vừa rồi của anh tôi cho rằng anh đã không còn thích hợp công tác ở Trác thị nữa rồi. Cho nên anh có thể đi khỏi nơi này!”

!! Lời nói của Trác Minh Liệt như “Sấm sét giữa trời quang” chân Lý bí thư mềm nhũn ngã nhào ở đại sảnh. Tất cả mọi người đều sợ ngây người, thoáng chốc tất cả mọi thứ đều trở nên yên lặng như tờ. Mặc dù không nói gì nhưng đều tất cả họ đều toát mồ hôi. Xem ra chuyện mới vừa rồi làm thần kinh tổng tài xúc động rồi.

“Tiểu Thi! Cô làm sao vậy!” Ông chủ tiệm bán hoa nhìn Tiểu Thi chân thấp chân cao đi tới vội vàng chạy tới đỡ cô.

“Thật xin lỗi oanh chủ. Tôi có chút không thoải mái tôi muốn xin về nhà trước một chút!”

Mặc dù không biết xảy ra chuyện gì nhưng nhìn nước mắt trên mặt Tiểu Thi ông cũng không hỏi nhiều. Xoay người đưa cho cô một bó hoa hướng dương: “Cho cô vui về lên chút nào!”

“Nếu như là chuyện công tác vậy thì thật cảm ơn ,tôi không sao! “Tiểu Thi cười rộ lên. Cầm này bó hoa hướng dương đi tới đường cái.

Thời tiết rất tốt, nhiệt độ vừa phải tâm trạng xấu ban nãy rất nhanh cũng bị không khí ấm áp này mang đi. Đem tai nghe điện thoại di động nhét vào lỗ tai, tại đó có các bản nhạc của kèn ác-mô-ni-ca đó là âm thanh mà cô thích nhất. Nếu là ở trước kia gặp chuyện như vậy, phản ứng đầu tiên của cô nhất định là gọi điện thoại cho Triết Vũ để kể khổ với anh. Nhưng bây giờ cô sẽ không làm như vậy nữa vì cô không muốn sống dựa vào Triết Vũ cô muốn tự bản thân mình có thể xây dựng một thế giới cho riêng mình. Cho nên khi Triết Vũ muốn tìm người giúp việc cô liên không cần.

Tiểu Thi tìm một chiếc ghế dài ngồi xuống. Chiếc áo màu hồng, quần dài màu râm nắng dường như ánh mặt trời bao quanh cô, cô giống như gốc cây gầy yếu, nhưng chính cái vẻ yếu đuối đó lại làm cho cô quyến rũ, mát mẻ động lòng người. Cách đó năm thước xuyên qua kính ô tô, Trác Minh Liệt ngồi trong xe ngắm nhìn Tiểu Thi.

Người phụ nữ này dường như trước đây đã từng gặp qua ở nơi nào, chợt chuông điện thoại di động mãnh liệt vang lên phụ tá điện tới nói cuộc tuyến chọn bé trai để đóng quảng cáo đã bước vào trận chung kết mời anh đến quan sát.

Chương 16: Ngoài Ý Muốn

Trác Minh Liệt đến hội trường, anh chỉ nhìn năm phút rồi rời đi, phụ tá thấp thỏm đi theo phía sau, anh biết những thứ này đưa bé không phù hợp yêu cầu của tổng tài. Nhưng có biện pháp gì đâu, từ khi lần trước nhìn thấy đứa bé kia đến nay cũng không có tung tích gì. Tôi nhớ về chuyện này lần trước tôi đã

nói với Vương Trọng để ý đến! Tôi không phải muốn bọn nhỏ đến đây để diễn trò mà tôi muốn chúng có thể thể hiện được sự sống tinh khiết đang được lớn lên!” Trác Minh Liên như là giận dữ lớn tiếng nói “Thành phố này lớn như vậy chẳng lẽ một đứa bé tìm cũng không được sao?”

“Anh hãy nghe cho kỹ đây nếu như trong vòng một tuần, mà anh vẫn không tìm được như vậy thì anh cũng không cần tới nơi này nữa!”

! Tay anh phụ tá run một cái, tài liệu trên tay rơi xuống đầy đất. Đây không phải là làm khó anh sao?

Chớp mắt một cái thời gian đã đến xế chiều bởi vì chân đau không có cách nào đi xe máy Tiểu Thi chỉ có thể đi bộ đến nhà trẻ đón Cầu Cầu tan học.

“Tiểu Thi!” Cầu Cầu như con chim nhỏ bay ra chạy đến chỗ Tiểu Thi “Chúng ta mau về nhà bạn con bảo hôm nay TV sẽ truyền hình trực tiếp nha!” Cái gì truyền hình trực tiếp?

Cầu Cầu chợt không lên tiếng bởi vì nhớ lại chuyện lần trước.

“Tiểu Thi chân mẹ bị đau sao?” Cầu Cầu chú ý tới bộ dáng (bộ dạng , dáng điệu) chân thấp chân cao của Tiểu Thi.

“Không có việc gì chỉ bị trẹo một cái.”

Cầu Cầu đem bàn tay nhỏ nhắn từ trong túi rút ra nắm lấy tay của cô “Như vậy có khá hơn một chút hay không? Chú Triết Vũ nói bé trai phải bảo vệ bé gái, Cầu Cầu là bé trai Tiểu Thi là bé gái” nhìn bộ dáng trẻ con và giọng non nớt của nó Tiểu Thi chợt cười ha ha: “Cám ơn Cầu Cầu!”

(yêu Cầu Cầu moaaaaa ps: về sau sẽ con xuất hiện một bé đáng yêu không kém nha)

“Tiểu Thi” Cầu Cầu chợt muốn nói lại thôi kể từ khi đi đến nơi này nó giống như có rất nhiều lần như vậy.

“Cầu Cầu con có phải có chuyện gì hay không?” Tiểu Thi ngồi xuống nắm tay nhỏ bé của nó.

“Tiểu Thi, các bạn ở đây đều có ba mẹ , tại sao con lại không có?” Cầu Cầu nói trong mắt xuất hiện lệ quang.

Tiểu Thi chấn động trong lòng giống như bị giáng một đòn thật đau lòng nói của Cầu Cầu làm cho cô sâu nhất tại đáy lòng cô xúc động nó làm cho cô chợt thấy hoảng loạn. Cô đem Cầu Cầu ôm vào trước ngực khẽ vỗ đầu nhỏ của nó cẩn thận an ủi: “Cầu Cầu ngoan, Tiểu Thi là mẹ của con nha, trước kia khi ở Canada lúc không phải con gọi mẹ là mẹ sao?”

“Nhưng Chú Triết Vũ không để cho con gọi như vậy chú ấy bảo con gọi người theo teen tuổi hoặc là chị , bây giờ chú Triết Vũ không có ở đây con mới có thể gọi!” Tiểu Thi ôm chặt khuôn mặt của nó hôn nó một cái. Cô hiểu ý của Lý Triết Vũ anh ấy là sợ người khác hiểu lầm Cầu Cầu là con của cô bởi vì trên thực tế Cầu Cầu chẳng qua là được Triết Vũ nhận nuôi.

“Mẹ” Cầu Cầu nhào vào trong ngực Tiểu Thi khóc lớn lên. Âm thanh kia rất bi thương giống như là bị uất ức rất lớn lao. Nghe được thế cô hòng Tiểu Thi căng lên cũng rơi lệ theo.

“Cầu Cầu con ngoan.”

“Mẹ...” Nhức đầu quá

“Đừng khóc” Mỗi lần bị kích động Tiểu Thi đều cảm thấy đầu đau muốn nứt ra.

“Mẹ, mẹ chảy máu” Cầu Cầu nắm chặt lấy tay Tiểu Thi “Cầu Cầu không sợ, Cầu Cầu giúp mẹ gọi điện thoại có được không” Tiểu Thi run rẩy lấy điện thoại di động ra không đợi Cầu Cầu nhận liền ngắt đi.

“Mẹ, mẹ...” Cầu Cầu bị dọa sợ đến phát khóc lớn lên.

Cũng may bây giờ là thời gian tan học người đến người đi rất nhiều. Một bạn nhỏ trong nhà trẻ của Cầu Cầu nhận ra nó nên đã nhờ ba mẹ mình đưa Tiểu Thi đến bệnh viện.

“Cầu Cầu đây là mẹ cậu sao?” Người bạn nhỏ hỏi.

“Đúng vậy” Cầu Cầu hai mắt đầm lệ.

“Tớ cứ nghĩ đây là chị của cậu” người bạn nhỏ hăm mộ.

Cầu Cầu cười rộ lên.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Bệnh Chứng

“Tiểu thư xin hỏi nhà của cô có tới đây không?” Cô y tá cầm bệnh án.

“Không có” Tiểu Thi nâng trán suy yếu nói.

“Có là tôi!” Cầu Cầu lúi lút áo y tá cố gắng để cho cô ấy nhìn thấy mình. Cô y tá cười sờ sờ đầu của nó “Đúng vậy, nhưng cháu còn quá nhỏ” “Không có việc gì đâu cô y tá. Bệnh của tôi, tôi biết rất rõ có chuyện gì cô cứ việc nói thẳng đi!”

“Là như vậy tiểu thư chúng tôi phát hiện trong đầu cô có khối u gần đây có dấu hiệu tăng kích thước cho nên cô có định nằm ở viện quan sát hay là...” “Tôi không có việc gì không cần nằm viện. Tự tôi sẽ có thuốc” “Mẹ mẹ bị bệnh gì?” Cầu Cầu leo lên giường bệnh vuốt mặt của Tiểu Thi.

Tiểu Thi tái nhợt cười cười “Mẹ không có việc gì một lát nữa chúng ta hãy về nhà.”

Mặc dù luôn kiên trì muốn về nhà nhưng bác sĩ lại đề nghị cô hãy ở lại bệnh viện qua đêm để tránh xảy việc ngoài ý muốn như vậy có lẽ sẽ có nguy hiểm tính mạng.

Ngày thứ hai trời vừa rạng sáng cô đã làm xong thủ tục xuất viện Tiểu Thi đưa Cầu Cầu đi nhà trẻ. Ai ngờ vừa mới bước ra khỏi cửa bệnh viện liền gặp phụ tá của Trác Minh Liệt nhìn anh ta nhìn Cầu Cầu cứ như là nhìn thấy cứu tinh.

“Rốt cuộc tôi có thể tìm thấy cậu bé này rồi!” Nói xong anh ta nhanh chóng muốn đi lên ôm lấy Cầu Cầu.

“Mẹ...” Cầu Cầu trốn sau lưng Tiểu Thi.

“Vị tiên sinh này anh định làm cái gì?” Tiểu Thi cảnh giác hỏi.

“Nó là cứu tinh của tôi không tìm được nó tôi sẽ phải thất nghiệp” lời nói của phụ tá không mạch lạc “Đúng rồi cô là mẹ của đứa bé phải không cùng tôi đi đi!”

“Buông tay! Tôi sẽ báo cảnh sát!” Tiểu Thi cầm lên ví da liều mạng đánh mạnh vào người đàn ông kia. Tình huống này rất nhanh làm kinh động đến người chung quanh còn có người báo cảnh sát.

“Cảnh sát người này hình như tinh thần có vấn đề, anh ta định cướp đứa bé của tôi đi!” Tiểu Thi ôm Cầu Cầu chưa tỉnh hồn trốn được sau lưng cảnh sát. “Này...” Phụ tá trăm miệng cũng không thể bào chữa bây giờ dù như thế nào giải thích cũng không thể làm cho người ta tin tưởng vì vậy anh ta bị cảnh sát bắt đi.

“Tổng tài! Tôi vừa tìm được đứa bé kia!” Phụ tá lập tức điện ngay cho Trác Minh.

“Hả? Vậy anh nghĩ biện pháp dẫn nó tới đây.”

“Nhưng bây giờ tôi đang ở đồn cảnh sát!”

Nghe xong lời giải thích của phụ tá Trác Minh Liệt chỉ nói một câu rồi tắt điện thoại: “Chính anh nghĩ biện pháp đi ra đi!” Anh mới vừa cúp điện thoại xong Lena liền đi đi vào “Tổng tài xế chiều hôm nay ở cô nhi viện có hoạt động từ thiện ngài có đi không?”

“Tôi rất mệt mỏi giúp tôi đẩy xuống. Đúng rồi chuyện kêu gọi đầu tư gần đây tình tiến triển như thế nào?”

“Rất thuận lợi. Trước mắt có ba công ty phù hợp yêu cầu của chúng ta. Sắp tới đây bọn họ sẽ cho người tới theo chúng ta thương lượng cụ thể!” Lena nói xong cũng không hề rời đi “Tổng tài ngài gần đây có phải là không thoải mái hay không mà tôi luôn có cảm giác ngày có đáng về rất mệt mỏi.” Âm thanh của cô ta chợt trở nên ôn nhu dịu dàng.

“Tôi không sao, có thể gần đây chuyện hơi nhiều!” Trác Minh Liệt nói còn chưa dứt âm trên vai đã có một bàn tay mềm mại khẽ xoa bóp. Lena cúi người xuống bộ đồ công sở ôm gọn lấy bộ ngực tròn trịa của cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Mộc Mộc

Trác Minh Liệt khẽ mỉm cười bắt lấy cái tay kia: “Lena có phải cô cảm giác mình đã ở công ty này quá lâu rồi hay không?”

Lena giống như bị điện giật vội vàng rút tay trở về lui về phía sau một bước.

“Cút!” Trác Minh Liệt thíp mắt từ trong răng nặn ra mấy chữ “Tôi không hy vọng chuyện này sẽ có lần sau!” Bị dọa sợ, Lena ảo não đi ra khỏi phòng làm việc.

Trác Minh Liệt chợt cảm thấy phiền não khác thường tóc mai hai bên cũng dựng nên. Bất thành linh điện thoại lại vang lên anh không nhận được cảm lên nghe chỉ nghe thấy thư ký phụ trách hoạt động Cô Nhi Viện kêu: “Tổng tài! Tổng tài! Anh mau lại đây chúng tôi phát hiện ở cô nhi viện có một đứa bé thật tốt!” Thư ký không đầu không đuôi kêu loạn Trác Minh Liệt càng nghe càng cảm thấy phiền: “Anh nói bừa bải cái gì. Ổn định lại lời nói rồi hãy gọi lại cho tôi!”

Sau mười giây, điện thoại lại vang, lần này người nói chuyện cảm xúc rõ ràng ổn định hơn rất nhiều: “Tổng tài chúng tôi phát hiện ở cô nhi viện một đứa bé có một phong cách vô cùng đặc biệt, rất thích hợp đại ngôn (*phát ngôn) cho bộ đồ chơi của chúng ta”. “Còn có nó và anh có đáng đáp cực kỳ giống nhau?” Giọng của thư ký khác thường anh biết lão bản không tin tưởng lời nói của mình.

“Tổng tài tôi nói đều là sự thật, nếu không tin anh thử tự mình đến kiểm chứng lời chúng tôi vừa nói đứa bé này bất kể là đáng đáp hay phong cách cùng với anh thật sự cực kỳ giống nhau. Thật sự là quá thần kỳ.” Giọng của anh ta cao vút khiến cho Trác Minh Liệt thật hứng thú nẩy phần. Trên thế giới chẳng lẽ thực sự có hai không hề có quan hệ máu mủ gì với nhau mà đáng người lại rất giống nhau hay sao?

“Tổng tài người bạn nhỏ rất ngẫu anh hãy tới xem một chút đi!” Thư ký ở bên kia hết sức nói làm rung động Trác Minh Liệt.

“Nếu như mà tôi đi đến đó mà không phát hiện ra đứa bé anh nói anh hãy tự cầu thêm nhiều phúc đi!” Trác Minh Liệt để điện thoại xuống đi ra khỏi phòng làm việc.

Mười phút sau anh đi tới cửa cô nhi viện. Thư ký đã chờ sẵn ở nơi đó trong tay còn cầm ảnh của Trác Minh Liệt khi còn bé.

“Tổng tài” thư ký hớn hờ ra mặt cảm giác giống như khi Columbo phát hiện vùng đất mới.

Trác Minh Liệt không nói một lời sai bước về phía trước thư ký đi theo anh ở phía sau.

“Người bạn nhỏ cháu tên là gì vậy?”

“Người bạn nhỏ cháu bao nhiêu tuổi rồi?”

Mấy nhân viên nữ khác ở công ty như gà mẹ túm tụ ở một chỗ không cần phải hỏi nơi đó nhất định là đứa bé rất giống anh.

“Tránh ra tổng tài đến rồi!”

Thư ký quát lớn một tiếng tất cả mọi người đều tách ra để cho bé trai xuất hiện tại tầm mắt của Trác Minh Liệt, trong một khắc kia anh đột nhiên cảm thấy có vật gì đó đánh vào trong lòng một đôn nghiêm trọng làm cho anh dường như quên cả hô hấp. Chuyện này đứa bé này và anh quả thực là quá giống nhau! Cái loại phong cách bình tĩnh tự nhiên, ánh mắt đậm bạc thần thái của khuôn mặt, môi này tại sao có thể có chuyện như vậy? !

“Người thấy như thế nào, tổng tài. Tôi không nói dối nha!” Thư ký kia giống như hiến được vật quý cho anh cười mà đứng lên Trác Minh Liệt đẩy anh ta ra trực tiếp đi tới bé trai bên cạnh. Anh ngồi xuống cầm tay nhỏ bé của nó nhẹ giọng hỏi: “Cháu tên là gì?”

“Mộc Mộc” Nó nâng mắt nhìn thẳng vào ánh mắt của Trác Minh Liệt tâm thanh rất nhẹ rất trầm thật sự là không hề tương xứng với độ tuổi của nó.

“Mấy tuổi?”

“Bốn tuổi”.

Trác Minh Liệt nhìn ánh mắt của nó một lúc lâu ánh mắt đó làm anh hít thở không thông, nỗi đau trong lòng bỗng chốc dâng lên chuyện này là như thế nào? Anh tự hỏi mình chẳng lẽ đứa bé này có quan hệ gì với anh sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Hồn Loạn

Trác Minh Liệt muốn hỏi nữa nhưng vào lúc này Mộc Mộc lại tránh thoát khỏi tay của anh chạy đi.

Thì ra là sợ ở cô nhi viện tới.

“Trác tiên sinh chúng tôi vô cùng cảm ơn ngài đã làm tất cả cho Cô Nhi Viện, Mộc Mộc mau ra đây, cảm ơn chứ” Sơ lời kéo Mộc Mộc cánh tay nhỏ bé của nó nhưng nó vẫn không chịu đứng ra.

“Thưa Sơ, về Mộc Mộc tôi muốn tìm hiểu tình huống của nó một chút.” Trác Minh Liệt nói ra suy nghĩ của mình. Bên trong anh sinh ra một loại ý nghĩ là muốn nhận nuôi Mộc Mộc, điều đó làm cho anh thật kích động.

“Mộc Mộc đi chơi đi” Sơ chỉ Mộc Mộc và bắt đầu nói liên tục.

“Mộc Mộc vào Cô Nhi Viện từ hơn bốn năm trước nó là đứa trẻ đáng thương bị vứt bỏ ở bệnh viện bình thường không thích nói chuyện, tính cách hướng nội có khuynh hướng hơi tự kỉ “Tôi có thể nhận nuôi nó được chứ!” Trác Minh Liệt đột nhiên thốt lên, một câu của anh làm cho tất cả mọi người ở đây đều kinh hãi.

“Tổng tài không cần thiết phải như vậy. Ngài là tổng tài của Trác thị đang độc thân lại nhận nuôi một đứa bé có vẻ không tốt cho lắm? Nếu để cho truyền thông biết được sẽ lại nên viết linh tinh” Thư kí của anh nhỏ giọng nói.

Tất cả mọi người đều nhìn vào Trác Minh Liệt như là đang đợi anh xác định. Nhưng anh vẫn im lặng trong hỗn loạn.

“Thật xin lỗi hãy để tôi suy nghĩ thêm một chút” vừa nghe anh nói như vậy thư ký khẽ thở ra một hơi “Tổng tài ngày phải suy nghĩ thật kĩ. Nếu như ngài rất thích đứa bé này chúng ta có thể đến đây thăm nó thường xuyên!”

“Thật xin lỗi tôi còn có việc đi trước!” Không để ý đến ánh mắt kinh hãi của mọi người Trác Minh Liệt sai thẳng bước mà đi ra ngoài. Khi anh khởi động xe bỗng nhiên lại nhìn thấy Mộc Mộc đang núp ở góc tường bên ngoài. Nhìn thấy nó con người Trác Minh Liệt như phát ra ánh sáng. Anh quay xe mở cửa rồi xuống xe lại nhìn nó nhanh chóng chạy đi.

“Cũng chỉ là đứa bé mà thôi!” Trác Minh Liệt khẽ trấn an mình tâm tình của anh chưa từng mất khống chế như hôm nay. Vì đứa bé này đã làm cho anh nhớ tới một chuyện nào đó vào năm năm trước.

Nhìn thấy có một nhóm trẻ em đang trên đường về nhà anh đi tốc độ chậm lại.

“Mẹ” Cầu Cầu kéo tay Tiểu Thi vui vẻ kể chuyện của nó trong một ngày ở nhà trẻ với cô “Tất cả các bạn đều nói con mạnh đẹp hi hi” “Tiểu quý lần này đã hài lòng chưa!” Tiểu Thi khẽ nheo cái mũi của Cầu Cầu ôm nó lên.

“Mẹ cô giáo nói ngày mai chúng con sẽ đi đến Cô Nhi Viện để thăm các bạn ở đó, ba mẹ cũng phải đi cùng nha.” Cầu Cầu ôm cổ Tiểu Thi.

“Nhưng ngày mai mẹ còn phải đi làm” Tiểu Thi hơi khó xử bởi vì chân cô bị thương nên đã mấy ngày cô chưa đi làm nhưng cô lại không đành lòng khiến cho Cầu Cầu thất vọng “Mẹ cố gắng hết sức để đi đến đó có được hay không?”

“Không sao đâu, mẹ, nếu như mẹ không thể tới thì không cần đâu cũng không sao đâu. Cầu Cầu đi cùng cô giáo là được rồi.” Cầu Cầu rất khéo hiểu lòng người. Có lúc Tiểu Thi cảm thấy nó nói chuyện thực sự không hề giống với một đứa bé 4 tuổi có lẽ nguyên nhân sâu xa là do cuộc sống của nó trước kia. Nghĩ đến đây Tiểu Thi cảm thấy lòng thật đau.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khôc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Nhận Nuôi

“Vương Trợ giúp tôi chuyển máy sang Cô Nhi Viện.” Từ Cô Nhi Viện trở về Trác Minh Liệt đã suy nghĩ rất lâu, từ đầu đến cuối anh luôn cảm thấy bé trai Mộc Mộc kia luôn làm cho anh cảm thấy một sự thân quen, không thể nào mà có thể vứt bỏ đi được vì thế nên anh quyết định sẽ nhận nuôi nó. Mặc dù làm như vậy có thể sẽ gây ra hậu quả tương đối nghiêm trọng nhưng anh vẫn sẽ chấp nhận. Anh vừa nghĩ tới Mộc Mộc sự lạnh lùng toát ra từ ánh mắt tràn đầy sự đề phòng đó làm cho lòng của anh đau nhói. Thật là không thể tin được ở trong lòng của mình lại có thể có nơi mềm mại như thế này.

“Viện trưởng lý phải không ạ? Tôi là Trác Minh Liệt làm phiền người có thể giúp tôi làm thủ tục nhận nuôi Mộc Mộc. Tôi muốn nhận nuôi nó!”

“Trác tiên sinh ngài nghiêm túc chứ?”

“Tôi chắc chắn !”

“Nhưng Trác tiên sinh ngài là nhân vật công của công chúng, chúng tôi hy vọng ngài có thể cho Mộc Mộc lớn lên trong hoàn cảnh thích hợp với nó nhất và chúng tôi sẽ tôn trọng ý kiến của Mộc Mộc . Như vậy đi, Trác tiên sinh , tại Cô Nhi Viện sắp có hoạt động cho các bé nhỏ cùng phụ huynh của chúng đến đây, nếu ngày có thể thì hãy đến cô nhi viện tham gia để xem nó có chấp nhận ngày hay không !” Viện trưởng nghiêm túc nói.

Trác Minh Liệt phát hiện ra mình đã suy nghĩ sự việc này quá đơn giản anh luôn tưởng rằng chỉ cần mình làm thủ tục nhận nuôi là được rồi không ngờ còn có nhiều việc như vậy.

“Tốt, tôi sẽ cố gắng hết sức” Trác Minh Liệt chỉ có thể nói như vậy bởi vì anh thực sự quá bận rộn.

“ Trác tiên sinh chúng tôi chờ ngày!”

Hôm nay là ngày đầu tiên hoạt động của Cô Nhi Viện tổ chức Tiểu Thi bởi vì bận rộn công việc nên chỉ đưa Cầu Cầu đến.

“Cầu Cầu, hôm nay không thể đi cùng con mẹ thật xin lỗi”

“ Mẹ, không sao Cầu Cầu sẽ ngoan , con sẽ cùng chơi với những người bạn của con. Mẹ con có thể đem cái này cho bạn ở cô nhi viện được hay không?” Cầu Cầu từ trong túi xách lấy ra một Transformers.

“Có thể, Cầu Cầu thật tốt bụng!” Tiểu Thi ngồi xôm xuống khe véo khuôn mặt nhỏ nhắn của Cầu Cầu rồi vội vàng nói “ Vào đi ,buổi chiều mẹ sẽ tới đón con!”

“Mẹ gặp lại sau!”

Trong cô nhi viện vì có rất nhiều các bạn nhỏ xuất hiện mà không khí trở nên thật náo nhiệt khác hẳn với mấy hôm trước một người trầm lặng như Mộc Mộc quả thực là không có chỗ để trốn. Nó không thích chơi cùng với các bạn khác mà nó cũng không muốn ngủ. Nó chạy đi ra xa xa ánh mắt lạnh lùng nhìn mọi người.

“Mộc Mộc sao con không đi chơi với các bạn?” Viện trưởng Cô nhi viện kéo tay nhỏ bé của nó dịu dàng hỏi. Ở cô nhi Mộc Mộc viện là một trong số những đứa trẻ được mọi người vô cùng yêu thích đứa trẻ này rất đẹp, cũng rất hiểu chuyện, trừ việc không thích nói chuyện những thứ khác cũng rất tốt.

“Con không thích” Mộc Mộc cúi đầu.

“Mộc Mộc không thích các bạn khác sao?”

“Ừ bọn họ đều có ba mẹ Mộc Mộc không có”(thương quá hic hic) Khuôn mặt nhỏ nhắn ngầy thơ ngược lên nghiêm túc nhìn viện trưởng con người đen nhánh như bị một màn sương mù che phủ.

Trong lòng viện trưởng chấn động mắt cũng bắt đầu mờ hồ theo.

“Viện trưởng ba mẹ Mộc Mộc tại sao lại không cần Mộc Mộc?”

“Không phải vậy đâu Mộc Mộc ba mẹ nhất định là...” Viện trưởng chợt không biết nên nói gì.

“Vậy sao..” Nó chán nản đầu nhỏ cúi xuống viện trưởng cố gắng muốn an ủi nó nhưng không sao tìm được lời nói thích hợp .

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Gặp

“Ba mẹ của cậu không tới sao?” Cầu Cầu vị không có ai chơi cùng nên khi nhìn thấy Mộc Mộc ngồi tại một góc liền rất vui vẻ còn tưởng rằng đã tìm được tri kỷ “Mẹ tớ không tới” Mộc Mộc nhìn cũng không thèm nhìn lại, Cầu Cầu tự lo tự nói : “bọn họ rất bận làm sao cậu lại không nói lời nào?” Mãi mà không thấy Mộc Mộc nói chuyện Cầu Cầu rốt cuộc không nhịn được đặt câu hỏi.

“Tôi không có ba mẹ” Mộc Mộc vô cùng không vui nói.

“Làm sao lại thế chứ? Tiểu Thi nói đứa bé nào cũng sẽ có ba mẹ” Cầu Cầu nhìn Mộc Mộc nghiêm túc nói: “cô ấy nói chúng ta đều là có ba mẹ” Hai đứa bé tiểu thiên sứ này mặc dù hoàn cảnh không giống nhau nhưng sự thực lại là giống nhau. Cầu Cầu thật ra thì cũng không biết ba mẹ là khái niệm gì

nhưng nó lại không muốn thừa nhận hoặc là căn bản không ý thức được mình cũng không có ba mẹ .

“Cậu đi đi” Mộc Mộc rút cuộc không cách nào nhịn được Cầu Cầu rồi. Nhưng Cầu Cầu lại không hề để ý đến. “Ah làm sao cậu lại có món đồ chơi này?” Mắt Cầu Cầu liếc nhìn tới tay Mộc Mộc trong tay cậu ta có cái món đồ chơi mà nó vẫn luôn muốn có.

“Có thể cho tôi mượn chơi một lát được hay không tôi đưa cái này đưa cho cậu” Cầu Cầu lấy Transformers trong túi xách ra .

“Tôi không muốn cho cậu” Mộc Mộc tức giận bắt đầu đẩy Cầu Cầu. Cầu Cầu phản ứng chậm còn chưa rõ có chuyện gì xảy ra đã bị Mộc Mộc đẩy ngã trên mặt đất rồi.

Cầu Cầu ngậy người hai giây sau chợt đứng lên lớn tiếng khóc Mộc Mộc nhìn thấy Cầu Cầu khóc tay chân có chút lúống cuống.

“Cầu Cầu thế nào?” Cô giáo nghe tiếng khóc lập tức chạy tới xem là có chuyện gì xảy ra?

“Nó đẩy con” Cầu Cầu khóc rất uất ức nó chỉ muốn mượn món đồ chơi của cậu ta mà thôi không ngờ cậu ta lại đẩy nó. Các bạn học của Cầu Cầu đều chạy tới lên tiếng ủng hộ Cầu Cầu trong lúc nhất thời Mộc Mộc trở thành cái bia cho mọi người chỉ trích.

Cầu Cầu khóc suốt không ngừng cô giáo bắt đầu đi chỉ có thể gọi cho Tiểu Thi.

“Alo, có phải mẹ của Cầu Cầu không ạ? Cầu Cầu xảy ra chút chuyện làm phiền cô có thể tới đây một chút được chứ!”

Tiểu Thi vừa nghe thấy Cầu Cầu đã xảy ra chuyện liền vội vàng vàng mà chạy tới.

“Cầu Cầu! Cầu Cầu!” Tiểu Thi rất hoảng loạn bởi vì cô giáo không nói rõ ràng cô cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì.

“Mẹ” Cầu Cầu vừa nhìn Tiểu Thi tới lập tức nhào tới.

“Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt làm mẹ sợ muốn chết!” Tiểu Thi ôm trọn Cầu Cầu vào trong ngực sự lòng lo lắng vẫn không ngừng được.

Lúc này tất cả mọi người đều vây quanh Cầu Cầu quan tâm nó an ủi nó nên không hề có người nào hỏi thăm đến bé Mộc Mộc đứng ở bên . Nhìn Tiểu Thi cái này trẻ tuổi cô gái xinh đẹp thì ra là chính là đứa con trai mẹ cô ấy là sao thương yêu hẳn “Cầu Cầu nói cho mẹ rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?”

“Là nó, nó đẩy con!” Cầu Cầu chỉ ra phía ngoài đoàn người nhưng lúc này Mộc Mộc không biết đã chạy đi đâu.

“Cầu Cầu có phải là con bất nại người ta phải không ?”

“Không có đâu mẹ. Con chỉ muốn mượn món đồ của cậu ta chơi một chút” Cầu Cầu cúi đầu.

“Tốt lắm bây giờ con muốn ở lại chỗ này tiếp tục chơi hay là cùng mẹ trở về nhà?”

“Về nhà, ở chỗ này cũng không còn gì chơi không bằng về nhà.”

“Tốt” từ Cô Nhi Viện đến cửa Cầu Cầu luôn sôi nổi khuôn mặt Tiểu Thi luôn lộ ra vẻ cung chiều cảnh này bị Mộc Mộc núp ở một bên nhìn thấy thật rất rõ ràng. Nó nâng cánh tay nhỏ bé lên quạt cường lau đi nước mắt từ khóe mắt chảy ra chạy như bay vào khu vực nghỉ trưa.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tìm Kiếm

Trác Minh Liệt làm xong việc của công ty liền nhanh chóng lái ô tô tiến về phía Cô Nhi Viện, lúc này Tiểu Thi đang dẫn Cầu Cầu ra khỏi cổng, họ mới rời đi thì Trác Minh Liệt đến anh vừa đứng nhìn thấy bóng lưng bọn họ.

“Người phụ nữ này sao nhìn giống với nhân viên tặng hoa vậy” Trác Minh Liệt dừng xe xong liền nhanh chóng đi tới phòng làm việc của viện trưởng.

“Trác tiên sinh rất vui được gặp mặt!” Viện trưởng là một phụ nữ trung niên thái độ của cô vô cùng hiền hòa. Cô biết Trác Minh Liệt là vì chuyện của Mộc Mộc mà đến vì thế mà trước đó cô đã đem tất cả tư liệu về Mộc Mộc chuẩn bị trước rồi. “Những thứ này là tư liệu về Mộc Mộc ngài xem trước một chút đi!” Trác Minh Liệt mở tài liệu ra ngay từ đầu tiên là rất nhiều hình ảnh của một đứa bé gầy yếu.

“Theo bệnh viện nói Mộc Mộc là một đứa bé sinh non nhi lúc đó khi ra đời thật sự rất nhỏ nhẹ hô hấp khó khăn, không biết có phải là vì vậy mà nó mới

bị cha mẹ vứt bỏ hay không nói tóm lại Mộc Mộc là một đứa bé rất đáng thương!”

Trác Minh Liệt không nói một lời nào nghiêm túc xem tài liệu, trên đó ghi lại tất cả mọi chuyện của Mộc Mộc từ khi vừa vào Cô Nhi Viện cho đến bây giờ. Trong đó có một cột ghi chép về tình trạng cơ thể của Mộc Mộc bé trai này thân thể hình như đặc biệt yếu có thể là do nó bị sinh non trước đó mà ra.

“Trác tiên sinh...”

“Tình trạng của Mộc Mộc không phải rất tốt nhưng viện trưởng xin yên tâm. Tôi nhận nuôi Mộc Mộc sau này sẽ đặc biệt phái người chăm sóc nó!”

“Thứ cho tôi mạo muội Trác tiên sinh tại sao ngày lại muốn nhận nuôi Mộc Mộc?”

“Khả năng này là duyên phận đi!” Trác Minh Liệt cũng không hiểu nổi mình.

“À,, nếu như có thể có nhiều người giống như Trác tiên sinh như vậy có lẽ trên xã hội này những đứa trẻ bị vứt bỏ sẽ ít đi!” Viện trưởng cảm động nói.

“Viện trưởng tôi muốn đi xem Mộc Mộc một chút!”

“Được.” Viện trưởng cầm điện thoại lên gọi cho bộ phận phụ trách chăm sóc cho Mộc Mộc “Sơ Lý làm phiền cô có thể đem Mộc Mộc tới phòng làm việc của tôi”

“Viện trưởng hay là hay để tôi đến chỗ của Mộc Mộc tìm nó, tránh cho nó khản trương.”

“Mộc Mộc là một trong số những đứa bé tương đối yếu ớt ,đi thôi tôi dẫn ngay đi.”

Viện trưởng dẫn Trác Minh Liệt đi tới khu vui chơi các bé trai ,bé gái vừa nhìn thấy viện trưởng tới thì đều chạy tới vây quanh nhưng bọn họ lại không nhìn thấy Mộc Mộc.

“Các cháu có ai nhìn thấy Mộc Mộc đâu không ?” Viện trưởng hỏi.

“Mới vừa rồi cậu ấy và Cầu Cầu đánh nhau sau đó Cầu Cầu được mẹ đem mang đi Mộc Mộc đã không thấy tăm hơi đâu rồi ạ” một bé trai nhỏ cất tiếng nói non nớt theo sát viện trưởng hồi báo.

“Đánh nhau? Tại sao lại có thể có chuyện như vậy?” Viện trưởng rất kinh ngạc theo lý thuyết Mộc Mộc sẽ không bao giờ động thủ đánh người!

“Viện trưởng Mộc Mộc sẽ đi tới nơi nào?” Trác Minh Liệt vừa nghe nói Mộc Mộc đánh nhau lòng có chút gấp gáp.

“Trác tiên sinh không nên sốt ruột cô nhi viện có biện pháp bảo an rất tốt Mộc Mộc sẽ không có việc gì đâu! Bây giờ chúng ta sẽ đi phong ngữ xem một chút, trước kia Mộc Mộc có chuyện không vui sẽ trốn tới nơi ấy!”

Tùng dây giường nhỏ chỉnh tề sắp xếp thành hàng đứng yên trong phòng nghỉ , ánh sáng chiếu vào phòng mang theo hương vị ấm đậm. Cái loại đó tĩnh lặng đó tràn ngập mùi vị bi thương.

“Mộc Mộc Mộc Mộc cháu ở đâu?” Viện trưởng dịu dàng mà gọi Mộc Mộc nhưng không ai trả lời.

Trong không khí trầm lặng tiếng khóc mơ hồ truyền đến tai viện trưởng! “Ngày hãy nghe!” Trác Minh Liệt ngừng thở cẩn thận phân biệt phương hướng của âm thanh nó được phát ra từ tủ đồ chơi khổng lồ ở cuối gian phòng này!

“Mộc Mộc!” Trác Minh Liệt đi lên phía trước muốn đem cửa tủ mở ra nhưng viện trưởng lại kéo anh lại.

“Mộc Mộc cháu trốn thật kỹ! Tôi tới tìm cháu” Viện trưởng dịu dàng kéo cánh cửa tủ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt của Mộc Mộc trong nháy mắt xuất hiện trước mặt bọn họ. Con người nó như hắc ngọc (ngọc có màu đen mọi người có ai biết nó tên là gì không) trong ngón mắt chứa đầy nước mắt thân thể nho nhỏ co rút thành một cục.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Vô Tình Gặp Được

“Mộc Mộc” Trác Minh Liệt ôm nó ra ngoài, Mộc Mộc đem cả khuôn mặt nhỏ nhắn dúi chặt vào tây trang đắt giá của anh nức nở không ngừng.

“Trác tiên sinh xem ra Mộc Mộc rất thích ngày” viện trưởng rất vui mừng sau đó “Tôi sẽ đưa ngay cho ngày thủ tục nhận nuôi để xá nhận, tôi tin tưởng Trác tiên sinh nhất định sẽ không phụ lòng kỳ vọng của chúng tôi!”

Trác Minh Liệt khẽ vuốt ve cái đầu nhỏ của Mộc Mộc “Mộc Mộc làm sao con lại khóc?”

Mộc Mộc không có lên tiếng chỉ đem bàn tay nhỏ bé cố lau sạch nước mắt trên mặt.

“Mộc Mộc con nguyện ý cùng tôi về nhà không?”

“A đúng rồi. Mộc Mộc vị này là Trác tiên sinh anh ấy muốn nhận cháu làm con cháu đồng ý không?” Viện trưởng dịu dàng sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nó.

Mộc Mộc rớt cuộc ngẩng đầu lên nó chỗ hiểu chỗ không nhìn viện trưởng “Mẹ viện trưởng Trác tiên sinh là ba của Mộc Mộc sao?”

Chuyện này nhìn như là một vấn đề hết sức đơn giản nhưng lại làm khó hai người.

“Mộc Mộc về sau tôi chính là ba của con!”

Mộc Mộc nhìn Trác Minh Liệt nó nhất thời còn chưa hiểu rõ chuyện này nhưng một người cao lớn anh tuấn như vậy mà lại là ba của nó điều này thực sự là ước mơ tha thiết của rất nhiều đứa bé!

“Hôm nay con không cần thận đem một bạn đày ngã bọn họ đều tại con, Mộc Mộc rất uất ức.”

“Đó là Cầu Cầu, chờ ba một chút lần nhìn thấy cậu ta ba nhất định sẽ giúp Mộc Mộc báo thù, đem mông cậu ta mở ra hoa!” Trác Minh Liệt siết quả đấm, vung về hướng tới Mộc Mộc, làm cho nó cười rộ lên.

“Tốt tốt” Viện trưởng cũng cười cô không ngờ cái con người giá trị nghìn tỷ này bề ngoài lãnh khốc lại có một mặt dịu dàng như thế. “Thật là duyên phận. Trác tiên sinh làm phiền ngài cùng tôi đến phòng làm việc làm thủ tục!”

Trác Minh Liệt sau khi làm hết các thủ tục nhận nuôi liền trực tiếp đưa Mộc Mộc về nhà.

“Mộc Mộc lập tức sẽ đến nhà” Trác Minh Liệt cũng có chút khẩn trương lần đầu tiên trong cuộc đời anh chăm sóc một đứa bé thật ra thì năm năm trước nếu không xảy ra sự kiện kia có lẽ hiện tại anh cũng đã có đứa bé.

“Mộc Mộc con thích ăn cái gì?”

“Mộc Mộc con thích xem TV hay chơi trò chơi điện tử?”

Trác Minh Liệt hỏi rất nhiều vấn đề nhưng từ sau khi đi từ Cô Nhi Viện ra Mộc Mộc vẫn không nói gì.

“Thiếu gia ngài đã về rồi!” Trác Minh Liệt vốn là sống một mình nhưng Trác phu nhân lo lắng cho con một mình mình sẽ chăm sóc không tốt nên đã thay anh tìm một người giúp việc đó là bà Vương.

Bà Vương vừa nhìn thấy Trác Minh Liệt dẫn theo một đứa bé trở về có điểm khó hiểu.

“Thiếu gia đứa nhỏ này...”

“Đúng rồi bà Vương. Đây là Mộc Mộc con tôi. Bà trước dẫn nó đi tắm tôi đi mua mấy thứ đồ dùng cho trẻ em!”

Bà Vương ngây người như phỗng đứa nhỏ này lại là con trai của thiếu gia? ? Anh ta lúc nào lại có cậu con trai lớn như thế này rồi. Trác Minh Liệt vừa rời đi bà Vương liền vội vàng đem Mộc Mộc dẫn tới phòng tắm bắt đầu hỏi thăm: “Cháu tên là Mộc Mộc đúng không? Mẹ cháu là ai?” Nhưng vô luận bà có hỏi cái gì Mộc Mộc đều không nói chuyện.

“Thì ra là người câm!” Bà Vương lắc đầu một cái nhẹ nói.

“Bà mới là người câm!” Mộc Mộc chợt mở miệng nói chuyện Bà Vương bị dọa sợ đến nỗi khăn lông trong tay rơi hết xuống đất.

“Mẹ con không muốn ăn bánh bích quy vị này mẹ đổi vị khác có được không?”

“Mẹ con muốn cái đó!” Cầu Cầu đứng ở trong xe đẩy một lát chỉ cái này một lát muốn cái kia. “Cầu Cầu con bây giờ còn nhỏ rất nhiều thứ không thể ăn cẩn thận về sau lớn lên sẽ không cao!” Tiểu Thi cảnh cáo nó “Còn nữa ăn quá nhiều đường có thể bị sâu răng! Có hàm răng đen đen thật xấu hổ chết rồi!”

Cầu Cầu kéo mũ lưỡi trai xuống từ trong xe nhảy xuống làm mặt quỷ với Tiểu Thi liền chạy tới nhanh tới các gian hàng khác.

“Tiểu thư xin hỏi...” Trác Minh Liệt nghe được đối thoại ở phía sau gian hàng lập tức chạy tới anh vốn muốn hỏi một chút đứa bé ở độ tuổi này thì thích gì lại không nghĩ gặp phải Tiểu Thi.

“Tại sao lại là cô?” Anh còn chưa nói dứt lời Tiểu Thi đã đẩy xe đẩy đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Đánh Cướp

“Mẹ! Mẹ làm gì mà đi nhanh vậy!” Cầu kéo vạt áo của Tiểu Thi.

“Bởi vì mẹ đụng phải tên đại bại hoại!” Tiểu Thi đem Cầu Cầu ôm lên xe đẩy vội vàng đi tới quây thu tiền bên kia. Trác Minh Liệt làm sao mà chịu thả cho cô anh nhanh chóng lập tức đuổi theo.

“Tiểu thư tổng cộng 532!”

Tiểu Thi vừa định móc túi tiền ra thì một xấp tiền mặt màu đỏ đã đưa tới trước mặt cô thu ngân “Đồ trong tay bao nhiêu tiền tôi giúp cô trả!”

“Cám ơn ý tốt của anh! Nhưng tôi nghĩ là tôi còn là tự trả!”

“Nhưng là...” Trác Minh Liệt căn bản không coi lời nói của cô là gì tiếp tục tự do trả tiền sau đó đem xe đẩy đẩy đi ra.

“A!” Tiểu Thi dậm chân.

“Cháu là con trai của cô ấy?” Trác Minh Liệt hỏi Cầu Cầu.

“Không phải cô ấy là chị! Cầu Cầu cúi đầu nó vẫn nhớ lời Lý Triết Vũ dặn dò trước kia nếu như có người hỏi nó và Tiểu Thi quan hệ thì sẽ nói cô là chị.

Trác Minh Liệt hừ một tiếng anh cũng không hoài nghi vị thứ nhất nhì qua thì Tiểu Thi quả thật rất trẻ tuổi, thứ hai là Cầu Cầu trả lời cũng quá mức tự nhiên.

“Này Trác tiên sinh! Làm phiền anh trả xe đẩy lại cho tôi!” cuối cùng thì Tiểu Thi cũng đuổi kịp cô nhanh chóng ngăn cản đường đi của Trác Minh Liệt.

Trác Minh Liệt liếc mắt nhìn Tiểu Thi đem Cầu Cầu từ trong xe ôm ra ngoài. Từ đầu tới cuối Cầu Cầu vẫn luôn đội mũ lưỡi trai nếu không Trác Minh Liệt nhất định có thể nhận ra nó chính là bé trai ngày đó ở hội trường tuyển chọn kia.

“Đây là thẻ tiền cô lấy về mua những thứ đồ mình thích, những đồ cô vừa mới chọn những thứ đồ này tôi muốn có!” Trác Minh Liệt nói xong liền đem những đồ trong xe đẩy lấy ra.

“Anh có bị bệnh thần kinh không vậy! Muốn đồ làm sao anh không tự mình đi chọn!” Tiểu Thi không thể tiếp tục chịu được sự cố tình gây sự của người này.

“Hôm nay tâm tình của tôi khá tốt nên tôi sẽ không so đo với cô! Hôm nào cô phải đi đến Trác thị để tặng hoa thì cùng lắm thì tôi sẽ bảo an ninh không ngăn cản cô!” Trác Minh Liệt cầm đồ liền hướng xe của mình mà đi tới.

“Này!” Tiểu Thi giận điên lên thật là chưa từng gặp qua người đàn ông nào như thế thật mất mặt.

“Oa thật rất đẹp trai!” Tiếng cảm thán non nớt của Cầu Cầu cất lên “Tiểu Thi chú ấy so với chú Triết Vũ đẹp trai nhiều a hi hi!”

“Quý con, biết cái gì! Người này quả thật là...” Tiểu Thi đuổi theo hung hăng đá một phát vào xe của anh mới bằng lòng bỏ qua. Không ngờ Trác Minh Liệt lại quay cửa kính xe xuống mặt cười như không cười nói: “Này cô bé xe này rất quý đá hỏng cô bồi thường nổi sao?”

“Anh! Tiểu Thi giận đến mức mặt đỏ rần Trác Minh Liệt làm như không để ý đến cô nữa khởi động xe đi mất.

Trác Minh Liệt mang theo chiến lợi phẩm đánh cướp được về khi anh trở về thì Mộc Mộc đã ngủ rồi. Bà Vương thấy Trác Minh Liệt trở lại vội vàng vừa kéo anh đến vừa hỏi: “thiếu gia đưa bé kia thật sự là con ngài?”

“Bà Vương chuyện tôi giao phó cô làm xong chưa?” Trác Minh Liệt không trả lời bà.

“Việc thiếu gia phân phó tôi đã làm xong, phòng ở phía bên tay trái trên lầu chính là phòng của Tiểu Thiếu gia. Hôm nay a Tam đưa tới những món đồ chơi ở chiếc xe kia cũng đã bày xong!” Bà Vương thấy Trác Minh Liệt không phải rất muốn nghe nên cũng rất thức thời ngậm miệng lại.

Trác Minh Liệt rón rén lên lầu hai đến phòng ngủ ở bên trái kia, phòng này trước kia anh thường dùng để ngủ với phụ nữ xem ra về sau không dùng được

nữa rồi. Ngoài cửa có một con Winnie the Pooh khá ái. Nhẹ nhàng đẩy cánh cửa ra đập vào tầm mắt anh đầu tiên chính là rất nhiều loại đồ chơi mới cùng mô hình. Giấy lót tường là giấy lót có hình ảnh tương tự với hoa văn trên ga giường và chăn rất thanh thoát, hoạt bát mà ấm áp.

Trác Minh Liệt cho là Mộc Mộc đã ngủ thiếp đi khi anh chuẩn bị đi thì bất thành linh nghe lại nghe thấy tiếng của cậu bé nỉ: ‘làm sao bây giờ mới trở về?’ Âm thanh kia mang theo một chút vô dụng còn có chút trách cứ. Đây là lần đầu tiên trong suốt xuộc đời Trác Minh Liệt được nghe có người hỏi anh những lời này vì vậy anh chợt có chút không biết phải trả lời như thế nào ‘Mộc Mộc sao con còn chưa ngủ! Mới vừa rồi đi ra ngoài mua ít đồ’ anh đã nói xong nhưng không nghe thấy Mộc Mộc nói thêm lời nào nữa. Có lẽ là ngủ thiếp đi đi! Xem ra chăm sóc đứa bé thật không phải là một chuyện dễ dàng!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Đi Học

Bị Trác Minh Liệt đoạt mất đồ Tiểu Thi tức giận đùng đùng cô trở lạisieu thị một lần nữa để mua lại đồ

“Mẹ cái chú đó là ai?” Cầu Cầu tò mò hỏi.

“Voi không có quan hệ với con!” Vừa nghĩ tới người người đàn ông kia cô liền không tự chủ được mà tức giận.

“A” Cầu Cầu ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Chỗ ở của Tiểu Thi vốn cách nơi này cũng không quá xa, mua đồ xong mẹ con hai người tay lăm tay đảo bước đi về nhà. Lúc này đèn đường được thấp sáng lên thật rực rỡ gió đêm thoang thoang thổi thành thị chợt trở lên thật huy hoàng điều này khiến lòng Tiểu Thi sinh ra một loại cảm giác khác thường, giống như cực kỳ lâu trước kia cô đã từng sống một cuộc sống tại nơi này chẳng lẽ đó là từ kiếp trước? Có lẽ là nghĩ quá nhiều đầu đầu lại bắt đầu. Gần đây đầu cô đau càng ngày càng thường xuyên không biết còn có thể chống chịu được bao lâu.

“Mẹ chú Triết Vũ đã rất lâu không gọi điện thoại cho con!” Cầu Cầu chợt nhắc tới Lý Triết Vũ. Lý Triết Vũ thật sự anh ấy đã thật lâu không điện thoại cho cô! Thật ra thì cô vẫn cũng không hiểu rõ Lý Triết Vũ, trong cảm nhận của cô rốt cuộc anh là gì cô cũng không hiểu được? Người thân? Tiểu Thi cảm giác cuộc sống của mình như bị đứt gãy hình như nó thiếu đi một đoạn nào đó nhưng cô cũng không biết là thiếu đi đoạn nào!

Cầu Cầu có chút buồn ngủ Tiểu Thi ôm nó lên. Nếu như mình thật đã xảy ra chuyện gì thì Cầu Cầu phải làm sao? Tiểu Thi chợt sinh ra mấy phần thấp thòm

“Tổng tài ngài tìm tôi?” Thư kí khi Ở cô nhi viện phát hiện ra Mộc Mộc bị Trác Minh Liệt gọi vào phòng làm việc.

“Ngày hôm đó cậu đã phạm vào một lỗi lầm rất lớn!”

“Tôi có thể thay đổi để cho tôi làm cái gì cũng được nhưng xin ngày đừng sa thải tôi!” Thư kí vừa nghe Trác Minh Liệt nhắc tới ngày hôm đó lập tức kích động

Trác Minh Liệt cười lạnh một tiếng “Không phải khai trừ anh. Là đổi anh đi nơi khác thôi. Bây giờ anh hãy giúp tôi chăm sóc Mộc Mộc! Chủ yếu là đưa nó đi học và đón lúc tan học, còn nữa không thể để cho những đứa bé khác bắt nạt nó anh hiểu chứ?”

Phụ tá cho là tai mình bị hồng tổng tài lại để cho anh làm vú em!

“Tổng tài vậy là sao ạ?”

“Không muốn sao?”

“Không không! Tôi đồng ý! Chỉ cần không phải là sa thải đương nhiên là làm cái gì cũng đồng ý!” Thư kí hấp tấp nhận lấy. Trong tay Trác Minh Liệt cầm tư liệu về Mộc Mộc “Tổng tài ngày chọn nhà nào nhà trẻ? Là bình thường hay là Quý tộc hay là sao ạ?”

“Đương nhiên là tốt nhất cái này còn phải hỏi!” Trác Minh Liệt cau mày.

Thư kí nghe được lệnh lập tức đi liên lạc.

Ba ngày sau đó, nhà trẻ Ngôi sao mới liền nghênh đón một vị học sinh mới đó chính là Mộc Mộc.

“Các bạn hôm nay chúng ta có một bạn mới!” Cô giáo dẫn Mộc Mộc ra ngoài giới thiệu cho mọi người biết, Cầu Cầu ngồi ở phía dưới chỉ liếc mắt một cái nó liền nhận ra Mộc Mộc.

Thế nào lại là cậu ta!

Càng không nghĩ đến Cô giáo dẫn Mộc Mộc đến ngồi trên chỗ ngồi của nó. Chuyện này đối với Cầu Cầu mà nói quả thực là một sự khiêu chiến. Mộc Mộc dĩ nhiên cũng nhận ra Cầu Cầu nhưng mà nó không thêm đề ý. Cặp kia nhìn bao quát tất cả mọi người ánh mắt của nó và ba nó có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu cho dù ai cũng không để ở trong mắt hướng chỉ cậu ta chính là bại tướng!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Tranh Chấp

“àh cậu không phải là bé trai ở cô nhi viện kia sao?” Đã từng đến cô nhi viện nên ai cũng nhận ra Mộc Mộc thật ra thì mọi người cũng không có ý khác không ngờ lại chọc giận Mộc Mộc.

Nó nâng cánh tay nhỏ bé lên tức giận cầm món đồ chơi ném ra đầy đất thậm chí còn đẩy một đứa bé đặt ở phía dưới. Đúng lúc này Cô giáo và cô nuôi dạy trẻ đều không ở trong phòng nhất thời rồi mọi thứ loạn lung tung hết cả lên. Dáng người Mộc Mộc hơi lùn cộng thêm thân thể lại yếu chỉ chốc lát sau liền bị đứa bé kia đánh trả lại. “Này ,,,” Đứa bé mập mạp đè ép Mộc Mộc không ngừng bóp cái mũi nhỏ của nó.

Cầu Cầu cảm thấy thật u mê chẳng biết quỷ thần sai khiến gì mà chợt nó lại đi lên đẩy đứa bé mập kia ra. Hành động của Cầu Cầu nhất thời khiến tất cả mọi người thật bất ngờ thậm chí bao gồm cả chính nó.

“Tôi... các cậu đừng đánh nữa! Ba mẹ sẽ tức giận!” Nó thờ hồng hộc khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ bừng lên. Mộc Mộc nhân cơ hội đứng lên cho bé mập một quyền. Lần này có lẽ là rất đau bé mập kia khóc lớn lên rồi cuộc cũng kinh động đến Cô giáo.

Mười lăm phút sau Tiểu Thi chạy tới nhà trẻ. Cô rất là không hiểu Cầu Cầu ngoan như vậy tại sao mấy ngày nay lại liên tiếp xuất những chuyện như thế làm cho cô rất tức giận.

Mà Mộc Mộc, thì Cô giáo cũng cả gan trực tiếp gọi tới phòng làm việc của Trác Minh Liệt.

“Trác tiên sinh con trai của ngài quá bướng bỉnh, mới đi học được ngày thứ nhất đã cùng các bạn khác đánh nhau!” Trác Minh Liệt vừa nghe thấy liền nổi trận lôi đình nhưng mà điều anh giận không phải là vì Mộc Mộc mà chính là vì Cô giáo này. Đánh nhau sao, chuyện như vậy làm sao có thể do một người làm được. Vị cô giáo này rõ ràng chính là kỳ thị Mộc Mộc mà kỳ thị Mộc Mộc chính là kỳ thị Trác Minh Liệt anh. Trác Minh Liệt lập tức gọi điện thoại cho người phụ trách chăm sóc Mộc Mộc nhưng không ngờ người phụ trách đó đã sớm từ chức rồi.

“Cô chính là mẹ của Cầu Cầu đúng không ? Cô tại sao lại không giáo dục cho đứa bé!” Thư kí tay chống nạnh hướng về phía Tiểu Thi chỉ chỉ chỗ chỗ.

“Các người mới là không biết chăm sóc? !” Tiểu Thi tức giận chỉ vào lỗ mũi thư kí không hình tượng rống to. Khi Trác Minh Liệt chạy đến vừa vặn nhìn thấy một màn này anh đưa tay kéo Tiểu Thi qua “Chẳng lẽ người đánh Mộc Mộc hôm nay là em có?” Trác Minh Liệt hai mắt đỏ như máu một bộ dáng giống như muốn đánh người.

“Này! Trác tiên sinh! ! Làm phiền ngài biết rõ tình hình rồi hãy nói có được hay không!” Tiểu Thi thật là hận không được đánh vào khuôn mặt tuấn tú của anh ta một đòn. Không ngờ Trác Minh Liệt lại kéo tay của cô đi vào trong phòng làm việc.

“Anh chị là ba mẹ của Mộc Mộc ?” Không hiểu rõ chuyện cô giáo đi tới “Xin lỗi đã cắt ngang anh chị, chuyện của bọn trẻ đã dàn xếp tốt rồi bây giờ tôi đặc biệt tìm anh chị tới đây để nói về vấn đề giáo dục đứa bé!”

“Cô giáo!” Tiểu Thi bị tức đến nỗi nói không mạch lạc.

“Tôi chỉ muốn biết có phải em người phụ nữ này đánh con tôi hay không! Những thứ khác tôi không muốn nghe!” Trác Minh Liệt bá đạo nói. Cô giáo bị anh làm tức giận “Anh chị rốt cuộc là các người là ai?”

“Tôi là ba của Mộc Mộc!”

“Tôi là... Cầu Cầu.” Tiểu Thi chợt không biết nên nói gì một người chưa lập gia đình như cô nói mình đã có một đứa con lớn như vậy thật đúng là có điểm khó chịu lại còn là ở trước mặt người khác. “Mẹ!” Tiểu Thi chợt phát hiện âm thanh của mình thấp xuống thật là gấp quỵ.

“Con trai của cô! ?” Trác Minh Liệt không thể tin vào tai của mình “Tiểu quý kia không nói cô là chị nó sao?”

“Liên quan gì tới anh!” Tiểu Thi cực kỳ tức giận.

“Không liên quan đến việc của tôi! Thì ra là Cầu Cầu chính là con của cô! Tốt ,lần trước ở cô nhi viện cũng chính là nó đánh Mộc Mộc đúng không!”

“Trác tiên sinh anh không phân biệt được trắng đen hãy sao! Rõ ràng là con trai của anh đánh con tôi!” Tiểu Thi cơ hồ muốn nắm lấy cà vạt của Trác Minh Liệt rồi.

hazz mình có lên lớp ĐSXS không ta

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Tử Quân

“Khó trách tiểu tử kia lại kiêu ngạo như vậy thì ra là mặt ngoài vô hại nhưng bản chất bên trong lại giống một người không đứng đắn như cô!” Trác Minh Liệt càng nói càng thái quá Tiểu Thi cũng càng ngày càng tức giận. Không biết từ lúc nào bọn họ đã bị cô giáo dẫn ra ngoài.

“Tôi lệnh con của cô lập tức chuyển trường! Nhà giữ trẻ này tôi sẽ mua!” Trác Minh Liệt ngạo mạn mà gọi người phụ trách nhà trẻ lên.

“Thật xin lỗi Trác tiên sinh. Tôi không bán!” Một cô gái trẻ tuổi khéo léo mỉm cười tuổi của cô chắc cũng tầm tuổi của Tiểu Thi. Bất thành linh bị làm cho lúng túng điều này khiến cho Trác Minh Liệt tức giận khác thường “Mặc kệ cô có bán hay không bán nhà trẻ này tôi nhất định phải mua! !”

“Mộc Mộc! !” Trác Minh Liệt quay người nhìn thấy cách đó không xa Mộc Mộc đang đứng ở dưới gốc cây . Nó trốn ở bên trong ,không nói một lời giống như động vật nhỏ bị hoảng sợ.

“Thảm tiểu thư, vị tiên sinh này thật là cổ tình gây sự, rõ ràng là Mộc Mộc bắt nạt các bạn khác trước chính là từ khi nó tới mới gây ra hoảng loạn!” “Mộc Mộc” Cô giáo nhân cơ hội nghe người phụ trách báo lại.

“Cầm miệng của người lại bằng không tôi sẽ để cho cô lập tức bị thất nghiệp!” Ánh mắt Trác Minh Liệt như có thể giết người.

“Mộc Mộc tới đây” Trác Minh Liệt hướng về phía Mộc Mộc vẫy tay nhưng nó vẫn không phản ứng chút nào, toàn bộ đôi mắt đều nhìn chăm chăm Tiểu Thi rồi.

“Mộc Mộc không cần sợ hãi. Sau này ba sẽ giúp con xử lý người phụ nữ này thật tốt!”

Tiểu Thi xoay người Mộc Mộc đã đi tới phía sau lưng cô . Ánh mắt hai người va chạm vào nhau trong nháy mắt toàn bộ thế giới giống như cũng nghiêng đổ. Ánh nắng sáng rỡ, gió mát dịu dàng. Trong đôi mắt kia tràn đầy sự sợ hãi giống như bị uất ức. Một giây kia lòng Tiểu Thi đau nhói nói không ra lời “Cháu là Mộc Mộc” âm thanh có cũng như không ngay cả cô gần như cũng không phân biệt ra được, cô lắc lư hai cái rớt cuộc ngã trên mặt đất.

“Này!!” Trác Minh Liệt rống to.

“Tiểu thư! Tiểu thư cô làm sao thế? !” Cô giáo vội vàng gọi cấp cứu đưa Tiểu Thi đến bệnh viện.

Chói mắt... quá, trong ánh sáng trắng đó có rất nhiều bóng người. Đáng tiếc cô một người cũng không thể nhìn rõ! Nơi này rốt cuộc là nơi nào cô rất thương hay mơ thấy nơi này nhưng cho tới bây giờ cô đều không rõ đây là nơi nào. Chẳng lẽ là kiếp trước sao?

“Mẹ” Cầu Cầu mang theo tiếng khóc nức nở rốt cuộc làm cho Tiểu Thi tỉnh táo hoàn toàn lại. Cô mở mắt chỉ thấy người phụ trách kia mỉm cười dẫn Cầu Cầu đứng ở trước giường bệnh của cô.

“Cầu Cầu” cô suy yếu gọi.

“Tiểu thư cô không có việc gì là tốt rồi.” Cô gái kia mặt vô cùng lo lắng ân cần nói “Chuyện của Cầu Cầu và Mộc Mộc chúng tôi sẽ xử lý tốt nhất có thể!”

“Cám ơn cô xin hỏi cô gọi như thế nào?” khuôn mặt Tiểu Thi tái nhợt mỉm cười.

“Tôi họ Thẩm”

“Đúng rồi tiểu thư xin hỏi ngài là..”

Cô gái này chính Thẩm tiểu thư cũng chính là bạn của Lâm Thi Ngữ , Thẩm Tử Quân, sau khi tốt nghiệp đại học cô trốn ra từ trong gia tộc một mình xây dựng lên nhà trẻ này và chỉ trong vùn vụt mấy năm cô đã đưa nhà trẻ liên này phát triển lên thành một trong số những nhà trẻ tốt nhất thành phố này.

“A cô gọi tôi là Tiểu Thi là được rồi!”

“Tiểu Thi? Xin hỏi cô có biết người nào là Lâm Thi Ngừ không?” Vào lúc này Thẩm Từ Quân cuối cùng đem nghi ngờ trong lòng mình nói ra, lần đầu tiên cô nhìn thấy Tiểu Thi cô đã cảm thấy cô ấy cực kỳ giống Lâm Thi Ngừ năm đó.

“Tôi không biết người này là ai Thẩm tiểu thư cô ấy và tôi dung mạo rất giống nhau sao?”

“Ha ha thì ra là như vậy. không cô và cô ấy không hẳn là giống nhau chỉ là cảm giác này...” Thẩm Từ Quân cúi đầu âm thanh trầm thấp mà xa xa.

“Lâm Thi Ngừ là bạn tốt của cô sao? Bây giờ cô ấy đang ở đâu?”

“Vâng cô ấy là một người bạn rất tốt của tôi” Thẩm Từ Quân chợt cảm thấy nói không được nữa, “Đều là chuyện trước đây không nói cũng được! Bây giờ nhìn cô không có việc gì tôi cũng an tâm ở nhà trẻ còn có việc tôi đi về trước đây!” Từ Quân vội vã rồi đi khiến Tiểu Thi chợt có chút buồn bã giống như cô bị mất một người bạn thân thiết nhất ở nơi này thành thị xa lạ này. Tại sao Thẩm Từ Quân ,,, tại sao tình cảm với bạn cô ấy lại phải giấu kín như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Phát Hiện

“Vương Trợ lý anh lập tức tra cho tôi tất cả các tư liệu về nhà trẻ ngôi sao này!” Sau việc tại nhà trẻ Trác Minh Liệt càng hạ quyết tâm muốn mua lại nhà trẻ này.

Mười phút sau trợ lý đã đem tư liệu về nhà trẻ cho Trác Minh Liệt.

Người thành lập : Thẩm Từ Quân tốt nghiệp ở học viện âm nhạc đó không phải là trường học mà Lâm Thi Ngừ đi học sao? Hai hàng lông mày Trác Minh Liệt nhíu chặt trông mắt đen nhanh chóng nhìn qua những chữ viết kia lòng từ từ treo lên. Bởi vì anh thấy trong tài liệu của Thẩm Từ Quân có giới thiệu về Lâm Thi Ngừ và họ lại là bạn tốt cùng lớp. Năm năm nay anh đã tìm không biết bao nhiêu lâu mà trừ người đang ở trong nhà giam là cha của cô kia thì anh không thể nào tìm thấy một người nào khác có liên quan tới cô. Anh biết cô có thể không có chết vì tất cả các bệnh viện trong phố này đều không ghi chép đến cái chết của cô nhưng anh đã đi tìm khắp nơi nhưng đều không tìm được cô!

“Vương Trợ lý giúp tôi gọi đến nhà trẻ ngôi sao. Tôi muốn tìm Thẩm Từ Quân!”

“Xin chào tôi là Thẩm Từ Quân xin hỏi tôi có thể giúp gì cho anh!”

“Tôi là Trác Minh Liệt tôi muốn gặp cô!” Trác Minh Liệt đi thẳng vào vấn đề.

“Lại là anh, anh muốn gì? Tôi cho anh biết nhà trẻ này tôi sẽ không bán cho anh đâu”

“Lâm Thi Ngừ! Tôi muốn biết chuyện của Lâm Thi Ngừ!” Trác Minh Liệt cố gắng làm cho mình tỉnh táo giọng nói chậm lại phát ra từng chữ từng chữ một “Thẩm tiểu thư tôi biết rõ cô là bạn tốt của Lâm Thi Ngừ!”

“Anh rốt cuộc là ai?” Từ Quân cảnh giác hỏi, lần đầu tiên trong năm năm có người hỏi cô vấn đề này nhưng anh ta lại chỉ là một người xa lạ.

“Tôi là là chồng của cô ấy!” Bởi vì khi Lâm Thi Ngừ mất tích lúc trước bọn họ chưa hề ly hôn nên theo pháp luật mà nói bọn họ bây giờ vẫn còn là vợ chồng.

Đầu điện thoại bên kia chợt trầm mặc giống như báo hiệu cho giông bão sắp tới.

“Thì ra là anh chính là tên súc sinh kia?” Thẩm Từ Quân cố gắng để cho mình bình tĩnh nhưng cô phát hiện thật cô sự không thể không chế được.

“Thẩm tiểu thư, bây giờ tôi không có thời gian để nghe cô mắng chửi! Cô hãy lập tức đến gặp tôi!”

“Tôi không muốn nhìn thấy anh, gương mặt anh thật làm cho người ta ghê tởm!”

Thẩm Từ Quân hung hăng quăng điện thoại. Cô vĩnh viễn cũng không quên được năm năm vào cái đêm sinh nhật Lâm Thi Ngừ mười bảy tuổi, họ đã tìm vì cô ấy mà chuẩn bị một buổi lễ sinh nhật vậy mà lại bị lạc mất cô ấy bữa tiệc không vui không mừng mà tan. Mấy ngày sau lại có tin truyền đến cô ấy chuẩn bị cưới vị thừa kế Trác thị nhưng ở trong hôn lễ cô lại bị vứt bỏ rồi sau đó bị tai nạn xe cộ, từ đó về sau cô liền không còn có gặp lại cô ấy nữa. Đối với Lâm Thi Ngừ dù cô ấy còn sống hay chết thì vị trí của ccaa ấy trong lòng cô cũng không bao giờ thay đổi.

Cha Lâm vẫn còn ở trong tù, thỉnh thoảng cô cũng sẽ đi thăm ông ấy, ông ấy rất đáng thương, mỗi lần ông đều hỏi đến Lâm Thi Ngữ ra sao nhưng mỗi lần cô đều không biết trả lời như thế nào. Anh trai của Lâm Thi Ngữ, Thi An, cũng không biết ở đâu từ sau khi Lâm gia phá sản đã không có tin tức, chuyện Lâm gia phá sản chỉ trong một đêm đã làm cho xã hội thấy thật kinh ngạc. Điện thoại lại vang, Trác Minh Liệt lại gọi đến “Thẩm tiểu thư tôi hi vọng cô sẽ không xử sự theo cảm tính!”

“Trác tiên sinh anh thật sự hi vọng tôi đến gặp anh sao?” Thẩm Từ Quân cắn răng nghiêng lợi hỏi.

“Thẩm tiểu thư tôi biết rõ chuyện tôi làm vào năm năm trước là sai vì vậy mà tôi sẽ cố hết sức để đền bù cho nên xin cô hãy cho tôi một cơ hội!”

“Đền bù? Cái gì gọi là đền bù? Cô ấy đã chết!” Thẩm Từ Quân cuối cùng cũng không nhịn được thất thanh khóc rống lên, đầu điện thoại bên kia Trác Minh Liệt cũng trầm mặc. Mặc dù anh cho là Lâm Thi Ngữ có thể không chết nhưng biến người mệnh mỏng thế này nếu như không tìm được cô anh muốn bồi thường thì không phải là chuyện viễn tưởng sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Kỳ Lạ

Trác Minh Liệt buông điện thoại xuống cả người rơi vào trong ghế. Năm năm trước trong một lúc mất đi lý trí mà anh đã tạo nên cục diện không thể挽回 như bây giờ. Lâm gia từ trên xuống dưới không chết người thì chết quan(kiểu như là mất chức đoá) năm đó nguyên nhân mà Lâm thị bị xụp đổ cũng được giữ kín. Những năm gần đây vì có thể để cho mình an tâm một chút anh cũng thử điều tra Lâm thị cho nên vẫn đề có người động tay động chân là thật nhưng lại không hề có đầu mối về việc Lâm Thi Ngữ bị tai nạn xe cộ và mất tích liệu có quan hệ với chuyện này hay không.

Nghĩ tới đây anh đi ra khỏi phòng làm việc, lái ô-tô tiến về phía nhà trẻ ngôi sao kia tìm đến Thẩm Từ Quân.

“Thẩm tiểu thư bây giờ tôi đang ở bên ngoài nhà trẻ cô hãy ra ngoài một chút!” Trác Minh Liệt giọng nói chậm lại.

“Trác Minh Liệt da mặt anh thật là dày”

“Tôi đã nói rồi nếu như cô còn xem mình làm là bạn tốt của Lâm Thi Ngữ thì hãy tới gặp tôi, tôi có chuyện rất quan trọng muốn cùng hỏi cô!”

Mười phút sau Thẩm Từ Quân xuất hiện trước mặt Trác Minh Liệt. Bộ đồ công sở đơn giản mái tóc dài mềm mại và thêm một cái kính mắt thật to Trác Minh Liệt căn bản không nhìn rõ nét mặt của cô.

“Thẩm Từ Quân?”

Từ Quân không nói gì mà là hung hăng cho Trác Minh Liệt một cái tát “Một cái tát này là tôi thay cho Lâm Thi Ngữ đòi anh!”

Ngoài mặt Trác Minh Liệt không biến sắc nhưng nội tâm lại cực kì tức giận qua nhiều năm như vậy đây là lần đầu tiên anh bị phụ nữ đánh!

“Đánh đủ chưa, đủ rồi thì lên xe!” Trác Minh Liệt đè nén ý định muốn cho người phụ nữ này một trận, anh khề đẩy cửa ra. Từ Quân trừng mắt lườm anh một cái rồi mới trèo lên xe.

Năm phút sau bọn họ đi tới một quán cà phê hạng sang ở gần đó.

“Có chuyện mau nói, tôi còn có rất nhiều chuyện phải làm” Từ Quân vô cùng khó chịu đối đãi với thứ người như thế này cũng không cần lịch sự.

“Tốt vậy tôi sẽ vào vấn đề luôn. Xin hỏi cô có biết Lâm Thi Ngữ hiện giờ ở đâu không?”

“Trác Minh Liệt anh thật là tuyệt tình. Ban đầu cô ấy chết thảm ở Tây Bắc tin tức này gần như cả nước đều biết, bây giờ anh lại còn muốn hỏi tôi tung tích của cô ấy!” Từ Quân rất kích động.

“Nhưng cô đã tận mắt thấy cô ấy chết rồi sao?” Nét mặt Trác Minh Liệt không thay đổi hỏi “Tôi đã điều tra tất cả các bệnh viện ở thành phố này đều không có ghi chép gì đến ngày nằm viện và cái chết của cô ấy việc này giải thích như thế nào!”

“Trác Minh Liệt anh để cho tôi nói anh thì có cái gì tốt! Ban đầu anh đem cô ấy ném lại ở Tây Bắc lúc đó trên người cô cũng chỉ có một cái áo cưới căn bản không có gì cả, dù là chủ viện hoặc là...” Từ Quân chợt không nói bởi vì chuyện này nói ra thật sự là không mấy Logic cho dù là lúc ấy trên người Lâm Thi Ngữ thật sự không có bất kỳ thứ gì chứng minh thân phận của mình nhưng nếu như cô ấy chết thật thì dù bận rộn đến mấy thì cảnh sát cũng sẽ thông báo cho người thân đến nhận thi thể chứ! Chẳng lẽ Lâm Thi Ngữ vẫn còn sống chỉ là bị người khác giấu đi? Nhưng bọn họ có động cơ gì đây?

“Thế nào không nói được tiếp?” Trác Minh Liệt uống một hớp cà phê “Có phải cô cảm thấy câu chuyện không có Logic ? Ban đầu khi tôi vừa nghe đến

tin tức tai nạn xe cộ đã chạy tới ngay. Lúc ấy Lâm Thi Ngữ ở bệnh viện tốt nhất nhưng nhân viên cứu hộ nói cô ấy bị thương nặng rất nặng và đã bị đem đi, cô không phải cảm thấy chuyện này rất kỳ lạ sao? Khi đó trên dưới Lâm gia hỗn loạn như vậy ai sẽ đi đón cô ấy đây?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Phân Tích

“Ý của anh là có người đem Thi Ngữ giấu đi?” Từ Quân đối với kết luận này rất kinh ngạc chỉ là suy nghĩ lại một chút năm năm trước vào đêm mà Lâm gia phá sản xác thực là thu hút rất nhiều người mà cô dâu bị vất bỏ thì lại không có người nào chú ý.

“Còn nữa chuyện Lâm thị phá sản anh không cảm thấy quá đột nhiên sao?”

“Nhưng ba tôi nói Lâm thị đã tồn tại vấn đề từ lâu rồi. Lâm Thi An chính là anh trai của Lâm Thi Ngữ anh ta quản lý công ty nhưng đã từng một lần dính dáng đến hắc đạo, cha Lâm lại là kẻ khả nghi số một cho tội đứt lốt, mặc dù Lâm thị có quá nhiều vấn đề nhưng nếu như không có người âm thầm can thiệp thì nó cũng sẽ không sụp đổ chỉ trong một đêm”

Từ Quân gật đầu một cái suy nghĩ cẩn thận một chút xác thực là như vậy. Thế nhưng khi xưa họ cũng chỉ là những nữ sinh chuyện trong nhà cũng họ cũng không biết rõ ràng.

“Trước đây Lâm Thi Ngữ có nói với cô chuyện gì liên quan đến nhà bọn họ có quan hệ với tập đoàn nào hay tổ chức xã hội đen nào không?”

Từ Quân nhìn anh ta một cái “Đương nhiên chính là Trác thị các anh! Hôn nhân của các anh không phải là như vậy mà thành sao?”

“Ngoại trừ tôi ra?”

“Không có. Lâm Thi Ngữ ở trong trường học rất hướng nội không nói nhiều, cũng không có nhiều bạn. Chỉ là cô ấy là người rất tốt, học tập cũng rất tốt bài. Kèn ác-mô-ni-ca là thứ mà cô ấy thích nhất và thổi cũng rất tuyệt vời” Thâm Từ Quân giống như đang trở về năm năm trước, “Khi đó tôi ngồi ở dưới cây đào nghe Lâm Thi Ngữ thổi kèn ác-mô-ni-ca. Âm thanh trong suốt mà tinh khiết dịu dàng, ánh mặt trời từ bên tai của cô ấy xuyên qua rơi vào lòng mi làm cả người cô ấy tựa như mang theo một vầng sáng mỏng vậy, tôi vốn cho là chúng tôi sẽ luôn luôn tốt đẹp như vậy” Trác Minh Liệt thở dài đó là Lâm Thi Ngữ sao _ một cô gái mà mang kính gọng đen về mặt bên ngoài dường như chưa bao giờ làm cho anh cảm thấy có ấn tượng đặc biệt gì.

“Không ngờ cô gái kia còn có một mặt như vậy.” Trừ câu đó ra anh cũng không biết nên nói gì. Mỗi người ở lúc còn trẻ đều sẽ làm một vài chuyện sai lầm nhưng tội lỗi của anh đã để lại một khoản nợ lương tâm. Bao nhiêu lần anh tỉnh lại vào nửa đêm luôn nghĩ nếu như lúc đầu anh không bỏ rơi cô như vậy cô nhất định sẽ không bị xe đụng vào “Trác Minh Liệt tôi biết rõ mấy loại phú gia công tử như anh đều thích mỹ nữ. Nhưng mà tôi nói cho anh biết dù là vịt con xấu xí cũng có lúc biến thành Thiên Nga Trắng. nhưng đáng tiếc anh đã không kịp biến cô ấy thành Thiên Nga Trắng thì đã từ bỏ!” Từ Quân nói rất nhẹ rất lạnh Trác Minh Liệt nghe được lại cảm thấy thật khác thường.

Từ Quân cầm túi xách lên muốn đi “Thâm tiểu thư tôi hi vọng có thể vẫn giữ liên lạc với cô dĩ nhiên cô không cần hiểu lầm tôi chỉ muốn tìm Lâm Thi Ngữ.”

Xem lại năng lực của anh đi chỉ là anh là cha của đứa trẻ ngày hôm trước? Anh và Lâm Thi Ngữ chưa ly hôn mà lại kết hôn với người khác chuyện này chính là tội trùng hôn anh có biết hay không, cẩn thận tôi sẽ đi tố cáo anh!” Từ Quân uy hiếp.

Thâm tiểu thư đây là chuyện riêng của tôi! Hi vọng cô không hỏi tôi. Chỉ là cho dù như thế thì sao Lâm Thi Ngữ đã mất tích năm năm hôn nhân của chúng tôi đã sớm tự hủy bỏ điều này là luật thông thường Thâm tiểu thư không biết sao?”

“Đồ máu lạnh!” Từ Quân hung hăng trừng mắt anh ta một cái rồi xoay người rời đi. Cô vừa mới đi thì điện thoại của Trác Minh Liệt lại vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Oan Gia

“Thiếu gia anh đang ở đâu? Phu nhân và lão gia đã trở lại! Bọn họ rất tức giận muốn hỏi anh về chuyện của tiểu thiếu gia.”

Trác Minh Liệt trắng trợn không nhận được nói:” tốt lắm tôi biết rồi. Nói cho bọn họ biết buổi tối tôi sẽ trở về nói chuyện với họ .”

Đề điện thoại xuống Trác Minh Liệt lái ô-tô tới công ty mới vừa đến cửa công ty liền gặp được Tiểu Thi.

Cô ôm một bó hoa hướng dương to cố gắng nghĩ xem có cách nào để chen vào thang máy. Bởi vì dáng người của cô quá nhỏ cho nên khi nhìn thấy cảnh này anh có chút tức cười. Kết quả cô không thể chen vào cũng không thể làm gì khác hơn là đứng ở nơi đó tiếp tục chờ.

“Lại là cô!” Bởi vì chuyện của nhà trẻ Trác Minh Liệt đối với Tiểu Thi quả thực là căm thù đến tận xương tủy. Tiểu Thi vừa nhìn thấy Trác Minh Liệt cũng không khỏi tức giận trả lời:” thì ra là tổng tài buổi chiều tốt!” Trước đây cô đối với vị tổng tài tuổi trẻ tài cao này vô cùng kính sợ nhưng không ngờ anh ta lại là một kẻ vô sỉ khôn khéo. Không chỉ giờ vờ như rất quen trộm đi đồ của cô mà lại còn ở nhà trẻ không biết phân biệt tốt xấu theo sát cô hồ to gọi nhỏ.

Thang máy tới Trác Minh Liệt cố ý không đi thang máy chuyên dụng mà cùng cô cùng nhau chen vào thang máy nhân viên.

“Đúng là không có việc gì tốt!” Tiểu Thi lăm bắm vừa định đưa tay bấm thang máy lên tầng cao nhất lại phát hiện bởi vì ôm bó hoa mà tay với không tới mấy cái chữ kia.

“Rõ ràng chính là không tốt lại có thể sinh ra được đứa bé. Thối đời thật là thay đổi! ” Lúc này Minh Liệt chợt trở nên khác thường không ngừng chê cười Tiểu Thi.

(anh mà biết con anh ra đời từ đâu thì chắc)

“Trác tiên sinh mời anh hãy tôn trọng người khác một chút.” Tiểu Thi tức giận “Đừng tưởng rằng anh là tổng tài lớn mà có thể bắt nạt người khác!”

Tiểu Thi ném cho Trác Minh Liệt một cái liếc mắt “Không phải là tôi đã cảnh cáo cô là tôi không cho phép cô đến phòng làm việc của tôi rồi mà !”

Anh phát hiện Tiểu Thi cũng lên tầng mười sáu liền không thể không đặt câu hỏi

“Cô cứ ra vào nơi này luôn như thế nếu như tôi phát hiện mất tài liệu cơ mật về kinh doanh tôi sẽ hỏi cô đầu tiên!”

“Trác tiên sinh anh cũng không khá hơn chút nào thôi. Làm nhân vật công chúng anh chưa cưới mà có con đây không phải là thối đời bạc bẽo sao?” Tiểu Thi không để ý đến việc anh ta nói cái gì mà cơ mật mà là nhấn vào vấn đề thiết thực kia mà kích trở lại: “chuyện của anh hôm nay đã tung ra đây ở tất cả các trang đầu của các tờ báo khi trở về nhớ xem thật kỹ một chút đi!”

Tiểu Thi mở cửa thang máy ra ung dung đi ra ngoài Trác Minh Liệt vẫn còn chưa nghe rõ là chuyện gì xảy ra chỉ thấy một thư kí vô cùng lo lắng đi tới.

“Tổng tài có chuyện không tốt! Trong tay anh ta cầm một chục tờ báo giống như đang cầm là một củ khoai lang phồng tay.

Trác Minh Liệt nhận lấy vừa nhìn qua chỉ thấy một tựa đề thật to: NGƯỜI THỪA KẾ TRÁC THỊ ĐÃ ĐƯA CON TRAI NĂM TUỔI ĐÁNG YÊU RA ÁNH SÁNG. Bên lề là: AI LÀ MẸ CỦA ĐỨA BÉ THẦN BÍ. Phía dưới ngay sau đó chính là một đoạn phân tích, những thứ này đối với phóng viên giải trí mà nói thì là một chuyện vô cùng kinh nghiệm họ phân tích vô cùng rõ ràng. Thế nhưng phân tích ra mẹ của đứa bé có thể là vợ trước Lâm Thi Ngữ của anh hay là bạn gái trước Hàn Ti Nhã đang du học tại nước Pháp thì thật là...!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Vô Tình Gặp Được

Trác Minh Liệt tờ báo ném một cái “Anh lập tức gọi điện thoại cho tòa soạn báo này tôi muốn trong vòng một ngày bọn họ cho tôi một giải thích hợp lý!”

“Tổng tài tòa soạn báo này không ở phạm vi thể lực của chúng ta hôm nay tôi đã thử tìm bọn họ để khiếu nại nhưng không tìm được người phụ trách của họ!”

Phanh! Trác Minh Liệt vỗ mạnh vào bàn làm việc rồi đứng lên “Cái gì gọi là không tìm được? Lật tung cả tòa soạn đấy lên cũng phải tìm ra cho tôi! Còn anh nữa lập tức liên lạc với Lưu luật sư cho tôi tôi muốn kiện bọn họ tội bôi nhọ danh dự !”

Thư kí bị dọa sợ đến không dám hé răng nửa lời thật ra thì trước nhận nuôi đứa bé kia lúc anh đã nói khả năng sẽ xuất hiện hậu quả như thế thì chỉ vì vị Đại lão này không thêm nghe thấy đấy thôi!

“Tổng tài tôi nghĩ chúng ta vẫn nên tranh thủ thời gian mở một buổi họp báo để giải thích rõ về mối quan hệ giữa ngài và đứa bé!” Anh ta đề nghị.

“Anh cảm thấy bây giờ nó còn hữu dụng sao? Bây giờ mà mở buổi họp báo không phải là là giấu đầu lòi đuôi sao!”

Thư ký không phản bác được gì, chuyện này nói lớn cũng không lớn mà nói nhỏ không nhỏ nếu như xử lý không tốt ngày mai cổ phiếu của Trác thị có thể sẽ tụt xuống. Nghiêm trọng hơn chính là chuyện này dính đến danh dự của Trác Minh Liệt nếu như công ty những người kia hiểu chuyện không kích động mà ra ngoài gây chuyện thì chuyện này đã có thể dễ dàng thu xếp rồi.

“Còn đứng ngây đó làm gì? ? Còn không nhanh đi tìm! !”

Phụ tá kinh hãi chạy ra ngoài Trác Minh Liệt cố bình tĩnh lại sau đó mở ra máy vi tính. Quả thật không ngoài dự đoán liên trên web cũng viết đầy tin tức tương tự. đúng như số tin tức , dư luận có chút kỳ lạ. Chẳng lẽ là có ai cố ý ở sau lưng làm chuyện mờ ám sao?

“Liên Na tiểu thư!” Lần này lại là hoa của Liên Na Tiểu Thi phát hiện kể từ khi cô vào cửa hàng bán hoa hầu như ngày nào cũng có đơn đặt cho người phụ nữ này xinh đẹp , nhưng cũng chỉ là xinh đẹp hạng C B D người theo đuổi nhiều như vậy cũng có chút thái quá.

Liên Na nhìn Tiểu Thi một cái nhận lấy bó hoa.

“Xin cô ký tên ở nơi này.”

Lần nhận hoa này Liên Na hình như không mấy vui vẻ. Cô nhận lấy biên nhận và ký tên lên sau đó còn đưa cho cô một tấm thẻ có chữ tiếng anh.

“Cô hãy đem tấm thẻ này chuyển cho người đặt hoa này.”

Tiểu Thi nghi ngờ nhìn địa chỉ rồi cô lại nhìn tấm thẻ kia có lẽ Liên Na nghĩ Tiểu Thi chỉ là người giao hoa nên không hiểu tiếng Anh.

Nhưng cô sinh sống ở Canada lâu như vậy làm sao có thể không hiểu. Vài đôi câu này có nghĩa là : Cái anh cần tôi đây đã cho anh về sau không cần làm phiền tôi nữa. Bây giờ người ta nói yêu thương thì phải dùng tiếng anh sao?

Tiểu Thi cầm biên nhận đi từ phòng làm việc của Liên Na ra thì lại thấy từ phòng làm Trác Minh Liệt đi xuống. Sẽ không trùng hợp như vậy chứ lại phải cùng anh ta xuống tầng? Nghĩ tới đây Tiểu Thi vội vàng rào bước thật nhanh hướng thang máy chạy đi. Trác Minh Liệt quả thật từ phía sau đi theo.

“Thần linh hãy giúp tôi. Thang máy mau lên mau đi!” Tiểu Thi chấp tay trước ngực làm bộ cầu nguyện. Leng keng thang máy vừa tới nơi cô đã nhanh chóng hét sự chạy vào nhưng sao thang máy lại không đi? Vừa ngẩng đầu chỉ thấy Trác Minh Liệt một tay chống vào cửa thang máy mặt của anh ta xanh mét làm không khí càng thêm u ám

Thật là Oan Gia Ngộ Hạp! Đáy lòng Tiểu Thi kêu thảm thiết.

“Cô không mang mắt mà đã ra cửa sao?”

“Uy Trác tiên sinh anh tại sao có thể xúc phạm người khác như vậy. Cùng anh ta chen chúc tại không gian hẹp như vậy không hiểu tại sao mặt Tiểu Thi chột đỏ ửng. Trác Minh Liệt nhìn cô một cái từ trong miệng nặn ra ba chữ: “không có tư cách!”

Ngôn tình tiểu thuyết mê đọc căn cứ, rất đủ, rất nhanh, rất cường đại! Ngôn tình tiểu thuyết đi quảng đại hoan nghênh độc giả cất giá.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Sao Chổi

“Anh có tư cách, anh có tư cách gì mà được tùy ý mắng chửi người khác như thế. Anh có tư cách mà tin tức xấu hổ bay đầy trời!” Tiểu Thi tức giận không suy nghĩ gì mà nói, lời nói lúc này không thể không động đến vết thương rắc rối của Trác Minh Liệt. Anh nắm chặt bả vai gầy yếu của Tiểu Thi hung tợn hỏi cô: “Cô nói cái gì?”

Tiểu Thi giãy giụa muốn thoát khỏi sự kiềm chế của anh ta “ anh buông tay!”

Nhưng Trác Minh Liệt lại nắm vai cô càng chặt chính là không có ý định buông tay “Tôi biết rồi những tin tức đều kia là cô viết ra có đúng hay không. Ngoài mặt cô nhân viên giao hoa nhưng trên thực chất cô là phóng viên của tạp chí có đúng hay không!”

“Anh bị bệnh thần kinh à anh mau buông tay ra!” Tiểu Thi bị anh nắm chặt bả vai dường như muốn rời ra từng mảnh.

“Cô thường xuyên đến này giao hoa lại hay ở nhà trẻ cô đúng là người khả nghi nhất đấy!”

Tiểu Thi không thể nhìn được nữa bắt đầu muốn động chân đá. Hai người không ai chịu nhường ai rất nhanh y phục bị xộc xệch tạo thành tư thế mập mờ. Đúng lúc này thang máy tự động mở ra khi vừa xuống tầng 1. Ngoài cửa một đám phóng viên vây quanh sững sờ tại chỗ chỉ thấy bên trong hai người đang thể hiện những động tác có độ khó cao nam cả vật lỏng ra đôi tay còn đang nắm tay của phụ nữ, nữ thì sắc mặt ửng đỏ tóc đen tán loạn, quần áo không chỉnh tề thật sự là quá sức tưởng tượng.

các phóng viên sững sờ qua mấy giây rồi lại nổ tung đại não trống không nhanh chóng phản ứng đèn flash từ bốn phương tám hướng sáng lên.

“Trác tiên sinh xin hỏi vị tiểu thư này là không phải mẹ của con trai ngài?”

“Trác tiên sinh xin hỏi ngài cùng vị tiểu thư này có quan hệ như thế nào?”

“Tiểu thư xin hỏi ngài vì sao lại vô cớ vứt bỏ chồng con mà mất tích năm năm?”

Tiểu Thi hướng về phía đèn flash đột nhiên cảm thấy mình bị ném bỏ vào một bóng đen thật lớn làm cho cô cảm thấy sợ hãi khác thường!

“Không cần không muốn...” cô lắc đầu run rẩy cả người ý thức cũng bắt đầu hoảng hốt.

Đúng lúc này Trác Minh Liệt chợt cởi áo khoác của mình ra trùm lên trên đầu Tiểu Thi mặc dù người phụ nữ này rất đáng ghét nhưng cô cũng chỉ là một người bình thường không cần thiết phải kéo cô vào vụ rắc rối này. Thình lình được che chắn Tiểu Thi nhất thời cảm thấy an toàn thế nhưng cảm giác hít thở không thông cũng đạt tới đỉnh độ cô mềm mại ngã xuống ở trong ngực Trác Minh Liệt.

“Này!!! cô!”

Trác Minh Liệt bất đắc dĩ chỉ có thể ôm lấy cô xông ra ngoài.

“Trác tiên sinh anh bảo vệ cô ấy như vậy chẳng lẽ cô ấy mới chính là mẹ của Mộc Mộc sao? Bọn này chó săn này thật là nhanh chóng ngay cả tên tuổi của Mộc Mộc cũng biết rồi.

Trác Minh Liệt thủy chung không nói một lời cho đến khi đem Tiểu Thi ném vào ghế phụ trong xe anh mới hạ cửa kính xuống đối với những phóng viên kia nói: “Các anh cực khổ rồi nhanh đi về đi!” Hành động này làm các phóng viên kia mở rộng tầm mắt.

Maybach 62 chạy dọc theo đường nhanh chóng đi lên trước. Trác Minh Liệt cố ý đem âm nhạc mở rất lớn làm cho Tiểu Thi rốt cuộc cũng bị ồn ào làm cho tỉnh lại.

“Đây là đâu?” Cô hỏi.

“Đi đến cục cảnh sát” để dấu lại mấy phóng viên không lương tâm này biện pháp tốt nhất chính là đến đồn cảnh sát! Trác Minh Liệt vừa lái xe vừa nói.

Tiểu Thi tin là thật “Trác Minh Liệt anh không bằng không chứng, tại sao anh...” Trác Minh Liệt chợt giẫm vào thắng xe đẩy cửa xe ra “Xuống đi! !”

“Đừng để cho tôi nhìn thấy mặt anh! !” “Này cô quả thực là chẳng phân biệt được gì, bộ đáng ngu ngốc còn tưởng là thông minh chắc.”

Tiểu Thi tức giận đứng xuống xe nhìn lại bốn phía vừa nhìn thấy đây có lẽ là một khu nhà cao cấp.

Trác Minh Liệt khởi động xe đi mất Tiểu Thi ở trước khu nhà trọ khóc không ra nước mắt. Người đàn ông này quả thật chính là sao chổi của cô mỗi lần nhìn thấy anh ta cô đều gặp phải xui xẻo.

Ngôn tình tiểu thuyết mê đọc căn cứ, rất đủ, rất nhanh, rất cường đại! Ngôn tình tiểu thuyết đi quảng đại hoan nghênh độc giả cất giấu.

ps ta quên mất liên na chính là lena đó nhé mọi người

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Lâm Thi Ngữ

Nếu như ban đầu không để cô gái kia ở trên đường nhất định cô ấy sẽ không bị xe đụng vào! Quỷ thần xui khiến trong đầu Trác Minh Liệt lại hiện ra những lời này. Chuyện ngoài ý muốn vào năm năm trước lại hiện lên rõ ràng trong trí nhớ anh lối đi bộ trung gian này mất kính gọng đen bề tan tành, áo cưới nhuộm đỏ, giày cao gót rơi, anh chợt đập chân phanh hung hăng đập mạnh vào tay lái rồi lái xe trở về.

Xa xa dọc theo cái cầu cao đã nhìn thấy Tiểu Thi cẩn thận từng li từng tí đi. Đi qua mỗi một chiếc xe cô đều đem lỗ tai che lại. Người phụ nữ này thật đúng là vô dụng.

Anh đem xe đến gần vừa ngừng lại “Này, lên xe.”

Tiểu Thi nhìn thấy Trác Minh Liệt quay lại thì rất là kinh ngạc. Cái người vô sỉ này vẫn còn có chút lương tâm. Nếu vì mặt mũi thì không thể ngồi lên xe của anh ta dù sao mới vừa rồi chính anh ta ném mình xuống. Nhưng nếu như không lên xe thì mình không biết phải làm như thế nào để đi về nhà thời gian cũng không sớm Cầu Cầu chắc cũng sắp tan học. Tiểu Thi mở cửa xe thờ phì phò lên xe.

“Coi như anh còn có chút lương tâm!”

“Loại người ngu xuẩn như cô nên có biện pháp đối xử khác biệt!” Trác Minh Liệt không khách khí chút nào nói.

“Trác tiên sinh xin ngài không nên hơi một tí là nói người khác xấu! Cái gì gọi là ngu xuẩn?”

Hồi lâu bỗng nhiên anh quay đầu lại hỏi cô: “cô tên là gì?”

Đó là một vẻ mặt rất nghiêm túc nhưng đối với người này thì cực kỳ không tương xứng.

“Tôi là Thi Thi.” Tiểu Thi có chút ngượng ngùng thật ra thì từ lúc anh ta bảo vệ cô trước truyền thông hay vừa rồi quay lại đón cô thì đối với Trác Minh Liệt cô cũng có một cái nhìn khác về anh ta.

“Thi Thi trước đây thật lâu tôi cũng có một người bạn tên của cô ấy cũng có chữ thi” Âm thanh của Trác Minh Liệt trở nên nhỏ dần. Ngón tay nắm lên trên tay lái ánh mắt chuyển chủ nhìn về phía trước.

“Thật sao? Cô ấy tên gì?” Tiểu Thi chỉ thuận miệng hỏi nhưng khi xong rồi mới phát giác được mình quá mức đường đột. Nhưng không ngờ Trác Minh Liệt lại nói “: cô ấy tên là Lâm Thi Ngữ” ah Tiểu Thi kinh ngạc, ngày đó ở cô nhi viện Thảm tiểu thư cũng nhắc tới người này.

“Cô muốn nghe chuyện xưa không?” Trác Minh Liệt sâu kín hỏi đối mặt với cái cô gái đơn thuần này anh chợt muốn bày tỏ. Tiểu Thi ngoan ngoãn gật đầu một cái.

Trác Minh Liệt châm điều thuốc sau đó hạ cửa sổ xe xuống.

“Trước đây thật lâu một người đàn ông bởi vì gia tộc mà cưới một người con gái rất trẻ tuổi nhưng là rất xấu nên anh ta rất không vui vẻ. Sau lại khi bọn họ trên đường đi trăng mật anh ta biết được người nhà của cô đã phá sản cho nên anh ta không chút do dự nào mà bỏ cô ấy lại một mình trên đường” Âm thanh của Trác Minh Liệt xuống dần “Sau đó cô ấy bị xe đụng chết” Trác Minh Liệt dập tắt tàn thuốc quay đầu lại nhìn Tiểu Thi chỉ thấy mặt cô rất trang trọng.

“Người đàn ông kia thật đúng là không tốt nhưng anh cũng không cần phải mất tinh thần đến vậy.” Anh đối với phản ứng của Tiểu Thi có chút kinh ngạc.

“Cô gái kia thật đáng thương cố sự này có phải không chỉ đơn giản như vậy hay không?” Tiểu Thi đề nén nghi vấn trong khác thường lòng cổ buông lỏng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Giờ Tan Học

“chỉ đơn giản như vậy” Trác Minh Liệt buồn bực nói.

“Người người đàn ông kia thật là nông cạn” Tiểu Thi siết chặt quả đấm “Tôi thật sự vô cùng đồng tình với cô bé kia. Cô ấy thật đáng thương a” Âm thanh của cô dần dần thấp xuống “Triết Vũ nói trước kia đáng đáp của tôi cũng rất khó coi nhưng là anh ấy nói nếu yêu thì cần yêu con người thôi về đẹp dần dần sẽ được phát hiện ra. Dù là vịt con xấu xí cũng sẽ biến thành Thiên Nga Trắng cô gái kia nhất định cũng sẽ vậy.” “Cái gì cơ Triết Vũ có thể coi trọng cô thật là kỳ tích. Rất nhiều phụ nữ không đẹp đều cho là mình là vịt con xấu xí một ngày nào đó sẽ biến thành Thiên Nga Trắng. Nhưng cô biết vịt con xấu xí tại sao có thể thành Thiên Nga Trắng? Đó là bởi vì nó vốn chính là Tiểu Thiên nga! ! Nếu quả như thật như lời cô nói đời này con vịt cô sẽ không có cơ hội biến thành Thiên Nga Trắng đấy!” Trác Minh Liệt cười lạnh châm chọc Tiểu Thi cô và Thẩm Từ Quân nói giống nhau như đúc ,phụ nữ thật đúng là một đám giỏi về phản tự an ủi mình.

“Trác Minh Liệt loại người như anh và người đàn ông trong chuyện xưa kia đúng là nông cạn giống nhau, đúng rồi người người đàn ông kia không phải là anh chứ” Tiểu Thi mặt đỏ tới mang tai phản kích.

Trác Minh Liệt chợt đập mạnh cần ga “Cô thì biết cái gì, cô nói nhảm!”

“Anh! !”

Hai người anh một câu tôi một câu cãi lộn không ngừng Trác Minh Liệt chợt phát hiện mình nói trong ngày hôm nay cực kỳ nhiều.

Ngoài cửa xe phong cảnh thành thị không ngừng lướt qua làm cho người ta cảm giác bồn chồn tại nào đây? một nháy mắt Tiểu Thi cảm giác mình giống như biết Trác Minh Liệt đã lâu rồi. Cái vẻ bề ngoài lãnh khốc người đàn ông này có lẽ cũng không phải như bề ngoài khó gần của anh ta. Chỉ là chuyện xưa đó người đó rốt cuộc là ai chứ? Chẳng lẽ vị tổng tài này thật sự có một đoạn tình cảm khó quên?

“Này, làm phiền anh đưa tôi tới nhà trẻ.” Tiểu Thi hé miệng thỉnh cầu “Tôi muốn đi đón Cầu Cầu.” Trác Minh Liệt nhìn đồng hồ cũng vừa đúng đến giờ nhà trẻ tan học anh cũng phải đi đón Mộc Mộc.

“Nói cho cô biết về sau tôi không cho phép Cầu Cầu bắt nạt Mộc Mộc nữa” Đang nói chuyện, Tiểu Thi phát hiện bọn họ đã đi tới nhà trẻ.

“A..” Tiểu Thi vừa định nói chuyện liền bị Trác Minh Liệt từ trong xe kéo ra ngoài.

“Tiểu thư làm phiền cô xuống xe” Tiểu Thi liếc anh ta một cái, tức giận từ trong xe ra ngoài.

“Mộc Mộc? ! !” Tiểu Thi vừa liếc mắt liền nhìn thấy Mộc Mộc đang đứng ở cửa nhà trẻ . Trác Minh Liệt vừa nhìn Mộc Mộc một ngọn lửa giận như đang đốt trong người cái trợ lý chết tiệt kia đâu rồi.

“Mộc Mộc” Trác Minh Liệt bước tới “Làm sao con lại đứng một mình ở chỗ này.”

Mộc Mộc ánh mắt lướt qua Trác Minh Liệt lảng lảng rơi trên người Tiểu Thi cái loại lãnh lạnh mang theo mấy phần nóng bỏng đó khiến Tiểu Thi cảm thấy có chút kinh ngạc. Đứa nhỏ này đang nhìn cái gì đây?

“Cô là mẹ?” Nó nhìn Tiểu Thi, nghiêm túc hỏi Trác Minh Liệt.

Mặt Tiểu Thi lập tức đỏ ửng “Không đúng, không đúng, người bạn nhỏ, cháu hiểu lầm a tôi chỉ là bạn của cha cháu.”

“Chỉ sợ là ngay cả bạn cũng không được thôi.” Trác Minh Liệt tiện thể bổ sung thêm một câu.

Tiểu Thi không để ý đến anh ta nhưng trong lòng lại nghĩ: tôi cũng vậy không muốn làm bạn với anh đâu !

“Người bạn nhỏ ngoan nha. Cháu tên là gì?” Lần đầu tiên Tiểu Thi nhìn thấy đứa bé này tại đây, từ trong lòng đã thích nó.

“Mộc Mộc, cô là mẹ của Cầu Cầu.” Mộc Mộc nhìn Tiểu Thi chăm chăm. Trác Minh Liệt kinh ngạc nhìn Mộc Mộc lại nhìn Tiểu Thi một chút cái người phụ nữ tâm thường này chẳng lẽ lại có mị lực đặc biệt ?

Tiểu Thi nghe nó nói như vậy thật bất ngờ cô rất tự nhiên đem Mộc Mộc ôm vào trong ngực đứa bé này thật đáng yêu!

Giờ phút này Trác Minh Liệt đứng ở phía sau, Tiểu Thi ôm Mộc Mộc ở phía trước vì vậy mà hình ảnh một nhà ba người rất tốt đẹp này liền bị bọn chó săn theo dõi vừa vịn chụp lại.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Bảo Mẫu

“Mẹ!” Không biết từ lúc nào Cầu Cầu đã đi tới bên cạnh bọn họ nó cố gắng ngược đầu trong đôi mắt to đã chứa đầy nước mắt. Nó cảm giác mình bị quên lãng.

“Cầu Cầu!” Tiểu Thi vội vàng đem Mộc Mộc để xuống “Thật xin lỗi a, con chừng nào thì ra ngoài. Tại sao khóc? Chẳng lẽ Cầu Cầu đang ghen?” Tiểu Thi ngắt mũi nó khuôn mặt nhỏ nhắn cười hỏi. Cầu Cầu lại oa lên một tiếng chui vào trong ngực Tiểu Thi . Mộc Mộc tịch tịch đứng ở sau lưng Trác Minh Liệt lúi ngón tay anh lui về phía sau.

“Tổng tài vì sao anh lại tới? phụ tá thờ hồng hộc chạy vội tới trên người còn xách túi sách nhỏ của Mộc Mộc điệu bộ trông thật hài hước .

“Tôi đã nói với anh như thế nào, Anh đem Mộc Mộc để ở chỗ này một mình ngộ nhờ có nguy hiểm gì thì làm thế nào?” Trác Minh Liệt xanh mặt hỏi.

“Tổng tài hiện tại gặp nguy hiểm chính là anh!” Phụ tá lau cái trán đỏ mồ hôi đi “Xung quanh đây có rất nhiều chó săn sẽ chờ anh xuất hiện, trời ạ anh lại mang theo người phụ nữ này! !” Phụ tá phát hiện Tiểu Thi lại càng thêm kêu to.

Tiểu Thi lôi kéo Cầu Cầu vội vàng trốn đi vừa cùng bọn họ vạch rõ cự ly.

Trác Minh Liệt cau mày nhìn xung quanh một lần sau đó đem Mộc Mộc ôm lên xe. Cách cửa sổ thủy tinh mặt Mộc Mộc tràn đầy hâm mộ nhìn Cầu Cầu, Tiểu Thi đang lau nước mắt cho nó. Trác Minh Liệt vừa mới khởi động xe thì phụ tá lại đuổi theo.

“Tổng tài! !” Anh nhìn cửa xe hình như có chuyện gấp gáp.

“Chuyện gì?”

“Anh... tôi nay anh vẫn muốn đem Mộc Mộc về nhà lão gia và phu nhân sao, chuyện này nhất định sẽ mang đến rắc rối ngộ nhờ hù dọa đến đứa bé thì làm thế nào?”

Trác Minh Liệt nhìn Mộc Mộc một chút lại hỏi phụ tá “Vậy anh nói nên làm thế nào? Mộc Mộc bây giờ là con trai của tôi mặc kệ như thế nào tôi đều phải bảo vệ nó.”

Phụ tá nắm tóc “Tôi xem không bằng trước tiên hãy đi tìm một bảo mẫu tạm thời đem Mộc Mộc để ở đó. Chờ xác định không có sự tình gì lớn sẽ đem nó tiếp trở về.”

“Tốt vậy anh đi tìm bảo mẫu đi!” Nói thì đơn giản như vậy nhưng đi đâu tìm bảo mẫu đây.

Phụ tá ngây ngẩn cả người anh hình như là tự chui đầu vào rọ rồi.

“Cầu Cầu đừng khóc, tôi nay mẹ sẽ trở về làm thức ăn ngon cho con” Tiểu Thi vừa dụ dỗ Cầu Cầu vừa đi về phía trước. Trác Minh Liệt thấy Tiểu Thi chột suy nghĩ Mộc Mộc dường như là rất thích cô chính cô cũng có đứa bé chẳng phải là bảo mẫu tốt nhất sao?

“Thi Thi chờ một chút!” Trác Minh Liệt nhất thời kích động liền gọi hai chữ Thi Thi Tiểu, Thi kinh sợ, cả người nổi da gà.

“Trác tiên sinh nếu như anh không để ý thì hãy gọi tôi là Tiểu Thi đi. Thi Thi là thật là lạ.”

Tôi không rảnh mà đôi co với cô những thứ kia, hiện tại tôi có một cuộc trao đổi cô có muốn làm không?” Trác Minh Liệt mắt lạnh nhìn cô.

Quả nhiên là người làm ăn buôn bán cái gì cũng đều dùng buôn bán.

“Giúp tôi chăm sóc Mộc Mộc một đêm, thù lao là 1000!”

“Tổng tài không được.” Phụ tá vừa nhìn Trác Minh Liệt muốn tìm Tiểu Thi lập tức chạy tới ngăn cản “Chuyện này sẽ càng khiến truyền thông viết linh tinh lần nữa đấy!”

“Cái gì cùng cái gì...” Tiểu Thi cảm thấy không giải thích được.

“Vậy anh nói nên làm cái gì?” Trác Minh Liệt không nhịn được nhìn phụ tá “Cái gì cũng không được!”

Ngôn tình tiểu thuyết mê đọc căn cứ, rất đủ, rất nhanh, rất cường đại! Ngôn tình tiểu thuyết đi quảng đại hoan nghênh độc giả cất giấu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Ảo Giác

“Này Tiểu Thi tiểu thư cô cầm cái này đeo lên đi!” Phụ tá từ mang túi xách trong người lấy ra một bộ tóc giả đây là thứ mà anh mới vừa rồi đặc biệt đi mua cho tổng tài để ngừa ngộ nhờ bị chó săn theo dõi.

Còn tưởng rằng anh có cái gì cao chiêu! Trác Minh Liệt cười lạnh.

“Này, tôi còn không nói là tôi đồng ý!” Tiểu Thi kháng nghị.

“Ngại Tiền thiếu? Này lại thêm 1000?”

“Anh cho rằng ai cũng cũng giống anh cái gì cũng dùng tiền để giải quyết! Các anh vì cái gì muốn đem Mộc Mộc giao cho tôi! Anh không sợ tôi đem nó bán hoặc là bắt đi sao!”

“Tên họ Thi Thi tuổi 23, người Canada gốc Hoa. Ba tháng trước theo một người đàn ông nhập cảnh. Nhưng vào nửa tháng trước người đàn ông kia đã rời đi hiện nay sống một mình với một đứa trẻ bốn tuổi ở đường số 63! Địa điểm công việc ở Thanh Thạch đường số 43 chức vụ chủ yếu là đưa hoa.” Trác Minh Liệt khoanh tay cười cười “Cô cho rằng tôi sẽ đem đứa bé giao cho một người mà mình không biết rõ lai lịch sao?”

“Trác Minh Liệt, anh, tại sao anh có thể điều tra tôi!” Tiểu Thi giận dữ người đàn ông vô si này rốt cuộc đã điều tra cô khi nào!

Tôi không rảnh nói với cô nhiều như vậy. Cô cũng thấy những tin tức bất quái gần đây bởi vì chuyện này cha mẹ tôi đã trở lại, tôi không muốn chuyện đó làm ảnh hưởng tới Mộc Mộc cho nên trước hết để cho nó tránh đi một chút.” Trác Minh Liệt đốt một điếu thuốc.

Tiểu Thi nhìn Mộc Mộc trong xe một chút đứa bé kia vẫn luôn gó chừng bên ngoài. “Được rồi tôi cũng chỉ là nể mặt Mộc Mộc!”

“Mẹ con không muốn Mộc Mộc tới” Vẫn luôn bị bỏ rơi Cầu Cầu rốt cuộc cũng tìm cơ hội nói chuyện. Vì vậy Trác Minh Liệt rốt cuộc cũng nhìn thấy nó

“Tiểu quý là cháu? ? Thật sự là cháu?” Trác Minh Liệt có chút kích động anh đã phải người tìm lâu như vậy cũng không tìm được nhưng vào lúc này lại có thể gặp được. Thật là đi mòn gót sắt tìm chẳng thấy đến khi gặp được lại chẳng tốn công. (rốt cuộc anh đến nhà trẻ bao lần để nhìn trời ah)

“Thật a. Thật sự là bé trai kia! !” Phụ tá cũng kích động.

“Các anh sao thế?” Tiểu Thi đem Cầu Cầu kéo ra phía sau.

“Tiểu muội cô phát tài rồi! !” Phụ tá gương nanh múa vuốt cộng thêm lời nói không mạch lạc “Tổng tài chúng tôi, luôn một mực tìm đứa bé này làm người phát ngôn! !”

“Cái gì, Các anh hay nhanh chóng đưa Mộc Mộc đến chúng tôi phải về nhà làm cơm tối không có rảnh nói đùa với các anh! !” Tiểu Thi nhận lấy tóc giả không nhận được thúc giục.

“Tốt chuyện này mấy ngày nữa tôi lại tìm cô nói chuyện! !” Trác Minh Liệt ngấm khuôn mặt nhỏ nhắn của Cầu Cầu “Cô hãy dẫn bọn nhỏ về nhà trước!”

Phụ tá đem Mộc Mộc dẫn ra ngoài giao cho Tiểu Thi.

“Mộc Mộc con trước hết hãy đến nhà cô ở một đêm ngày mai cha tới đón con!” Trác Minh Liệt vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai.

Mộc Mộc không nói một lời nhìn Tiểu Thi một chút lại nhìn Trác Minh Liệt một chút trong đầu không biết đang nghĩ cái gì.

“Mộc Mộc cùng ba gặp lại cô dẫn con về nhà rồi. .” Mẹ con ba người đứng ở ven đường nhìn Trác Minh Liệt rời đi Tiểu Thi nắm Mộc Mộc tay chào. Giờ phút này cô mặc một cái áo màu hồng nhạt dệt kim hở cổ, trong gió đem tóc dài dịu dàng đong đưa cả người cũng mềm mại ấm áp cực kỳ giống một người vợ dịu dàng. Cầu Cầu và Mộc Mộc đều mặc bộ đồng phục của nhà trẻ nhìn thật đáng yêu lại đẹp trai. Trời chiều dịu dàng bao phủ bọn họ xem ra vô cùng hài hòa tốt đẹp thật giống như một người mẹ trẻ tuổi dẫn hai đứa con trai Trác Minh Liệt mềm lòng một chút. Cảnh tượng như vậy đã từng rất nhiều lần xuất hiện tại trong giấc mơ của anh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Nổi Giận

Xe của Trác Minh Liệt vừa tới trước cửa biệt thự liền bị các phóng viên bao quanh rồi.

“Trác tiên sinh nghe nói Đồng Sự Trường bởi vì chuyện của con trai ngài từ mà đã trở về, xin hỏi có chuyện này hay không?”

“Trác tiên sinh xin hỏi chuyện này có thể ảnh hưởng tới việc thừa kế công ty của ngài hay không xin ngài nói chuyện một chút đi!”

Đối mặt với những câu hỏi như hình với bóng của phóng viên Trác Minh Liệt rốt cuộc không thể nhận được nữa.

“Mời các anh nhìn cho rõ nơi này là dinh thự tư nhân của tôi. Tôi mời các anh trong vòng một phút lập tức biến mất nếu không đừng trách tôi không khách khí!” Anh lạnh lẽo nói.

“Trác tiên sinh. . .” còn có người cả gan muốn hỏi kết quả bị đồng sự bên người hung hăng kéo một cái “đi nhanh lên!”

Từ năm năm trước khi Trác Minh Liệt tiếp nhận cái ghế chủ tịch tập đoàn Trác thị anh đã nổi danh ác độc đối với đám chó săn này. Đã từng có một phóng viên vì chụp xi căng đan bạn gái của anh đã bị anh lấy tội tự xông vào nhà dân đưa lên tòa án.

Nhưng như thế vẫn là tốt còn có người bị trôi ở dền đường trên cây cột một ngày một đêm cũng không có người đến gần. Bình thường những tòa soạn báo và tạp chí dám viết linh tinh anh cũng sẽ làm cho bọn họ có cái kết quả không tốt đẹp gì. Không phải người viết nghỉ làm thì là tòa soạn báo đóng cửa.

Chỉ là ở nơi công cộng vị Đại Thiếu Gia này bình thường đối đãi với các phóng viên vẫn thật tốt cho nên làm cho có một ít phóng viên không có sợ hãi quên mất mọi thứ. Nhưng mà giờ phút này các phóng viên thấy anh nói như vậy . Trong vòng ba mươi giây bọn họ tất cả đều chạy tứ tán .

Trác Minh Liệt khẽ động khóe miệng lãnh khốc cười cười. Tiện tay đem hộp điều khiển ti vi trong tay ném tới. Phụ tá núp ở một bên sắc mặt cũng thay đổi.

“Tổng tài vừa rồi anh không định thả bọn cái chó ngao Tây Tạng ra chứ. Tôi sợ chó nhất !”

“Bọn họ không đi tôi sẽ không để yên cho bọn họ, bọn họ chắc là sẽ không cảm thấy sợ!” Nói xong Trác Minh Liệt đã đi tới cửa biệt thự.

Phụ tá vẫn chưa tỉnh hồn vị lão đại này thật là đáng sợ. Trước kia anh đã từng nhìn thấy chó ngao Tây Tạng chúng giống như sư tử nếu thật sự thả ra chẳng phải là muốn ăn hiếp người? Sau này vẫn nên chọc giận anh ta thì tốt hơn.

Bên trong phòng không khí an tĩnh làm cho người ta cảm thấy khác thường Trác Minh Liệt cau mày ngồi xuống.

“Thiếu gia ngài trở lại, lão gia ở thư phòng chờ anh đây!”

Trác Minh Liệt đem áo khoác đưa cho Bà Vương rồi đi vào thư phòng.

Trác lão gia vừa nhìn con trai đi vào đặt tàu thuốc lá lên trên bàn đứng lên “Trác tổng tài đi vào., phải, còn tốt đó chứ?” Nghe lời nói kì quái của cha Trác Minh Liệt cũng không để ý tới mà là thật bình tĩnh ngồi xuống.

Pằng! Trác lão gia đem một xấp báo chí đập xuống đất “Tôi cũng cần một lời giải thích!”

“Không có gì để giải thích. Chính là khi ở Cô Nhi Viện con thấy nó là một đứa bé vô cùng hợp ý liền nhận nuôi! Về phần truyền thông bọn họ luôn luôn thích phô trương thôi.”

“Hò đồ!” Trác lão gia kích động “Trác Minh Liệt anh phải nhớ thân phận của mình. Nhất cử nhất động của anh đều có quan hệ đến tương lai của Trác thị! Anh làm như vậy là đúng với trách nhiệm với công ty sao! Tôi muốn anh lập tức đem đứa bé kia trở về sau đó mở buổi họp báo đính chính lại tin tức!”

Đây là chuyện không thể! Tại sao con làm chuyện gì cha đều muốn can thiệp? ?” Đối mặt với tính cách bá đạo của cha Trác Minh Liệt rốt cuộc không nhận được.

“Năm năm trước cha để cho tôi cưới Lâm Thi Ngừ! Bảo là muốn cứu tập đoàn đang khó khăn nhưng trên đường từ hôn lễ trở về cha lại nói cho tôi biết hôn nhân này không có ý nghĩa để cho tôi kết thúc. Tôi nghe lời của cha cưới cô ta sau đó lại từ bỏ ,kết quả là gì đây? ? Cô ấy chết vào ngày tân hôn đó chính là bị xe đâm chết trên đường cái! !” tâm tình Trác Minh Liệt rất kích động “Cha tôi không muốn làm tiếp chuyện sai lầm! !”

“Anh! !” Trác lão gia giận đến nổi nói không ra lời “Anh biết cái gì! ! Chúng ta là người đàn ông chính vì sự nghiệp mà tồn tại. Những thứ khác đều có thể hy sinh! Lâm Thi Ngừ chỉ có thể trách cô ta sinh ra không gặp thời!” Âm thanh phát ra từ Trác lão gia khác thường lãnh khốc thậm chí ánh mắt của ông làm cho người ta rợn cả tóc gáy. “Anh đừng quên tôi còn là Đồng Sự Trưởng! Tôi có quyền lực bãi nhiệm anh!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Gây Gổ

“Tùy tiện! Chỉ là trước đó cha có phải hỏi ý kiến ông nội một chút hay không? ?” Trác Minh Liệt một bên mở cửa bên cười lạnh hỏi.

“Tiểu tử thói trở lại! !” Trác lão gia giận đến nổi cả người rồi loạn ngay cả tàu thuốc lá cũng đập ra ngoài.

Lúc này một phụ nữ trung niên duyên dáng sang trọng từ trên lầu đi xuống “Anh lại chọc ba anh tức giận!” Năm tháng lắng đọng hình như chỉ tầm sắc đẹp của bà thêm mặn mà căn bản không lưu lại trên khuôn mặt dấu vết gì.

“Chuyện nhận nuôi đứa bé là chuyện đại sự, làm sao anh không thương lượng với chúng tôi một chút ! Chuyện này dù sao quan hệ đến vấn đề người thừa kế tương lai của công ty. Đứa bé này thật là càng lớn càng không hiểu chuyện!” Trác mẹ dịu dàng nói giống như một dòng nước mắt trong nháy mắt tưới tắt lửa giận trong lòng Trác Minh Liệt.

“Mẹ chuyện này con sẽ tự có chừng mực! Đứa bé con sẽ không đưa về nhà! Nếu quả như thật sẽ ảnh hưởng đến công ty vậy thì con sẽ từ chức!”

“Nghiệt tử! ! !” Trác lão gia từ thư phòng ra ngoài vừa mới nghe được con trai nói câu nói này lập tức nổi trận lôi đình. Ban đầu ông mắt bao nhiêu hơi sức mới đem anh ta đưa lên vị trí này hôm nay anh ta lại dễ dàng nói ra lời từ chức! !

Mất nhìn thấy hai cha con chỉ có chiến tranh hết căng thẳng Trác phu nhân gấp đến độ nói ai cũng không phải.

“Mẹ người tốt nhất là nên nghỉ ngơi đi, con đi ra ngoài đi một chút!” Trác Minh Liệt không để ý mẹ giữ lại đi thẳng ra khỏi cửa nhà.

“Súc sinh! Thật là tức chết tôi rồi! ! Tôi sao lại đi nuôi cái nghiệt tử này!” Trác cha vỗ ngực liên tục. Trác Minh Liệt ngồi trong xe châm thuốc ban đầu anh nhận nuôi Mộc Mộc thật không nghĩ tới sẽ có hậu quả nghiêm trọng như vậy. Mẹ anh vẫn luôn muốn cho anh kết hôn sớm một chút, muốn bọn họ ở cuộc sống tuổi già có thêm nhiều niềm vui một chút , nên anh cho là nhận nuôi đứa bé này bọn họ sẽ thật vui mừng. Nhưng đến tột cùng tại sao cha lại phản đối anh nhận nuôi Mộc Mộc như thế, nếu quả thật sự sẽ ảnh hưởng đến vấn đề thừa kế công ty tương lai thì không để cho Mộc Mộc tham dự vào tập đoàn không phải được rồi sao? Cha anh rốt cuộc đang suy nghĩ gì ! Trác Minh Liệt càng nghĩ càng phiền đập tắt tàn thuốc lái xe đi.

“Mộc Mộc tới dùng cơm rồi...!” Tiểu Thi xới cho Cầu Cầu và Mộc Mộc một người thêm một chén cơm nữa sau đó ngồi bên cạnh bọn họ.

“Mẹ” Cầu Cầu chu cái miệng nhỏ nhắn “Mẹ dứt con!” Cầu Cầu cái vật nhỏ này sao lại học làm nũng a.

“Ai u Cầu Cầu cũng lớn như vậy còn khiến mẹ, Này!” Tiểu Thi ngắt cái mũi nhỏ của Cầu Cầu sau đó bắt đầu cho nó ăn.

Mộc Mộc mắt lạnh nhìn Cầu Cầu mình tự cầm cái muỗng lên.

“Mộc Mộc cô cũng dứt con và Cầu Cầu một một người một muỗng” Tiểu Thi vui vẻ đưa com đến khoe miệng Mộc Mộc .

“Không cần” Mộc Mộc lạnh lùng trả lời, Tiểu Thi có chút lúng túng.

“Mộc Mộc con làm sao vậy?” Cô buông xuống cái muỗng xuống dịu dàng hỏi đứa bé này luôn là để cho cô cảm thấy rất đau lòng.

Nó lắc đầu một cái cả người buồn buồn ăn com. Cầu Cầu nhìn Tiểu Thi nhẹ giọng nói với cô: “Mẹ Mộc Mộc chính là người bạn nhỏ ở cô nhi viện đó!”

Vừa nghe đến Cô Nhi Viện, ở trong lòng Tiểu Thi hơi hồi hộp một chút chẳng lẽ đứa bé này không phải con ruột của Trác Minh Liệt chẳng lẽ nó và Cầu Cầu đều là đứa bé từ Cô Nhi Viện giống nhau?

Tiểu Thi đem ngón tay thả vào trên môi ý bảo Cầu Cầu không nên nói ra tiếng, cô đưa tay dịu dàng sờ sờ đầu nhỏ Mộc Mộc . Có thể nói Cầu Cầu có thể may mắn hơn nhiều so với nó, Triết Vũ nói Cầu Cầu lúc còn rất nhỏ anh ấy đã nhận nuôi về mà Mộc Mộc cũng lớn như vậy mới được nhận nuôi có lẽ trong lòng nó đã phải trải qua rất nhiều nghi vấn rồi. Nghĩ tới đây Tiểu Thi đối với Trác Minh Liệt cảm thấy tốt lên mấy phần không ngờ người đàn ông này còn có một mặt tốt như vậy, đi đến Cô Nhi Viện nhận nuôi đứa bé!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Tắm

“Các bạn nhỏ chúng ta tắm a” Tiểu Thi cầm chén dĩa vào phòng bếp rồi đem nước nóng mở ra.

Đang lúc này chuông cửa vang lên.

Kỳ quái trẻ như vậy ai còn đến? Tiểu Thi lắc đầu bọn họ mới chuyển đến đây không lâu cũng không có bạn bè si ai sẽ khuya khoắt tới gõ cửa. Nghĩ đến đây Tiểu Thi có chút sợ cô tiện tay nhặt lên một cái chổi đi tới cửa trước: “người nào? ?”

“Mở cửa!” Không công kích được âm thanh giống như nơi này chính là nhà của anh ta.

“Anh là ai không nói tôi sẽ báo cảnh sát!” Tiểu Thi run run rẩy rẩy còn chưa có nghe được là ai.

“Mẹ” Cầu Cầu và Mộc Mộc bị cô coi hết chuẩn bị tắm giờ phút này thân thể trần truồng núp ở phía sau cô “Con trai ngoan không cần sợ mẹ ở đây!”

“Trác Minh Liệt!”

Nghe được ba chữ Trác Trác Minh Liệt cây chổi trong tay Tiểu Thi tại chỗ rơi xuống đất. Không có làm chứ khuya khoắt thế này anh ta tới đây làm cái gì.

“Mở cửa!” Anh không nhận được bắt đầu lấy tay đập cửa.

Tiểu Thi khẩn trương mở cửa phòng ra Mộc Mộc và Cầu Cầu vừa thấy là anh lòng cũng buồng lỏng xuống. Mộc Mộc càng thêm xấu hổ lấy tay che mình.

“Tại sao Anh lại tới đây?”

“Tại sao lâu như vậy mới mở cửa!” Trác Trác Minh Liệt mắt lạnh nhìn Tiểu Thi nói chuyện đều đầy mùi thuốc súng.

“Đây là nhà tôi à! !” Tiểu Thi kháng nghị.

“Tôi tới nhà bảo mẫu nhìn con tôi không được sao?”

“Vậy tùy ý anh đi!” Tiểu Thi liếc anh một cái “Nào vào nhà tắm thôi các con!”

“Chờ một chút!” Trác Trác Minh Liệt đem áo khoác cởi ra rồi đưa cho Tiểu Thi, toàn bộ động tác như nước chảy mây trôi loại tự nhiên này giống như cô thật sự là người giúp việc nhà bọn họ. “Chúng tôi, đàn ông tắm, phụ nữ mau tránh ra!” Nói xong hắn liền dẫn Mộc Mộc và Cầu Cầu vào phòng tắm, lần này đối lại Tiểu Thi trợn tròn mắt. Cầm áo khoác cứng lại ở đó người đàn ông này cũng quá biết xử lý đi!

Trác Trác Minh Liệt đem Mộc Mộc và Cầu Cầu bỏ vào bồn tắm thật to mình cởi áo ngoài ra. Anh cũng không rõ ràng mình là nghĩ như thế nào, dù sao vừa nhìn thấy Mộc Mộc và Cầu Cầu anh đều sẽ luôn làm ra một chút chuyện không giải thích được tý như cho bọn họ tắm. Nhưng mà sơ tại cô nhi viện cũng đã nói làm nhiều một chút chuyện như vậy sẽ gia tăng tình cảm với bọn nhỏ.

Mặt Mộc Mộc và Cầu Cầu mờ mịt đứng ở trong nước bốn con mắt nhìn soi mói Trác Trác Minh Liệt sao lại không cởi hết ra nhỉ lần đầu tiên nó nhìn thấy người tắm như vậy.

“Tiểu Thi nói tắm phải cởi hết” Cầu Cầu nhìn Trác Minh Liệt nghiêm túc nói.

“Tiểu quý con thì biết cái gì!”

Trong phòng tắm nhỏ ba người đàn ông lớn nhỏ im lặng nhìn nhau người đàn ông lớn nhất đang suy nghĩ cách tiến hành tắm làm như thế nào. Hai bạn đàn ông nhỏ mặt mờ mịt vô tội.

“Tốt lắm tôi hiện tại sắp tới rồi!” Trước tiên anh đem Mộc Mộc kéo đến bên cạnh phun nước vào người nó, Mộc Mộc gấp đến độ phải tránh đi.

“Không phải như vậy tắm không phải vậy!” Cầu Cầu kêu to.

“Chính là như vậy!” Anh gấp gấp mình cũng vào bồn tắm đem hai tiểu tử kia kéo đến trước mặt đem khăn lông cầm theo chà lưng bọn họ.

“Ha ha” Mộc Mộc bị anh đụng phải ngứa ngáy chợt nhìn không được bật cười.

“Mộc Mộc” lại nhắc tới Cầu Cầu chính nó cũng sợ hãi kêu nhào tới trên người của Trác Minh Liệt, lát sau lại biến thành Mộc Mộc và Cầu Cầu kì lưng lại cho Trác Minh Liệt thế nhưng bọn họ muốn chôn a! ! Trác Minh Liệt cười đến đau cả sốc hông tối nay là lần đầu tiên trong đời anh cười nhiều đến thế, thật sự sáng khoái nhất. Vốn là không khí có chút trầm trọng cứ như vậy bị đánh vỡ bởi ba người trong bồn tắm nháo thành một đoàn.

Tiểu Thi ở bên ngoài giận đến gợn chân ba người “Các anh cẩn thận một chút không cần đập phá bồn tắm của tôi!”

Đang lúc này bên trong chợt truyền đến mấy tiếng kêu thảm thiết đầu Tiểu Thi oanh một tiếng bỗng trở nên trống rỗng chẳng phân biệt được mọi việc liền vọt vào phòng tắm. Vì vậy ngay sau đó có tiếng kêu thật thảm thiết được vang lên nhưng mà lần này là ba tiếng! Ba người đàn ông nhìn thấy Tiểu Thi vọt vào không hẹn mà cùng đem tay che đi bộ vị mấu chốt cả mắt đều là kinh hoàng. Tiểu Thi xem bọn họ lại nhìn một chút nước ngập hết cả phòng tắm rồi cuộc không nhận được rống lên: “các anh đến tột cùng là tắm hay là đang bôi lột!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khôc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Đại Chiến

“Con” Tiểu Thi chỉ vào Cầu Cầu “ Có trách nhiệm sửa sang lại hết chỗ độ này cho xong!”

“Con” Tiểu Thi đưa cho Mộc Mộc một thùng nhỏ “Có trách nhiệm đổ hết nước dư trong bồn tắm đổ vào trong chậu rửa mặt!”

“Còn Anh” Tiểu Thi lôi kéo Trác Minh Liệt đưa cho anh viên cây lau nhà “ Là người khôi xướng anh có trách nhiệm lau sàn nhà!”

Nhưng là ba người đàn ông này dưới sự hướng dẫn của Trác Minh Liệt không có ai thêm nghĩa cô. Trác Đại Thiếu Gia vèn vện vây quanh một khối khăn tắm dựa nghiêng ở cửa phòng tắm mặt từ từ mỉm cười: “ bảo mẫu tiểu thư cô đây là ngược đãi trẻ em nha!”

“Tốt, tôi ngược đãi trẻ em. Vậy anh cũng vậy sao? Chẳng lẽ anh là em bé lớn tuổi?” Tiểu Thi chống nạnh hung hăng hỏi.

“Tùy cô nghĩ như thế nào. Dù sao làm việc nhà vốn là chuyện của phụ nữ đàn ông chúng tôi...” “Người đâu” Trác Minh Liệt dẫn hai tiểu tử mặt vẫn mờ mịt hướng TV đi tới “....đương nhiên là có trách nhiệm xem ti vi rồi...!”

“Tức chết tôi rồi! Khốn kiếp!” Tiểu Thi cầm cây lau nhà vừa lau vừa chửi rủa. Người đàn ông này quả thật chính là khắc tinh của đời cô dù ở thời điểm nào gặp anh ta đều không bao giờ có chuyện tốt.

Trác Minh Liệt trải cả người nằm ở trên ghế sa lon, hai người bạn nhỏ đoan đoan chính chính ngồi ở bên cạnh anh. Cầu Cầu nhìn chăm chăm Trác Minh Liệt có chút chưa tỉnh hồn lại nhìn một chút Mộc Mộc: “ba cậu con gà (*)thật” Mặc dù nói rất nhỏ giọng nhưng vẫn là bị chủ nhân nghe thấy chỉ thấy mặt anh ta xạm lại ngồi dậy “Hai tiểu quỷ các con đang nói gì đấy” Mới vừa rồi tắm bị bọn họ nhìn thấy bộ vị mấu chốt kết quả cả hai đều chưa từng thấy qua cảnh đời nên đều kêu to lên.

(*) cái này là cái ây ấy của đàn ông đó....>///
<

Cầu Cầu lập tức hướng Mộc Mộc đá nhẹ một cái.

“Đó là niềm kiêu ngạo của đàn ông chúng ta hiểu không? Hai ông nhỏ!” Trác Minh Liệt vừa nói vừa dắt lại khăn tắm của mình hoàn toàn không có chú ý tới ánh mắt khác thường của hai đứa bé chờ anh phản ứng kịp quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Thi đang từ trắng trở nên đỏ lạt sau lại từ hồng biến trắng

“Uy cô đang nghĩ gì?” Những lời này của anh đã được anh nói khi bị đưa đến tận cửa phòng.

“Làm gì? Đương nhiên là mời đi ra ngoài! Thật chưa gặp đàn ông nào như anh! Vô si!” Tiểu Thi lòng đầy căm phẫn.

“Ngu ngốc!” Trác Minh Liệt vừa dùng lực liền đem Tiểu Thi không chế được “Cô có hiểu hay không cái gì gọi là giáo dục?”

“Tôi không hiểu nhưng so với anh thì còn hiểu hơn! Lưu manh!”

“Đừng đẩy tôi” “Ba” Mộc Mộc kéo khăn tắm của Trác Minh Liệt ra rồi đứng ở bên cạnh anh. Vì vậy sự phách lối của Trác Minh Liệt dưới sự giúp đỡ khẳng khái của con trai vinh quang trần trụi.

(Ha ha đau bụng quá hic ngồi tưởng tượng cái mặt của Liệt ca , MM. và Thi tỷ <<<<<<<<)

Tiểu Thi nhìn chăm chăm một ít đoàn cái kiêu ngạo của người đàn ông năm giây sau rốt cuộc bộc phát ra một tiếng hét kinh thiên động địa. Trác Minh Liệt bình tĩnh tự nhiên nhặt khăn tắm lên vỗ vỗ mặt nhỏ nhắn của con trai vui mừng nói: “con trai ngoan! Nên làm như vậy!” Đây là lần đầu tiên Mộc Mộc kêu ba đầu mặc dù là dưới tình huống như thế nhưng vẫn làm cho Trác Minh Liệt có chút cảm động!

Đứng ở một bên Cầu Cầu tròn mắt mẹ làm sao vậy? Vật kia dọa người như vậy sao? Nếu như vật kia tốt như vậy, có thể dùng là lời nói có phải về sau trong lớp nếu lúc bé gái mập nhỏ đang bắt nạt nó thì nó cũng có thể làm như vậy hay không?

(Hic CC ôi em mà làm như thế thì hic hic...=.)

“Mẹ” Cầu Cầu kéo Tiểu Thi “Mẹ làm sao vậy?”

Tiểu Thi một tay ôm lấy Cầu Cầu chạy như chạy trốn vào phòng ngủ mấy phút sau từ bên trong ném ra hai cái chăn và hai cái gối đầu.

“Cái phụ nữ này, con trai cũng lớn như vậy còn giả thuần khiết!” Trác Minh Liệt chẳng thèm ngó tới gõ cửa phòng anh là quyết tâm muốn trêu chọc mẹ trẻ thuần khiết này một chút.

“Bảo mẫu tiểu thư cô có ý gì? Cô để cho cha con chúng tôi ngủ trên sofa sao? Tôi chính là chủ nha!”

“Cho anh ghế sa lon ngủ đã là rất tốt rồi! !” Tiểu Thi ở bên trong tức giận trả lời ah? Sao anh ta lại muốn ở nơi này? ?

“Tôi chỉ nhận trách nhiệm chăm sóc Mộc Mộc chưa nói muốn cho anh ở đây!” Tiểu Thi ở phòng ngủ kêu to “Mời anh rời đi!”

“Bây giờ đã muộn rồi, tôi muốn ngủ tại phòng ngủ này!” Anh đang bên ngoài hững hờ gõ cửa nghe được Tiểu Thi nhảy lên kinh hãi. Một phút đồng hồ sau Tiểu Thi chợt mở cửa phòng ra giống như một cơn gió đem anh và Mộc Mộc đẩy vào trong phòng ngủ mình ôm lấy Cầu Cầu ngồi trên ghế sa lon. Ai ngờ Trác Minh Liệt lại chạy ra ngoài “Cầu Cầu ngủ cùng chúng tôi ở bên trong một mình cô ngủ bên ngoài!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Ngã Bệnh

Bây giờ sáng Trác Minh Liệt ở trong cái chăn đầy hương thơm phụ nữ tỉnh lại. Bên cạnh hai đứa bé vẫn còn ngủ say khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn làm cho người ta không nhìn được muốn hôn một cái. Anh rón rén xuống giường chỉ thấy vị tướng ngủ của vị bảo mẫu kia thật rất kém nằm nghiêng trên ghế sa lon.

Cô co lại thành một hình cầu ngủ ở bên ngoài chăn. Lộ ra ngoài, áo ngủ màu hồng tràn đầy hình ảnh phim hoạt họa, cặp mắt thỏ còi gầy kia có lẽ là bởi vì ngày hôm qua quét dọn mà đã có điểm dơ bẩn. Vào giờ phút này cô so với hai đứa bé bên trong lại cảnh giống đứa bé hơn. Trác Minh Liệt lắc đầu một cái, thật không biết một đứa bé như vậy làm thế nào lại có thể sinh ra đứa bé. Anh đem cái chăn rơi xuống đất nhặt lên đắp kín lại cho cô, dừng chân chỉ chốc lát. Trong nháy mắt tâm tình của anh chợt thay đổi không được tốt. Bởi vì anh nghĩ đến việc người phụ nữ trước mắt này đã là vợ của người khác! Nhưng anh tại sao lại vì một người phụ nữ đã kết hôn mà phiền muộn vào phòng bếp hai mươi phút sau bữa ăn sáng đã chuẩn bị xong. Nhưng anh đã không có tâm tình ăn, giúp cô đặt lại đồng hồ báo, thức viết xong lời ghi chép đặt ở cạnh đồng hồ báo thức giờ anh phải đi đến công ty.

Tiểu Thi rớt cuộc trong tiếng chuông rung mà tỉnh lại ba người kia ba xú nam nhân ngày hôm qua làm cho cô đến nửa đêm cũng không tài nào ngủ được. Thật không biết bọn họ đang làm cái gì. Đẩy ra cửa phòng ngủ vừa nhìn ba người đàn ông trong đó lớn đã không thấy chỉ còn lại hai nhỏ.

“Các con phải đi học!” Tiểu Thi đem chăn vén lên Cầu Cầu mở mắt ra, nhưng Mộc Mộc vẫn còn đang ngủ.

“Ngoan, Mộc Mộc phải rời giường thôi đã trễ giờ đến nhà trẻ rồi!” “Mộc Mộc, mẹ trán Mộc Mộc thật là nóng” Cầu Cầu vuốt mắt làm bầm

Tiểu Thi đem Mộc Mộc ôm tới thử một lần không hô khẽ: “nguy rồi Mộc Mộc đang phát sốt!”

“Cầu Cầu, con trai mau dậy Mộc Mộc ngã bệnh, chúng ta phải đưa cậu ấy đi bệnh viện.” Tiểu Thi luống cuống tay chân cho Cầu Cầu mặc quần áo tử tế lại chạy đến phòng bếp đi tìm thức ăn. Trên bàn ăn đã để sẵn ba phần bữa ăn sáng sữa tươi vẫn còn ở bốc hơi nóng Tiểu Thi chợt có chút cảm động không ngờ người đàn ông kia còn biết chuẩn bị bữa ăn sáng cho bọn họ. Nhưng cũng tiếc cô không có lộc để ăn tùy tiện cầm ổ bánh bao cho Cầu Cầu mình ôm lấy Mộc Mộc đi ra khỏi cửa nhà.

Trác Minh Liệt vừa vào công ty cũng cảm giác không khí không đúng lắm mặc dù thường ngày mọi người vẫn chào hỏi anh nhưng anh cảm giác ánh mắt ấy rất quái dị. Chẳng lẽ lại xảy ra vấn đề gì rồi hả ?

“Tổng tài! Không xong!” Phụ tá nét mặt như cha mẹ chết. Anh run rẩy đưa tới một chồng lớn tờ báo và tạp chí.

Trác Minh Liệt nhận lấy vừa nhìn lập tức cảm thấy huyết áp tăng lên hôm nay tin tức không chỉ có một vấn đề mà còn là hai. Một là Thẩm Từ Quân một là Tiểu Thi. Họ là hai người có khả năng nhất trong vấn đề người mẹ thần bí. Trong đó người được đáng chú ý hơn cả là Tiểu Thi.

Trác thị và mẹ con trai bí mật xuất hiện tại nhà trẻ, một nhà ba người vui vẻ hòa thuận.

Tựa đề này có lẽ xuất hiện từ tối hôm.

Đây rốt cuộc là kẻ nào đang nói bậy! ! Trác Minh Liệt tức giận.

Đang lúc này điện thoại trong phòng làm việc vang lên “Trác Minh Liệt tin tức hôm nay là có chuyện gì xảy ra? Tôi muốn anh giải thích cho tôi!” Thẩm Từ Quân vừa nhìn thấy tin tức của mình quả thật giận điên lên cũng may ngày đó đeo kính đen nên hình được không rõ ràng lắm.

“Thẩm tiểu thư chuyện này và tôi không có quan hệ trực tiếp cô phải tìm cũng nên tìm bọn chó săn kia! !” Trác Minh Liệt tức giận dùng dùng cúp điện thoại. Nhưng mới vừa các cúp xuống điện thoại lại vang lên.

“Thẩm tiểu thư nếu như cô còn không hài lòng...” “Trác tiên sinh là tôi Tiểu Thi! Mộc Mộc sốt hiện tại đang ở bệnh viện anh hãy mau tới đây!”

Ngôn tình tiểu thuyết mê đọc căn cứ, rất đủ, rất nhanh, rất cường đại! Ngôn tình tiểu thuyết đi quảng đại hoan nghênh độc giả cất giầu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Mẹ

“Cái gì Mộc Mộc bị bệnh? Trác Minh Liệt nhận được điện thoại của Tiểu Thi lập tức chạy tới bệnh viện.

“Tổng tài ngày còn có buổi hội nghị sau đó anh bây giờ lại còn định đi nơi nào?” Phụ tá gấp đến độ vắt chân lên cổ “Tình trạng về hạng mục kêu gọi đầu tư trước đó đã không sai nhiều lắm, hôm nay người của công ty sẽ phái đại biểu tới đây nói chuyện!”

“Để cho bọn họ chờ!” Trác Minh Liệt đầu cũng không ngoái lại mà thẳng bước đi ra ngoài.

“Mẹ. Hôm nay con không cần đi nhà trẻ sao?” Cầu Cầu ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh Tiểu Thi buồn buồn hỏi.

“Thật xin lỗi Cầu Cầu Mộc Mộc ngã bệnh mẹ muốn ở chỗ này nhìn cậu ấy, con hôm nay cũng không phải đi nhà trẻ rồi.”

Cầu Cầu gật đầu một cái chạy tới bên giường bệnh Mộc Mộc .

“Mộc Mộc cậu tỉnh dậy nhanh lên một chút đi” Nó khẽ kéo tay nhỏ bé của Mộc Mộc, non nớt nói.

“Mẹ mẹ...” Đang ngủ mê man Mộc Mộc không ngừng mà kêu mẹ.

“Mẹ Mộc Mộc đang gọi mẹ ai, mẹ không biết ở tại đây hay nơi nào” Cầu Cầu nhìn Tiểu Thi gương mặt thương hại.

“Mộc Mộc ngoan, mẹ ở nơi này” Tiểu Thi hôn tay Mộc Mộc dịu dàng an ủi nó. Trong giấc mơ nó giống như nghe được nắm thật chặt tay Tiểu Thi ngưng tiếng thét.

Trác Minh Liệt đứng ở cửa phòng bệnh không khỏi chột cảm động .

“Mẹ tại sao mẹ lại là mẹ của Mộc Mộc ?” Cầu Cầu hỏi.

“Bởi vì Mộc Mộc ngã bệnh” Tiểu Thi đem trán Mộc Mộc bị mồ hôi thấm ướt tóc lau khô vừa gầy gầy hôn một cái “Mẹ ở nơi này Mộc Mộc không phải sợ” Trác Minh Liệt cúi đầu gõ cửa. Tiểu Thi vừa nhìn thấy Trác Minh Liệt có chút đỏ mặt.

“Cám ơn cô.” Trác Minh Liệt chân thành nói.

“Không cần cảm ơn tôi. Tôi là nể mặt mũi của Mộc Mộc” Tiểu Thi bối rối đáp. “Mộc Mộc giờ tốt lắm anh hiện tại cũng đã tới tôi phải đưa Cầu Cầu đi học rồi!”

“Mẹ...” cô vừa định đi thì Mộc Mộc lại bắt đầu cầm lấy tay cô mơ mơ màng màng kêu lên. Cô lúng túng nhìn Trác Minh Liệt lại nhìn Mộc Mộc một chút nhất thời không biết làm thế nào.

“Cô xem cô có thể giúp tôi chăm sóc Mộc Mộc một chút, tôi sẽ đưa Cầu Cầu đi nhà trẻ? ?” Tiểu Thi không thể tin vào tai của mình vị đại thiếu gia lại có thể nói chuyện dịu dàng như thế ồ!

“Cầu Cầu con có muốn làm mình tỉnh hay không?” Trước khi trên đường đến nhà trẻ Trác Minh Liệt nói với Cầu Cầu.

“Con muốn làm mình tỉnh cho món đồ chơi siêu cấp bảo bối !” Cầu Cầu hai mắt tỏa ánh sáng.

“Làm phát ngôn viên cho món đồ chơi... dĩ nhiên là có!”

“Nhưng Tiểu Thi không muốn làm cho con đi” Cầu Cầu ngượng ngừng nói.

“Con tại sao lại gọi mẹ của mình là Tiểu Thi?” Trác Minh Liệt từ trong kính chiếu hậu nhìn Cầu Cầu.

“Bởi vì chú Triết Vũ muốn con gọi như vậy.” Cầu Cầu thành thật trả lời.

“Chú Triết Vũ là ai?”

“Chú Triết Vũ chính là chú Triết Vũ con cũng không biết chú ấy là ai”

“Anh ta là ba con sao?”

“Tiểu Thi nói là chú Triết Vũ chưa bao giờ muốn Cầu Cầu gọi chú ấy là ba” Trác Minh Liệt cười lạnh một tiếng anh căn bản đã biết quan hệ của Tiểu Thi

và Triết Vũ gì đó có lẽ chính là loại không thể lộ ra ngoài ánh sáng .

“Ah Cầu Cầu ba cậu trở về chưa?” Người bạn nhỏ nhìn thấy hôm nay đưa Cầu Cầu đi học là Trác Minh Liệt mà không phải là Tiểu Thi nên nó tưởng đó là ba của Cầu Cầu .

“Không phải vậy!” Cầu Cầu phủ nhận “ Chú ấy là ba của Mộc Mộc” “Ba Mộc Mộc làm sao lại có thể đưa cậu đi học?”

Đổi mặt với câu hỏi của người bạn nhỏ Cầu Cầu buồn bực nó cũng không biết nên trả lời thế nào vì vậy liền lớn tiếng nói: “ chuyện của người lớn làm sao tôi biết được!”

Ngôn tình tiểu thuyết mê đọc căn cứ, rất đủ, rất nhanh, rất cường đại! Ngôn tình tiểu thuyết đi quảng đại hoan nghênh độc giả cất giấu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Hiểu Lâm

“Mộc Mộc con đã tỉnh chưa?” Tiểu Thi đợi suốt nửa ngày rồi cuộc cũng nhìn thấy Mộc Mộc tỉnh.

Tiểu tử kia gật gật đầu “ Cô nói đều là sự thật sao?” Nó chợt không đầu không đuôi hỏi.

“Mộc Mộc muốn nói cái gì đây?” Tiểu Thi kéo tay nhỏ bé của nó dịu dàng hỏi.

“Cô vừa nói muốn làm mẹ con.”

Tiểu Thi như tên Hòa thượng lùn 2 thước với tay sờ không đến đầu (*vì phải suy nghĩ theo cách của người khác nên không biết mình suy nghĩ gì) chẳng lẽ mới vừa rồi lúc nó ngủ mê man nghe được lời của cô?

“Mộc Mộc” Tiểu Thi không biết nên làm sao, nói gì lúc này đưa bé này cũng không phải là không biết nhận thức .

“Mộc Mộc không phải có ba sao? ba Mộc Mộc là một người rất tốt.” Mặc dù cô không phải muốn nói như vậy nhưng vì tên tiểu tử trước mắt này cả người còn chưa khỏe mạnh cô thật sự là bất đắc dĩ tạo nên một hình tượng người cha tốt thôi.

“Ba Mộc Mộc vừa đẹp trai vừa có tiền hơn nữa còn là người tài giỏi. Người tài giỏi giống như các bé học ở mẫu giáo vậy đó(cái nỳ mình cũng...). Anh ta mở ra một Công Ty rất lớn con xem người ba giống như vậy đi đâu mà tìm? Đẹp trai như vậy, tương lai ba nhất định sẽ tìm cho Mộc Mộc một người mẹ tuyệt mỹ...” Tiểu Thi còn chưa nói hết Mộc Mộc liền cúi đầu.

“Thì ra là tôi tốt như vậy?” Trác Minh Liệt đã đưa Cầu Cầu đi học xong rồi lại trở lại phòng bệnh. Anh khoanh tay tựa tại trên cửa phòng cười như không cười nhìn Tiểu Thi.

Tiểu Thi quần bách “Cái đó.... Tôi... là nói cho Mộc Mộc nghe anh không cần nghe!”

“Nghe nói phụ nữ đều là ăn ở hai lòng!”

“Không để ý anh! Mộc Mộc ngoan hãy uống thuốc” Tiểu Thi nghiêng đầu không để ý tới anh cầm muỗng nhỏ lên cho Mộc Mộc uống thuốc. Nhưng tiểu tử kia lại giận dữ không ăn việc này sẽ làm Tiểu Thi lo lắng. Thật sự chẳng lẽ muốn làm mẹ của nó sao?

“Con trai ngoan sao thế?” Trác Minh Liệt đi tới.

Mộc Mộc đem người xoay vào bên trong.

“Nó muốn mẹ cho nên Trác tổng tài anh nghĩ biện pháp đi!” Tiểu Thi đem thuốc kín đáo đưa cho anh chính mình muốn đi ra ngoài.

“Không cho đi!” Anh vừa dùng lực làm cho cô lại ngồi xuống.

“Làm sao anh lại làm như vậy!” Tiểu Thi kêu to “Tôi cũng có công việc nha! Anh thật sự coi tôi là bảo mẫu!”

Lúc này Mộc Mộc chợt khóc lớn lên Tiểu Thi cau mày cực kỳ bất đắc dĩ.

“Đều tại cô làm cho con trai tôi sợ quá mà khóc! Cô phải phụ trách!” Trác Minh Liệt như tên vô lại dường nắm chặt tay Tiểu Thi không thả “Làm bảo mẫu có cái gì không tốt mặc dù hơn khổ cực nhưng so với việc làm của cô thì tiền là sạch sẽ!”

“Anh mới vừa nói cái gì?” Tiểu Thi thất kinh lại hỏi một lần “Anh nói cái gì?”

“Chẳng lẽ không đúng sao? Cô không phải là đang làm việc sinh hộ sao?” Trác Minh Liệt nhẹ nhàng lại hỏi một lần.

Tiểu Thi giờ tay lên thì cho anh ta một tát “Trác Minh Liệt anh thật nhảm chán!”

Trác Minh Liệt sùng sốt một chút tiếp cười lạnh: “Đây cũng không là chuyện gì người ta cũng không nhận ra, nhưng thật là gặp quỷ, mấy ngày nay bị phụ nữ đánh đến tận hai lần.”

Tiểu Thi lạnh lùng nhìn anh một cái mặc dù nói không biết anh ta là từ chỗ nào có được tin tức như vậy nhưng cô cũng không có gì tâm tình gì giải thích cho anh ta. Vì vậy giờ tay lên xoay người đi ra ngoài.

“Các anh chị làm cha mẹ kiểu gì vậy thật là quá đáng, ở nhà ồn ào còn chưa tính vào trong bệnh viện còn cãi nhau khó trách ngay cả đứa bé cũng mang không được!” Y tá đứng lúc tiền vào vừa lúc đụng phải Tiểu Thi bị cô ngăn ở cửa phòng một hồi quở trách Tiểu Thi không nhịn được rớt nước mắt. Thật là tự làm mất mặt!

“Con anh thật là làm ba mà không có chút trách nhiệm nào!” Y tá đem Trác Minh Liệt đẩy ra tự mình ôm Mộc Mộc lên “Vị này, làm phiền anh hiện tại đi ra ngoài một chút tâm tình đứa bé hiện tại kích động cần trấn an!”

Trác Minh Liệt đầu óc choáng váng được nhắc đến ra ngoài chờ anh lại nghĩ đến đuổi theo Tiểu Thi nhưng vào lúc đó thì cô đã lên xe taxi.

“Thật là một phụ nữ kỳ quái rõ ràng đã làm chuyện còn sợ người khác nói sao? Nhảm chán!”

Mộc Mộc ở trong phòng bệnh khóc đến tê tâm liệt phế Trác Minh Liệt ở bên ngoài gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng .Bệnh viện này rốt cuộc có được hay không sao có mỗi một đứa bé mà cũng không giải quyết được!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Nguy Hiểm

“Làm sao anh còn đứng ở nơi này, tôi muốn ngai ra ngoài chính là muốn ngai đi tìm mẹ đứa bé, dưới tình huống này mẹ đứa bé không có ở đây thì làm sao được!” Y tá vừa nhìn Trác Minh Liệt còn đứng ở bên ngoài không chịu được liền tức giận .

“Con tôi hiện tại như thế nào?” Trác Minh Liệt nghe thấy bên trong không còn tiếng khóc cũng bình tĩnh lại mấy phần cùng y tá nói chuyện.

“Vấn đề của đứa bé không lớn chỉ là cảm lạnh có chút phát sốt. Đứa nhỏ này không thể rời bỏ mẹ vừa rồi ở bên trong không ngừng muốn tìm mẹ . Cho nên tiền sinh...” y tá chậm lại giọng nói “Vì đứa bé vợ chồng ngày hãy ít gây gổ đi!”

Trác Minh Liệt dờ khóc dờ cười chuyện này.....

“Cám ơn cô y tá, vậy bây giờ tôi có thể vào xem con trai một chút được không?”

“Nhìn có thể chỉ là đừng đánh thức nó!”

Vì vậy Trác Minh Liệt rón rén đẩy cửa phòng bệnh ra khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộc Mộc tái nhợt, nước mắt trên mặt vẫn chưa khô. Trác Minh Liệt thật sự không hiểu nổi tên tiểu tử này tại sao lại thích Tiểu Thi như vậy?

“Ông chủ thật ngại hôm nay tôi đã muộn!” Tiểu Thi tận lực duy trì nụ cười trên mặt đi vào tiệm bán hoa.

“A Tiểu Thi. Đến rất đúng lúc nhưng mà hôm nay địa điểm tặng hoa có chút xa đó!” Ông chủ tiệm bán hoa lấy ra một bó hoa Bách Hợp “Bó hoa này đưa đến Thành Tây -Cao ốc Minh Châu cô biết đi như thế nào chứ?”

“Tôi có bản đồ .” Tiểu Thi nhận lấy bó hoa chuẩn bị xuất phát.

Nói là có bản đồ nhưng vì mới đến đây nên cô rất cuộc vẫn chưa rõ hết đường được, từ tiệm bán hoa lên đường vòng nửa tiếng cũng không tìm được phương hướng chuyện này nên như thế nào mới tốt đây. Lúc đi ra đã là buổi trưa chưa tới mấy giờ sẽ phải đi đón Cầu Cầu tan học cô cũng không còn thời gian để lãng phí. Lại vòng hai vòng Tiểu Thi bắt đầu hỏi đường. Không tệ một chiều này so xem bản đồ còn hữu dụng hơn nhiều. Không sai biệt lắm, gần một canh giờ cô chạy tới Cao ốc Minh Châu. Cảm hết biên nhận Tiểu Thi vừa nhìn thời gian đến đón Cầu Cầu tan học hình như đã gần đến vì vậy liền muốn theo bản đồ đi tắt về nhà không ngờ lối đi tắt nay lại gây ra rắc rối lớn.

“Tiên sinh ngài khỏe chứ xin hỏi cái chỗ này đi như thế nào?” Tiểu Thi chỉ vào vị trí tiệm bán hoa trên bản đồ “Cô lạc đường.”

Người nọ nhìn bản đồ một chút lại nhìn một chút Tiểu Thi sau đó lâu bâu một câu: “Hướng Bắc sau đó quẹo phải đến đường Phục Hưng rồi đi về phía trước là được!”

“Cám ơn!” Tiểu Thi cảm ơn rồi phóng xe hướng Bắc đi tới nhưng càng chạy phát hiện càng không đúng. Lúc này đã gần đến giờ nhà trẻ tan cô thực sự rất vội rồi.

“Tiên sinh anh mạnh khỏe...” Tiểu Thi cầm bản đồ vừa định hỏi người bên cạnh thì người nọ quay mặt lại kết quả người nọcô hoảng sợ phát hiện anh ta chính là người cô vừa mới hỏi đường kia hơn nữa hiện tại bên cạnh anh ta còn có thêm 2-3 người đàn ông khác.

“Các anh muốn làm gì? ” Tiếng lòng của Tiểu Thi nói lên.

“Làm gì cô em cứ nói đi? Tiểu mỹ nhân chúng tôi theo dõi em đã lâu a hắc hắc” ba người nói qua liền xoa xoa tay hướng chỗ Tiểu Thi đi lại gần.

“Cầu Cầu làm sao con còn chưa đi!”

“Mẹ con còn chưa tới đón con.” Nhà trẻ tan học các bạn cũng đều đi gần hết nhưng Cầu Cầu phát hiện mẹ còn chưa có đến. Ai từ khi biết Mộc Mộc mẹ thật sự không giống như trước nữa Cầu Cầu buồn buồn nghĩ.

Trời càng ngày càng tối Cầu Cầu rút cuộc gấp đến độ khóc lên.

“Cầu Cầu? ” Tiếng khóc của Cầu Cầu làm kinh động đến Thẩm Từ Quân “ Con làm sao vậy?”

“Mẹ con đến bây giờ cũng còn không có tới đón con về nhà Cô giáo con thật sợ hãi!”

“Cầu Cầu không sợ con có biết số điện thoại của mẹ con không?”

Cầu Cầu lắc đầu một cái lại thất thanh mà khóc lên.

“Vậy của ba con?”

“ Ông ấy đã trở về Canada”

Chuyện này làm như thế nào mới tốt... ngày đó Thẩm Từ Quân gặp qua Tiểu Thi họ cũng coi là có duyên gặp mặt một lần. Phụ nữ kia không giống như là sẽ tha đứa bé không để ý làm chuyện khác người của lại nói nếu quả như thật có chuyện gì cũng nên gọi điện thoại tới trường học!

Đúng rồi! Thẩm Từ Quân chợt nhớ tới hôm nay ở trên báo chí ngoài ý muốn cũng nhìn thấy tin tức về Tiểu Thi và Trác Minh Liệt chẳng lẽ giữa bọn họ thật sự có cái gì? Nghĩ tới đây Thẩm Từ Quân vội vàng bấm số điện thoại của Trác Minh Liệt!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Tìm Người

“ Alo, Trác tiên sinh phải không?” Thẩm Từ Quân lòng như lửa đốt gọi điện thoại cho Trác Minh Liệt.

“Thẩm Từ Quân tiểu thư ngài lại có cái ‘ chỉ thị ’ gì? Trác Minh Liệt vừa nghe là Thẩm Từ Quân lập tức âm dương quái khí(*) nói.(* tức khí)

“Trác tiên sinh mẹ của Cầu Cầu có đang ở cạnh anh hay không?”

“Kỳ quái nhà trẻ có nhiều tiểu quỷ như vậy có phải là mẹ bọn họ nếu không thấy cô đều muốn tìm tôi hay không !” Trác Minh Liệt cười lạnh ngay sau đó liền cúp điện thoại. Phụ nữ bây giờ thật là càng ngày càng kỳ quái bệnh của Mộc Mộc anh còn chưa lo xong đã phải giao cho phụ tá chăm sóc để chạy về công ty xử lý chuyện kêu gọi đầu tư rồi giờ còn hỏi anh chuyện phụ nữ nữa,,, .

“Cô mẹ con đâu rồi?” Cầu Cầu khóc thành tiếng hai mắt đỏ hồng.

“Cầu Cầu mẹ con con ở chỗ này còn biết những người nào khác không?” Thẩm Từ Quân kiên nhẫn hỏi.

Cầu Cầu rũ cặp đầu nhỏ vô lực lắc lắc.

Vậy chuyện này phải làm sao đây! Thảm Tử Quân gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng xem ra tình hình của Tiểu Thi nhất định là có vấn đề. Nếu là trước kia cô còn có thể vận dụng thể lực của gia đình nhưng bây giờ cô cũng không muốn kinh động người trong nhà, đúng lúc này Trác Minh Liệt có điện thoại.

“Cô vừa nói rớt cuộc là ý gì?” Anh mới vừa cúp điện thoại sau chọt có chút thấp thỏm. Cái người phụ nữ thích tức giận đó buổi trưa không phải từ bệnh viện rời đi thật tốt sao? Làm sao có thể không thấy đây?

“Anh .. lỗi tại anh có vấn đề hay khả năng lý giải có vấn đề! Tiểu Thi tối nay không có tới đón Cầu Cầu, cô ấy không thấy đâu cả! !” Thảm Tử Quân hướng về phía điện thoại rống to.

“Cái gì? ?” Trác Minh Liệt ý thức được vấn đề nghiêm trọng “Cô trước đem Cầu Cầu dọn xếp tốt! Tôi lập tức phái người đi tìm!”

“Vương bí thư giúp tôi gọi điện thoại tới tiệm bán hoa bên ngoài lầu dưới tôi muốn tìm Thi Thi tiểu thư nói chuyện!” Vương bí thư vừa nghe tổng tài muốn tìm người giao hoa tại tiệm bán hoa lập tức cười cười hôm nay báo lá cải mới vừa nói hai người có quan hệ mập mờ hiện tại vị lão đại này liền không chịu được muốn tìm người rồi!

“Tổng tài đã xong!”

“Anh mạnh khỏe tôi là Trác Minh Liệt xin hỏi Thi Thi tiểu thư có ở đó không?”

“Trác tiên sinh ngài khỏe chứ Tiểu Thi cô ấy từ giữa trưa đã đi ra ngoài đến bây giờ còn chưa trở lại chúng tôi đã phái người đi nhưng bây giờ hoàn toàn chưa có tin tức”

“Cô ấy buổi trưa đi ra ngoài phải không ?? đi nơi nào??”

“Thành Tây -Cao ốc Minh Châu!”

Trác Minh Liệt vừa nghe Thành Tây Cao ốc Minh Châu lập tức liền cúp điện thoại. Chuyện này so tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn nhiều Thành Tây cách nơi này phải đi gần một canh giờ đường xe là nơi dân nhập cư tập trung trị an kém cỏi nhất. Đồng thời cũng là cái thành phố mà các bang phải nỗ lực làm căn cứ bình thường hay làm ra một chút mảnh khỏe phạm pháp.

Trác Minh Liệt lấy điện thoại di động ra gọi một cuộc điện thoại “A Quý! Anh lập tức thông báo cho thủ hạ của anh đi giúp tôi tìm một người phụ nữ tầm hơn 20 tuổi! Nhớ phải nhanh!”

“Vâng thưa ông chủ, Nhưng chỉ là phụ nữ trẻ thôi sao ạ!” Đối phương vừa nghe là Trác Minh Liệt âm thanh lập tức một mực cung kính.

“Rất gầy không có mấy lượng thịt. Không xinh đẹp nhưng rất thanh thuần, nhanh đi! Tôi không muốn nhìn thấy bất kỳ kết quả nào mà tôi không muốn !”

Trác Minh Liệt hai hàng lông mày nhíu chặt ngón tay càng không ngừng nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn. Cái cô Tiểu Thi này không có chuyện gì làm sao lại đến cái địa phương kia hi vọng lần này không xảy ra chuyện gì nguy hiểm!

Ngôn tình tiểu thuyết mê đọc căn cứ, rất đủ, rất nhanh, rất cường đại! Ngôn tình tiểu thuyết đi quảng đại hoan nghênh độc giả cất giấu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Ma Chưởng

“Các anh buông tôi ra! !” Tiểu Thi liều mạng giãy giụa.

Nhưng bọn họ lại không để ý đến cô, càng giãy giụa thì bọn chúng càng thêm giờ trò “Lão đại hàng mới mê như vậy chúng ta không ném thử có phải rất đáng tiếc hay không !”

“Anh hiểu cái P.(*) Như vậy mới có thể lấy lòng giá tiền!” Được gọi là lão đại người đàn ông đem đôi tay Tiểu Thi trói chặt đằng sau lưng nhét vào một xe tải rách nát.(*) là một câu chửi tục nhẹ)

Ba người đàn ông điều khiển xe đi được không bao xa liền đi tới một cái nhà bỏ hoang đã lâu. Hai người người đàn ông cao to đi ở phía trước, người đàn ông nhỏ hơn một chút khiêng Tiểu Thi theo ở phía sau.

“Thứ Vị lão đại hàng mới đến!” Người đàn ông cao chỉ vào Tiểu Thi bí ối mà cười.

Tiểu Thi ngẩng đầu chỉ thấy cái được gọi là Thứ Vị lão đại là một người đàn ông khắp toàn hình xăm. Trong lòng liền lạnh lẽo lần này xem ra là chết chắc.

“Con bé này có gia thế như thế nào? Sẽ không mang đến phiền toái gì cho chúng ta chứ?” Thứ Vị hỏi.

“Tuyệt đối sẽ không lão đại ngài yên tâm. Con bé này chúng tôi theo dõi nửa ngày cô ta tìm đường khắp không rõ hơn nữa không lái xe xin, ngoại hình giống nhân viên! Sẽ không có người tìm!”

“Umh umh! !” Tiểu Thi vừa nghe hần nói như vậy lập tức umh umh kêu loạn.

“Mang vào đi!” Thứ Vị ý bảo chúng nhận lấy Tiểu Thi liền đem một xấp tiền cho người đàn ông cao đó.

Ba người đàn ông cầm tiền nghênh ngang rời đi Tiểu Thi bị dọa sợ đến mức mặt không còn một giọt máu.

“Lão đại hiện tại chúng tôi vừa vận thiếu một quả thận nguyên và một trái tim” bên cạnh nịnh hót mà cười cười, Tiểu Thi vừa nghe hần nói như vậy càng thêm bị sợ đến gan mật đều vỡ mới vừa rồi cô còn tưởng rằng đem cô bán ở kĩ viện đi thì cô còn có một tia cơ hội để sống nhưng hiện tại xem ra cô là rơi vào bộ máy ma chưởng trục lợi ở dưới đất rồi.

“Umh umh umh...” Tiểu Thi khóc rống lên ..ai tôi... cứu...cứu cô! Cầu Cầu.... cô.... Cầu Cầu vẫn còn ở nhà trẻ... cô chết Cầu Cầu làm thế nào!

Mang vào! Mấy người mang Tiểu Thi đi, bỏ vào một gian trống trái ẩn núp dưới đất. Máu tanh gay mũi và mùi hôi chua đập vào mặt, Tiểu Thi nhìn thấy khắp nơi đều là những vết máu loang lổ và một vài người khác. Mấy người mặc áo khoác trắng giống như đã sớm chờ đợi tại nơi đó trong tay là đao phẫu thuật sáng loáng.

Mười phút đã qua Trác Minh Liệt còn đang đợi hồi báo anh đã không ngồi yên. Lại một lần nữa lấy ra điện thoại di động.

“A Quỷ như thế nào! Người tìm được không!”

“Tổng tài tạm thời không tìm được nhưng mà tôi đã có đầu mối!”

Cúp điện thoại Trác Minh Liệt phát hiện trời đã sớm tối. Anh cảm áo khoác lên dựa vào hàng lang đi ra ngoài.

Mấy người mặc áo khoác trắng bắt đầu lấy bộ máy chuẩn bị, mồ hôi từng giọt lớn đã treo đầy trên gương mặt Tiểu Thi. Chợt cô nhận lúc người ta không để ý đứng lên liều mình bỏ chạy.

“Bắt lấy cô ta, cô ta muốn bỏ chạy! !” Vài người đứng ở cửa lập tức đuổi theo. Tiểu Thi liều mạng mà chạy nhưng là gần trong gang tấc chổ ra làm thế nào chạy cũng chạy không tới. Tiểu Thi rút cuộc bị bắt chặt giống như phản xạ cô gấp há mồm cắn lấy cổ tay một người trong đó kết quả bọn họ trở tay một cái tát đánh cô hôn mê.

“Mẹ kiếp lại dám cắn tôi! Hôm nay tao nhất định phải mở màn tuyệt đối không để người trong sạch mà chết!” Bị cắn, người đàn ông đột nhiên tức giận xé tan quần áo Tiểu Thi ra.

Ngôn tình tiểu thuyết mê đọc căn cứ, rất đủ, rất nhanh, rất cường đại! Ngôn tình tiểu thuyết đi quảng đại hoan nghênh độc giả cất giấu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Quái Dị

“Dừng tay!” Lúc này Thứ Vị từ bên ngoài đi vào “Các anh muốn tạo phản à? Mau lấy trái tim người phụ nữ này ra khách hàng của tôi còn đang chờ !”

Người đàn ông bị cắn nuốt nước miếng một cái đem Tiểu Thi ôm lên bàn mổ. Chỉ là trước khi mổ để bảo đảm bộ phận khỏe mạnh còn phải làm một toàn diện kiểm tra.

“Đại ca! !” Người phụ trách kiểm tra chợt kêu to “Anh mau đến xem cô, ...cô này không phải người trái đất!”

“Đề... P không phải người trái đất chẳng lẽ là người ngoài hành tinh? Mày cho rằng mày đang xem phim khoa học viễn tưởng hả!” Thứ Vị giận đến mức kêu loạn lên.

“Không phải đại ca anh tới nhìn xem” Mấy người bên cạnh tất cả đều khiếp sợ. Thứ Vị nhìn Tiểu Thi quần áo không chỉnh tề trên bàn mổ này một chút, nghĩ thầm cô gái này có lai lịch như thế nào. Hần vừa đi tới nhìn liền cả kinh. Tia X quang soi xương cốt toàn thân người phụ nữ này một nửa đều là nhân

tạo .Tất cả mọi nơi đều có sự thay đổi! Người phụ nữ này trước đây rất cuộc đã trải qua tai hoạ như thế nào mà có thể biến thành như vậy. Toàn thân thay đổi hết những thứ xương này xài hết bao nhiêu tiền.

“Đại ca trái tim của cô ta sẽ không cũng là già đi” Người cầm đao giải phẫu tay có chút run rẩy rồi. Nhưng là vào giờ phút này Thứ Vị nghĩ đến cũng không phải là những vấn đề này hần nhìn Tiểu Thi nhỏ giọng nói: “lần này có lẽ chúng ta phiền toái lớn rồi ! Các anh hay nhanh chóng để cô ta ở lại đây rồi chúng ta mau chóng rời khỏi nơi này!” Bởi vì hần từ nhỏ đến giờ chưa thấy một gia đình mà giàu có không lồ như vậy nếu không giàu thì ai có thể ở bị thương thành như vậy mà còn có thể được cứu sống?. Dù thấy lai lịch người phụ nữ này bất thường.

“Mau” Thứ Vị dậm chân.

Ngủ phụ mô tiêm cho Tiểu Thi một hồi thuốc mê bắt đầu côi y phục của cô còn trẻ như vậy thân thể xinh đẹp khiến sở trường thuật đao của người đàn ông này dương như hồng mắt. Với hần vạch lên đây giống như thứ vạch lên không phải một thân thể con người mà là một bức tranh, hần đang xem từ nơi nào hạ đao mới đủ hoàn mỹ nhất . Mất một lúc A Quý mang theo các huynh đệ của anh tìm được hang ổ của Thứ Vị .

“Dừng thôi!” Gã phẫu thuật đang say mê bất thành linh bị quát sợ đến mức rút đao giải phẫu trong tay nhưng lưỡi đao này vô cùng sắc bén cắm thẳng vào cánh tay trái của Tiểu Thi trong nháy mắt máu chảy ra không ngừng “Các anh em cầm vũ khí đừng để cho bọn họ chạy thoát!” A Quý kêu to, mười mấy người lập tức đem người của Thứ Vị và hần ta vây lại.

Thứ Vị vốn không phải nhân vật bình thường hần không nhanh không chậm từ sau chỗ hông rút ra một khẩu súng lục “Thả chúng tôi đi người phụ nữ này trả lại cho các anh. Nếu không chúng tôi sẽ cùng quy về tận(*)!” (*chết)

A Quý làm sao có thể tha cho hần, nhanh chóng phi thân lên, trong nháy mắt tại phòng dưới đất tiếng súng mãnh liệt bóng người loạn bay. Năm phút sau Thứ Vị từ một góc của phòng dưới đất chạy trốn ra ngoài. Hần chưa tỉnh hồn hết nhìn đồng tới nhìn tây chợt đã nhìn thấy một chiếc Maybach 62.

“Ra ngoài! !” Hần chia súng về phía người đàn ông trong xe, người đàn ông kia lại thật bình tĩnh hút một điếu thuốc nói “Người bắt đi người phụ nữ kia?”

Nghe hần hỏi lên như vậy Thứ Vị mới hiểu được người này và đám người bên trong là cùng một đám. Lòng hần hoảng hốt liền muốn bóp cò nhưng mảnh khoé trong nháy mắt bị người kia đánh vỡ anh vẫn nát tay hần, hần đau đớn không nhận được kêu rên. Người đàn ông mở cửa xe một cước đá hần ra ba thước.

“Trác Minh Liệt tại sao là người?” Thứ Vị nhìn anh như thấy quỷ đòi mạng mặt tràn đầy hoảng sợ.

“Là ta, chỉ là về sau chúng ta không có cơ hội gặp lại, cho nên anh phải xem thật kỹ một chút!” Trác Minh Liệt dùng chân nhọn đâm thẳng vào tim gã Thứ Vị trên đất. Thứ người như thế này nếu như giao cho cảnh sát chỉ có lời nói mà không có chứng cứ thì cảnh sát là không thể định tội của hần nốt mấy ngày lại có thể ra ngoài tiếp tục hại người không bằng anh thay trời hành đạo.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Bệnh Viện

Trác Minh Liệt đá văng thi thể Thứ Vị ra sải bước đi vào phòng dưới đất. Mùi máu tanh gay mũi và mùi hôi thối làm cho người ta hít thở không thông. Anh buông lỏng cả vật càng không ngừng đá văng những chướng ngại vật dưới chân ra.

“Tổng tài” A Quý kéo một người anh em đang bị thương băng bó cho anh ta.

“Người đâu?” Trác Minh Liệt cau mày hỏi.

A Quý chợt nghĩ đến, anh sao lại có thể đem chuyện tìm người quên mất.

“Có lẽ là ở bên trong!” Anh nhanh chóng kéo màn vải bần thiêu phủ trên người Tiểu Thi trên bàn mổ ra.

Vết thương trên tay trái của cô máu chảy đầy đất, đôi môi tái nhợt vô lực, mơ hồ kêu tên ai.

! Trác Minh Liệt kêu lên anh lập tức cởi áo khoác của mình ra, bế cô lên. Cả người cô dựa lên ngực anh, mái tóc đen rũ xuống giống như đóa hoa tươi sắp khô héo .

“Này cô không được chết!” Anh vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhưng dương như cô không có phản ứng gì. Anh lấy một khối băng gác dùng sức quần ở trên vết thương của cô.

Trác Minh Liệt ôm cô nhanh chóng từ dưới đất vọt đi.

“A Quý anh dẫn dắt các anh em dọn sạch nơi này ,tôi đưa cô ấy đi bệnh viện!” Trác Minh Liệt cau mày trầm giọng phân phó. A Quý bị dọa sợ ,cúi đầu “Tống Tài, thật xin lỗi! Vừa rồi tôi...” Trác Minh Liệt giờ tay lên ý bảo anh ta đừng nói nữa “Nếu như anh không có việc gì, thì hãy cầu nguyện cho cô ấy không có việc gì nếu cô ấy bị sao thì anh hãy đem cái địa bàn của anh giao ra đi!”

“Tống tài!”

A Quý nắm cửa xe lại suýt chút nữa là nị nghiêng qua. Trác Minh Liệt không để ý tí nào anh phóng xe đi thẳng.

“Bác sĩ bác sĩ!” Trác Minh Liệt ôm Tiểu Thi vọt vào bệnh viện máu tươi nhuộm đỏ áo sơ mi trắng của anh xem ra cực kỳ nổi bật.

Các bác sĩ vừa nhìn thấy cảnh này còn tưởng rằng là tan nạn xe cộ lập tức chuẩn bị cấp cứu.

Nhìn Tiểu Thi bị đưa vào phòng cấp cứu Trác Minh Liệt mới nhớ tới gọi điện thoại cho Thẩm Từ Quân.

“Thẩm tiểu thư... Tiểu Thi... tôi đã tìm được chỉ là cô ấy xảy ra chút chuyện. Cô tạm thời hãy giúp một tay chăm sóc Cầu Cầu đi!”

“Rốt cuộc chuyện gì xảy ra? ”

“Một lời khó nói hết dù sao bây giờ đã bình an là được!”

“Tiên sinh anh là người thân của vị tiểu thư này sao?” Bác sĩ cắt đứt cuộc điện thoại của của Trác Minh Liệt.

“Tôi cúp trước bên này có chuyện!” Trác Minh Liệt cúp điện thoại.

“Tôi không phải là người thân của cô ấy nhưng là bạn của cô ấy, cô ấy có vấn đề gì không?” Trác Minh Liệt hỏi.

“Là như vậy. Vị tiểu thư này mất máu quá nhiều dẫn tới con số tuy nhiên chuyện này chỉ là chuyện nhỏ. Chúng tôi phát hiện nơi cô ấy bị thương có rất nhiều nơi có dấu vết và lại chúng tôi lo lắng vết thương sẽ khiến cho da được cấy sẽ bị thương cho nên tiên sinh hãy đưa cô ấy đến bệnh viện tại thành phố Mã Lệ đi, nơi đó so với chúng tôi nơi này tốt hơn!”

“Cái gì cấy da và lại?” Trác Minh Liệt không hiểu “Anh nói là người phụ nữ bên trong kia đã từng cấy da?”

“Đúng vậy!”

Trác Minh Liệt nghi ngờ nhìn bác sĩ một chút sờ lên cằm mắt hờn trong chốc lát “Được rồi!”

Nhưng bác sĩ giống như đã phát hiện cái gì anh ta nhìn chằm chằm Trác Minh Liệt nhìn thật lâu mới tự lẩm bẩm rồi đi: “người này sao giống Trác Minh Liệt vậy!”

“Tiểu Hứa! Bác sĩ rất bất quá! kéo một y tá “Cô xem, đó, cái trai đẹp đó,có phải là Trác Minh Liệt hay không !”

“Ai... hình như là vậy!” Hai người y tá mắt sang lên, ha ha có thêm tiền thu nhập từ báo lá cải rồi.

Hai người lái nhái đang chuẩn bị nhận tin cho tờ báo điện thoại di động lại đột nhiên bị người ta lấy xuống.

“Chuyện tối nay nếu như đăng báo các cô liền chuẩn bị về nhà mà ăn cơm tôi bảo đảm nửa đời sau của các cô chỉ có thể ở nhà!” Trác Minh Liệt lui về phía sau mấy bước cầm lấy di động trực tiếp ném vào thùng rác. Bác sĩ cùng y tá hai mặt nhìn nhau run thành một đoàn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tống Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Phiền Toái

“Cầu Cầu, Cầu Cầu...” Một giờ sau Tiểu Thi rốt cuộc cũng có ý thức. Cô lôi kéo tay Trác Minh Liệt không ngừng gọi Cầu Cầu.

“Người phụ nữ này coi như cô mạng lớn!” Trác Minh Liệt không khách khí đem tay cô ném qua một bên.

Tiểu Thi từ từ mở mắt chỉ thấy Trác Minh Liệt ở bên người trong lòng của cô lập tức trở nên ấm áp. Thần kinh căng thẳng cũng buông lỏng xuống.

“Hoàn hảo không có chết!” Cô tái nhợt cười giống như một bông cúc mất mẽ. Trác Minh Liệt hừ lạnh một tiếng “Lần này không có chết. Lần sau sẽ khó

nói! Nếu như đã tỉnh chúng ta hãy mau chóng rời khỏi nơi này!”

Trác Minh Liệt không nói lời gì mà đem cô bế lên chạy thẳng ra xe hơi bên ngoài bệnh viện .

Tiểu Thi vui đầu trong bộ ngực của anh nghe tiếng nhịp tim anh đập chọt cảm thấy an tâm khác thường. Cô thậm chí không tự chủ được đưa hai cánh tay ra ôm lấy cổ của anh.

“Ngồi cho cẩn thận bây giờ tôi sẽ đưa cô đi đến bệnh viện thành phố!” Trác Minh Liệt rất không khách khí nhét cô vào xe, Tiểu Thi một hồi ho khan.

Trác Minh Liệt vặn vẹo nhìn qua kính chiếu hậu trong đôi mắt có một tia quan tâm không dễ dàng phát giác .

“Bác sĩ nói cô đã từng chinh hình?” Trác Minh Liệt khởi động xe.

“Không có. Chỉ là Triết Vũ nói năm năm trước tôi đã từng ra bị tai nạn xe cộ, da trên cánh tay bị miếng thủy tinh ghim vào bị nhiễm trùng nên phải phẫu thuật đổi da!” Tiểu Thi suy yếu nói.

Năm năm trước? Trác Minh Liệt đối với mấy chữ này đặc biệt nhạy cảm. Bởi vì Lâm Thi Ngừ cũng vào năm năm trước bị tai nạn xe cộ. Chỉ là cô ấy không may mắn như vậy mà có thể còn sống sót.

“Tại sao là Triết Vũ nói cho cô biết chính cô không nhớ sao?” Trác Minh Liệt phát hiện Tiểu Thi nói mỗi một sự kiện nào đều nói đến Triết Vũ gì đó, giống như nói cuộc sống của cô khắp mọi thứ đều không thể rời bỏ Triết Vũ.

“Là bởi vì tôi không nhớ rồi!”

Trác Minh Liệt vừa phân tâm xe hơi liền trượt vào bụi rậm bên đường.

“Làm sao vậy! !” Tiểu Thi bị dọa sợ.

Trác Minh Liệt thắng gấp xe ngừng lại. Không biết chỗ đó có vấn đề gì nhưng xe không khởi động không được nữa rồi.

Anh đi xuống kiểm tra một lần nhưng cũng không phát hiện ra có cái gì không đúng nhưng lại không thể khởi động xe vì vậy anh nhìn về phía xe hơi hung hăng đập một phát sau đó giận đùng đùng trở lại trong ô tô.

“Đều tại cô, tối nay chúng ta phải qua đêm ở nơi hoang giao này rồi !” Xuyên qua kính chiếu hậu Trác Minh Liệt nhìn Tiểu Thi chỉ thấy cô núp trong tây trang của anh như con thỏ nhỏ đang sợ hãi. Đường như người phụ nữ này còn chưa biết trên người mình chỉ có mỗi cái áo đó.

“Thật xin lỗi !” Tiểu Thi cúi đầu. Nghĩ đến kinh nghiệm của hôm nay trong lòng cô vẫn còn sợ hãi khi đó cô nghĩ mình không còn được sống nhưng không ngờ còn có thể nhìn thấy Trác Minh Liệt, bây giờ nhìn lại anh ta hình như không phải là sao chổi nữa rồi.

Trác Minh Liệt không thèm để ý tới cô rầu rĩ đốt một một điếu thuốc bên cạnh cửa sổ.

“Hôm nay cảm ơn anh tới cứu tôi” Cô co rúm lại khiếp sợ nói.

Trác Minh Liệt vẫn không nói lời nào, bàn tay đánh vào tay lái gương mặt trầm tĩnh hờ hững. Anh đang nghĩ làm thế nào mà bây giờ có thể rời đi. Vừa nghĩ đến điện thoại định đưa tay vào túi lấy nó ra mới phát hiện ở trong lúc đánh nhau điện thoại di động cũng bị hỏng. Chẳng lẽ anh thật sự phải ở trong xe cùng người phụ nữ này vượt qua cả đêm sao?

“Đưa di động cho tôi” Trác Minh Liệt đưa tới.

Tiểu Thi sờ sờ túi chợt hết rầm lên. “Tôi... quần áo của tôi đâu?” Đây, phản ứng chậm quá đi, cho tới bây giờ người phụ nữ này mới phát hiện ra mình không mặc quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Thân Mật

Về mặt Trác Minh Liệt chăm biếm nhìn cô cười lạnh hôm nay trong bóng tối gặp phải kẻ buồn người, nếu là gặp tổ chức khác cô có lẽ đã trở thành đồ ăn trên mâm của người khác rồi!

Mặt Tiểu Thi đỏ bừng cô lơ mơ nhớ khi đó khi mà bắt đầu chạy trốn nhưng chuyện sau khi bị bắt lại rồi cô lại không còn có ấn tượng gì hết. Cô đem

thân thể gầy yếu của mình cố gắng co lại trong tây trang, thậm chí đem cả chân bao bọc lại.

“Này! Tây trang này rất đắt tiền đó cô có biết không tiểu thư!” Trác Minh liệt liếc cô một cái.

“Anh có thấy điện thoại của tôi không?” Tiểu Thi nhỏ giọng hỏi.

“Không có!”

Vậy phải làm sao bây giờ? Về mặt Tiểu Thi vô cùng lo lắng, số di động của Triết Vũ cũng nằm ở trong danh bạ điện thoại, không có điện thoại sau này làm sao cô có thể tìm anh!

Trác Minh Liệt thờ ơ nhìn cô bóp nát điều thuốc lá.

“Bên trong có cái gì qua trọng sao?”

“Có sổ của Triết Vũ!”

“Cô không ngốc tới mức ngay cả sổ điện thoại của chồng mình cũng không nhớ chứ?”

Tiểu Thi lắc đầu nói, “Trí nhớ của tôi luôn kém như vậy, Triết Vũ nói trước kia ngay cả họ của tôi tôi cũng không nhớ được.”

Trác Minh Liệt nghiêm túc đánh giá cô gái này, có lẽ cô đã trải qua một tai nạn cực kì nghiêm trọng.

“Cô vẫn luôn nhắc đến Triết Vũ, có thể kể tôi nghe chuyện cũ của anh ta một chút.” Trác Minh Liệt nhìn Tiểu Thi nhẹ nhàng hỏi hột nói.

“Triết Vũ là Triết Vũ có gì nói hay không nói!” Không khí trong xe lạnh dần khiến Tiểu Thi không nhìn được co người lại thêm. Qua gương chiếu hậu Trác Minh Liệt nhìn thấy rõ ràng.

“Nếu cảm thấy lạnh thì đi đến đây đi!”

Tiểu Thi lắc đầu.

Trác Minh Liệt kéo khóa miệng tiếp tục hỏi: “Ý của tôi là anh ta có quan hệ gì với hội buôn bán người của Trung Quốc và có quan hệ gì với cô?” Rốt cuộc anh không nhận được rồi.

“Tôi không biết.” Tiểu Thi lắc đầu hất xì hơi.

Trác Minh Liệt không thể nhận được nữa kéo cả người cô lẫn áo khoác lên phía trước ôm lấy, Tiểu Thi kinh ngạc cả người cứng đờ như cọc gỗ.

” Cô đã sinh con cho một người đàn ông vậy mà chuyện về anh ta cô lại không biết gì cả, thật đúng là người đàn bà ngu xuẩn!” Trác Minh Liệt chậm chọc nở nụ cười.

“Không phải đâu!” Tiểu Thi nơm nớp lo sợ nói: “Cầu Cầu không phải con của tôi và anh ấy!”

“Vậy là của cô với ai?” Trác Minh Liệt hỏi theo phản xạ.

“Cầu Cầu không phải con của tôi! Tiểu Thi đỏ mặt nói.

Nghe được Cầu Cầu không phải là con của Tiểu Thi, Trác Minh Liệt bỗng nhiên cảm giác trong lòng nhẹ nhõm như có vật gì đó bay đi, cảm giác này cực kỳ tốt đẹp.

“Mấy người thật là một tổ hợp kì diệu!” Trác Minh Liệt xúc động nói.

“Triết Vũ nói Cầu Cầu là con nuôi của anh ấy cho nên Cầu Cầu và Mộc Mộc đều là những đứa trẻ cực kì đáng thương. Nhưng mà Cầu Cầu về sau lớn lên cực kì bám lấy tôi, rất thích gọi tôi là mẹ. Triết Vũ sợ người khác hiểu lầm nên vẫn luôn muốn nó gọi tôi là chị Tiểu Thi.”

Tiểu Thi nhìn ra bên ngoài cửa sổ những tia sáng mờ ảo của ánh trăng chiếu vào đường như khiến cô rơi vào một hồi ức nào đó. Trí nhớ của cô vì sao lại trống rỗng như vậy?

Trác Minh Liệt nhìn Tiểu Thi, bỗng nhiên anh ý thức được tất cả trí nhớ của cô gái này đều do cái tên Triết Vũ kia nắm giữ. Nếu như cô mất trí nhớ mà tên Triết Vũ kia lại muốn lừa gạt cô vậy cô sẽ..... Nhưng anh không tiếp tục suy nghĩ nữa bởi vì anh cảm thấy việc này không có liên quan gì tới anh.

“Cô có từng nghĩ có khả năng Triết Vũ lừa cô không?” Anh không nhận được bèn hỏi.

“Làm sao có thể. Chúng tôi đã quen biết nhau từ lâu, sau khi ba mẹ tôi qua đời thì từ trước tới nay đều là Triết Vũ chăm sóc tôi. Anh ấy luôn đối với tôi rất tốt.” Tiểu Thi lạnh nhạt nói hoặc là vì thiếu máu hay nguyên nhân gì khiến toàn thân cô cảm thấy lạnh giá khác thường, toàn thân không nhận được phát run. Đúng lúc này có hai cánh tay mạnh mẽ bỗng nhiên kéo cô vào lòng!

Chương 52: Cãi Vả

Lòng của Tiểu Thi cuồng loạn muốn đứng lên, Trác Minh Liệt không nhìn được nhếch khóe miệng sau đó giễu cợt nói: “yên tâm đi tôi đối với món ‘sườn’ của em vị thành niên không cảm thấy hứng thú.” Nói là nói như vậy nhưng anh vẫn nhìn không được liếc mắt nhìn vào những chỗ cô bị lộ ra ngoài, bên ngoài áo hai cái chân trắng nõn dính vào ngực của anh, Tiểu Thi chợt im lặng nở nụ cười cô nhớ Triết Vũ cũng từng ôm cô như vậy nhưng bất kể như thế nào thì cô luôn cảm thấy cái đó ôm đó rất xa lạ không giống như người này ôm, ở trong ngực anh ta thật ấm áp như vậy, cô chợt nghĩ thấy mùi máu tươi ngăng đầu mới phát hiện áo sơ mi trắng của anh loang lổ vết máu.

“Anh bị thương sao?” Tiểu Thi sợ hãi kêu, mặt kinh hoàng.

“Là vì cứu cô nên chảy máu” Trác Minh Liệt trêu chọc cô anh biết cái người phụ nữ nhỏ bé này đặc biệt dễ dàng dụ dỗ cô nhất định sẽ bị lừa. Quả nhiên trên mặt cô thê sặc(**) thán sặc kếm côi) hỏi anh: “Ồ nơi nào bị thương bây giờ còn có đau hay không?”

Trác Minh Liệt không nhìn được khóe môi nhếch lên cô ấy không để ý đến y phục trên người lại đi lôi kéo nơi này! Anh nắm lấy lồng ngực của mình.

Tiểu Thi tri độn còn không có hiểu rõ, vẫn không ngừng vuốt ngực Trác Minh Liệt để tìm vết thương ở đó.

“Tiểu thư nếu như cô không dừng tay...” Tiểu Thi chợt như ý thức được điều gì ngừng lại “Anh lừa tôi có đúng hay không?” âm thanh cô nhu mềm làm cho tâm tình người nghe cũng cực kỳ tốt. Trác Minh Liệt như bị quỷ thần sai khiến đem tay dời đến cổ của cô sờ mái tóc mềm mại kia một chút!

Không khí chợt trở nên lúng túng khác thường Tiểu Thi ở trong ngực của anh vẫn luôn cố giữ im lặng, một động tác động cũng không dám động.

Trác Minh Liệt thở phào một cái mở nhạc ra.

“Anh có phải có chuyện không vui hay không? Tiểu Thi dịu dàng hỏi.

“Tôi... chuyện không vui của tôi quả thật rất nhiều không biết cô muốn nói đến việc gì! Trác Minh Liệt tự giễu. Anh mười tuổi đi theo bên cạnh ông nội tiếp nhận đầu đủ các loại huấn luyện không giải thích được, sau đó mười năm tới trở lại với cha nhưng vẫn được huấn luyện mấy cái loại đó. Mười bảy tuổi ra khỏi nước, hai mươi sáu tuổi bị cha gọi trở về tiếp quản cục diện rồi rầm, những năm gần đây anh chưa bao giờ từng có thuộc cuộc sống riêng tư thực sự thuộc về mình. Anh chỉ biết phụ nữ nhưng lại không biết cái gì là tình yêu. Anh biết tiền, tài phú nhưng còn chưa hiểu được cái gì là hạnh phúc. Cho đến đêm đó, anh ở trong xe nhìn thấy Tiểu Thi dẫn Cầu Cầu và Mộc Mộc đứng ở cửa nhà trẻ vẫy tay với anh, một khắc đó trái tim của anh chợt mềm mại.

“Đúng rồi, ngày đó, anh nói về người có tên là Lâm Thi Ngữ phải không nhỉ?’, Thắm tiểu thư cũng biết về cô ấy. Cô ấy cũng nói với tôi,”

“Cô ấy đề cập với cô về Lâm Thi Ngữ làm sao?” Trác Minh Liệt nghi ngờ.

Cô đang định nói thì đúng lúc này ngoài xe, có ánh sáng vụt lên ngay sau đó xuất hiện người đi đường. Xem ra là đi ngang qua có người phát hiện ra bọn họ rồi. Trác Minh Liệt không kịp đợi Tiểu Thi nói xong cũng vội vàng xuống xe đi theo những người đó để nhờ chuyện.

Chương 53: Mất Mắc

“Trác tiên sinh tại sao là anh?” Là nhân vật công chúng Trác Minh Liệt biết anh nổi tiếng của anh có khi so với minh tinh còn cao hơn.

“Đem điện thoại di động của anh cho tôi mượn dùng một chút!” Trác Đại Thiệu Gia làm việc từ trước đến giờ không bao giờ bám vào một khuôn mẫu. Chỉ là người nọ quả thật đem điện thoại của mình cho anh mượn.

“Này, A Quỷ anh lập tức tới đường Sùng Minh đón tôi!”

A Quý nhận được điện thoại của Trác Minh Liệt cảm thấy rất kinh ngạc nghĩ thầm vị tổ tông này đi lâu như vậy làm sao giờ mới đến đường Sùng Minh?

Năm phút sau A Quý lái một chiếc Audi đi tới.

“Anh lái xe đưa chúng tôi trở về!” A Quý vừa đến nơi mới phát hiện thì ra là xe của Trác Minh Liệt bị hỏng.

“Tìm người đem Maybach 62 đưa đi, đặc biệt kiểm tra” (kiểm tra, sửa chữa) sau khi nói với A Quý thì bọn họ mới lên đường.

Thân thể Tiểu Thi suy yếu, theo dọc đường đi cô cứ buồn ngủ suốt bởi vì có A Quý ở đây Trác Minh Liệt cũng không tiện nói chuyện tiếp. Dù vậy A Quý lại cứ làm bộ như lơ đãng nhìn về phía sau anh thật sự là cảm thấy rất kỳ quái tổng tài làm sao có thể coi trọng kiểu phụ nữ mà không giống phụ nữ này.

“Làm tốt việc lái xe của anh đi!” Trác Minh Liệt cuối cùng cũng không nhịn được khó chịu nói.

“Thế nào?” Tiểu Thi nằm gọn trước ngực anh mơ mơ màng màng hỏi.

“Không có việc gì!”

Không bao lâu A Quý lái xe tiến vào nội thành. Lúc này Trác Minh Liệt chợt nói cho A Quý đem xe dừng lại.

“A Quý anh đưa tiểu thư này đi bệnh viện! Sau khi xong việc điện thoại cho tôi!”

A Quý không hiểu nhìn Trác Minh Liệt không hiểu nổi anh ta rốt cuộc đang suy nghĩ gì. Tiểu Thi cũng nghe thấy cô chỉ cảm thấy trái tim mình căng thẳng sau đó từ trong lòng anh ngồi vào một bên mặt tự giễu cười khổ. Nói cho cùng bọn họ cũng chỉ là sơ giao(quen biết sơ qua) thậm chí còn không bằng anh ta có thể kịp thời chạy tới cứu cô cô đã nên cảm thấy may mắn không phải sao? Còn mong muốn xa với cái gì chứ ? Nhưng tại sao trong lòng cảm giác không đúng như vậy? Có chút mất mát có chút chua xót thậm chí còn có điểm uất ức!

A Quý đem xe dừng lại bên đường, Trác Minh Liệt mở cửa xe đi xuống.

Anh không hãi sợ gì căng đần nhưng không có nghĩa là Tiểu Thi cũng không sợ. Mặc kệ cô ấy là vợ của người khác cũng tốt nhưng ở trong mắt anh cô mãi vẫn luôn là một cô gái đơn thuần như trang giấy trắng anh không muốn lỗi cô xuống nước. Nhưng Tiểu Thi lại không biết suy nghĩ của anh.

Cô dựa vào cửa sổ xe nhìn cảnh đêm bên ngoài chợt cảm thấy thương cảm. Nghĩ đi nghĩ lại nước mắt cũng chảy ra.

“Tiểu thư cô không sao chứ?” A Quý quan tâm hỏi.

“Tôi không sao” Tiểu Thi nghẹn ngào.

“Tổng tài không đưa cô đi bệnh viện nhất định là có nguyên nhân!” A Quý vụng về mà an ủi cô.

“Mới không phải vì chuyện đó !” Tiểu Thi ngụy biện nhưng sự ngụy biện này căn bản không có chút ý nghĩa nào. Ngay cả A Quý loại người lạnh lùng như vậy mà còn có thể nhìn ra cô bởi vì Trác Minh Liệt mà đau lòng, cô cố cố gắng che giấu còn có công dụng gì nữa!

A Quý cười cười đem âm nhạc trong xe mở ra. Mười phút sau bọn họ đã đến bệnh viện Mã Lệ. Các chuyên gia ngoại khoa không trực đêm cho nên bọn họ chỉ bố trí cho Tiểu Thi nằm viện quan sát. Sau khi dàn xếp tốt tất cả mọi thứ A Quý bắt đầu gọi điện cho Trác Minh Liệt báo cáo.

“Tổng tài tất cả đều đã làm tốt.”

“Tốt, bây giờ anh lập tức đến quán cà phê số năm gặp tôi, tôi có chuyện nói với anh!” Trác Minh Liệt trầm giọng nói.

“Nói với tiểu thư kia tôi bây giờ phải đi cùng ông chủ của tôi có việc, có gì cần anh gọi điện thoại trực tiếp cho tôi!” A Quý kéo bác sĩ lại dặn dò rồi mới đi về phía phòng cà phê số năm.

“Tổng tài!”

“Ngồi đi!” Trác Minh Liệt chỉ vào vị trí đối diện.

“Chuyện của tiểu thư tôi đã sắp xếp xong xuôi, tổng tài nếu lo lắng như vậy vì sao không tự mình đưa cô ấy đi bệnh viện, hại cô ấy khóc nhè!” A Quý cầm chén cà phê lên thao thao bất tuyệt nói.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

“Đây chính là nguyên nhân tôi tìm anh tôi!” Dừng một chút Trắc Minh Liệt nói tiếp “Gần đây tôi cảm thấy giống như có người cố ý nhắm vào tôi! Nhưng mà tôi lại ở ngoài sáng bọn họ ở trong tối muốn tìm bọn họ thật đúng là không dễ dàng!”

“Có người muốn động đến tổng tài sao?” A Quý buông chén cà phê xuống gương mặt lo sợ không yên, người nào có lá gan lớn như vậy. Trắc gia ở nơi này chính là một gia tộc có thể lực một tay che trời trái rộng khắp cả nước. Hi vọng đây chỉ là cảm giác sai lầm của tổng tài, nếu quả như thật có người nghĩ như vậy lại lịch của đối phương nhất định cũng không vừa.

“Gần đây các báo chí, truyền thông toàn bộ đều nhắm thẳng vào tôi, mặt trái tin tức không ngừng nhưng tôi không tra được ngọn nguồn những tờ báo này tình huống như thế đây là lần đầu tiên cho nên tôi hoài nghi là người của hắc đạo làm. Nhiệm vụ này giao cho anh, anh đi điều tra xem có đầu mối nào không khi có chứng ta sẽ tới ôm cây đợi thỏ bắt rùa trong hồ. Tôi ngược lại thật muốn nhìn một chút xem rốt cuộc người nào gan to như vậy!” Trắc Minh Liệt vuốt ve ngón út gương mặt ác độc.

“Tốt, tôi biết rồi tổng tài” A Quý trầm giọng lên tiếng.

“Cô giáo mẹ con đâu?” Cầu Cầu khóc nhiều đến mức cặp mắt sưng đỏ “Mẹ con có phải không cần con nữa hay không?”

“Nói nào. Cầu Cầu mẹ xảy ra chút việc bây giờ đang ở cùng chú Minh Liệt Cầu Cầu hãy an tâm ngủ đi, ngày mai cô sẽ dẫn con đi tìm mẹ có được hay không?” Thẩm Từ Quân kiên nhẫn an ủi Cầu Cầu, tên tiểu tử này không có cảm giác an toàn vô cùng một đêm đều ở đây hỏi có phải hay không mẹ không cần nó nữa.

“Mẹ và chú Minh Liệt ở cùng một chỗ có phải hay không mẹ muốn làm mẹ của Mộc Mộc sao?” Nó không yên tâm hỏi.

Thẩm Từ Quân cười đã nhìn nó có lúc không thể không bội phục đứa bé nhạy cảm và trí tưởng tượng của nó. Nhưng mà Tiểu Thi và Trắc Minh Liệt cũng đã đi cũng hơi lâu một chút rồi tên tiểu tử này lo lắng cũng là phải.

“Sẽ không. Cầu Cầu yên tâm đi! Ngày mai cô bảo đảm con có thể nhìn thấy mẹ!” Thẩm Từ Quân lục lọi cái đầu nhỏ của nó cho nó một sự an ủi.

Tiểu Thi ở bệnh viện cả đêm cũng chưa ngủ, cô thật sự không yên lòng về Cầu Cầu nếu như không phải là bác sĩ vẫn nhìn cô... thì thực sự cô rất muốn chạy trốn đi rồi. Thật vất vả chờ đến sáng ngày thứ hai làm một cuộc kiểm tra toàn diện bác sĩ mới băng lòng thả cho cô đi.

“Tiểu thư bản thân cô giải phẫu cấy da được làm rất thành công nhưng là thân thể của cô lại bài xích da mới đó, mặc dù đã lâu rồi nhưng trên thực tế chúng nó cũng chưa hoàn toàn cùng cơ thể của cô dung nhập cho nên cô nhất định phải cực kỳ cẩn thận mới phải! Chỉ là...” Bác sĩ không hiểu nhìn cô.

“Tuy nhiên làm sao?” Tiểu Thi cẩn thận hỏi.

“Chỉ là da mặt của cô được kết hợp với da mới rất là tốt!” Bác sĩ nói.(Sao mình làm đến đây thấy kinh kinh vậy.)

Sấm giữa trời quang, Tiểu Thi quả thật không thể tin vào tai của mình, “Bác sĩ ý của anh là trên mặt tôi đã từng phẫu thuật thay đổi dung mạo sao?”

“Đúng vậy!” Bác sĩ gật đầu.

“Vậy ý của anh là đáng đáp của tôi trước kia không phải như thế này sao?” Tiểu Thi lời kéo bác sĩ tâm tình có chút kích động tại sao chuyện quan trọng như vậy Triết Vũ lại chưa từng đề cập với cô ! Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

“Tiểu thư cô không nên kích động! Tôi chỉ sửa chữa sẽ không thay đổi dung mạo ban đầu của cô!”

A Tiểu Thi buông lỏng tay bác sĩ ra thất hồn lạc phách đáp lời, trải qua chuyện tối hôm qua đầu óc của cô giống như hỗn loạn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Chuyện Xưa

“Cầu Cầu!” Tiểu Thi đi thẳng một đường cuối cùng đã tới được phòng học của Cầu Cầu.

“Mẹ” Cầu Cầu vừa thấy Tiểu Thi lập tức chạy vội ra “Mẹ đi đâu vậy!”

“Cầu Cầu ngoan, mẹ không có ở đây con không sao chứ? !Tiểu Thi xoa nhẹ đầu nhỏ của Cầu Cầu dịu dàng hỏi.

“Con không sao, con ở tại tại nhà của cô giáo Thẩm Từ Quân” Cầu Cầu khoe mắt như đã chực khóc “Mẹ, Cầu Cầu tưởng mẹ không cần con nữa!”
Tiểu Thi tâm tình kích động lệ nóng dâng trào. Ngày hôm qua thiếu chút nữa cô thật sự sẽ rời đi nếu như vậy không biết Cầu Cầu sẽ ra sao đây!

“Tiểu thư Tiểu Thi!” Thẩm Từ Quân nhìn thấy Tiểu Thi.

“Thẩm tiểu thư, ngày hôm qua thật là cảm ơn cô đã chăm sóc cho Cầu Cầu giúp tôi!” Tiểu Thi cảm kích nói.

“Ha ha đó chỉ là chuyện nhỏ. Ngày hôm qua rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?”

“Tôi đi đến Thành Tây, kết quả bị lạc đường, sau đó bị người xấu bắt, may nhờ Trác Minh Liệt kịp thời chạy đến !” Giọng của Tiểu Thi có mấy phần may mắn có mấy phần vui sướng.

Thẩm Từ Quân nhìn Tiểu Thi một chút lại nhìn Cầu Cầu một chút rất xúc động nói: “Trác Minh Liệt tên khốn đó cuối cùng cũng làm đúng được một chuyện! Chỉ là Tiểu Thi, cô ngàn vạn lần không được bị anh ta lừa, thật ra anh ta chính là loại người rất xấu xa!”

Tiểu Thi không hiểu nhìn Thẩm Từ Quân chỉ thấy lông mày cô nhíu lại giọng nói vang vang không giống như là đang nói dối.

“Thẩm tiểu thư tại sao cô lại nói Trác Minh Liệt như vậy? Tôi cảm thấy được...” Tiểu Thi chợt nhớ tới một chuyện đó chính là giữa Thẩm Từ Quân và Trác Minh Liệt có một mối quan hệ khác thường và nhân vật mấu chốt đó chính là cô gái tên là Lâm Thi Ngữ cái người mà hai người bọn họ cùng đề cập tới.

“Thẩm tiểu thư tôi muốn hỏi cô một chuyện.” Tiểu Thi suy nghĩ cảm thấy không biết mình có nên hỏi hay không nhưng từ khi Trác Minh Liệt cứu cô đối với chuyện về anh cô đột nhiên lại thấy rất tò mò, vì vậy mà cô thật sự rất muốn hỏi.

“Chuyện gì?” Thẩm Từ Quân hỏi “Chúng ta đến phòng làm việc nói chuyện đi!” Có lẽ là Tiểu Thi và Lâm Thi Ngữ đáng đáp có chút giống nhau nên Thẩm Từ Quân đối với cô rất có tình cảm cô cảm giác được như được gặp lại người bạn thân của mình.

“Cầu Cầu đi vào trước a, buổi tối mẹ tôi đón con tan học!” Tiểu Thi dẫn Cầu Cầu đưa đến chỗ ngồi rồi mới cùng Thẩm Từ Quân đi tới phòng làm việc của cô ấy.

Thẩm Từ Quân cho lấy cho cô một ly cà phê “Cô muốn hỏi tôi cái gì?”

Tiểu Thi nhận lấy ly cà phê khẽ khuấy nhẹ ba cái theo kim đồng hồ. Vậy mà chính động tác lơ đãng này lại làm Thẩm Từ Quân chú ý . Cô ấy nhìn chăm chăm vào tay của cô giống như là muốn xuyên qua nó để phát hiện điều gì.

“Tiểu Thi cô cũng có cái thói quen này khi uống cà phê sao trước kia Lâm Thi Ngữ cũng có thói quen này, tôi còn luôn là cười cô ấy nữa”

“Thẩm tiểu thư thật ra thì... thật ra điều tôi muốn hỏi cô chính là về người bạn thân đó của cô, nếu cô thấy không tiện thì cũng không cần...a.. tôi đối với một người mà có dung mạo rất giống tôi thì thật sự có chút tò mò” Tiểu Thi lại bắt đầu quấy cà phê, động tác kia, nét mặt kia, làm cho Thẩm Từ Quân cảm thấy người phụ nữ gầy yếu trước mắt này chính là Lâm Thi Ngữ năm đó! Cô bị chính ý tưởng của mình hù sợ! !

Thẩm Từ Quân cố gắng bình phục tâm tình của mình, cô sửa lại suy nghĩ một chút , nhìn chăm chăm vào Tiểu Thi rồi từ từ lại nói về chuyện của Lâm Thi Ngữ.

“Lâm Thi Ngữ là bạn tốt nhất của tôi! Cũng là đại tiểu thư của tập đoàn công thương Lâm thị tiếng tăm lừng lẫy năm đó, dù là đại tiểu thư nhưng Lâm Thi Ngữ luôn ăn mặc rất đơn giản,tính tình nhu thuận nhưng đó cũng chính là nguyên nhân mà tân hôn ngày đó cô ấy bị chú rể từ bỏ” Thẩm Từ Quân nghĩ đến đây, liền phần hân khác thường!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Nhìn Quen Mắt

“Tại sao có thể như vậy! !” Tiểu Thi kêu lên!

“Đúng vậy! Những vẫn còn có chuyện thảm hại hơn. Lâm Thi Ngữ còn bị vứt bỏ sau đó lại biết gia tộc trong một đêm đã bị phá sản” Thẩm Từ Quân trong lòng hơi ưu tư bạn thân nhất của cô gặp chuyện không may, lúc cần trợ giúp nhất cô lại không thể ở bên.

“Cái đó.. chủ rể đó là ai ?” Tiểu Thi hỏi.

“Anh ta chính là...” lời còn chưa dứt, điện thoại của Thẩm Từ Quân đột nhiên vang lên mấy hồi chuông mãnh liệt. “Thật xin lỗi, tôi nhận điện thoại trước đây!”

“Thì ra là chuyện làm ăn...” Thẩm Từ Quân nói xong lập tức cúp. Đang lúc cô chuẩn bị tiếp tục nói thì điện thoại của Tiểu Thi lại vang lên.

“Tiểu Thi bây giờ cô đang ở đâu? Không sao chứ?” Thì ra là ông chủ tiệm bán hoa.

“Ông chủ thật xin lỗi a, tôi quên mất không báo bình an với anh rồi!” Tiểu Thi ngượng ngùng nói.

“Không có việc gì là tốt, bây giờ cô hãy nhanh đến đây đi! Có vị người tìm cô!” Ông chủ vội vã nói.

“Được, tôi lập tức tới ngay!” Tiểu Thi cắt điện thoại đi động đi rồi nói xin lỗi với Thẩm Từ Quân “Thẩm tiểu thư có lỗi với cô quá tôi có chút việc gấp phải đi rồi!”

“A không có việc gì! Tiểu Thi lúc nào rảnh rồi hãy tới tìm tôi tôi còn có thật nhiều chuyện muốn hỏi cô” Thẩm Từ Quân nói một câu hai nghĩa rồi mỉm cười.

Tiểu Thi liền tiếp gạt đầu đồng ý đi ra khỏi nhà trẻ liền chạy thẳng tới tiệm bán hoa.

Hai giờ trước tại Trác gia.

Gần đây thiếu gia Trác thị -Trác Minh Liệt xì căng đan có thể nói bay đầy trời từ con riêng đến bạn gái thần bí tin xấu không ngừng. Đối với một người luôn nói là mình trong sạch thì với suốt thời gian qua chúng tôi đã không thể tin tưởng được. Ngày 4 tháng 12 có người mất thấy vị tổng tài anh tuấn này cùng bạn gái thần bí ở nhà trẻ cùng nhau đón đưa bé tan giờ học, theo chúng tôi tấy thì tin tức về bạn gái thần bí này một chút cũng không có giả rồi, người chủ trì nói liên tục vừa nói vừa chỉ vào trên hình ảnh mà bình luận từ đầu đến chân Tiểu Thi, mặc dù cô chỉ đeo tóc giả nhưng nhìn thế nào cũng không nhìn ra người phụ nữ này có chỗ đặc biệt gì!

“Khốn kiếp!” Cha Trác sáng sớm vừa mở ra TV đã nhìn thấy xì căng đan của con trai được báo cáo không ngừng tức giận ngắt trời. Cảm hộp điều khiển ti vi lên liền đổi kênh. Tối hôm qua khoảng bảy giờ tại Thành Tây xảy ra vụ ẩu đả, đánh nhau, người chứng kiến xưng từng có một người đàn thần bí đi ra từ nơi đó cứu một phụ nữ máu đầm cả người, tấm hình xuất hiện huyết áp cha Trác lập tức liền lên đi. Bằng trực giác của ông chuyện này với Trác Minh Liệt cũng có quan hệ.

Tắt tv nhìn lại tờ báo trên bàn tất cả đều đưa tin về Trác Minh Liệt và Tiểu Thi. Cha Trác cảm giác sắp mau tức điên rồi, ông gọi điện thoại cho phụ tá riêng điều tra mới được địa chỉ và quá khứ của Tiểu Thi. Nhưng ông ngược lại cũng muốn nhìn một chút xem người phụ nữ này rốt cuộc có cái mị lực gì mà có thể khiến cho Trác Minh Liệt lâm vào trong xì căng đan hỗn loạn như thế!

“Ông chủ!” Tiểu Thi sửa lại tóc rồi bởi một chút rồi chạy vào tiệm bán hoa.

Tiểu Thi định thần lại thì nhìn thấy một người đàn ông trung niên anh tuấn đang ngồi ngay thẳng bên giỏ hoa lan. Ngũ quan anh đường cong rõ ràng, môi mông, mũi cao mày kiếm, ánh mắt sáng khí thái anh hùng hùng hực! Người này nhìn qua lại có mấy phần giống như Trác Minh Liệt! Tiểu Thi nghĩ thầm.

Vào lúc Tiểu Thi quan sát mình đồng thời anh ta cũng quan sát Tiểu Thi. Cô gái này vừa gầy yếu lại tái nhợt nhưng lại làm cho người cảm giác giống như một bó hoa bách hợp, hương thơm nhàn nhạt thật làm cho lòng người thoải mái. Chỉ là cô gái này sao nhìn có vẻ quen mắt đây?

Ngôn tình tiểu thuyết mê đọc căn cứ, rất đủ, rất nhanh, rất cường đại! Ngôn tình tiểu thuyết đi quảng đại hoan nghênh độc giả cất gấu.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Phản Kích

“Chào ông, ông tìm tôi có việc gì?” Tiểu Thi tươi cười nhìn người đàn ông trước mặt dịu dàng hỏi. Người đàn ông này mặt bộ tây trang màu xám được cắt may tỉ mỉ. Chỉ là chân ông ta mang một đôi tất và giày vải rất kì lạ! Cách ăn mặc này thực sự rất kì quái!

“Cô là Tiểu Thi tiểu thư?” Tiếng ông Trác uy nghiêm khiến cho Tiểu Thi cảnh giác.

“Tôi là ba của Trác Minh Liệt!”

Tiểu Thi nghĩ thầm, tại sao ba của Trác Minh Liệt tới tìm cô?“Ông tìm tôi có chuyện gì?”

Ông Trác hút một hơi xì gà rồi đem một chồng báo mới phát hành đặt trước mặt cô, "Cô đã xem những tờ báo này chưa?"

Tiểu Thi vò đầu, "Gần đây công việc bề bộn nên tôi cũng chưa có thời gian để xem."

"Tiểu Thi thiếu thư, tôi không quan tâm cô và con trai tôi có quan hệ gì, tôi chỉ hi vọng từ sau cô không tiếp cận con trai tôi nữa!" Ông Trác nói nghiêm túc.

Tiểu Thi căn bản không nghe thấy ông nói gì bởi vì nội dung những tờ báo kia dọa sợ ngây người! Làm sao bọn họ có thể nói những lời vô căn cứ như vậy! Tất cả đều nói như vậy!

"Tiểu Thi thiếu thư, cô có nghe tôi nói không?" Ông Trác tiếp tục hỏi.

"A.....Thật ngại quá, thưa ông, vừa rồi ông nói gì?" Một từ Tiểu Thi cũng không nghe thấy.

"Tôi hy vọng cô tránh xa con trai tôi!" Ông Trác nói không khách khí chút nào.

"Tôi không hiểu ý của ông?" Cô vẫn giữ vẻ mặt tươi cười.

"Vậy cô cảm thấy cách ăn mặc của tôi như thế nào?" Bỗng nhiên ông Trác hỏi một câu không đầu không cuối về trang phục của ông!

"Không phù hợp!" Tiểu Thi nói thật.

"Đó chính là những gì tôi muốn nói! "Chào ông, ông tìm tôi có việc gì?" Tiểu Thi tươi cười nhìn người đàn ông trước mặt dịu dàng hỏi. Người đàn ông này mặc bộ tây trang màu xám được cắt may tỉ mỉ. Chỉ là chân ông ta mang một đôi tất và giày vải rất kì lạ! Cách ăn mặc này thực sự rất kì quái!

"Cô là Tiểu Thi thiếu thư?" Tiếng ông Trác uy nghiêm khiến cho Tiểu Thi cảnh giác.

"Tôi là ba của Trác Minh Liệt!"

Tiểu Thi nghĩ thầm, tại sao ba của Trác Minh Liệt tới tìm cô?" Ông tìm tôi có chuyện gì?"

Ông Trác hút một hơi xì gà rồi đem một chồng báo mới phát hành đặt trước mặt cô, "Cô đã xem những tờ báo này chưa?"

Tiểu Thi vò đầu, "Gần đây công việc bề bộn nên tôi cũng chưa có thời gian để xem."

"Tiểu Thi thiếu thư, tôi không quan tâm cô và con trai tôi có quan hệ gì, tôi chỉ hi vọng từ sau cô không tiếp cận con trai tôi nữa!" Ông Trác nói nghiêm túc.

Tiểu Thi căn bản không nghe thấy ông nói gì bởi vì nội dung những tờ báo kia dọa sợ ngây người! Làm sao bọn họ có thể nói những lời vô căn cứ như vậy! Tất cả đều nói như vậy!

"Tiểu Thi thiếu thư, cô có nghe tôi nói không?" Ông Trác tiếp tục hỏi.

"A.....Thật ngại quá, thưa ông, vừa rồi ông nói gì?" Một từ Tiểu Thi cũng không nghe thấy.

"Tôi hy vọng cô tránh xa con trai tôi!" Ông Trác nói không khách khí chút nào.

"Tôi không hiểu ý của ông?" Cô vẫn giữ vẻ mặt tươi cười.

"Vậy cô cảm thấy cách ăn mặc của tôi như thế nào?" Bỗng nhiên ông Trác hỏi một câu không đầu không cuối về trang phục của ông!

"Không phù hợp!" Tiểu Thi nói thật.

"Đó chính là những gì tôi muốn nói! Tôi không quan tâm cô tiếp cận con trai tôi với mục đích gì, hiện tại tôi mong cô không làm phiền con trai tôi nữa! Giày vải vĩnh viễn không hợp với tây trang." Hóa ra ông ấy mượn cách ăn mặc để thuyết phục người khác.

Tiểu Thi hiểu tình cảnh hiện tại của cô giống với những tình huống câu huyệt (lặp đi lặp lại) trong phim thần tượng, thế lực tà ác chuyên chia rẽ hoàng tử và cô bé lọ lem! Đáng tiếc cô không phải là cô bé lọ lem đó!

"Tôi nghĩ là ông hiểu lầm rồi! Đầu tiên tôi không có quan hệ gì với con trai của ông, còn tại sao lại xuất hiện những tin đồn kia chỉ là trùng hợp thôi sao? Thật không hiểu được trùng hợp đến nỗi khiến cho tôi thấy giống như có người nào đó thấy một con chó nhỏ đáng yêu muốn trêu chọc nó kết quả lại bị nó cắn lại! Đây là trùng hợp? Thứ hai ông nói lý luận về tây trang và giày vải khiến tôi rất buồn cười! Tạm thời chưa nói đến con trai ông có phải là 'tây trang' không, tại sao ông cho rằng tôi là 'giày vải'?" Nhìn Tiểu Thi nhu nhược yếu đuối nhưng ở thời điểm mấu chốt cô tuyệt đối không mù mờ chịu thua, lời nói sắc bén lại có lý đáp trả không chỉ khiến cho ông Trác cảm thấy ngoài ý muốn, mà ngay cả ông chủ đứng bên cạnh cũng cực kì kinh ngạc. Người đàn ông trước mặt không phải là người bình thường, đương nhiên khi cô biết ông ấy là ba của Trác Minh Liệt cũng phải giật mình! Cái gì gọi là không biết thì không sợ, nói không chừng là do Tiểu Thi không hề thích với gia đình họ nên mới dám chống đối như vậy.

“Tiểu thư, cô nói mình không phải là giấy vải, vậy ba cô làm gì?” Bộ dáng của ông Trác khẳng khẳng không ép người thì không buông tha.

Ba cô làm gì?

“Không nói được phải không? Tôi sẽ nói cho cô biết rốt cuộc con trai tôi có phải là ‘tây trang’ hay không! Bỏ đi thân phận người thừa kế tương lai của công ty đa quốc gia, Trác Minh Liệt bốn tuổi đã biết làm việc theo trình tự, năm tuổi sáng tạo được hoạt hình, bảy tuổi không cần thận xâm nhập hệ thống bảo mật của Bộ quốc phòng mà nổi tiếng cả nước. Tám tuổi học xong toàn bộ chương trình tiểu học, chín tuổi đoạt giải quán quân võ thuật, cùng với hai giấy chứng nhận đai đen quyền đạo! Mười tuổi dành được giải quán quân bộ môn bắn súng! Mười bốn tuổi hoàn thành khóa học trung học, mười sáu tuổi ra nước ngoài du học, nó chỉ dùng một năm để hoàn thành khóa học bốn năm lấy được bằng thạc sĩ về kinh tế, bác sĩ và thiết kế.” (chóng mặt@.@)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Ước Hẹn

. “Tiểu thư, cô nhận thấy Minh Liệt có thể sánh với ‘tây trang’ không?” Ông Trác cười mà như không cười nhìn chủ cửa hàng bán hoa kính ngạc không nói nên lời.

Tiểu Thi cũng rất khâm phục, không nghĩ tới một Đại thiếu gia dường như chỉ biết nổi nóng lại là một huyền thoại như vậy! Được rồi, cô tự nhận là rất khó có thể gặp được một người anh tuấn tài ba như anh ta, nhưng trước mặt ba anh ta cũng không thể chịu thua!

“Ông còn muốn nói gì nữa không? Tôi sẽ làm theo cách của ông. Nhưng mà tôi không muốn nói dối, thực tình tôi chỉ là một người giao hoa nhỏ bé. Cho nên tôi không xứng với con trai ông, ông mượn hình ảnh giấy vải để thuyết giáo tôi đã hiểu cho nên ông có thể yên tâm về nhà xem báo rồi. Chỉ cần ông cam đoan con trai ông không tìm tôi thì tôi tuyệt đối không xuất hiện trước mặt anh ta! Thật ra mọi chuyện không phải bắt nguồn từ tôi mà là bắt nguồn từ con trai ông!”

Tiểu Thi bình tĩnh nói rất tự nhiên khiến mặt mũi của ông Trác trắng bệch. Cô gái trước mắt này lại nhanh mồm nhanh miệng như vậy, ban đầu ông nhìn thấy dáng vẻ của cô cảm thấy cô giống với con gái nhà họ Lâm năm đó, nhưng lúc này đây xem ra kém nhau cả ngàn dặm!

Ông Trác cảm lấy mũi liếc qua Tiểu Thi nói, “Chỉ mong cô nói được làm được!” Nói xong ông đi về phía chiếc xe Bentley đậu cách đó không xa.

Ông Trác vừa rời đi Tiểu Thi tức giận bộc phát, cô chưa làm cái gì mà lại bị người ta cho là phụ nữ có lòng dạ đen tối tìm đến tận cửa, thế giới này thật sự điên đảo rồi. Cô cầm tờ báo trong tay hung hăng xé đôi ném hết vào thùng rác.

“Ông chủ, xin lỗi đã làm chậm việc buôn bán của ông!”

“Không có việc gì!” Ông chủ nói lấp bắp: “Tiểu Thi, cô thật sự không sợ ông ta?”

“Tôi không làm gì sai vì sao tôi phải sợ ông ta!” Tiểu Thi nói hợp tình hợp lý.

“Ai...” Ông chủ thở dài một tiếng miễn cưỡng nở nụ cười, “Cô có từng nghe thấy Đồ Long Bang không?”

“Đồ Long Bang? Trước kia tôi xem tivi có nghe nói đến hình như đó là tổ chức xã hội đen lớn nhất Nhật Bản!” Tiểu Thi thần nhiên nói.

“Đúng vậy, người vừa rời chính là Đại ca đời trước của Đồ Long Bang.” Tay trái của Tiểu Thi nắm lại các đốt ngón tay trắng bệch nghĩ lại mà thấy sợ.

Nghe nói Đồ Long Bang được thành lập năm 1976 là tập hợp của bốn tổ chức số người nhiều đến nỗi cảnh sát cũng không nắm được rốt cuộc bọn họ có bao nhiêu người. Thế lực của bọn họ thâm nhập vào Đại Lục, thậm chí còn có quan hệ với cơ quan tình báo của cảnh sát. Thế lực của bọn họ cũng phát triển với quy mô lớn ngoại trừ người Châu Á còn có người da trắng, người da đen cho đến Mexico. Tại Hong kong, Singapor, Thái Lan, Nhật Bản, Trung Mỹ, Châu Phi rộng lớn như vậy đều có thế lực của bọn họ, đồng đảng có mặt khắp các thành phố lớn như San Francisco, Los Angeles, Houston, Newyork.

“Trác Minh Liệt cũng là người của xã hội đen sao?” Tiểu Thi lo sợ nom nớp hỏi.

“Điều này tôi không rõ, nhưng nghe nói thì không phải.”

Đúng lúc này di động của Tiểu Thi vang lên, dãy số này cô chưa bao giờ nhìn thấy.

“Xin chào!” Tiểu Thi dụi dụi mắt nói.

“Tôi là Trác Minh Liệt! Nghe nói cô chôn khỏi bệnh viện?” Giọng nói bên kia mang vài phần giận dữ.

“Không, không, không phải, tôi không có việc gì rồi!” Tiểu Thi vừa nghe biết là anh thì bắt đầu khăn trương liú lười.

“Tôi nay bây giờ tại quán cà phê tôi có việc cần tìm cô!”

“Này, cái gì...” Không đợi Tiểu Thi nói xong điện thoại đã ngắt. Thật sự là không thể tin nổi, người làm ba vừa đến giáo huấn cô làm người tốt đẹp, con trai ông ta lại gấp gấp muốn gặp mặt cô!” Tiểu Thi bất đắc dĩ thờ dãi đi theo sau ông chủ nói là Trác Minh Liệt gọi tới.

“Có thể là Đại thiếu gia người ta nhìn cô vừa mắt!” Hai mắt ông chủ phóng lên tia sáng. Tiểu thi cười khổ. Cô không muốn có phúc như thế này đâu!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Sập Bẫy

Tiểu Thi vừa vào phòng cà phê, dựa vào trực giác của phụ nữ cô cảm thấy không khí nơi này có chút không đúng nhưng cô vẫn luôn không biết không đúng ở chỗ nào. Trác Trác Minh Liệt ngồi ở dựa vào một vị trí trong góc cách đó không xa cô, nhưng nhìn thấy một và A Quý rất giống nhau.

“Trác tiên sinh buổi tối lành!” Tiểu Thi tức giận nói.

“Ừ ngồi đi!” Trác Trác Minh Liệt không ngẩng đầu.

“Anh có chuyện gì mau nói đi!” Hôm nay cô rất khoa trương cố ý đội một cái mũ và đeo một cái kính thật lớn.

Trác Trác Minh Liệt ngẩng đầu nhìn “Cô mặc đồ này nói chuyện thế nào? Cô cũng e ngại xi căng đàn? Hay là thật trong lòng có dự ý?”

Anh đưa tay ra đem mắt kính của cô lấy xuống như là đương nhiên.

“Trác tiên sinh làm phiền anh hãy tôn trọng tôi một chút có được hay không! Tôi không muốn những thứ tờ báo nhảm chán kia sẽ đem tôi viết ra thành như vậy, và tôi cũng không muốn phơi mặt trên báo đâu, nếu để cho ba anh biết lại đến tìm dạy dỗ tôi! ” Giọng của Tiểu Thi có chút kích động.

“Ba tôi đi tìm cô?” Trác Trác Minh Liệt kinh ngạc, đây không phải là tác phong của ông ấy!

“Qua tối nay tôi bảo đảm sẽ không có chuyện đó xảy ra nữa!” Trác Trác Minh Liệt nhìn cô bằng loại ánh mắt lạnh lạnh nhưng cũng có chút mất mát.

“Rốt cuộc anh tìm tôi tới đây có chuyện gì?” Tiểu Thi bình phục tâm tình tiếp tục hỏi.

“Về việc Cầu Cầu sẽ làm nhân vật đại diện cho sản phẩm của chúng tôi” Trác Trác Minh Liệt vừa nói vừa cố ý đem tay nắm lấy tay Tiểu Thi. Nhưng cô còn vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của mình trong hoàn toàn không chú ý tới.

“Tôi không đồng ý, tôi chỉ muốn nó có được một cuộc sống bình bình đạm đạm mà lớn lên” Trác Trác Minh Liệt chợt nắm tay Tiểu Thi lên, cảm giác ấm áp mà mềm mại đó đột nhiên bao lại cô. Tim Tiểu Thi đập rộn lên, đôi mắt hoảng sợ nhìn Trác Minh Liệt muốn rút tay ra nhưng lại không thể rút ra được.

“Trác tiên sinh...”

“Gọi tôi là Minh Liệt đi tôi thích nghe em gọi tên tôi!” Anh nở nụ cười ấm áp, khoe miệng mềm mại nhộn nhạo. Điều đó ngược lại, lại khiến Tiểu Thi thật sự khó có thể chấp nhận, mặt cô đỏ tới mang tai, đầu cúi thấp.

Trác Minh Liệt nhìn dáng vẻ của cô chợt cảm thấy mình làm ra rất nhiều tội ác anh thật sự không biết qua tối nay người phụ nữ trước mắt này sẽ nhìn anh bằng ánh mắt như thế nào.

Buông cô ra nhẹ nói.

“Tổng tài chúng tôi phát hiện mục tiêu” Trong tai nghe truyền đến âm thanh của A Quý.

Trác Minh Liệt xoay người ngồi bên cạnh Tiểu Thi, Tiểu Thi có cảm giác sắp điên rồi tối nay người đàn ông này rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

Anh đột nhiên nắm tay của cô rồi cười lên. Nụ cười như vậy là lần đầu tiên Tiểu Thi được nhìn thấy nụ cười ấy rất chân thành rất tinh khiết mà thật ấm áp. Anh đem người cô xoay lại gương mặt tuấn mỹ từ từ tới gần. Anh ta muốn hôn cô?

Thật ra thì lúc này nếu nhìn từ phía sau lưng bọn họ thì nhìn bọn họ như thật sự đang hôn nhau, vốn dĩ Trác Minh Liệt cũng chỉ muốn mượn hình ảnh này để lừa địch nhưng lúc anh đến gần cô thật sự cảm nhận được sự mềm mại, tinh khiết, ánh mắt hoảng sợ và hương thơm thoang thoang từ người của cô, anh liền không nhịn được thật sự hôn xuống.

“Ừm..” qua cả mấy phút đồng hồ hít lấy một ngụm khí lạnh, trợn to hai mắt. Trong đầu thoáng chốc trở nên trống rỗng.

“Tổng tài, thu lượm!”

Thoáng chốc trong quán cà phê bỗng trở lên hỗn loạn, A Quý lệnh cho các anh em từ các phương hướng ngăn chặn các cửa ra vào của quán, đẩy năm sáu tên chó săn và lấy ra các loại máy chụp hình khác nhau và đồng thời còn lệnh cưỡng chế đối với các tài liệu vừa xuất ra từ quán cà phê .

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Tra Hỏi

Trác Trác Minh Liệt buông Tiểu Thi ra dán vào lỗ tai của cô nhẹ nói một câu: “thật xin lỗi!”

Tiểu Thi còn chưa phản ứng kịp tình huống này là như thế nào thì Trác Minh Liệt đã sai bước đến chỗ A Quý. Mấy người chụp hình quỳ gối ở một chỗ tất cả gương mặt đều hiển rõ nét hoảng sợ.

“Trác thiếu gia! Anh thả chúng tôi đi chúng tôi chỉ là bắt đắc dĩ!” Trác Minh Liệt ngồi xổm xuống nắm cầm một người phụ nữ trong đó lãnh khốc nói: “Tôi biết rõ các cô là bắt đắc dĩ cho nên mới cho các cô một cơ hội để nói chuyện. Nếu không cô cho rằng bây giờ cô còn có thể sống sao?” Người phụ nữ kia bị dọa sợ đến nỗi thân phát run khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt.

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? mặt của Tiểu Thi tái nhợt, đôi tay siết chặt thành quả đấm run rẩy không ngừng.

“Tổng tài vừa rồi anh và tiểu thư Tiểu Thi diễn quá nhập vai bọn em đều cho là anh cùng tiểu thư Tiểu Thi thật”

“Im miệng!” Trác Minh Liệt rống giận.

“Cái gì? ?” Tiểu Thi cố gắng để cho biểu hiện của mình thật bình tĩnh nhưng nước mắt đáng chết lại điên cuồng chảy ra ngoài, cô cố lấy lại bình tĩnh lấy tay揩 lau nhưng càng lau thì nước mặt lại cứ chảy ra càng nhiều, thì ra vừa rồi anh ta nói câu xin lỗi kia chính là vì cái ý tứ này!

“Trác tiên sinh anh làm như vậy có nghĩ đến cảm xúc của tôi hay không?” Tiểu Thi cúi đầu cười một tiếng, nước mắt cũng chảy xuống theo. Tay chân của Trác Minh Liệt chợt có chút luống cuống, anh yên lặng đứng ở nơi đó, lấy ra một điều thuốc, Tiểu Thi đột nhiên đẩy anh ra trực tiếp đi ra ngoài! Bóng dáng quyết tuyệt(quyết liệt, tuyệt vọng) như vậy khiến Trác Minh Liệt quên cả đốt thuốc!

“Tổng tài” A Quý phát hiện ánh mắt của ông chủ mình lại có thể phát ra cảm giác bị thương anh chợt ý thức được vừa rồi có lẽ không hề chỉ là diễn trò.

“Đem bọn họ mang về! Tôi muốn hảo hảo hỏi họ một chút!” Ánh mắt của Trác Minh Liệt đầy vẻ tàn ác khiến những phóng viên kia như cảm nhận được ngày cuối cùng của đời mình.

“Tôi cho mỗi người một cơ hội để tự mình nói ra là ai sai khiến các anh làm việc này nói xong tôi sẽ lập tức để cho các anh đi! Nếu không chịu nói... các anh cũng biết đây tôi là Trác thiếu gia của Trác gia!”

“Chúng tôi thật sự không biết” một người đàn ông trong đó gần như muốn khóc nức nở.

“Cơ hội của anh dùng hết rồi!” Trác Minh Liệt ngồi ở trên ghế dựa bưng một ly trà.

“Trác thiếu gia thật ra thì chúng tôi đều như nhau cả thôi, có người bỏ ra số tiền lớn nó muốn chúng tôi đặc biệt theo dõi anh”

“Người kia là người nào?”

“Tôi không biết!”

“Tốt anh có thể đi ra ngoài!” Hết một vòng chỉ còn sót lại một người phụ nữ. Trong ấn tượng của Trác Minh Liệt ý chí của phụ nữ là tương đối yếu, có lẽ có thể từ trong miệng cô có thể lấy được điều gì đó. Nhưng anh lại không muốn dùng cái thủ đoạn hạ lưu gì vì vậy anh gọi A Quý đến.

“Người phụ nữ này anh hãy hỏi đi!”

“Tốt tông tài anh đối với em thật là tốt!” A Quý rất bí ối mà cười đem người phụ nữ kia kéo tới một gian phòng khác.

“Tiểu thư cô hãy nói đi! Nói ra đối với cô chỉ có trăm lợi mà không có một hại!”

“Tôi thật sự không biết”

A Quý nháy mắt ra dấu, chợt từ bên cạnh xuất hiện bốn, năm người đàn ông ở trần họ như mộ bày sói đói ủa nhau đem quần áo của người phụ nữ kia lột sạch, rồi đặt cô ta ngay tại tấm bạt rách nát, hai chân cô ta bị ép mở ra khiến cho lỗ đàn ông kia gần như càng điên cuồng hơn.

“Quý lão đại! Anh nhanh lên một chút!” Lũ người đàn ông như muốn nổi điên bị đè lại người phụ nữ kia gào khóc thảm thiết “Tôi nói, tôi nói, các anh thả tôi ra đi!”

Khi Trác Minh Liệt đi vào anh cởi áo trùm lên trên người người phụ nữ kia. Xoay người lại khinh thường nhìn A Quý nói: “anh cũng chỉ biết những thủ đoạn này!” Khiến cho mặt A Quý đầy uất ức!

“Trác thiếu gia, người bảo chúng tôi theo dõi anh không phải người Trung Quốc, cũng không chỉ có một người, bọn họ là một nhóm người, bọn họ nói đây là điều ông chủ họ yêu cầu mà mục đích là muốn làm anh sụp đổ!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Lý Triết Vũ

“Muốn tôi sụp đổ? Chỉ bằng mấy thứ này?”

Trác Minh Liệt cười lạnh, “A Quý, cậu đi điều tra bên kia xem có phải người trong bang đắc tội với ai?”

A Quý có phần khó xử,

“Giám đốc và ông nhà đều cấm cản không cần anh nhúng tay vào chuyện trong bang!”

“Bọn họ đều muốn tôi phải sụp đổ, còn muốn tôi giả bộ như không biết?” Trác Minh Liệt thấy toàn thân A Quý sợ hãi.

“Được, tôi không nhờ Đồ Long Bang. Nhưng mà nếu để cho tôi biết được nhóm người này nhắm vào tôi bởi vì Đồ Long Bang thì cũng đừng trách tôi không khách khí!”

Trác Minh Liệt rời đi trong chớp nhoáng, A Quý khẩn trương lấy điện thoại ra định gọi cho ông Trác đã thấy anh quay lại, “Chuyện này tạm thời đừng nói cho cha tôi biết!” A Quý khúm núm khẩn trương cất điện thoại.

Trác Minh Liệt từ bên trong đi ra, nhanh chóng gọi một cuộc điện thoại quốc tế đường dài, “Jayson, tôi là Trác Minh Liệt!”

“Trác? Là cậu sao, cậu đúng là đã lâu rồi không liên lạc với tôi!” Âm thanh bên kia cực kì kinh ngạc xen lẫn vui mừng.

“Tìm cậu có việc, cậu có thể giúp tôi điều tra gần đây Đồ Long Bang có kết thù oán với bang phái khác không?”

“Hô hô,” đầu dây điện thoại bên kia vang lên một tràng cười to, “Trác, Đồ Long Bang là của nhà cậu, cậu đi hỏi cha cậu chẳng phải sẽ biết sao?”

“Chuyện này tạm thời không muốn cho bọn họ biết.” “Thật sự anh không nghĩ ra rốt cuộc ai muốn anh sụp đổ? Kẻ nào mất trí dám làm như vậy?”

“Mẹ, mẹ làm sao vậy?” Tiểu Thi đón Cầu Cầu tan học, nhưng cô vẫn không nói một lời nào.

“Mẹ không có việc gì.” Giọng điệu của Tiểu Thi trầm thấp, từ khi nói chuyện tối hôm qua về sau, tinh thần cô vẫn không khá hơn. Cảm giác bản thân bị anh làm tổn thương, làm sao anh có thể lợi dụng cô như vậy?

“Mẹ, Cầu Cầu ngoan sẽ không nói nữa. Mẹ, mẹ đau đầu?” “Đúng vậy,” đầu cô lại bắt đầu thấy đau rồi.

“Mẹ mau uống thuốc!” Cầu Cầu khẩn trương.

Trong lòng bàn tay Tiểu Thi chảy đầy mồ hôi, từ từ ngồi xổm xuống hốt hoảng bắt đầu tìm thuốc. Thuốc đâu, thuốc đâu?

“Mẹ!” Cầu Cầu khóc.

“Mẹ không sao cả, Cầu Cầu ngoan.” Tiểu Thi cố nén đau nhức gọi một chiếc taxi.

“Tiểu thư cô có sao không?” Lái xe tốt bụng phát hiện Tiểu Thi lạ thường.

“Cám ơn, tôi không sao.” Taxi dừng lại, Tiểu Thi ôm Cầu Cầu xông vào cửa nhà họ Liễu, lục tung mọi thứ đến khi tìm được thuốc uống mới bình tĩnh trở lại, bởi vì mấy ngày nay đau đầu ít phát tác nên bản thân cô cũng sơ xuất.

“Mẹ, mẹ xem có một tờ giấy.” Trong lúc Tiểu Thi lục lọi tìm thuốc, Cầu Cầu lại phát hiện một tờ giấy ghi chép trên mặt giấy đầy chữ.

Tiểu Thi nhận lấy tờ giấy đúng lúc thấy đây là chữ của Lý Triết Vũ.

“Tiểu Thi, tờ giấy này anh thực sự hy vọng em không dùng đến. Nhưng nếu em dùng đến, điều đó chứng tỏ anh để lại cho em lời nhắn này, cũng là có công dụng rồi!” Dưới những lời này là ba dãy số, một số di động hai số cố định, thậm chí còn có địa chỉ hòm thư. Xem ra Lý Triết Vũ nghĩ rằng Tiểu Thi có thể quên dãy số của chính mình.

“Cầu Cầu, đưa di động cho mẹ!” Nhìn lời nhắn của Triết Vũ, Tiểu Thi bỗng nhiên thấy cảm động dị thường. Triết Vũ luôn luôn muốn mọi thứ tốt nhất cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Ngoài Ý Muốn

Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được, xin quý khách vui lòng gọi lại sau! Âm thanh lạnh như băng khiến cho Tiểu Thi cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, cô chưa từ bỏ ý định ấn phím gọi một lần nữa nhưng vẫn lâm thanh kia.

Tại sao lại không gọi được? Tiểu Thi không hiểu, chẳng lẽ Triết Vũ thay số? Đúng rồi! Ngay sau đó cô lại bấm hai số máy cá nhân một cái cũng không có tín hiệu như vậy, ngược lại có một cái kết nối được. Tiểu Thi giống như người chết đuối vớ được cọc,

“Xin chào, xin hỏi có phải Lý Viên không?”

“Không có ai là Lý Viên, cô nhầm số rồi!” Tuy nhiên giọng nói của người này với giọng nói trong máy lúc này không khác nhau.

Làm sao có thể? Làm sao có thể? Lòng của Tiểu Thi như rơi xuống đáy vực, một cảm giác sợ hãi trước nay chưa từng có trong nháy mắt đã lấp đầy lòng cô. Cô run rẩy mở địa chỉ hòm thư trên máy tính, vẫn còn hòm thư là hy vọng cuối cùng.

Nhưng lại khiến cho cô tuyệt vọng, địa chỉ hòm thư hiển thị chưa có người dùng.

Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Cuối cùng Triết Vũ đã đi đâu? Lâm Tiểu Thi cảm thấy trời đất sụp đổ.

“Mẹ, mẹ làm sao vậy?” Cầu Cầu ngồi xổm bên cạnh cô nhỏ giọng hỏi.

“Không thấy chú Triết Vũ nữa!” Giọng nói Tiểu Thi tràn ngập tuyệt vọng, không phải anh nói xử lý xong mọi chuyện sẽ trở về sao? Tại sao bây giờ không không thấy. Anh xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay là cố ý bỏ rơi cô một mình ở đây?

“Làm sao lại không thấy chú Triết Vũ nữa?”

“Mẹ không biết!” Trong lòng Tiểu Thi trống rỗng.

Hai mẹ con ngồi ôm nhau một đêm, Tiểu Thi cảm giác cả người cứng ngắc, đầu óc cũng mất đi năng lực suy nghĩ.

“Mẹ, hôm nay Cầu Cầu có phải đi nhà trẻ không?” Cầu Cầu hỏi.

“Mẹ không được khỏe, Cầu Cầu ở nhà chăm sóc mẹ được hay không?” Tiểu Thi nói không có chút sức lực nào.

“Dạ...” Cầu Cầu rất ngoan ôm cô nhưng trong lòng rất sợ hãi không biết phải làm gì bây giờ?”

“Ông chủ, thật xin lỗi hôm nay tôi rất mệt nên không đi làm nhà trẻ được không? Hôm nay Cầu Cầu cũng không khỏe, tôi muốn dẫn nó đi gặp bác sĩ.” Cứ như vậy Tiểu Thi lôi kéo Cầu Cầu ở nhà liên tục ba ngày.

“Mộc Mộc hôm nay có thể đi học sao? Đầu còn đau không?” Trác Minh Liệt cưng chiều nhìn con trai.

Mộc Mộc nhìn anh gật đầu.

“Ông chủ, người yên tâm đi, giao Mộc Mộc cho tôi!” Trợ lý ninh bọ nói.

Mộc Mộc vừa đến nhà trẻ phát hiện ngay Cầu Cầu không đi, mặc dù bé và Cầu Cầu không được coi là thân thiết nhưng ít nhất cũng có gặp nhau ở bể bơi. Có phải Cầu Cầu cũng bị bệnh rồi? Mộc Mộc nhẹ giọng thở dài ngồi vào chỗ của mình.

“Mộc Mộc, Cầu Cầu đã lâu không đi học, cậu ấy ở nhà cậu à?” Bạn nhỏ bàn bên cạnh hỏi.

“Làm sao cậu ấy có thể ở nhà tới!” Mộc Mộc trả lời rất không khách sáo.

“Hôm đó tớ thấy ba cậu đưa cậu ấy đi học mà!” Mộc Mộc không hé răng, thật không dễ dàng đợi đến lúc tan học để Trác Minh Liệt đón bé, bé vội vàng nói chuyện của Cầu Cầu.

“Bọn họ nói Cầu Cầu đã lâu rồi không đi học!” Mộc Mộc nhìn trong mắt của Trác Minh Liệt có chút khó hiểu. Trác Minh Liệt vừa nghe nó nói như vậy trong lòng run sợ, Cầu Cầu không đến trường, chẳng lẽ Tiểu Thi xảy ra chuyện gì? Anh lập tức gọi điện tới cửa hàng hoa, quả nhiên bên kia nói Lâm Tiểu Thi xin nghỉ vài ngày rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Lo Lắng

“Mộc Mộc, lên xe, chúng ta đến nhà Cầu Cầu xem thế nào?” Trong lòng Trác Minh Liệt mơ hồ bất an, anh biết bởi vì chuyện ngày đó Tiểu Thi không dễ gì tha thứ cho anh, nhưng vẫn không nhịn được gấp rút đến xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Con đường Hạnh Phúc, con đường này là khu đất của những người giàu có, nhà cửa ở đây cũng phải đến ngàn vạn cho dù là tiền thuê một tháng cũng là một con số không nhỏ, thu nhập của Tiểu Thi căn bản không đủ, nhất định là trước khi đi tên Lý Triết Vũ đã chuẩn bị giúp cô, xem ra người đàn ông kia đối xử với cô không tệ lắm, không hiểu sao Trác Minh Liệt có cảm giác mất mát.

Anh ngồi ở trong xe nhìn cây dây leo xanh trắng bò đầy quanh nhà, không hiểu sao tâm tình nặng trĩu dị thường. Căn bản thế giới này có rất nhiều chuyện không nằm trong phạm vi khống chế của con người, giàu có cũng có rất nhiều chuyện không làm được.

Anh gơ tay lên gõ cửa phòng nhưng nghĩ lại buông tay, có lẽ anh không nên đến quấy rầy cuộc sống của cô.

“Dù sao cô ấy cũng có người thân, Mộc Mộc, chúng ta về thôi!” Trác Minh Liệt bước đến ôm Mộc Mộc.

“Vi sao?” Trên người Mộc Mộc có mùi sữa nhân nhật, “Con muốn gặp mẹ!” Thằng bé ngốc này lại tưởng thật nhận Tiểu Thi là mẹ của mình.

“Con trai, cô ấy không phải mẹ con!” Trác Minh Liệt cười miễn cưỡng, trong lòng đau đớn khó hiểu.

Vi sao? Trong con người đen trắng rỗng mà một tia sáng nhỏ bé lóe lên lạnh lùng, tay siết thành quả đấm.

Trác Minh Liệt không nói nữa trực tiếp ôm bé vào trong xe. Vừa mới khởi động xe, không hiểu sao lại không yên lòng. Rốt cuộc có vào hay không? Anh mâu thuẫn nhìn ra bên ngoài.

Hy vọng cô ấy không xảy ra chuyện gì! Anh lại đẩy cửa xe ra bước hai bước đến trước cửa ẩn chuông.

“Mẹ, có người đến!” Lâm Tiểu Thi ngồi ở góc giường gương mặt tái nhợt, ánh mắt đờ đẫn, Cầu Cầu lôi kéo áo cô cũng không có một chút phản ứng.

“Mẹ!” Trong mắt to tròn của Cầu Cầu tràn ngập sợ hãi.

Một phút, hai phút trôi qua, vẫn không có ai ra mở cửa, lòng Trác Minh Liệt treo lên. Anh không đợi nổi nữa, lùi về sau vài bước mà bắt đầu xô cửa.

“Thưa ngài, ngài làm gì vậy?” Tiếng ồn làm kinh động đến bảo vệ của khu nhà.

“Lúc các anh đến trong nhà này có người ra ngoài hay không?”

“Không có, nhưng mà trái lại mấy ngày rồi cũng không thấy ai ra ngoài!” Nghe anh ta nói như vậy Trác Minh Liệt càng lo lắng hơn.

“Vậy còn chờ gì nữa, có khả năng người bên trong xảy ra chuyện! Trác Minh Liệt trầm giọng nói.

Bảo vệ khu nhà bị dọa sững sờ, nhanh chóng tìm người đến phá cửa. Năm phút sau cửa được mở. Không có khí than hay mùi gì khác lạ, chỉ có sự yên lặng khiến người ta hít thở không thông.

“Tiểu Thi, cô ở đâu?” Tiếng Trác Minh Liệt nghe rất đau thương.

“Mẹ, có người đến đây.”

“Có thể ở phòng ngủ?” Bảo vệ thấy cả căn phòng chỉ có cửa phòng ngủ đóng chặt.

“Mau mở ra!” Lòng Trác Minh Liệt dường như nhảy lên tận cổ họng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Hoang Mang

Rốt cục cửa phòng được mở ra, rèm cửa khắp phòng đều bị kéo thật kín, chỉ khi có cơn gió thổi bay rèm ánh sáng mới có thể chiếu đến lộ ra vài điểm. Trác Minh Liệt thấy Tiểu Thi và Cầu Cầu núp ở một góc.

“Tiểu thi!” Thấy bọn họ còn sống bảo vệ và Trác Minh Liệt cùng thở phào nhẹ nhõm.

“Tiểu Thi, Cầu Cầu!” Trác Minh Liệt khẽ gọi.

“Chú.....” Tiếng của Cầu Cầu nghe qua cực kỳ chua chát, bi thương.

Trác Minh Liệt bước nhanh đến, “Tiểu Thi, cô làm sao vậy?” Anh vén rèm lên cho ánh mặt trời chiếu vào.

Cô ngẩng đầu lên phát hiện là anh, trong cơn ngơ ngẩn lạnh có một chút sức sống.

“Không thấy Triết Vũ đâu nữa!” Giọng của cô khàn khàn. “Lạ thật, tôi tìm anh ấy khắp nơi nhưng không thấy, anh nói đi vì sao không thấy anh ấy nữa?” Dường như chỉ là một giấc mộng, khi tỉnh dậy không còn gì nữa. Về phần Lý Triết Vũ, Tiểu Thi lại càng hoang mang. Cô bắt đầu lo lắng bản thân đang sống trong thế giới người khác xây lên cho cô!

Trác Minh Liệt ngồi xuống bên cạnh, nắm lấy tay cô kéo đến lòng ngực, đại khái anh đã hiểu chuyện gì xảy ra rồi! Có lẽ cái tên Lý Triết Vũ kia đã từ bỏ Tiểu Thi và Cầu Cầu, loại đàn ông ghê tởm cực độ!

Anh suy nghĩ nhẹ giọng hỏi Cầu Cầu: “Cầu Cầu, cháu có ăn cơm không?”

“Có!” Cầu Cầu nói nhỏ: “Nhưng mà mẹ thì không!”

Trác Minh Liệt kinh sợ, chẳng lẽ Tiểu Thi vượt qua ba ngày như vậy? Nếu anh không quay lại, có phải cô vẫn tiếp tục đi xuống như vậy? Trác Minh Liệt muốn an ủi Tiểu Thi nhưng không biết bắt đầu từ đâu, dù sao hiện tại có lẽ việc phải làm là cho cô ấy ăn một chút gì đã.

“Mẹ!” Mộc Mộc cẩn thận đứng trước mắt Tiểu Thi, nó tự ý nhận định cô là mẹ.

Tiểu Thi nhìn Mộc Mộc, đôi môi khô khốc trắng xanh hơi động một cái.

“Tôi nghĩ rồi khỏi người đàn ông kia có lẽ sẽ tốt hơn!” Trác Minh Liệt nói sự thật.

“Không đúng, không đúng!” Tiểu Thi lắc đầu thật mạnh, cảm giác sợ hãi khủng hoảng trong lòng này cô thật sự không có biện pháp biểu đạt ra bên ngoài.

Cô ngẩng đầu, trong mắt tràn ngập cái gì đó lấp lánh, Trác Minh Liệt nhìn ra được cho tới bây giờ không phải là bi thương mà là một loại sợ hãi và hoang mang không thể hiểu nổi.

“Anh ấy mất tích, anh hiểu không? Anh ấy để lại cho tôi số điện thoại đông tây đều là giả, không kết nối thậm chí cả phương án dự phòng cũng không tồn tại, đây thực sự không thể tưởng tượng nổi!” Tiểu Thi lắc đầu, giọng nói nghe qua như là thì thào nói với bản thân mình.

“Có lẽ anh ta có chuyện gì!” Trừ những lời này anh không biết phải an ủi cô thế nào.

“Anh nói Triết Vũ xảy ra chuyện? Nhưng mà anh ấy có thể xảy ra chuyện gì đây?”

“Ngoài Lý Triết Vũ, cô có biết bạn bè nào khác của anh ta không? Hay là người nhà?”

Tiểu Thi lắc đầu, ở đây năm năm, trong trí nhớ của cô năm năm qua ngoài Triết Vũ dường như cô chưa bao giờ thấy người khác xuất hiện. Cô cũng chưa bao giờ nghe Triết Vũ nói về người khác, thực là điều này sao có thể? Anh làm sao lại không có bạn bè hay người thân? Nhưng vì sao trước kia cô chưa từng nghĩ tới vấn đề này? Tiểu Thi càng sợ hãi, cô giống như đang rơi vào một hạng động lớn, như là sống trong một âm mưu rất lớn.

Bằng không thì cô tự mình đi tìm nơi các người từng ở, đi tìm anh ta đi, tôi tin mọi chuyện không phải như vậy đâu!” Trác Minh Liệt bình tĩnh nói: “Nhưng điều kiện trước tiên là cô phải ăn một chút gì đó!” Trác Minh Liệt căn dặn bảo vệ đi lấy một ít thức ăn.

“Trác Minh Liệt, anh không lừa tôi đấy chứ?” Trong ba ngày này cô vẫn hoang mang khiến cho cô không dám đối mặt với vấn đề, giờ phút này rốt cục cũng hỏi lên.

“Ăn mấy thứ này xong tôi sẽ cho cô đáp án!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Sân Bay

“Thư ký Vương, cậu lập tức liên hệ với cảnh sát Vancouver xem có người nào tên là Lý Triết Vũ, năm phút sau gọi lại cho tôi.”

Không đợi Tiểu Thi ăn cái gì, Trác Minh Liệt đã bắt đầu hành động. Tiểu Thi khẩn trương theo dõi anh gọi điện thoại tựa như đó là quyết định sinh tử gì đó.

Năm phút trôi qua rất nhanh thư ký đã gọi điện tới.

“Tổng giám đốc, cảnh sát nói không có người này!”

Đây cũng nằm trong dự kiến của Trác Minh Liệt, câu trả lời truyền đến Tiểu Thi nghe lại giống như ngày tận thế. Cô vận khăn trải giường, bả vai gầy yếu hơi run rẩy. Nếu nói trước khi gọi điện thoại hỏi vẫn còn để lại cho cô một tia hy vọng, mà khi lấy được đáp án khiến cho cô tuyệt vọng triệt để.

Vậy mà căn bản không tồn tại người nào tên là Lý Triết Vũ, người ở cùng một chỗ với cô là người nào??? Những năm gần đây người theo cô làm bạn là ai?

“Thư ký Vương, đặt giúp tôi hai vé máy bay đi Vancouver buổi sáng ngày mai! Ngoài ra, đặt khách sạn, kiểm tra thời tiết và giao thông trong ba ngày gần đây.” Trác Minh Liệt không nghĩ ra âm mưu hiện tại là gì, rốt cục Lý Triết Vũ là một người như thế nào?

“Chờ cô đến Vancouver tất cả sẽ có câu trả lời!” Trác Minh Liệt nhìn Tiểu Thi kiên định nói: “Tin tưởng bản thân!”

Tiểu Thi nhẹ nhàng gật đầu, chỉ là chuyện cho tới bây giờ cô còn cần thiết sao? Chỉ là nếu muốn vứt bỏ cô cần gì phải trăm phương ngàn kế như vậy! Triết Vũ, rốt cục anh xảy ra chuyện gì?

Trác Minh Liệt xử lý xong chuyện Tiểu Thi bèn mang theo Mộc Mộc về căn biệt thự khác của mình. Mấy ngày nay vì nguyên nhân cha mẹ anh cũng không muốn trở về, chỉ là mang Mộc Mộc đến ở nơi khác.

“Ba ba!” Mộc Mộc bỗng nhiên mở miệng gọi anh, giọng nói trẻ con yếu ớt nhưng đặc biệt êm tai.

“Mẹ làm sao vậy?” Tiểu gia hỏa này bề ngoài yếu đuối nhưng kỳ thực rất cố chấp. Ví dụ như về việc nhận định Tiểu Thi chính là mẹ của mình.

Trác Minh Liệt xoa xoa đầu nó không nói gì. Nếu một người đàn ông không thích một người phụ nữ anh ta có rất nhiều lý do để rời khỏi vứt bỏ cô ấy, nhưng anh thế nào anh cũng không hiểu tại sao tên Lý Triết Vũ kia lại nghĩ ra trăm phương nghìn kế như vậy!

Trừ phi anh ta buộc phải như vậy hoặc là không muốn. Hay vẫn là bị ép buộc! Vì sao anh ta bị ép buộc vứt bỏ Tiểu Thi? Phía sau Lý Triết Vũ rốt cục còn có cái gì? Có quan hệ gì với Tiểu Thi? Trác Minh Liệt ôm Mộc Mộc, bản thân mệt mỏi cũng nằm xuống.

Hôm sau Tiểu Thi cầm vé máy bay hoảng loạn đi đến sân bay tuyệt nhiên không đợi Trác Minh Liệt đưa cô đi.

“Tôi có thể đi một mình, mấy ngày nay làm phiền anh nhiều rồi!” Trước khi đi Tiểu Thi gọi điện thoại cho Trác Minh Liệt. Anh hiểu ý của cô vì thế cũng không gượng ép.

“Mẹ có sao không?” Cầu Cầu cẩn thận hỏi.

“Mẹ không sao!” Tiểu Thi sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nó cười cười.

Tiểu Thi mở cửa xuống taxi đi về phía trước, lúc này bỗng nhiên có một người xô mạnh vào cô khiến cô lập đảo thiếu chút nữa ngã xuống.

“Trời ơi, ví tiền của tôi!” Chờ cô ý thức được khi đó mới phát hiện không thấy ví tiền nữa. Tiểu Thi khóc không ra nước mắt, vé máy bay, hộ chiếu, chứng minh thư, chỉ phiếu tất cả đều ở bên trong! Ông trời ơi, làm sao lại có thể xảy ra chuyện này! Thật là nhà đột gặp mưa to!(Tương đương với câu “Chó cắn áo rách” của Việt Nam)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Xin Giúp Đỡ

“Mẹ!” Cầu Cầu kéo tay Tiểu Thi, “Người vừa rồi lấy của chúng ta cái gì đó!”

“Con nhìn thấy sao lại không nói!” Tiểu Thi bỗng nhiên tức giận gạt tay Cầu Cầu ngồi xuống ghế dài một bên. Tâm tình cô cực kỳ phiền chán.

“Mẹ, Cầu Cầu không biết!” Cầu Cầu nhìn Tiểu Thi là chĩa chực khóc. Mấy ngày nay nó hiểu tâm tình mẹ không tỏ vẫn rất cẩn thận hết sức ngoan ngoãn. Giống như vừa rồi nó nhìn thấy người kia cầm cái gì đó của mẹ, vốn nó định kêu to nhưng lại sợ mẹ ghét bỏ nó lắm.

Tiểu Thi đau đầu kịch liệt đề trán khiến cho cô không nghĩ ra được biện pháp gì.

“Mẹ!” Cầu Cầu vừa thấy Tiểu Thi lại bắt đầu đau đầu lập tức nôn nóng đến mức phát khóc. “Mẹ muốn uống thuốc!” Tiểu Thi lấy ra mấy viên thuốc trực tiếp nuốt xuống, nhìn Cầu Cầu hai mắt đầm lệ, rốt cục cô cũng không nhìn được khóc lên.

“Cầu Cầu, mẹ xin lỗi, mẹ xin lỗi, Cầu Cầu của mẹ rất ngoan!” Tiểu Thi ôm Cầu Cầu khóc không ngừng!

Tốp người vội vàng nhón nhào trên đường lạnh lùng, lần đầu tiên Tiểu Thi nảy sinh hoài nghi với thế giới này!

Đúng lúc này di động của cô kêu lên.

“Xin hỏi có phải là Ngôn tiểu thư không?” Là giọng nữ xa lạ.

“Đúng vậy xin hỏi là ai vậy?”

“Là như vậy, tại trường trung học gần sân bay chúng tôi có nhặt được hộ chiếu và chỉ phiếu.....”

“Được được, tôi đến ngay!” Tiểu Thi sung sướng dị thường, đoán chừng là tên trộm vặt lấy tiền còn lại thì ném đi. Sờ Sờ trong túi vẫn còn 50 đồng.(đĩ nhiên là 50 đồng Trung Quốc ạ!)

Tiểu Thi bế Cầu Cầu gọi xe taxi đi đến. Quả thực cô đoán không sai, ngoài tiền mặt tất cả mọi thứ đều ở bên trong. Đánh mất mà tìm lại được khiến cho Tiểu Thi kinh ngạc xen lẫn vui mừng, nhẹ nhàng thở ra. Nhưng mà đã mất không còn một đồng nào rồi.

Tiểu Thi dẫn Cầu Cầu đứng ở đầu đường đột nhiên hiểu ra, ngược mắt chính mình không quen. Cảm giác thê lương và bất lực nãy khiens cho cô nghĩ đến một người, Trác Minh Liệt! May ,à cô còn quen một người như vậy!

“Alo”

Tiểu Thi khóc nức nở “đã xảy ra chuyện!”

Trác Minh Liệt đang ở phòng họp bỗng nhiên nhận được cuộc điện thoại khó hiểu làm anh chấn động.

“Xảy ra chuyện gì, cô ở đâu? Đừng làm gì cả tôi đến ngay!”

“Ừ.....” Tiểu Thi ngoan ngoãn báo vị trí của mình sao đó chờ Trác Minh Liệt đến.

“Hội nghị hôm nay tạm dừng ở đây!” Trác Minh Liệt kéo ghế tựa muốn đi ra ngoài.

“Nhưng mà tổng giám đốc, vấn đề hạng mục còn chưa quyết định xong!” Trợ lý sốt ruột, gần đây đối với chuyện công ty tổng giám đốc luôn luôn có phần không yên lòng, nếu vẫn cứ như vậy thì sớm muộn gì cũng sẽ có vấn đề xảy ra.

“Tôi có việc gấp!” Không đợi trợ lý nói thêm anh đã đi vào thang máy.

“Tổng giám đốc...Aiz.....Tôi thấy tám phần tổng giám đốc và cô giao hoa kia có gian tình là thật!” Liên Na gầy mỏng tay khinh thường nói.

Mọi người đều lắc đầu mỗi người tản đi một nơi không ai phản ứng với cô ta. Lena mất mặt gấp lại cặp hồ sơ, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện. Có lẽ hiện tại là thời cơ tốt nhất làm chuyện này thần không biết quỷ không hay! Cô muốn cho bọn đàn ông chẳng thêm ngó ngang gì tới cô biết đắc tội với phụ nữ tuyệt đối không có kết cục tốt đẹp gì

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Vui Mừng

Ở trong xe Trác Minh Liệt đã nhìn thấy Tiểu Thi và Cầu Cầu đang đứng ở đường cái đối diện, cô đứng ở nơi đó bất lực như một cô bé đi lạc. Bởi vì nơi này không thể quẹo phải cho nên anh chỉ có thể để xe dừng đến ven đường đi bộ sang.

Ở bên trong đám người chật chội Tiểu Thi chỉ liếc đã nhìn thấy Trác Minh Liệt đang đi trên đường cho người đi bộ. Tây trang màu xám tro kết hợp với áo somi màu trắng dưới ánh mặt trời cực kỳ nổi bật. Sao lại chói mắt như vậy so với người khác thật khác biệt anh giống như thiên thần hạ phàm trần!

Tiểu Thi nhìn thấy anh lo lắng và sợ hãi trong lòng biến mất trong nháy mắt không còn bóng dáng. Cô có chút mờ mịt đi về phía anh trong lòng đầy tràn cảm động mừng rỡ.

“Tiểu Thi!” Trác Minh Liệt gọi cô một tiếng “Thế nào?”

Cô lại không trả lời anh mà đột nhiên ôm anh, thật chặt ôm anh! Một lúc lâu cô mới chậm rãi nói: “Vừa rồi tôi thật là sợ!” (Chị ăn đậu hũ anh a)

Cầu Cầu dắt vạt áo Tiểu Thi mặt mờ mịt nhìn bọn họ.

“Thế nào?” Trác Minh Liệt trầm giọng hỏi.

“Có một anh cầm đi của mẹ cái gì đó” Cầu Cầu cướp lời.

Thì ra là gặp ăn trộm, Trác Minh Liệt thờ phào nhẹ nhõm anh còn tưởng rằng gặp chuyện gì chứ, anh thiếu chút nữa bị câu nói không đầu không đuôi kia dọa cho.

“Có phải không? Dù sao thì cũng đã mất, đồ đi thay người, không sao đâu chỉ là việc đi đến Vancouver sẽ mất thêm một khoảng thời gian nữa thôi!” Trác Minh Liệt đem Tiểu Thi kéo đến trước mặt, nhìn cô.

“Chỉ có tiền mặt là mất” Tiểu Thi cúi đầu.

“Chuyện nhỏ!” Trác Minh Liệt hồ hững khiến Tiểu Thi có chút thất vọng.

Anh cho Tiểu Thi một tấm thẻ sau đó lại đưa bọn họ đưa đến sân bay.

“Tôi sẽ trả lại anh!” Tiểu Thi nghiêm túc nói.

Trác Minh Liệt không để ý tới cô mà là đi tới trước đài không biết đi tiến hành thứ gì đó.

Tâm tình Tiểu Thi lại bắt đầu bị sự lo lắng phủ lên. Cô bắt đầu sợ đi Vancouver sợ biết rõ chân tướng!

“Các vị khách xin chú ý, chuyến bay đến Vancouver sẽ phải lập tức cất cánh, xin mời hành khách ở cửa số 6 lên máy bay!” Sân bay truyền thanh vang lên Tiểu Thi dẫn Cầu Cầu từng bước một quay đầu lại tìm kiếm Trác Minh Liệt nhưng anh lại vẫn đứng tại nơi bán vé đó.

“Các vị khách xin chú ý, chuyến bay đến Vancouver sẽ phải lập tức cất cánh, xin mời hành khách ở cửa số 6 lên máy bay!”

Truyền thanh lại vang lên một lần Tiểu Thi nhìn bọn họ đã đi vào lối đi kiểm an.

“Tiểu Thi!” Tiếng của Trác Minh Liệt đột ngột vang lên trong đại sảnh, Tiểu Thi xoay người chỉ thấy trong tay anh giờ vé máy bay lên “Các cô đi trước đi tôi ngồi chuyển sang đó tiếp theo !”

Tiểu Thi không thể tin vào tai của mình vui mừng có lúc luôn tới đột nhiên như vậy. Thật ra thì cô suy nghĩ một vạn lần là cô rất muốn để anh đi cùng cô đến Vancouver nhưng cô không dám mở miệng vì sợ bị cự tuyệt, và hình như cũng không có lập trường và lý do để làm như vậy nhưng anh lại có thể nhìn thấu tâm tư của cô!

Cải tốt dây nịt an toàn Tiểu Thi đắm chìm trong vui sướng không lờ. Cầu Cầu ngoan ngoãn ngồi xong đột nhiên hỏi Tiểu Thi một câu.” mẹ có phải mẹ thích chú Minh Liệt hay không?”

Tiểu Thi chợt thức tỉnh là chẳng lẽ...không thể...tuyệt đối không thể nào! Cô chỉ là có chút lệ thuộc vào anh mà thôi, chỉ là...nhưng tại sao đối với Triết Vũ cô lại không có loại cảm giác đó !

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Tuyệt Vọng

Cũng không biết trải qua bao lâu Tiểu Thi bị truyền thanh đánh thức, thì ra là đã đến.

“Cầu Cầu chúng ta về nhà rồi!” Tiểu Thi đánh thức Cầu Cầu, trong lòng có mấy phần chua xót, không đến một tháng trước nơi này cũng là nhà của cô nhưng còn bây giờ nơi này còn như vậy không.....

Máy bay hạ cánh Tiểu Thi lập tức đi hỏi thăm chuyến bay tiếp theo thời gian tới đây còn lâu không.

Cô đợi rất lâu rồi không thấy có chuyến bay nào tới, Tiểu Thi có chút sốt ruột.

“Tiểu thư cho hỏi tại sao chuyến bay 1024 vẫn chưa hạ cánh? ?”

“Thật xin lỗi tiểu thư, nửa giờ trước chúng tôi nhận được tin tức chuyến bay 1024 đang bị mất tích ngoài ý muốn, hiện chúng tôi đang điều tra nguyên nhân mất tích!”

! Tiểu Thi không thể tin vào tai mình ngồi sụp xuống ghế sofa. Trác Minh Liệt đã xảy ra chuyện? ! ! Nếu như bởi vì cô mà khiến Trác Minh Liệt gặp chuyện không may cô làm sao có thể đối mặt với nhà của Trác gia!

“Tiểu thư ngài hãy bình tĩnh, máy bay hiện tại chỉ là mất tích mà thôi thương vong cụ thể còn chưa có tin gì!”

“Câu thương vong nghe thật kinh người!”

“Chú Minh Liệt!” Cầu Cầu chợt gọi to một tiếng làm suy nghĩ của Tiểu Thi dừng lại trong nháy mắt lại bị kích hoạt lên. Cô vội vàng xoay một người ăn mặc rất thoải mái đang đi đến- Trác Minh Liệt xuất hiện trong tầm mắt cô. Ánh mắt của cô chợt mơ hồ cô nắm Cầu Cầu thật chặt.

“Anh không có việc gì thật tốt quá!” Tiểu Thi tái nhợt cười.

“Vừa rồi ở trên máy bay tôi cũng nghe loa phóng thanh nói, chỉ là thiếu chút nữa là tôi đã lên chuyến máy bay kia. Đáng tiếc tôi không mua được tấm vé cuối cùng nên đành đi chuyên cơ sang đây!” Trác Minh Liệt hơi hột nói qua. Tiểu Thi cố gắng mở to mắt nhưng vẫn hoàn toàn mơ hồ. “Xem nào, thời gian của cô thật còn không nhiều lắm”

“Chúng ta đi đến chỗ nào đầu tiên?”

“Tôi muốn đi đến viên trang họ Lý đầu tiên” Tiểu Thi kéo Cầu Cầu nhỏ giọng nói “Cầu Cầu nắm tay mẹ có được hay không?”

“Vâng” Cầu Cầu ngoan ngoãn gật đầu.

Tháng tư ở Vancouver khí hậu rất dễ chịu, ánh mặt trời ấm áp. Từng đợt hoa Anh Đào và Đỗ Quyên nở rộ.

Trác Minh Liệt gọi một chiếc xe taxi chạy thẳng tới viên trang họ Lý.

“Tiểu Thi cô có phải không thoải mái chỗ nào hay không?” Trác Minh Liệt nhìn thấy sự khác thường của Tiểu Thi.

“Tôi không sao” Mười lăm phút sau, một tòa trang viên khác hẳn với kiến trúc của Trung Quốc xuất hiện, nằm tại lưng chừng trên dốc núi. Trang viên được bao bọc xung quanh bởi các cây đại thụ và những vườn hoa rực rỡ. Hàng rào sắt mang phong cách châu Âu bị cây Tường Vi bám đầy.

“Mẹ wearehome! wearehome!” Cầu Cầu qua ở cửa sổ xe trước vui vẻ kêu to. Tiểu Thi lại trầm mặc, không nói, cô mơ hồ cảm nhận thấy trong tầm mắt của cô trang viên này không hề có sức sống thậm chí mang đậm không khí trầm lắng.

Xuống xe Cầu Cầu là người đầu tiên chạy ra nó chạy nhanh đến trước cửa bắn chuông và kêu to: “unclewearehome!” Nhưng Trác Minh Liệt lại để ý thấy những thứ như tay nắm cửa và hàng rào sắt đã gỉ vết loang lổ nhìn giống như đã thật lâu không ai tới.

Thật lâu bên trong lại truyền đến tiếng người: “người nào!”

“Mẹ có người ở”!

Một ông cụ tóc nâu trắng đi ra, mặt tò mò nhìn Tiểu Thi: “ngài tìm ai?”

Tiểu Thi nắm hàng rào khăn trương hỏi: “ngài khỏe, xin hỏi Lý Triết Vũ còn ở tại nơi này không?”

“Lý Triết Vũ? Chưa nghe nói qua!” Ông cụ trả lời, điều đó khiến Tiểu Thi trầm mặc.

“Nơi này là không phải gọi là Lý Viên sao? Trước đây ai đã ở đây?” Trác Minh Liệt hỏi.

“Cái gì là Lý Viên, nơi này là vườn Hoa Thường trước là một cô gái gốc Hoa ở sau đó cô ấy lại trở về nước, phòng này vẫn trống không!”

Nghe ông cụ nói như vậy, Tiểu Thi cảm thấy thật mơ hồ chẳng lẽ cuộc sống trước kia là tự cô tưởng tượng ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Mờ Mịt

“Chúng tôi có thể vào xem một chút được không?” Trác Minh Liệt vừa nói vừa đem một xấp tiền mặt đưa vào. Ông cụ nhìn một chút, im lặng rồi mở cửa chính ra. Cầu Cầu như con chim nhỏ bay vào, nhìn Cầu Cầu đối với nơi này quen thuộc như vậy Trác Minh Liệt biết Tiểu Thi không nói dối hoặc là che giấu cái gì, như vậy nói dối chỉ có thể ông cụ này! Mà ông ta nói dối nguyên nhân khẳng định cũng là từ Lý Triết Vũ!

Trong phòng tất cả mọi thứ đều được che một tầng vải trắng lên, phía trên đó rơi đầy bụi bặm.

“Mẹ những món đồ chơi của con đều không thấy!” Cầu Cầu đi ra từ trong một cái phòng, cả khuôn mặt đều lộ vẻ khó hiểu.

Tiểu Thi vô lực nhìn nó quả thật không biết nên giải thích làm sao.

Trác Minh Liệt tra xét chung quanh anh tin tưởng chỉ cần Lý Triết Vũ đã từng ở đây anh ta nhất định sẽ lưu lại cái gì.

“Cầu Cầu!” Tiểu Thi phát hiện Cầu Cầu đi về phía vườn hoa sau núi, nơi đó có một chỗ rất nguy hiểm. “Cầu Cầu nhanh lên trở lại!”

Cô vừa hô vừa đuổi theo “Mẹ, con nhỏ của con cũng không thấy!” âm thanh của Cầu Cầu từ trong bụi cỏ truyền đến.

“Cầu Cầu con ra ngoài nhanh lên một chút, mẹ không nhìn thấy con đâu!” Tiểu Thi gấp đến độ kêu to. Nhưng vào lúc này cô không nghe được tiếng vang của Cầu Cầu nữa rồi.

“Cầu Cầu... Cầu Cầu...con đang ở đâu!” Tiểu Thi chợt phát hiện Cầu Cầu đang nằm ở dưới một thân cây cách đó không xa.

“Cầu Cầu! !” Tiểu Thi chạy vọt tới chỗ Cầu Cầu! Không rõ là vì nguyên nhân gì mà Cầu Cầu lại ngủ mê man, bên cạnh nó còn có tờ giấy.

“Tiếp cận Trác Minh Liệt tìm hết tất cả dự liệu về kế hoạch A ! Nếu không...” Tiểu Thi nhảy dựng lên cô hiểu đây là một âm mưu. Nhưng âm mưu này bắt đầu từ khi nào? Năm năm trước? Hay một tháng trước? Lý Triết Vũ ở trong âm mưu này rốt cuộc là nhân vật gì? Người bị hại? Người tham dự? Hay kẻ chủ mưu? Kế hoạch A là cái gì? Cùng với Trác Minh Liệt có quan hệ gì !

“Tiểu Thi!” Trác Minh Liệt phát hiện không thấy Tiểu Thi và Cầu Cầu lập tức đi tìm tới.

Tiểu Thi lập tức đem tờ giấy dấu đi “Không có việc gì, Cầu Cầu chỉ ngủ thiếp đi!”

Trác Minh Liệt nhìn Tiểu Thi một chút lại nhìn sang Cầu Cầu đang ngủ miên man một chút anh nhạy bén cảm thấy được Tiểu Thi giống như che giấu anh cái gì. Nhưng anh không có tiếp tục truy vấn mà là thúc giục cô mau chóng rời khỏi khu đất thị phi này.

“Phía dưới đi đến nơi nào?” Trác Minh Liệt không chút để ý, hỏi.

“Tôi không biết” Tiểu Thi khẽ nói “Có lẽ chúng ta nên trở về! Nếu như Triết Vũ thật sự không muốn gặp tôi chúng ta có tìm cũng không được!”

“Cầu Cầu làm sao lại vô duyên vô cớ ngủ thiếp đi!” Trác Minh Liệt cau mày nhìn chằm chằm ánh mắt của Tiểu Thi. Nơi đó thoáng qua một vẻ bối rối quả thật như anh đang dự liệu.

“Tôi không biết” Tiểu Thi cuống quýt che giấu có lẽ là quá mệt mỏi!

Trác Minh Liệt không tiếp tục lên tiếng anh chợt có loại dự cảm xấu. Anh giống như đi theo người phụ nữ này bước vào một vùng không gian thật mờ mịt.

Phía đông Vencauver, khu biệt thự Victoria, gió biển thoang thoảng thổi, thổi tung cả rèm cửa sổ màu xanh, nơi đó có một người đàn ông trung niên đang ngồi. Ông ta có khuôn mặt âm lãnh, hai mắt mắt hờn nhìn mặt biển nơi xa trước mặt.

“Tiên sinh tất cả đều ở trong dự tính!” Một người mặc tây trang đen kính cận lễ phép hồi báo.

“Tốt!”

“Tiên sinh người phụ nữ kia sẽ làm theo lời chúng ta nói sao?”

“Trên thực tế cô cũng chỉ là một câu cá! Mỗi câu tác dụng có lúc cũng không phải vì bắt cá mà là khiến cá chìm đắm trong thứ mồi đó! Tôi bỏ ra ba trăm vạn Đô-la cứu cô trở lại, cô cũng đã đến lúc nên báo đáp tôi! Triết Vũ bên kia như thế nào?”

“Biểu thiếu gia, ngày ấy vẫn không chịu ăn cơm nhưng mà chúng tôi đã bắt đầu chuẩn bị dùng chất để tẩy đi cái đoạn nhớ kia!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Giày Vải

Nhặt được tờ giấy kia lòng của Tiểu Thi cực kỳ lo lắng cô thật là hối hận khi nhìn thấy tờ giấy kia, hối hận tới Vancauver. Sớm biết như vậy chắc chắn cô sẽ không đến !

“Tổng tài anh hãy mau trở lại! Đồng Sự Trưởng đang tìm anh khắp nơi!” Phụ tá gọi điện thoại tới.

Trác Minh Liệt một câu nói cũng không nói, liền tắt điện thoại “Nếu như cô không muốn đi đến nơi khác, thì chúng ta nên đi trở về thôi! Vé máy bay đường về tôi đã chuẩn bị tốt!” Nhận lấy Cầu Cầu Trác Minh Liệt gọi xe taxi!

“Tôi muốn.” Tiểu Thi muốn nói lại thôi.

“Thế nào?” Trác Minh Liệt dịu dàng hỏi.

“Không sao chúng ta trở về đi thôi!” Tiểu Thi trời sinh không phải loại người tâm cơ, cô không giỏi dẫu tâm sự. Giờ phút này, cô rất muốn đem tất cả chuyện về tờ giấy kia nói cho anh biết!

“Về sau cô định như thế nào?” Trác Minh Liệt hỏi con anh đen nhánh nhìn chằm chằm phía trước, trên gương mặt góc cạnh rõ ràng không có nét mặt gì. Tiểu Thi không nói gì chỉ là thở dài.

“Chuyện gì cũng có hai mặt rồi khỏi Lý Triết Vũ có lẽ sẽ có cuộc sống tốt hơn chờ cô!” Đây coi như là an ủi hay còn là ám hiệu?

Tiểu Thi nhìn anh xoay mặt hướng ngoài cửa xe.

Điện thoại di động lại vang Trác Minh Liệt vừa nhìn là Jayson: “Jayson!”

“Trác! Chuyện lần trước anh nhờ tôi đã tra được rồi! Đồ Long Bang cũng không có thụ địch gì chỉ là anh có một chuyện khác?” Jayson thần bí hỏi.

“Chuyện gì?”

Ba mươi năm trước, Đồ Long Bang từng có một cuộc đại chiến với Bạch Hổ đường cũng chính là kẻ thù lâu năm của các anh!”

Trác Minh Liệt giật mình, mặc dù chuyện này xảy ra ở đời trước, nhưng theo lý thuyết chuyện lớn như vậy anh không thể nào không biết! Nhưng tại sao anh lại không thấy cha anh nhắc qua !

“Hi vọng tôi có thể trợ giúp cho anh! Trác, chừng nào thì chúng ta có thể gặp mặt chúng ta đã rất lâu không có gặp nhau!”

“Gần nhất đi!” Trác Minh Liệt hàn huyền một phen, liền tắt điện thoại. Một phút đồng hồ sau, điện thoại di động lại vang: “Trác Minh Liệt là tôi!”

“Di Mỹ Thù”. Giọng của Trác Minh Liệt chợt trở nên nhu hòa, xem ra bên đầu điện thoại kia không phải là người bình thường.

”Tiểu tử này còn nhớ đi chứ! Ngày thứ 6 của tháng sau nhớ đến buổi phát hành sách mới (hội thảo) của ta nghe. A! Đừng quên còn có đại tác phẩm của ngươi. Mẫu Cinderella hàng năm đều ra 1 kiềng giày mới nhưng quá nhỏ, hại ta không tìm thấy người mẫu. Nếu trên triển lãm năm nay còn nhỏ như vậy thì ngươi tự đi tìm người mẫu đi.”

“Di xinh đẹp à, kiềng giày tên Cinderella đương nhiên không phải ai cũng có thể mang. Được rồi, năm nay nếu vẫn không được, cháu sẽ mang người mẫu tới.” Trác Minh Liệt cao giọng nói.

“Được, được năm nay đi có thể giới thiệu cho ngươi 1 cô bạn gái xinh đẹp ở trường Đại học d’Evry.” “Nga,” khước miệng Trác Minh Liệt khẽ giọng lên “mỹ nữ mà đi giới thiệu đương nhiên cháu sẽ không cự tuyệt rồi”

Hai lòng bàn tay cô chấp với nhau đều ướt đầm mồ hôi. Cú điện thoại mà cô lên nghe được kia, khiến cả người như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than. Cô bỗng nhiên nghĩ tới đôi giày kia. Trước kia cô còn nghĩ mình còn có Lý Triết Vũ, nhưng giờ thực sự cô không có gì ngoài 1 đôi giày.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Trở Về

Năm giờ sau, Tiểu Thi mang theo tâm tình mất mát, nặng nề mà trở lại Trung Quốc.

“Tiểu Thi chăm sóc mình và Cầu Cầu thật tốt. Nếu Lý Triết Vũ chọn rồi đi thì dù có như thế nào đi nữa cô cũng không làm nên chuyện gì! Cứ sống tốt đi!” Trác Minh Liệt thở phào một cái mặt mày tản ra nụ cười.

“Ừ” từ trong lòng anh Tiểu Thi nhận lấy Cầu Cầu miễn cưỡng khẽ động khước miệng khô khốc cười cười.

“Có chuyện gì có thể tìm tôi?” Trác Minh Liệt đưa một tờ giấy nho nhỏ màu trắng tới. Tiểu Thi nhận lấy vừa nhìn xong trong nháy mắt dường như kích động muốn khóc. Phía trên kia viết thật chính tề tất cả các phương thức liên lạc của anh.

Cô đưa Cầu Cầu để lên trên mặt đất lấy điện thoại di động ra, run rẩy bấm số điện thoại của Trác Minh Liệt. Âm nhạc du dương vang lên Tiểu Thi vùng tóc dài lên để điện thoại di động lên lỗ tai, Trác Minh Liệt lấy điện thoại di động ra nhấn nút trả lời.

“Này, Tôi là Trác Minh Liệt?”

Tiểu Thi chưa nói được lời nào thì nước mắt đã chảy ra trước, cô nghẹn ngào không thốt nên lời. Lỗi bi thương suốt nín nhịn trong suốt nhiều ngày qua, vào lúc Trác Minh Liệt nhận điện thoại dường như vỡ òa.

“Cái số này không phải là vô ích số!” Âm thanh hùng hậu của Trác Minh Liệt ở đầu điện thoại kia lại vang lên giống như một cơn mưa trong những ngày nóng gắt, Tiểu Thi ôm điện thoại di động khóc rống lên.

“Mẹ” Cầu Cầu vuốt mái tóc dài của Tiểu Thi cũng khóc lớn theo.

Trác Minh Liệt đứng ở nơi đó nhìn những tia ánh mặt trời vụn vặt dịu dàng rơi vào trên người bọn họ, xa xa là tường trắng, bụi hồng gai đỏ tười che phủ ngôi đền. Thời gian dường như dừng lại để giữ trọn vẹn bức tranh nhu hòa này, bức tranh ấy làm cho anh không nhận được nhẹ nhàng thờ phào một cái!

Sau khi Trác Minh Liệt đi Tiểu Thi bắt đầu lên tìm kiếm kế hoạch A. Nhưng cô tìm thật lâu cũng không ra một kế hoạch A cụ thể nào để ghi chép lại.

Tiểu Thi tìm được rất nhiều những tin tức vụn vặt cô cố ghép chúng lại với nhau và phát hiện đó là một hạng mục rất lớn của Trác thị. Hạng mục này liên quan đến những tin tức liên quan đến an toàn của quốc gia cho nên mới phải che giấu. Tin tức quan trọng như vậy, cô làm sao có thể nắm được. Mà dù

là cô có thể nắm được về sau làm sao có thể đối mặt với Trác Minh Liệt! Tiểu Thi khổ sở ôm lấy đầu.

“Mẹ. Mẹ làm sao vậy?” Cầu Cầu cẩn thận từng li từng tí đi tới bên cạnh Tiểu Thi vuốt tóc của cô “Có phải đầu vừa đau rồi hay không !”

“Không phải Cầu Cầu. Mẹ không có việc gì mẹ hỏi con này, Cầu Cầu cảm thấy là chú Triết Vũ tốt hay chú Trác Minh Liệt tốt?” Tiểu Thi nhìn Cầu Cầu có chút chần chừ hỏi.

“Cầu Cầu không biết, chú Triết Vũ sẽ cho Cầu Cầu mua món đồ chơi, chú Trác Minh Liệt sẽ đưa mẹ về nhà” Cầu Cầu nghiêm túc nói rõ ràng trong lòng nó không có cảm giác an toàn.

“Cầu Cầu” Tiểu Thi đem Cầu Cầu ôm vào trong lòng cô rút cuộc nên làm cái gì? Cuộc sống sau này nên làm như thế nào? Trong quá khứ là vấn đề mà cô chưa bao giờ nghĩ đến nhưng là bây giờ cô không thể không suy nghĩ! Cũng may căn phòng này Triết Vũ đã thanh toán tiền thuê phòng trong cả một năm, nhưng một năm sau cô nên làm cái gì?

“Cầu Cầu về sau chúng ta ở tại phòng nhỏ con có cảm thấy không thoải mái hay không?” Tiểu Thi nghiêm túc hỏi.

“Mẹ sẽ ở cùng Cầu Cầu sao?”

“Dĩ nhiên!”

“Cầu Cầu chỉ cần mẹ” Cầu Cầu ôm lấy cổ của Tiểu Thi hình như chỉ cần nó vừa buông tay cô sẽ biến mất!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Chỉ Trích

“Đứng lại!” Trác Minh Liệt sau khi dàn xếp xong chuyện của Tiểu Thi vừa tới tổng bộ liền bị người gọi lại, âm thanh như vậy anh nghĩ cũng không cần nghĩ chắc chắn là của cha anh!

Trác Minh Liệt đứng lại mặt không thay đổi xoay người lạnh lùng kêu một tiếng: “Đồng Sự Trưởng!”

“Trong mắt của anh còn có coi tôi là cha anh sao?” Trác phụ tức giận hỏi “Mấy ngày anh đã đi đâu? ! Anh biết việc anh phải làm bây giờ là làm gì không?”

“Dĩ nhiên biết!” Trác Minh Liệt tỉnh táo đáp lại.

“Biết anh còn cùng người đàn bà kia lui tới! Biết anh còn có thể không màng đến chuyện của công ty mà cùng cô ta chạy đến Canada! Trác Minh Liệt anh không nên đến gần người đàn bà kia nữa nếu không tôi cũng không thể bảo đảm an toàn của người thân của cô ta !” âm thanh ông Trác khàn khàn mà lãnh khốc.

“Cha rốt cuộc muốn tôi làm sao mới có thể làm cha vui vẻ? ?” Trác Minh Liệt bị cha chọc giận “Chẳng lẽ chỉ cần có phụ nữ bên cạnh tôi cha đều muốn diệt trừ sao? ! ! Được rồi tùy cha!”

“Việc học của Ti Nhã đã hoàn thành, tháng sau sẽ trở về nước. Hôn ước của anh vẫn có hiệu nghiệm đấy!” Ông Trác gần từng chữ nói.

Trác Minh Liệt nhìn hai mắt cha đỏ ngầu như muốn phun ra lửa. Anh không nói một lời trực tiếp đi vào thang máy.

“Tổng tài ngài trở lại!” Phụ tá nhìn thấy Trác Minh Liệt trở lại lập tức cầm một đồng tài liệu đến, “Những thứ này anh đều phải ký tên!”

“Hạng mục số ba đàm phán như thế nào rồi?”

“Tổng tài chuyện có chút kỳ quái. Mấy công ty đều giống như tập đoàn đầu tiên là tập đoàn Xích Ưng họ đều nói muốn gác lại để bàn lại!”

Trác Minh Liệt cầm bút máy lên nhẹ nhàng gõ vào mặt bàn “Anh lập tức đi điều tra mấy công ty gần đây có cùng công ty khác tiếp xúc qua hay không! Tốt nhất có thể biết đến vấn đề mà bọn họ đề nghị hoãn hội nghị là gì!”

“Tôi biết rồi tổng tài, chỉ là” phụ tá muốn nói lại thôi.

“Còn có chuyện gì?”

“Sau khi anh đi Đồng Sự Trưởng triệu tập Hội Đồng Quản Trị tạm thời! Nói là anh về sau chỉ cần phụ trách hạng mục số ba còn chuyện về phần kế hoạch A anh không cần tham dự!”

Trác Minh Liệt cười lạnh một tiếng: “hạng mục số ba hay là kế hoạch A quan trọng nếu như ông ấy cảm thấy kế hoạch A không có lời nói của tôi thì có thể đẩy mạnh rất tốt thì không có vấn đề!”

Đối với bản thân, Trác Minh Liệt luôn có lòng tin nhất chính là phương diện kỹ thuật điện tử này. Những năm gần đây chỉ cần dính đến phương diện này anh chưa bao giờ để thua ai. Một lần duy nhất chính là vào năm năm trước, lần đầu tiên tổ chức cuộc cạnh tranh về Internet anh đã thua bởi một người tên là Hóa Ảnh Xích Viêm.

Anh đối với người này thật sự rất tò mò nhưng là bất kể dùng cách nào cũng không thể điều tra ra thân phận chân thật của anh ta! Hi vọng anh ta chỉ là một người chơi trò chơi đơn thuần!

“Đúng rồi dạ tiệc từ thiện của công ty đã định vào 16 tháng này, đây là danh sách khách mời! Xin ngài xem qua!”

Trác Minh Liệt nhận lấy liếc mắt nhìn liền vút sang một bên.

“Anh đi tìm cho tôi mấy người có chiều cao từ 150—160 centimet làm người mẫu ở giữa!”

? ? Phụ tá kinh ngạc “Nơi nào có người mẫu lùn như vậy ?”

“Đúng! Nếu tôi tìm được sao lại còn cho anh đi tìm!” Trác Minh Liệt nhìn phụ tá cười bí hiểm.

Phụ tá ủ rũ cúi đầu, vị tổng tài này toàn ưa thích làm mấy cái chuyện cổ quái!

Trác Minh Liệt mở máy vi tính ra xi căng đan trước về anh đều không thấy. Nhìn lại tờ báo trên bàn cũng đều không có. Theo lý thuyết, lần này anh bắt ngờ lên đường sẽ phải có tin tức mới đúng! Chẳng lẽ? Chẳng lẽ đứt dây động rừng rồi! Trác Minh Liệt chợt nghĩ đến, cái hành động bất đảm chớ sẵn kia lúc trước có lẽ là không sáng suốt! Cứ như vậy, đầu mối cũng đứt! Lần sau nếu bọn họ lại xuất hiện chỉ sợ không phải là bọn vô về như bây giờ!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Tiệm Bán Hoa

“Vương bí thư, giúp tôi kết nối với tiệm bán hoa!”

“Tổng tài, tiệm bán hoa nào?”

“Phía dưới đây!”

Lời nói vừa cất ra thì đúng lúc bị Liên Na đi qua nghe thấy cô khinh thường cười cười đi vào phòng làm việc của Trác Minh Liệt.

“Chào anh, tôi là Trác Minh Liệt!”

“Trác tiên sinh, ngày mạnh khỏe. xin hỏi ngày có việc gì ?”

“ 16 tháng này tôi có tổ chức một dạ tiệc từ thiện. Sử dụng hoa tươi do Tiểu Thi phụ trách! Anh giúp tôi truyền đạt lại!”

Trác Minh Liệt vừa để điện thoại xuống đã nhìn thấy Liên Na diêm dúa lẳng lơ mà quyến rũ loại giá rẻ đứng ở cửa .

“Tổng tài dạ tiệc từ thiện lần này anh có muốn tôi giúp anh gọi bạn gái hay không?” Bộ mặt kỳ vọng của ta thật sự là hi vọng chuyện năm ngoái lại có thể tái diễn. Năm ngoái vào hôm dạ tiệc từ thiện Trác Minh Liệt bởi vì chưa chuẩn bị, cuối cùng chỉ có thể để cho cô đảm đương làm bạn gái tạm thời, lại tặng cho cô một bộ PARADA kiểu mới nhất của thời trang mùa xuân!

“Chuyện này cô giúp tôi đi chuẩn bị đi!: Trác Minh Liệt cúi đầu tiếp tục xem tài liệu.

Liên Na mừng rỡ như điên cười trộm rồi đi nếu muốn cô phụ trách thì cô mà chỉ có thể tạo chuyện ngoài ý muốn thôi. Nói không chừng năm nay còn có thể thu hoạch ngoài ý muốn! Nếu như Trác Minh Liệt chịu cho cô cơ hội việc kia cô có thể suy nghĩ một chút!

“Chị Liên Na có chuyện gì mà vui như thế!” Vương bí thư nhìn thấy nụ cười sáng lạn của Liên Na tò mò hỏi.

“Anh.” Liên Na nhìn Vương bí thư tốt bụng nói “Chuẩn bị cẩn thận một chút, dạ tiệc từ thiện lần này sẽ có rất nhiều người đàn ông anh tuấn tiền nhiều, cực phẩm tốt nhất định phải biết điều mà nắm chặt!”

? ? Vương bí thư mặt không hiểu dạ tiệc từ thiện cô có thể đi được sao?

“Uy Tiểu Thi sao? Tôi ở tiệm bán hoa.” Ông chủ tiệm bán nhận được điện thoại của Trác Minh Liệt liền vội vàng gọi cho Tiểu Thi.

“Ông chủ ông khỏe chứ! Thật ngại gần đây tôi có rất nhiều việc cũng không tới kịp để nói cho ông!” Tiểu Thi rất xin lỗi nói.

“Nếu là người khác tôi đã sớm cho ra cửa rồi. Nhưng cô không phải là người như vậy cô không cần tới làm cũng có thể mang lợi ích cho chúng tôi!” Ông chủ cười ha hả nói: “công ty Thái Từ Gia vào ngày 16 muốn tổ chức dạ tiệc từ thiện anh ta chỉ định muốn cô tới phụ trách việc hoa tươi cho hội trường! Tiểu Thi đây chính là cái đơn đặt hàng không lỗ a!”

Tiểu Thi nghe thế, cái tin tức này làm cho cô không mấy vui vẻ cô cảm giác như Trác Minh Liệt hình như đang thương hại cô. Cô không thích cảm giác như thế. Nhưng cô lại không thể cự tuyệt!

“A ông chủ tôi biết rồi. Mấy ngày nữa tôi sẽ tới sớm đến cửa hàng để chuẩn bị chuyện này!”

“Mẹ Cầu Cầu có thể đi nhà trẻ không?” Cầu Cầu lôi vạt áo của Tiểu Thi, nó đã học thuộc lòng hết bực sách nhỏ rồi.

“Cầu Cầu” Tiểu Thi vuốt mặt của Cầu Cầu “Về sau Cầu Cầu có thể sẽ phải đổi sang một khu nhà trẻ khác!”

“Tại sao mẹ? Cầu Cầu muốn cùng Mộc Mộc chơi đùa”. Tiểu Thi ôm Cầu Cầu dịu dàng nói:

“Cầu Cầu, tiền học phí nhà trẻ rất cao chờ đến khi học xong học kỳ này. Mẹ có thể sẽ không kiếm ra được học phí nhiều như vậy, cho nên sẽ phải tìm một cái nhà rẻ hơn một chút, nhưng con không cần lo cho mẹ chỉ cần Cầu Cầu ngoan, mẹ nhất định sẽ làm việc thật giỏi”

“Mẹ, Cầu Cầu nhất định sẽ không nhớ nhưng cái nhà trẻ kia?” Cầu Cầu mặc dù không quá hiểu ý của nhưng là nó biết nếu bây giờ nó học ở đây sẽ mang đến khó khăn cho mẹ.(ôi ta thích bé CC quá ước gì về sau ta có đứa con như thế híc)

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Lâm Vào Đường Cùng

“Cầu Cầu sao con có thể ngoan như vậy” Tiểu Thi quỳ một chân trên đất ôm lấy Cầu Cầu cố gắng không chế nước mắt của mình.

Đưa Cầu Cầu đi nhà trẻ, cô đi đến tiệm bán hoa.

“Tiểu Thi cô đã tới, chuyện trong nhà xử lý như thế nào rồi? Ông chủ quan tâm hỏi.

“Cám ơn ông chủ đã quan tâm về căn bản thì đều tốt rồi!” Tiểu Thi gượng cười. “Tôi muốn đi đến hội trường xem trước một chút, sau đó sẽ trở lại bàn bạc với ông!”

“Không vội vẫn còn thời gian!” Ông chủ rất bất quái mà cười: “Chuyện của cô và Thái Từ Gia như thế nào?”

Tiểu Thi nắm tóc “Ông chủ, tôi đi trước!”

Tiểu Thi vội vàng đổi chủ đề, cũng như vội chạy trốn mà chạy mất rồi, trong lòng cô thật sự quá loạn.

Lần nữa bước vào Trác thị đã không còn có người đi tới căn cô thậm chí là những an ninh kia đều mang ba phần tôn trọng mập mờ. Tâm tình Tiểu Thi không khỏi hồng hót những thứ này thật sự không phải là điều cô muốn.

“Tiểu thư tôi ở tiệm bán hoa Hâm Hâm tới xem xét hội trường!” Tiểu Thi miễn cưỡng cười.

“A cô chính là tiểu thư Tiểu Thi!” Tiếp thị viên cũng không trực tiếp nói cho cô biết việc nay cần liên lạc với ai mà lại cứ quan sát cô từ trên xuống dưới. “Chuyện này cô đi tìm tiểu thư Liên Na đi, đó là phụ tá hàng đầu của tổng tài!”

Tiểu Thi chân trước vừa mới đi thì mấy nhân viên nữ liền tụ lại bàn bạc: “cô ta chính là cô gái ở trên báo sao, thực sự không ti được nhìn qua là một cô gái rất đơn thuần nhưng tâm cơ thật nặng a!”

“Đôi diện nhìn giống như cô ta mới ở thôn lên ha ha!”

Nghe từng câu khó nghe, tiếng cười nhạo giống như từng thanh đao nhọn đâm vào trái tim Tiểu Thi nhưng cô lại cái gì cũng không thể nói, cũng không thể làm.

Đến lâu mười sáu cô quả thật thành động vật hiếm quý cho bọn họ vây xem. Mọi người chỉ chỉ chỗ chỗ bình phẩm từ đầu đến chân. Cô rốt cuộc không nhìn được: “các anh rốt cuộc đang nhìn cái gì? ? ? Hiếu kỳ như thế thì các anh đi hỏi tổng tài các anh thì sẽ rõ! !” Tiểu Thi rống giận “Trừ chỉ chỉ chỗ chỗ các anh còn biết cái gì? Một đám thị phi chẳng phân biệt được trái phải!”

Trác Minh Liệt nghe thấy ồn ào ở phía bên ngoài thả tài liệu trong tay ra rồi đi ra ngoài cửa.

Người ở cả tầng nhất thời như không có ánh mà vộ vàng biến mất chỉ còn mỗi Tiểu Thi đứng ở nơi đó phát giận. Vừa ngẩng đầu thấy Trác Minh Liệt đứng cách đó năm thước hai tay chấp sau lưng mặt trầm tĩnh.

“Thế nào?” Anh hỏi.

“Không biết!” Tiểu Thi nhìn anh một chút trầm giọng nói: “Trác tiên sinh tôi tới xem hội trường dạ tiệc!” Trong âm thanh của cô có ẩn nhẫn cả sự khó chịu, Trác Minh Liệt cau mày “Những chuyện kia cô không cần phải để ý! Không bao lâu sẽ không có ai nhớ đến đâu!”

Tiểu Thi vừa gật đầu vừa đi về phía trước.

“Cô đi đâu vậy?”

“Hội trường!”

“Gọi Liên Na dẫn cô đi!”

Trác Minh Liệt gọi Liên Na lên “Đây là Tiểu Thi- người sẽ phụ trách hoa tươi bố trí cho hội trường!”

“Tổng tài bố trí hội trường không phải có người phụ trách riêng của công ty sao?” Liên Na khinh thường hỏi, làm Tiểu Thi có chút lúng túng.

“Sắp xếp của tôi cô chỉ cần thi hành!” Trác Minh Liệt rất không hài lòng.

Liên Na ý thức được mình nói sai, liếc nhìn Tiểu Thi một cái, vô cùng thiếu kiên nhẫn mà dắt cô đến hội trường

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Ác Nữ Lấn Hiếp Người

“Em gái!” Liên Na nhìn Tiểu Thi tò mò đi khắp nơi, rất không khách khí nắm cô lại “Cô không cần đi loạn, cô không biết giày của cô sẽ cạo hồng hết thảm nơi này sao?”

Tiểu Thi có chút lúng túng chỉ có thể cời giày ra, từ từ đi.

“Tiểu thư Liên Na, vị trí số 1 và vị trí số 3 cần đặt cây xanh, tôi nghĩ các vị thuê sẽ tốt hơn. Còn vị trí hoa tươi, tôi có thể giảm 20% cho các vị.”

“Chuyện cười!” Liên Na loay hoay móng tay của mình “Chúng tôi đường đường Trác thị còn phải nhận 20 % ưu đãi của các cô sao?”

“Tôi không phải có ý này” Tiểu Thi lui về phía sau cây xanh “thực ra nói, như vậy các vị cũng sẽ vẫn dùng tới thuê...” lời nói của Tiểu Thi còn chưa dứt, Liên Na chợt đẩy cô xuống một cái thật mạnh. Cô lui về phía sau, vừa lui chợt đụng phải thứ gì. Chỉ thấy vang một, Tiểu Thi nhất thời cảm thấy đau nhói, vừa thử khẽ động lòng bàn chân chợt đau kịch liệt. Cô định thần nhìn lại thì ra là đụng phải một xô ly rượu. Hiện tại chân của cô đã bị mảnh vụn đâm thủng máu tươi chảy dài.

“Cô....tại sao đẩy tôi!” Tiểu Thi chịu đựng đau nhức chất vấn Liên Na.

(ôi ta ghét cái con này thế ,,,, thôi đồ ghét nhất còn ở phía sau hu hu)

“Buồn cười, rõ ràng là chính cô tự lui lại còn quay lại cắn ngược tôi. Thật là không biết xấu hổ, đừng tưởng rằng cô và tổng tài có xi căng đan thì ngon. Thấy không, bộ quần áo của tôi đều là hắc nanh ấy đưa ồ! Cho nên đừng quá đề cao chính mình!”

Tiểu Thi rút miếng thủy tinh ở dưới chân ra chống tường đứng lên.

“tiểu thư Liên Na cô cùng anh ta có quan hệ gì tôi không cần biết. Nhưng nếu như cô làm vậy là vì nhằm vào tôi, thì cô nhầm rồi, tôi cũng không có để bắt nạt như vậy đâu!” Tiểu Thi chợt đi tới trước mặt Liên Na đem hay tay tràn đầy máu tươi bôi lên y phục đắt giá của cô ta.(oh oh yeah!!!!!!!!!!!!!!)

! Liên Na thét chói tai.

Tiểu Thi thắng lợi cười, dù là thỏ nóng này cũng là sẽ cắn người.

“Cô!” Liên Na giận dữ muốn đánh lại thì Trác Minh Liệt lại đi vào. Tiểu Thi vừa nhìn thấy anh tới lập tức đem hai chân chày máu tươi nhét vào bên trong giày.

“Có chuyện gì?” Trác Minh Liệt hỏi.

“Tổng tài người phụ nữ này muốn giết tôi!” Liên Na đỏ mặt thay đen cổ ý cáo trạng trước. Trác Minh Liệt cau mày nhìn Tiểu Thi. Nhưng cô không nói một lời đôi tay khoanh trước ngực.

“Cô đi ra ngoài!” Trác Minh Liệt giận dữ mắng mỏ Liên Na.

“Tổng tàiquần áo của tôi!” Trác Minh Liệt nhìn thấy vết máu. trên áo của Liên Na

“Người nào bị thương?” Anh hỏi.

“Là của tôi, tay cô ta quần lên tay tôi!” Liên Na cố làm ra sợ hãi kêu lên.

“Y phục của cô công ty sẽ bồi thường cho cô, còn bây giờ cô có thể ra ngoài!”

Liên Na tức giận đứng đờ đẫn đi ra ngoài, Tiểu Thi vẫn đứng ở góc bình tĩnh khác thường.

“Cô ta bắt nạt cô ?”

“Không có chuyện gì xảy ra chứ?”

“Tôi không muốn gây ra phiền toái! Trác tiên sinh nếu như không có chuyện tôi đi về trước đây. Đứng rồi về cây xanh các anh muốn thuê hay là mua?”

“Toàn bộ mua!” Trác Minh Liệt nhìn chằm chằm ánh mắt của cô.

“Tốt, vậy tôi đi về!” Tiểu Thi cố nén đau đớn ở dưới lòng bàn chân, đi tới bên cạnh Trác Minh Liệt. “Đứng rồi đồng ly kia tôi sẽ bồi thường!”

Khi cô đi tới trong hành lang máu tươi đã dọc theo giày cao gót màu trắng chảy ra bên ngoài vì vậy mà khi đi đâu cũng để lại vết máu lấm tẩm.

Thi Thi kiên cường. Đừng ngừng lại không phải sợ thương! Tiểu Thi càng không ngừng khích lệ mình kiên trì đi về phía trước. Vẫn nhìn theo bóng dáng cô rời đi Trác Minh Liệt rốt cuộc cũng nhìn thấy sự khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Cinderella

“Đứng lại!” Trác Minh Liệt chợt trầm giọng nói.

Tiểu Thi chợt dừng lại, từng bước chân truyền tới đau đớn để cho cô hít vào một ngụm khí lạnh.

Anh đi tới bên người cô nhìn chằm chằm vào hai chân của cô sau đó ngồi chồm hồm xuống đem giày cô cởi ra.

“Chuyện này là chuyện gì xảy ra?” Anh luôn luôn trầm tĩnh nhưng lần này lại lần vãi phần gấp gáp.

“Tôi không cẩn thận đã dẫm vào mảnh thủy tinh vỡ!” Cô cắn môi nhẹ nói “Trác tiên sinh anh buông ra đi! Bị nhóm người của công ty nhìn thấy thì không được tốt đâu!”

Trác Minh Liệt buông chân của cô xuống không nói lời gì mà đem cô diu vào phòng làm việc. Trong toàn bộ quá trình anh đều không nói một câu

nào, Tiểu Thi cảm giác giống như anh đang tức giận.

Anh lấy hộp cứu thương ở trong ngăn kéo ra cẩn thận giúp cô lau máu trên vết thương đi sau đó cẩn thận băng bó, động tác chậm chạp mà dịu dàng.

“Lần sau cẩn thận một chút!” Âm thanh của anh chân thật đáng tin mang theo vài phần ra lệnh. Tiểu Thi im lặng gật đầu một cái.

Bởi vì bị băng bó mà chân của Tiểu Thi không cách nào cho vào bên trong giày.

Trác Minh Liệt mở phiến cửa ngằm phía sau ghế làm việc này ra rồi đi vào trong đó một lúc sau anh lấy ra một đôi giày nữ vẫn còn rất mới. Tiểu Thi giật mình nhìn anh, thật sự không thể tưởng được anh có sở thích này!

“Này, tôi biết cô đang nghĩ gì đấy!” Ngữ điệu trong giọng nói của Trác Minh Liệt chợt trở nên có phần nhẹ nhõm “Những thứ này không phải là của tôi mà là tác phẩm tôi cất giấu!”

Tiểu Thi cũng buồn lòng “Thật là không nghĩ anh còn có sở thích này!”

Trác Minh Liệt chợt trầm mặc, anh lấy từ trong đó ra một đôi giày cao gót màu đỏ đến gần Tiểu Thi ra hiệu “Cô thử đi xem có vừa không?”

Tiểu Thi cho thử chân vào bên trong giày nhưng phát hiện kết quả không được vì vậy lắc đầu một cái.

“Tôi còn nghĩ là cô có thể vừa!” Anh đem giày thả lại trong hộp giày.

Tiểu Thi phát hiện Trác Minh Liệt đối với đôi giày màu đỏ kia hình như rất yêu thích vì vậy không nhịn được hỏi: “Đôi giày kia có phải là tác phẩm anh thích nhất?”

“Không! Nó là một đôi bình thường nhất!” Trác Minh Liệt cầm giày cẩn thận chu đáo “Nhưng căn bản không ai ăn đi vừa được!”

Tiểu Thi nhìn đôi giày hình như thật giống với đôi giày của học sinh cấp 3.

“Nhỏ như vậy giống như là cho một cô bé!”

“Thật sao? Cô biết đôi giày này gọi là gì sao?”

“Giày còn có tên?” Tiểu Thi không hiểu.

“Nó gọi là gấp gờ! một trong những đôi thuộc dòng sản phẩm của Cinderella!” Trác Minh Liệt cười cười một nụ cười dịu dàng hiếm thấy, Tiểu Thi giống như hiểu rõ một chút, vì vậy nói: “Nếu như lúc ấy anh gấp gờ một tiểu cô nương, lâu như vậy cô ấy nhất định đã trưởng thành. Giày thủy tinh của anh không tìm được cô ấy rồi!”

Trác Minh Liệt ngẩn ra chán nản đem giày cất đi. Là tại năm tháng trôi qua, người đi vừa tại sao lại có thể không thay đổi!

“Tôi nói sai gì sao?”

“Không có. Tôi đưa cô xuống lầu!” Trác Minh Liệt đỡ Tiểu Thi dậy, đi ra ngoài cửa.

“Trác tiên sinh tôi nghĩ tôi có thể tự mình đi được!” Tiểu Thi cười khô khốc, xưa đâu bằng nay, cô không thể làm theo ý mình như vậy nữa rồi.

“Cô sợ?” Trác Minh Liệt dán sát lỗ tai của cô hỏi.

“Trác tiên sinh không sợ sao?” Tiểu Thi hỏi ngược lại.

“Vương bí thư” Trác Minh Liệt chợt gọi người từ căn phòng bên cạnh nói: “Cô đưa tiểu thư Tiểu Thi xuống đi!”

Tiểu Thi đưa một cánh tay cho thư ký khắp khiêng đi xuống. Cô vừa đi Trác Minh Liệt lập tức gọi Liên Na đi vào.

“Tôi muốn biết, vừa rồi rốt cuộc xảy ra việc gì! ánh mắt Trác Minh Liệt lạnh lẽo khiến Liên Na không biết trốn đi chỗ nào, chỉ có thể nói ra sự thật.

“Đây là lần thứ hai! Liên Na, cô biết tôi làm việc đều theo nguyên tắc, quá tam ba bận! Lần sau nếu như xảy ra chuyện tương tự, xin mời cô không cần đến Trác thị nữa! Còn nữa, bây giờ cô không phải là trưởng thư kí của tôi nữa, cô bị hạ xuống một bậc đi!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Mộc Mộc Cầu Cầu

Cả người Liên Na ngậy người. Cô không nghe lầm chứ người đàn ông này sao lại có thể vì cái người giao hoa đó mà nghiêm luật trừng phạt cô như thế !

“Tổng tài tôi...” Liên Na còn muốn nói điều gì lại liếc thấy trong mắt Trác Minh Liệt ẩn nhẫn chán ghét. Cô chợt hiểu mình đã ở chạm đến ranh giới cuối cùng của anh rồi. Những năm gần đây nếu không phải tư cách cô chuyên nghiệp vượt qua thử thách thì sợ rằng sớm bị anh đuổi đi!

Liên Na im lặng, lui ra khỏi phòng làm việc của Trác Minh Liệt, hai tay nắm chặt móng tay hung hăng đâm vào lòng bàn tay.

“Cô giao hoa! ! Cái thù này, tao nhất định phải báo!” Ánh mắt Liên Na ác độc xuyên thấu qua tấm thủy tinh sáng ngời của Cao ốc xuyên xuống một cửa hàng phía dưới.

Tại Nhà trẻ Ngôi Sao Mộc Mộc vài ngày rồi mới nhìn thấy Cầu Cầu, Mộc Mộc phát hiện cậu ta giống như cao lên. Mộc Mộc nhìn cậu ta, không có phản ứng đến gần cậu. Cầu Cầu cảm thấy không thú vị, ngậm miệng lại toàn bộ thân thể nhỏ nhỏ nằm cả trên bàn nhỏ, gương mặt buồn buồn không vui.

“Cậu làm sao vậy? Mẹ tôi đâu?” Mộc Mộc chợt nói chuyện lễ, đáng vẻ thẳng thắn khiến Cầu Cầu cực kỳ kinh ngạc. Mẹ nó khi nào trở thành mẹ của cậu ta?

“Cậu nói là mẹ tôi sao?” Cầu Cầu tiến lên một bước xác định.

“Mẹ tôi, cô ấy đã đồng ý làm mẹ tôi đấy!” Lời nói của Mộc Mộc chợt thay đổi.

“Mẹ tôi!” Cầu Cầu đỏ mặt lên.

“Mẹ tôi!” Mộc Mộc nhìn chăm chăm Cầu Cầu gương mặt kiêu căng!

Hai đứa bé cứ anh một lời tôi một lời sút chút nữa là đánh nhau may mà Thẩm Từ Quân tới. Cô nghe nói gần đây Cầu Cầu luôn nghỉ học vì vậy rất muốn biết Tiểu Thi đã xảy ra chuyện gì, ai ngờ vừa tới cửa phòng học đã nhìn thấy Cầu Cầu và Mộc Mộc đang tranh cãi nhau!

“Mộc Mộc, Cầu Cầu” Thẩm Từ Quân vội vàng kéo bọn họ ra ngoài “Các con đang làm gì vậy?”

“Cô giáo, Mộc Mộc nói mẹ con là mẹ của cậu ta. Cô giáo, mẹ có phải không cần con nữa hay không?” Cầu Cầu nói xong, đôi mắt lại đỏ lên, Thẩm Từ Quân phát hiện tên tiểu tử này đặc biệt không có cảm giác an toàn.

Ngược lại, Mộc Mộc lúc đó đáng vẻ lại rất giống ba của nó Trác Minh Liệt chỉ hung hăng đứng nhìn. Chính vì nguyên nhân này mà Thẩm Từ Quân không thích việc giao tiếp với Mộc Mộc. Cô gọi người tới dọn dẹp Mộc Mộc cho tốt còn mình dắt Cầu Cầu tới phòng làm việc.

Nhìn Thẩm Từ Quân mang Cầu Cầu đi, Mộc Mộc cúi đầu nhỏ xuống. Tay nhỏ bé cầm túi xách lên, lấy ra từ trong đó một cái Transformers nhỏ nhỏ, đó là món quà ba đưa cho nó nói đây là bản số lượng có hạn, vốn nó định hôm nay sẽ mang tới đưa cho Cầu Cầu nhưng.....! (Ồ ô thương bé Mộc của ta hu hu hu hu)

“Tôi uống chút đồ!” Thẩm Từ Quân cho Cầu Cầu một ly sữa. Nhìn tiểu tử kháu khỉnh này làm cho người ta cảm nhận được tình thương của mẹ tràn lan

“Cầu Cầu, gần đây mẹ con có phải là có chuyện gì hay không? Tại sao lâu như vậy Cầu Cầu không tới nhà trẻ?” Thẩm Từ Quân vuốt đầu nó hỏi.

“Không thấy chú Triết Vũ đâu, mẹ con đi tìm chú ấy không tìm được nên mẹ rất đau lòng” Cầu Cầu nói một mạch cho xong, Thẩm Từ Quân nghe cảm giác như bị rơi vào trong biển sương mù, nhưng cô biết Tiểu Thi là gặp phải chuyện không hài lòng.

“Mẹ luôn khóc lại còn nhức đầu, Cầu Cầu thật là sợ” Cầu Cầu vừa nói trong đáy mắt của nó quả thật vẫn còn cất dấu, ẩn nhẫn sợ hãi, Thẩm Từ Quân đau lòng đứng lên đưa nhỏ này tại sao lại có thể trưởng thành sớm như vậy! Nó và Mộc Mộc thật đúng là một đôi quái thai!

“Cầu Cầu ngoan không phải sợ! Có cô giáo ở đây Cầu Cầu có thể nói với cô giáo về chú Triết Vũ là ai được hay không?”

“Chú Triết Vũ...” Cầu Cầu nắm đầu “Chú Minh Liệt cũng đã hỏi như vậy nhưng chú Triết Vũ chính là chú Triết Vũ” Nó làm sao biết chú ấy là ai chứ!

“Chú ấy là bạn trai của mẹ sao?”

Cầu Cầu không biết trả lời làm sao nhưng nó hiểu chú ấy không là bạn trai của mẹ ! Vì vậy nó nhìn Thẩm Từ Quân rồi nhẹ nhàng lắc đầu! Thẩm Từ Quân thở dài cuối cùng hiểu một chút!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 78: Trục Giác Của Phụ Nữ

Thẩm Từ Quân an ủi Cầu Cầu một lúc thì đã đến thời gian tan học. Tới giờ Tiểu Thi tới đón Cầu Cầu tan học rồi.

“Thẩm tiểu thư, Cầu Cầu lại gây phiền toái cho cô rồi !” Tiểu Thi nhìn thấy Cầu Cầu đang ở cùng Thẩm Từ Quân cho là nó vừa làm sai điều gì đó.

“Tiểu Thi chân của cô sao thế?” Thẩm Từ Quân nhìn thấy chân Tiểu Thi có chút không bình thường.

“Không có việc gì chỉ là bị thương nhẹ thôi” Tiểu Thi cảm kích nói “Cám ơn cô đã quan tâm”

“Tiểu Thi cô có thể gọi tôi là Từ Quân đừng gọi là Thẩm tiểu thư nghe thật là xa lạ!” Thẩm Từ Quân cười nói.

“Có thật không? Tôi có thể gọi cô là Từ Quân?” Tiểu Thi vui vẻ hỏi.

“Dĩ nhiên nếu như cô không phải ghét bỏ, chúng ta còn có thể làm bạn tốt nha !”

“Tất nhiên là không rồi!” Ở chỗ này Tiểu Thi không có bạn bè có thể cùng Thẩm Từ Quân làm bạn cô dĩ nhiên rất nguyện ý! Huống chi đối với Thẩm Từ Quân cô luôn có cảm giác giống như cô và cô ấy đã làm bạn lâu lắm rồi !

“Tôi nghe Cầu Cầu nói gần đây cô gặp phải chuyện không vui, nếu như cần tôi có thể giúp một tay, nhất định không nên khách khí!” Thẩm Từ Quân chân thành nói.

Tiểu Thi sờ tóc theo thói quen cười cười “Cám ơn cô Từ Quân! Nếu như cần tôi nhất định sẽ tìm cô!”

“Tiểu Thi!” Thẩm Từ Quân quả thật cảm thấy giống như là mê muội. mỗi lần cô nhìn thấy Tiểu Thi đều sẽ nghĩ đến Lâm Thi Ngữ. “Nhà của cô ở đâu?”

“Đường Hạnh phúc!”

“Không tôi là nói cha mẹ cô cơ!”

Tiểu Thi khốn hoặc nhìn Thẩm Từ Quân “ Có phải cô vẫn cảm thấy tôi giống Lâm Thi Ngữ ? Cha mẹ tôi là người gốc Hoa, tôi lớn lên tại Vancouver - Canada !”

“Làm sao cô lại biết chứ?” Ở trong lòng Thẩm Từ Quân giống như kêu to trên thế giới, tại sao có thể có hai người cho cô cảm giác giống nhau như thế chứ!

“Đúng rồi, Từ Quân tôi có việc mong cô có thể giúp đỡ!” Tiểu Thi nói “Ngày mai tôi phải đi đến Trác thị để giúp họ bố trí hội trường, cô có thể giúp tôi chăm sóc Cầu Cầu được hay không?”

“Đương nhiên là có thể!” Thẩm Từ Quân dắt tay của Cầu Cầu “Con trai của cô thật rất đáng yêu, ba nó...”

“Thẩm Từ Quân không còn sớm, tôi nên trở về làm cơm tối, có thời gian chúng ta tán gẫu tiếp!” Tiểu Thi thay đổi đề tài. Thẩm Từ Quân cũng cảm thấy mình có phần đường đột vì vậy ngượng ngùng cười.

Tiểu Thi dẫn Cầu Cầu đi qua phòng học, lúc đó Mộc Mộc vẫn còn đang chờ phụ tá của Trác Minh Liệt tới đón. Nó cảm nguyên cái Transformers, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng dán vào cửa thủy tinh, đôi mắt đen nhánh theo sát bóng dáng của Tiểu Thi, cả khuôn mặt tràn đầy mất mát. Bóng dáng nhỏ nhỏ ấy phản lại vào lúc mặt trời lặn tạo cho người ta cảm giác ưu thương khác thường.

“Tiểu Thiếu gia, chúng ta về nhà thôi!” Từ bên ngoài phụ tá đi vào cầm túi sách nhỏ của nó lên. Bất chợt Mộc Mộc lại chạy vù ra bên ngoài.

“Tiểu Thiếu gia!” Phụ tá ở phía sau, kêu to.

Mộc Mộc đuổi ra cửa chính, bình tĩnh nhìn bóng dáng của Tiểu Thi và Cầu Cầu đang từ từ biến mất ở khúc quanh.

“Cầu Cầu, sao hôm nay con lại ở cùng với cô giáo Từ Quân ?” Tiểu Thi hỏi con trai.

“Bởi vì Mộc Mộc”

“Mộc Mộc?” Tiểu Thi chợt nghĩ đến hôm nay hình như không có thấy Mộc Mộc.

“Ừ cậu ta nói mẹ là mẹ của cậu ta!” Cầu Cầu bắt mắt nói.

? Tiểu Thi ngăn ra ngừng lại “Chúng ta bây giờ quay lại xem bạn ấy có sao không nhé?”

“Tại sao?”

“Mộc Mộc không có mẹ là một đứa bé đáng thương”

Tiểu Thi hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của Cầu Cầu một cái. Cầu Cầu gật gật đầu, liền theo mẹ quay trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Bố Trí Hội Trường

Tiểu Thi vừa tới cửa nhà trẻ đã nhìn thấy xe của Trác Minh Liệt vì vậy cô không tiếp tục đi vào trong. Mộc Mộc dán ở cửa sổ xe nhìn thấy Tiểu Thi.

“Mẹ” nó tự lẩm bẩm.

Đáng tiếc Trác Minh Liệt đang gọi điện thoại, nên không chú ý đến. Chờ anh nói chuyện điện thoại xong, nghe được Mộc Mộc đang gọi mẹ thì lúc đó Tiểu Thi đã dẫn Cầu Cầu rồi đi rồi.

“Tổng tài dạ tiệc từ thiện đã chuẩn bị xong chưa?” Phụ tá hỏi.

“Ừ” Trác Minh Liệt không chút để ý, chỉ ừ một tiếng.

Năm nay không biết có điều gì đổi mới không, dạ hội từ thiện này chính là do ông của Trác Minh Liệt phát động, đến nay đã kéo dài nhiều năm. Hàng năm vào cuối tháng tư đầu tháng năm, công ty đều cử hành các hoạt động từ thiện, khuyến góp tiền, quần áo,...cho dân nghèo. Cũng nhờ các hoạt động này mà hình tượng của Trác thị ngày càng được xây dựng vững trãi.

“Tổng tài năm nay sẽ mời ngôi sao của giới giải trí sao?” Hai mắt phụ tá tỏa sáng. Từ trong kính chiếu hậu Trác Minh Liệt nhìn anh ta cười như không cười “Dù có mời anh cũng không có cơ hội nhìn thấy đâu!”

“Tổng tài...”

“Chăm Mộc Mộc cho tốt nếu không cẩn thận đến chén com của anh!” Giọng của Trác Minh Liệt chợt trở nên âm trầm, phụ tá lập tức im miệng.

Đào mất đã đến ngày 16, hôm nay ở cửa Trác thị đã sắp xếp các vệ sĩ canh giữ. Bởi vì dạ tiệc từ thiện ở tầng thứ 10 của khách sạn, không có vé mời hay có chứng cứ làm việc tại đây thì không thể đi vào, cho nên những phóng viên cũng chỉ có thể đứng ở cửa hy vọng có thể lấy được chút tin tức.

“Tiểu Thi, chân của cô thế nào rồi?” Ông chủ cửa hàng bán hoa nhìn thấy Tiểu Thi đi làm khá sớm, ân cần hỏi.

“Cơ bản đã không sao!” Tiểu Thi mỉm cười nói “Vết thương nhỏ không tính là cái gì”

“Tiểu Thi hôm nay cô phải nghỉ ngơi cho tốt đi. Dạ tiệc bên kia tôi đã để cho con gái của tôi đi rồi!” Ông chủ cười ha hả nói.

Tiểu Thi nhất thời hiểu, nghe nói hôm nay sẽ có rất nhiều danh nhân đến ông chủ có lẽ cũng muốn đưa con gái đến để mở rộng tầm mắt thôi.

“A được thôi! Cảm ơn ông chủ, vậy tôi đi về” Tiểu Thi cảm lên áo khoác rồi rời khỏi, thời gian vẫn còn sớm Cầu Cầu lại không ở nhà, cô thật sự không muốn trở lại ngôi nhà vắng ngắt đó. Vì vậy lưng chừng đi dạo trên đường cái.

“Liên Na, chuyện bạn gái của tổng tài cô phải tìm nhanh lên một chút! Đừng để như năm ngoái anh ấy sẽ tức giận!” Vương bí thư tốt bụng nhắc nhở. Liên Na khinh thường khinh miệt cười: “Cô biết cái gì! Như thế nào, bộ cánh này của tôi có xinh đẹp không?”

Vương bí thư nhìn cô ta một cái “Đi nhanh lên.” Liên Na quay đầu lại nhìn thấy Trác Minh Liệt đang từ bên ngoài đi vào. Cô ta lập tức ảo não chạy vào hội trường.

“Những loại hoa này, bày ra như vậy, lát nữa các vị khách đi tới thì đi như thế nào!” Liên Na khua chân múa tay vốn dĩ cô ta làm như vậy là có ý muốn làm khó Tiểu Thi, ai ngờ phát hiện cô ấy lại không có tới.

“Tiểu Thi đâu?” Cô ta hỏi.

“Hôm nay chị Tiểu Thi không thoải mái, tôi là con gái của ông chủ cửa hàng bán” Cô gái trả lời.

Liên Na hừ lạnh một tiếng, chập chòn giống như đóa hoa, là lướt rồi đi.

Chương này ko thấy tg đánh số chương nên mình để là 79.2 nhé

“Những cây xanh ở vị trí số 1 và 3 để hết vào vị trí số 4 và để thêm 5 chậu cây ở ngoài cửa!”

“Phương án này là của ai thiết kế lập tức gọi tới đây cho tôi!” Lúc này một người đàn ông trung niên mặt bắt mắt đi đến chỗ con gái ông chủ tiệm bán hoa “Mau không không kịp mất, lập tức gọi cô Tiểu Thi gì đó tới đây xử lý, cô không giải quyết được.”

“Cái người này...” Con gái ông chủ tiệm bán hoa bất đắc dĩ chỉ có thể gọi Tiểu Thi tìm trở lại.

“A Tiểu Thi. Đứa bé Tiểu Như kia làm không được, có khi cô lại phải trở lại một chuyến rồi!”

Khi Tiểu Thi cảm thấy các vị khách mời và ban báo chí đang chuẩn bị đến, cô chợt khấn trương vội vàng chỉ huy công nhân nhanh chóng bỏ trí lại vị trí cây xanh lần nữa rồi sau đó cũng chuẩn bị rời đi. Lúc cô đi chợt gặp Trác Minh Liệt.

Chỉ thấy anh mặc một bộ tây trang mới nhất của hãng Zegna đôi tay tùy ý để ở sau lưng. Mày kiếm nhau lại, ánh mắt lạnh nhạt, đôi môi chẳng biết tại sao lại mím chặt, nhìn anh như vậy không hiểu tại sao cô lại cảm thấy anh trẻ con hơn. Tiểu Thi vội vàng trốn vào phía sau của chậu cây xanh nghĩ là đã rất an toàn, nhưng trên thực tế Trác Minh Liệt đã nhìn thấy cô anh vừa định đi về phía cô, thì lại bị một nhân viên làm việc, cản lại.

“Tổng tài dạ tiệc sẽ lập tức bắt đầu, ngài đã chuẩn bị xong chưa?”

Trác Minh Liệt cau mày anh còn đang đợi bạn gái cho tối nay. Vì vậy anh bắt đầu tìm Liên Na. Tiểu Thi nhân cơ hội chạy ra ngoài.

“Liên Na! Bạn gái tôi đâu?” Trác Minh Liệt hí hóp mắt lại, ánh mắt lạnh lẽo dọa Liên Na sợ đến mức chẳng dám thở mạnh, cô hèn nhát nói: “An Ny hôm nay có việc bận, Hân Hân cũng như vậy” Trác Minh Liệt quan sát Liên Na chỉ thấy cô ta trang điểm kĩ càng, diêm dúa lẳng lơ quyến rũ chẳng lẽ anh lại muốn ‘uất ức cầu toàn’ (*) sao?

(*) Cái này có thể hiểu là bí quá mà vớ đại đó

“Liên Na nguyện ý giúp sức cho tổng tài!” Liên Na vội vàng cười quyến rũ một cái. Trác Minh Liệt nhìn cô ta một cái “Bây giờ Cô tốt nhất hãy lên cầu nguyện, tôi có thể tìm ra được bạn gái thích hợp!” Anh nói xong, hai chân nhanh chóng chạy đi ra ngoài. Phụ tá và thư ký tại cửa ra vào cũng hai mặt nhìn nhau, tổng tài giờ này còn muốn đi đâu, dạ tiệc đã sắp bắt đầu!

Tác giả viết,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,

Cho ta một phiên hoa ta sẽ cho mọi người truyện!!!!!!!!!!!!

Trác Minh Liệt rốt cuộc lúc nào thì mới có thể nhận thức ra Lâm Thi Ngừ?

Mộc Mộc cùng Cầu Cầu ai mới là con trai của Trác Minh Liệt?

Năm năm trước tai nạn xe kia chính là cất giấu bí mật gì?

Lý Triết Vũ rốt cuộc là ai?

Phía sau màn điều khiển anh ta là ai?

Những bí mật này sẽ được mở dần dần~~

.Ps: mấy hôm mất máy các bạn thông cảm hic.....

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Khẩn Cấp

Trác Minh Liệt đi ra đại sảnh, chạy thẳng tới lối ra. Bởi vì hôm nay có tiệc nên người ở trong tòa nhà đặc biệt nhiều. Tiểu Thi bị người ta đụng đến ngã trái ngã phải, cô nghĩ bây giờ đi về cũng không có chuyện gấp gáp gì nên cô nhanh chóng đi đến cầu thang bộ cô nghĩ nơi đó hẳn không có người đi đến nên sẽ yên tĩnh một chút.

Nghĩ tới đó, cô đang ở cửa thang máy liền đi sang phải chạy, thẳng tới cầu thang bộ. Cô mới vừa đi thì Trác Minh Liệt chạy tới chỗ thang máy này. Lúc này thang máy vừa chạy tới, Trác Minh Liệt tách cả đám người chật chội ra nhưng lại không nhìn thấy Tiểu Thi.

“Đi nơi nào đây?” Trác Minh Liệt nhìn xung quanh “Anh có nhìn thấy một người phụ nữ có vóc dáng hơi thấp đi tới không?” Anh hỏi an ninh tòa nhà.

“Cao bao nhiêu?” An ninh thấp thòm hỏi ngược lại.

Trác Minh Liệt nhìn anh ta một cái, không rảnh cùng anh ta dài dòng anh liền chạy sang một hướng khác.

“Tiểu Thi!” Anh hô to, âm thanh vang dội thông suốt cả tầng lầu vọng trở lại. Tại cầu thang bộ Tiểu Thi mơ hồ nghe được có người gọi cô, nhưng nghe kĩ cô lại không cảm thấy gì. Chắc là do cô nghe lầm, nơi này không ai nhận ra hay biết cô làm sao có thể có người gọi cô! Tiểu Thi nhẹ giọng thờ dãi, tiếp tục đi xuống.

Trác Minh Liệt gấp gấp anh vội vàng bấm thang máy “Nếu như cô đã đi xuống lâu sẽ có một an ninh nhất định sẽ nhìn thấy! Tại đây đến đó đi cũng không xa!”

Tiểu Thi đi bộ đi hết mấy tầng cầu thang đột nhiên cảm thấy vết thương ở chân có chút đau vì vậy cũng chuẩn bị đi thang máy xuống dưới. . . Nhưng do quá nhiều người Trác Minh Liệt trên thang máy đến chỗ Tiểu Thi đang đứng lại không có dừng lại, bọn họ lại bỏ lỡ.

“Các cô có nhìn thấy cô gái giao hoa đâu không?” Trác Minh Liệt hỏi.

“Không có ạ!” Nhân viên tiếp tân mặt mờ mịt.

Trác Minh Liệt dài thờ ra một hơi, chân mày cũng nhíu lại.

Điện thoại di động vang lên “Tổng tài ngài bây giờ đang ở nơi nào, dạ tiệc lập tức sẽ bắt đầu anh phải bước ra thăm dò đọc diễn văn!” Phụ tá vội vàng nhắc!

“Tôi biết rồi!” Trác Minh Liệt tắt điện thoại di động, vừa định quay người đi lên lầu lại thấy một bóng dáng quen thuộc từ một lối khác trong thang máy đi ra chạy thẳng tới lối ra.

“Tiểu Thi!” Trác Minh Liệt không tự chủ mà cười! Anh chạy thật nhanh hi vọng bước một phát bắt được cô luôn!

Mặc dù thời gian không phải rất khuya nhưng đi đón Cầu Cầu còn có chút sớm nhưng Tiểu Thi thật sự không nghĩ ra là cô có thể đi đâu. Hơn nữa vết thương ở chân cũng bất tiện cho việc đi bộ vì vậy cô gọi một chiếc xe taxi chuẩn bị đi tìm Thẩm Từ Quân. . .” Anh cho tôi tới nhà trẻ Ngôi Sao!”

Tài xế mới vừa khởi động xe lại nghe thấy bên ngoài cửa sổ xe bị gõ mạnh liệt.

Tiểu Thi vừa nhìn, sợ hết hồn ngoài cửa xe ấy là gương mặt rất quen thuộc của Trác Minh Liệt! Chỉ thấy trên trán anh lấm tấm một tầng mồ hôi chân mày nhíu chặt ánh mắt bén nhọn lại đầy tràn lo lắng.

” Gọi Thi Thi xuống xe!” Anh vẫn gõ.

“Tiểu thư bạn trai cô tìm cô!” Tài xế bất mãn với Tiểu Thi nói “Cô hãy mau xuống xe nếu không cửa sổ xe của tôi sẽ bị gõ hỏng!”

“A nha” Tiểu Thi lập tức mở cửa xe ra.

“Trác.....”

“Bây giờ có một việc thù lao rất cao cô có muốn làm hay không?” Trác Minh Liệt cắt đứt lời nói của Tiểu Thi.

“Tôi.....”

Không đợi cô trả lời anh liền nắm chặt cổ tay của cô nhanh chóng chạy về phía trước. Tháng tư Phong Luân mị nhân tâm phách. Bị hấn lòi kéo chạy Tiểu Thi chợt nghe Du Dương kèn ác-mô-ni-ca thanh. Cái loại âm thanh mê miều mà ần ập đó giống như in sâu trong trí nhớ tràn đầy tư vị tình yêu thời niên thiếu. Cảnh vật chung quanh trở nên mơ hồ giống như toàn thế giới chỉ có cô và anh, anh nắm lấy tay cô, giống như nắm được cả thế giới, cảm giác hạnh phúc đến mức như thế.... đột nhiên cô chợt có chút phản ứng không kịp khi mà cho đến khi vào trong thang máy anh vẫn là nắm tay cô. Cô tức giận thờ hờn nhìn hấn thờ không ra hơi hỏi: ” anh phải mang tôi đi nơi nào?”

“Cái gì cũng không cần hỏi, lát nữa sẽ nói cho cô!”

Anh nhấn thang máy lên đến tầng hai mươi, Tiểu Thi mơ hồ nhớ tầng 20 nhà này là phòng khách!

“Vương bí thư cô và Lý phụ tá mang theo thợ trang điểm thợ trang điểm lập tức tới phòng khách chuyên dụng của tôi tại tầng 20!” Anh nhanh chóng dặn dò “Mười lăm phút các cô chỉ có đúng mười lăm phút!” Âm thanh của anh chân thật đáng tin. Nhận được điện thoại người lập tức theo lệnh của anh nhanh chóng lên tầng 20!

“Tổng tài!” Phụ tá mang theo một đám người chạy đến.

“Cô ấy chính là bạn gái của tôi! Các cô mau trang điểm cho cô ấy tôi ở bên ngoài mười lăm phút chờ các cô!” Trác Minh Liệt cầm áo khoác lên rồi phải

đi ra ngoài Tiểu Thi kéo anh lại: ” tôi không được!”

“Cô có thể! Cô coi như coi như là giúp tôi được chứ!” Anh cười cười. Nụ cười đó giống như là một viên Định Tâm Hoàn khiến Tiểu Thi từ từ buông lỏng tay. Chuyện như vậy cô không phải chưa từng làm qua. Trước kia Triết Vũ cũng thường mang cô đến những trường hợp như thế này, chỉ là cô thật sự không thích! Trác Minh Liệt tại sao phải tìm cô? Cô không hiểu nhìn anh, lại thấy anh gật đầu một cái rồi đi ra ngoài.

Trước kia bọn họ vốn có nhiều xi căng đan, nếu như lần này cô cùng anh xuất hiện, lại với thân phận là bạn gái của anh, không biết lần này sẽ có sóng to gió lớn như thế nào cho đủ!

Tiểu Thi đẩy những suy nghĩ kia ra, cố gắng đẩy cô trang điểm ra nhanh chóng chạy ra ngoài.

“Tôi nghĩ tôi không được!” Tiểu Thi nói: ” Tôi không muốn, anh vì tôi mà tự gây khó khăn cho mình nữa!” Nói xong cô muốn đi, lại bị Trác Minh Liệt duỗi một cái cánh tay tới ngăn cản trở lại.

“Tôi nói có thể là có thể! Chỉ cần là tôi công nhận, người khác nói gì cũng không có ảnh hưởng gì!” Nhìn cô anh kiên định nói.

Tiểu Thi nhìn anh một chút rồi im lặng đi trở về.

Trang điểm và y phục đã xong, nhưng đáng tiếc vẫn còn thiếu một đôi giày.

“Những đôi giày này quá lớn, vị tiểu thư đi không vừa” Thợ trang điểm lo lắng nói.

Trên trán phụ tá đã bắt đầu đổ mồ hôi “Tôi nhớ ra rồi, tổng tài hình như có rất nhiều giày, tôi đi lấy!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

Phụ tá nói rõ tình huống cho Trác Minh Liệt xong liền chạy tới phòng làm việc của anh ấy đi lấy giày, nhưng tìm tới tìm lui cũng không có đôi nào thích hợp, rồi bỗng anh nhìn thấy ở sâu cái tủ có một đôi giày màu hồng nhìn qua thật rất xinh xắn! Bởi vì không còn nhiều thời gian, nên anh cũng không để ý đến nó mang nhãn mác gì ôm giày liền xông thẳng lên tầng 20, Trác Minh Liệt cũng không nhìn thấy anh ta cảm là đôi giày nào.

Mười lăm phút sau Tiểu Thi đi ra.

Trác Minh Liệt nhìn cô chỉ cảm thấy xung quanh cô giống như có một tầng hào quang bao quanh, cái loại hào quang trong suốt mỹ lệ đó làm cho người ta quả thật cảm thấy vô cùng đẹp mắt.

Vốn là mái tóc thẳng mềm mại bây giờ đã được làm xoan lại mặc dù nhìn có chút hơi rối nhưng loại rối bù này nhìn kĩ thật đáng yêu!

Trong đôi mắt thật to lấp lánh vài điểm ánh sáng. Có chút ngượng ngùng có chút vô dụng, trên người cô mặc chính là một lễ phục màu đỏ. Có chứa hoa văn đặc biệt do Chiffon vẽ, tinh tế, nhẹ nhàng, phiêu dật mà không mất đi phần mộng ảo! Nhìn Tiểu Thi khẽ nâng váy áo chậm chậm đi đến, Trác Minh Liệt giống như đang rơi vào cõi tiên!

Trác Minh Liệt mặc lễ phục màu trắng ôn nhĩ văn nhĩ,(ôn nhu) đứng ở phía trước cô anh mỉm cười cong khuỷu tay lên, cô có chút ngượng ngùng duỗi tay ôm lấy!

“Người phụ nữ kia thật sự là người phụ nữ vừa rồi sao?” Phụ tá trùng to mắt khó có thể tin. . . Thợ trang điểm nhìn anh ta lời nói không mạch lạc, hung hăng đẩy anh ta đi ra ngoài. Trong khoảnh khắc cô bé lợ lem biến thành công chúa. Phải là cái hiệu quả này đi, Tiểu Thi kéo Trác Minh Liệt đang giống như ở trên mây.

“Ai, các cô đoán tối nay Trác thiếu gia sẽ mang cô gái nào tới ?” Trong lúc chờ đợi màn mở màn một đám phụ nữ đã bắt đầu nghị luận.

“Mấy năm này anh ta không đem mình tình thì cũng toàn là người mẫu diễn viên nào là Thanh Tinh, hay.” một phụ nữ mặt đầy son phấn khinh miệt nói “Buồn cười nhất chính là năm ngoái anh ta lại có thể mang theo phụ tá của mình! Người phụ nữ kia trừ ngực lớn, một chút phong cách cũng không có!”

Cũng đang đứng đợi ở một bên sân khấu Liên Na nghe được mà tức hộc máu, nhưng cô cũng không dám nói gì. Những phụ nữ này không phải danh môn khuê tú chính là người có chức vị cao tăng, cô cũng không chọc nổi ! Cũng chỉ có họ mới dám đối với Trác Minh Liệt chê cười như thế!

” Trác Minh Liệt lúc nào thì có thể dẫn tôi vào thăm đồ !” Một người phụ nữ mặc dạ phục màu vàng sáng mặt si mê nhìn trước sân khấu, kết quả lại bị bạn dùng sức đẩy một cái “Cô nên ít hoa si thì tốt hơn!”

“Hừ! Tôi ngược lại thật ra muốn nhìn một chút tối nay là thần thánh phương nào!” Mấy người phụ nhân đứng thành một hàng hơn mười anh mắt nhìn chăm chăm sân khấu trước mặt. . .

” Xin chào các vị, buổi dạ tiệc của Trác thị, xin chính thức bắt đầu!” MC cho chương trình đi lên sân khấu “Bởi vì vài việc nhỏ ngoài ý muốn nên Trác tổng của chúng tôi đã làm trễ nãi một chút thời gian khiến các vị đợi lâu!”

“Cô nhìn thấy Trác Minh Liệt từ bao giờ?” Bát quái phụ nữ lại nghị luận.

“Một năm đi, từ sau bữa tiệc từ thiện năm ngoái, sau khi tan tiệc tôi liền chưa từng thấy anh ta!” A nữ phát hiện tay B nữ đã nắm thành quả đám nói chuyện cũng có chút khần trương vì vậy không nhịn được cười trộm cô: ” cái người này sao cô khần trương như vậy ?” B nữ không để ý đến cô ta mà chỉ chăm chú nhìn sân khấu như sợ sót mất cái gì!

“in mời Trác tiên sinh lên sân khấu để mở màn bữa tiệc tối nay!” Lời nói của Mc vừa dứt tiếng vỗ tay liền nổi lên bốn phía. Trác Minh Liệt kéo Tiểu Thi từ góc tối từ từ đi ra!

Một khắc kia hai người giống như kim đồng ngọc nữ, thoáng chốc trở thành tiêu điểm của cả hội trường ! Trác Minh Liệt với tác phong nhanh nhẹn giống như hoàng tử thời Trung Cổ và Tiểu Thi với khí chất cao quý thành thạo, ngọt ngào giống như nàng công chúa đã hấp dẫn thật sâu ánh mắt của mọi người! Đèn flash từ bốn phương tám hướng liên tục nhấp nháy Tiểu Thi nhanh chóng lẻ người về phía sau lưng Trác Minh Liệt tránh đi!

“Người phụ nữ kia là ai ?” Phía dưới một đám thực nữ danh giá lập tức nghị luận âm ỉ bởi vì ở trong mắt các cô Tiểu Thi là gương mặt xa lạ!

“Thật là đẹp mắt!” người phụ nữ mang lễ phục màu vàng sáng mặt ngu dại giống như không biết cô là đang nói người đàn ông hay là phụ nữ!

“Cô xem người phụ nữ kia có phải hơi giống người phụ nữ trong si cang đang thời gian trước?” A nữ kêu lên giống như là phát hiện ra vùng đất mới!

“Tại sao có thể là cô ta! Người phụ nữ kia giống như là cá bán rau nhưng cô gái này không giống cô xem trên người cô ta y phục của ElieSaab2010 thời trang mùa xuân kiểu mới nhất, tôi chỉ ở trên trang thời trang, hay trên tạp chí mà nhìn thấy! Hơn nữa cô ta nhìn có khí chất như vậy nhất định là thiên kim tiểu thư!” B nữ cực độ mà nhìn chăm chăm vào Tiểu Thi “Không biết là đại tiểu thư nhà nào nhìn qua tuổi cũng không lớn, chúng ta thật là già rồi !”

“Các vị cảm tạ các vị đã trước sau như một duy trì hoạt động từ thiện cùng với Trác thị “

Đã trải qua sự khần trương của lúc đầu sau đó Tiểu Thi từ từ bắt đầu thích ứng với không khí này dù sao trước đây cô cũng đã từng tham gia các hoạt động tương tự. Cô bình tĩnh tự nhiên mà đối mặt với vô số truyền thông và khán giả ở phía dưới dịu dàng ngọt ngào mà cười cười.

“Cám ơn, hi vọng các vị chơi vui vẻ!” Trác Minh Liệt lên tiếng xong, dắt Tiểu Thi đi đến tường ký tên.

“Tôi cũng phải ký sao?” Tiểu Thi nhỏ giọng hỏi.

“Dĩ nhiên!” Trác Minh Liệt đưa cho cô một cây bút.

Tiểu Thi nhận lấy chỉ thấy tay ngọc của cô nhẹ nhàng giơ lên khê động hai cái đã đem tên của mình kí lên trên. Ngay cả động tác ks tên lưu loát cũng không có chút nào giống như là người xuất thân từ một người bình thường trong xã hội! Trác Minh Liệt ý vị sâu xa , nhìn một chút cô lát, sau ở đến bên cạnh ký tên của mình xuống!

Hai người ký hết tên xong liền hướng ra sân khấu đi đến.

“Đây rốt cuộc là công chúa nhà ai?” Nhóm mỹ nữ nhìn thấy Đại Thiểu Gia Trác thị anh tuấn phi phàm cùng một phụ nữ xa lạ ở chung một chỗ thân mật như thế họ cũng nhịn không được mà bàn luận xôn xao .

“Thật là hâm mộ chết người! Trác thiếu gia !”

“Tôi ngược lại không cảm thấy người phụ nữ này giống với người phụ nữ trên báo chí mà cô ta có điểm giống với vợ cũ của Trác Minh Liệt từ năm năm trước hơn!” C nữ chột chen vào nói làm những người còn lại sợ hết hồn!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82

” nói đùa cái gì đó, vợ trước của anh ta đâu có cái bộ dáng này ! Đến chết tôi còn có thể nhớ rõ cô ta có gương mặt không biểu cảm và còn có cả cái

gọng kính đen! Lại nói nữa cô ta không phải đã chết từ năm năm trước rồi sao?

A nữ vuốt ngực “Cô cũng không cần dọa người như vậy !”

“Các vị tiểu thư các cô muốn biết người phụ nữ bên cạnh tổng tài chúng tôi kia là ai chẳng?” Liên Na cố ý nói xen vào cuộc nói chuyện!

“Là ai ?” Ba phụ nữ trầm miệng một lời hỏi.

“Cô ta chính là cô gái mà xuất hiện trên mặt báo suốt mấy tuần trước, cô ta là người giao hoa ở cửa hàng hoa dưới lầu một.” Liên Na mỉm cười về mặt khinh thường “Một con chim sẽ điển hình!”

“Cái gì?” Ba người phụ nữ hỏi cùng một lúc.

“Không tin các cô đợi một lát nữa đến bức tường ký nhìn xem có phải tên cô ta là Thi Thi không!”

Những mỹ nữ danh tiếng của làng giải trí bắt đầu dẫn từng người bạn diễn của mình! Mấy người phụ nữ này đi đến bên bức tường kí tên quả nhiên thấy tên Thi Thi. Vì vậy không hẹn mà cùng bắt đầu phẫn nộ!

“Vừa rồi tôi thật sự rất khấn trương!” Tiểu Thi cười nói: “Được rồi, bận bịu cũng xong, tôi có thể đi chứ!”

“Nào có nhanh như vậy! Thay quần áo đi chúng ta còn phải tham gia hội đấu giá!” Trác Minh Liệt ngăn cản cô gọi nhà thiết kế tới thay quần áo cho cô!

“Hả?” Tiểu Thi ngây người, bỗng nhiên có cảm giác bất an.

Đương nhiên Trác Minh Liệt lại dẫn Tiểu thi đến sau khi bọn họ đã thay đổi trang phục.....Toàn thân Trác Minh Liệt là tây trang màu tro xám kiểu mẫu mới nhất, bộ tây trang đó càng làm nổi bật lên ngũ quan cao quý như ngọc của anh. Con người sâu thẳm lấp lánh ánh sáng. Môi mỏng lạnh nhạt hơi nhếch lên tạo độ cong mỉm cười nhàn nhạt. Nụ cười hiếm thấy như vậy khiến cho người ta thật sự kinh ngạc! Nhóm truyền thông miễn cưỡng cảm lại càng muốn bắt lấy một màn không dễ gì có được này!

Tiểu Thi thay đổi từ vẻ đáng yêu lại có chút thành thực, thắt lưng cao màu hồng phấn, váy kim tuyến tôn lên làn da trắng mịn sáng bóng!

Trác Minh Liệt nắm tay cô ngồi xuống hàng ghế đầu tiên! Vừa mời ngồi xuống di động của anh đã vang lên.

“Alo, Di Mi Thù, sao giờ này Di còn chưa tới.” Trác Minh Liệt hỏi.

“Minh Liệt, di xin lỗi, công tác chuẩn bị phát hành rất bận cho nên di không thể đến! Nhưng mà di đưa cho cháu một vật phẩm quý báu nhất định cháu phải lấy được nha.... Đến lúc nào đó sẽ có chỗ mà dùng!”

“Được rồi đi!” Trác Minh Liệt cười.”Di bận gì thì làm đi!”

“Thay di gửi lời chào tới mẹ cháu.”

Trác Minh Liệt cúp điện thoại, trong lòng còn đang cân nhắc xem di Mi thù đưa cái gì đến bán đấu giá mà thần bí như vậy?

“Buổi đấu giá từ thiện của Trác Thị tổ chức mỗi năm một lần xin phép được bắt đầu!” Người dẫn chương trình nói xong chuyên gia bán đấu giá đứng lên trước đài....”Vật phẩm đầu tiên là vòng cổ kim cương của thiên kim tiểu thư Giai Di của tập đoàn Lăng vũ! Giá khởi điểm mười vạn!”

Một cô gái đứng lên không e dè giới thiệu về nguồn gốc của sợi dây chuyền cùng giá trị của nó, tóm lại chỉ có hai chữ “đồ tốt”!

“11 vạn.”

“11 vạn 5000.”

Vị tiểu thư kia không ngờ của cất giấu dưới đáy hòm của mình lại không có giá trị tới mức vậy.

Trong con tức giận cô ta liền giựt dây chính bạn tốt của mình mua chiếc vòng cổ kia rồi sao đó cô ta chuộc lại!

Cuộc đấu giá tiến hành hùng hực khí thế, Tiểu Thi và Trác Minh Liệt vẫn thủy chung mỉm cười nhìn mấy mỹ nữ danh tiếng nổi giận.

“Vật phẩm thứ mười của nhà thiết kế thời trang nổi tiếng thế giới Trần Mỹ Thù, giá khởi điểm của tác phẩm là 30 vạn” Chuyên gia bán đấu giá mở hộp gỗ ra, bên trong là chiếc vòng cổ thủ công rất đặc biệt, chế tác hết sức tinh tế nhất là tạo hình trang nhã mới mẻ độc đáo lại tạo cảm giác rất khác biệt. Tiểu Thi nhìn chăm chăm không rời mắt chiếc vòng cổ kia dường như rất thích thú.

“Thích không?” Trác Minh Liệt hỏi.

“Ừm!” Tiểu Thi khẳng định trả lời.

“Lấy đi!”

“Tôi không có tiền” Tiểu Thi cười cười.

“Tôi nói lấy là lấy được! 35 vạn!” Trác Minh Liệt giơ thẻ trên tay lên.

Mọi người nhìn thấy Trác Minh Liệt, cuộc đấu giá đều tưởng rằng chiếc vòng cổ đó rất có giá trị vì thế tranh nhau đấu giá.

“Một trăm vạn!” Trác Minh Liệt sửa sang tây trang đứng lên giữa đại sảnh nhất thời lặng ngắt như tờ không ai dám tiếp tục trả giá. Vì thế anh cảm thấy nữ nhân cầm hộp trang sức đưa cho Tiểu Thi: “Tặng cho cô coi như phần thưởng hôm nay cô theo giúp tôi.”

“Tôi không thể.” Tiểu Thi cự tuyệt: “Cái này rất quý!”

Trác Minh Liệt lấy vòng cổ trong hộp ra không phân bua đeo lên cổ giúp cô, quả nhiên là chiếc vòng không một khuyết điểm, quả thực khi nhìn thấy chiếc vòng cổ này Trác Minh Liệt đã sớm nghĩ tới lấy cho cô nhưng anh lại không thích cầm thứ đồ gì trên tay!(Đe dọa, đây là đe dọa trắng trợn >~>)

Tiểu Thi nóng nảy như ngồi trên đồng lửa, nhìn quanh thấy vô số ánh mắt hung tợn của nữ nhân nhìn chằm chằm cô.

“Vật phẩm cuối cùng là của Trác lão tiên sinh sưu tầm” chuyên gia bán đấu giá đưa lên một hộp gỗ Tử Đàn, không biết bên trong là bảo bối gì mọi người đều đuổi thẳng cổ mong chờ!

“Hãn Huyết Bảo Mã! Giá khởi điểm 150 vạn!” Hộp được mở ra, trước mắt mọi người nhất thời sáng lên. Hãn Huyết Bảo Mã này toàn thân sống động, chỉ riêng trên bụng ngựa có vài điểm đỏ như máu chảy.

Trác Minh Liệt nhất thời nhui mày lại: “Đây không phải là đồ cưới năm đó của Thi Ngữ sao, đây là vật gia truyền của Lâm gia, ý của cha là gì? Làm sao lại đem đồ gia truyền của Lâm gia đem bán đấu giá!”

Tiểu Thi nhìn chằm chằm con ngựa này giống như đã từng nhìn thấy ở nơi nào. Nhưng rốt cục là nhìn thấy ở đâu? Hay là trong mộng? Cô đã nhìn thấy thứ này ở trong mộng.

“Hai trăm vạn!” Mặt Trác Minh Liệt không thay đổi, mặc kệ cha anh có ý gì, nhưng những thứ có quan hệ tới Ngữ Thi anh sẽ không bán.

“Hai trăm 50 vạn!” Mọi người nhìn gia đó là bảo vật.

“Ba trăm vạn!”

“Ba trăm hai mươi vạn.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Vị Khách Thần Bí

Bạn Hoa: Quái mấy chương dạo này dài thế ko biết hic TT^TT

“ Trác tiên sinh!” Người phụ trách đấu giá đi tới ” Vừa rồi có một vị tiên sinh đã điện thoại đến bán đấu giá là mười triệu!”

“Mười triệu?” Con ngựa này mặc dù là đồ tốt nhưng với giá mười triệu thì quả là vượt ra khỏi giá trị của nó rồi, ai lại đối với nó có cảm hứng lớn như vậy chứ??

“Các vị, vừa rồi đã có người ra giá mười triệu cho món đồ này, trong số các vị còn ai trả giá cao hơn không?” Người đấu giá hỏi.

Trong đại sảnh yên tĩnh lại, tất cả mọi người đang đợi Trác Minh Liệt bởi vì chỉ có anh ta mới có thực lực để đấu giá tiếp. Nhưng anh ta cũng không tiếp tục ra giá mà là lựa chọn lặng im!

“Tốt, mười triệu, đồng ý!”

Trác Minh Liệt gọi phụ tá đến nói vào tai anh ta mấy câu, phụ tá lập tức vội vã rời đi. Ước chừng mười phút sau chạy về.

“Tổng tài cuộc điện thoại vừa rồi là từ Los Angeles gọi đến! Chúng tôi điều tra qua thì đối phương chỉ là một phú hào bình thường!”

Trác Minh Liệt khoanh tay lại, chau mày, vị phú hào tại bình thường này sao lại có hứng thú với món đồ của Lâm gia? Bằng trực giác anh cảm thấy

chuyện này tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy!

“Anh lập tức phái người 24h theo dõi món đồ này!” Trác Minh Liệt trầm giọng nói ” Xem một chút xem rốt cuộc nó sẽ ở trên tay người nào!”

“Dạ!”

“Các vị qua một hồi tính toán của chúng tôi, tối nay chúng ta đã thu được 15 triệu nguyên ! Căn cứ theo thường lệ số tiền này sẽ được chia ra nhiều phần để ủng hộ cho các trẻ em nghèo, gia đình khó khăn, ủng hộ cho các Cô nhi viện trên cả thành phố, phần đầu giá xin được kết thúc tại đây, xin mọi người tham gia bữa tiệc tại đại sảnh!”

“Tôi có thể đi được chưa?” Tiểu Thi nhỏ giọng hỏi. . .” Không thể cô hãy chờ tôi một chút, tôi đi một chút rồi sẽ trở về!” Trác Minh Liệt vỗ vỗ vai Tiểu Thi trực tiếp đi ra ngoài. Anh vừa đi khỏi những vị thiên kim liên nhân cơ hội đến gần Tiểu Thi .

“Cô gái giao hoa, hôm nay đến đây để nâng danh tiếng à? Thấy được xã hội thượng lưu như thế nào?” A nữ không khách khí kéo dài an toàn của Tiểu Thi “Bộ y phục này mặc ở trên người cô hoàn toàn không có cảm giác!”

“Vị tiểu thư này mời tôn trọng một chút! Mặc kệ tôi có là một người giao hoa hay không thì tối nay tôi vẫn là bạn gái của Minh Liệt !(Ồi chị nói hay hay) Như vậy nếu cô không tôn trọng tôi thì cũng chính là không tôn trọng anh ấy hi vọng các cô có thể hiểu rõ một chút!” Tiểu Thi vô cùng không khách khí nói.

“Thật sao?” B nữ cũng gia nhập vào hàng ngũ giễu cợt Tiểu Thi “Một người giao hoa rốt cuộc có cái mi lực gì mà có thể tới nơi này, đầu năm nay chó và mèo cũng sẽ có thể nói tiếng người rồi !”

Tiểu Thi không để ý tới cô ta nữa, nâng váy liền đi ra ngoài. . . B nữ vừa nhấc chân dẫm vào vạt áo của Tiểu Thi làm cô lao đảo một sau đó liền ngã xuống. Đợi cô nhếch nhác đứng lên phát hiện làn váy lá sen đã bị giẫm hỏng rồi.

Khuôn mặt của Tiểu Thi không thay đổi, nhìn váy, bình tĩnh tự nhiên mà sửa lại tóc một chút, sau đó dụng lực xé hết làn váy xé xuống.

“Này, người phụ nữ điên này, cô có biết cái váy này đáng giá bao nhiêu tiền không?” A nữ sợ hãi kêu.

Tiểu Thi hung hăng đem làn váy kéo xuống, trầm giọng nói: ” Thiên kim tiểu thư, đây chính là phương pháp mà các cô chinh người sao? Đất tốt rất cũ kỹ đều đã dùng mấy trăm năm rồi!”(ý nói là pp cũ kĩ đó) Nói xong cô ngênh ngang rời đi, làm mấy người kia giận sôi lên!

“Tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô ta!” A nữ hả hê cười, kéo B nữ lại rí vào tai cô ta mấy câu B nữ cũng cười .

Bữa tiệc biểu diễn chính thức bắt đầu các thiên kim tiểu thư rời rít lên sân khấu để biểu diễn tài năng.

” Tiểu thư Giai Di cho chúng tôi biểu diễn một khúc!”

A nữ chậm chậm đi lên sân khấu ưu nhã mở đàn Piano ra. ngón tay tinh xảo lướt trên bàn phím tạo nên những nốt nhạc đẹp dễ vang vọng khắp cả đại sảnh. Đây là bản nhạc của Tchaikovsky, Tiểu Thi đã từng nghe bản nhạc này rồi nhưng lại không nhớ nổi tên.

Khi kết thúc bản nhạc, về mặt A nữ tươi cười đứng ở trên sân khấu nói “Các vị hôm nay các vị có chú ý đến có một vị tiểu thư xinh đẹp ở đây hay không?”

Mọi người hai mặt nhìn nhau không biết cô ta có ý gì.

” Các vị có phát hiện ra hôm nay chúng vị tiểu thư bên cạnh Trác tổng tài đặc biệt xinh đẹp hay không?”

“Bóp bóp.... ” vỗ tay.

“Các vị có muốn biết cô ấy là thiên kim nhà nào không?”

“Muốn” Tâm tình của mọi người hoàn toàn bị A nữ điều động .

“Trác tiên sinh giới thiệu một chút đi” A nữ mỉm cười nhìn Trác Minh Liệt.

Trác Minh Liệt cau mày, trong lòng cảm thấy thật phiền hà, anh nhìn rõ mục đích của những phụ nữ này, trong lúc nhất thời anh lại không biết nên giới thiệu Tiểu Thi như thế nào, phụ tá nhân lúc anh đang chần chờ đã cướp lời giúp anh nói.

” Thi tiểu thư của chúng tôi là cử nhân của Học viện âm nhạc quốc gia!”

Thẩm Tử Quân biết hôm nay trực tiếp dạ tiệc từ thiện của Trác thị, cô đang chán muốn chết liền mở TV ra nhìn đám tăng lớp thượng lưu giả nhân giả nghĩa ở đó diễn trò.

“Tiểu Thi?” Ông kính chuyển một cái Thẩm Tử Quân lại có thể nhìn thấy Tiểu Thi “Cô ấy làm sao lại mặc thành cái dạng kia, lại còn ngồi bên cạnh anh ta?”

“Học viện âm nhạc quốc gia?” Trong TV nhiều người hỏi ngược lại, bên ngoài TV Thẩm Từ Quân cũng xì mũi coi thường. Nói lão cũng không nên nói đến mức đó chứ, cái gì mà tốt nghiệp cử nhân của học viện âm nhạc quốc gia. Cái đầu heo này, không phải muốn hại Tiểu Thi sao? Ngộ nhờ đám phụ nữ kia xấu xa kia bắt Tiểu Thi biểu diễn chẳng phải sẽ bị lộ sao?

“Đã như vậy, các vị, chúng ta hãy mời Thi tiểu thư biểu diễn cho chúng ta một khúc được không?” A nữ rên sát khi còn nóng (nhanh chóng) khiêu khích nhìn Tiểu Thi.

Tiểu Thi cười lạnh nhìn Trác Minh Liệt một chút, lại trợn mắt nhìn phụ tá bên kia, phụ tá lập tức cúi đầu. Cô cầm ống nói lên há mồm liền muốn nói tôi không phải sinh viên của học viện âm nhạc gì đó tôi là người bán hoa . Nhưng cô lại nghĩ không nên nói như vậy nếu nói ra không phải Trác Minh Liệt sẽ rất mất mặt sao? Chỉ là thật sự là kỳ quái nếu anh ta sợ mất mặt tại sao phải đưa cô đến đây?

Trác Minh Liệt nhìn cô, hàm nghĩa của ánh mắt ấy Tiểu Thi nhìn không hiểu. Thật ra thì Trác Minh Liệt căn bản không quan tâm đến thân phận của cô là gì nhưng anh lo lắng trong trường hợp Tiểu Thi sẽ đề ý đến thân phận của mình nên anh mới nhất thời không biết làm như thế nào để biểu đạt ra ý của mình.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Yêu Ở Cuối Mùa Thu

” Thật ngại, tôi nay Tiểu Thi không thoải mái!” Trác Minh Liệt quả quyết cự tuyệt lời mời của A nữ.

“Không. Em muốn thử một chút!” Tiểu Thi mỉm cười “Chẳng qua em chỉ biết một loại nhạc cụ!” Cô vừa nói vừa đi lên sân khấu, lấy một cây kèn ác-mô-ni-ca nho nhỏ “Em chỉ biết thổi kèn ác-mô-ni-ca!”

Thẩm Từ Quân nháy mắt, lập tức trợn to hai mắt, kèn ác-mô-ni-ca? Kèn ác-mô-ni-caLâm Thi Ngữ cũng thích thổi kèn ác-mô-ni-ca nhất!

“Kèn ác-mô-ni-ca?” A nữ chẳng thèm ngó tới “Thế hệ sinh viên của học viện âm nhạc lại chỉ biết thổi kèn ác-mô-ni-ca? Tiểu thư ngày đừng đùa tôi chứ? Mà ngày lại còn là tiểu thư đài các làm sao sẽ không hiểu một chút về Piano hoặc là Violin chứ?” A Nữ cố ý gây khó khăn cho Tiểu Thi.

Tiểu Thi lúng túng đứng ở trên sân khấu có chút không biết làm sao.

“Trác Minh Liệt khốn kiếp, anh hãy mau nghĩ cách đi cứu cô ấy ?” Thẩm Từ Quân hướng về phía TV mắng to.

“Dì Từ Quân đó là mẹ!” Cầu Cầu bám lấy đầu gối Thẩm Từ Quân non nớt nói.

“Là mẹ Cầu Cầu. Là mẹ” Thẩm Từ Quân đem Cầu Cầu ôm vào trong ngực.

“Mẹ thích nhất là thổi kèn ác-mô-ni-ca, mẹ thường thổi kèn ác-mô-ni-ca cho Cầu Cầu nghe, bây giờ mẹ muốn thổi kèn ác-mô-ni-ca cho người khác nghe sao?”

“Đúng vậy”

“Thi tiểu thư cô hãy trình diễn một bài hát đi!” Một người ồn ào xen vào. . .” Là Thi tiểu thư!”

Hai tay Tiểu Thi khoanh lại ở trước mặt, nắm chặt kèn ác-mô-ni-ca, bàn tay bắt đầu đổ mồ hôi, mặc dù như thế cô cũng cố duy trì tư thế mỉm cười không để lộ sự khẩn trương hay khó chịu .

“Thi tiểu thư cô thử Violin chứ?” A nữ đưa đến một cây Violin bởi vì cô ta biết Violin không giống như Piano không biết cách thì không thể đánh được.

Khi cây đàn đến trước mặt Tiểu Thi, trong mắt cô nhưng sợi dây đàn lỏng lẻo giống như có ma lực gì đó, cô nhìn chăm chăm những sợi dây đàn mảnh như sợi tóc, chợt có không khí kích động. Cái loại đó kích động đó đẩy tay cô ra để nhận lấy Violin.

Trác Minh Liệt nhìn chăm chăm vào Tiểu Thi, bàn tay từ từ nắm lại.

“Tiếng vỗ tay đâu?” A nữ hô to, dưới đài lập tức vang lên một tràng vỗ tay nổ vang . Trên sân khấu ánh đèn như diệt thành một tấm hào quang vây quanh Tiểu Thi, từ trên nhìn xuống bóng tối ở dưới đài, lòng của cô vô cùng khẩn trương, từ lòng bàn tay mồ hôi lại đổ ra.

Cô cầm Violin lên một cách thuần thục như thế mặc dù là lần đầu tiên nhưng sao cô lại có cảm giác thật quen thuộc. Giống như trước đó đã làm qua rất nhiều lần. . .” Tiểu Thi! Cố gắng lên!” Tiếng nói của Trác Minh Liệt đột nhiên vang lên trong đại sảnh an tĩnh vang vọng đến tai Tiểu Thi làm trong lòng cô thêm chấn động.

Rất cục cộ cũng khẽ kéo dây đàn, tiếng đàn đầu tiên được vang lên. Nhưng cái âm thanh đó không những không hay mà thật sự là rất đơn điệu nhàm chán, làm dưới đài xôn xao một hồi

Tiểu Thi cố bình tâm lại cảm xúc, cẩn thận tìm kiếm lại loại cảm giác đó, sau đó biến nó thành động lực đem đôi tay ngưng trệ ở trên đàn khẽ kéo. Vì vậy âm thanh xa lạ mà du dương từ từ lưu chuyển vang vọng ra ngoài!

“Yêu ở cuối mùa thu!” Thẩm Từ Quân ở trước TV và Trác Minh Liệt ở hội trường gần như đồng thời hô lên!

“Đây là khúc nhạc mà Lâm Thi Ngữ đã đánh vào ngày kỉ niệm một trăm năm thành lập trường, cô ấy đã từng nói thích nhất này khúc nhạc!” Thẩm Từ Quân tự lẩm bầm “Tại sao một người Tiểu Thi tâm thường cũng biết đến khúc nhạc này? Là trùng hợp? Hay là...” Cô nghĩ chính mình bị điên mất rồi!

Trác Minh Liệt cũng bị khúc nhạc này mang về những hồi ức cực kỳ lâu trước kia, đó là vào lần đầu tiên anh tham gia hoạt động kỉ niệm của trường cũ, khi đang cùng các đại biểu học sinh ưu tú tập diễn văn thì anh nghe được đoạn nhạc này, đoạn nhạc này đặc biệt ưu thương, uyển chuyển nên đã để lại cho anh một ấn tượng khắc sâu, anh còn nhớ rõ ban đầu trình diễn khúc nhạc này là một cô gái nhỏ đeo mắt kính màu đen. Nhớ nhưng lâu như vậy nhưng lại vô duyên, vô cớ, không có căn nguyên. (không rõ nguyên nhân) (bạn Hoa: a!! thì ra anh chị có duyên tiền định nha!! <3)

Tiếng Violin uyển chuyển mà thâm tình vang lên:

“””” Một gói nhớ nhưng xé ra chính là một loại tan nát cõi lòng,

Trí nhớ ở nơi này,

Trong biển người mênh mông có lẽ đã từng có một người cùng anh gặp thoáng qua.

Vô số ngày,

Theo gió chết đi,

Lúc tôi vẫn là tôi, anh vẫn là anh chúng ta cùng đứng tại một chỗ.

Chỉ có bài hát này ở trong gió tung bay,

Chúng ta đều đã mất đi thính lực (khả năng nghe) đối với tình yêu và cũng không nghe thấy những hồi ức khi xưa.”””

Tiểu Thi bị chính bài nhạc do mình đánh làm cho cảm động, mặc dù cô không biết bài nhạc là bài nào nhưng nó đã thay cô biểu đạt rõ những tâm tình của cô vào giờ khắc này!

Tiếng đàn vừa kết thúc ở dưới đài tiếng vỗ tay vang lên như sấm, ánh đèn sáng lên Tiểu Thi mất hồn tinh thần sa sút đứng ở trong sân khấu giống như vừa rồi đã trải qua một cuộc dọ sức không tiếng động!

Trên trán cô mồ hôi lấm tấm, dính bết vào tóc. Con ngươi sáng ngời lại có một ti âm thầm sợ hãi.

“Ngủ gật mau xuống đi!” Thẩm Từ Quân khần trương, kêu to.

Tiểu Thi cảm Violin bước tới phía trước một bước, chợt cảm thấy đầu vai buông lỏng, cô vừa quay đầu lại mới phát hiện đai váy của mình bị đứt! Trên cánh tay truyền tới cảm giác lạnh lẽo làm cho cô gần như hít thở không thông. Theo phản xạ cô ngồi xồm xuống, trong đầu trống rỗng.

”!” Thẩm Từ Quân ở trước TV và Tiểu Thi đồng thời kêu to.

Trác Minh Liệt bước một bước dài xông tới, động tác ngăn ngừa của anh nhưng đối với cô giống như đã đợi mấy ngàn năm! Trác Minh Liệt không nói gì chỉ đem áo khoác của mình cởi ra trùm lên trên người của cô. Cho dù nhanh như vậy nhưng người ở dưới đài vẫn nhìn thấy một màn lúng túng này thậm chí có không ít người hiểu chuyện còn chụp được mấy tấm hình, đây là truyền hình trực tiếp không cần phải nói, nhưng cả nước nhìn trực tiếp đương nhiên cũng nhìn thấy một màn kia!

“Vương tẩu, bây giờ là mấy giờ rồi?” Ông Trác cũng muốn xem truyền hình trực tiếp nhưng do lớn tuổi mà tinh thần không được. Vốn là chỉ muốn ngủ một lúc ai ngờ tỉnh dậy đã muộn rồi.

“Lão già tám giờ!”

Ông Trác lập tức mờ ti vi, kết quả lại vừa đúng lúc nhìn thấy quần áo của Tiểu Thi bị rơi xuống, ngay sau đó đã nhìn thấy Trác Minh Liệt vô cùng khần trương chạy nhanh tới.

“Đưa con bắt hiểu này, làm sao vẫn cùng người phụ nữ này dây dưa không rõ!” Ông Trác bị chọc tức.

Ông lập tức cầm điện thoại di động lên, bấm một số điện thoại.

“Anh Hàn, rốt cuộc Tư Nhã lúc nào mới trở về nước? Tư Nhã và Minh Liệt cũng không nhớ ...atốt. tôi chờ tin tức tốt của anh!” Ông Trác cúp

điện thoại liền tức giận tắt TV đi.

“Tiểu Thi!” Trác Minh Liệt đem cô ôm vào trong ngực đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Di Chứng Từ Tai Nạn Xe Cộ

“Trác tiên sinh xin hỏi vị này chính là bạn gái mới của ngày sao?” Phóng viên nhân cơ hội hỏi lên.

“Chuyện tối nay, các anh coi như không nhìn thấy, nếu không các anh tự gánh lấy hậu quả!” Trác Minh Liệt đoạn lấy máy ghi âm, đẩy đám người ra.

“Tôi... tôi...đầu tôi thật là đau” Tiểu Thi đứt quãng nói qua!

“Tiểu Thi! Tỉnh!” Trác Minh Liệt phát hiện Tiểu Thi đã ngất đi!

“Vương bí thư, lập tức chuẩn bị xe cho tôi!” Trác Minh Liệt ôm Tiểu Thi dùng sức xông ra ngoài, ngay cả dạ tiệc từ thiện cũng cứ như vậy bỏ qua.

Thẩm Từ Quân vừa nhìn thấy hội trường hỗn loạn, Tiểu Thi giống như té bất tỉnh cũng gấp đến độ kéo Cầu Cầu chạy ra ngoài.

“Trác... Trác Minh Liệt anh đưa Tiểu Thi đi đâu rồi?” Thẩm Từ Quân hướng về phía ông nói rống to.

“Tôi không rảnh nói chuyện với cô, có thời gian cô mau tới bệnh viện trung tâm còn không có thời gian thì hãy an tâm ở nhà mà ngủ ngon đi!” Trác Minh Liệt không nói hai lời cúp điện thoại.

“Đi Từ Quân mẹ có phải lại như thế đâu hay không?” Cầu Cầu cẩn thận hỏi.

“Cầu Cầu không cần lo lắng, mẹ nhất định sẽ không có việc gì!” Cô vừa lái xe lại vừa an ủi Cầu Cầu, ai ngờ lúc này chợt có ánh đèn từ một chiếc xe Lamborghini chiếu thẳng vào mắt cô, làm cô thiếu chút nữa đụng phải xe, cô bị dọa sợ đến mức hạ kính xe xuống, tức giận miệng mắng to: “Anh có mắt hay không vậy ??? Hay là anh không biết lái xe !”

Chiếc xe Lamborghini dừng lại Thẩm Từ Quân chợt khẩn trương. . . Ngồi trên xe có hai người, một người trong đó đi xuống xe kiểm tra một chút chỗ bị đụng phải, còn người còn lại ngồi lì ở chỗ đó, không nhúc nhích giống như một Hoạt Từ Nhân(người thực vật). Ánh mắt của Thẩm Từ Quân nhìn lại người kia, gò má rất là anh tuấn tựa như phong cách lãnh khốc của tên Trác Minh Liệt kia. Chẳng lẽ người đàn ông có tiền đều sẽ như vậy sao? Thẩm Từ Quân nhấn mạnh chân ga chạy đi mất.(đó người ngược Quân tỷ đã xuất hiện))))

“Bác sĩ, cô ấy có sao không?” Trác Minh Liệt hỏi.

“Thật xin lỗi tiên sinh! Chúng tôi phải làm kiểm tra mới biết!”

“Trác Minh Liệt!” Thẩm Từ Quân ôm Cầu Cầu chạy thẳng cửa phòng bệnh “Anh rốt cuộc nói an tâm ở đây là cái gì?”

“Thẩm tiểu thư nơi này là bệnh viện làm phiền cô nhỏ giọng một chút có được hay không?” Trác Minh Liệt tức giận trả lời cô.

“Mẹthế nào” Cầu Cầu không biết làm sao kéo váy Thẩm Từ Quân .

“Trong số anh chị, ai là người thân của bệnh nhân?” Bác sĩ cầm bệnh án đi ra Thẩm Từ Quân và Trác Minh Liệt liếc nhau, tiếp theo cùng nhìn xuống Cầu Cầu. Nơi này xác thực chỉ có một người là người thân của Tiểu Thi đó chính là Cầu Cầu nhưng nó lại quá nhỏ.

“Chúng tôi là bạn của cô ấy, bác sĩ có phải tình huống không được khả quan?” Thẩm Từ Quân khẩn trương hỏi. . .” Đúng vậy chúng tôi phát hiện trong đầu bệnh nhân có một khối máu tụ rất to nó đang ép đến thân kinh thị giác”

“Cái gì?” Trác Minh Liệt và Thẩm Từ Quân đồng thời nắm lấy bác sĩ “Tại sao có thể như vậy?”

” Khối máu tụ trong đầu bệnh nhân là vì tắc nghẽn mạch máu do va chạm mà tạo thành, nó chỉ là máu tụ cho nên có thể trong một thời gian ngắn sẽ tự động biến mất, cũng không có gì đáng ngại, nếu như không có gì thì có thể làm giải phẫu luôn!” Bác sĩ nghiêm túc nói.

“Va chạm? Là tai nạn giao thông sao?” Thẩm Từ Quân nhảy cảm hỏi, Tiểu Thi và Lâm Thi Ngừ hai bóng dáng này ở trong đầu cô từ từ trùng hợp, không biết là cô có chấp hay là vì sao nhưng cô thực sự cảm thấy Tiểu Thi chính là Lâm Thi Ngừ!

“Cái này chúng tôi không rõ ràng lắm, chỉ là từ tình trạng cơ thể của bệnh nhân có thể đoán trước kia cô ấy đã trải qua một va chạm rất kịch liệt!”

Tai nạn giao thông, kèn ác-mô-ni-ca, yêu ở cuối mùa thu, tư thế uống cà phê, thậm chí là tên của cô ấy, tất cả mọi thứ đều có liên hệ với Lâm Thi Ngừ, trong lòng Thẩm Từ Quân cả một đồng nghi vấn kia từ từ biến thành một dấu chấm than! Cô cảm thấy nhất định phải điều tra một chút về cuộc sống của Tiểu Thi khi ở Canada!

“Vậy bây giờ chúng tôi nên làm cái gì?” Trác Minh Liệt tỉnh táo hỏi.

“Sau khi bệnh nhân tỉnh lại anh chị phải chú ý một chút, đại khái là an ủi cô ấy chú ý không làm cho cô ấy quá mức mệt nhọc!”

Thẩm Từ Quân hoàn toàn đắm chìm trong trong thế giới của mình, nên không nghe được gì cả .

“Thẩm tiểu thư Thẩm tiểu thư?” Trác Minh Liệt gọi mấy lần cô đều không có trả lời “Cô rốt cuộc đang nghĩ gì ?”

“A không có” Mọi chuyện còn chưa rõ ràng nên suy đoán này cô vẫn là không nên nói cho Trác Minh Liệt biết dù sao quan hệ của anh ta và Lâm Thi Ngừ cũng quá mức phức tạp nếu như anh ta biết Tiểu Thi chính là Lâm Thi Ngừ, không biết anh ta sẽ có phản ứng như thế nào đây!

“Cô đã tới, Tiểu Thi giao cho cô chăm sóc, tôi đi liên lạc với bác sĩ, đi tìm loại thuốc tốt nhất cô cảm thấy như thế nào?”

Thẩm Từ Quân liếc anh một cái chợt thấy anh qua một bên chỉ vào cửa chính nói: ” lập tức đi!”

“Thưa tổng tài!” Trác Minh Liệt vừa mới đi ra khỏi cửa bệnh viện phụ tá liền gọi điện thoại tới ” Ngựa Bạch Ngọc không lập tức đưa đi mà đã được gọi qua một ngân hàng!”

“Tiếp tục theo dõi cho tôi, tôi không tin bọn họ có thể đặt ở nơi đó cả đời!”

“ Còn nữa thưa tổng tài, việc anh cần điều tra lần trước là việc về mấy công ty kia vì sao đang đàm phán với chúng ta lại đột nhiên dừng lại, tôi phát hiện việc đó có liên quan đến tập đoàn Thẩm thị!”

“Hà? Thẩm thị?” Trác Minh Liệt cảm thấy kinh ngạc khác thường , chuyện này tại sao lại liên quan đến Thẩm thị? Chuyện xem ra càng ngày càng phức tạp chỉ mong mấy việc sau sẽ không còn xảy ra sự cố nữa.

Sau khi dàn xếp xong mọi việc về Cầu Cầu, Thẩm Từ Quân bắt đầu gọi điện thoại.

” Phúc bá?” Thẩm Từ Quân hạ thấp giọng.

“Đại tiểu thư!” Âm thanh của đối phương mang theo vui mừng “Tại sao lại là cô? Cô có mạnh khỏe không ?? Sao lâu như vậy cô mới điện thoại đến!”

“Phúc bá có thể cầu xin ông một chuyện hay không! Giúp tôi tra một người Canada gốc Hoa tên là Thi Thi, việc này không liên quan đến của công ty nhưng hy vọng ông cũng đừng nói không giúp được tôi!”

“Ha ha đại tiểu thư muốn A Phúc nhất định làm được! Nhưng cũng phải mất một chút thời gian. Còn có một việc tôi muốn nói cho cô công ty chúng ta sẽ tiếp nhận một vị CEO mới, ngày mai sẽ sẽ chính thức nhậm chức, cô có muốn trở lại xem hay không?”

“Chuyện trong nhà, tôi không muốn nghĩ tới, ông chỉ cần giúp tôi điều tra tốt chuyện này là được rồi!”

Cúp điện thoại Thẩm Từ Quân thờ dài một hơi, hi vọng lần này Phúc bá có thể giúp cô tra được thân phận chân thật của Tiểu Thi, nếu như Tiểu Thi thật sự là Lâm Thi Ngừ thì vì sao cô ấy phải thay hình đổi dạng, mai danh ẩn tích đây? Chẳng lẽ là vì có ý đến gần Trác Minh Liệt để trả thù anh ta sao?

Bước chân cô trầm trọng đi vào phòng bệnh, Cầu Cầu và Tiểu Thi cũng đã ngủ thiếp đi, cô im lặng ngồi xuống nghiêm túc nhìn khuôn mặt ngủ say của Tiểu Thi, khoa học hiện nay phát triển như vậy muốn thay đổi hình dáng của mình nên sẽ rất dễ dàng thôi. Cô đem tóc Tiểu Thi nhẹ nhàng đẩy lên vừa muốn tìm một chút dấu vết.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 86: Thân Phận Của Tiểu Thi

Nhưng thật lại không có cái gì? Vào lúc cô muốn buông tha chợt liếc thấy phía sau tai trái của Tiểu Thi có một vết sẹo nhàn nhạt hình như là vết tàn của việc phẫu thuật . Cô vừa định nhìn kỹ một chút thì Tiểu Thi tỉnh.

“Thảm tiểu thư! Tôi... tôi vừa ngã xỉu sao” Tiểu Thi gãi đầu, nơi đó vẫn còn đau.

“A Tiểu Thi cô chỉ có chút mệt mỏi thôi!” Thảm Từ Quân cuống quýt che giấu ý định của mình “Đúng rồi hôm nay sao cô lại ở cùng Trác Minh Liệt?”

Nói đến Trác Minh Liệt Tiểu Thi chợt nghĩ đến việc ở trên sân khấu.

“Từ Quân, hôm nay cô xem TV có nhìn thấy cảnh y phục của tôi bị rơi ra không?” Tiểu Thi khẩn trương hỏi.

“A tôi không nhìn thấy” Thảm Từ Quân biết trong lòng cô ấy rất để ý đến chuyện này cho nên cố ý nói mình không nhìn thấy.

Tiểu Thi bấp động, đôi môi tái nhợt, sùi mắt: “Thật là xui xẻo!” Sớm biết như vậy cô sẽ không đồng ý tham gia cái dạ tiệc ấy với Trác Minh Liệt. Ngày mai, báo chí nhất định sẽ lại có trò hay để bôi nhọ rồi.

“Tiểu Thi thật sự không có chuyện gì” Thảm Từ Quân thử an ủi cô.

“Cô còn nói không nhìn thấy” Tiểu Thi cúi đầu xuống lâu bầu. . . Thảm Từ Quân ý thức được mình nói sai, vì vậy vội vàng muốn đem đề tài chuyển hướng.

“Tiểu Thi, vừa rồi tôi có nghe bài Violin cô kéo, bài hát tên là Yêu ở cuối mùa thu đó, cô kéo thật tốt, cô thật sự tốt nghiệp ở Học viện âm nhạc quốc gia sao?”

“Không phải đâu, đúng rồi, bài vừa rồi là Yêu ở cuối mùa thu sao? Thật là khá. Tôi cũng không biết mình biết kéo Violin, lúc ấy chỉ là có loại cảm giác mãnh liệt giống như trước kia đã từng học qua, nên tôi chỉ mơ hồ kéo ra thôi!” Tiểu Thi cười tâm tình cũng khá rất nhiều.

“Cô không cần thầy dạy cũng biết?” Thảm Từ Quân đè nén kích động trong lòng cố làm ra vẻ trấn định hỏi: “Này vậy Tiểu Thi chẳng phải là cô chính là thiên tài âm nhạc sao!”

“Cũng không phải vậy, Triết Vũ nói tôi đã từng bị tai nạn giao thông và bị mất trí nhớ vì vậy mà tôi hoài nghi có thể là trước đây tôi đã từng học qua Violin!” Tiểu Thi lạnh nhạt nói.

“Cái gì? Cô bị mất trí nhớ?” Thảm Từ Quân cũng nhìn không được nữa đứng lên “Vậy cô còn nhớ rõ cái gì không? Tỳ như trước khi mất trí nhớ cô ở nơi nào gọi là gì?” Cô gần như khẳng định có thể Tiểu Thi chính là Lâm Thi Ngữ năm đó! Mặc dù đầu đuôi sự tình còn chưa rõ ràng nhưng trực giác nói cho cô biết Tiểu Thi nhất định là Lâm Thi Ngữ!

“Thảm Từ Quân” Tiểu Thi nhìn thấy cô kích động không có nhìn được có điểm thấp thỏm. . . “A thật xin lỗi Tiểu Thi, tôi là muốn nói cô có từng nghĩ trước kia cô là một người khác?”

“Làm sao có thể chứ? Từ nhỏ tôi đã ở Canada mà cũng chưa từng đến Trung Quốc và cũng không có người thân ở Trung quốc” Tiểu Thi lên tiếng phủ nhận, nhưng đáy lòng cô lại ánh lên vài phần sợ hãi, dù thế nào cô cũng không nguyện ý đối mặt.

“Làm sao cô biết cô không ở Trung Quốc, cô không phải nói là cô bị mất trí nhớ sao?” Thảm Từ Quân hỏi tới.

“Triết Vũ nói... Triết Vũ nói tôi sinh ra ở Canada Cha tên là Ngôn Thế Hành, mẹ là Liễu Hàm Hương. Bọn họ kinh doanh bất động sản nhưng khi tôi còn rất nhỏ đã mất do tan nạn giao thông rồi cho nên tôi mới ở cạnh Triết Vũ”

“Triết Vũ nói cô không có nghĩ đến vị Triết Vũ này có thể là lừa dối cô hay sao, và lại hiện giờ tìm cũng không thấy anh ta sao? Cô không từng nghĩ đến mình có thể là một người khác, nhưng anh ta lại cố tình nói cho cô một thân phận khác sao?”

“Sẽ không, sẽ không Triết Vũ sẽ không nói dối tôi!” Tâm tình Tiểu Thi kích động, cả người run rẩy.

“Mẹ” hai người bọn họ nói chuyện đánh thức Cầu Cầu, con người mộng lung nhìn, gương mặt hoảng sợ nhìn Tiểu Thi và Thảm Từ Quân.

“Cầu Cầu!” Tiểu Thi chân đạp trần vội đi xuống giường “Cầu Cầu mẹ ở đây!”

Thảm Từ Quân thở dài, cô cảm thấy mình cũng đã quá vội vàng. Chuyện như vậy cho dù ai cũng sẽ không dễ dàng tiếp nhận nhanh chóng được. Cô vội vã ot chậm lại giọng nói với Tiểu Thi câu xin lỗi: “Tiểu Thi thật xin lỗi, mấy ngày nay tôi đã quá nhớ Lâm Thi Ngữ rồi. Nhìn thấy cô cũng như cô ấy từng bị tan nạn từ năm năm trước làm tôi rất kích động, chỉ là cô ở đây còn cô ấy không biết đã ra sao rồi”

“Thảm Từ Quân cô không cần nói, tôi đều hiểu, cô trở về đi, hôm nay cảm ơn cô đã đến thăm tôi!” Giọng của Tiểu Thi mặc dù dịu dàng nhưng Thảm Từ Quân cảm nhận được cô ấy có chút tức giận rồi.

“Nhưng Trác Minh Liệt để cho tôi chăm sóc cô” Thảm Từ Quân hối hận đến ruột đau xót cô thật là không nên nôn nóng như vậy. Nhưng bây giờ nói gì đã trễ rồi.

“Tự tôi có thể, cô đi trở về đi, ngày mai cô còn phải đi làm phải không. Đúng rồi đây bệnh của cá nhân tôi, trong lòng tôi đã có tính toán, các cô cũng không cần lo lắng cho tôi!” Tiểu Thi bình tĩnh nói. Thảm Từ Quân có chút ngoài ý muốn, cô không ngờ Tiểu Thi biết mình bị bệnh, xem ra lần trước cô té xỉu ở nhà trẻ cũng là do nguyên nhân này rồi.

Thẩm Từ Quân thấy thái độ của Tiểu Thi kiên định cũng không tiện miễn cưỡng cầm túi xách, ầm ức đi. Cô vừa đi Tiểu Thi ôm Cầu Cầu nhất thời cảm thấy trong lòng một mảnh trống không, cô thở dài 1 tiếng.

“Mẹ làm sao mẹ lại luôn thở dài?” Cầu Cầu nhìn mẹ, bàn tay nhỏ bé đưa ra che miệng của cô.

“Cầu Cầu con biết mẹ đã bao lâu?” Tiểu Thi cố nén nước mắt, cô thật sự là sợ. Cô biết chuyện Thẩm Từ Quân nói không phải là không có lý nhưng cô không thể tin, cũng không dám tin tưởng, cuộc đời của cô là Triết Vũ một tay đạo diễn. Nhưng ngộ nhờ Thẩm Từ Quân là nói thật thì cô sẽ là ai? Triết Vũ tại sao lại muốn lừa cô? Chẳng lẽ cô thật sự là Lâm Thi Ngữ sao? Trời ạ! Tại sao lại đối xử với cô như vậy!

“Mẹ Cầu Cầu không biết” Cầu Cầu khốn hoặc nhìn mẹ không biết tại sao mẹ lại hỏi như thế.

“Không có việc gì” Tiểu Thi cố nén nước mắt, nặn ra một cái mỉm cười. Thật may là còn có Cầu Cầu, mẹ con ôm nhau mà nằm Tiểu Thi cả đêm đều chưa từng chợp mắt. Cô nghĩ tới rất nhiều rất nhiều chuyện nhưng không hề nghĩ ra được gì, bây giờ người duy nhất có thể giải mở tất cả những bí mật này thì chỉ có Lý Triết Vũ nhưng Lý Triết Vũ hiện giờ đang ở chỗ nào? Kế hoạch A giải được kế hoạch A có phải tất cả đều sẽ được phơi bày! Cô nghĩ tới tờ giấy kia!

Trời đã sáng Thẩm Từ Quân khó khăn bò dậy rót ly cà phê. Đang lúc này điện thoại di động vang lên là Phúc bá.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Chân Tướng Dần Dần Ra

“Này! Phúc bá có phải có tin tức gì rồi phải không?” Thẩm Từ Quân khẩn trương hỏi.

“Ha ha tiểu thư. Nào có nhanh như vậy. Lão gia hỏi cô là cô rốt cuộc có quay về để đến tham gia tiệc rượu của CEO mới nhậm chức hay không!”

“À!” Thẩm Từ Quân thở dài “Tôi sẽ không về đâu, Phúc bá! Tôi không thích trường hợp như vậy”

“Cô nhất định phải tới, cô không phải muốn tìm hiểu về việc kia sao?” Phúc bá uy hiếp.

“Này! Phúc bá làm sao ông có thể bắt nạt người khác như vậy!” Thẩm Từ Quân hướng về phía ông nói làm nũng “Được rồi, tôi đi! Chỉ là ông nhất định phải mau chóng giúp tôi tra!”

“Ha ha tốt, thật ra thì tôi đã có một chút đầu mối rồi. Chỉ là có chút kỳ quái a, Cô nói cái vị Thi Thi gì đó là gốc Canada nhưng trên thực tế cô Thi lại dùng thân phận là người gốc Hoa định cư ở Canada và nếu cô ấy ở Canada là thực sự thì sao cô ấy lại không có bất kỳ người thân nào, thật sự là kỳ quái!”

“Không kỳ quái bởi vì cô ấy căn bản cũng không phải là Thi Thi!” Thẩm Từ Quân khẳng định nói.

“Tin tức chính xác hiện giờ tôi còn chưa tra ra được, tuy vậy ngày mai khi cô tới tham gia tiệc rượu, tôi sẽ cố gắng hết sức tra cho ra!”

“Tốt” Thẩm Từ Quân cúp điện thoại, lấy tấm hình cô và Tiểu Thi chụp chung trên bàn lên. . . Năm năm, rốt cuộc lại lần nữa chờ đợi tin tức của cô ấy. Hi vọng lần này cô có thể giúp cô ấy! Không cô nhất định phải giúp cô ấy!

Sáng sớm Tiểu Thi không để ý lời bác sĩ phản đối dẫn Cầu Cầu rời đi. Dọc theo đường đi cô đều không dám ngẩng đầu chỉ sợ người khác nhận ra cô là cô gái ở bữa tiệc tối qua.

“Con trai con mua cho mẹ một tờ báo!” Tiểu Thi đưa cho Cầu Cầu một đồng tiền xu còn mình lặng lẽ trốn sang một bên.

“Cho mẹ” Cầu Cầu nhón chân lên đem tờ báo đưa đến trước mặt Tiểu Thi.

Cô khẩn trương mở tờ báo ra quả nhiên ngay trang đầu tiên chính là chuyện dạ tiệc từ thiện của Trác thị vào tối hôm qua. Gương mặt đẹp trai của Trác Minh Liệt chiếm hơn nửa trang báo mà cô ở đâu? Kỳ quái sao lại có thể không có một chút tin tức về cô? Chuyện này là chuyện gì xảy ra? Trước đây cô và Trác Minh Liệt chỉ là đứng chung một chỗ ngay lập tức đã bị tã lên trời xuống đất (ý là bốc phét quá đà đó) mà trường hợp ở tối hôm qua sao lại không có gì xảy ra! Tiểu Thi vừa có chút may mắn, lại có chút kinh ngạc!

“Thi tiểu thư, lão gia chúng tôi cho mời cô!” Lúc Tiểu Thi đang mất hồn xem báo sau lưng cô chợt có một người đi tới.

“Anh là..... ai?” Tiểu Thi đem Cầu Cầu ôm vào trước người cảnh giác hỏi. . . “Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là lão gia chúng tôi muốn gặp cô! Ngày ấy cũng không muốn mỗi lần đều phải giúp các cô thu dọn chiến trường như vậy” người tới cầm lấy tờ báo trong tay cô “Cô cho rằng giúp các cô

dọn chiến trường rất dễ dàng sao?”

Tiểu Thi lập tức hiểu là ai! Là cha của Trác Minh Liệt đã dẹp hết chỗ tin tức kia.

“Tôi không muốn gặp ông ta, anh nói cho ông ta biết tôi không hề có liên quan gì đến chuyện này! Hoàn toàn là con trai ông ta tìm tôi giúp!” Tiểu Thi lạnh lùng nói xong ôm Cầu Cầu muốn đi, người nọ đưa tay ra liền muốn cản lại song còn muốn cướp lấy Cầu Cầu. Tiểu Thi kinh hãi nhìn người nọ, sau đó liền hung hăng đánh người nọ.

”!” Người nọ chột om lấy đầu, anh ta không hề cảm giác giống như là bị một cánh tay của một người phụ nữ đánh mà giống như là bị một thiết côn (gậy sắt) hung hăng đập vào người.

Tiểu Thi đánh xong, sau đó lập tức chui vào một chiếc xe taxi người nọ đầu óc choáng váng vội đuổi tới nhưng lúc đó cô đã đi xa.

Tiểu Thi cẩn thận quan sát cánh tay phải của mình, bề ngoài của nó và cánh tay trái của nó không có gì khác nhau nhưng chính nó lại đặc biệt có lực và tri giác lại không nhạy cảm như vậy. Cô tò mò dùng tay trái sờ sờ cảm giác cũng không có gì khác thường. Chẳng lẽ trước đây cô còn học võ thuật hay sao?

“Tiểu thư đi nơi nào?”

“Nhà trẻ ngôi sao mới!”

Tiểu Thi nghĩ tới chuyện tối ngày hôm qua, thật sự là có điểm sợ khi đến nhà trẻ gặp phải Thẩm Từ Quân nhưng cô đâu biết được cô ấy đã về nhà. Nói là có chuyện rất quan trọng.

Tiểu Thi cảm giác thờ phào nhẹ nhõm, sau khi gửi Cầu Cầu cô vừa định đi thì điện thoại di động lại vang lên. Trước kia trong điện thoại di động của cô chỉ có duy nhất số của Lý Triết Vũ mà bây giờ bắt đầu lại có thêm số của Trác Minh Liệt và Thẩm Từ Quân.

“Làm sao cô lại bỏ đi?” Trác Minh Liệt tức giận hỏi.

“Tôi không sao, cảm ơn anh!” Tiểu Thi mỉm cười. Trừ lời đó ra cô không biết nên nói gì.

“Lập tức đến bệnh viện Nhân Ái, tôi đã hẹn bác sĩ kiểm tra cho cô!”

“Tôi không muốn đi!” Tiểu Thi cúp điện thoại. Cô rất sợ, âm thầm sợ hãi. Điện thoại của Trác Minh Liệt lại một lần nữa gọi đến nhưng cô lại tắt đi. Muốn đi đến tiệm bán hoa nhưng lại sợ ông chủ sẽ nói đến chuyện ngày hôm qua, vì vậy cô quyết định sẽ đi dạo.

“Các vị, hôm nay là ngày CEO mới của Thẩm thị – Giai Dung tập đoàn nhận chức hiện nay chúng tôi đang đến hội trường buổi tiệc rượu mừng nhận chức của ngày ấy!” Tiểu Thi đi tới đi lui đã đến một khách sạn cấp năm sao, trước tòa nhà là một vòng kín các nhà báo, phóng viên. Từ trước đến giờ cô rất sợ những trường hợp như vậy vì thế liền nhanh chóng muốn đi vòng qua. Ai ngờ đi không được bao xa đã nhìn thấy trước mặt một chiếc Lamborghini, cô còn chưa kịp chạy đi, liền bị những phóng viên kia xúm nhau chạy ủa tới trước mặt. Vết thương ở chân chưa lành nên cô đi vẫn chưa được ổn định lắm kết quả là bị người khác đẩy, cả người cô bị đẩy òa nằm ở trên xe.

Cửa xe được mở ra từ bên trong xe một người đàn ông trẻ tuổi vóc dáng cao lớn đi ra, khỏe miệng rõ ràng bén nhọn, cả người tản ra hơi thở rét lạnh! Anh ta anh tuấn đến kỳ lạ nhưng cũng lãnh khốc đến kỳ lạ. Từ trong đôi mắt như chim ưng kia phát ra ánh sáng như có thể giết chết người! Người này là ai? Tiểu Thi bị chen lấn, thở gấp không ra hơi, đẩy tới đẩy lui, cuối cùng cô lại bị đẩy đến bên cạnh người đàn ông kia. Cô co rúm lại không dám động càng thêm không dám đến gần anh ta!

Người đàn ông bỗng nhiên đưa tay đẩy cô ra một bên, sau đó mặt không thay đổi đi về phía trước. Đi ba bước bỗng nhiên lại quay đầu lại không khỏi nhìn chăm chăm Tiểu Thi bằng hai mắt. Tiểu Thi bị ánh mắt của anh ta làm cho cả người sợ hãi. Đám người nhìn động tác biến đổi như vậy liền nhìn cô một cái rồi lập tức bỏ đi.

“Phúc bá rốt cuộc là như thế nào?” Thẩm Từ Quân nắm Phúc bá hỏi tới chuyện về Tiểu Thi.

“Cô hãy đi gặp lão gia trước đi”

“Tôi không đi, trừ khi ông nói cho tôi”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Ceo Mới

Bác Phúc trầm ngâm chốc lát rồi nói: ” Tiểu thư Thi Thi xác thực là năm năm trước mới đến Canada. Nhưng lúc đó người làm thủ tục nhập cảnh của cô ấy lại không phải do chính cô ấy mà do một người đàn ông họ Lý làm, quan hệ của cô ấy và người đàn ông này là như thế nào thì cụ thể tôi chưa điều tra ra được. Và càng kì lạ hơn là tất cả tài liệu về người đàn ông này đều ở tại cục an ninh Canada, người đàn ông này có thể là người có chức quyền tại Canada!”

“Những thứ này cũng đủ rồi!” Cũng đủ để Thẩm Từ Quân xác định Tiểu Thi chính là Lâm Thi Ngữ rồi. Mặc dù vẫn không có đủ chứng cứ. Nhưng chỉ cần cô biết Tiểu Thi là Lâm Thi Ngữ thì tất cả mọi chuyện đều dễ dàng hơn. Xác nhận thân phận của cô ấy giờ chỉ là vấn đề thời gian.

“Tiểu thư, tiểu thư Thi Thi rốt cuộc là ai ?”

“Một người bạn! Cảm ơn bác Phúc tôi đi tìm cha đây!” Thẩm Từ Quân vừa thấy Bác Phúc muốn nghe, lập tức đổi đề tài. Hiện giờ mặc dù Lâm gia ngã nhưng nếu một người Lâm gia xuất hiện nhất định sẽ vẫn gây ra sóng to gió lớn thậm chí còn có thể là một cuộc gió tanh mưa máu. Bởi vì có quá nhiều người hi vọng Lâm gia biến mất .

“Không kịp rồi CEO mới đã tới và sẽ lập tức phát biểu diễn thuyết nhậm chức, lão gia đã đi ra phía sau đài rồi !” Bác Phúc giữ cô lại. Lúc này chợt có nhóm rất đông phóng viên vây quanh một người đàn ông đang đi vào, Thẩm Từ Quân định thần nhìn, lại thất kinh: Lại là anh ta!

Là cái người lái Lamborghini tối hôm qua! Còn nữa nhìn anh ta thật giống một người! Lâm Thi An! Nhưng thật sự thì Thẩm Từ Quân cũng chưa từng gặp Lâm Thi An chẳng qua là khi đó cô và Lâm Thi Ngữ rất thân nhau, trong lúc vô tình nhìn thấy ảnh của Lâm Thi An ! Khi đó Thẩm Từ Quân thiếu chút nữa đối với anh ta động lòng. . . Lúc đó thanh danh của Lâm Thi An đã lan xa anh thông minh, đẹp trai, khuyết điểm duy nhất là quá mức tự tin. Hơn nữa vô cùng lãnh khốc. Điểm này so với Trác Minh Liệt bây giờ có vẻ giống .

Cô đuổi theo kéo lấy vạt áo của người đàn ông này, anh ta rất không bình tĩnh xoay người “Làm gì?” Anh lạnh lùng hỏi, trên khuôn mặt anh tuấn giống như có một tầng sương giá kết lại.

Thẩm Từ Quân bị dọa sợ, nhẹ buông tay ra bởi vì cô phát hiện anh không có đáng vẻ mặc dù thành thực nhưng xen lẫn ngậy thơ chất phác như trong tấm ảnh kia so với Lâm Thi An anh ta hình như là một người hoàn toàn xa lạ.

“Nha” Thẩm Từ Quân có chút mất mát, buông lỏng tay như đứa bé làm việc gì sai mà lui sang một bên.

“Phùng tiên sinh đây là đại tiểu thư nhà chúng tôi!” Bác Phúc vội vàng giới thiệu thế nhưng mí mắt vị Phùng tiên sinh kia cũng không thèm chớp một cái, im lặng mà thẳng bước đi tiếp.

Ông Thẩm từ phía sau cánh gà đi ra thân thiết nắm tay anh: ” Thiếu Diễm anh cuối cùng đã tới!”

“Thẩm tiên sinh mạnh khỏe!” Phùng Thiếu Diễm khẽ khom người, một tay nắm lấy tay của ông Thẩm tay còn lại để lên trước ngực, tư thế kia thần thái kia quả nhiên là tác phong nhanh nhẹn, phong độ bất phàm. . .” Bác Phúc lai lịch của anh ta ra sao ?” Thẩm Từ Quân hỏi.

“Nghe nói là sinh viên tài cao của đại học Stanford cũng là con trai của bạn tốt lão gia!”

“Hà?” Thẩm Từ Quân kinh ngạc, từ khi nào mà cha lại có một người bạn tốt họ Phùng? Chỉ là nhìn cha và anh ta thân thiết như vậy chắc cũng không thể không hiểu rõ đối phương.

” Từ Quân tới đây!” Ông Thẩm chợt gọi con gái đến.

Thẩm Từ Quân nhìn Bác Phúc một chút chỉ thấy mắt ông lộ nụ cười thần bí “Nhanh tới đây, gặp anh Phùng!” Thẩm Từ Quân xen chút nữa bị cha làm cho sặc chết? Xung hô như thế mà anh ta cũng muốn ra ngoài! Và lại có có một người anh trai khi nào!

“Thẩm tiên sinh, bây giờ chúng ta chỉ nói về công việc, về phần ngài và Thẩm tiểu thư , cháu nhất định sẽ đến phủ chào hỏi !” Phùng Thiếu Diễm tao nhã lễ phép nói.

“Đúng đúng tốt tốt” Ông Thẩm gật đầu nói phải.

Thẩm Từ Quân hung hăng liếc cha và Phùng Thiếu Diễm mình một cái, bực bội đi ra một nơi khác ngồi xuống.

Ông Thẩm đi sang qua một bên để cho Phùng Thiếu Diễm bắt đầu buổi tiệc nhậm chức.

“Các vị”

Thẩm Từ Quân theo dõi anh ta, suy nghĩ trong đầu đều là Lâm Thi An. Những năm gần đây người của họ Lâm không biết đã lưu lạc đi đâu, bây giờ đã có tung tích của Lâm Thi Ngữ nhưng tung tích của Thi An vẫn không rõ. Cô thờ dài thật sâu, trong lòng không hiểu sao lại ánh lên nỗi mất mát.

“Tôi nhất định đem hết toàn lực vì Thẩm thị!”

Chờ hồn của Thẩm Từ Quân trở lại, Phùng Thiếu Diễm đã nói xong. Đồng Sự Trưởng – ông Thẩm tự mình đưa lên con dấu ủy nhiệm, quá trình nhậm chức kết thúc.

Thẩm Từ Quân nhanh chóng muốn chạy đi, nhưng lại bị cha gọi lại.” Thẩm Từ Quân trở lại!”

“Cha”

“Tuổi của con cũng không nhỏ nữa, đừng có ở bên ngoài cả ngày, lần này cha tốn rất nhiều công sức mới đưa được Phùng thiếu gia tới đây, con phải nắm chắc cơ hội!” Ông Thẩm quan sát con gái “Nhìn xem, hôm nay con mặc phải thật đẹp nha!”

“Cha!” Thẩm Từ Quân tức giận “Làm sao cha có thể nói với con gái của cha như vậy ! Với lại Phùng thiếu gia chưa chắc là người con thích ! Nhìn đáng về lãnh khốc của anh ta, con không cần !”

“Chuyện này cũng không phải do con quyết định, thứ Bảy này cha đã hẹn Thiếu Diễm tới nhà ăn cơm, con nhất định phải về!”

“Ba!” Thẩm Từ Quân dậm chân!

“Tốt lắm, đi thay quần áo khác, lập tức bắt đầu tìm cơ hội giao lưu với Thiếu Diễm!” Thẩm phụ không nói thêm gì đuổi Thẩm Từ Quân đi.

“Ba con còn có việc gấp” cô còn chưa nói dứt lời mấy người giúp đã kéo cô lên thay đồ.

Trác Minh Liệt nhìn chằm chằm vào một đồng tài liệu trước mắt, một chút ý định cũng không có. Thân thể Tiểu Thi đã đến tình trạng này vì sao lại không chịu chữa trị? Bây giờ ngay cả ông chủ cửa hàng bán hoa cũng không biết cô ở đâu, nói là cô không đi làm nữa, điện thoại thì lại không gọi được, Tiểu Thi cô giỏi lắm ngược lại tôi muốn xem cô có thể trốn được bao lâu!

“Tổng tài, tiệc rượu tối nay tại Thẩm thị ngài có đi không?”

“Không đi” Trác Minh Liệt quả quyết cự tuyệt, anh cũng không có nhiều thời gian mà cùng với bọn họ nói cười như vậy!

“Tổng tài tiệc rượu này tổ chức nhằm chào mừng CEO mới” Phụ tá lại bổ sung một câu.

“Hà?” Trác Minh Liệt trầm ngâm, vừa mới tra được chuyện lần trước có quan hệ với Thẩm thị, bọn họ lại lập tức đổi CEO? Thật thú vị, chỉ là đây vốn việc của nội bộ tập đoàn sao lại mở tiệc rượu mời thêm cả người ngoài đây?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Tiệc Rượu Chào Mừng

“Tốt anh giúp tôi chuẩn bị một chút, đúng rồi, tiện thể giúp tôi điều tra lai lịch của người này!”

“Vâng thưa tổng tài!”

“Chẳng lẽ người âm thầm điều khiển cục diện chính là CEO của tập đoàn Thẩm thị sao?” Không có lý nào lại xảy ra chuyện như vậy, từ trước đến giờ Trác thị và Thẩm thị luôn nước giếng không phạm nước sông, hơn nữa hai nhà cũng đã từng hợp tác chung nhưng thương trường như chiến trường, không bao giờ có kẻ địch vĩnh viễn mà cũng không có bạn bè vĩnh viễn, thôi thì trước hết hãy đi gặp vị CEO mới này đã.

“Tổng tài, đây là tư liệu ngài cần !” Phụ tá đưa tập tài liệu cho Trác Minh Liệt.

Trên hồ sơ có một khuôn mặt trẻ tuổi rất anh tuấn, khuôn mặt này làm cho Trác Minh Liệt nhớ đến, hình như thật lâu trước đây, trong một lần nào đó anh đã từng gặp khuôn mặt này nhưng anh vẫn không nhớ nổi tên của đối phương. . . Phùng Thiệu Viêm đã tốt nghiệp đại học Stanford, anh ta tốt nghiệp đại học cùng một năm với anh, Trác Minh Liệt lật đi lật lại hồ sơ nhưng cũng không phát hiện có tư liệu nào đặc biệt hữu dụng cho công ty, dạng hồ sơ bình thường này thì cũng sẽ không thể chi tiết được.

“Tiểu Thi cô đang ở đâu ? Chán đến chết...” Thẩm Từ Quân bắt đầu gọi điện thoại cho Tiểu Thi “Tôi nay cô dẫn Cầu Cầu tới chơi với tôi đi !”

Tiểu Thi đang đi dạo thì nhận được điện thoại của Thẩm Từ Quân hơn nữa lại vô cùng ngạc nhiên khi cô ấy nói chính cô tự đi tìm nhà của cô ấy. . . “Cô đang ở đâu, tại sao muốn tôi tìm cô?” Tiểu Thi hỏi.

“Đừng lo lắng, tối nay tôi bị ba tôi ép đến ở tại tầng 12, số 6 Khai Việt tôi đang ở một mình lên rất nhàm chán, cô tới chơi với tôi đi!” Thẩm Từ Quân chân thành nói.

“Ra là vậy nhưng tôi...” Tiểu Thi có chút không muốn đi vì thứ nhất cô và Thẩm Từ Quân cũng không quá quen thuộc như vậy, thứ hai cô cũng không biết rõ chuyện này là chuyện gì.

“Ai nha, Tiểu Thi cô mau tới đi!” Thẩm Từ Quân năn nỉ, thật ra thì mục đích của cô chính là muốn tiếp xúc với Tiểu Thi nhiều hơn một chút. “Nếu không như vậy đi, bây giờ cô cứ tới đây đến gần tôi tôi cho người đón Cầu Cầu tới!”

“Nhưng...” Tiểu Thi còn đang rất do dự nhưng không lẽ cự tuyệt lời năn nỉ của Thẩm Từ Quân cuối cùng vẫn đồng ý đi đến.

“Tiểu thư, ngài có thiệp mời chứ ạ?” Nhân viên đón khách rất lễ phép mà ngăn Tiểu Thi lại.

“Tôi... cô...” lời nói chưa dứt âm Thẩm Từ Quân đã hùng hùng hổ hổ chạy ra từ bên trong, cô ấy mặc một bộ lễ phục màu tím đậm, cổ chữ V thấp ngực, lộ bả vai thon gọn nhìn thật cao quý.

“Tiểu Thi!” Cô vui vẻ chạy tới kéo cánh tay Tiểu Thi tiến vào bên trong hội trường.

“Đợi chút, hôm nay nơi này đang tổ chức gì vậy?” Do vừa mới trải qua sự việc cầu huyết ở dạ tiệc từ thiện đó nên cô có điểm sợ.

“Yên tâm đi, tối nay là một bữa tiệc chào mừng vị CEO mới, chúng tôi có quan hệ không mấy thân thiết, sau này tôi dẫn cô gặp mặt bạn bè của tôi!” Thẩm Từ Quân rất kích động còn cả khuôn mặt Tiểu Thi thì kinh hoàng bởi vì cô chợt nhớ tới hình như vừa rồi khi đi qua nơi này, trong lúc mơ hồ cô có nghe được.... cái gì Thẩm thị... CEO... Chẳng lẽ chính là chỉ bữa tiệc này sao? Thẩm Từ Quân là người của nhà họ Thẩm?

“Mau đến đây đi!” Thẩm Từ Quân kéo Tiểu Thi chạy đi, nhưng cô lại chợt nhìn thấy một người!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Cuộc Gặp Mặt Lạnh Lùng

“Trác.... Trác Minh Liệt? ! Sao anh ta cũng tới đây?” Thẩm Từ Quân tự nói.

“Sao vậy?” Tiểu Thi nhìn ánh mắt khác thường của Thẩm Từ Quân vì vậy cô theo ánh mắt của cô ấy nhìn lại cũng phát hiện ra Trác Minh Liệt. Anh mặc một bộ lễ phục màu đen ngấn khí khái anh hùng hừng hực. Tim của cô chợt nhảy lên lát sau kéo Thẩm Từ Quân đi vào bên trong.

“Sao anh ta cũng tới đây?” Tiểu Thi oán trách “Hôm nay anh ta một mực đòi tìm tôi!”

“Sao anh ta lại tìm cô?” Thẩm Từ Quân cảnh giác hỏi cô ấy, không thể để cho Tiểu Thi yêu Trác Minh Liệt bởi vì cho dù như thế nào chuyện đó cũng sẽ là một bi kịch.

“Là bởi vì bệnh của tôi!”

“A, chúng ta đi vào bên trong thôi, nơi đó ít người!”

“Đại tiểu thư!” Bác Phúc bất thành linh chạy ra “Lão gia nói, hôm nay cô không cần đi khắp nơi, nhưng tối nay cô sẽ là bạn nhảy của Trác thiếu gia !”

Tiểu Thi nhìn người đàn ông trung niên phúc hậu trước mặt khẽ gật đầu ” Từ Quân cô hãy đi làm việc của mình đi tôi đi vào trong đợi cô!”

Cô vòng qua một cây cỏ thụ và bàn ăn đi tới nơi giống với mộ căn phòng nghỉ. Đóng cửa lại, tiếng huyền não ở phía ngoài bỗng nhiên yên ắng lại. Cô thở phào thật dài một cái. Nhưng lúc này cô chợt phát hiện bên trong căn phòng nghỉ này hơi kì lạ, hình như có người. Cô đứng lên nhìn chung quanh một lần mới phát hiện ra mình đi nhầm phòng, phòng này không phải phòng nghỉ mà là phòng thay quần áo VIP, thật là gặp quý! Vào lúc cô muốn rời khỏi đây, thì bỗng người trong phòng đi ra. . . “Đứng lại!” Âm thanh kia làm cho người ta liên tưởng đến gió thổi vùng bắc cực. (gần như kiểu cực kì lạnh lùng đó)

“Ồ!” Tiểu Thi không tự chủ được đứng lại “Thật xin lỗi tôi đi nhầm phòng!” Cô vội vàng nói.

Người nọ không nói một lời, từ từ đi tới, chân Tiểu Thi không ngừng lùi lại, đến lúc chạm tới cửa, đến lúc này cô hy vọng nhường nào có thể quay người bỏ chạy nhưng hai chân lại như bị dính trên mặt đất. Cô cẩn thận từng li từng tí ngẩng đầu lên phát hiện người đàn ông trước mặt này rõ ràng chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng, anh ta chính là người mà cô gặp lúc ban ngày, a là vị “núi băng” đó, thật đúng là Oan Gia Ngộ Hạp.

“Cô có biết người của nhà họ Lâm hay không?” Người đàn ông hip mắt quan sát cô gần từng chữ hỏi. (đó soái ca đó các nag, anh tinh mắt quá!!! không hồ là người Bí mật ạ. (Bạn Hoa: đừng ném đá tôi>>>>))

“Thật xin lỗi, tiên sinh tôi không biết!” Tiểu Thi xoay người muốn đi nhưng cánh tay lại bị anh ta kéo lại. Anh ta cứ nhìn cô như vậy, trong con ngươi màu hồ phách tỏa ra ánh sáng lạnh nhàn nhạt.

“Tiên sinh anh mau buông tay! Nếu không tôi gọi người vào !” Tiểu Thi khẩn trương.

Anh ta không nói một lời từ từ buông lỏng tay. Anh vừa buông tay Tiểu Thi vội vàng chạy ra.

“Thảm đại tiểu thư, tôi bảo cô chăm sóc cho Tiểu Thi, bây giờ cô ấy sao rồi?” Trác Minh Liệt cười như không cười nhìn Thẩm Từ Quân. . .” Tiểu Thi là người lớn rồi đương nhiên là có thể tự quan tâm đến chuyện của mình. Hơn nữa anh và Tiểu Thi có quan hệ gì đâu ! Tại sao anh lại hỏi về chuyện của cô ấy!” Thẩm Từ Quân vừa nghĩ Tiểu Thi có thể là Lâm Thi Ngừ liền không nhịn được nói nặng với Trác Minh Liệt.

“Cô Cái đồ phụ nữ điên này!” Trác Minh Liệt nắm cổ tay của Thẩm Từ Quân dùng lực đẩy ép cô lên trên mặt tường “Cô không cần lớn tiếng như vậy, lại gần tôi nói chuyện!” Anh tức giận, khuôn mặt gần như dán trên mặt của cô, Thẩm Từ Quân nhất thời lúng túng.

” Trác tổng?” Đúng lúc này bác Phúc xuất hiện giải vây cho Thẩm Từ Quân, cô dùng sức đẩy nắm tay của anh đi ra một nơi khác. Trác Minh Liệt nhìn bác Phúc một chút, chỉnh sửa cả vạt một chút, mặt không thay đổi đi đến phòng thay quần áo.

Tiểu Thi từ trong phòng thay quần áo VIP đi ra, sau đó lại bị lạc đường cô đi qua đi lại vài vòng cuối cùng lại trở về cửa phòng thay quần áo kia, cô vốn đang lo lắng vì “núi băng” kia sẽ bất thành linh từ bên trong đi ra, ai ngờ lại gặp phải Trác Minh Liệt vừa định đi vào!(Cái này quá duyên trời định nhì)

“Thi tiểu thư!” Anh chăm chọc mà cười “Ha, đúng là thế giới hình cầu !”

Tiểu Thi bị dọa sợ đến mức vội xoay người lập tức muốn chạy, nhưng lại bị bắt trở lại, anh vừa dùng lực cô liền ngoan ngoãn bị chôn trong ngực của anh.

” Tại sao hôm nay không nhận điện thoại của tôi?” Anh khẽ trầm giọng hỏi ở bên tai của cô.

“Tôi ... tôi không muốn gặp bác sĩ!” Tiểu Thi quật cường nói.

“Cô có biết cái khối máu tụ kia có khả năng sẽ lấy đi mạng của cô hay không ??!” Trác Minh Liệt dùng sức nắm bả vai của cô.

“Lấy ra cũng có thể sẽ lấy mạng của tôi, chẳng lẽ bác sĩ không nói với anh sao? Buông ra, đau!”

“Tôi nay, không cho phép đi, làm bạn với tôi!” Anh ra lệnh nói.

“Buông ra”

“Nơi này hình như không phải là nơi để nói chuyện yêu đương thì phải?” Âm thanh lạnh lẽo vang lên từ phía sau bọn họ, Trác Minh Liệt xoay người nhìn thấy Phùng Thiệu Diễm mặc một bộ tây trang màu trắng, Tiểu Thi cũng nhận ra anh ta chính người đàn ông vừa rồi ở trong phòng thay đồ.

Phùng Thiệu Diễm vốn đang muốn trở lại lấy đồ nhưng lại không ngờ sẽ gặp phải bọn họ. Anh chỉ nhìn thấy một nam một nữ lôi lôi kéo kéo cũng không thấy rõ là ai vì vậy vô cùng thiếu kiên nhẫn nói một câu, kết quả lại phát hiện người đàn ông kia là Trác Minh Liệt.

Trác Minh Liệt lạnh lùng nhìn anh ta một cái, hai người họ bốn mắt nhìn nhau, Tiểu Thi như ngửi thấy mùi vị của thuốc nổ.

“Chúng ta đi thôi” Tiểu Thi kéo anh đi, không biết vì sao cô rất là sợ người đàn ông này.

Phùng Thiệu Diễm nặn ra một nụ cười lạnh lùng, trực tiếp từ bên cạnh bọn họ đi lên trước. Trác Minh Liệt ý vị sâu xa, nhìn theo bóng lưng anh ta, ánh mắt bén nhọn như muốn xuyên thủng sống lưng người trước mặt .

“Các vị khách bữa tiệc rượu chào mừng tân CEO -Phùng Thiệu Diễm xin được bắt đầu! Xin mời đại tiểu thư và Phùng tiên sinh lên mở sâm banh!”

Thẩm Từ Quân thoải mái đi tới trước đài sâm banh nhưng vị Phùng Thiệu Diễm kia căn bản xem cô như không tồn tại.

Anh ta tự mình mở sâm banh ra, cũng may còn nhớ rõ rót một chén cho cô, Thẩm Từ Quân giận đến mức muốn đem chén rượu kia dội thẳng lên trên mặt anh ta.

” Minh Liệt!” Lúc này ông Thẩm cũng đi ra, nhìn thấy Trác Minh Liệt ông hình như đặc biệt vui vẻ.

“Bác Thẩm!” Trác Minh Liệt cung kính cùng ông bắt tay một cái “Chúc mừng ngài!”

“Ha ha tới đây, tôi giới thiệu mọi người!” Ông Thẩm gọi Phùng Thiệu Diễm và Thẩm Từ Quân đến “Về sau Sinh Ý Trường Thượng này phải cần hai đứa cùng nhau chăm sóc! Thiệu Diễm, Từ Quân vị này chính là Trác thị -Đại thiếu chủ lòng danh Trác Minh Liệt!” Hai tay Trác Minh Liệt chấp sau lưng , mặt không thay đổi nhìn đối nam nữ trước mặt nói thật đối với bọn họ anh thật sự không có hảo cảm.

“Trác tổng tài rất vui được gặp mặt!” Phùng Thiệu Diễm giật giật khoe miệng cười cười tượng trưng.

“Trác Minh Liệt vị này chính là tân CEO của Thẩm thị chúng tôi – Phùng Thiệu Diễm!”

“Phùng tiên sinh ngài khỏe chứ!” Trác Minh Liệt nở nụ cười, nhưng hai người đàn ông này vốn nên bắt tay nhau , nhưng chẳng ai chịu vươn tay ra!

Chương 91: Song Ưng Thương Giới

Thẩm Từ Quân nhìn bọn họ chỉ thấy một người mặc lễ phục màu đen, áo sơ mi trắng nho nhã, khuôn mặt sáng sủa, đôi tay tao nhã để sau lưng giống như một vị hoàng tử cao quý. Người còn lại mặc lễ phục màu trắng, kết hợp với áo sơ mi trắng kiểu ngạo lạnh lùng như nắng sớm mùa xuân, đôi tay buông thõng tự nhiên ở hai bên thân mình, thật giống như một vị vương giả tôn quý! Thẩm Từ Quân không khỏi cảm thán, không biết khi hai người kia sinh ra như thế nào, quả thật có thể nói là "khéo léo tuyệt vời" giống như tất cả những ưu điểm của đàn ông trên đời này đều tập hợp ở trên người bọn họ.

Tiểu Thi lạc lõng đứng ở sau lưng Trác Minh Liệt, cô bỗng nhiên có cảm giác tất cả mọi người trước mắt cô đều giống như những viên minh châu óng ánh, có tướng mạo đẹp đẽ, gia thế hiển hách, chỉ có mình cô mặt xám mày tro, hiển nhiên là một cô bé lọ lem!

"Phùng tiên sinh, có phải chúng ta đã từng gặp nhau ở đâu hay không?" Trác Minh Liệt hỏi.

"Không có!" Phùng Thiếu Diễm lưu loát phủ nhận, nếu như anh ta chần chờ một chút có lẽ Trác Minh Liệt sẽ không hoài nghi. Nhưng nhìn anh ta khẳng định như thế, ngược lại Trác Minh Liệt hoài nghi rằng thật sự đã từng gặp anh ta ở đâu đó. Rốt cuộc là đã gặp ở nơi nào thì anh thật sự không có ấn tượng.

"Vậy trước đây Phùng tiên sinh làm gì?" Khi người hầu bàn bưng rượu tới đây, Trác Minh Liệt tự cầm lấy một ly cho mình.

"Trung tâm kỹ thuật máy vi tính!" Phùng Thiếu Diễm cũng không giấu diếm.

Hai người đàn ông này im lặng đối mặt, Thẩm Từ Quân chợt chú ý tới Tiểu Thi.

"Tiểu Thi tới đây, tôi xin giới thiệu với mọi người đây là bạn tốt của tôi - Tiểu Thi!" Thẩm Từ Quân kéo Tiểu Thi từ sau lưng của Trác Minh Liệt đi ra. . . Phùng Thiếu Diễm vẫn quan sát Tiểu Thi với ánh mắt đặc biệt đó, điều này khiến Trác Minh Liệt cảm thấy vô cùng không thoải mái.

"Tiểu Thi vị này là Phùng Thiếu Diễm là CEO của chúng tôi" Thẩm Từ Quân vừa nói vừa dẫn Tiểu Thi đến bên cạnh Phùng Thiếu Diễm.

"Phùng tiên sinh, chào anh" Tiểu Thi có vẻ hơi mất tự nhiên nhưng thực sự cô đã không muốn ở lại nơi này nữa.

Bốn người còn chưa nói hết, ánh đèn trong đại sảnh chợt tối xuống.

"Đã đến lúc khiêu!" Thẩm Từ Quân đưa tay của Tiểu Thi cho Phùng Thiếu Diễm "Phùng tiên sinh ngài hãy cùng Tiểu Thi nhảy một điệu đi!"

"Từ Quân!" Tiểu Thi nhỏ giọng sợ hãi kêu, Trác Minh Liệt vừa định giành lấy Tiểu Thi lại bị Thẩm Từ Quân lôi đi.

"Trác tiên sinh, tối nay tôi lấy thân phận chủ nhà mời ngài khiêu vũ!" Đúng là cô không thể để cho anh đến gần Tiểu Thi.

"Thẩm Từ Quân, rốt cuộc cô muốn làm cái gì?" Trác Minh Liệt cắn răng nghiến lợi.

"Trác tiên sinh, nếu như anh không thể cho Tiểu Thi một tương lai thì xin anh đừng nên tạo ảo giác cho cô ấy! Không phải sao? Theo tôi được biết hình như anh đã có hôn ước với tiểu thư Hàn Ti Nhã, cuối tháng này không phải cô ấy sẽ trở về để thành hôn với anh hay sao?" Bị Thẩm Từ Quân chất vấn, Trác Minh Liệt á khẩu không trả lời được, sao cô gái này chuyện gì cũng biết. Chuyện của anh và Hàn Ti Nhã đúng là hơi khó giải quyết, nhưng anh cũng không bỏ được Tiểu Thi. Tuy bây giờ anh vẫn không thể xác định trái tim của mình nhưng thật sự Tiểu Thi là một người đặc biệt đối với anh.

"Như thế nào? Không phản đối?" Thẩm Từ Quân đắc ý nhìn anh cười hả hê.

Mà ở bên kia Tiểu Thi bị Phùng Thiếu Diễm ôm thật chặt ở trong tay, cô ngẩng đầu lên cũng không dám chứ đừng nói là nói chuyện. Trong ánh đèn mờ ảo cô nhìn thấy Thẩm Từ Quân và Trác Minh Liệt đang kề sát vào nhau, không biết là họ đang nói những gì. Không hiểu tại sao trong lòng cô lại mất mát và chua xót.

"Cô thật sự không biết người của nhà họ Lâm?" "Núi băng" chợt đặt câu hỏi.

"Không biết!" Quả thật Tiểu Thi cảm thấy điên rồi, tại sao anh ta vẫn luôn hỏi vấn đề này. Cô vốn không biết khiêu vũ như thế nào, cho nên nhiều lần giẫm lên chân của vị núi băng đẹp trai này nhưng dường như anh ta cũng không có cảm giác gì.

"Cô tốt nhất đừng can thiệp vào chuyện của tôi và Tiểu Thi!" Trác Minh Liệt ra sức nắm cổ tay của Thẩm Từ Quân hung tợn uy hiếp cô.

"Tôi chắc chắn sẽ không mặc kệ, năm năm trước tôi đã không cứu được Lâm Thi Ngừ, năm năm sau tôi không thể lại để cho Tiểu Thi giẫm lên vết xe đổ đó!" Thẩm Từ Quân ra sức phản kích.

“Cô” Trác Minh Liệt cố nén lửa giận, anh thật muốn giết người phụ nữ này “Rốt cuộc tôi phải làm sao làm cô mới vừa lòng?”

“Nếu như anh không muốn làm Tiểu Thi tổn thương thì hãy cách xa cô ấy một chút!” Thẩm Từ Quân nói nghiêm túc.

“Tôi làm không được!” Trác Minh Liệt hất Từ Quân ra, chạy vọt tới trước mặt Phùng Thiếu Diễm, vừa muốn kéo Tiểu Thi đi nhưng Phùng Thiếu Diễm lại nắm chặt tay Tiểu Thi không thả.

Hai người nòng nặc thuốc súng, ba người lôi kéo rối rắm. Trác Minh Liệt thấy được địch ý và thù hận từ trong đôi mắt của Phùng Thiếu Diễm. Điều này khiến anh cảm thấy kinh ngạc lại có chút ngoài ý muốn.

“Buông cô gái này ra!” Trác Minh Liệt trầm giọng nói.

“Nếu như tôi không buông?” Tiếng nói của đối phương nặng nề hơn.

“Vậy thì đừng trách tôi không khách sáo!” Trác Minh Liệt chột ra sức muốn vặn ngược tay phải của Phùng Thiếu Diễm, nhưng anh phát hiện người đàn ông này cũng không phải vừa, lại có thể tránh được đòn tấn công của anh.

“Các anh làm cái gì, mau buông tôi ra!” Tiểu Thi tức giận, cô ra sức thoát khỏi sự kiềm kẹp của hai người, sau đó dốc sức chạy ra ngoài.

“Tiểu Thi!” Thẩm Từ Quân nhìn thấy Tiểu Thi chạy đi thì mau chóng ra ngoài đuổi theo nhưng đúng lúc này Cầu Cầu lại vừa đến.

“Vừa đúng lúc, Cầu Cầu chúng ta về nhà thôi!” Tiểu Thi ôm Cầu Cầu mặc kệ mọi người đuổi theo, nhanh chóng lên xe taxi.

Trác Minh Liệt trút hết cơn giận lên người Thẩm Từ Quân, tuyên bố muốn giáo huấn cô. Nhưng đột nhiên điện thoại di động của anh lại vang lên.

” Minh Liệt sao? Là mẹ đây. Tối nay con quay về một chuyến, đưa cả đứa bé Mộc Mộc kia về !” Trác Minh Liệt vừa nghe thấy tiếng mẹ mình ,lập tức nói hòa hoãn: ” Tại sao mẹ lại muốn gặp Mộc Mộc, gần đây cơ thể nó không được khỏe”

“A thật ra thì cũng không có gì. Gần đây ba con bởi vì chuyện của con và cô bé nên rất tức tối, ông ấy đã bắt đầu thu xếp hôn sự cho con, cho nên Mộc Mộc...”

“Chuyện này không bàn cãi nữa. Mẹ hãy nói với ba, nếu như ông ấy cố ý làm như vậy con chỉ có thể từ chức!” Giọng của Trác Minh Liệt kiên quyết chắc chắn, năm năm trước anh không cưới cô ta, năm năm sau anh cũng sẽ không lấy! “Còn nữa, nếu con đã nhận nuôi Mộc Mộc, con sẽ có trách nhiệm đối với nó. Mặc kệ là kết hôn hay không cũng không ảnh hưởng gì đến Mộc Mộc!”

” Minh Liệt mẹ hiểu tâm tình của con. Cho nên mẹ hi vọng con có thể trở về một chuyến” Giọng nói của bà gần như khẩn cầu khiến người làm con trai như Trác Minh Liệt không đành lòng từ chối, so với người cha chỉ biết ép buộc anh làm này làm kia thì mẹ mới là người thương yêu anh nhất , quan tâm anh nhất từ nhỏ đến lớn!

“Được, gần đây nếu có thời gian con nhất định sẽ về ” Trác Minh Liệt thở phào nhẹ nhõm

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 92: Cha Con Gặp Nhau

Đôi tay Thẩm Từ Quân ôm ở trước ngực, vẻ mặt khinh thường. Trác Minh Liệt nhìn cô, chột cảm thấy phiền não. Đúng vậy Thẩm Từ Quân hiểu rõ anh, hiểu rõ hoàn cảnh của anh, hiểu rõ sự bất đắc dĩ của anh. Nhưng anh của bây giờ đã khác xa với anh của năm năm trước rồi, anh đã không còn là đứa con trai ngoan ngoãn cho cha sắp xếp! Ít nhất thì về vấn đề hôn anh nhất định sẽ kiên trì!

Trác Minh Liệt mở cửa, liếc mắt nhìn thấy Mộc Mộc đang đứng túm đống giấy của anh, từ trên ghế tới trên bàn một hộp nước ngọt bị đổ xuống , phụ tá kiểm bảo mẫu đang ra sức lau một vùng nước trên sàn nhà.

“Các anh” Trác Minh Liệt chần chờ hỏi, Mộc Mộc vừa nghe thấy âm thanh lập tức xoay người, kết quả trọng tâm không vững, lập tức bị ngã xuống chỗ nước ngọt ở trên sàn.

Trác Minh Liệt vội vàng chạy tới ôm nó đứng lên, tiểu tử vẫn đang òa khóc lớn . Phụ tá vội vàng lấy mấy loại đồ chơi định chạy tới an ủi.

“Được rồi anh có thể về.”

Phụ tá vừa nghe thấy Trác Minh Liệt nói như vậy ngay tức khắc cảm giác như nhật được đại xá vội vã rời đi, đem cục diện hỗn loạn để lại cho Trác Minh Liệt.

“Mộc Mộc là con trai không thể tùy tiện khóc!” Trác Minh Liệt lau nước mắt cho con trai, ôm nó ngồi trên ghế sa lon.

“Chúng ta đi tắm có được không?”

“Ừ” Mộc Mộc gật đầu một cái.

Chuẩn bị xong nước nóng, Trác Minh Liệt đưa Mộc Mộc vào trong bồn tắm. . . Tiểu tử kia sợ nhột nên vừa đụng cơ thể của nó, nó liền không nhịn được cười.

“Ba ba buồn buồn” Mộc Mộc chột kêu to giọng trẻ con mềm mại khiến Trác Minh Liệt cực kỳ cảm động anh gõ nhẹ vào cái trán của Mộc Mộc dịu dàng hỏi ” Mộc Mộc thích nơi này sao?”

“Ừm!” Nó rất khẳng định gật đầu một cái “Ba, lúc nào mẹ mới đến gặp Mộc Mộc? Ngày hôm qua con nhìn thấy mẹ tới đón Cầu Cầu” Mộc Mộc nhìn Trác Minh Liệt, trong con ngươi sáng trong suốt.

“Mộc Mộc muốn mẹ?” Trác Minh Liệt nắm bả vai nhỏ của nó, giúp nó chà lưng.

“Mẹ đối với Mộc Mộc tốt lắm” Nó uống một hớp nước, non nớt nói.

“Nơi nào tốt?” đối với tình cảm đặc biệt của Mộc Mộc dành cho Tiểu Thi, Trác Minh Liệt vẫn không thể nào hiểu được.

“Mẹ nói muốn làm mẹ Mộc Mộc, khi mẹ nhìn Mộc Mộc thì con cảm thấy rất vui vẻ” từ trước đến giờ, đối với trẻ con việc cảm nhận tình cảm so với người trưởng thành thường nhạy cảm, Trác Minh Liệt cho là giữa Mộc Mộc và Tiểu Thi có lẽ có một loại tình cảm tinh túy mà khó hiểu.

“Vậy bây giờ chúng ta gọi điện thoại cho mẹ có được hay không?”

“Mẹ có Cầu Cầu” Mộc Mộc mắt nhắm cúi đầu.

“Không sao” Trác Minh Liệt cầm khăn tắm lớn ôm con đứng lên, sau đó gơ tay bấm số của Tiểu Thi “A lô?” Tiểu Thi không biết đó là điện thoại của nhà Trác Minh Liệt.

Điện thoại vừa thông Trác Minh Liệt vội vàng đem điện thoại đưa cho con trai.

“A Lô?” Trong điện thoại mãi không âm thanh đáp lại.

“Mẹ” thật lâu sau có một âm thanh thật nhỏ, có chút khản trương, Tiểu Thi bị câu nói ‘mẹ’ này làm cho có chút mơ hồ, cô suy nghĩ một lúc lâu mới nghĩ đến Mộc Mộc. Đứa bé đáng yêu đó.

“Con là Mộc Mộc?” tâm tình Tiểu Thi thật tốt “Ngoan, Mộc Mộc đã trở về thế này sao còn chưa ngủ?”

“Ba tắm cho con, khi nào mẹ tới đây gặp Mộc Mộc ” Mọi khi Mộc Mộc rất ít nói nhưng khi nói chuyện với Tiểu Thi nó sẽ trở nên cực kỳ hay nói. Trác Minh Liệt đứng ở một bên gờ ngón tay cái lên.

“A rất nhanh” Tiểu Thi nói cho qua “Mộc Mộc ngoan đi ngủ sớm một chút!”

“Mẹ ơi, vừa rồi Mộc Mộc bị ngã, rất đau” vật nhỏ này thế mà lại học làm nũng, Tiểu Thi quả nhiên khản trương lên “Mộc Mộc đưa điện thoại cho ba con!”

Mộc Mộc ngoan ngoãn đưa điện thoại cho Trác Minh Liệt.

“Mộc Mộc bị làm sao?”

“Không có việc gì, ngã một chút mà thôi. Chuyện tối nay...” Trác Minh Liệt không biết nên giải thích làm sao.

“Được rồi, chăm sóc đứa bé thật tốt. Khuya lắm rồi các anh nghỉ ngơi đi!” Nhắc tới chuyện vừa rồi Tiểu Thi thật sự muốn cúp điện thoại luôn rồi.

Trác Minh Liệt bất đắc dĩ nhìn Mộc Mộc một chút “Mộc Mộc, ngày mai ba dẫn con tới chơi với bà nội được không?”

“Vâng”

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, sau khi sắp xếp xong xuôi tất cả chuyện của công ty, Trác Minh Liệt liền mang theo Mộc Mộc trở lại nhà cũ.

Sau khi nhận được điện thoại, Bà Trác đã sớm mang theo người giúp việc chờ ở cửa.

“Tới, Đại Thiệu Gia trở lại!” Người giúp việc vội vàng chạy tới mở cửa xe, Mộc Mộc từ trên xe nhảy xuống mặt nhỏ đỏ bừng tràn đầy khi thú. Bà Trác

vừa nhìn đứa bé trai mặc tây trang đang đứng dưới ánh mặt trời kia trong phút chốc cảm thấy thời gian giống như quay ngược lại 25 năm về trước, người đứng trước mắt bà kia không phải là người khác mà là Trác Minh Liệt mới năm tuổi.” Trác Minh Liệt” Trác mẩu kinh ngạc kêu lên. Mộc Mộc nhút nhát lui về sau một bước vừa nhìn thấy ba xuống xe vội vàng trốn phía sau lưng ba.

“Mộc Mộc, gọi bà nội đi con”

Trác Minh Liệt kéo con trai từ phía sau lưng đi ra, Mộc Mộc im lặng nửa ngày mới mềm mại kêu một tiếng: ” bà nội”

Bà Trác bị câu nói “ bà nội” này kéo về thực tế, bà vô cùng kích động ôm Mộc Mộc luôn miệng đáp lời: ” Ngoan! Ngoan!” Bà Trác rốt cuộc đã hiểu rõ tại sao con trai lại cố chấp về việc nhận nuôi đứa bé này như vậy thì ra là bởi vì bé và với con trai khi còn bé quả thực là quá giống nhau.

“Mau cùng bà nội vào nhà” Bà Trác thấy cháu trai liền quên luôn con trai, Trác Minh Liệt bất đắc dĩ lắc đầu. Vừa rồi, trên đường tới anh còn lo lắng mẹ sẽ không thích Mộc Mộc nhưng không ngờ bà lại thích nó như vậy.

“Ba” hình như Mộc Mộc hơi sợ người lạ.

“Mộc Mộc và bà nội chơi với nhau, ba ở chỗ này sẽ không bỏ đi!”

“Mẹ, ba có ở nhà không?” Trác Minh Liệt hỏi.

“Ồ trong thư phòng, mẹ đoán nhất định ông ấy cũng sẽ thích Mộc Mộc ” Bà Trác vẫn ôm Mộc Mộc không buông tay ra ” Minh Liệt, Mộc Mộc với con khi còn bé quả thực là quá giống. Vừa rồi mẹ còn bị ảo giác là con nha” Bà Trác rất hưng phấn, đem việc chính của hôm nay đều quên hết. Cho đến ông Trác nghe thấy âm thanh bên ngoài mới từ thư phòng đi ra.

“Đồng Sự Trưởng!” Trác Minh Liệt khẽ vuốt cằm

Đôi cha con tính khí như băng cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai, Trác mẩu khe khẽ thở dài “Khiếu Thiên nhìn đứa bé này có giống Minh Liệt khi còn bé hay không ?”

Ông Trác mặt không thay đổi nhìn Mộc Mộc một chút , chợt nghiêm nghị hỏi Trác Minh Liệt: ” Cái nghiệt chủng này có phải là con của anh và người phụ nữ kia không ?”

Ông Trác vừa dứt lời khiến bà Trác và Trác Minh Liệt đều kinh sợ, Mộc Mộc bị dọa sợ đến mức khóc lớn lên

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Gián Diệp Hiện Thân

” Tôi không hiểu ngài đang nói gì?” Trác Minh Liệt mắt lạnh nhìn cha “Ngài Đồng Sự Trưởng giờ ngay cả quan niệm Logic tối thiểu ngài cũng không có sao?”

“Khốn kiếp!” Trác phụ giận dữ “Hãy nhìn hành động việc làm gần đây của anh đi! Tôi không có nhiều thời gian để giúp anh dọn chiến trường đâu ! Tôi không phản đối anh có phụ nữ bên ngoài nhưng ở cùng với chúng loại đàn bà đó thân phận của anh sẽ bị xuống dốc thảm hại, anh cô biết không?”

“Chúng loại đàn bà kia? Xin hỏi Đồng Sự Trưởng Tiểu Thi là loại phụ nữ nào? Cô ấy giữ khuôn phép làm việc có cái gì không đúng sao?” Trác Minh Liệt bị cha chọc cho giận điên lên.

“Đủ rồi!” Bà Trác vỗ cái ghế “Tôi gọi Trác Minh Liệt trở lại không phải để cho ông dạy dỗ nó! Ông tuổi đã cao như vậy, chuyện gì ông cũng có thể giải quyết sao?”

Ông Trác không nói tiếp, im lặng nhìn vợ, lấy đầu thuốc lá trên bàn cầm lên”Đều là tại bà làm hư nó! Được rồi, chuyện này giao cho bà giải quyết. Cuối tuần này Tư Nhà sẽ trở lại, bà xem nên làm thế nào cho phải!” Ông Trác đẩy vấn đề lại sng cho bà Trác.

” Minh Liệt, giữa cô bé kia và con rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Mộc Mộc thật sự là.....” Trác mẩu dịu dàng hỏi con trai.

“Mẹ, không phải như mẹ nghĩ đâu! Mộc Mộc và chúng ta không có bất kỳ mối quan hệ huyết thống gì và con cũng mới biết Tiểu Thi. Cô ấy là một cô gái rất biết điều”

“Đã như vậy, con cũng biết cô ấy không thích hợp với cửa gia đình mình như vậy . . . Cô bé lọ lem và hoàng tử chỉ là chuyện nhi đồng ngày xưa, trong cuộc sống Cô bé lọ lem nếu thật sự gả cho hoàng tử cô ấy cũng sẽ không hạnh phúc!” Bà Trác ngo ý nhìn con trai.

“Con hiểu!” Trác Minh Liệt hắng giọng nói: ” Nếu như có một ngày con và Tiểu Thi ở bên cạnh nhau, con sẽ rời khỏi công ty . Nếu như mọi người còn không hài lòng hãy đuổi con đi!” Nói xong anh xách áo khoác của mình bước đi.

“Súc sinh! Anh. . . anh” Hai tay Ông Trác che trái tim, hai mắt đăm đăm.

“Khiếu Thiên! Khiếu Thiên!” Bà Trác kinh hãi “Trác Minh Liệt bệnh tim ba con tái phát!”

Trác Minh Liệt ôm Mộc Mộc vừa đặt chân xuống lầu vừa định đi lại thấy bệnh của cha tái phát, lập tức gọi điện thoại cấp cứu.

Năm phút sau xe cứu thương đón ông bà Trác đi đến bệnh viện.

“Ba, cái người xấu xa kia sao rồi?” Ở trong mắt Mộc Mộc ông Trác chính là người xấu.

“Con trai đó không phải là người xấu mà là ông nội, bây giờ chúng ta đi đến bệnh viện thăm ông” Trác Minh Liệt không biết giải thích cho Mộc Mộc như thế nào.

“Mộc Mộc không muốn đi” Mộc Mộc quyết miệng, tay nhỏ bé giấu lại sau lưng “Con muốn đi nhà trẻ. . .”

Trác Minh Liệt không nói chuyện nữa ôm nó bước lên xe.

Sau khi kịp thời cấp cứu ông Trác đã thoát khỏi nguy hiểm nhưng bà Trác bảo Trác Minh Liệt tạm thời không nên xuất hiện ở trước mặt ông ấy tránh cho ông ấy lại tức giận. Mặc dù Trác Minh Liệt có chút áy náy nhưng đối người cha chuyên quyền độc đoán này trong lòng của anh ít nhiều gì cũng là có chút ngăn cách.

Đặc biệt là chuyện của Lâm Thi Ngữ và lần đánh cược đó, anh đều ở dưới tình huống không biết gì mà thành hung thủ hoặc là đồng lõa. Cũng chính từ lúc đó anh mới hiểu rõ, cái gọi là thương trường như chiến trường nhiều khi sử dụng đao thật súng thật cũng không đáng sợ bằng sự dụng âm mưu, quỷ kế âm thầm. Anh không tiếp tục điều tra chuyện của Lâm gia năm đó, cũng bởi vì lo lắng sự thật sẽ làm anh khó có thể tiếp nhận.

Sau khi từ bệnh viện đi ra Trác Minh Liệt nhận được điện thoại của phụ tá báo rằng công ty đã xảy ra chuyện. Anh giật nảy không thể tưởng tượng ra công ty có thể xảy ra chuyện gì. Vợ vàng đưa Mộc Mộc đến nhà trẻ rồi chạy tới công ty, sau đó anh nhìn thấy ở công ty đang tập chung rất đông cảnh sát.

“Tổng tài!” Phụ tá thấy Trác Minh Liệt tới vợ vàng chạy đến.

“Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?” Trác Minh Liệt hỏi.

“Chuyện là như thế này thưa tổng tài, sáng sớm chúng tôi tới phòng làm việc lấy hồ sơ thì phát hiện Camera tại phòng hồ sơ và phòng tài liệu bị động tay chân! Cho nên báo cảnh sát đến!”

“Các anh thật là ngu ngốc, phòng hồ sơ và phòng tài liệu có đồ gì đáng giá để trộm sao? Tài liệu quan trọng của chúng ta để ở nơi này sao?” Sau khi nghe Trác Minh Liệt chất vấn phụ tá cả kinh thất sắc lập tức dẫn người chạy tới phòng làm việc của anh. Tất cả tư liệu tuyệt mật đều được lưu trữ trong máy vi tính kia. Mật mã cũng chỉ có Trác Minh Liệt biết, theo lý thuyết người bình thường sẽ không thể đánh cắp được gì. Nhưng chỉ sợ không phải người bình thường.

Trác Minh Liệt mở máy vi tính ra phát hiện máy vi tính này xác thực bị người động tới nhưng tài liệu bọn họ không có mở ra.

“Tổng tài có vấn đề sao?”

“Bọn họ muốn lấy trộm tư liệu từ chỗ tôi , thật là mơ tưởng giữa ban ngày!” Trác Minh Liệt cười lạnh “Các anh kiểm tra cận kề lại các tư liệu và lục soát toàn bộ công ty, tôi không tin hần ta có thể ẩn thân!”

Khi anh vào phòng làm việc tìm tài liệu vô tình là nhìn về phía kế hoạch A. Đừng nói kẻ trộm này mở tài liệu có mở ra cũng không sợ dụng được. Bởi vì cốt lõi của kế hoạch A là bộ phận đặt ở trong đầu anh, nếu bị trộm toàn bộ tài liệu mà không có thứ trong đầu anh thì đồng tài liệu kia cũng chỉ phế liệu không đáng một đồng. Xem ra Trác thị đúng là bị người ta theo dõi, Trác Minh Liệt nhìn màn hình máy vi tính rơi vào trầm tư. Biết kế hoạch A trừ quân đội hợp tác cũng không có người nào biết nữa chẳng lẽ có người tiết lộ? Chuyện hình như càng ngày càng trở nên phiền toái.

“Vương bí thư, cô đi xử lý chuyện ngày hôm nay đi, không cần tiết tiết ém miệng toàn bộ cảnh sát bên kia! Trong công ty tất cả Camera cài đặt lại lần nữa!” Nội bộ công ty sợ là có gián điệp xem ra anh phải chuẩn bị một kế hoạch.

“Tổng tài!” Phụ tá cầm điện thoại di động đi tới ” Điện thoại của bà Mỹ thù!”

Trác Minh Liệt mặt không thay đổi nhận lấy: ” Di Mỹ Thù ngài khỏe chứ!”

“Trác Minh Liệt, anh đã chuẩn bị xong chưa. Ngày đó đi để cho anh đến tham quan ?”

“Vâng, chuẩn bị xong. Tối mai cháu sẽ bay sang Hongkong” Trác Minh Liệt phiền lòng không đợi đối phương nói xong liền cúp điện thoại, vị Trần Mỹ Thù vì có quan hệ thật sự rất tốt với mẹ anh cho nên Trác Minh Liệt đối với bà cũng rất là tôn trọng nhưng người phụ nữ này có lúc thật rất phiền.

“Vương bí thư giúp tôi chuẩn bị vé máy bay đi Hongkong vào tối mai!”

“Tổng tài ngài muốn đi Hongkong? Chuyện của công ty thì làm thế nào? Gần đây hạng mục số ba vẫn đang trong trạng thái tạm dừng, có lẽ do phải đầu tư tiền bạc quá nhiều nên bây giờ các công ty có ý định căn bản sẽ không dám làm. Nếu như không tìm được công ty thích kế hoạch hợp tác A sẽ phải tạm dừng!” Phụ tá rất là lo lắng.

“Cũng tốt chúng ta vừa vặn có thể lợi dụng trong khoảng thời gian này điều tra một chút xem rốt cuộc ai đang giờ trò sau lưng! Muốn đập đổ Trác thị cũng không phải đơn giản như vậy đâu!” Trác Minh Liệt nắm chặt bút máy, con ngươi sắc bén phát ra ánh sáng giá lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Cầu Cầu Mất Tích

“ Tài liệu của hần em mở không ra!” Dưới ánh đèn mờ tối, của quán rượu, một phụ nữ diêm dúa lẳng lơ nhỏ giọng nói.

“Vậy thì tiếp tục tìm, anh không tin hần ta không có một nơi nào sơ sót!” Âm thanh của người đàn ông khàn khàn mà trầm thấp “Thiếu chủ đã đồng ý với anh chỉ cần em có thể lấy được tài liệu quan trọng của hần thì sẽ cho chúng ta mười triệu đến lúc đó chúng ta có thể cao chạy xa bay rồi!” Y kéo người phụ nữ kia vào trong lồng ngực môi kề lỗ ti của ả thò thè .

“Lời này anh đã nói vô số lần! Anh biết em sợ hãi bao nhiêu sao? Từ trước đến giờ người kia làm việc đều rất cẩn thận lấy được đồ của hần so với lên trời còn khó hơn, Thiếu chủ của anh cảm thấy hứng thú đối với vật đó như vậy thì sao anh ta không tự mình đi!” Cô ta không khách khí đáp lại “Nếu như em bị bắt nhất định sẽ chết rất khó coi!”

“Bảo bối lần này nhất định em phải tin tưởng anh, Thiếu chủ đã đến nơi này! Trác thị lần này chết chắc!” Người đàn ông cắn răng nghiêng lợi.

“Được rồi em không muốn nói nhiều, về sau không nên vô duyên vô cớ đến tặng hoa như vậy sẽ khiến cho người khác hoài nghi với lại người đàn bà giao hoa đó thật phiền phức!” Á giờ tay lên nói “Nếu như thừa thời gian hãy giúp em dạy dỗ cô ta!”

“Chỉ cần em làm tốt việc này vị giao hoa kia chỉ là chút lòng thành! Em muốn mạng của cô ta anh cũng sẽ dâng lên cho!” Y bi ối vuốt tay của cô ta nhưng lại bị cô ta đẩy ra. . . Khi cô vừa đi người đàn ông lập tức từ lối ra bí mật đi ra ngoài.” Tiểu Ngũ mang mấy người đi gặp cái người giao hoa đó cho tôi!”

“Đại ca ở cửa hàng nào, và lúc nào ạ?”

“Chính là cửa hàng bán hoa Hâm Hâm kia! Tối mai bây giờ các anh bắt cô đến rồi gọi điện thoại cho tôi biết!”

Người đàn ông cúp điện thoại rồi lập tức phóng máy xe đi đến Thành Tây, sau gần nửa tiếng hần đặt chân đến một ngôi nhà có lối kiến trúc cổ kính. Ngôi nhà này là một trong những ngôi nhà cổ kính và lớn nhất của thành Tây biệt thự Euclid.

“Thiếu chủ!” Người đàn ông cung kính gọi một tiếng.

Nhưng là này bóng dáng ở chỗ sâu kia lại không lên tiếng, hần mặc một cái áo chùng kiểu Trung Quốc nhiều nút cài, âm trầm giống như Quý Vương. Ngón tay hần đang gõ lên bàn theo từng tiết tấu, sau khi nghe thấy người đàn ông kia gọi, hần chợt dừng lại. Ngón trở khề nhúc nhích, ở bên cạnh lập tức có hai người đàn ông vạm vỡ đi ra.

“Thiếu chủ!” Người đàn ông kia bị dọa lập tức quỳ xuống “Tôi đã làm sai điều gì sao?”

Người nọ không nói một lời ngón tay lại bắt đầu gõ theo nhịp điệu như cũ, rồi đột nhiên một tiếng súng nổ vang. . .” Dọn dẹp sạch sẽ đem xác hần vứt xuống sông!” Trong bóng tối hai tay người đàn ông nắm vào nhau, âm thanh lạnh khốc hình như rất trẻ tuổi.

“Thiếu chủ tại sao” trong bóng tối có người không nhận được hỏi.

“Hần ta thấy lợi mà tối mắt, tự mình hành động với loại đàn bà kia chút nữa đã hỏng việc lớn của chúng ta. Hần không phòng bị gì cả mà cứ đi đến nơi này, ngộ nhờ bị người khác theo dõi thì làm thế nào? Trác Minh Liệt thông minh như vậy, hần tại sao có thể không ngờ là người bên trong công ty làm? Ngu đến mức cực hạn! Trong một thời gian ngắn không thể hành động nữa!” Tiếng nói dừng lại trong bóng tối người đàn ông nọ đứng lên, ánh mặt trời yếu ớt len lỏi qua khe rèm cửa sổ xuyên vào bên trong cho người ta nhìn thấy một bóng người đàn ông cao lớn khoác trên mình một cái áo khoác cổ truyền của Trung Quốc.

“Các anh hãy nhớ! Không có lệnh của tôi ai cũng không được hành động. Cái chúng ta đối phó không phải là Trác thị mà là Trác Minh Liệt! Phải biết hần là thành viên của hội Tử thần tại Đại Học Ivy!” Trong bóng tối người đàn ông nắm lấy rèm cửa sổ, âm thanh có vẻ khác thường âm trầm kinh khủng.

Trong truyền thuyết hội Tử thần kia tin phục tử thần, là tổ chức học sinh thần bí trải rộng khắp tường đại học Ivy, thành viên trong đó đều phải là những tinh anh hoặc quý tộc. Mặc dù những sinh viên kia đã tốt nghiệp nhưng là bọn họ vẫn sẽ duy trì liên lạc mật thiết cùng với các thành viên khác trong hội.

Những thành viên này sau khi tốt nghiệp không phải là những thương nhân tài hoa thì cũng là những trụ cột chính của đất nước. Mà chuyện Trác Minh Liệt là thành viên của hội Tử thần ngay cả cha hắn cũng không biết. Việc người đàn ông thần bí trong bóng tối lại biết rõ ràng như thế chỉ có thể do một nguyên nhân hắn cũng là thành viên của cái tổ chức kia!

Sau khi từ Canada trở về Tiểu Thi cảm thấy mình không còn được vui vẻ như trước thậm chí thỉnh thoảng tự dưng lại phiền muộn. Chuyện Lý Triết Vũ mất tích cô đã nghĩ đến nát óc gần như hàng đêm đều mất ngủ nhưng cũng không hiểu nổi chuyện này, sau lưng rốt cuộc là có âm mưu hoặc là bí mật gì. Tình cảm đối với Trác Minh Liệt càng thêm phức tạp, một mặt cô biết mình thích anh ta nhưng mặt khác lại ngại vì thân phận của mình nên cũng không dám đến gần anh. Cô sợ mình sẽ làm theo như tờ giấy kia mà hại anh.

Đã vài ngày Tiểu Thi không đi làm cũng may ông chủ cửa hàng bán hoa cũng không còn thúc giục cô, chỉ nói nếu tâm trạng của cô không tốt thì hay ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày. Đầu giường đồng hồ báo thức chợt vang lên đã đến giờ đón Cầu Cầu tan học. Tiểu Thi chuẩn bị một chút rồi phóng xe đến nhà trẻ nhưng trên đường đi lại bị kẹt xe chậm mấy phút, nhưng trong khoảng thời gian mấy phút đó lại có người đi đón Cầu Cầu trước cô.

“Người bạn nhỏ cháu có phải là Cầu Cầu không?” Một người đàn ông đầu tóc chải chuốt dịu dàng hỏi.

“Vâng!” Cầu Cầu ngoan ngoãn gật đầu một cái.

” Mẹ cháu nhờ chú đến đón cháu, cháu mau đi cùng với chú thôi!”

“Mẹ nói không cùng người xa lạ nói chuyện!” Cầu Cầu đeo lại túi sách nhỏ, rẽ phải chạy đi, người đàn ông kia thấy mềm không được,赶紧 dùng biện pháp cứng rắn, tay to của gã bịt chặt miệng Cầu Cầu kéo nó vào một chiếc xe, sau đó nhanh chóng đi mất.

Tiểu Thi vừa đến cửa nhà trẻ không nhìn thấy Cầu Cầu đâu thì có một loại dự cảm xấu cô lập tức gọi điện thoại cho Thẩm Từ Quân.

” Từ Quân, Cầu Cầu có ở với cô không ?” Tiểu Thi khẩn trương hỏi.

“Không có Tiểu Thi, Cầu Cầu không thấy sao?” Thẩm Từ Quân đứng lên “Cô đang ở đâu, cửa nhà trẻ sao, đừng có gấp tôi tới tìm cô!”

Tiểu Thi tìm khắp các góc sân trường cũng không nhìn thấy Cầu Cầu, cô gấp đến độ nước mắt trực rơi xuống, đúng lúc này có hai tên côn đồ tóc vàng xén cạnh đi đến “Này cô chính là Tiểu Thi?”

Tiểu Thi nhìn cách ăn mặc của bọn họ lập tức cảm thấy không phải người tốt nước mắt quanh tròn hỏi: ” Có phải là các anh mang con tôi đi phải không!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 95: Tìm Kiếm Cầu Cầu

” Trẻ như vậy mà đã có con trai sao?” Tên tóc vàng cười bí ổi đứng lên “Em gái, em thật là tốt!” Ở trong mắt bọn hắn người thấp nhỏ như Tiểu Thi nhìn chỉ giống như học sinh cấp 3.

“Có phải là anh mang con tôi đi hay không?” Cả mắt Tiểu Thi đỏ ngầu cả người phát giận. Cánh tay dùng sức liên tục mà đánh lên người tên tóc vàng. Tên tóc vàng bị hành động của cô làm cho sợ hết hồn không ngờ cô gái bé nhỏ này lại hung hãn như vậy. Vì vậy lập tức động thủ định đem bắt cô lại nhưng đúng lúc ấy thì Thẩm Từ Quân tới.

Thẩm Từ Quân cời giày cao gót xuống liều mạng đánh lên đầu tên tóc vàng còn lại vừa đánh vừa tức miệng mắng to. Thẩm Từ Quân nhân lúc họ còn chưa biết cô là đại tiểu thư Thẩm thị nên không chút hình tượng nào mà đánh. Hai tên tóc vàng bị đập không chịu nổi bắt đầu lấy dao găm ra, hai người vừa thấy dao găm bị dọa đến mức không dám nhúc nhích. Lúc này thời gian đón trẻ cũng đã qua, bọn họ đoán chắc thời gian.

Thẩm Từ Quân lấy điện thoại di động ra định báo cho cảnh sát lại bị một tên tóc vàng trong đó đoán được cướp lấy điện thoại trong tay cô.

“Lão đại chúng tôi không nhưng bắt được người cần bắt mà còn tặng kèm một em! Đêm nay sẽ thoải mái a!” Tên tóc vàng bí ổi vuốt cằm Tiểu Thi, muốn kéo họ vào trong xe, Thẩm Từ Quân liều mạng giãy giụa, đem giày cao gót ném ra ngoài xe. Khi vị tuân mệnh tới đón Thẩm Từ Quân kia- Phùng Đại Thiếu Gia chạy đến thì chỉ nhìn thấy bóng một chiếc xe jeeb rách nát chạy vụt qua. Tối hôm nay ông Thẩm hẹn anh tới nhà ăn cơm, và cũng nhờ anh sau khi tan việc tới đón Thẩm Từ Quân ai ngờ lại chỉ nhận được một chiếc giày cao gót của cô.

Phùng Thiếu Diễm nhặt chiếc giày trên đất lên tỉ mỉ quan sát cẩn thận, rồi lại nhìn dấu xe ở dưới đất, khởi động Lamborghini đuổi theo. . . Mười phút sau

anh nhìn thấy chiếc xe Jeep kia dừng sát bên ngoài một xóm nghèo .

Tiểu Thi và Thẩm Từ Quân bị trói chung ở trong một túp lều.

“Tiểu Thi phải không? Mày chỉ là cái loại giao hoa mà lại dám đắc tội với lão đại của chúng tao, lần này mày chết chắc!” Tên tóc vàng hả hê cười, Tiểu Thi vừa thấy Cầu Cầu không có ở nơi này, lập tức hiểu được, có lẽ không phải bọn chúng bắt Cầu Cầu đi, trong lòng cô lại sốt ruột hơn.

“Chúng mày mau thả bọn tao ra, nếu không chúng mày sẽ không được yên đâu!” Thẩm Từ Quân mang khí thế của thiên kim tiểu thư bộc lộ ra.

“Tôi lại hỏi anh một lần nữa có phải là anh mang con tôi đi phải không!” Ánh mắt của Tiểu Thi có thể giết người.

“Bọn tao không cảm thấy hứng thú với một đứa bé!” Tên tóc vàng cầm một khẩu súng lục cũ kỹ, chẳng hề để ý nói. Một người khác lại tiếp tục gọi điện thoại cho lão đại của mình nhưng tại sao gọi không được.

“Mày biết tao là ai sao?” Thẩm Từ Quân định lấy thân phận của mình ra để dọa bọn chúng.

“Tôi biết rõ cô là đại tiểu thư Thẩm gia!” Âm thanh quen thuộc mà lạnh lùng vang lên mang theo châm chọc lạnh lạnh , Phùng Thiệu Diễm giống như từ trên trời rơi xuống bất thành linh xuất hiện trước mặt của các cô, lần đầu tiên Thẩm Từ Quân cảm thấy anh ta lại thuận mắt như thế.

Tên tóc vàng nhìn thấy Phùng Thiệu Diễm thì sợ hết hồn, một người trong đó lập tức giơ súng trong tay lên nhưng còn chưa kịp phản ứng khẩu súng kia đã bị đá rơi xuống rồi. . . Một người khác nhìn thấy tình huống không ổn, định nhảy cửa sổ chạy trốn đi, Phùng Thiệu Diễm lại tiện tay nhặt một cây gậy gỗ ở gần đó lên, dùng sức ném nó thẳng tới hướng cái ót người nọ, chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm, tên kia lập tức nằm ở trên đất.

Phùng Thiệu Diễm buông Thẩm Từ Quân và Tiểu Thi ra đem hai người kia trói lại.

“Chúng tôi chỉ là làm theo lệnh, có chuyện gì anh cứ đến gặp lão đại chúng tôi, làm ơn thả chúng tôi ra!” Tên tóc vàng van xin.

“Có phải là mày bắt Cầu Cầu đi không ?” Thẩm Từ Quân lớn tiếng hỏi.

“Chúng tôi không bắt cái gì Cầu Cầu, lão đại chỉ bảo chúng tôi bắt vị tiểu muội này!” Về mặt tên tóc vàng như đưa đám, thật không biết tại sao lão đại đến giờ còn chưa tới. (hình như lão đại bị làm phiền cho cá rồi)

Tiểu Thi đã biết Cầu Cầu không phải do bọn chúng bắt đi cho nên cô không đợi Thẩm Từ Quân và Thiệu Diễm xử lý xong chuyện ở đây, tự mình đi trở lại. Vào lúc cô không biết nên làm sao thì điện thoại di động vang lên.

” Tiểu thư Tiểu Thi sao? Nếu như cô còn muốn gặp con trai cô hãy lập tức chạy tới phòng 1202 , tầng 12 quán rượu Lệ Quân, đi một mình, không được mang theo bất kì một ai!” Mã số xa lạ, âm thanh xa lạ.

“Được!” Tiểu Thi không nghĩ trả lời luôn.

“Tổng tài thời gian đi đến sân bay đã sắp đến rồi !” Phụ tá đem vé máy bay lên cho Trác Minh Liệt.

“Ừ. Để đó!” Trác Minh Liệt lấy điện thoại di động ra muốn gọi cho Tiểu Thi một cuộc điện thoại nhưng điện thoại của cô lại không gọi được. Anh cho là Tiểu Thi còn đang bận về chuyện mấy ngày trước cho nên cũng không tiếp tục gọi lại, xuất phát đi đến sân bay luôn.

“Đem Cinderella theo, giúp tôi bảo quản!”

“Đúng rồi tổng tài, hai ngày trước Cinderella đã dùng chuyên cơ đưa đến Hongkong, ngài vẫn bận nên tôi không có thời gian nói cho ngài!” Phụ tá nói.

“Vậy càng tốt!” Trác Minh Liệt vỗ cái trán “Nói cho phụ tá Lý chăm sóc Mộc Mộc cho tốt!”

Tiểu Thi kêu xe taxi chạy thẳng tới quán rượu Lệ Quân “Chú ơi làm phiền chú nhanh lên một chút!” Tiểu Thi thúc giục.

Lái xe đưa Trác Minh Liệt đi đến sân bay “Tổng tài tại sao anh không ngồi chuyên cơ?”

“Chuyện như vậy, cũng phải dùng chuyên cơ sao? !” Trác Minh Liệt nhắm mắt lại không nhìn được.

Phụ tá thức thời ngâm miệng, có lẽ là kỹ thuật lái xe của mình không tốt nên trước mặt xuất hiện thêm một chiếc xe. Hai chiếc xe va vào nhau cả đường bị tắc lại .

“Chú ơi nhanh lên một chút !” Tiểu Thi gấp đến độ như là kiến bò trên chảo nóng

“Tiểu thư, trước mặt đang có tai nạn giao thông, nên đang bị tắc đường!” Tài xế bị thúc được không nhìn được nói.

Tiểu Thi thật sự không đợi nổi nữa, cũng may nơi này cách quán rượu Lệ Quân cũng không quá xa, vì vậy cô mở cửa xe liều mạng chạy về phía trước.

“Tổng tài thật xin lỗi! Chuyện ở đây tôi sẽ xử lý, ngài ra sân bay trước đi!” Phụ tá cẩn thận nói.

“Vô dụng!” Từ trong hàm răng Trác Minh Liệt nặn ra hai chữ, mở cửa xe rồi gọi một chiếc xe taxi khác, phụ tá một tiếng cũng không dám nói. Lúc này, vừa đúng lúc Tiểu Thi chạy ra từ phía sau bọn họ, từ trong kính chiếu hậu Trác Minh Liệt nhìn thấy bóng dáng của Tiểu Thi. Nhìn cô vội vã rồi đi, anh rất muốn hỏi cô có chuyện gì xảy ra nhưng vừa nhìn thời gian sắp muộn nên không gọi cô lại. Gọi điện thoại cho Thẩm Từ Quân không ai nghe máy, đến điện thoại phòng làm việc cũng không còn người nhận, chợt Trác Minh Liệt bắt đầu thấp thỏm không yên.

Bởi vì lo lắng nên Tiểu Thi cảm thấy cả quán rượu Lệ Quân đều rất âm trầm, bên trong hình như cất giấu quái vật vô cùng đáng sợ. Cô đi tới cửa thang máy ôm tâm tình vô cùng lo lắng, thấp thỏm đi vào.

Điện thoại của Thẩm Từ Quân bị mất từ vừa rồi cô lấy điện thoại của Phùng Thiệu Diễm điên cuồng gọi cho Tiểu Thi. Cô thật là sợ hãi, vừa rồi chỉ lo hai tên tóc vàng mà không để ý Tiểu Thi chạy mất.

“Anh nói Tiểu Thi sẽ đi đến nơi nào?” Thẩm Từ Quân không có chú ý không ngừng hỏi Phùng Thiệu Diễm. Phùng Thiệu Diễm trầm mặt chuyển tâm lái xe căn bản không để ý tới cô.

“Anh nói chuyện?” Thẩm Từ Quân cảm thấy sắp điên rồi, cô lay cánh tay của anh.

“Này cô điên à, cô muốn chết à!” Phùng Thiệu Diễm rống cô “Cô đừng ở đây quấy rầy tôi lái xe!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Liều Minh Cứ Con

Thang máy dừng lại, Tiểu Thi trầm trọng bước về phía phòng 1202. Chờ đợi cô sẽ là gì? Nhóm này, bất cứ người của cô lại chỉ nhắm mục đích buộc cô tới đây xem ra là nhắm về phía cô rồi.

“1201 1203 1205” Trên trán Tiểu Thi đã thấm đầy mồ hôi cô hoảng trương (hoảng sợ, khẩn trương) sao trên dãy phòng này lại không có phòng 1202. Lúc này điện thoại di động cô lại vang lên là tin nhắn.” Cô còn có 5 phút để đến đây, nếu không cô sẽ không còn thấy được con trai của cô nữa !”

Tiểu Thi bị dọa đến khóc thành tiếng, cô tăng nhanh tốc độ chạy suốt theo chiều dài dãy phòng nhưng tòm mĩi cũng không thấy phòng 1202. Sợ hãi giống như là một tảng đá lớn đè lên ngực của cô ép cô gần như hít thở không thông. Cô cố nén sự sợ hãi trong trái tim vừa khóc vừa chạy đến cửa cầu thang cô nhớ ở đó hình như có một an ninh. Mà lúc này lầu dưới quán rượu Lệ Quân đã đứng đầy người bởi vì ở trên tầng 12 có một đứa bé bị treo trên không!

“Tiên sinh phòng 1202 ở đâu? Tại sao ở đây này lại không có?” Tiểu Thi nắm cánh tay an ninh sợ hãi khóc lóc.

“Tiểu thư quán của chúng tôi hình thiết kế theo hình tròn, muốn đến phòng 1202 thì phải đi đến đối diện cầu thang!” Lời nói của An ninh như đẩy Tiểu Thi xuống địa ngục nhìn lại điện thoại di động từ khi tin nhắn đến bây giờ đã qua hai phút nói cách khác cô chỉ còn có ba phút.

“Cầu Cầu, Cầu Cầu” nước mắt tuôn ra như vỡ òa gần như làm mờ cả mắt cô “Không thể khóc! Tôi muốn cứu Cầu Cầu!”

Tiểu Thi điên cuồng đi đến nơi đối diện cầu thang kia.” Tiểu thư anh không thể như vậy, rất nguy hiểm!” An ninh tới định ngăn cản, nhưng tình thương to lớn của mẹ điều khiển Tiểu Thi căn bản cái gì cũng nghĩ không đến cô run rẩy men theo hành lang hẹp mong mà đi.

“Cầu Cầu không sợ mẹ tới cứu con!” Cô tự nói với mình để an ủi sự sợ hãi trong lòng.

An ninh mặc dù không biết cô gái này xảy ra chuyện gì nhưng theo trực giác của anh thì hình như là xảy ra chuyện không nhỏ vì vậy lập tức báo cảnh sát.

“1202!” Tiểu Thi tìm đến số cửa phòng, hận không thể chấp thêm cánh mà bay. Rốt cuộc cô tìm được 1202 lại phát hiện căn phòng bị khóa chặt.

“Cầu Cầu con có ở bên trong không?” Tiểu Thi hô to.

“Mẹ” Cầu Cầu nghe được tiếng của Tiểu Thi lập tức kêu gào lên, âm thanh kia tràn đầy khản khản sợ hãi. Đã đến gần mức hồng mắt. Tiểu Thi nghe được âm thanh của Cầu Cầu thì gần như mất trí. Cô hoảng loạn khản chương chạy ngược chạy xuôi cố gắng tìm được cái chìa khóa nhưng phát hiện không tìm được, sau đó cô bắt đầu dùng thân thể gầy yếu của mình mà xô cửa. . .” Mẹ” bên trong Cầu Cầu khóc đến tê tâm liệt phế bên ngoài Tiểu Thi đang đem hết lực lượng sinh mạng đẩy cửa gỗ dày cộm nặng nề này. Mỗi đẩy cả thân thể của cô đều như muốn tan ra nhưng nỗi đau thân thể không thể thay thế được tình thương của người mẹ, cô sợ hãi cô không thể cứu được con.

“Cầu Cầu không phải sợ! Mẹ tới cứu con!” Tiểu Thi vừa xô cửa vừa an ủi Cầu Cầu. Theo lý thuyết thì cô không thể đẩy cánh cửa kia ra được nhưng có lẽ tình yêu lớn lao đã làm lên sức mạnh Tiểu Thi thực sự đẩy cánh cửa bật tung ra. Nhưng hình ảnh đập vào mắt cô sau khi cửa bị đẩy ra, khiến cho cô muốn khóc cũng không khóc được. Cả thân thể nhỏ nhỏ của Cầu Cầu bị trôi lại, treo lơ lửng ở trên không bằng 1 sợi dây thường mắc qua cửa sổ, trên

sợi dây đã có vài điểm bị đứt đoạn chỉ sợ 3 phút nữa cả sợi dây sẽ đứt hẳn ra,” mẹ” Giọng Cầu Cầu đã khàn khàn khó có thể phát ra âm thanh.

“Ngaoan” Tiểu Thi khóc không thành tiếng “Mẹ tới cứu con! Con đừng cử động!” Cô phát hiện Cầu Cầu bị treo ở trên sân thượng mà cô lại đứng ở ban công nên căn bản với không tới, có lẽ phải treo lên trên cột treo quần áo trước mặt mới có thể đón được Cầu Cầu. Thật ra thì Tiểu Thi rất sợ độ cao nhưng là vào giờ phút này cô có lẽ đã quên mất chuyện này.

“Cầu Cầu không phải sợ!” Tiểu Thi khẽ nói, run rẩy đứng ở trên cột dây phơi quần đưa tay phải ra nhưng vẫn không với nên cô chỉ có thể cô vói. Nhưng đúng lúc này đi liền với tiếng hét tê tâm liệt phế của Cầu Cầu, là cảnh sợi dây đứt ra. Người xem phía dưới cũng kinh sợ (kinh ngạc, sợ hãi) mà hô to! Tiểu Thi nhắm mắt lại, dùng hết sức đưa người xuống, rốt cuộc cô cũng có thể bắt được một góc áo của Cầu Cầu nhưng cột treo quần áo mỏng manh không thể chịu được sức nặng của hai mẹ con, cốt kết như sắp đổ, mắt nhìn thấy mẹ con hai người sắp ngã, cảnh sát rút cuộc chạy tới.

Sau khi ôm Cầu Cầu từ trên ban công vào trong phòng Tiểu Thi cũng không nhận được nữa mà lớn tiếng khóc cô hoàn toàn hoảng sợ. Sợ hãi vô cùng lo lắng vô dụng như nước lũ vô đề bùng lên. Cầu Cầu kinh sợ quá độ khóc suốt không ngừng. Điện thoại di động lại vang Tiểu Thi lấy ra vừa nhìn, chỉ thấy trong đó có một tin nhắn ngắn viết: “Chúc mừng cô - Thi tiểu thư đã thành công cứu con trai! Thông qua chuyện này cô nên hiểu cô còn có điểm yếu của chính mình mà bất cứ lúc nào chúng tôi cũng có thể lấy, vì vậy không để cho cô và con trai cô xảy ra việc tương tự thể này thì chúng tôi hi vọng cô hãy cách xa Trác tiên sinh ra!”

Lòng của Tiểu Thi đột nhiên lạnh lẽo, cô cuối cùng cũng biết người là ra chuyện này là ai chắc chắn là cha của Trác Minh Liệt. Thật là không thoát nhìn người đó là người rất ưu tú thanh lịch lại có thể làm ra những chuyện như thế này! Sự bị thương của Tiểu Thi bắt đầu thay đổi bằng sự tức giận.

“Tiểu thư làm phiền cô theo chúng tôi trở về lấy khẩu cung!” Cảnh sát làm tư thế mời.

“Lấy khẩu cung?” Lòng mảy Tiểu Thi dựng lên “Nếu như tôi biết rõ việc này do ai làm các anh sẽ bắt chứ?”

“Nếu như có chứng cứ chúng tôi nhất định sẽ bắt!” Cảnh sát nói.

“Tốt, tôi cho anh, người làm ra việc này chính là Đồng Sự Trưởng của Trác thị vậy anh có dám đi không?” Tiểu Thi chất vấn, cô thực sự bị chọc tức, cô biết những vị cảnh sát này còn không thông đồng cùng mấy vị quan to chức lon kia sao? Những vị đó được gọi là đại nhân vật dù là giết người phóng hỏa bọn họ cũng không dám đi bắt!

Cảnh sát bất đắc dĩ cười cười “Tiểu thư chúng tôi cần chứng cứ!”

Tiểu Thi tức giận nhìn anh ta một cái, ôm lấy Cầu Cầu rồi rời khỏi căn phòng.

Cô vừa đi ra khỏi cửa, thì lại bị những phóng viên tới vây quanh.

“Tiểu thư, xin hỏi tại sao đứa bé của cô lại bị treo ngược lên trên tầng lầu?”

“Vị này không phải là Thi tiểu thư sao?” Có phóng viên nhận ra Tiểu Thi: “Xin hỏi Trác tiên sinh có biết chuyện này không?”

Một bụng sợ hãi của Tiểu Thi bây giờ đã hoàn toàn biến thành lửa giận cô rống to: “Cút, các anh cút đi!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 97: Số Mệnh Màu Hồng

Các phóng viên bị dọa, lập tức dẹp sang một bên, lúc này Phùng Thiếu Diễm và Thẩm Tử Quân cũng chạy tới hiện trường.

“Tiểu Thi!” Thẩm Tử Quân vừa nhìn thấy tóc tai Tiểu Thi bù xù trong lòng hơi hồi hộp một chút.

“Thẩm Tử Quân!” Tiểu Thi không nhận được roi nước mắt “Vừa rồi có người đem Cầu Cầu treo ở trên ban công tầng mười hai!” Cô đều không dám nhớ lại những hình ảnh kia, cô không tưởng tượng được nếu chậm ba phút nữa Cầu Cầu sẽ như thế nào! Không có Cầu Cầu cuộc sống của cô không biết sẽ biến thành cái dạng gì!

“Cô từng đắc tội với người nào sao?” Phùng Thiếu Diễm không biến sắc hỏi, không ngờ cô còn trẻ như vậy mà đã có đứa bé lớn như vậy anh thật sự thật bất ngờ.

Tiểu Thi lắc đầu một cái, chuyện này chỉ mình cô biết là tốt rồi, để cho người khác biết cũng không có ý nghĩa gì cả.

“Khốn kiếp! Tôi nhất định sẽ tìm được là ai làm!” Thẩm Tử Quân nổi giận đùng đùng. Phùng Thiếu Diễm vô cùng khinh bỉ liếc mắt nhìn Thẩm Tử Quân

nghĩ thầm loại phụ nữ đầu óc ngu si này làm sao lại có thể thành lập nên một nhà trẻ đây? Nhìn cô bây giờ chỉ số thông minh nhiều lắm cũng chỉ có 60. Anh nhìn chăm chăm Tiểu Thi quan sát biểu tình biến hóa trên khuôn mặt cô, trong lòng cũng hiểu tám chín phần nhưng theo tình huống như bây giờ thì có lẽ anh lên yên lặng.

Sắc trời càng ngày càng tối Cầu Cầu khóc mãi cũng mệt, bắt đầu ngủ mê man, Tiểu Thi phát hiện cậu bé hình như có chút sốt .

” Từ Quân, hình như Cầu Cầu hơi sốt, tôi muốn đưa nó đi bệnh viện!”

“Tốt! Phùng Thiệu Diễm, lái xe!” Sau một buổi chiều vất vả cô hoàn toàn quên mất sự đáng sợ của Phùng Thiệu Diễm . . . Coi anh như lái xe. Phùng Thiệu Diễm không nói một lời nào lên xe. Sau khi chờ mẹ con Tiểu Thi lên xe, anh lập tức khởi động ô tô đẩy Thẩm Từ Quân bỏ lại trên đường cái.

“Phùng Thiệu Diễm! !” Thẩm Từ Quân thật sự không ngờ Phùng Thiệu Diễm sẽ lại dở trò này, nhớ ngày đó Trác Minh Liệt cũng bỏ lại Tiểu Thi như vậy. Xem ra người đàn ông nào cũng biết cái trò này, trong lòng cô con tức giận tăng cao, đem một chiếc giày cao gót cởi ra ném thẳng theo hướng xe chạy, rồi chạy bộ đuổi theo xe.

“Phùng tiên sinh, sao anh lại. . .” Tiểu Thi lo lắng nhìn Thẩm Từ Quân đang ở phía sau đuôi xe.

“Đó là do tự cô ta!” Anh hung ác đạp cần ga làm cho tốc độ xe lại càng nhanh hơn.

Thẩm Từ Quân nhìn anh ta không có ý muốn dừng lại, thở hắt hắt rồi dừng lại “Phùng . . . Phùng Thiệu Diễm! Thăng chó!” Cô muốn đón xe nhưng khi tài xế xe taxi nhìn cô, chân thì để chân, tóc dài bù xù thì đều bị dọa sợ chạy trốn luôn rồi. Thẩm Từ Quân chỉ có thể gọi điện thoại về nhà cho xe tới đón mình. Đợi đến lúc cô đến bệnh viện thì Phùng Thiệu Diễm đã sắp xếp xong chuyện của mẹ con Cầu Cầu, và rồi đi rồi.

“Tiểu Thi!” Cô gọi .

” Từ Quân, thật xin lỗi !” Tiểu Thi vì chuyện vừa rồi nên tự trách. . .” Cái gì, làm sao có thể trách cô! Cái tên đàn ông thối đó, tôi nhất định sẽ hảo hảo sửa chữa anh ta! Đúng rồi Cầu Cầu sao rồi?”

“Không sao, chỉ là có chút phát sốt thôi!” Tiểu Thi dài thở dài, cả người đều mệt rã mõi rã rồi, nửa người bên phải cô đau nhói chỉ đi bộ một chút cũng có cảm giác không giữ được cân bằng.

” Rốt cuộc Cầu Cầu đã xảy ra chuyện gì?” Thẩm Từ Quân cau mày.

“Bây giờ đã không sao rồi” Tiểu Thi không muốn nghĩ đến chuyện vừa rồi nữa trong lòng cô vẫn còn sợ hãi.

“Về sau gặp bất cứ chuyện gì cũng không thể tự mình xử lý được! Tiểu Thi tôi là bạn của cô, tôi nhất định sẽ giúp cô! Hôm nay một mình cô đi, cô có biết tôi lo lắng cho cô thế nào không?”

” Từ Quân, thật xin lỗi!” Tiểu Thi thành khẩn nói “Chuyện tối nay cảm ơn cô!”

“Cầu Cầu không có việc gì là tốt rồi!” Thẩm Từ Quân còn chưa dứt lời chuông điện thoại di động bỗng vang lên. Là số của cha cô gọi , cô đột nhiên nhớ ra bữa cơm tối cùng với tên kia.

” Từ Quân sao? Tại sao bây giờ còn chưa về? Thiệu Diễm đã chờ con rất lâu rồi!”

“Ba và anh ta cứ ăn đi, con nhìn thấy mặt anh ta con ăn không nổi!” Thẩm Từ Quân bị Phùng Thiệu Diễm hoàn toàn đắc tội.

“Thẩm Từ Quân!” Không để ý cha đang rống to, Thẩm Từ Quân nhún tít nút tắt máy.

“Tối nay tôi ở lại bệnh viện cùng cô” cô vỗ vỗ vai Tiểu Thi .

” Từ Quân tôi không muốn làm phiền cô”

“Cái này thì có phiền toái gì”

Hai người đang cùng nhau trò chuyện, Thẩm Từ Quân chợt nghiêm túc hỏi: ” Tiểu Thi cô không nên trách tôi lắm chuyện. Một mình cô nuôi đứa bé thật sự quá cực khổ,.. ba của Cầu Cầu giờ ở đâu?”

Tiểu Thi thất thối tay cố gắng nặn ra một nụ cười: ” Không thấy ba Cầu Cầu!” Dừng từ không thấy rất thích hợp vì chỉ trong một đêm đã không còn thấy anh nữa .

“Không thấy?” Thẩm Từ Quân kinh ngạc.

“Tất cả giống như là một giấc mộng đẹp khi tỉnh lại đã không thấy bóng dáng anh ấy đâu nữa, anh ấy giống như chưa bao giờ từng xuất hiện!” Tiểu Thi cười khổ. Nhìn cô cười trong lòng Từ Quân chua xót “Đáng thương, Lâm Thi Ngữ, trong năm năm này, cậu rốt cuộc đã trải qua những thứ gì ?”

Có lẽ là quá mệt mỏi Tiểu Thi dựa đầu vào vai Thẩm Từ Quân ngủ thiếp đi lúc nào không rõ, cô mơ thấy một giấc mơ kì lạ, trong giấc mơ ấy cô thấy

mình ngồi dưới một gốc cây ngọc lan khổng lồ, thổi kèn ác-mô-ni-ca và ngồi bên cạnh là Thảm Tử Quân!

Hongkong, Buổi trình diễn thời trang của Trần Mỹ Thù

” Trác Minh Liệt cháu cuối cùng đã tới!” Trần Mỹ Thù nhìn đám người đông đúc trong sân bay, chỉ liếc mắt một cái đã nhìn thấy Trác Minh Liệt đeo kính râm đang đi đến, dù nhìn anh đeo kính nhưng cũng không giấu được khí chất hơn người cái lại đó hơn. Giông như xung quanh anh có một vầng hào quang sáng chói.

“Đi Mỹ Thù!” Trác Minh Liệt tháo kính râm xuống ôm lấy Trần Mỹ Thù.

“Đi chờ anh đã lâu rồi, sức khỏe mẹ anh có tốt không?” Trần Mỹ Thù mặc dù đã 50 tuổi nhưng nhờ chăm sóc tốt mà nếu nhìn qua thì chỉ mới ngoài 30 thôi. Lông mày thanh tú, mắt hạnh, môi đỏ mọng, làn da trắng hồng hào, cử chỉ nhẹ nhàng mang đậm phong cách của tiểu thư quý tộc.

“Sức khỏe của mẹ cháu rất tốt, nhưng chỉ là rất nhớ đi!” Trác Minh Liệt lễ phép, chu đáo.

“Chờ hết thời gian bận rộn này, đi nhất định sẽ đi thăm mẹ anh, chúng tôi cũng đã vài chục năm không gặp!” Trần Mỹ Thù kéo Trác Minh Liệt đi ra ngoài sân bay.

” Minh Liệt, năm nay dòng sản phẩm Cinderella không có gì mới sao?” Mỹ Thù hỏi.

“Làm sao lại không có. Năm nay sẽ đổi tên là Số mệnh màu hồng!”

“Nhưng tôi chỉ nhận được bốn đôi?”

“Không thể nào!” Trác Minh Liệt kinh ngạc nói.

“Có lẽ là có vấn đề gì rồi, chúng ta nhanh chóng đi xem một chút!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Lựa Chọn Đi Hay Ở

Vừa vào trong hội trường, Trần Mỹ Thù lập tức dẫn Trác Minh Liệt đến chỗ cất dòng Cinderella để kiểm tra thì thật sự phát hiện ra thiếu mất một đôi. Anh lập tức gọi điện thoại cho trợ lý.

” Trợ lý Vương, là ai chịu trách nhiệm gửi và vận chuyển Cinderella?”

“Là tôi thư tổng tài!”

“Tại sao lại thiếu mất một đôi?”

“Tổng tài, khi tôi đến phòng làm việc của ngài thì chỉ thấy có 4 đôi giày có nhãn là Cinderella?”

“Vậy bây giờ anh đi tìm lại xem, năm nay dòng này nhất định phải có năm đôi!”

Trợ lý lập tức chạy về phòng làm việc nhưng tìm mãi cũng không tìm thấy. Rồi bỗng nhiên anh ta chợt nhớ tới một chuyện, chính là buổi dạ tiệc từ thiện hôm đó, tổng tài có dẫn đến một cô bạn gái tạm thời, mà chân của cô gái kia quá nhỏ không có một đôi giày nào thích hợp, cho nên anh đã đến đây lấy một đôi giày cao gót màu hồng ra, chẳng lẽ lại là đôi giày đó? Nếu như là thật thì thật sự là phiền toái lớn, tổng tài luôn coi dòng sản phẩm này như bảo bối !

“Tổng tài” trợ lý lập bập nói “Đôi giày kia hình như bị.....”

“Bị cái gì?” Trác Minh Liệt âm trầm.

“Hình như bị vị tiểu thư lần trước đi mất rồi!” Trợ lý lấy hết dũng khí . .

” Vị tiểu thư nào? Tiểu Thi? !” Trác Minh Liệt nghĩ đến Tiểu Thi.

“Đúng vậy, chân của cô ấy rất nhỏ, tất cả giày của ngày hôm đó đều không vừa chỉ có đôi Cinderella màu hồng, và còn do đôi giày đó rất hợp với váy của cô ấy nên tôi đã...! Tổng tài tôi không phải là cố ý, ngay bây giờ tôi sẽ lập tức đi tìm đôi giày đó về!” Trái tim trợ lý nhảy lên tới tận cổ họng.

Nghe thấy Tiểu Thi đi đôi giày kia, Trác Minh Liệt bỗng nhiên cảm thấy vô cùng hân hoan không kìm nén được vui vẻ, phải biết là anh đối với dòng sản phẩm Cinderella này yêu thích như vậy, thực sự là vì một cô bé lọ lem trong truyền thuyết kia.

Năm năm trước, cô gái cùng với anh trải qua một đêm triền miên bất ngủ kia, chỉ để lại một đôi giày cao gót màu đỏ rồi đi mất. Một đêm triền miên, một đóa xừ nữ nở rộ, và một đôi giày cao gót màu đỏ đã để lại cho Trác Minh Liệt –anh một hương thơm mê hoặc. Có lẽ chỉ là một lần gặp gỡ ngoài ý muốn nhưng dù bất kể thế nào Trác Minh Liệt cũng không quên được người con gái thần bí đó, không thể quên được sự mềm mại của cô vì vậy anh mới lấy đôi giày màu đỏ kia làm hình ảnh thiết kế cho dòng Cinderella.

Trong truyền thuyết cô bé lọ lem, ai có thể đi vừa đôi giày thủy tinh thì người đó chính là chân mệnh thiên nữ của hoàng tử! Cho nên lần đầu tiên khi dòng Cinderella ra mắt đã có rất nhiều người chú ý, rất nhiều phụ nữ muốn mua nhưng Trác Minh Liệt lại không sản xuất với số lượng lớn bởi vì anh cảm thấy cô bé lọ lem nên chỉ có một người! Anh muốn gặp Tiểu Thi, phải tận mắt nhìn thấy cô đi đôi giày thủy tinh kia! Có lẽ cô thật sự là chân mệnh thiên nữ của anh!

Lúc nửa đêm Tiểu Thi tỉnh lại thì thấy Thẩm Từ Quân gục đầu ngủ thiếp đi ở bên cạnh cô, trong phòng bệnh yên tĩnh tràn ngập mùi thuốc khử trùng. Tiểu Thi đối với thứ mùi này hình như trời sinh nhạy cảm, chỉ cần khẽ ngửi thấy cô cũng sẽ khủng hoảng khác thường bởi vì ở trong tiềm thức của cô mùi này là mùi của tử thần.

Xuyên qua ánh trăng từ ngoài cửa sổ Tiểu Thi lặng lẽ nhìn đồng hồ trên tay một, đã mười một giờ rồi. Ai... thời gian trôi thật nhanh, mí mắt của Cầu Cầu khẽ nhúc nhích, Tiểu Thi biết nó đang nằm mơ. Chuyện ngày hôm nay, có lẽ sẽ ám ảnh đến suốt cuộc đời nó, tất cả mọi việc đều là tại cô, là cô làm liên lụy tới nó.

“Cầu Cầu, hay là chúng ta rời khỏi đây, được không?” Tiểu Thi dao động, cô không muốn bởi vì chuyện của cô mà làm ảnh hưởng đến Cầu Cầu nữa.

“Mẹ” trong giấc mơ Cầu Cầu mê sảng không ngừng lại càng không ngừng gọi mẹ.

Tiểu Thi nắm chặt tay của nó ôm nó lên. Chờ Cầu Cầu khỏe lên, cô nhất định phải cách xa Trác Minh Liệt càng xa càng tốt và cũng sẽ bỏ lại tất cả mọi việc. Không bao giờ tò mò muốn tìm hiểu về kế hoạch A gì nữa, cũng không cần biết mình là ai. Chỉ cần có Cầu Cầu, cô cũng đã thỏa mãn lắm rồi. Quyết định xong mọi chuyện, Tiểu Thi đặt Cầu Cầu xuống giường và bắt đầu chờ đợi trời sáng. Theo thói quen mở điện thoại di động ra mới phát hiện điện thoại di động bị hết điện rồi.

Trác Minh Liệt gọi không biết bao nhiêu cuộc điện thoại cho cô nhưng lại không thể liên lạc được. Vì vậy anh gọi cho trợ lý.

“Đến ngày mai, khi mà buổi họp báo chính thức bắt đầu, tôi mặc kệ anh dùng biện pháp gì nhất định phải đưa Tiểu Thi tới Hongkong! Nhớ, chuyện tìm người mẫu tôi giao cho anh, anh còn chưa tìm được!” Trác Minh Liệt uy hiếp trợ lý.

“Tổng tài, ngài hãy yên tâm, tôi nhất định sẽ đưa tiểu thư Tiểu Thi sang!” Trợ lý như nhặt được đại xá, nhìn đồng hồ, chờ trời vừa sáng nhất định phải đi tìm Tiểu Thi.

“Tiểu Thi” Thẩm Từ Quân mơ mơ màng màng tỉnh lại, thì phát hiện đã trời sáng rồi, sờ sang bên cạnh Tiểu Thi đã không có ở đây.

“Tiểu Thi!” Đưa tay vào trong túi thì cô thấy có một tờ giấy đó là do Tiểu Thi để lại cho cô. Từ Quân, Cầu Cầu đã bớt nóng, tôi nghĩ chúng tôi không thể sẽ tiếp tục sống ở nơi này. Về Cầu Cầu, tôi làm mẹ của nó, tôi không thể để cho có chuyện tương tự xảy ra với nó nữa, nên biện pháp duy nhất là rời xa nơi này, trốn thoát khỏi nơi này!”

”Lâm Thi Ngữ, ngu ngốc!” Thẩm Từ Quân cầm chặt tờ giấy, chạy vọt ra ngoài như điên “Dù cô có đi thì nhất định cô cũng sẽ về nhà lấy đồ?” Cô gọi một chiếc xe taxi chạy thẳng tới nhà Tiểu Thi.

Tiểu Thi đúng là dẫn Cầu Cầu về nhà nhưng ai ngờ khi đến cửa đã nhìn thấy trợ lý của Trác Minh Liệt.

“Thi tiểu thư, cuối cùng cô cũng về nhà! Thật không ngờ, ngày hôm qua cô lại không có ở nhà!” Trên mặt trợ lý có hai quầng thâm rất lớn có lẽ đã tới đây từ rất sớm rồi.

“Ngài là?”

“Tôi là trợ lý của tổng tài Trác thị! Tổng tài giao cho tôi, hôm nay bất kể như thế nào cũng phải dẫn được cô đến Hongkong, đến buổi họp báo của nữ sĩ Trần Mỹ Thu! Bởi vì sản phẩm Cinderella chỉ có cô mới có thể đi vừa!” Trợ lý nói thẳng một hơi. Tiểu Thi nghe vào tai như rơi vào trong sương mù, cái gì... buổi họp báo... cái gì... Cinderella?

“Thật ngại, tiên sinh. Chỉ sợ là tôi không thể đi!” Bây giờ cô làm sao còn dám đến gần Trác Minh Liệt!

“Không, tiểu thư cô nhất định phải đi! Cầu xin cô” Trợ lý vừa nói xong đã vì sợ hãi mà quỳ gối dưới chân của Tiểu Thi cầu xin.

“Tiên sinh! Tiên sinh!” Tiểu Thi ôm Cầu Cầu từng bước lui về phía sau tranh khỏi sự ép sát của trợ lý quỳ gối.

“Đối với dòng sản phẩm Cinderella, tổng tài đã đợi suốt năm năm mới chờ được người có thể đi vừa, đây là duyên phận! Đây là duyên phận cô nhất định phải đến hội trường!” Trợ lý gần như phát khóc mà nói.

Tiểu Thi chợt nhớ tới ngày đó, khi cô bị thương ở chân và buổi nói chuyện với Trác Minh Liệt trong phòng làm việc của anh. Khi đó cô còn nói cô bé lợ lem sẽ lớn lên thật là một chuyện cười lớn, nhưng cô lại có thể đi vừa đôi giày kia. Rốt cuộc có nên đi hay không đây? Đi gặp anh một lần cuối sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Tiến Về Hongkong

“Tiểu Thi!” Mất một lúc Thẩm Từ Quân mới đi được đến nhà Tiểu Thi, cô tức giận thở hổn hển nắm chặt cánh tay của Tiểu Thi thờ không ra hơi hỏi: “Cô định đi nơi nào? Tại sao phải đi?”

“Từ Quân, về sau tôi sẽ từ từ nói cho cô, bây giờ vị tiên sinh này nói muốn mời tôi đi Hongkong đến buổi họp báo về tác phẩm của Trác Minh Liệt! Cô nói tôi có nên đi không?”

“Dĩ nhiên là không!”

“Tiểu thư ơi, cô muốn lấy mạng của tôi sao?” Vẫn quỳ dưới đất trợ lý kéo lấy váy của Thẩm Từ Quân .

“Là chủ anh đòi mạng anh! Nhưng chẳng lẽ anh ta bảo anh đi giết người phóng hỏa anh cũng đi sao!” Thẩm Từ Quân hung hăng nói.

“Tiểu thư Tiểu Thi cô làm ơn làm phúc hãy đi đi, lúc đầu là tôi đưa giày cho cô nên cô nhất định phải đi”

“Tiểu Thi, giày ở đâu trả cho anh ta! Một đôi giày rách thôi mà !”

“Từ Quân” Tiểu Thi kéo Thẩm Từ Quân lại, cô biết cô không nên đi, thậm chí ngay cả nghĩ cũng không được nghĩ, nhưng không phải tất cả mọi chuyện đều có đầu có đuôi sao?

“Từ Quân này hay là cô đi gặp Trác Minh Liệt với tôi đi, dù sao anh ta cũng từng giúp tôi rất nhiều, lần này coi như là tôi giúp lại anh ta!” Tiểu Thi quyết định

“Sau chuyện này thì sao? Tiểu Thi, Trác Minh Liệt không phải người tốt!” Thẩm Từ Quân có chút kích động.

“Chỉ chuyện này thôi, sau này anh ta có ra sao cũng không liên quan đến tôi” Giọng nói của Tiểu Thi có mấy phần buồn bã. . . Thẩm Từ Quân trầm mặc sau chốc lát cô lại hỏi: “Tiểu Thi cô nói cho tôi biết, có phải cô đã thích Trác Minh Liệt ?”

Tiểu Thi mỉm cười lắc đầu một cái nhưng chỉ có chính cô biết đó không phải là thật.

“Tốt, tôi đi cùng với cô!” Thẩm Từ Quân đỡ trợ lý từ trên mặt đất dậy “Đi đặt vé máy bay cho chúng tôi!”

“Được, được, tôi lập tức đi chuẩn bị!” Trợ lý mừng rỡ.

“Mẹ chúng ta sẽ đi đâu?” Cầu Cầu nhút nhát hỏi.

“Mẹ dẫn con đi Disney có được hay không?”

Cầu Cầu dúi đầu nhỏ vào trong ngực mẹ, buồn buồn đáp một tiếng. Đứa nhỏ này bị kinh sợ quá độ, cả người cũng mệt mỏi . Thẩm Từ Quân nắm bàn tay nhỏ bé của nó nhẹ giọng dỗ dành.

“Tổng tài đã xong. Tôi đã thuyết phục được tiểu thư Tiểu Thi, chúng tôi lập tức sẽ xuất phát!” Trợ lý mừng rỡ báo cho Trác Minh Liệt.

“Ừm! Vậy anh hãy chịu trách nhiệm về hành trình của cô ấy!” Trợ lý cho rằng tổng tài sẽ khen ngợi mình không ngờ anh ấy lại chỉ nói đơn giản như vậy .

Từ tối hôm qua đến giờ, Trần Mỹ Thu phát hiện Trác Minh Liệt luôn cầm điện thoại trong tay và luôn gọi cho một người tên là Tiểu Thi, nhìn thấy anh sốt ruột bà cũng không nhận được hỏi Trác Minh Liệt xem Tiểu Thi là ai. . . Nhưng Trác Minh Liệt lại không trả lời lại. Trần Mỹ Thu thấy tình cảnh này không khỏi có chút lo lắng .

“Thưa quý khách, chuyến bay đến Hongkong sẽ lập tức cất cánh, xin quý khách chuẩn bị sẵn sàng cho chuyến bay!” Tiếng loa phát vừa vang lên, trợ lý liền kéo Tiểu Thi chạy về phía trước.

“Anh gấp cái gì?” Thẩm Từ Quân mất hứng.

Trợ lý cũng không để ý đến cô, anh ta sợ họ đột nhiên sẽ thay đổi ý định nên anh ta cố thật nhanh kéo họ lên máy bay vì khi đã lên rồi muốn đổi cũng khó khăn hơn.

Buổi trình diễn thời trang của Trần Mỹ Thu đã đến giai đoạn chuẩn bị cuối cùng, các nhà đài cũng nắm chắc lấy cơ hội phỏng vấn Trác Minh Liệt.

“Trác tiên sinh, xin hỏi sản phẩm Cinderella của năm nay có chủ đề gì?” Mặc dù dòng sản phẩm Cinderella này chưa bao giờ chính thức xuất khẩu ra thị trường nhưng lại không hề thua bất cứ nhãn hiệu giày nổi tiếng nào. Cả nước thậm chí ngay cả thế giới không biết có bao nhiêu phụ nữ muốn có một đôi như vậy.

”Cinderella vẫn luôn là chờ đợi nhưng đương nhiên là chờ đợi là có thời hạn. Năm nay chủ đề của Cinderella là ‘số mệnh màu hồng’, còn về những vấn đề khác, xin thứ lỗi tôi không thể trả lời được!” Trác Minh Liệt cười ưu nhã, khéo léo từ chối trả lời phỏng vấn “Tôi còn có việc quan trọng phải làm, quý vị hãy chờ khi bắt đầu buổi họp báo chính thức thì hãy tiếp tục phỏng vấn đi!”

“Trác tiên sinh, một vấn đề cuối cùng! Năm nay Cinderella sẽ sản xuất sao?”

“Nếu như đã thành toàn, đương nhiên có thể sản xuất!” Lúc Trác Minh Liệt nói lời này, anh đã đi khỏi đó một khoảng rất xa!

“Tổng tài, chúng tôi đã đến, ngài phái người tới đón họ sao?” Trợ lý vừa xuống máy bay, lập tức gọi cho Trác Minh Liệt.

“Tôi sẽ đi đón họ!”

Trác Minh Liệt cúp điện thoại, tự mình lái xe nhưng trên đường đi lại gặp phải Trần Mỹ Thu.

”Minh Liệt cháu định đi đâu? Dì có việc muốn nhờ cháu giúp một tay!” Trần Mỹ Thu kéo anh lại giống như là cố ý không muốn cho anh đi.

“Bây giờ cháu có việc gấp, nếu như đi có việc, thì đi cứ nói nhưng chờ cháu trở lại được không?” Trác Minh Liệt nhã nhặn từ chối.

“Được, hôm nay đi có ra mặt một bộ thời trang về lễ phục và có một bộ đẹp nhất để làm điểm nhấn cho đêm nay, cháu có thể làm người mẫu cho bộ đó không” Trần Mỹ Thu biết trước mắt bà không phải là một nhà thiết kế đơn giản mà còn là một người đàn ông hoàng kim của xã hội hiện này, nhờ anh làm có lẽ sẽ khó khăn nhưng nghĩ về tương lai, bà không thể không thử một lần.

“Sợ rằng không được!” Trác Minh Liệt cự tuyệt.

”Minh Liệt, nể mặt dì giúp dì một lần không được sao?” Trần Mỹ Thu khẩn cầu.

Trác Minh Liệt nhếch nhẹ khóe miệng, hồ hững rồi đi.

“Sao đến tận bây giờ vẫn chưa có ai ra đón chúng tôi?” Thẩm Tử Quân chất vấn trợ lý “Không đến thì phải nói trước chứ, thời gian này đủ cho chúng tôi đi đến công viên rồi!”

“Các vị tiểu thư hãy bình tĩnh, đừng vội. Tổng tài chúng tôi nói anh ấy sẽ tự mình đi đón mà, hãy đợi thêm mấy phút nữa!” Trợ lý gần như khẩn cầu, lời nói của anh còn chưa dứt xe Trác Minh Liệt đã đến.

“Lên xe!” Anh hạ cửa kính xe xuống rồi nói với họ.

Anh đeo kính đen, giọng nói anh lãnh đạm khiến cho Tiểu Thi cảm giác không hiểu nổi, vốn dĩ lòng đã lạnh nay lại càng lạnh hơn. Vì sao anh lại lãnh lùng như vậy, chẳng lẽ chỉ có lạnh lùng mới có thể làm cho người khác nhận rõ thân phận của anh sao? Tiểu Thi không muốn hiểu rõ nữa, cô không nói gì ngồi lên ghế sau của xe, chán nản nhìn cảnh thành phố phồn hoa ngoài cửa sổ.

“Chứ” Cầu Cầu hình như rất vui vẻ khi nhìn thấy Trác Minh Liệt.

“Ừ Cầu Cầu, cháu có ngoan không?” Trác Minh Liệt liếc qua kính chiếu hậu một cái thì nhìn thấy Tiểu Thi vội vàng xoay đầu đi, giống như cô rất sợ đối mặt với anh.

“Chú, cháu rất sợ, có người xấu!” Có lẽ do đều là con trai nên Cầu Cầu rất mạnh dạn bày tỏ với Trác Minh Liệt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Khoảng Khắc Động Lòng

Ps : Chương này đối xứng hô nhé cho nó tình cảm,

Sắp được ăn thịt rồi!!

“Có người xấu? Không sợ, có chú ở đây, nói cho chú biết là ai bắt nạt cháu!” Trác Minh Liệt thấy Cầu Cầu không tự tin như mọi khi nên khẽ nhìn sang Tiểu Thi thì thấy Tiểu Thi đang thì thầm nói vào lỗ tai Cầu Cầu cái gì đó, sau đó Cầu Cầu không nên tiếng nữa, nên anh nghi ngờ. Anh cau mày nhìn chăm chăm Tiểu Thi nhưng cô vẫn không ngẩng đầu lên.

“Tiểu Thi!” Anh hỏi “Ngày hôm qua có phải đã xảy ra chuyện gì đúng không?”

“Cầu Cầu thiếu chút nữa.....” Thẩm Từ Quân cướp lời lại bị Tiểu Thi kéo lại.

“Cầu Cầu chỉ có chút phát sốt mà thôi” Tiểu Thi bình tĩnh nói.

“Thật sao?” Lần này ánh mắt Trác Minh Liệt hướng sang Thẩm Từ Quân, Thẩm Từ Quân bị dọa lập tức xoay đầu sang chỗ khác, dưới ánh mắt của Trác Minh Liệt không ai có thể giấu được bí mật gì. Trác Minh Liệt nhìn phản ứng của cô và Tiểu Thi thì đã biết chuyện tuyệt đối không đơn giản như lời họ nói, còn thực sự là chuyện gì đã xảy ra, khi về nhất định anh sẽ biết.

Mười lăm phút sau bọn họ đã đến khách sạn. Trác Minh Liệt mở cửa xe nhẹ nhàng bế Cầu Cầu ra khỏi lòng Tiểu Thi, sau đó đưa tay cầm lấy tay Tiểu Thi dắt cô ra ngoài. Thẩm Từ Quân há to miệng, anh ta làm những động tác này vô cùng lưu loát giống như Tiểu Thi và Cầu Cầu thật sự là vợ và con trai anh.

Tiểu Thi hồ hững mặc anh nắm lấy tay.

“Tối nay anh tìm tôi có chuyện gì?” Tiểu Thi hỏi. . .

” Chờ một chút nữa em sẽ biết!”

“Tôi không muốn chờ!” Tiểu Thi chợt hất tay anh ra, không bước tiếp nữa. Con người sáng ngời đang đầy một nỗi ưu thương không dám nói.

“Em làm sao vậy? Rốt cuộc Cầu Cầu đã xảy ra chuyện gì?” Trác Minh Liệt hỏi.

“Tôi không muốn lại bị lừa dối nữa, tôi không muốn lại trở thành đứa bé trong đêm giáng sinh, chỉ mở to mắt, mong mỏi, chờ đợi một phần quà!” Sau chuyện Lý Triết Vũ đã làm cho cô hiểu rõ cô vô dụng, phụ thuộc đến mức nào vì thế bây giờ cô không thể chỉ chờ đợi như vậy nữa. Giọng nói của Tiểu Thi đầy kích động, âm thanh cũng run rẩy theo. Qua tối nay, cô sẽ vĩnh viễn phải rời xa anh, cho nên cô nhớ lại rất nhiều việc trước đây. Cô thật sự rất mệt mỏi. Lạnh lùng với anh như vậy sẽ để cô nhanh chóng chết tâm hơn. Thẩm Từ Quân nắm chặt tay Tiểu Thi lặng lẽ an ủi cô.

“Cô lại đây!” Trác Minh Liệt bế Cầu Cầu xuống dưới đất, chỉ vào Thẩm Từ Quân “Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?”

“Không thể nói cho anh!” Thẩm Từ Quân không khách khí nói thẳng với Trác Minh Liệt.

“Thẩm Từ Quân, nếu như thái độ của cô vẫn cứ không biết điều như vậy thì cũng đừng trách tôi không nể mặt!” Trác Minh Liệt thật sự không cách nào nhìn được loại phụ nữ tự cho mình là đúng này. . .” Quản lý tốt chính mình đi!” Thẩm Từ Quân hung hăng trừng mắt liếc anh một cái, kéo Tiểu Thi và Cầu Cầu định đi khỏi nơi đây. Đúng lúc ấy thì người phụ trách buổi họp báo hoảng loạn, khẩn trương chạy tới “Trác tiên sinh cuối cùng anh cũng đã trở lại. Trần nữ sĩ tìm anh khắp nơi, buổi họp báo sẽ lập tức bắt đầu bây giờ!”

Mặt Trác Minh Liệt không thay đổi, nhìn chăm chăm vào bóng ba người trước mặt bỗng chạy thật nhanh đoạt lấy Tiểu Thi ở trong tay Thẩm Từ Quân, kéo vội cô về phía khách sạn.

“Tiểu Thi!”

“Mẹ!”

Thẩm Từ Quân và Cầu Cầu còn có vị trợ lý kia đều bị hành động của Trác Minh Liệt làm cho giật mình, anh ta muốn mang cô ấy đi đâu?

“Buông tay anh định kéo tôi đi đâu?” Sao bắt kể lúc nào anh ta cũng bá đạo như vậy.

Trác Minh Liệt chỉ im lặng nắm tay cô thật chặt, dẫn cô đến một căn phòng đen như mực rồi mới dừng lại.

“Đây là đâu? ?” Tiểu Thi lo lắng hỏi.

Trác Minh Liệt dùng tay còn lại bật đèn lên, thì ra đây là cánh gà sau sân khấu.

Dưới ánh đèn mờ nhạt, không khí nhanh chóng tràn lên một mùi vị mập mờ khác thường. Hai tay Tiểu Thi đan vào nhau, không tự chủ lùi lại vài bước. Trác Minh Liệt đốt một điếu thuốc, khói thuốc lượn lờ vào trong không khí vì vậy mà gương mặt vốn góc cạnh rõ ràng của anh bỗng trở lên mờ ảo, như ẩn như hiện.

“Em biết không? Trong suốt năm năm qua, anh luôn tìm kiếm một người!” Giọng nói Trác Minh Liệt có vẻ xa xôi.

Mặc kệ Tiểu Thi có nghe anh nói hay không nhưng anh vẫn nói tiếp “Năm năm trước, vào hôm sinh nhật của anh có một cô gái bất ngờ xông vào phòng anh, lúc đó anh uống rượu say và đã coi cô ấy như vợ chưa cưới của mình” Anh ưu nhã thối ra một nản khói thuốc, sau đó dập tắt nó.

“Đó là lần đầu tiên của cô ấy, cô ấy hoảng sợ cầu cứu, rồi đến lúc cô ấy chạy trốn anh mới phát hiện ra là mình đã phạm vào sai lầm nhưng lúc anh đuổi theo ra ngoài thì lại chỉ nhặt được đôi giày cao gót mà cô ấy bỏ lại, mặc dù, có lẽ đó chỉ là một lần ngoài ý muốn nhưng anh thậm đã chí không thể nào quên được cô ấy. Năm năm qua, anh vẫn luôn hy vọng có thể tìm được cô ấy nhưng trừ đôi giày cao gót ra, anh không có bất cứ một manh mối nào cả, cho nên để tìm kiếm cũng rất khó khăn. Vì vậy anh đã đem toàn bộ hi vọng đặt vào đôi giày kia, hy vọng có một ngày câu chuyện sẽ kết thúc như trong chuyện cổ tích vậy”

“Chuyện này có quan hệ gì với tôi sao?” Tiểu Thi lạnh lùng hỏi.

“Trong chuyện cổ tích, người đi vừa giày thủy tinh chính là lọ lem của hoàng tử!” Trác Minh Liệt chợt có chút kích động.

“Trác tiên sinh, anh cũng biết, đó chỉ là truyện cổ tích. . .” Lời nói của Tiểu Thi còn chưa dứt, cả người đã bị rơi vào một lồng ngực ấm áp quen thuộc. Cầm anh khế cọ vào cái trán của cô, dịu dàng nói: ”Nói cho anh biết, em có phải là cô ấy hay không? Em là cô ấy đúng không?”

Tiểu Thi cố nén rung động trong lòng, tỉnh táo trả lời: ” Không, tôi không phải! Tôi không phải người anh muốn tìm!”

“Nhưng ở trong lòng anh, em chính là cô ấy!” Anh gần như cô gắng đè nén tình cảm lại, điều đó làm cho âm thanh nóng bỏng của anh có chút khàn khàn.” Anh thích em! Anh muốn em!” Bờ môi lạnh bạc của anh đi dọc một đường cổ tìm kiếm bờ môi của cô. Cô càng giẫy dụa, anh ôm càng chặt, môi của anh đã thành công tiến đến, nhẹ nhàng ngậm lấy bờ môi cô, lưỡi anh len lỏi vào trong khoang miệng cuốn lấy lưỡi của cô cùng nhau dây dưa. Tiểu Thi hoàn toàn bị luân hãm trong hương thơm bạc hà lẫn với chút mùi thuốc lá của anh. Cô cảm giác mình giống như được chấp thêm một đôi cánh, dưới ánh mặt trời ấm áp có thể tự do bay lượn, cuối cùng nước mắt cô chảy xuống mùi vị mặn mặn chạy dọc theo mí mắt cô rơi vào trong miệng Trác Minh Liệt, anh ngừng lại dịu dàng nhìn cô: ” Tại sao khóc?”

Cô lắc đầu một cái, đưa hai cánh tay ra nhẹ nhàng vòng qua cổ của anh, như vậy cũng đủ rồi, đến nơi đến chốn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Model Thần Bí

Anh cứng chiều ôm cô vào trong ngực, hôn lên tóc của cô cười vui vẻ. Mặc kệ Tiểu Thi có phải là cô gái kia hay không, nhưng anh sẽ không tìm kiếm và chờ đợi nữa, bởi vì anh đã tìm được người con gái mà anh mong muốn!

Tiểu Thi nghe tiếng tim đập của anh, trong lòng trống rỗng, mặc kệ anh có phải coi cô là cô gái năm năm trước hay không, giờ cô chỉ muốn thời gian dừng lại ở giây phút này, bởi vì qua tối nay bất kể có chuyện gì cô cũng sẽ không đến gần anh nữa.

Trác Minh Liệt cúi người, cởi giày của Tiểu Thi ra sau đó dịu dàng giúp cô đi vào một đôi giày màu đỏ thắm, đây chính là đôi giày mà cô gái năm năm trước bỏ lại. Trong thoáng chốc Tiểu Thi cũng cảm thấy mình có khả năng là cô gái kia, nếu không sao đôi giày này lại có thể vừa như vậy?

“Năm năm trước tôi từng bị tai nạn, nên không cao hơn nữa, đi vừa đôi giày này có lẽ chỉ là ngoài ý muốn!” Lời nói của Tiểu Thi khiến Trác Minh Liệt ngừng lại, anh hiểu được, bất kể như thế nào, đôi giày này cũng đã để đây năm năm, chủ nhân của nó có thể đã không đi vừa nữa, mà trên đời này có lẽ cũng chỉ có Tiểu Thi, đây chính là ý trời!

Trác Minh Liệt vừa giúp Tiểu Thi đi giày xong thì màn sân khấu lại bị kéo ra.

“A..” bỗng nhiên bị đối mặt với ánh đèn sáng chói, Tiểu Thi giật mình.

Trác Minh Liệt dắt tay của cô, trực tiếp đi ra ngoài sân khấu. . . Vô số đèn flash chiếu sáng toàn hội trường. Nhìn Tiểu Thi với ánh mắt tình yêu, Trác Minh Liệt khẽ nói ” Thưa các vị, vị này chính là người mẫu của tôi tiểu thư Tiểu Thi.” Trác Minh Liệt khẽ khom người, nắm lấy tay cô đi đến giữa sân khấu, rồi mình đi xuống khán đài.

“Đôi giày này chính là nguồn cảm hứng cho dòng sản phẩm Cinderella của Trác tiên sinh, tên của nó là gặp gỡ. Màu sắc đỏ thắm tượng trưng cho lửa nóng của tình yêu cũng như nhiệt huyết sôi trào đây là một lần gặp gỡ kích tình !” Tiểu Thi theo lời của người dẫn mà nhẹ nhàng chuyển động ưu nhã.

Ở dưới sân khấu Thẩm Từ Quân tròn to hai mắt, đôi giày này nhìn thật là quen. Năm năm trước vào đêm trước sinh nhật của Lâm Thi Ngừ, cô đã từng tự tay chọn cho cô ấy một đôi như vậy! Tại sao Trác Minh Liệt lại có nó? Là trùng hợp sao?Đôi giày ấy là độc nhất chẳng lẽ lại sản xuất đôi thứ hai sao.

“Đôi giày này nguồn cảm hứng của Trác tiên sinh cho “Số mệnh màu hồng”. Ngai ấy muốn nhấn nhủ một điều chính chờ đợi hay kết thúc. Theo cách nói

của Trác tiên sinh bất kể đôi giày này có thể tìm được chủ nhân của nó hay không , thì dòng sản phẩm Cinderella cũng sẽ kết thúc tại đây! Không biết Trác tiên sinh có tìm được chủ nhân của đôi giày này hay không?”

Trác Minh Liệt lại đi lên sân khấu, anh nắm lấy tay Tiểu Thi , nhận lấy micro. . .” Cinderella đã tìm được chủ nhân của nó!” Trác Minh Liệt nhếch miệng lên “Đó chính là Tiểu Thi” nhưng là những lời này chưa kịp phát ra bởi vì khách sạn bỗng nhiên bị cắt điện, dưới sân khấu có rất nhiều tiếng hô kinh ngạc, ngoại trừ Tiểu Thi ai cũng không nghe thấy. Một khách sạn năm sao, sao lại có thể mất điện cơ chứ, thật là không thể tin được.

Thị lực của Tiểu Thi vốn đã rất kém, nay lại ở trong bóng tối nên cô càng không thể nhìn thấy gì. Bỗng nhiên không biết bị ai va phải, cô buộc buông lỏng tay của Trác Minh Liệt ra, vì vậy trong chốc lát cô không tìm được anh ở đâu.

“Tiểu Thi! Em đang ở đâu?”

” Minh Liệt! Minh Liệt!”

Đến lúc ánh đèn sáng lại lần nữa, Tiểu Thi đã bị người khác dẫn sang phòng khác. Trác Minh Liệt vẫn ở trên sân khấu tìm cô.

” Minh Liệt, cháu đồng ý với di rồi sao? Đồng ý làm người mẫu cho di?” Trần Mỹ Thu nhìn thấy Trác Minh Liệt vẫn đứng trên sân khấu vui vẻ tiến lên hỏi .

(bạn hoa: sao ta ghét mụ già này thế chứ)

“Tiểu Thi đâu?” Anh trầm giọng hỏi.

“Cô ấy đang ở dưới sân khấu, tốt lắm Minh Liệt, cháu hãy lập tức chuẩn bị đi! Di rất vui! Đứng rồi cái dây chuyền kia đâu?” Trần Mỹ Thu hỏi.

“Tôi đưa cho Tiểu Thi rồi !”

” ? ?”

Âm nhạc vang lên, hàng loạt người mẫu mặc áo cưới từng bước từng bước nới đuôi ra ngoài, sau đó kéo cánh tay Trác Minh Liệt đi đến trước sân khấu.

” Tiểu thư Tiểu Thi xin hỏi dây chuyền trên cổ cô là Minh Liệt đưa cho cô sao?” Mỹ Thu đi đến trước mặt Tiểu Thi.

“Đúng vậy” Tiểu Thi nghi ngờ nhìn bà ta, không biết bà ta muốn làm gì.

“Là như vậy, sợi dây chuyền này là thiết kế đặc biệt của tôi để kết hợp với váy cưới, cô hiểu không? Váy cưới mà thiếu đi nó sẽ mất đi linh hồn vốn có, mà theo tôi thấy nó cũng không hợp với cô, nếu cô thích tôi có thể tặng cho cô cái khác!”Trần Mỹ Thu cố gắng đem lời nói nói ra uyển chuyển hết mức, Tiểu Thi hiểu ý nói của bà ta vì vậy lấy sợi dây trên cổ xuống”Sợi dây chuyền này là Trác Minh Liệt lấy được, bây giờ tôi đưa cho ngài , thì ngài hãy nói với anh ấy một tiếng giúp tôi?”

“Thì tiểu thư xin yên tâm!” Trần Mỹ Thu cầm dây chuyền trong tay vui vẻ đi vào.

“Tiếp theo chương trình là tác phẩm tâm huyết của nữ sĩ Trần Mỹ Thu – tác phẩm có tên là trăm năm hạnh phúc, nằm trong bộ sưu tập “luong duyên trời định”” Tiếng người dẫn chương trình vừa kết thúc, thì tấm màn sân khấu liền được kéo lên. Người phụ nữ mặc áo cưới màu trắng đeo mặt nạ xuất hiện ở nơi đó. Trên áo cưới màu trắng đính đầy thủy tinh và trân châu xa hoa. Làn váy dài cả mét tầng tầng lớp lớp như hoa mẫu đơn nở rộ do hai hoa đồng năng. Trác Minh Liệt có chút kinh ngạc vì cô gái kia còn đeo mặt nạ? Trần Mỹ Thu rút cuộc làm trò quỷ gì.

Trong tiếng nhạc của hành khúc hôn lễ cô gái kia chậm rãi đi về phía Trác Minh Liệt, sau đó đứng ở bên cạnh anh, lúc này trên người Trác Minh Liệt cũng mặc một bộ lễ phục màu trắng kết hợp với bộ váy cưới kia, quả thật là hoàn mỹ.

Họ đứng cạnh nhau giống như ý nghĩa của bộ đồ đó “ như duyên ông trời định trước”. Mặc dù không nhìn thấy mặt cô gái kia nhưng khí chất toát ra từ cô ấy đã đủ cho người khác cảm nhận thấy, cô ấy nhất định là một người vô cùng xinh đẹp và cao quý.Còn Trác Minh Liệt đã không phải nói, anh đẹp như một bức tượng hy lạp được mài dũa . Nhìn đến đây, Tiểu Thi chợt cười ra nước mắt, cuối cùng tối nay cô vẫn chỉ là khán giả mà thôi. Cô thừa lúc mọi người đều bị hấp dẫn, lặng lẽ rời đi.

Nhân viên chợt đưa lên một cái hộp “Trần nữ sĩ nói, đây chính là niềm vui bất ngờ dành cho ngài, ngài chỉ cần lấy vật trong chiếc hộp đeo lên tay cô dâu, là có thể xem khuôn mặt thật của cô ấy rồi!”

Trác Minh Liệt không kiên nhẫn mở hộp ra, đồ vật bên trong làm cho anh thật bất ngờ, ở một nơi Tiểu Thi đã đi xa rồi. Anh đột nhiên đưa tay lột mặt nạ người phụ nữ kia xuống, có chút kinh ngạc hỏi” Tại sao lại là cô?”

Ps: thời gian sống gió bắt đầu.

Ta bắn vằm bọn ngược nữ chính của ta. . .

Chương 102: Bí Mật Năm Năm Trước

Không có bất kỳ vui mừng nào mà lại là bất mãn.

“Thế nào? Không cảm thấy ngoài ý muốn sao?” Cô gái kia cười hỏi. Trác Minh Liệt xi mũi coi thường.

“Trác tiên sinh, xin hỏi vị này chính là chủ nhân của Cinderella mà ngài muốn tuyên bố sao?”

“Đương nhiên là vị tiểu thư này rồi, nhưng Trác tiên sinh còn chưa cưới tiểu thư Hàn Ti Nhã làm vợ!” Một tay Trần Mỹ Thù kéo Hàn Ti Nhã, tay còn lại kéo Trác Minh Liệt đi tới trước sân khấu.

(mẹ ơi ta thế là ta ghét cái bọn nhận vợ này thế)

Đột nhiên, Trác Minh Liệt cảm thấy mình bị người khác sắp đặt, dùng lực hất cánh tay Trần Mỹ Thù ra, không khách khí hỏi: “Các người đem Tiểu Thi giấu đi đâu rồi?”

“Tiểu Thi? Không sao cả?” Mặt Trần Mỹ Thù tỏ vẻ vô tội.

Trác Minh Liệt lạnh lùng nhìn về phía mọi người, chợt vội vàng chạy ra ngoài.

“Trác Minh Liệt” Hàn Tư Nhã kêu to.

”Thi Thi!” Trác Minh Liệt vừa chạy vừa gọi Tiểu Thi, anh cảm thấy từ khi quen cô ấy, anh luôn phải chạy đi tìm cô ấy. Vụ án bắt cóc hay dạ tiệc từ thiện cho đến bây giờ.

“Trác.... Trác Minh Liệt đứng lại!” Thẩm Từ Quân cũng đuổi theo từ hội trường.

“Thẩm Từ Quân? Tiểu Thi đâu?” Anh nắm bà vai của cô hỏi.

“Tôi hỏi anh, đôi giày kia anh có được từ nơi nào?” Thẩm Từ Quân hỏi một đằng, trả lời một nẻo. . . Trác Minh Liệt sắp bị người phụ nữ này làm điên rồi, tại sao cô ta lại không phân biệt được rõ tình hình!” Tôi không rành nói cho cô, tôi không thấy Tiểu Thi đâu, tôi muốn đi tìm cô!”

“Tiểu Thi ??? không thấy Tiểu Thi, làm sao lại không thấy. Cô ấy không có người quen ở Hongkong, nhưng anh phải mau nói cho tôi biết đã, đôi giày kia anh lấy từ nơi nào! Đây là một vấn đề vô cùng quan trọng!” Thẩm Từ Quân nín lấy Trác Minh Liệt không chịu thả.

“Cô mau buông tay!” Dù anh được giáo dục rất tốt nhưng cũng không thể chịu được loại người cố tình gây sự như vậy, Trác Minh Liệt nổi giận.

“Đôi giày kia có thể là của Lâm Thi Ngữ đấy!” Thẩm Từ Quân bị ép đến mức nóng nảy rống lên.

Thình lình như có một tiếng sấm vang bên tai Trác Minh Liệt, anh cảm giác lỗ tai của mình nhất định là có vấn đề nếu không thì đầu người phụ nữ này có vấn đề, chuyện này sao lại có thể liên quan đến Lâm Thi Ngữ.

“Thẩm tiểu thư, mời buông tay, được không? Bây giờ tôi thật sự có việc gấp!”

“Tôi hiểu rõ, anh sẽ không tin tưởng nhưng tôi nói là sự thật! Hôm nhật Lâm Thi Ngữ năm năm trước, tôi đã tự mình tặng cho cô đôi giày y như vậy!”

“Cô nói cái gì? ?” Trác Minh Liệt xoay người lại, trong ánh mắt của anh có ánh sáng sắc bén dọa người, bàn tay dùng sức bóp chặt cổ tay Thẩm Từ Quân làm cô tay trắng bệch “Năm năm trước, thánh nào, ngày nào? Ở nơi nào?” anh nói một hơi. . .” Mười ba tháng sáu! Quán bar Ngày Chín!” Thẩm Từ Quân gân như là run rẩy mà nói, cô thật sự không muốn cũng không nguyện ý, suy đoán của mình biến thành sự thật.

“Mười ba tháng sáu... mười ba tháng sáu...” Trác Minh Liệt nói lẩm bầm, anh từ từ buông lỏng tay Thẩm Từ Quân ra, cả người giống như muốn sụp xuống, bởi vì mười ba tháng sáu cũng là sinh nhật anh, ngày đó anh thật sự ở quán bar Ngày Chín!

”Trác Minh Liệt, đêm năm năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? ?” Thanh âm của Thẩm Từ Quân vô cùng lo lắng và thương cảm cô gần như muốn khóc lên.” Anh biết không, đêm đó tôi mời rất nhiều người đến, trang điểm cho Lâm Thi Ngữ rất xinh đẹp và để cô ấy vào hội trường trước. Nhưng khi tôi dẫn bạn bè đi vào thì lại không tìm được Lâm Thi Ngữ, bọn chúng tôi đợi cô ấy thật lâu nhưng cô ấy cũng không thấy đâu, cuối cùng sau đêm đó tôi cũng không gặp lại Lâm Thi Ngữ! Trác Minh Liệt, đôi giày kia , tại sao anh lại có ?”

Trong đầu Trác Minh Liệt trống rỗng chẳng lẽ năm năm trước , người cùng anh cả đêm triền miên lại là Lâm Thi Ngữ? Nếu quả thật là như vậy thì cái thế giới này nhất định là điên rồi. Người anh mộng đất hôn, lượn hương thơm (chơi gái đó) lại chính là vợ trước của mình ? ? ? Sẽ không, sẽ không, nhất định sẽ không.

“Chỉ có một đôi giày không thể nói ra cái gì cả ? Có lẽ ngày đó, Lâm Thi Ngữ không đi đến đó!” Trác Minh Liệt cắn răng gần từng chữ nói.

“Trác Minh Liệt, tôi chỉ muốn biết, đêm năm năm trước đó anh đã làm cái gì?” Thẩm Từ Quân hỏi tiếp.

“Tôi...” Trác Minh Liệt không biết nên nói làm sao “Chúng tôi xảy ra quan hệ!”

“Anh và cô ấy...?” Thẩm Từ Quân thuận tay định cho Trác Minh Liệt một cái tát nhưng lại bị anh bắt được.

“Thẩm tiểu thư, đây là lần thứ hai cô đánh tôi! Loại chuyện xa xưa nay về sau tôi không cho phép cô nói đến hay hỏi tôi lần nữa!” Thanh âm của Trác Minh Liệt lạnh lẽo làm cho Thẩm Từ Quân cứng đờ tại chỗ, đại não tạm thời mất đi năng lực suy tư, cho đến anh đi mất, cô mới nhớ phải gọi điện thoại cho Tiểu Thi, nhưng điện thoại di động của cô ấy lại trong tình trạng tắt máy.

Trác Minh Liệt không biết mình làm sao mà tìm được xe, từ khi nghe Thẩm Từ Quân nói xong, anh bắt đầu trở nên hoảng hốt. Trong đầu rầm rối thành một cục. Trước đây anh vẫn cảm thấy Tiểu Thi có thể chính là cô gái ban đầu đó, bởi vì chỉ có cô mới đi vừa đôi giày kia. Nhưng bây giờ nếu cô gái kia là Lâm Thi Ngữ, như vậy là không phải nói Tiểu Thi có thể là Lâm Thi Ngữ sao? Chuyện này không thể nào, rõ ràng Tiểu Thi và Lâm Thi Ngữ hoàn toàn khác nhau! Đầu Trác Minh Liệt đau muốn nứt ra.

“Tur Nhã, hoạt động tối nay, bác không chuẩn bị hoàn mỹ, nhưng bác cũng đã cố gắng hết sức. Không ngờ trên đường tự nhiên sẽ có thêm con kì đà Tiểu Thi gì kia” Buổi chiều Trần Mỹ Thù nhâm nhi cốc cà phê nói chuyện với Hàn Tur Nhã.

“Tur Nhã cảm ơn bác, đã khiến ngài mệt mỏi rồi!” Hàn Tur Nhã khẽ mỉm cười “Bây giờ, không phải là năm năm trước, cháu tin tưởng thực lực của mình! Trác Minh Liệt nhất định sẽ là của cháu!”

“Bác nhất định sẽ đứng về phía cháu!” Trần Mỹ Thù cũng cười “Nhưng con bé Tiểu Thi kia, cháu cũng không thể khinh thường! Bác thấy cái nha đầu kia cũng không phải là đĩa đèn cạn dầu!”(không có ý nghĩa gì)

“Dầu không cạn thì cháu sẽ đập cả đèn!” Nụ cười của Hàn Tur Nhã trở lên âm trầm. Trần Mỹ Thù nhìn cô một cái không nói gì.

“Mẹ chúng ta sẽ đi đâu ?” Tiểu Thi công Cầu Cầu dọc theo đường cái phồn hoa, đi thẳng về phía trước.

“Chúng tôi đi khu vui chơi có được không?”

“Mẹ gạt người, buổi tối, khu vui chơi sẽ không mở cửa” Cầu Cầu ngọng nghịu nói.

“Vậy chúng ta đi ngắm cảnh đêm có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Bắt Đầu Âm Mưu

“Mẹ, tại sao mẹ lại muốn rời khỏi chú Minh Liệt?” Cầu Cầu chột đưa bàn tay nhỏ bé ra khẽ vuốt mặt của mẹ, nhỏ giọng hỏi.

Tiểu Thi bất đắc dĩ mà cười cười ưu thương, lát sau nói: ” Chờ con trưởng thành, con sẽ hiểu!”

“Nha” Cầu Cầu ngoan ngoãn nằm trong lòng Tiểu Thi không nói gì thêm, ban đêm gió còn có chút lạnh, nên nó đem thân thể nhỏ bé dính sát vào lòng mẹ, lấy lòng hỏi: ” Mẹ được Cầu Cầu ôm, mẹ có cảm thấy ấm áp hơn một chút không?”

Tiểu Thi vui vẻ mà cười, giống như tất cả những âu lo đều tan biến.” Cảm ơn con trai, thật là ấm áp !”

Trác Minh Liệt liên tiếp gọi điện thoại cho Tiểu Thi nhưng vẫn luôn không người nhận. Anh lái xe dọc theo đường xung quanh khách sạn, ra ngoài đường chính để tìm nhưng vẫn không thấy bóng dáng mẹ con cô. Anh thật sự không hiểu, tại sao Tiểu Thi lại đột ngột bỏ đi như vậy chẳng lẽ là bởi vì hạnh động của anh hôm nay quá đường đột? Hongkong lớn như vậy, cô có thể đi nơi nào? Hơn nữa cô còn chưa quen cuộc sống nơi đây, cô sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Vì đề phòng điều không may, Trác Minh Liệt còn huy động lực lượng của Đồ Long Bang tìm giúp. . .” Mẹ, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi” Cầu Cầu vừa nghịch mái tóc dài của Tiểu Thi vừa đề nghị.

“Được” hai mẹ con đã đi tới quảng trường rộng lớn, trong bóng đêm không hề có một người nào ở đây. Cầu Cầu chạy đến vòi phun nghịch nước.

Năm, ba người đàn ông trẻ tuổi đứng cạnh nhau, quan sát Tiểu Thi không ngừng bàn luận xôn xao: ” Các anh nhìn bên kia xem có phải họ là người mà thiếu chủ muốn tìm?”

“Hình như là vậy, hay là chúng ta đi hỏi một chút!” Vì thế bọn họ gọi điện cho Trác Minh Liệt thông báo, rồi lặng lẽ tiến về phía Tiểu Thi. Tiểu Thi vừa nhìn thấy có người đang đi về phía mình, cô sợ hãi ôm lấy Cầu Cầu, chạy như điên. Đợi đến khi Trác Minh Liệt đi đến, cô đã đi xa. Trác Minh Liệt tức giận quay ra mắng to những người kia là đồ vô dụng.

Tiểu Thi thờ hồng học chạy vào một khách sạn, nhanh chóng ru Cầu Cầu ngủ còn cô cứ tròn tròn mắt chờ đợi trời sáng. Ngày mai cô phải đi nơi nào đây? Tương lai cô nên làm như thế nào?

Nhìn Tiểu Thi cứ như vậy mà mất tích, Thẩm Từ Quân giống như rơi vào sương mù, cô cũng không hiểu tại sao Tiểu Thi lại phải đi! Đối với cô ấy, Hongkong là một đất nước vô cùng xa lạ, cô ấy có thể đi đâu, liệu cô ấy có sao không, nhìn Trác Minh Liệt đi tìm, cô vội đi theo nhưng cũng không nhận được mà cãi nhau với anh ta. “Đủ rồi, bây giờ chúng ta phải suy nghĩ một chút xem, Tiểu Thi có thể đi nơi nào?” Thẩm Từ Quân không nhận được “Anh không thấy tôi lo lắng cho cô ấy hơn anh à!”

“Tại sao cô có thể lo lắng hơn tôi được?” Trác Minh Liệt cau mày.

“Bởi vì...” Thẩm Từ Quân rất muốn nói, bởi vì cô ấy là Lâm Thi Ngữ, tôi là bạn tốt của cô ấy, nhưng cô vẫn cố nhịn xuống.” Bởi vì cô ấy là bạn của tôi!”

“Tôi hỏi cô, mấy hôm trước ở nước, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra? Tại sao Cầu Cầu lại nói có người xấu?” Trác Minh Liệt hỏi.

“A, chẳng lẽ Tiểu Thi rời đi là bởi vì cái này?” Thẩm Từ Quân bừng tỉnh, hiểu ra “Cầu Cầu bị người ta bắt cóc, sau đó bị treo lên trên ban công tầng 12, Tiểu Thi rất sợ hãi!”

Trác Minh Liệt nghe xong, chợt phang gấp thiếu chút nữa đẩy Thẩm Từ Quân ra ngoài “Sao cô không nói sớm? ” Anh cắn răng nghiêng lợi hỏi.

“Tiểu Thi không cho tôi nói” Thẩm Từ Quân ủy khuất trả lời “Tôi biết rồi, Cầu Cầu bị bắt cóc sau đó Tiểu Thi lại rời khỏi anh, nhất định là có người lợi dụng Cầu Cầu uy hiếp cô ấy không được đến gần anh!” Thẩm Từ Quân chợt trở nên thông minh đứng lên nói, Trác Minh Liệt đưa ánh mắt bén nhọn hướng ra ngoài cửa sổ, Thẩm Từ Quân nói rất đúng nhất định có người uy hiếp Tiểu Thi.

“Nói đi, anh chính là sát tinh của Lâm Thi Ngữ !Bất kể trước đây hay bây giờ cũng thế. Gặp phải anh như gặp phải xui xẻo!” Thẩm Từ Quân lỡ miệng nói ra nhưng Trác Minh Liệt đang lâm vào trầm tư, không hề để ý đến.

Trong khi chờ đợi trời sáng, Thẩm Từ Quân mở điện thoại ra thì nhận được điện thoại thúc giục cô về nhà của cha, mà Trác Minh Liệt cũng đã báo cho cảnh sát tiếp tục tìm kiếm Tiểu Thi.

“Có lẽ cô đã về nhà?” Thẩm Từ Quân tự nói.

“Tôi đã điều tra, tối hôm qua cô ấy không hề về Trung Quốc!” Sắc mặt của Trác Minh Liệt rất kém, tối hôm qua nhất định anh ngủ không ngon.

Hongkong lớn như vậy, nếu như cô không muốn xuất hiện cho dù là anh có bản lĩnh như thế nào cũng không sử dụng được. Trác Minh Liệt có chút chán nản, thờ dãi đưa tay buông lỏng cả vạt của mình ra một chút.

“Hai vị sớm như vậy?” Hàn Tư Nhã bụng điểm tâm qua phòng thì nhìn thấy Trác Minh Liệt và Thẩm Từ Quân, cô nở nụ cười chân thành, đi thẳng tới chỗ bọn họ, nhưng không ai để ý đến cô.

“A, tiểu thư Tư Nhã?” Thẩm Từ Quân sợ cô ta mất mặt vì vậy trả lời có lẽ một câu.

“Nghe nói tối hôm qua Thi tiểu thư mất tích?” Cô tự ý ngồi bên cạnh bọn họ nhưng Trác Minh Liệt lại chợt đứng lên rời đi. Thẩm Từ Quân cười khô khốc, vốn định hóa giải lúng túng của người phụ nữ kia ai ngờ cô ta lại rồi hơi nói ra điều này, thôi cô cũng mau đi cho lẹ. Hàn Tư Nhã nắm chặt chén cà phê, mười ngón tay son đỏ thắm nắm thật chặt vào nhau tạo thành một mảng màu đỏ. Cô ta liếc ngang trừng mắt, hất cái chén xuống đất.

” Tổng tài khi nào thì ngài trở lại?” Thư ký gọi điện thoại tới “Có một tập đoàn muốn hợp tác với công ty!”

” Hẹn thời gian với bọn họ. Đứng rồi lần trước tôi giao cho anh kiểm tra camera thế nào rồi?”

“Chúng tôi đã kiểm tra toàn bộ và phát hiện toàn bộ Camera đều bị động tay chân!”

“Được!” Trác Minh Liệt cười lạnh, lại có những gian lận ngay dưới mắt của anh, thật là chán sống.

Thẩm Từ Quân vốn định ở Hongkong thêm mấy ngày, ai ngờ cha lại nói trong nhà có chuyện quan trọng cần cô trở về thương lượng. Cô không biết có chuyện xảy ra, chỉ có thể mau chóng trở về, rồi mới phát hiện thì ra là mở Hội Đồng Quản Trị.

“Hôm nay đề tài thảo luận của Hội Đồng Quản Trị chúng ta là về đề án mới của CEO mới.” Thẩm phụ đưa một đồng tài liệu cho thư ký, bảo họ phát đến tận tay các vị tổng giám (một từ chỉ chung cho các quan cao cấp) của các ban. Thẩm Từ Quân nhận lấy tài liệu thì ra là dự án của Phùng Thiếu Diễm phải rút ra một khoản tiền khá lớn.

Chương 104: Mộc Mộc Bị Bệnh Nặng

“Đồng Sự Trưởng, Phùng Thiếu Diễm vừa mới lên đã muốn dùng nhiều tiền như vậy để làm gì?” Thẩm Từ Quân hoài nghi hỏi.

“Trong kế hoạch viết rất, rất rõ ràng!”

Thẩm Từ Quân nhìn vào nội dung bản kế hoạch, bản kế hoạch này nói muốn thành thành lập một công ty quan hệ xã hội sau đó dùng quan hệ này để hợp tác với hạng mục của Trác thị.

“Đồng Sự Trưởng, Trác thị chắc là sẽ không cho chúng ta làm đã như vậy, nếu đã muốn cạnh tranh thì cứ đường chính chính mà làm, sao phải tự làm khó mình!” Thẩm Từ Quân không biết Phùng Thiếu Diễm đang nghĩ cái gì. Cô biết, kế hoạch A của Trác thị có liên quan đến nhiều phương diện, cho nên nếu hợp tác sẽ rất phiền phức nhưng nguồn lợi cũng vô cùng to lớn nhưng...

“Những vị khác có ý kiến gì không?” Thẩm phụ không để ý đến lời nói của con gái.

(ông này cứ ko để ý đi về sau mất công ty đừng trách)

“Nếu như CEO có thể cho mang lại lợi ích cho công ty thì chúng tôi chắc chắn sẽ không phản đối, hướng chỉ kế hoạch A của Trác thị đúng là khởi mở lớn, chúng ta không tham dự quá thật là rất ủng hộ!” Những người khác cảm thấy cái kế hoạch này rất có tiềm lực vì vậy đều nhất trí không phản đối. Thẩm Từ Quân cảm giác có chút kinh ngạc, như vậy không phải là lừa gạt sao? Rốt cuộc Phùng Thiếu Diễm muốn làm cái gì đây? Vì chỉ có mình Thẩm Từ Quân phản đối, đa số thắng thiểu số, cho nên kế hoạch của Phùng Thiếu Diễm đã được chấp nhận!

“Ba!” Hội đồng quản trị vừa kết thúc, Thẩm Từ Quân nhanh chóng gọi cha cô lại “Con vẫn không hiểu rõ, mọi người có ý gì ở đây!”

“Không hiểu là tốt!” Thẩm phụ nhìn con gái thần bí cười. . .” Chẳng lẽ chúng ta phải đối địch với Trác thị sao?”

“Con người không thể vĩnh viễn sống, kẻ địch không thể có vĩnh viễn, bạn bè cùng không, chỉ có lợi ích mới là vĩnh viễn!”

“Ba!”

“Tốt lắm. Ba còn có việc”

Nhìn cha rời đi, Thẩm Từ Quân chợt có cảm giác âm thầm sợ hãi” Mẹ, chúng ta về nhà sao?” Cầu Cầu ngẩng đầu lên hỏi.

“Cầu Cầu ngoan để mẹ nghĩ” Tiểu Thi dẫn Cầu Cầu đi trên đường cái mịt mù sương, cái mịt mù ấy giống như con đường của cô vậy, cô không thành thạo một nghề nào, cô nên làm gì, nên đi nơi nào đây? Vào lúc cô đang nản chí, thất vọng, chợt có một bảng quảng cáo lọt vào mắt cô. Nó nói cách đây 15 dặm có một cửa hàng “Hoa tháng năm” đang tuyển nhân viên.

Tiểu Thi mừng rỡ, cô nhanh chóng chỉnh chu lại trang phục, công việc này cô nhất định phải có, và lại địa điểm nơi này lại ở nông thôn nên có thể dễ dàng tránh xa Trác Minh Liệt.

Vội vàng đi tìm điện thoại công cộng gọi đến chỗ cửa hàng, kết quả chưa đến mất phút cô đã dễ dàng được nhận bởi vì không có ai muốn làm công việc đó. . . Tiểu Thi dẫn Cầu Cầu chen lên xe buýt. Chiếc xe bus chạy nhanh, dọc theo con đường rợp bóng cây xanh, gió nhẹ thổi qua thoải mái cả lòng người.

Có lẽ là khoảng nửa giờ sau, con đường cây xanh bắt đầu được các vười hoa thay thế, Tiểu Thi biết đã sắp đến nơi.

“Mẹ thật nhiều hoa!” Cầu Cầu nhìn biển hoa qua cửa kính, vừa nhìn vừa hưng phấn. Hoa đào hồng nhiều như mây, hoa mai trắng nhiều như sương. Cả ngọn đồi như được bao phủ bởi màu đỏ tươi của hoa Đỗ Quyên, vang vọng trong đồi sâu còn có cả tiếng chim hót ngân nga, đây quả thật là thiên đường của các loài hoa.

Tới đón cô là một thiếu niên khoảng chừng mười bảy, mười tám tuổi.

“Cô chính là người vừa gọi điện thoại?” Thiếu niên nhếch miệng cười, mái tóc như hòa vào gió mà tung bay. Ánh mắt trong như ánh trăng, làn da trắng nõn nhìn cứ y như một nê gái vậy.

“Đúng vậy, tôi là Tiểu Thi. Cậu mạnh khỏe” Tiểu Thi cười.

“Đây là đồi hoa nhà tôi, vì chị tôi lấy chồng cho nên bây giờ bị thiếu một người làm.ah đứa bé này?”

“Cháu là cháu của cô ấy” không đợi giới thiệu, Cầu Cầu cướp lời.

Tiểu Thi bắt đầu đi lắc đầu nếu tiểu tử này đã có lòng như vậy cô nên tiếp thu thật tốt .

“Đúng vậy đây là em trai tôi”

“Làm tôi giật mình, tôi còn tưởng là con cô, cô còn trẻ thế này...” Thiếu niên ngượng ngừng cười.

“Không sao, vậy công việc bây giờ của tôi là cái gì?”

“A, trước tiên hãy cùng tôi đi gặp ba tôi” đi theo thiếu niên, Tiểu Thi vừa đi vừa ngắm đôi hoa dài vô tận, Cầu Cầu cũng vui vẻ giống như con chim sơn ca, nhưng ở phía xa, trong thành phố sức khỏe của Mộc Mộc hình như không được tốt lắm.

“Tiểu thiếu gia, dạy thôi, chúng ta đi nhà trẻ” Trợ lý khiêm vù em cẩn thận lật chăn lên nhưng lại thấy Mộc Mộc đang co rút thành một cục, nhìn chăm chăm vào anh, đôi mắt như hắc ngọc non nớt hỏi: “Lúc nào ba mới trở lại?”

“Hôm nay hoặc là ngày mai thôi. Dù sao sẽ không đã lâu đâu.” Trợ lý ôm nó đứng lên mặc quần áo.

“Tôi không muốn” Mộc Mộc đẩy anh ta ra “Tôi muốn ba”

“Nhưng đại thiếu gia còn chưa về?” Trợ lý bắt đầu nhìn vị tiểu thiếu gia quật cường phía xa.

Trợ lý không có biện pháp chỉ có thể kiên quyết bế nó lên, ai ngờ tiểu tử kia lại khóc lớn.

“Tổ tông của tôi ơi, cháu đừng khóc có được không?” Trợ lý cầu khẩn.

“Đau đau đau đau” Mộc Mộc khóc nói.

Trợ lý toàn thân sợ hãi không biết nó đang có ý gì. Đúng lúc ấy thì Trác Minh Liệt mở cửa đi vào, trợ lý vừa nhìn thấy anh bị dọa sợ không dám lên tiếng.

“Ba” Mộc Mộc nhìn thấy ba, mặt kệ chân trần chạy vội tới.

“Con trai ngoan” Trác Minh Liệt ôm lấy con trai, hôn một nụ hôn trên khuôn mặt nó nhưng lại phát hiện nhiệt độ trên người Mộc Mộc có chút khác thường, ánh mắt không hề vui vẻ mà mệt mỏi, u buồn.

“Mộc Mộc có phải là có gì không thoải mái phải không?”

“Ba, nơi này Mộc Mộc đau quá” Mộc Mộc cố gắng vén quần áo lên, Trác Minh Liệt vừa nhìn thấy chỗ đó, không khỏi hít một ngụm khí lạnh. Vết thương này là vết thương cũ của Mộc Mộc nhưng lúc đó nhìn chúng không có gì nghiêm trọng như vậy. Nhưng bây giờ chỗ đó lại xuất hiện những vết loang đỏ màu tím, rồi những chỗ u cục, nhìn thấy mà ghê.

“Anh đến đây!” Trác Minh Liệt gọi trợ lý tới “Vết thương này của Mộc Mộc có thù bao giờ?”

“Tổng tài, anh đi được hai ngày, Mộc Mộc lại không để cho tôi tắm, cho nên tôi không biết” Trợ lý hèn nhát nói.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Mẫu Tử Liên Tâm

Trác Minh Liệt không nói thêm gì nữa, ôm lấy Mộc Mộc, chạy vội đến bệnh viện.

“Ba, mẹ đâu?” Mộc Mộc rừ cụp mí mắt, buồn buồn hỏi.

Trác Minh Liệt bị nó hỏi như vậy, trong lòng bỗng trống rỗng, anh không biết phải làm sao trả lời nó.

“Mẹ có việc bận”

“Ba, Mộc Mộc có phải sẽ chết?” Nó giống như có chút khô miệng, giọng nói cũng khàn khàn.

“Không được nói như vậy!” Trác Minh Liệt lớn tiếng khiển trách con trai “Ba sẽ không để cho con chết!”

“Ba” Giọng nói của Mộc Mộc dần dần thấp xuống. Tuy rằng là như thế, nhưng nó vẫn cảm nhận được vòng tay âm áp của ba. Cuối cùng nó đã không còn là đứa trẻ mà không ai muốn nữa rồi. Xe đi được nửa đường, Mộc Mộc bắt đầu nôn ra, Trác Minh Liệt gấp đến chỗ quan tâm đến gì hết cứ đập ga mà chạy.

“Mộc Mộc bình tĩnh một chút, sắp tới bệnh viện rồi!” Anh không biết con trai bị bệnh gì nhưng là trong lòng anh luôn có một loại dự cảm xấu.

“Ba, khó chịu” Mộc Mộc nằm xuống bên tay lái phụ của ba, cả người cuộn tròn lại.

Cuối cùng đã tới bệnh viện, Trác Minh Liệt ôm nó chạy thẳng tới phòng cấp cứu.

“Bác sĩ mau khám bệnh cho con tôi!”

“Được, nhưng tiên sinh làm phiền anh ra bên ngoài chờ một chút!”

“Các ông nhanh lên một chút! Nhanh lên một chút, cứu con trai tôi!” Trác Minh Liệt nắm chặt bả vai bác sĩ không buông. . .” Tiên sinh anh đừng kích động chúng tôi sẽ cố gắng hết sức!”

Mộc Mộc bị đẩy vào phòng cấp cứu, trong đầu Trác Minh Liệt trống rỗng, ngồi xuống.

Mười lăm phút sau cấp cứu kết thúc. Bác sĩ đi ra.

“Bác sĩ, con tôi sao rồi?”

“Tiên sinh, ngài không nên gấp, đứa bé chỉ bị thương ngoài da, không có gì đáng ngại!”

Nghe thấy lời của bác sĩ, Trác Minh Liệt mới thở phào nhẹ nhõm.

“Ba” cấp cứu vừa kết thúc, Mộc Mộc lại ảm ỉ đòi ba, y tá chỉ có thể ôm nó ra ngoài.

“Tiên sinh chúng tôi đã chuẩn bị xong xuôi phòng bệnh cho bé, làm phiền ngài trấn an bé một chút!” Y tá bế Mộc Mộc giao cho Trác Minh Liệt.

“Con trai, không sao rồi.” Anh bế con trai vào trong lòng, nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của con.

“Ba, khi nào thì mẹ mới tới thăm con” trong đôi mắt của Mộc Mộc phát ra một loại ánh sáng kỳ quái khiến Trác Minh Liệt cảm thấy phải kinh hãi. . trong lòng anh lo lắng khẽ an ủi con nói: ” Chờ Mộc Mộc hết bệnh, mẹ sẽ tới thăm con”

“Nhưng...” Nó vùi đầu ở trong ngực Trác Minh Liệt, Trác Minh Liệt cảm thấy nhiệt độ trên người nó vẫn chưa khôi phục như bình thường.

“Nhưng nếu như Mộc Mộc sẽ không khỏi thì sao?” Nó bỗng nhiên lại nói, tuy còn nhỏ tuổi nó lại có thể nói ra những lời như vậy, Trác Minh Liệt nghe xong, trong lòng lạnh lẽo cả một mảnh.

“Không được nói như vậy!” Trác Minh Liệt nắm tay của nó làm bộ như có vẻ tức giận. Mộc Mộc giấu mình trong ngực của ba không nói thêm gì nữa. Khi còn ở cô nhi viện nó đã từng bị như vậy, vì thế mà nó rất sợ , nó sợ không được nhìn thấy ba mẹ một lần nào nữa. Trác Minh Liệt cũng biết rõ điều đó vì vậy anh cũng hết sức an ủi, cổ vũ tinh thần cho con, nhưng đến buổi tối , bỗng nhiên nó lại chìm vào con hôn mê sâu.

Lần thứ hai Mộc Mộc bấu dẫy vào phòng cấp cứu , khi đó Trác Minh Liệt biết bệnh của nó cũng không phải là căn bệnh đơn giản của trẻ con nữa rồi. Anh phải chuẩn bị cẩn thận mới được.

Đến mãi lúc trời sáng, các bác sĩ mới một mẻ đi ra khỏi phòng cấp cứu.

“Bác sĩ con tôi sao rồi?” Trác Minh Liệt trầm giọng hỏi.

“Tiên sinh, tình hình của con anh không phải rất lạc quan, chúng tôi hi vọng anh sẽ chuẩn bị tư tưởng thật tốt. Kết quả chẩn đoán bệnh cụ thể đến buổi trưa mới có, có lẽ phải đợi thêm một chút” Giọng nói của bác sĩ rất trầm trọng, lần đầu tiên Trác Minh Liệt cảm nhận được như thế nào gọi là khủng hoảng.

“Xấu nhất sẽ là gì?” Trác Minh Liệt nắm chặt tay thành quả đấm, trái tim như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực rồi .

“Bệnh máu trắng!” Giống như bị một người cầm gậy đánh một đòn thật đau Trác Minh Liệt lung lay không đứng vững. Bệnh máu trắng là loại bệnh đáng sợ đến mức nào. Mộc Mộc đáng yêu như vậy , hiểu chuyện như vậy làm sao lại có thể bị mắc căn bệnh này.

“Sẽ không!” Anh quả quyết.

“Tiên sinh, anh hãy bình tĩnh một chút, kết quả cuối cùng còn chưa có , con anh có khi chỉ đơn giản là cảm sốt thôi!” Bác sĩ an ủi anh nhưng sao có thể lường trước được kết quả đây.

Hongkong , tại đồi hoa Tiểu Thi đang chăm sóc cho hoa, ở phía xa xa Cầu Cầu đang chạy đuổi theo bướm bướm.

“Mẹ, con tặng mẹ cái này” Cầu Cầu vội chạy tới, hai tay chấp sau lưng.

“Cầu Cầu, con không phải là em trai mẹ sao?” Tiểu Thi ranh mãnh giễu cợt nó “Tại sao còn gọi là mẹ?”

“Tiểu Thi, Cầu Cầu có quà cho chị” Cầu Cầu làm dáng vẻ quan nhỏ, từ trong tay lấy ra con bướm bước đã bị gãy cánh.

Tiểu Thi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nó bị bôi bẩn như một con mèo hoang, mắt chăm chú nhìn con bướm gãy cánh trong tay, cô chợt không nhịn được cười lớn.

Cầu Cầu chán nản ném bướm bước đi, buồn buồn không vui.

“Cầu Cầu?” Tiểu Thi cảm thấy có thể đã động đến lòng tự ái của nó “Thật xin lỗi nha”

“Mẹ, lúc nào chúng ta mới trở về? Con muốn gặp Mộc Mộc, con muốn cùng cậu ấy còn có cả chú Minh Liệt cùng nhau tắm rửa” Cầu Cầu chợt đứng lên, ánh mắt tràn đầy sự nhớ nhung, lòng của Tiểu Thi giống như nước sắp vỡ đê, một lời nói của Cầu Cầu đã đem lấp mặt lạ kiên cường mấy ngày qua của cô đập vỡ, cô bỗng oa khóc.

“Mẹ không khóc” Cầu Cầu dùng bàn tay non nớt lên lau mặt cho mẹ, nhưng tay nó lại bắn kết quả làm mặt mẹ nó cũng thành con mèo hoang.

“Cầu Cầu” Tiểu Thi sao lại không muốn trở về nhưng là vì an toàn của Cầu Cầu cô chỉ có thể cố gắng kiềm chế mà ở lại.

“Ba, rốt cuộc khi nào mẹ mới tới thăm con?” Mang bệnh nên quyết định của Mộc Mộc càng thêm mãnh liệt hình như thấy Tiểu Thi là tâm nguyện cuối cùng của nó. Trái tim Trác Minh Liệt như bị đao cắt thành ngàn mảnh, nhưng lại không biết làm sao để trả lời nó.

“Mẹ” Mộc Mộc thỉnh thoảng tỉnh táo, thỉnh thoảng mơ hồ, lúc tỉnh táo liền không ngừng gọi mẹ, Trác Minh Liệt thật sự bất đắc dĩ thúc giục người bên Hongkong mau chóng tiếp tục tìm kiếm Tiểu Thi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Thẩm Tử Quân Gặp Nạn

11h 30' trưa,

Cuộc họp của chuyên gia kết thúc, Trác Minh Liệt bị bác sĩ gọi vào phòng làm việc.

“Trác tiên sinh, chúng tôi thật lòng chia buồn với anh, con của anh thật sự bị bệnh máu trắng!”

Trong đầu Trác Minh Liệt nổ oanh một cái, anh cảm giác hình như mình đã bị mất đi thính giác.

“Trác tiên sinh, chúng tôi sẽ cố hết sức cứu chữa cho Mộc Mộc. Tình trạng của đứa bé bây giờ có thể coi như là ổn định, chỉ cần trong thời gian cho phép, tìm được cốt tủy thích hợp thì Mộc Mộc có thể cứu!”

Câu nói tiếp theo của bác sĩ cũng không thể làm cho Trác Minh Liệt bình tâm hơn. Đối với căn bệnh máu trắng này, anh rất sợ hãi vì trước đây em trai của anh cũng vì căn bệnh này mà chết.

“Tỷ lệ tìm được người hợp tủy là bao nhiêu?” Trác Minh Liệt ổn định lại âm thanh. . .

“Nếu như Mộc Mộc có anh chị em thì khoảng 25% , nếu không có mà tìm ở ngoài thì cái này rất khó nói” bác sĩ thở dài.

Bên ngoài, mặc dù ánh nắng mặt trời vẫn sáng rực rỡ nhưng lại anh lại không hề cảm nhận được sự ấm áp, và hy vọng.

Mộc Mộc là cô nhi, anh phải đi đâu để tìm anh chị em của con đây? Trác Minh Liệt tuyệt vọng, chỉ có thể thử tìm vận may trong số những người xa lạ vậy.

“Chúng tôi sẽ đưa tư liệu con trai của anh đến kho cốt tủy Trung Hoa và thế giới và cũng mong Trác tiên sinh hãy tích cực phối hợp tìm kiếm người để việc cứu Mộc Mộc được nhanh chóng!” Bác sĩ khích lệ Trác Minh Liệt nhưng anh vẫn bi thương khác thường. . . Từ phòng đi ra Trác Minh Liệt không biết làm thế nào để đối mặt với Mộc Mộc. Giả sử không tìm được tủy hợp lý, vậy đứa bé này chẳng phải sẽ biến mất sao, điều này làm sao anh chịu nổi.

“Ba...” Mộc Mộc đang mang bệnh nên một phút cũng không muốn rời xa anh.

Trác Minh Liệt vừa an ủi con trai vừa gọi điện thoại đến công ty thông báo cho trợ lý chuẩn bị một hội nghị triệu tập khẩn cấp.

“Tất cả mọi người trong công ty đều phải đến bao gồm nhân công vệ sinh!”

“Tổng tài đã xảy ra chuyện gì?” Trợ lý cả kinh thất sắc, việc tập hợp này chỉ có khi công ty xảy ra chuyện khẩn cấp.

“Hãy bớt nói nhảm đi, làm theo lời của tôi!” Trác Minh Liệt không nói gì thêm, cúp điện thoại xuống, tiếp tục an ủi Mộc Mộc.

Tổng công ty Thẩm thị, vì hoài nghi cách làm của Phùng Thiếu Diễm cho nên Thẩm Tử Quân muốn trực tiếp gặp anh ta để nói rõ ràng.

“Phùng Thiếu Diễm, rốt cuộc anh có mục đích gì?” Thẩm Tử Quân lạnh lùng hỏi.

“Đại tiểu thư, nơi này là công ty không phải là phòng làm việc của tôi, cô đột nhiên xông tới như vậy là tốt sao?” Phùng Thiếu Diễm lạnh lùng nói.

“Tốt chúng ta đi ra ngoài nói chuyện.”

Hai người đi đến một chỗ để xe.

“Có phải anh có âm mưu gì không?” Thẩm Tử Quân hỏi.

“Đều do người nhà họ Thẩm cô quyết định, nếu có âm mưu thì cũng không phải là âm mưu của tôi, nên cô muốn hỏi thì nên hỏi ba cô chứ, có phải không?” Phùng Thiếu Diễm châm chọc cười, trong mắt anh nhìn Thẩm Tử Quân có vẻ thông minh mà quá thật ngu ngốc vô cùng.

“Tốt anh không phải nói, tôi sẽ nói tất cả mọi chuyện cho Trác Minh Liệt!” Nói xong Thẩm Tử Quân quay người muốn đi, nhưng Phùng Thiếu Diễm chợt chặn trước mặt cô.

“Bây giờ cô mà nói cho hắn biết chính là hại chết cha cô! Mà cô nghĩ hắn ta sẽ tin cô sao?” Phùng Thiếu Diễm từng bước từng bước mà ép sát, Thẩm Tử Quân từng bước lùi về phía sau, chợt chân trượt, cô một tiếng hét to một tiếng ngã xuống cầu thang!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Biết Được Tin

Trong nháy mắt rơi xuống kia Thẩm Tử Quân như mơ hồ nhìn thấy Phùng Thiếu Diễm đang mỉm cười một cách quỷ dị, thậm chí có cảm giác anh ta cô tình đây cô xuống, nhưng tất cả những nghi vấn đó đều bị ngăn lại, một cơn đau nhức kịch liệt ập đến, sau đó cô hoàn toàn mất đi ý thức. Máu tươi dính ướt mái tóc đen của cô giống như một đóa hoa máu sẫm nở rộ. Sau khi nhìn thấy Thẩm Tử Quân ngã xuống, trong mắt Phùng Thiếu Diễm xẹt qua một tia kinh ngạc nhưng ngay sau đó biến mất không tung tích. Anh lập tức gọi điện thoại đến bệnh viện, rồi đi xuống bế cô lên.

Khi ông Thẩm biết con gái mình bị thương cũng lập tức chạy tới bệnh viện.

”Thiếu Diễm có chuyện gì xảy ra?” Thẩm phụ không hiểu, sau khi con gái chạy đến công ty lại bị ngã như vậy.

“Thật xin lỗi bác Thẩm, Tử Quân tới công ty tìm cháu để hỏi xem kế hoạch kia cháu có âm mưu gì không, sau đó bị kích động rồi ngã xuống, là lỗi của cháu!” Phùng Thiếu Diễm hiểu có lúc nói ra chân tướng còn tốt hơn nói dối nhiều.

“Đứa nhỏ này luôn cố tình gây sự!” Quả nhiên ông Thẩm đẩy lỗi lên người con gái.

Một lúc sau, bác sĩ từ phòng cấp cứu đi ra, mặt nặng nề.

“Ai là người thân bệnh nhân?”

“Tôi là cha cô ấy!”

”Đầu bệnh nhân bị thương rất nặng, có thể sẽ biến thành người sống đời sống thực vật!” Bác sĩ nói mà mặt không có biểu cảm gì... Ông Thẩm phụ vừa nghe xong lời bác sĩ nói, không chịu nổi. Con gái ông chỉ ngã một chút làm sao có thể thành người thực vật được.

“Bác sĩ con gái của tôi sẽ biến thành người sống đời sống thực vật sao? Có nhầm lẫn gì ở đây không?”

“Tiên sinh, chúng tôi là nói là chỉ có lẽ, bây giờ bệnh nhân vẫn còn trong giai đoạn quan sát, nếu như mấy ngày sau cô ấy tỉnh lại thì không có vấn đề gì còn không thì ông hay chuẩn bị tinh thần trước một chút!”

Cả người ông Thẩm lác lư mấy cái thiếu chút nữa té xiu. Ông chỉ có mỗi một cô con gái bảo bối, nếu con gái phải sống cuộc sống thực vật thì ông làm sao có thể sống đây? Phùng Thiếu Diễm không còn đáng về lãnh khóc như thường ngày, cũng nhẹ nhàng an ủi ông.

Vào lúc đó tại hội trường Trác thị đang tập chung tất cả các nhân viên lại, Trác Minh Liệt đứng ở lan can tầng hai, vẻ mặt nghiêm túc. Khuôn mặt anh không thay đổi nhìn bao quát tất cả mọi người, làm cho trong lòng họ cảm thấy như có một cơn gió từ Bắc Cực thổi qua. Tất cả những khuôn mặt quen lạ này liệu có ai có duyên với con anh không?

“Các vị hôm nay tôi cho mời tất cả mọi người đến đây không phải là vì chuyện của công ty, đó là chuyện cá nhân của tôi!” Sau khi lời nói của Trác Minh Liệt vang lên, tất cả mọi người quay mặt nhìn nhau, không hiểu tổng tài có việc gì mà không giả quyết được lại phải nhờ đến họ.

“Các vị cũng biết, tôi có nhận nuôi một đứa bé, hiện giờ con tôi bị bệnh máu trắng cần ghép tủy, cho nên Trác Minh Liệt tôi thỉnh cầu các vị giúp một tay, làm ơn hãy đến bệnh viện làm kiểm tra xem tủy có hợp với con trai tôi không! Tất cả các chi phí công ty sẽ thanh toán!”

Dưới lầu xôn xao cả khoảng trường, rất nhiều người bị tình cảm của Trác Minh Liệt dành cho con làm cho cảm động. . . Dưới cái nhìn của họ anh luôn luôn là một tổng tài vô cùng lạnh lùng, lãnh khốc, nhưng lần này anh thật là một người cha tốt, vô cùng tốt.

“Tổng tài, bây giờ chúng tôi đi luôn sao?.” Đám người rối loạn lên.

“Không cần, mọi người chỉ cần đợi ở đây, tôi sẽ liên lạc với bệnh viện họ sẽ đến đây!” Trác Minh Liệt rất cảm động.

“Tiểu Thi!” từ đằng xa của đồi hoa thiếu niên kích động chạy đến “Đã đến lúc nghỉ trưa! Cô vào nhà nghỉ ngơi đi!”

“Tuần Huyền, tôi lớn hơn cậu vài tuổi, cậu phải gọi tôi là chị!” Tiểu Thi chống nạnh cố làm tức giận nói.

“Nhưng cô xem, cô đứng cùng tôi nhìn cũng không hơn tôi được tuổi nào?” Tuần Huyền ủy khuất nói: “Tại sao tôi phải gọi cô là chị?”

“Đánh giá bằng mắt là một chuyện, thực tế là một chuyện khác!”

“Tốt lắm, đi nhanh lên đi!” Tuần Huyền cố ý nói sang chuyện khác, dẫn Tiểu Thi và Cầu Cầu đi đến nhà ở đồi hoa. (Hoa: thích nhỉ cả một cái nhà ở đồi hoa!!!!!! <3)

Tiểu Thi vừa vào nhà thì nhìn thấy trên TV đang phát về buổi họp báo đêm đó.

” Tại buổi họp báo của Trần nữ sĩ Tổng tài Trác thị - Trác Minh Liệt đã tuyên bố tiểu thư Hàn Ti Nhã chính là chủ nhân của tác phẩm Cinderella ! Đêm đó, Hàn tiểu thư và Trác tổng cùng nhau khoác lên bộ “ lương duyên trời định” của Nữ sĩ, liệu đây có phải là điểm báo cho tiệc rượu sắp đến không !” Nhìn Trác Minh Liệt trong màn hình đang cười một nụ cười ưu nhã làm Tiểu Thi bỗng hoảng hốt.

“Có tin đồn vào năm năm trước Trác tổng từng cưới một cô gái, nhưng hôn nhân này đã nhanh chóng tan vỡ”

“Người này thật là có bệnh !” Tuần Huyền bắt mắt mắng. Lại bị cha hung hăng gõ một cái “Nhóc con đừng nói lung tung, có biết đây là ai không?”

“Người nào ? Anh ta là ai thì mắc mớ gì tới con ?” Tuần Huyền quật cường hỏi ngược lại. Cha liếc cậu một cái không nói thêm gì nữa.

“Bây giờ là thông báo mới nhất, chín giờ sáng hôm nay, tiểu thư của tập đoàn nổi tiếng Thẩm Thi đã xảy ra tai nạn ngoài ý muốn, hiện giờ cô đang nằm trên bệnh viện không biết tình hình ra sao!”

“Thẩm Từ Quân! !” Tiểu Thi nhìn thấy khuôn mặt đầy máu của Thẩm Từ Quân trừng ti vì khấn trương đứng lên “Tại sao Thẩm Từ Quân có thể bị tai nạn?” Suy nghĩ của cô có chút không tập trung “Mẹ, đó là cô Từ Quân sao?” Cầu Cầu cũng nhận ra Thẩm Từ Quân.

Tiểu Thi lặng lẽ nhìn nó ý bảo Cầu Cầu hãy lập tức ngoan ngoãn không nói thêm nữa.

Cô kéo Cầu Cầu chạy ra bên ngoài định ổn định lại tinh thần, ai ngờ đợi cô khi cô quay lại ti vi lại phát ra tin tức khiến cả trái tim cô cũng treo lên.

“Cũng trong lúc đó Trác thị cũng xảy ra một chuyện lớn. Tổng tài Trác Minh Liệt vì cứu con trai mà tập hợp toàn bộ nhân viên để kiểm tra máu xem có ai có tủy phù hợp với con không. Nghe nói con nuôi của Trác tổng tên là Mộc Mộc mới được 4 tuổi nay được xác nhận là bị bệnh máu trắng”

Trong nháy mắt Tiểu Thi cảm giác mắt mình bị hoa lên, cô nắm chặt tay Cầu Cầu mới có thể đứng vững.

“Mẹ, Mộc Mộc....” Cầu Cầu cũng đã nghe được tin tức mặc dù nó không biết bệnh máu trắng là cái gì bệnh nhưng nó hiểu Mộc Mộc bị bệnh hơn nữa là bệnh rất nghiêm trọng.

Tiểu Thi thật sự không thể tin vào lỗ tai của mình, đứa bé đó đáng yêu như thế sao lại có thể mắc căn bệnh đó? Cái thế giới này tại sao lại không công bằng như vậy.

“Mộc Mộc ngã bệnh, chúng ta đi thăm cậu ấy được không?” Cầu Cầu nhỏ giọng hỏi.

Tiểu Thi kiểm chế nước mắt của mình, ôm Cầu Cầu chạy tới căn phòng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Ông Trác Tham Gia

“Trác tiên sinh” giọng bác sĩ trầm trọng ” Sau khi kiểm tra xong , tất cả nhân viên của công ty ngài đều không phù hợp với Mộc Mộc”

“Nha” Trác Minh Liệt thờ dài hình như vô cùng mệt mỏi ” Kho tùy cốt Trung Quốc và thế giới có tin tức gì không?”

“Tạm thời chưa có!”

Trác Minh Liệt trầm mặc trong chốc lát anh đi đến phòng bệnh của con trai. Anh rón rén đẩy cửa phòng ra nhưng vì mang bệnh nên hình như Mộc Mộc đặc biệt nhạy cảm lập tức nhỏ giọng hỏi: ” là ai ?”

“Là ba” Trác Minh Liệt nặn ra một nụ cười.

“Ba, Mộc Mộc muốn về nhà” Mộc Mộc mấp má môi khô khốc “Ba ba ôm ôm!”

“Chờ Mộc Mộc khỏe thì có thể về nhà rồi” Trác Minh Liệt đến bên cạnh nó, đút nước cho nó uống.

“Ba Mộc Mộc muốn gặp mẹ” Trác Minh Liệt không biết đây đã là lần thứ bao nhiêu Mộc Mộc nói muốn gặp mẹ nhưng bên Hongkong vẫn không có bất cứ tin tức gì về Tiểu Thi .

“Được thôi, ba có một ý kiến hay có thể giúp cho Mộc Mộc nhìn thấy mẹ, nhưng Mộc Mộc phải phối hợp!” Trác Minh Liệt lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho trợ lý. Năm phút sau trợ lý cầm một máy DV đi vào.

“Mộc Mộc, bây giờ con hãy nói ra tất cả những lời con muốn nói với mẹ, nói xong nhất định mẹ sẽ trở về”

“Có thật không?” Mộc Mộc không tin nhìn ba. . .

” Dĩ nhiên!” Trác Minh Liệt đưa DV đã điều chỉnh đặt trước mắt Mộc Mộc.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, Mộc Mộc cố gắng cười “Mẹ, Mộc Mộc biết mẹ rất thương Cầu Cầu nhưng Mộc Mộc thật sự rất thích mẹ, bây giờ Mộc Mộc ngã bệnh ngày ngày đau đau. Nhưng con không hề khóc bởi vì ba nói chỉ cần Mộc Mộc không khóc, khỏe lại là có thể nhìn thấy mẹ. Trước kia ở cô nhi viện Mộc Mộc rất muốn có một người mẹ. . .” Mộc Mộc nói xong òa khóc lên, Trác Minh Liệt lấy ra một điều thuốc nhưng nghĩ tới nơi này là phòng bệnh của con trai lại thu về, trợ lý lệ rơi đầy mặt.

“Mộc Mộc có lẽ đã chết ở cô nhi viện , Mộc Mộc đã nhìn thấy có bạn nhỏ chết ở đó cho nên Mộc Mộc rất sợ, mẹ, mẹ mau tới đây thăm Mộc Mộc đi, con sẽ lại cùng với ba, với Cầu Cầu tắm chung, chơi chung!” Mộc Mộc nghẹn ngào. Trác Minh Liệt thật sự không chịu nổi nữa, đẩy ống kính về phía mình: ” Tiểu Thi, mặc kệ em vì nguyên nhân gì mà rời đi, hãy nể tình đứa bé mà trở lại thăm nó một lần có được không?”

Nói xong Trác Minh Liệt đưa DV cho trợ lý “Bây giờ anh hãy đem đoạn video này, chia sẻ khắp trên các kênh thông tin truyền hình, trang web mạng Hongkong trong thời gian ngắn nhất, mất bao nhiêu tiền cũng phải làm!”

Trợ lý lau lau nước mắt, cố gắng gạt đầu một cái nhưng ngay sau đó lại hỏi: ” Tổng tài làm như vậy có vấn đề gì với đồng sự trường không ?” Trác Minh Liệt im lặng phát phát tay ý bảo trợ lý không cần lo cái này. . . Anh nhất định phải trợ giúp Mộc Mộc hoàn thành tâm nguyện.

“Thật là tức chết!” Bệnh tim của ông Trác vẫn chưa có hoàn toàn hồi phục, ông nằm trên giường lật xem báo, lúc đầu nhìn thấy tin tức của Trác Minh Liệt và Hàn Ti Nhã tâm tình vẫn còn không tệ. Nhưng ngay sau đó nhìn thấy Trác Minh Liệt triệu tập khẩn cấp đề của con!

“Công tư bất phân! Còn làm tổng tài cái gì!” Ông Trác tức giận ném tờ báo sang một bên.

“Thế nào ?” Bà Trác dịu dàng hỏi.

“Tự bà nhìn xem!” Ông Trác đưa tờ báo lại cho bà, bà Trác vừa nhìn tờ báo lập tức than nhẹ một tiếng: ” Đứa bé kia ngã bệnh? ?”

“Đang êm đẹp tự nhiên lại chạy đi nhận nuôi đứa bé, bây giờ tự dừng lại bị cái loại bệnh đó!” Tâm tình ông Trác không vui bởi vì ông nghĩ tới cái chết non của con trai mình. Bà Trác biết rõ sau đó lặng lẽ đi ra ngoài hai mươi phút sau bà xuất hiện trong phòng bệnh của Mộc Mộc . Lúc này Mộc Mộc

vừa mới ngủ.

“Trác Minh Liệt?” Trác mẫu vừa nhìn con trai lập tức đau lòng đứng lên, đôi mắt anh ngập tràn tia máu, vẻ mặt tiêu điều sắc mặt mệt mỏi.

“Mẹ, Mộc Mộc”

“Mẹ biết, để mẹ xem, mẹ cũng sẽ làm kiểm tra rồi xem có thể giúp được Mộc Mộc không”

“Mẹ, mẹ không cần đâu. Mẹ tuổi lớn như vậy”

“Ai... lúc trước em trai con cũng là do mẹ tuổi cao mà không cứu được bây giờ không thể lại như thế nữa” Đôi mắt bà Trác ửng hồng.

Trác Minh Liệt hiểu tâm tình của mẹ vì vậy đi cùng với bà để làm kiểm tra, bà Trác lo lắng ông Trác phát hiện bà không có ở đây sẽ hoài nghi vì vậy sau khi kiểm tra xong lập tức đi về, mặc dù như thế mà vẫn bị ông Trác phát hiện.

“Bà đã đi đâu? Có phải đi đến chỗ Trác Minh Liệt không?”

“Đúng nha, tôi đi nhìn đứa bé. Hơn nữa còn đi làm kiểm tra tùy sống nha!” Bà Trác cũng không giấu diếm.

” Từ nhỏ đến lớn chuyện gì bà cũng chiều nó!” Ông Trác lớn tiếng nói “Đứa bé kia có quan hệ gì với chúng ta đâu?”

“Lão già, ông có để ý chút gì hay không? Ông xem Mộc Mộc giống Minh Liệt khi còn bé như vậy, có khi chính là cháu trai ông đấy?”

“Sẽ không, cháu của tôi làm sao lại yếu đuối như vậy được!” Ông Trác lập tức phản kháng. Bà Trác giận dữ mà đi ra khỏi phòng bệnh để lại ông Trác ngồi một mình trên giường bệnh. Mặc dù cực kỳ không đồng ý với vợ nhưng là câu nói kia giống như là có ma lực, trong đầu ông hiện lên hình dáng của Mộc Mộc, đứa bé đó quả thật rất giống Trác Minh Liệt, nếu như không có quan hệ máu mủ gì, tại sao bọn họ có thể giống nhau như vậy? Nhưng bây giờ đứa bé đó lại bị bệnh máu trắng ông tình nguyện tin rằng nó và Trác Minh Liệt không có bất cứ quan hệ gì.

Ông đang lẩn qua lẩn lại, trong lòng bất ổn. Cuối cùng vẫn là quyết định đi ra bệnh viện làm kiểm tra tùy của mình, cũng như đi nghiệm chứng thân phận của Mộc Mộc.

“Bác sĩ tôi là tôi kiểm tra tùy để giúp đứa bé tên là Mộc Mộc!” Ông Trác kéo thấp mũ lưỡi trai.

“Vâng thưa tiên sinh, Trác tiên sinh vì con trai mà đặc biệt chuẩn bị phòng kiểm tra này!” Y tá dẫn ông Trác đi vào, ông Trác lo lắng con trai sẽ phát hiện ra mình vốn định viết tên giả nhưng lại theo thói quen mà kí tên của mình xuống.

“Thôi cứ như vậy đi! Dù sao cũng chưa chắc đã được!” Ông Trác thở dài vốn định làm người tốt bí ẩn nhưng lại không được!

Tại phòng bệnh của Thẩm Từ Quân, ông Thẩm nhìn con gái, trên mặt đầy tuyệt vọng. Thẩm Từ Quân đã nằm ở đó ba ngày nhưng không có chút dấu hiệu tỉnh lại nào! Chẳng lẽ con gái thật sự sẽ thành người thực vật sao?

“Bác Thẩm, đã vài ngày bác chưa nghỉ ngơi rồi, để cháu tới chăm sóc Từ Quân cho, bác mau đi nghỉ ngơi đi!”

Ông Thẩm cảm kích gật đầu một cái lưu luyến nhìn con gái, mới nhò y tá đỡ dậy rời khỏi phòng bệnh.

Ông Thẩm vừa đi, trong phòng bệnh chỉ còn lại Thẩm Từ Quân và Phùng Thiếu Diễm.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Dv

Ps: từ anh và từ hán đc dùng cho từng hoàn cảnh nhé mọi người.

” Thẩm Từ Quân” Ngón tay Phùng Phùng Thiếu Diễm khẽ vuốt ve khuôn mặt tinh xảo của Thẩm Từ Quân rồi từ từ đến môi của cô.” Nằm tại đây, cái gì cũng không cần nghĩ cảm giác có phải rất tốt?” Hần lãnh khốc mà cười dùng sức bịt chặt môi cô, lấy đi hô hấp của cô. Vì vậy Thẩm Từ Quân đáng thương giống như là cá bị vớt lên bờ cô gắng lấy từng từng ngum ngum thở, đến khi không thể chịu nổi thì Phùng Thiếu Diễm lại thả bình ô xy ra. Hần đeo găng tay trắng lên, lấy một ống chích ra từ trong ngực “Cô ngàn vạn lần không được trách tôi, trên đường báo thù tôi không thể tha thứ bất kỳ chứng ngại vật nào!” Hần lạnh lùng muốn đâm ống chích vào nhưng đúng lúc này Từ Quân lại giẫy lên.

Khuôn mặt cô tái nhợt, dưới ánh sáng yếu ánh lên vẻ xinh đẹp lạ thường.Xương quay xanh cao vút rõ ràng(chẳng biết cái này thì đẹp ở đâu). Phùng

Phùng Thiểu Diễm chưa bao giờ nhìn kỹ cô gái này nhưng ngay lúc này lại cảm nhận được mùi hương của cô. Vì vậy tim của anh chợt đập mạnh, đây thân kinh như bị đóng băng, trong nháy mắt ý niệm giết người như được sự thương xót thay thế, và cũng đứng trong thời gian ngắn ngủi này y tá đi vào phòng bệnh. Phùng Phùng Thiểu Diễm nhanh chóng lấy lại ông chính làm như không có việc gì, đứng ở một bên: ”Vừa rồi Thẩm tiểu thư bị khó thở!”

(bạn Hoa: chứng tỏ là đẹp rất có lợi à)

“Thật sao? Đây không phải là triệu chứng tốt! Tôi đi gọi bác sĩ!” Không đợi bác sĩ tới đây Phùng Phùng Thiểu Diễm liền vội vã rời đi. Không hủy đi cái chương ngoại vật đó có phải là điều thông minh không? Hay hoặc là anh nên chọn lựa một chiến lược khác chẳng hạn như bày tình yêu, phụ nữ đều là loài động vật tình cảm cả! Phùng Thiểu Diễm vừa lái xe vừa nghĩ cách đối phó với Thẩm Từ Quân, anh biết Thẩm Từ Quân bị ngã cũng không nghiêm trọng lắm, nguyên nhân cô ta không có tình lại có lẽ là không muốn tình hoặc là một lý do nào đó. . .

Mặc dù chỉ mặc áo trắng nhưng hình ảnh của Mộc Mộc lại cực kỳ rõ ràng, vẻ mặt ưu thương mà lạnh nhạt như tiểu thiên sứ.

“Mẹ” Nó đưa đôi tay chạy về phía cô, cô cũng đưa hai tay ra muốn ôm nó, nhưng bất chợt lại có một chiếc xe hơi lao ra trực tiếp đâm thẳng về phía Mộc Mộc!

“Mộc Mộc!” Cô tê tâm liệt phế kêu lên.

“Mẹ. Mẹ làm sao vậy?” Cầu Cầu lay Tiểu Thi “Làm sao mẹ lại khóc?”

Tiểu Thi vừa sờ gối đầu nơi đó quả nhiên đã ướt rồi một mảnh. Bởi vì nghe được tin tức Mộc Mộc bệnh nặng, mấy ngày nay cô vẫn luôn vô cùng lo lắng nhưng cô lại không biết mình có nên trở về hay không.

“Cầu Cầu, ngày mai con theo mẹ đi giải sầu có được không?” Tiểu Thi lau đi tàn lệ.

“Được ạ”

Ngoài cửa sổ, ánh trăng dịu dàng chiếu xuống đồi hoa, thật là xinh đẹp, nhưng Tiểu Thi nằm mãi cũng không ngủ được, trong đầu đều chứa đầy hình ảnh của Mộc Mộc và hình ảnh trong giấc mơ đó.

Đến khi trời sáng, Tiểu Thi xin phép ông chủ dẫn Cầu Cầu đi dọc theo đường lớn đi thẳng về phía trước, cô muốn đi lên trần trên để gọi cho Thẩm Từ Quân, có lẽ là quá lo lắng Mộc Mộc nên cô cũng quên mất Thẩm Từ Quân bị thương cũng đang nằm viện nên khi đến trần trên cô mới nhớ ra. . .” Chúng ta đi về thôi” Tiểu Thi kéo tay Cầu Cầu, thất hồn lạc phách.

“Mẹ thế nào?” Cầu Cầu không hiểu.

“Không có việc gì”

Nhưng đúng lúc này, họ lại thấy nơi phát sóng TV tập chung rất nhiều người hình như là có chuyện gì xảy ra. Cầu Cầu tò mò buông tay mẹ ra, chạy vào đám đông.

“Đứa bé này thật là quá đáng thương!”

“Thật sự là quá đáng thương”

Một nhóm các bà mẹ, cô di đều khóc đến mức cặp mắt sưng đỏ nghẹn ngào ảm ỉ. Cầu Cầu cố gắng chen vào đám người, cố nhìn xem TV đang phát gì khi nhìn thấy hình Mộc Mộc, nó kêu lên một tiếng vội vàng chạy ra chỗ Tiểu Thi.

“Mẹ! Mẹ!”

“Thế nào?”

“Con nhìn thấy Mộc Mộc rồi!” Cầu Cầu ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt lóe sáng giống như phát hiện ra được đại lục mới.

Tiểu Thi ngạc nhiên không biết Cầu Cầu nói ý gì.

“Ở nơi nào!” Cầu Cầu chỉ vào nơi phát sóng TV, Tiểu Thi lập tức đi tới.

”Mộc Mộc có lẽ đã chết ở cô nhi viện, Mộc Mộc đã nhìn thấy có bạn nhỏ chết ở đó cho nên Mộc Mộc rất sợ, mẹ, mẹ mau tới đây thăm Mộc Mộc đi, con sẽ lại cùng với ba, với Cầu Cầu tắm chung, chơi chung!” Khi Tiểu Thi đến thì nghe được câu đó, cô nhìn khuôn mặt Mộc Mộc do bệnh mà xanh xao, cả người bé gầy gò đi, khi đó cả người cô giống như bị sét đánh, đơ ra. Cho đến khi những tiếng khóc của nhóm người kéo cô về với hiện thực, cuối cùng Tiểu Thi vẫn không nhịn được khóc rống lên, cô không để ý ánh mắt khác thường của mọi người, kéo Cầu Cầu chạy thẳng về đồi hoa.

“Tiểu Thi, cô phải đi?” Tuấn Huyền kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy, tôi có chút việc gấp phải về Đại lục!” Tiểu Thi có chút ngượng ngùng nói.

“Vậy sau này tôi vẫn còn có thể gặp cô sao?” Tuấn Huyền hình như có chút không muốn.

“Đương nhiên là có thể, về sau tôi sẽ mở cửa hàng bán hoa, đến lúc đó anh phải phụ trách cung cấp hoa cho tôi rồi!” Tiểu Thi nói ra ý nghĩ của mình. Tuấn Huyền ngượng ngùng, gật gật đầu, lại sờ sờ đầu Cầu Cầu, rồi tiễn bọn họ lên xe buýt. Cầu Cầu nghe nói sẽ được về nhà nên rất hưng phấn nhưng tâm trạng của Tiểu Thi lại mầu thuẫn khác thường. Cô vừa lo lắng cho bệnh của Mộc Mộc lại vừa lo lắng đến an nguy của Cầu Cầu. Vì vậy âm thầm tính toán dẫn Cầu Cầu lên lên đi thăm Mộc Mộc.

Tám giờ tối hôm nay Mộc Mộc lại rơi vào con hôn mê lần nữa. Sau khi cấp cứu xong, bác sĩ thông báo bệnh tình của bé đã đến giai đoạn nguy kịch. Nhìn đang Mộc Mộc vùng vẫy giữa cái sống và cái chết, lòng Trác Minh Liệt đau thắt lại, thậm chí anh còn có điểm hận Tiểu Thi. Nếu như thực không thể tìm thấy, anh đành phải bắt đầu tìm người tới giả mạo cô thôi!

“Ba, không phải ba nói là mẹ sẽ đến sao?” Mộc Mộc khó khăn mở miệng nói.

“Con trai ngoan cố gắng thêm mấy ngày nữa” Trác Minh Liệt run giọng nói “Mẹ sẽ đến, rất nhanh thôi!”

“Thật sao?” Nó lại ngủ mê man lần nữa.

Sáng ngày thứ hai, Hàn Ti Nhã bỗng nhiên lại đi tới bệnh viện.

“Minh Liệt” cô ta cố ý trang điểm rất nhạt giả vờ như có vài phần mệt mỏi “Anh phải chú ý bảo trọng thân thể!”

Trác Minh Liệt vẫn nắm tay của con trai, cũng không ngẩng đầu lên.

Hàn Ti Nhã lặng lẽ lấy đồ chơi và sản phẩm dinh dưỡng trong túi xách ra rồi định đi, nhưng không ngờ Trác Minh Liệt lại gọi cô ta lại.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Trời Xui Đất Khiến

“Tôi có việc, muốn nhờ cô giúp tôi!” Giọng của Trác Minh Liệt gần như khàn khàn.

“Chuyện gì?” Hàn Ti Nhã thụ sùng nhược kinh.

“Cô hãy đi thay một bộ trang phục giản dị, thoải mái một chút, rồi vào đây giả làm mẹ Mộc Mộc” Anh vốn muốn tìm Thẩm Từ Quân nhưng nghĩ tới Mộc Mộc và cô ấy rất thân quen, có lẽ sẽ nhận ra cô.

”?” Hàn Ti Nhã có chút giật mình, trước đây nghe nói Trác Minh Liệt nhận con nuôi cũng đã rất giật mình, không ngờ anh ta lại còn đối với đứa bé này tốt như vậy, cô ta lơ đãng liếc mắt nhìn Mộc Mộc đang ngủ say một cái, lại bị kinh ngạc thật lớn, đứa bé này thật sự quá giống Trác Minh Liệt.

Hàn Ti Nhã thay xong quần áo, hết sức chuyên chú chờ Mộc Mộc tỉnh lại.

“Ba” rót cuộc tiểu tử cũng tỉnh, mở mắt ra liền nói.” Mẹ có tới không” trong sinh mệnh nhỏ nhỏ của nó hình như chỉ còn sót lại sự chờ đợi.

“Tới, mẹ tới rồi, mẹ chờ Mộc Mộc đã lâu rồi!” Trác Minh Liệt lập tức kéo Hàn Ti Nhã đến trước mặt Mộc Mộc, mà đúng lúc này sau khi chạy cả đêm, Tiểu Thi cũng vừa đặt chân đến cửa phòng bệnh.

“Mộc Mộc, mẹ tới thăm con!” Ti nhã cố gắng hết sức cho giọng nói thật dịu dàng.

Trác Minh Liệt vì để cho Mộc Mộc tin tưởng hơn, anh cũng cố ý giả vờ như rất thân thiết với Hàn Ti Nhã, nhưng tất cả những hình ảnh ấy trong mắt Tiểu Thi lại là một hương vị khác.

Thần trí của Mộc Mộc đã có điểm không rõ ràng, nó cố gắng duy nhất cuối cùng cũng nhìn rõ người phụ nữ trước mắt này, cô ấy không phải là Tiểu Thi. . . Vì vậy lớn tiếng khóc:” Ba lừa con! Cô ấy không phải”

Nhưng khi Mộc Mộc nói lời đó, Tiểu Thi đã đi xa, cô chỉ cho là Mộc Mộc đã tìm được một người mẹ.

Hàn Ti nhã và Trác Minh Liệt đều không lên tiếng, nhất là Trác Minh Liệt, anh cảm thấy thật xin lỗi con trai.

“Mộc Mộc thật xin lỗi ba tiếp tục tìm”

Mộc Mộc khóc đến ngất đi.

“Bác sĩ, kho cốt tủy bên kia vẫn không có tin tức sao?” Trác Minh Liệt gần như là tuyệt vọng.

“Tạm thời còn không có!”

“Tạm thời chưa? ! ! Tạm thời không có, vậy lúc nào thì mới có!” Mắt Trác Minh Liệt cuồng nộ, anh không nhận được hết lên với bác sĩ.

“Trác tiên sinh, chúng tôi hiểu tâm trạng của anh, đứng rồi người bên anh còn có ai chưa tới kiểm không? Càng nhiều người càng thêm hy vọng !”

Trác Minh Liệt hung hăng kéo cả vạt của mình xuống. Người bên cạnh bao gồm cả mẹ anh cũng thử còn có ai đây?

“Đứng rồi!” Trác Minh Liệt chợt nhớ tới mình còn chưa có thử ! Mấy ngày nay bận bịu, anh đều quên hết mọi việc. . .” Bác sĩ còn có tôi, nhanh mang tôi đi!” Không biết tại sao nhưng Trác Minh Liệt cảm giác cốt tủy của mình sẽ hợp với Mộc Mộc. Anh đi tới phòng lấy máu để thử máu, trong lúc lơ đãng lại phát hiện cha anh đã từng tới đây thật là làm cho anh qua ngoài ý muốn. Anh đặt mẫu máu của anh và cha cùng một chỗ. Hi vọng cha con bọn họ có thể giúp cứu sống Mộc Mộc.

Tiểu Thi chẳng có mục đích gì dẫn Cầu Cầu đi trên đường, tâm trạng mất mát khác thường.

“Mẹ, vừa rồi sao chúng ta không vào thăm Mộc Mộc?” Cầu Cầu hỏi.

“Bởi vì Mộc Mộc có mẹ rồi!” Tiểu Thi phờ phạc, mặt mũi trả lời.

Cầu Cầu không lên tiếng, sau một lúc thật lâu nó mới nói: ” Nhưng con muốn nhìn cậu ấy một chút!”

Tiểu Thi chợt ngừng bước chân, sương mù trong đầu như tan hết, cô là đến thăm Mộc Mộc, tại sao lại để ý đến chuyện này ! Nghĩ tới đây cô vội vàng ôm lấy Cầu Cầu chạy về phía bệnh viện, cũng đúng lúc đó Hàn Tư Nhã và Trác Minh Liệt đều không ở đó. Bởi vì phòng bệnh của Mộc Mộc là phòng chăm sóc đặc biệt nên Tiểu Thi chỉ có thể trộm đi vào mới có thể vào đó được.

“Mộc Mộc” Tiểu Thi không đành lòng cũng không nhẫn tâm đánh thức nó, nhìn khắp người nó đều cảm thấy cái ống nước, nước mắt liền không tự chủ rơi xuống đất. “Mộc Mộc mẹ tới thăm con!”

Cầu Cầu nhón chân lên cố gắng nhìn lên trên.

Đang nửa mê nửa tỉnh Mộc Mộc nghe thấy có người gọi, nó cố gắng mở mắt ra nhưng mà thân thể quá yếu phải cố gắng lắm miệng mới phát ra được âm thanh.

“Mẹ” Nó còn chưa nói rõ đã khóc lên, Tiểu Thi nhìn nó khóc càng thêm đau lòng, mới mấy ngày mà một đứa bé đáng yêu như vậy lại có thể thay đổi thành như vậy. Tuy không hiểu rõ tình hình, nhưng nhìn bọn họ khóc Cầu Cầu cũng đi theo khóc, vì thế mà trong lúc nhất, cả trong phòng bệnh ngập tràn tiếng khóc.

“Mộc Mộc ngoan. Không khóc mẹ ở đây” Tiểu Thi cố nén nước mắt vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, đem nó ôm vào trong ngực, hôn lên trán nó.

“Mẹ tới rồi, Mộc Mộc sẽ không sợ nữa rồi.” Nó cố gắng nặn ra một nụ cười đưa bàn tay nhỏ bé ra sờ mặt của Tiểu Thi.

“Mộc Mộc phải cố gắng lên, mẹ sẽ luôn luôn bên cạnh con!” Tiểu Thi cảm động hôn tay nhỏ bé của nó, đau đớn tốt cùng nên dù cố nhịn nhưng cô vẫn òa khóc lên. Cô biết bên cạnh Trác Minh Liệt còn có một người phụ nữ cho nên anh sẽ không xuất hiện ở đây.

“Mộc Mộc ngoan ngoãn, ngày mai mẹ lại tới thăm con có được hay không?”

“Không cần” Ở trong vòng tay mẹ một lúc lâu, hình như tinh thần Mộc Mộc đã khá lên nhiều.

“Con phải nghe lời nha”

“Nhưng mà mẹ, khi nào mẹ mới đến thăm Mộc Mộc?”

” Khoảng giờ này ngày mai nhưng mà đây là bí mật không thể nói cho ba biết nha!” Tiểu Thi đưa ngón út ra ngoéo tay với nó. Mộc Mộc ngoan ngoãn gật đầu một cái nhìn mẹ dẫn Cầu Cầu rời đi. Tiểu Thi vừa đi thì Trác Minh Liệt đến.

“Mộc – mộc –” Anh cố ý kéo dài giọng nói lấy lại chú ý của nó.

“Ba!” Hình như Mộc Mộc rất vui vẻ. Trác Minh Liệt kinh ngạc, vừa rồi còn khóc lớn như thế sao có thể lập tức tốt lên.

“Mẹ đến thăm con!” Vật trong tay Trác Minh Liệt rơi xuống đất, tim của anh đau như muốn vỡ. Bởi vì anh nghĩ bệnh của Mộc Mộc đã rất nặng lên bị ảo giác .

“Mộc Mộc” Trác Minh Liệt bế Mộc Mộc lên ôm vào lòng nhưng chợt ngửi thấy trên người nó có một mùi nước hoa nhàn nhạt của phụ nữ, trừ Hàn Ti Nhã tới đây không còn có người phụ nữ nào khác đến mà nước hoa của Hàn Ti Nhã cũng không phải cái mùi này, đây là một mùi thơm từ hoa của thiên nhiên, chẳng lẽ Tiểu Thi thật sự đã tới?

“Mộc Mộc mẹ đến đây lúc nào?”

“Mới vừa rồi!”

“Cô ấy có nói khi nào trở lại hay không?” Trác Minh Liệt có chút kích động.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Bắt Được Tiểu Thi

“Đây là bí mật” Mộc Mộc không còn hơi sức nói tiếp, Trác Minh Liệt bắt đắ dĩ buông con trai xuống. Xem ra Tiểu Thi thật sự đã đến!

Hoàng hôn đã gần đến, trên đường cái người người bắt đầu tan việc đổ ra đường đi về nhà, mấy ngày nay vì Trác Minh Liệt không đến mà nhân viên tại Trác thị cũng ra đám theo. Liên Na chán nản nhìn cửa phòng làm việc đóng chặt chậm rãi đi xuống lầu.

“Xin hỏi tiên sinh Trác Minh Liệt có ở đây không?” Cô vừa đi tới đại sảnh lầu một đã nhìn thấy một người phụ nữ đội mũ, hỏi thăm về Trác Minh Liệt. Cô lập tức đi tới.

“Tôi là trợ lý của anh ấy, cô có chuyện gì có thể tìm tôi?”

Người phụ nữ kia đội mũ vô cùng thấp hình như là sợ người khác nhận ra mình. Cô ta lấy từ trong bao da ra một túi tài liệu “Tài liệu này làm phiền cô giao cho Trác Minh Liệt, bảo anh ta phải tự mình xem, vì nó vô cùng quan trọng!”

Liên Na nghi ngờ nhận lấy bao da vừa để xuống “Cảm ơn cô, ngày mai khi anh ấy đi làm tôi nhất định sẽ đưa cho anh ấy!”

Người phụ nữ kia khẽ gật đầu, rồi nhanh biến mất trong dòng người đông đúc.

Sau khi về nhà Liên Na tùy ý đem tài liệu ném xuống ghế rồi đi tắm, sau đó lại tò mò không nhịn được mở túi ra xem.

” Kế hoạch của Thẩm thị ” Liên Na nói lầm bầm ở trong miệng, sau khi xem xong tài liệu, cả người không khỏi có một tầng mồ hôi lạnh bao quanh. . . Tập tài liệu này viết về thông tin cơ mật của Thẩm thị, phía trên căn kể viết làm như thế nào để chiếm được hạng mục số ba của Trác thị, Liên Na đọc xong sợ hãi lập tức muốn đưa tập tài liệu này cho Trác Minh Liệt, nhưng vừa nghĩ tới thái độ của Trác Minh Liệt đối với mình, cô ta lại mất hết cả ý định.

“Xú nam nhân! Lần này nhất định phải để cho anh hối hận!” Cô đem tài liệu ném lên ghế sa lon, sau đó làm như không có việc gì đi ngủ “Trác Minh Liệt, đến lúc đó xem anh chết như thế nào!”

“Trác tiên sinh! ! Kỳ tích !” Bác sĩ hết sức hưng phấn đi vào phòng của Mộc Mộc.

“Bác sĩ có phải đã tìm được tùy phù hợp với Mộc Mộc ” Trác Minh Liệt cũng là lập tức vui sướng theo.

“Đúng vậy Trác tiên sinh tùy của anh và Mộc Mộc hoàn toàn phù hợp, xem ra các anh thật đúng là có duyên làm cha con !” Bác sĩ mừng rỡ không thôi.

“Thật sao? Nói cách khác Mộc Mộc có thể được cứu rồi?” Trác Minh Liệt kích động “Lúc nào thì có thể tiến hành phẫu thuật?”

“Trác tiên sinh, anh không nên gấp, bây giờ chúng tôi đang chuẩn bị, đợi sức khỏe của anh và Mộc Mộc đạt đến tiêu chuẩn thì có thể phẫu thuật rồi ! Chỉ là khi phẫu thuật sẽ mất của anh một khoảng thời gian, công việc của anh cũng nên chuẩn bị trước một chút?” Bác sĩ biết thân phận của Trác Minh Liệt cho nên đặc biệt quan tâm. . .” “Tốt! Cảm ơn anh!” Mộc Mộc được cứu, tinh thần của Trác Minh Liệt cũng được thả lỏng. Anh sẽ giao công ty cho trợ lý. Rồi liền chuẩn bị phẫu thuật.

“Mộc Mộc” Trác Minh Liệt cẩn thận từng li từng tí ôm nó ” Mộc Mộc, một khoảng thời gian nữa là con có thể khôi phục sức khỏe rồi.”

“Ba, Mộc Mộc sắp khỏe chưa?” Giọng của Mộc Mộc đã hoàn toàn mất đi sự trong trẻo của ngày xưa, nay trở nên khô khốc khàn khàn.

“Ừ ngày mai là có thể làm phẫu thuật rồi ! Đến lúc đó ba cùng con đi!”

“Nhất định mẹ cũng tới thăm con, ba, ba đừng bắt mẹ đi có được không, có được không?” Mộc Mộc ôm ba làm điều kiện.

“Được, được, đều làm theo Mộc Mộc!”

“Ba bây giờ đã qua buổi sáng rồi ạ ?”

“Ừm!”

“Ba đi đi” Mộc Mộc chột buông Trác Minh Liệt ra, tự mình nằm xuống giường. Trác Minh Liệt nghi ngờ nhìn nó, không biết con trai có ý gì “Mộc Mộc, con làm sao vậy?”

“Ba đi mau đi !” Mộc Mộc bắt đầu dùng chân nhỏ đạp chần, nhìn cử chỉ khác thường của Mộc Mộc, Trác Minh Liệt chột hiểu ra cái gì.

“Được rồi! đứa bé này, ba đi” Trác Minh Liệt làm bộ như bắt đắc dĩ rồi khỏi phòng bệnh, anh thật muốn xem xem cái tiểu tử này có bí mật gì.

“Mẹ. Mộc Mộc sẽ ăn thứ này sao?” Cầu Cầu nhón cái mũi nhỏ nhìn hộp cháo trong tay Tiểu Thi.

“Mẹ đã hỏi bác sĩ rồi, cái này rất tốt với sức khỏe của Mộc Mộc!” Tiểu Thi dẫn Cầu Cầu nhanh chóng đi đến bệnh viện “Chúng ta nhanh lên một chút, không lại gặp phải ba của Mộc Mộc!”

“Mẹ,tại sao mẹ lại không muốn nhìn thấy chú Minh Liệt, Cầu Cầu rất thích chú ấy nha” Cầu Cầu không hiểu hỏi.

“Ai nha đứa bé này sao hỏi nhiều như vậy!” Tiểu Thi không để ý tới nó.

Khi đến bệnh viện Tiểu Thi để cho Cầu Cầu đi xem trước, sau đó cô mới dám vào phòng bệnh Mộc Mộc .

“Mẹ” Mộc Mộc vừa nhìn thấy Tiểu Thi lập tức vui mừng kêu lên.

“Mộc Mộc ngoan, hôm nay có khá hơn một chút không?” Tiểu Thi mở hộp cháo ra, bên trong là một bát cháo nhỏ trong veo nhưng lại tỏa ra mùi thuốc nồng nặc.” Hôm nay mẹ mang cho con một chút đồ ăn ngon!” Nói xong Tiểu Thi sẽ dùng thìa nhỏ đút cho Mộc Mộc ăn cháo.

“Mẹ, Mộc Mộc không cần ăn cái này!” Mộc Mộc lắc đầu.

“Mẹ nói ăn cái này rất tốt với cậu” Cầu Cầu kéo má Mộc Mộc, làm bộ nghiêm trang nói.

“Vậy cậu ăn đi!” Mộc Mộc không khách khí nói với Cầu Cầu .

“À” Cầu Cầu thở dài “Xem ra cậu ngã bệnh cũng không nặng, còn có thể nói lớn tiếng như thế!”

” Rốt cuộc hai con có chuyện gì? Không thấy nhau thì đều nói rất nhớ đôi phương bây giờ gặp được rồi thì lại gây gổ!” Tiểu Thi nhìn Cầu Cầu lại nhìn Mộc Mộc “Thật là một đôi oan gia!”

Mộc Mộc im lặng nuốt vài ngụm cháo sau không ăn thêm nữa.

“Mẹ, ba bảo ngày mai Mộc Mộc sẽ làm phẫu thuật, mẹ có thể đến không?” Ánh mắt Mộc Mộc tràn đầy hy vọng nhìn Tiểu Thi.

“Đương nhiên có thể đến rồi!”

“Vậy chúng ta ngoéo tay!” Mộc Mộc đưa ra ngón út.

Tiểu Thi gật một cái, bắt đắc dĩ duỗi ra ngón tay ra ngoéo tay với nó, và đúng lúc ấy thì Trác Minh Liệt chột xông vào. Cầu Cầu và Mộc Mộc giống như nhìn thấy quỷ sợ hãi kêu, Tiểu Thi nhìn thấy anh thì thật bình tĩnh, đứng dậy nói “Cầu Cầu chúng ta đi”

Cô vội chạy ra khỏi phòng bệnh vừa đi vừa kêu Cầu Cầu nhanh lên một chút.

Trác Minh Liệt làm như không có việc gì, nhìn cô rời đi cũng không đuổi theo bởi vì anh bắt được Cầu Cầu, cái đồ ngốc này chỉ lo chạy ngay cả con trai bị bắt mất cũng không biết!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Âm Áp Đã Lâu

” Cầu Cầu?” Tiểu Thi quay đầu lại không thấy Cầu Cầu đâu, cô đoán có lẽ cậu bé bị giữ lại ở bệnh viện vì vậy lập tức quay lại tìm.

Trác Minh Liệt vượt khuôn mặt nhỏ nhắn của Cầu Cầu cười hỏi: ” Trong khoảng thời gian này cháu và mẹ ở nơi nào?”

“Đòi hoa!” Cầu Cầu kinh ngạc nhìn nói.

“Đòi hoa?” Trác Minh Liệt ngồi xổm xuống “Mẹ có nói gì đến lí do phải đi hay không?”

“Mẹ nói Cầu Cầu còn nhỏ không cần biết” Cầu Cầu thẳng thừng nói.

“Cầu Cầu” Tiểu Thi nhẹ núp ngoài phòng bệnh gọi Cầu Cầu, Cầu Cầu cũng vô cùng phối hợp lớn tiếng đáp lời: ” Mẹ!”

Thấy Trác Minh Liệt từ phòng bệnh đi ra, Tiểu Thi lại chuẩn bị chạy nhưng chưa kịp thì đã bị anh dùng sức kéo vào ngực. Bất chợt cảm nhận được độ ấm quen thuộc lòng của cô cuồng loạn .

“A ha ha” Mộc Mộc nhìn thấy ba ôm được mẹ thì vỗ tay vui vẻ cười.

“Trác... Trác Minh Liệt” cô áp úng nửa ngày mới gọi ra tên của anh- Minh Liệt, hai chữ này giống như ký ức ngọt ngào mà mỗi lần nhớ đến cô đều mỉm cười. Vòm ngực rộng lớn, như mọi khi, luôn luôn ấm áp.. Mùi nước hoa nhàn nhạt hòa với mùi thuốc lá như có như không tạo nên một hương vị đặc biệt tươi mát.

“Tại sao phải đi?” Anh trầm giọng hỏi “Em có biết anh vì tìm em mà sắp phát điên rồi! Mộc Mộc một mực tìm em!”

“Tôi...” ở trong lòng Tiểu Thi có rất nhiều điều muốn nói nhưng một câu có cũng không nói ra được. . . Cảm của anh đặt lên đầu vai của cô, xúc cảm khác thường này khiến Tiểu Thi cảm thấy ngay cả thần kinh của cô cũng căng thẳng.

“Buông tôi ra” cô khó chịu nói, anh thật sự buông cô ra nhưng tay vẫn nắm chặt tay cô như là sợ cô chạy mất.

“Rốt cuộc tại sao muốn rời đi?” Trác Minh Liệt hỏi cô lần nữa.

“Bởi vì bởi vì tôi không quen với cuộc sống ở nơi này cho nên muốn đi đến một nơi khác” cô tùy tiện nói ra một lý do. Nhưng từ khi sinh ra cô vốn đơn thuần nên rất khó có thể nói dối được nhìn về mặt của cô Trác Minh Liệt làm sao có thể bị lừa.

“Có phải vì chuyện của Cầu Cầu ? Là ai bắt cóc Cầu Cầu?”

“Trác Minh Liệt tôi cầu xin anh đừng hỏi!” Tiểu Thi van xin “Trong khoảng thời gian này tôi thật sự vô cùng mệt mỏi, có rất nhiều vấn đề bồng chốc thay đổi, bồng chốc đổ lên đầu tôi, tôi không thích ứng được!”

“Tiểu Thi em còn có anh” Trác Minh Liệt nghiêm túc nói. Nhưng Tiểu Thi vẫn vô lực lắc đầu : Anh là ai? Cô là ai? Làm sao cô dám dựa vào anh!

“Được rồi, bây giờ chúng ta không nói về đề tài này nữa? Bệnh của Mộc Mộc ra sao rồi? Có phải đã tìm được tùy thích hợp?”

“Ừ là của tôi!” Trác Minh Liệt nói. . .” Thật ? ?” Tiểu Thi vui vẻ nắm tay Trác Minh Liệt “Tôi thấy các anh nên đi làm xét nghiệm DNA đi, có khi các anh là cha con thật đó, Mộc Mộc giống anh như vậy, tùy lại hợp nhau, trên đời này ít khi trùng hợp như vậy lắm!”

Người nói vô tâm người nghe hữu ý. Trác Minh Liệt bị lời nói của Tiểu Thi làm cho tỉnh lại. Tại sao không bao giờ anh để ý đến vấn đề này? Tại sao Mộc Mộc không có khả năng là con trai ruột của anh! Mặc dù những năm qua anh có rất nhiều phụ nữ nhưng có thể sinh hạ đứa bé gần như là không có, bởi vì anh không cho họ cơ hội. Nhưng chỉ duy nhất một lần vào năm năm trước, lần đó anh không làm bất kỳ các biện pháp phòng hộ nào, liệu có thể...? Nghĩ tới đây Trác Minh Liệt lại nghĩ tới câu nói của Thẩm Từ Quân cô ấy nói cô gái năm năm trước có thể là Lâm Thi Ngừ mà Tiểu Thi lại là người đi vừa đôi giày kia, rốt cuộc ai mới là cô gái năm năm trước đó? Hay họ vốn là một người? ?

(đẩy đẩy nghi ngờ rồi, nhanh thôi)

“Anh” Tiểu Thi bị Trác Minh Liệt nhìn không chớp mắt .

“Em vừa nói anh nên mang Mộc Mộc đi làm xét nghiệm DNA!” Trác Minh Liệt nghiêm túc nói.

” ?” Tiểu Thi bị lời nói của anh làm cho sợ hết hồn, cô chỉ tùy tiện nói thôi, làm sao anh ta lại tưởng thật.

” Ngày mai Mộc Mộc làm phẫu thuật em nhất định phải tới!” Trác Minh Liệt dán đến lỗ tai của Tiểu Thi nhỏ giọng nói.

“Tôi sẽ tới, đúng rồi Thẩm Từ Quân xảy ra chuyện gì?” Tiểu Thi hỏi.

“Thẩm Từ Quân? Cô ta làm sao?” Những ngày qua Trác Minh Liệt luôn chỉ chăm lo cho Mộc Mộc, những chuyện khác anh không để ý đến.

“Thẩm Từ Quân bị thương, tôi phải đi thăm cô ấy!”

“Đáng đời cô ta!” Trác Minh Liệt lạnh lùng nói “Vừa nát lại dài dòng!”

“Không cho anh nói Từ Quân như vậy!” Tiểu Thi kháng nghị “Anh tốt nhất là chăm sóc Mộc Mộc cho thật tốt, tôi đi thăm Từ Quân một chút!”

“Chờ một chút!” Trác Minh Liệt từ trong lòng móc một chiếc điện thoại di động ra “Cầm cái này! 24h phải luôn mở máy! Nếu không...” Anh cố làm ra vẻ hung ác nhìn cô sau đó cứng chiều vuốt vuốt tóc của cô. Tiểu Thi ngoan ngoãn thu tay lại, ngượng ngùng gật gật đầu kéo Cầu Cầu chạy mất.

(Bạn hoa: ui ui yêu thế anh làm chị ngượng rồi hi hi vài chương sau thảo hồ ăn kẹo nha mọi người hi hi)

“Tại sao con gái của tôi còn chưa tỉnh lại!” Ông Thẩm ở bệnh viện gầm thét.

“Thẩm tiên sinh tình trạng của Thẩm tiểu thư bây giờ đã rất bình thường, cô ấy không muốn tỉnh lại chúng tôi cũng không có biện pháp! Các vị suy nghĩ một chút bình thường cô ấy thích nghe cái gì sau đó để cho cô ấy nghe lại xem có hiệu quả hay không!”

Ông Thẩm phụ suy nghĩ một chút chợt lớn tiếng nói: “Con gái, con mau tỉnh lại! Ba không buộc con phải lập gia đình nữa!” Bác sĩ nghe xong lập tức một đầu đầy mồ hôi.

“Con gái, ba biết có rất nhiều việc ba làm không đúng nhưng ba cũng chỉ vì muốn tốt cho con. Mẹ con đi, sớm hi vọng lớn nhất của ba chính là con có thể cứ thế mà lớn lên vô lo vô ui! Ba biết con vẫn luôn không vui, biết con không phải thích tất cả mọi thứ ở hiện tại nhưng ba...” Ông Thẩm nghẹn ngào. Mẹ của Thẩm Từ Quân đi từ rất sớm, chuyện này đã tạo thành đả kích rất lớn đối với ông và Thẩm Từ Quân. Mặc dù ngoài mặt Thẩm Từ Quân luôn lạc quan sáng sủa nhưng thực tế trong lòng cô lại có rất nhiều đau thương.

Phùng Thiểu Diễm đứng ở bên cạnh, trên mặt anh không có chút cảm xúc gì.

“Thẩm Từ Quân!” Tiểu Thi vừa định vào phòng bệnh nhưng lại nhìn bảo vệ cực kỳ chặt chẽ nên chỉ dám gọi từ ngoài vào.

“Cô là ai?” Ông Thẩm hỏi Tiểu Thi.

“Cháu là Tiểu Thi, là bạn của Từ Quân!” Tiểu Thi tự giới thiệu mình “Vết thương của Từ Quân sao rồi ạ?”

“Ài, nha đầu này bị ngã từ trên cầu thang xuống!”

Tiểu Thi lơ đãng liếc mắt nhìn Phùng Thiểu Diễm ở bên cạnh, trên khuôn mặt của hắn lộ ra vẻ than nhiên. Người này tại sao có thể máu lạnh như vậy? Tiểu Thi chán ghét tránh khỏi ánh mắt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Mộc Mộc Bị Trúng Độc

Bỗng nhiên nẩy máy đo bên cạnh Thẩm Từ Quân đều phát tín hiệu, ông Thẩm vội gọi bác sĩ đến. Nhưng không đợi bác sĩ tới Thẩm Từ Quân đã tự mình ngồi dậy.

“Con gái!” Ông Thẩm nhìn thấy con gái tỉnh lại thì mừng rỡ như điên. “Con đã tỉnh!”

“Thẩm Từ Quân!” Tiểu Thi cũng vui mừng kêu to.

Chỉ có Phùng Thiểu Diễm là không thay đổi, đứng ở nơi đó ánh mắt tìm tòi nghiên cứu quan sát Thẩm Từ Quân.

“Các người là ai?” Câu nói này làm cho ông Thẩm ngây người, ông không hiểu nhìn con gái: “Từ Quân, ba là ba của con!”

Thẩm Từ Quân mê mang nhìn đến ba cái hiểu cái không gật gật đầu.

“Bác sĩ con gái của tôi có phải là bị mất trí nhớ!”

“Có khả năng này nhưng chúng tôi đã kiểm tra kỹ vị trí bị thương rồi mà sao lại...!” Bác sĩ đối với phản ứng của Thẩm Từ Quân cũng rất hoang mang nhưng dựa vào nét mặt của cô thì không giống giả bộ. Vấn đề này thật là phức tạp.

Khóe miệng Phùng Thiểu Diễm khẽ động nặn ra một tia cười lạnh như có như không.

Thẩm phụ chán nản nhìn con gái nhưng lại nghĩ mất trí nhớ dù sao cũng vẫn tốt hơn so với người sống đời sống thực vật. Vì vậy cũng từ từ bình tĩnh lại.

“Từ Quân tôi là Tiểu Thi!” Tiểu Thi gấp gấp nhìn khuôn mặt Thẩm Từ Quân, cô thật vất vả mới tìm được một người bạn tốt như thế sao cô ấy có thể bị mất trí nhớ được... “Tiểu Thi” Thẩm Từ Quân nghiêng đầu quan sát Tiểu Thi giống như căn bản không biết cô.

Nửa giờ trôi đi rồi cuộc Tiểu Thi cũng chấp nhận thực tế là Thẩm Tử Quân bị mất trí nhớ vì vậy thần thờ rời đi. Ông Thẩm cũng bận rộn đi theo bác sĩ để hỏi ham về bệnh tình của con gái và hướng giải quyết sau này, vì vậy trong phòng bệnh chỉ còn lại Phùng Thiệu Diễm.

“Thẩm Tử Quân?” Hấn đến gần cô.

Thẩm Tử Quân chợt cảm gối lên hung hăng ném ra chỗ hấn “Anh đừng tới đây!”

Phùng Thiệu Diễm dùng một tay bắt lấy chiếu gối rồi từ từ ép tới, hấn dùng lực nắm lấy cằm của cô lãnh khốc nói: ”Giả vờ mất trí nhớ? Loại phụ nữ ngu ngốc như cô nên cũng chỉ có thể nghĩ tới một chiều này!”

“Đau!” Cô lớn tiếng kêu đau.

Hấn lãnh khốc mà cười tàn nhẫn như sư tử phát hiện con mồi.

“Biết tôi là ai không?” Hấn hỏi, cặp mắt chăm chú nhìn hai mắt của cô, cố gắng bắt được một chút thay đổi. Nhưng hấn lại chẳng nhìn ra cái gì, trong ánh mắt của cô thật sự đều là sương mù mờ mịt, một chút phản ứng quá kích cũng không có.

“Tốt rất tốt” hấn để gối về chỗ cũ, rồi đi ra khỏi phòng bệnh. . .

”Tổng tài, bây giờ ngài có cuộc hẹn về hạng mục mới!” Trợ lý gọi điện thoại tới.

”Gần đây tôi không có thời gian, anh hãy thay tôi tiếp bọn họ, ad dù sao thì anh cũng phải điều tra cho kĩ! Bây giờ mặc dù chúng ta cần hợp tác nhưng cũng không thể bụng đói ăn quàng!” Trác Minh Liệt lạnh lẽo nói ”Đúng rồi, gần đây công ty con của Thẩm thị có động tĩnh gì không?”

“Khoảng thời gian gần nhất thì không có ạ, đúng rồi tổng tài, sau khi điều tra chúng tôi phát hiện con ngựa ngọc đó đã gửi lại ngân hàng trong thời gian là ba tháng!”

“Ba tháng?” Trác Minh Liệt lơ đãng lặp lại, sau đó nhìn sang lịch bàn, ba tháng đúng là lúc hạng mục số ba chính thức bắt đầu khởi công, bằng trực giác, anh chợt có dự cảm chẳng lành. Nhưng bây giờ anh cũng không rảnh suy nghĩ nhiều như vậy chỉ có thể cố gắng cứu sống Mộc Mộc rồi mới có thể nghĩ tiếp! Nghĩ đến Mộc Mộc trong đầu của anh lại bắt đầu hỗn loạn lên. Anh đã nhờ bác sĩ làm xét nghiệm AND để xem Mộc Mộc có phải con anh không nhưng lại bị cự tuyệt bởi vì trên luật pháp anh không có quyền lợi này. Mặc dù anh đã liên lạc với bệnh viện tư nhân và bác sĩ ở đó nhưng kết quả vẫn phải chờ mấy ngày.

”Minh Liệt, tùy của con thật sự hợp với Mộc Mộc sao?” Bà Trác biết được tùy của Mộc Mộc hợp với Trác Minh Liệt cũng rất kinh ngạc, tỷ suất nhỏ như vậy cũng có thể hợp quả thật là quá thần kỳ. Vì vậy bà cũng bắt đầu hoài nghi Mộc Mộc thật sự là con trai của Trác Minh Liệt.

“Ông nói Mộc Mộc có thể là cháu trai của chúng ta hay không?” Bà Trác hỏi ông Trác “Con trai thứ của chúng ta cũng bị bệnh đó, giờ Mộc Mộc mắc bệnh đó! Liệu đây có phải là do di truyền?”

“Bà có thể đừng suy nghĩ vô cớ như vậy nữa được không!” Ông Trác tức giận nói: ”Tất cả chỉ là trùng hợp! Nếu như nó là cháu của chúng ta tại sao tùy của tôi lại không hợp?” Ông nhất kích động lỗ miệng nói.

“Ông cũng đi cho xét nghiệm?” Bà Trác mẩu cảm thấy ngoài ý muốn.

“Không có!” Ông Trác mở tờ báo ra đọc làm như không có việc gì, bà Trác lắc đầu một cái cười đi gọt trái táo cái lão gia hỏa này lúc còn trẻ tính cách nóng nảy không chút tình người, không ngờ già rồi lại có thể vì đứa bé kia làm chuyện như vậy.

Ngày thứ hai chính là ngày phẫu thuật của Mộc Mộc, Trác Minh Liệt vốn định ở lại bệnh viện chăm sóc con trai nhưng vì chuyện của công ty quá nhiều nên anh phải ở lại công ty một đêm. Sáng sớm anh chạy tới bệnh viện nhưng khi đến phòng bệnh của con trai lại không nhìn thấy con đâu. Tim của anh lập tức nhói lên anh chạy khắp nơi tìm con trai.

“Y tá đưa bé nơi này đâu?” Anh hỏi một y tá .

“Tiên sinh, đứa bé ở phòng này không biết do ăn phải thứ gì dẫn tới bị tiêu chảy nghiêm trọng, bây giờ bé đang ở phòng cấp cứu nhi khoa! Việc phẫu thuật phải tạm hoãn lại, anh làm ba kiểu gì mà không để ý đến con anh vậy !” Y tá cau mày.

“Tôi chưa cho nó ăn cái gì ?” Trác Minh Liệt giật mình.

“Chúng tôi đang xét nghiệm rồi, lát sau anh sẽ biết!” Biểu cảm của Y tá không thay đổi đi ra ngoài.

“Trác Minh Liệt!” Tiểu Thi dẫn Cầu Cầu chạy tới “Mộc Mộc đâu?”

“Bác sĩ nói Mộc Mộc bị ngộ độc thức ăn rồi !” Trác Minh Liệt trầm trọng nói “Là tôi quá sơ sót!”

“Ngộ độc thức ăn?” Tiểu Thi cảm thấy khó hiểu lát sau lại hoảng loạn đứng lên chẳng lẽ là do cháo thuốc cô đem đến sao? Ông trời ngàn vạn lần cầu xin ông là không phải !

“Em làm sao vậy?” Trác Minh Liệt nhìn khuôn mặt trắng bệch của Tiểu Thi.

“Ngày hôm qua, ..tôi..tôi có cảm đến một chút cháo thuốc cho Mộc Mộc ăn!” Tiểu Thi lẩm bẩm nói.

“Cái gì? ?” Trác Minh Liệt lên giọng “Cô có hiểu tình hình hay không ? Tình trạng cơ thể của Mộc Mộc bây giờ rất yếu, dạ dày của nó không chịu được thức ăn lạ cô có biết không ?” Anh rống to.

“Thật xin lỗi” Một mặt do bị anh mắng mặt khác lại lo lắng cho Mộc Mộc, Tiểu Thi sợ hãi bắt chợt khóc lên.

“Không cho chú nắng mẹ cháu như vậy!” Cầu Cầu rất tức giận, đứng ngang trước mặt Trác Minh Liệt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Nguy Cơ Mới

Trác Minh Liệt nhìn bọn họ một cái, vô cùng tức giận, vùng vằng bỏ đi. Tiểu Thi vô dụng đứng ở nơi đó, không biết nên làm sao cho phải. Cô thật không có ý mà !

Cô kéo Cầu Cầu chạy theo y tá đến phòng bệnh nhìn “Bác sĩ, đứa bé tên là Mộc Mộc , hiện đang ở đây phải không?”

“Đúng vậy!”

“Bây giờ nó như thế nào?”

“Tình trạng căn bản đã ổn định!”

Lúc này Trác Minh Liệt cũng đến, anh không nhìn đến Tiểu Thi, mà đi thẳng tới chỗ bác sĩ.

“Có phải do tôi nói đã tìm được tủy cho đứa bé nên anh chị mới không để tâm đến đứa bé nữa phải không ! Bây giờ khả năng miễn dịch của đứa bé này vô cùng thấp, anh chị làm ba làm mẹ thì phải luôn luôn chú ý đến chứ không phải thứ gì cũng để cho đứa bé ăn được!” Bác sĩ nhìn Trác Minh Liệt và Tiểu Thi, từng câu nói của bác sĩ làm Tiểu Thi đau lòng vô cùng. . . Cũng may Mộc Mộc không có việc gì nếu nó có mệnh hệ gì cô thật không có mặt mũi nào đối diện với Trác Minh Liệt. Không có kiến thức? Cô quả nhiên không có kiến thức.

” Minh Liệt?” Hàn Ti Nhã biết hôm nay là ngày Mộc Mộc phẫu thuật cho nên cố ý đến bệnh viện lại không ngờ Tiểu Thi cũng đang ở đó.

Ba người trong tình huống đặc biệt nay gặp mặt chỉ có Tiểu Thi cảm thấy có chút lúng túng.

“Không phải hôm nay phẫu thuật sao?” Hàn Ti Nhã không biết tốt xấu hỏi.

Bác sĩ nhìn thấy ba người bọn họ cùng xuất hiện có chút không hiểu. . .” Khó trách đứa bé xảy ra chuyện, các anh chị nhiều người như vậy mà cứ tự ý ra vào phòng bệnh như vậy!”

“Mộc Mộc xảy ra chuyện gì?” Hàn Ti nhả hỏi.

“Ngộ độc thức ăn!” Trác Minh Liệt lạnh lùng trả lời, Tiểu Thi quả thật xấu hổ vô cùng.

“Ngộ độc thức ăn?” Ti nhã nhìn Tiểu Thi một chút, khoe miệng nhếch lên cười giễu cợt “Lời nói có thể nói lung tung, đồ ăn thì sao có thể ăn lung tung ! Không có kiến thức thật đáng sợ!”

Tiểu Thi nắm chặt tay Cầu Cầu, đối mặt với sự khiêu khích của Hàn Ti Nhã, cô lựa chọn tạm thời trầm mặc.

“Bác sĩ đã có báo cáo !”

“Xem đi, đây chính là đồ ăn anh chị cho đứa bé ăn!” Bác sĩ báo cáo xét nghiệm đưa cho Trác Minh Liệt. Anh mở ra xem chỉ thấy trên đó viết quả hạch, con tức giận của Trác Minh Liệt bỗng bùng phát “Tại sao cô có thể cho nó ăn loại thức ăn này, chẳng lẽ cô muốn hại chết nó sao?”

Tiểu Thi biết mình đã làm sai chuyện cúi đầu, không nói một lời mặc cho Trác Minh Liệt la mắng .

“Quả hạch đừng nói là đứa bé, một người trưởng thành ngã bệnh cũng không thể ăn !” Hàn Ti nhã chê cười, Tiểu Thi chợt ngẩng đầu lên.

“Thức ăn tôi cho Mộc Mộc ăn không có quả hạch!” Cô nhìn Trác Minh Liệt nghiêm túc nói.

“Làm sai sẽ phải chịu trách nhiệm, không ai muốn truy cứu trách nhiệm của cô!” Trác Minh Liệt dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn khiến cho lòng của Tiểu Thi lạnh thấu. Anh lại có thể không tin tưởng cô!

“Tôi thật sự không làm!” Tiểu Thi lẳng lặng nói.

”Chú Minh Liệt, mẹ thật sự không làm điều đó” Mặc dù Cầu Cầu không hiểu rõ bọn họ đang nói gì nhưng nó luôn tin tưởng mẹ, mẹ nói không làm nhất định là không làm.

“Được rồi, tôi không muốn nghe cô giải thích. Bây giờ cô có thể đi” Trác Minh Liệt đuổi Tiểu Thi đi.

Tiểu Thi nhìn Trác Minh Liệt một chút lại nhìn Hàn Ti Nhã một chút, ôm lấy Cầu Cầu xoay người rời đi, nếu như ngay cả sự tin tưởng tối thiểu cũng không có, những thứ khác còn có ý nghĩa tồn tại sao? Cho tới giờ phút này Tiểu Thi mới hiểu được lời tỏ tình của Trác Minh Liệt với cô buồn cười đến mức nào!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Chân Tướng Việc Trúng Độc

”Mẹ đừng khóc” Cầu Cầu đưa tay xoa xoa trước ánh mắt của Tiểu Thi.

“Mẹ không khóc, mẹ cũng sẽ không khóc!” Bây giờ Tiểu Thi không hề muốn khóc, cô chỉ cảm thấy bất đắc dĩ và thất vọng!

“Mẹ không khóc là tốt nhất” Thật ra thì Cầu Cầu rất sợ Tiểu Thi khóc, mẹ vừa khóc nó liền cảm thấy toàn thế giới đều một màu xám xịt.” Mộc Mộc rồi cũng sẽ tốt thôi!” Nó cố ra vẻ lo lắng an ủi mẹ.

“Ừ cảm ơn con trai!” Tiểu Thi vui mừng, hôn con trai một cái, cô không hiểu ngay cả đứa bé cũng hiểu chuyện tại sao Trác Minh Liệt lại không hiểu.

“Trác tiên sinh, bây giờ ngài có thể đi thăm đứa bé!” Y tá dẫn Trác Minh Liệt và Hàn Ti Nhã tới phòng bệnh mới của Mộc Mộc “Bé mới khỏe lại, anh chị không nên nói quá nhiều với bé!”

Trác Minh Liệt gật đầu một cái, rồi nhẹ nhàng đi vào.

“Ba” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộc Mộc đã gầy nạc lại gầy hơn, Trác Minh Liệt nhìn thấy con như vậy, lòng anh rất đau. Ánh mắt Mộc Mộc lướt qua Trác Minh Liệt nhìn về phía sau anh, nó đang tìm Tiểu Thi.

“Mẹ đâu?” Nó nhỏ giọng hỏi.

“A Mộc Mộc cháu làm sao vậy?” Hàn Ti Nhã định nhân cơ hội này lấy lòng “Chính người phụ nữ đó đã hại cháu nằm ở đây sao cháu còn tìm cô ta!”

(không biết ai mặt dày hơn bà này ..bức xúc)

Mộc Mộc nhìn cô ta một cái, chợt rất không vui, bàn tay non nớt giằng giằng kéo Trác Minh Liệt nói: ”Ba, ba không cần ở cùng với dì này, mẹ sẽ không vui “

Trác Minh Liệt ngăn ra trầm nghĩ, đứa bé nhỏ như vậy làm sao biết đến những thứ này ! Hàn Ti Nhã mặt hừng hực nhưng cũng không muốn so đo với một đứa bé vì vậy gượng cười: ”Mộc Mộc, người phụ nữ kia không phải là mẹ của cháu đâu, cũng không phải là vợ của ba cháu!”

“Không cần đi lo!” Mộc Mộc chợt lấy khí phách lúc chưa ngã bệnh ra, nó hung ác tay nắm thành một quả đấm nhỏ, gương mặt tức giận. . . Trác Minh Liệt vừa nhìn con trai nổi giận vội vàng đem người phụ nữ làm mồi này đuổi đi.

“Cô đi đi, đứa bé nhỏ như vậy cô nói với nó nhiều như vậy làm cái gì!” Trác Minh Liệt cũng rất không vui mừng, người phụ nữ này đi ra nước ngoài đọc sách lâu như vậy nhưng so với năm năm trước cô ta cũng chẳng thay đổi. Hàn Ti Nhã thật sự không ngờ sẽ thua bởi một đứa bé, tuy vậy trên mặt vẫn cố gắng duy trì nụ cười thẳng bước mà đi ra ngoài.

“Ba, không phải mẹ nói chờ Mộc Mộc phẫu thuật xong sẽ tới thăm con sao?” Mộc Mộc khôi phục lại như cũ.

Trác Minh Liệt thờ dãi, anh thật sự không biết nên nói cho Mộc Mộc về chuyện của Tiểu Thi như thế nào. . .” Mộc Mộc, lần sau không được tùy tiện ăn đồ ăn của người khác đưa đến biết chưa?”

“Người khác?” Mộc Mộc không hiểu “Người khác là ai?” Từ trước đến giờ nó đều rất thông minh nhưng lần này hình như nó không hiểu lời của ba nó lắm.

Trác Minh Liệt cười gượng gạo, sờ sờ cái đầu nhỏ của nó.

“Ba có phải Mộc Mộc làm việc gì sai rồi? Có phải do Mộc Mộc ăn vụng hay không?” Mộc Mộc cẩn thận từng li từng tí hỏi. Trác Minh Liệt giật nảy người, vội vàng hỏi: “Mộc Mộc con ăn vụng thứ gì?”

“Bác sĩ cho con uống thuốc thật là khổ, con uống thuốc xong len lén ăn vụng một chút hoa quả, nhưng không hiểu sau khi ăn xong lại đau bụng” Mộc Mộc cúi đầu. Trác Minh Liệt nhìn con trai quả thật không biết nên nói cái gì cho phải, thì ra là đều là hiểu lầm, thì ra là anh thật sự đã trách lầm Tiểu Thi.

“Đều là tại con!” Trác Minh Liệt giận trách con trai “Làm hại ba trách lầm Tiểu Thi! Con nói nên làm cái gì bây giờ?”

“Cái gì trách lầm?”

“Chính là ba cho là cô ấy đã cho con ăn quả Hạnh nên đã mắng cô ấy”

“Mẹ...?? Làm sao ba lại có thể mắng mẹ!” Mộc Mộc chán nản nói.

“Mộc Mộc vậy con phải giúp ba nói chuyện cầu xin cô ấy tha thứ cho ba” Trác Minh Liệt nắm bàn tay nhỏ bé của con trai.

“Vâng...” Hình như Mộc Mộc cũng rất bất đắc dĩ mà đồng ý.

Đi ra khỏi phòng bệnh, Trác Minh Liệt đến khu nghỉ ngơi chăm điều thuốc. Trong lòng anh thấp thòm không yên, thúc đẩy anh gọi điện cho Tiểu Thi.

“Alo, tôi là Tiểu Thi!” Âm thanh quen thuộc dịu dàng vang lên.

“Tiểu Thi, anh là Trác Minh Liệt. Chuyện ngày hôm nay là anh trách nhầm em, hi vọng em có thể tha thứ cho anh!”

Đầu điện thoại bên kia, trầm mặc hồi lâu sau đó mới khe khẽ hỏi: “Khi nào thì Mộc Mộc phẫu thuật?”

Trác Minh Liệt hy vọng dường nào Tiểu Thi có thể lớn tiếng mắng anh một câu hoặc là không nhận điện thoại, câu gắt với anh nhưng cô lại chỉ lạnh nhạt điều này khiến Trác Minh Liệt cảm thấy có chút mất mát. (anh này thích tự ngược)

“Tạm định vào thứ hai” Trác Minh Liệt buồn phiền nói.

“Được rồi, anh hãy chăm sóc cho Mộc Mộc thật tốt, khi nào rảnh tôi sẽ đi thăm nó!” Tiểu Thi vừa nói xong lập tức cúp điện thoại, Trác Minh Liệt hít sâu một hơi rồi mới đi ra bệnh viện.

Hôm nay là ngày Thẩm Từ Quân xuất viện, Tiểu Thi đi đón cô xuất viện. Nhưng khi cô đến thì Thẩm Từ Quân đã được Phùng Thiệu Diễm đón đi rồi. Vừa nghe đến vị Phùng Thiệu Diễm đó cô liền không khỏi khủng hoảng.

Chiếc Lamborghini màu vàng sáng chói thẳng trên đường, tay Thẩm Từ Quân bị trói chặt ngồi bên ghế phụ.

“Nếu không phải là cha cô nhờ tôi đến đón cô, cô nghĩ tôi sẽ hạ mình đi đón cô chắc?” Phùng Thiệu Diễm nhìn Thẩm Từ Quân lãnh khốc nói. “Thẩm Từ Quân nếu như cô không giả vờ mất trí nhớ vì sao cô vẫn ghét tôi như thế?” Hắn cười lạnh mặt tìm tòi nghiên cứu. Hắn được lệnh tới đón cô, nhưng cô lại không chịu đi cùng hắn, nên hắn buộc phải sử dụng biện pháp mạnh.

Thẩm Từ Quân không nói một lời chỉ hung tợn nhìn chằm chằm hắn.

“Thẩm Từ Quân, trong khoảng thời gian cô bị mất trí nhớ này tôi sẽ ‘hào hảo’ chăm sóc cô, Thẩm Thị và cha cô!”

Nghe hắn nói như vậy trong ánh mắt trống rỗng của Thẩm Từ Quân chợt lóe lên một tia sợ hãi.

Đúng lúc này điện thoại của Phùng Thiệu Diễm vang lên.

“Phùng tiên sinh, kế hoạch hợp tác với Trác thị tiến triển bình thường, Trác Minh Liệt nói chờ con trai hắn phẫu xong thì có thể bàn bạc đến việc hợp tác, nhưng bên chúng ta phải cung cấp thêm về tài liệu của công ty!”

“Làm mọi cách để tránh sự điều tra của Trác Minh Liệt anh nên biết chưa? Đứng rồi đem món đồ kia đến Thẩm thị cho tôi!” Phùng Thiệu Diễm có ý liếc mắt nhìn Thẩm Từ Quân cười như không cười nói với điện thoại di động.

Chương 116: Đấu Trong Âm Thầm

“Kịch hay chẳng mấy chốc sẽ bắt đầu!” Hấn nắm cầm Thẩm Từ Quân đem mặt của cô quay lại “Tôi muốn để cô và tôi cùng nhau xem cuộc vui!” Nói xong hấn liền đem môi tới gần muốn hôn Thẩm Từ Quân nhưng cô lại dùng hắt ra, làm cho hấn trượt tay lái, chiếc Lamborghini trực tiếp đâm thẳng vào một thân cây.

Phùng Thiếu Diễm giật dừ, hấn dừng xe, hung hăng kéo Thẩm Từ Quân xuống cả người đè lên người cô, hung hăng cưỡng hôn cô. Trong miệng cô đầu lưỡi có lực dùng sức cạy mở hàm răng, cuốn lấy chiếc lưỡi đình hương của cô, thậm chí còn ấn xuống cả cổ họng, làm cho Thẩm Từ Quân vô cùng khó thở! Cơ thể Thẩm Từ Quân vốn yếu bị dày vò một lúc đã không có khả năng nhúc nhích, mặt cô tím nén đến mức đỏ bừng, trong mắt cô từng giọt nước lớn nhỏ rơi xuống.

Nhìn cô khóc, rốt cuộc Phùng Thiếu Diễm cũng buông ra cô, sau đó từ hung hăng biến thành khẽ hôn cô. Thẩm Từ Quân chợt há mồm, hung hăng cắn hấn một cái, theo phản xạ có điều kiện hấn cho cô một cái tát. Một tát này mạnh đến mức làm Thẩm Từ Quân ngất đi.

“Cô..!” Hấn lau máu tươi trên khóe miệng đi, khởi động xe.

Điện thoại của Trác Minh Liệt dồn dập vang lên “Alo?”

“Tổng tài! Có sự thay đổi mới! Ngựa ngọc đã được mang đi!” Trợ lý kích động nói “Chúng tôi điều tra ra người mang Ngựa ngọc đi chính là người của Thẩm Thị!”

Trác Minh Liệt cau mày, trong nháy mắt đầu óc của anh giống như bị quay vòng, ban đầu không phải là sẽ để đó ba tháng sao, tại sao tự dừng lại chuyển đi bất ngờ như vậy? Thẩm thị và người nhà họ Lâm có quan hệ gì? Hay chỉ đơn giản là Thẩm thị thích con ngựa ngọc này? Nghĩ đủ loại khả năng, Trác Minh Liệt vẫn có một kết luận chuyện này tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy. . . Đột nhiên anh nhớ đến một người- Phùng Thiếu Diễm! Người đàn ông này mặc dù trẻ tuổi nhưng trên người anh ta lại phát ra khí chất tàn bạo, lần đầu tiên nhìn thấy Phùng Thiếu Diễm, anh đã nhận ra điều đó. Không chỉ thế người này còn xảo quyệt thâm trầm không biết tại sao anh ta lại bỗng nhiên xuất hiện ở Thẩm thị.

Anh vẫn luôn muốn hỏi Thẩm Từ Quân về chuyện này một chút nhưng lại luôn có chuyện đột ngột xảy ra, thật sự là không có thời gian.

Bất kể là vì nguyên nhân gì, Thẩm thị cũng đã bị kéo vào rồi.

Nghĩ tới đây anh lập tức điện thoại cho trợ lý nói với anh ta là từ bây giờ anh ta phải quan sát nhất cử nhất động của Thẩm thị.

Anh vừa để điện thoại xuống thì tiếng chuông lại vang lên. Lần này là Jayson.

“Trác, gần đây tôi lại có phát hiện mới. Lần trước tôi đã nói với anh, hiện tại bang Bạch Hồ đang ở Bắc Mĩ và Nhật Bản, bang hội này có thể sanh ngang với Đồ Long Bang, chuyện này anh biết không?”

Sau khi Trác Minh Liệt nghe thấy cái tên bang Bạch Hồ này, nghi vấn trước đây đối với tổ chức bí mật này lại được đẩy lên. . .” Jayson anh có hiểu rõ về bang Bạch Hồ này hay không?”

“Tôi và lão đường chủ bang Bạch Hồ cũng có một chút giao tình, cảm thấy rất hứng thú cho nên tôi điều tra một chút. Việc tại sao bang Bạch Hồ ba mươi năm trước đột nhiên mai danh ẩn tích nhưng những năm gần đây nhất lại từ từ xuất thế thì tôi không điều tra ra được! Có lẽ anh sẽ cảm thấy rất kỳ quái? Làm bạn tốt của anh tôi không thể không nhắc nhở anh, anh nhất định phải đề phòng cái tổ chức này, tôi nghe nói thiếu đường chủ của bọn họ là một nhân vật vô cùng lợi hại!”

Bang Bạch Hồ lợi hại như vậy tại sao anh lại chưa từng nghe nói qua? Rốt cuộc đâu là vấn đề đột nhiên xuất hiện.

Anh lập tức mở máy vi tính ra tìm tin tức về bang Bạch Hồ nhưng bởi vì thời gian đã quá lâu nên những ghi chép về bang Bạch Hồ đã không còn chút gì, nhưng chỉ cần nhắc tới Đồ Long Bang nhất định sẽ có người nhắc tới bang Bạch Hồ. Tài liệu về những vị bang chủ oai phong một thời của bang Bạch Hồ cũng không còn.

Trác Minh Liệt gọi điện thoại cho A Quý: “A Quý, cậu hay đi lấy cho tôi tất cả những tư liệu liên quan đến bang Bạch Hồ!”

“Đại ca anh cần tư liệu này để làm gì?”

“Hãy bớt nói nhiều đi, lập tức đi điều tra.”

A Quý để điện thoại xuống châm điếu thuốc lên. Một lúc sau hấn mới lấy điện thoại di động gọi đến một số máy xa lạ.

“Lão gia, thiếu gia muốn tôi điều tra về bang Bạch Hồ “

“Cái gì cũng không được nói cho anh ta biết, nếu như anh ta có ý muốn hỏi sẽ để anh ta cho lão Hoa xử lý!” Đầu điện thoại bên kia là một âm thanh âm trầm mà lão luyện “Đúng rồi, Các cậu điều tra bang Bạch Hồ như thế nào rồi?”

“Tổng bộ của bang Bạch Hồ dường hiện đang ở Bắc Mĩ, chúng tôi đã nắm được địa bàn cụ thể bất cứ lúc nào cũng có thể hành động!”

“Ừ không nên đánh rắn động cỏ, phải làm phải gọn gàng!”

“Tuân lệnh!”

Trác Minh Liệt ngồi ở trước bàn tỉ mỉ suy nghĩ lại hết những chuyện xảy ra suốt thời gian qua. Những chuyện này nếu nhìn qua, giống như không hề có liên quan gì đến nhau nhưng anh tin tưởng nhất định phải có dấu vết. Từ chuyện anh và Tiểu Thi bị chụp đến chuyện quý dị khi cùng cô đi Canada, buổi đầu giá từ thiện, vụ bắt cóc và cả chuyện về Thẩm thị rồi đến chuyện công ty mất trộm. vừa phân tích Trác Minh Liệt kinh ngạc phát hiện trừ việc công ty bị mất trộm không liên quan đến Tiểu Thi, những chuyện khác ít nhiều đều có chút quan hệ với Tiểu Thi, hơn nữa những sự kiện này đều xuất hiện từ sau khi Tiểu Thi đến chẳng lẽ...” Vì sao tôi lại luôn hoài nghi Tiểu Thi?” Trác Minh Liệt rất là không hiểu ý nghĩ của mình “Cô ấy chỉ là một cô gái đơn thuần!”

“Đơn thuần... vậy anh biết cô ta rốt cuộc là ai không? Lý Triết Vũ là ai? Tại sao lại không tìm thấy anh ta? Sao cô ta lại ở Canada, chuyện này có thể giải thích như thế nào?” trong lòng Trác Minh Liệt hai dòng suy nghĩ không ngừng đấu đá nhau. Thì ra là ở trong tiềm thức anh chưa từng tin tưởng cô.

“Đủ rồi!” Anh hét lớn một tiếng đẩy lật cái bàn “Chẳng cần biết cô ấy là ai! Chỉ cần cô ấy không phải tôi để giết tôi, tôi đều cần cô ấy!” Anh giận dữ dùng đầu gối cửa ra lái xe đi đến bệnh viện.

“Bác Thẩm, cảm xúc của Từ Quân hình như có chút không ổn định, vừa ra bệnh viện liền khóc lớn. Khóc một hồi ngủ mất rồi!” Phùng Thiệu Diễm ôm Thẩm Từ Quân bị hấn đánh ngất xỉu giao cho ông Thẩm

” Thiệu Diễm cháu nghĩ Từ Quân có phải bị mất trí nhớ thật không?” Ông Thẩm hỏi.

“Bác Thẩm, Từ Quân có phải bị mất trí nhớ hay không chỉ có cô ấy biết, cháu nghĩ chúng ta không nên cưỡng cầu. Chỉ là chỉ cần chúng ta cố gắng thì chắc sẽ có hiệu quả tốt đấy!” Phùng Thiệu Diễm ưu nhã cười, nhưng bàn tay thì lại nắm chặt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 117: Phẫu Thuật Thành Công

Ông Thẩm gạt đầu, gọi một người giúp việc đến đỡ Thẩm Từ Quân về phòng, còn mình thì dẫn Phùng Thiệu Diễm đến thư phòng.

“Gần đây Trác thị như thế nào?”

“Bác Thẩm yên tâm, tất cả đều dựa theo kế hoạch tiến hành! Nếu như không có việc ngoài ý muốn xảy ra, thì rất nhanh chúng ta có thể lấy được hợp đồng của Trác thị! Đến lúc đó chỉ cần chúng ta có cổ phần của nó là có thể kéo Trác thị vào những dự án khác”

“Ta vẫn còn có chút lo lắng dù sao Trác thị lớn như vậy. Trác Minh Liệt cũng không phải là dạng người ngồi không, hơn nữa phía sau hắn còn có Đò Long Bang!” Ông Thẩm đốt một điếu xì gà.

“Thẩm thị muốn trở thành tổng công ty lớn nhất châu Á, thì Trác thị chính là chướng ngại vật lớn nhất mà Thẩm thị phải vượt qua, và bác Thẩm, ngài đã quên năm đó bác gái Thẩm vì sao mà chết rồi sao?” Khóe miệng Phùng Thiệu Diễm khẽ động lãnh khốc mà hiện lên nụ cười ý vị sâu xa nói.

“Chuyện này không nên nhắc lại lần nữa nhất là trước mặt Từ Quân!” Ông Thẩm mất hứng bởi vì đó là đau đớn vĩnh viễn khắc ghi trong lòng ông. Ba mươi năm trước Thẩm thị, Trác thị, Lâm thị vẫn là những công ty bình thường, dĩ nhiên còn có bang Bạch Hồ- Bạch gia. Nhưng nội bộ phân tranh hơn nữa con rất nghiêm trọng, mấy gia tộc cũng không có quan hệ hợp tác. Lúc ấy Trác thị liên liên hiệp Thẩm thị, Lâm thị đi đối phó với bang Bạch Hồ, kết quả ở trong cuộc tranh đấu đó, Trác Khiếu Thiên vì cứu vợ của mình mà để lại Thẩm phu nhân vẫn còn đang trong biển lửa, Thẩm phu nhân bị thương nặng mặc dù được cứu ra ngoài, nhưng sau đó lại để lại di chứng nghiêm trọng, cuối cùng qua đời trong lần sinh Thẩm Từ Quân. . . Chuyện này Ông Thẩm vẫn luôn ghi hận trong lòng.

Phùng Thiệu Diễm thấy mục đích đã đạt được, đứng dậy cáo từ. Ông Thẩm dập tắt điếu xì gà kinh ngạc mà nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Ngày thứ hai chính là ngày Mộc Mộc chính thức làm giải phẫu, để bảo đảm an toàn tuyệt đối, nó được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt, Tiểu Thi chỉ có thể nói chuyện với nó qua điện thoại.

“Mẹ” nghe thấy tiếng trẻ con non nớt của Mộc Mộc, Tiểu Thi chỉ muốn khóc. Cô rất lo lắng “Mộc Mộc và ba sẽ đều dừng cảm!”

“Ngoan ngoãn con phải cố gắng lên ! Mẹ chờ con ở bên ngoài!”

“Mẹ, còn có một việc con muốn nói với mẹ, lần trước ba nói ba trách lầm mẹ nên muốn con nói giúp ba cầu xin mẹ tha thứ hẳn!” Mộc Mộc ngoan ngoãn nói.” Mẹ, mẹ không cần tức giận có được hay không. Đầu là lỗi của Mộc Mộc, Mộc Mộc không nên ăn vụng quả hạch đó!”

“Con trai ngoan, mẹ sẽ không trách ba con, con phải thật cố gắng lên” nói xong Tiểu Thi không nhìn được rơi lệ.

“Mẹ. Con cũng muốn nói” Cầu Cầu kéo váy của cô nhảy tới nhảy lui.

Tiểu Thi ôm nó đứng lên, kéo ông nói về phía nó.

“Mộc Mộc cậu phải ngoan một chút nha. . . Nếu như đau thì cứ làm như thế này!” Cầu Cầu đem nắm tay nhét vào trong miệng “Như vậy sẽ không đau đớn sao?” Tiểu Thi dở khóc dở cười, nó học được cái này từ đâu vậy .

“Tớ sẽ rất ngoan nhưng cậu phải đồng ý với tớ một chuyện, chờ tớ khỏi bệnh về sau cậu phải nhường mẹ cho tớ” Mộc Mộc nghiêm túc nói.

“Tại sao ?” Cầu Cầu hỏi, nhìn hai cậu bạn nhỏ lại muốn cãi nhau, Tiểu Thi vội lấy điện thoại khỏi tay Cầu Cầu.

“Được rồi, đã đến lúc chuẩn bị vào phòng phẫu thuật rồi.” Y tá đi đến mời Tiểu Thi dời đi, lúc này cô mới nhớ đến Trác Minh Liệt cũng phải vào phòng phẫu thuật ! Nhưng anh ta đang ở đâu?

Tiểu Thi đi theo một đám bác sĩ, y tá đến ngoài phòng bệnh cuối cùng cũng nhìn thấy Trác Minh Liệt mặc một bộ quần áo bệnh nhân màu xanh dương .

“Chú Minh Liệt ” Cầu Cầu vỗ ngăn cánh bằng thủy tinh, Trác Minh Liệt nhìn theo tiếng động, anh cũng nhìn thấy nó và Tiểu Thi.

Nó và Tiểu Thi đều vẫy vẫy tay làm cho người ta thành thói quen cười cười. Tiểu Thi đột nhiên cảm thấy có anh ở đây tất cả đều không có gì phải sợ. Vì vậy cô giờ tay phải lên tạo thành hình chữ V.(ta nghĩ là cái chào như của mình ý: 2 2)

“Tiên sinh, phu nhân mời đi bên này!” Bởi vì hôm nay Trác Minh Liệt và Mộc Mộc phẫu thuật nên ông bà Trác cũng đi đến.

Tiểu Thi nhìn thấy có người tới nhưng cô không biết là người nào vì vậy khẽ kéo Cầu Cầu dẹp sang một bên. Nhưng vừa nhìn thấy người đến là ông Trác, cô bị dọa sợ đến mức sắc mặt lập tức đổi. Ôm lấy Cầu Cầu cố gắng chạy thanh nhanh ra khỏi nơi đây.

“Đây là là loại người gì, mà tay ôn đưa bé lại cố tình chạy nhanh như vậy, nhờ bị ngã thì sao?” Bà Trác giận trách “Người tuổi trẻ bây giờ !”

“Bà đúng thật là... Chuyện của nhà người ta liên quan gì đến bà?” Ông Trác bắt đầu hỏi.

Hai ông bà qua cửa sổ thủy tinh nhìn con trai mặc dù lo lắng nhưng cũng không thể làm gì, ông Trác bởi vì không vừa lòng với còn lên nói to là muốn về nhà. Nhưng đúng lúc này bỗng nhiên lại có người muốn tìm Trác Minh Liệt.

“Tôi là ba của nó, anh tìm nó có chuyện gì?”

“Xin hỏi ngài ấy có ở đây không?”

“Nó đang ở trong phòng phẫu thuật !”

“Chuyện là như vậy, đây là tài liệu mà tiên sinh Quỳnh Tư muốn tôi giao cho ngài ấy!” Người tới cầm tài liệu trong túi lên.

“Đưa cho tôi đi!” Ông Trác đưa tay định lấy nhưng người kia lại không cho.

“Thật xin lỗi tiên sinh, tiên sinh Quỳnh Tư nói đây là tư liệu rất quan trọng, nhất định phải đưa tận tay cho ngài ấy!”

Ông Trác trầm ngâm trong chốc lát, sau đó cũng không lên tiếng, đạo nghĩa giang hồ ông cũng hiểu.

Người đưa tin kia cùng đợi cho cuộc phẫu thuật kết thúc, Trác Minh Liệt được đưa ra ngoài. Nhưng bởi vì tác dụng của thuốc tê nên lúc này anh ngủ mê man, người đưa tin kia lại phải bắt đầu tiếp tục chờ.

“Bác sĩ phẫu thuật ra sao?” Bà Trác ân cần hỏi.

“Phẫu thuật vô cùng thành công, tiểu tử kia đã lấy được cả một cái mạng! Nhưng nó vẫn nên ở trong bệnh viện một thời gian nữa, chúng tôi muốn quan sát thêm!”

“Cám ơn bác sĩ”

“Được rồi, phẫu thuật cũng đã xong, chúng ta nên về thôi?” Ông Trác thúc giục vợ. Bà Trác bắt mắt nhìn chồng dịu dàng vuốt tóc của con trai, lưu luyến rời đi.

Tiểu Thi vẫn trốn ở bên ngoài bệnh viện cho đến khi nhìn thấy ông bà Trác rời đi cô mới dám đi vào. Cô gặp được một bác sĩ nhanh chóng hỏi về ca phẫu thuật khi biết phẫu thuật vô cùng thành công, cô lập tức cùng Cầu Cầu đập tay chúc mừng, sau đó lại chạy đi thăm Trác Minh Liệt và Mộc Mộc. Mộc Mộc ở trong phòng bệnh chống khuẩn vẫn còn đang ngủ mê man. Trác Minh Liệt đang ở phòng bệnh bình thường, có một người xa lạ đang ngồi bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Khó Phân Biệt

Trong lòng Tiểu Thi kinh ngạc người này nhìn thật lạ không giống bất cứ trợ lý nào của Trác Minh Liệt, một người xa lạ lại thăm một bệnh nhân thật là quá kỳ lạ. Ngộ nhờ anh ta định làm hại Trác Minh Liệt chẳng phải là nguy rồi. Nghĩ đến đó Tiểu Thi dẫn Cầu Cầu đi vào phòng bệnh Trác Minh Liệt.

“Anh là ai? Sao lại ở chỗ này?” Tiểu Thi hung dữ hỏi.

“Tôi là trợ lý của bác sĩ Quynh Tư tìm Trác tiên sinh có việc vô cùng quan trọng!” Người kia nói.

Tiểu Thi nhìn tài liệu trong tay anh ta, không biết bên trong sẽ là cái gì. Bọn họ cứ im lặng như vậy, bỗng nhiên Trác Minh Liệt tỉnh lại.

“Tiểu Thi, Mộc Mộc phẫu thuật thành công?” Anh nắm lấy tay Tiểu Thi hỏi.

Tiểu Thi rất cảm động gật đầu liên tục “Rất thành công! Anh đã cực khổ” nói xong cô rất tự nhiên mà xoa xoa đầu của anh. Trác Minh Liệt nắm lấy tay của cô nhưng vì thuốc vẫn chưa hết tác dụng nên anh vẫn chưa tỉnh hẳn, cả người có chút mệt mỏi.

Người kia thấy anh tỉnh lại vội vàng đưa tập tài liệu lên “Trác tiên sinh, tiên sinh Quynh Tư gửi cho anh!”

Vừa nghe đến Quynh Tư, tim Trác Minh Liệt lập tức rộn lên. Anh có chút run rẩy nhận lấy tài liệu từ từ mở ra. . . Đây là báo cáo kết quả giám định DNA “Không có quan hệ cha con”. Mộc Mộc không phải con trai của anh?

Anh chán nản buông báo cáo xuống, đem cả người mệt lả tựa vào người Tiểu Thi.

“Thế nào?” Tiểu Thi hỏi.

“Mộc Mộc không phải là con trai của anh!” Trác Minh Liệt có chút thất vọng nói.

“Anh đi làm xét nghiệm DNA rồi hả ?” Tiểu Thi hỏi “Không phải thì sao chứ? Bé yêu anh mà anh cũng yêu bé như vậy còn chưa đủ sao?” Cô an ủi.

Anh chợt ôm lấy cô, đôi tay ôm chặt hông của cô, vùi đầu ở trên bụng của cô. Như một đứa bé đang làm nũng .

“Chú Minh Liệt mà cũng làm nũng” Cầu Cầu ngồi trên ghế làm mặt quỷ cười nhạo Trác Minh Liệt, Trác Minh Liệt dùng một tay kéo Cầu Cầu lại, làm nó vừa sợ, vừa cười to vừa hét chói tai. Anh cũng tùy ý mà cười, có lẽ cứ như vậy mới làm vui đi mất mát trong lòng anh! Có lẽ Tiểu Thi nói đúng, Mộc Mộc không phải là con trai anh thì sao chứ? Mà anh đã nhận nuôi nó dù thế nào đi chăng nữa anh cũng hết sức yêu thương nó!

Sắc trời đã tối, vì vẫn còn mệt mỏi nên Trác Minh Liệt vẫn ở trong bệnh viện mà Mộc Mộc vẫn còn chưa tỉnh lại. . . Bác sĩ nói, đứa bé còn quá nhỏ nên ảnh hưởng của thuốc mê tương đối lớn cần nghỉ ngơi nhiều hơn. Tiểu Thi và Cầu Cầu vẫn ở trong phòng bệnh của Trác Minh Liệt chờ Mộc Mộc tỉnh lại.

“Có đau hay không ?” Tiểu Thi hỏi Trác Minh Liệt.

“Dù có đau nhưng vì cứu con trai, anh vẫn có thể chịu được!” Trác Minh Liệt chân thành nói. Nhưng do tác dụng phụ của thuốc tê làm tinh thần của anh uể oải, Tiểu Thi muốn đi ra ngoài để cho anh nghỉ ngơi nhưng anh vẫn nắm chặt tay cô không chịu thả.

“Mau ngủ đi, ngày mai tôi lại đến thăm anh!” Tiểu Thi như dỗ một đứa bé, nghe thấy vậy anh mới ngoan ngoan gật đầu một cái, mí mắt từ từ khép lại, lông mi dày ở phía trên khẽ dần ra. Tiểu Thi lắc đầu một cái, dẫn Cầu Cầu ra khỏi phòng bệnh.

“Mẹ, chúng ta không đợi Mộc Mộc tỉnh lại sao?” Cầu Cầu hỏi.

“Không đợi, sáng sớm ngày mai chúng ta lại tới đây có được hay không?” Tiểu Thi hỏi Cầu Cầu.

“Được ạ” Cầu Cầu nắm lấy tay mẹ vừa nhảy vừa đi “Mẹ, đã rất lâu rồi con chưa đi nhà trẻ !”

“Chờ Mộc Mộc khỏe lại các con cùng đi được không?”

“Vâng a” hai mẹ con cũng nhau đối thoại, thật vui vẻ mà đi. Chợt Cầu Cầu nhìn thấy phía trước có một chú chó con rất xinh đẹp nó lập tức buong lòng tay Tiểu Thi ra vội đuổi theo.

“Cầu Cầu! Con chạy đi đâu!” Tiểu Thi hồng sợ, nơi này xe đi rất đông đúc rất khó đi lại, nguy hiểm vô cùng. Nhưng là Cầu Cầu giống cá trạch vừa trơn vừa trượt cứ thế mà chạy đi, Tiểu Thi vừa vội lại vừa giận đuổi theo con. Nhưng đến lúc cô chạy ra thì lại không nhìn thấy Cầu Cầu đâu.

“Cầu Cầu! !” Tiểu Thi hoảng sợ, cô sợ Cầu Cầu lại bị bắt cóc như lần trước, vừa trách mình dạy con ko chu đáo.

“Mẹ, con ở nơi này” trong bụi hoa bỗng nhiên vang lên tiếng của Cầu Cầu, Tiểu Thi vội vàng chạy đến đó. Khuôn mặt Cầu Cầu bị thương nhìn chú chó con, vừa rồi còn thấy nó chạy vậy mà giờ không biết tại sao lại nằm tại nơi này.

“Cầu Cầu!” Tiểu Thi tức giận “Con làm sao vậy!”

“Mẹ con chó bị chết rồi!”

“Còn nói gì!” Tiểu Thi nâng lên bàn tay liền, đánh thẳng vào Cầu Cầu “Con có biết vừa rồi nguy hiểm cỡ nào hay không!”

Cầu Cầu oa một tiếng khóc lên, đúng lúc ấy thì xác của chú chó con kia chợt nổ bùng, lấy lại chú ý của hai người họ. Tiểu Thi bị tình hình trước mắt làm sợ ngây người, chuyện này là sao?

Nhìn lại xương thịt còn sót lại của con chó, Tiểu Thi chợt nhìn thấy một bộ điều khiển từ xa, lúc này cô mới hiểu được... kế hoạch A. Lòng của cô nhất thời rơi vào hầm băng, xem ra vừa rồi là cảnh cáo đối với cô. Ép cô nhanh chóng lấy được tài liệu về kế hoạch A!

Nhưng tại sao muốn lại là cô? Tại sao lại ép buộc cô! Tiểu Thi ôm chặt lấy Cầu Cầu vội vàng muốn ra khỏi nơi đó.

Trong nhà tất cả các giấy tờ đều bay loạn lên. Chuyện này là sao? Trác Minh Liệt kinh hãi nhìn cả căn nhà bừa bãi, chợt không biết từ đâu một trận gió to thổi đến, làm giấy tờ đã loạn lại loạn hơn, chúng bay đầy trời. Cho đến khi tất cả đều kết thúc anh mới nhìn thấy trên bàn còn sót lại ba tờ giấy đó là báo cáo về xét nghiệm DNA của anh và Mộc Mộc, xét nghiệm hiến tủy của ba anh và anh. Những thứ này tại sao lại ở chỗ này? Anh chợt nhớ đến một chuyện, hình như anh đã quá vội vàng nên lấy nhầm tủy của ba anh đưa cho Quỳnh Tư làm xét nghiệm DNA, bỗng nhiên hình ảnh trong mơ đột nhiên vụt tắt, Trác Minh Liệt tỉnh lại, cả người ướt đầm mồ hôi. Giấc mơ vừa rồi tại sao chân thật như vậy? Thật chẳng lẽ có chỗ nào không đúng sao?

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Ai Mới Là Cha Ruột????

Vừa rạng sáng ngày thứ hai Tiểu Thi đã dẫn Cầu Cầu đến bệnh viện, nhưng Trác Minh Liệt lại ko ở đó. Mộc Mộc ở trong phòng sát khuẩn cũng đã tỉnh lại. Nhưng cơ thể vẫn còn suy yếu nên nó không thể nói liên tục được. Mộc Mộc nằm trên giường, toàn thân đều cần đầy dụng cụ. Tiểu Thi đau lòng vô cùng, qua thăm thùy tình cô vẫy vẫy tay chào nó, Mộc Mộc cũng miễn cưỡng nâng tay phải lên coi như là đáp lại.

“Bác sĩ khi nào Mộc Mộc mới có thể chuyển sang phòng bệnh thường?” Tiểu Thi cảm thấy Mộc Mộc ở trong đó một mình rất cô đơn.

“Việc này phải phụ thuộc vào sự bình phục của Mộc Mộc, cũng có thể là một tuần nhưng có khi là một tháng! Nhưng để tốt cho đứa bé vẫn nên ở lại một thời gian dài một chút!

Tiểu Thi gật đầu một cái, sau đó lại chăm chú ngắm Mộc Mộc. Bởi vì cơ thể vẫn còn rất suy yếu cho nên không có bao lâu sau nó lại ngủ thiếp đi. Tiểu Thi nhìn nó ngủ say rồi mới dẫn Cầu Cầu rời đi.

“Trác Minh Liệt thật là... sao lại không để ý đến con mình?” Tiểu Thi có chút buồn bực. Chẳng lẽ có chuyện gì khẩn cấp sao? Muốn gọi điện thoại cho anh để hỏi thăm nhưng lại sợ hành động của mình quá đường đột, thật là chán quá. giờ cô chuẩn bị đưa Cầu Cầu đi nhà trẻ rồi mình sẽ đến cửa hàng bán hoa xem ông chủ còn nhận cô nữa hay không!

Thật ra vào nửa đêm hôm trước Trác Minh Liệt đã rời khỏi bệnh viện vì giấc mơ đó quá chân thật làm cho anh không thể ngủ tiếp được. . . Anh về đến nhà, cố lục lại trí nhớ về vị trí ở trong giấc mơ, và anh thấy bản xét nghiệm đang lẳng lẳng nằm ở sau giá sách! Lòng của Trác Minh Liệt như dừng lại cho anh cảm thấy hô hấp vô cùng khó khăn. Tại sao anh lại có thể phạm sai lầm như vậy? Nếu như mẫu đem đi xét nghiệm không phải là của anh và Mộc Mộc, chẳng lẽ lại là của anh và cha? Chuyện này làm sao có thể? Anh vô lực ngồi xuống ghế sofa, nếu như là của anh và cha anh thì xét nghiệm DNA này nhất định có vấn đề? Làm sao anh lại có thể không phải là con trai của cha! ! ? Tại sao có thể như vậy? Cả thế giới của Trác Minh Liệt như xoay chuyển, một tờ xét nghiệm DNA lại có thể cho anh biết một bí mật động trời như vậy!

Rốt cuộc tất cả chuyện này là sao? Trác Minh cứ Liệt lẳng lẳng mà ngồi, thân thể như không còn tri giác, anh cứ ngồi như vậy cho đến khi trời tối hẳn

mới bấm số điện thoại cho Quỳnh Tư.

“Tiên sinh Quỳnh Tư muện như vậy lại làm phiền anh, nhưng tôi muốn nhờ anh là xét nghiệm giúp tôi một lần nữa!”

“Có vấn đề gì không?” Quỳnh Tư cũng là một người bạn của Trác Minh Liệt, anh và anh ta vốn là bạn bè cùng nhau đi du học, nhưng vì Quỳnh Tư rất tò mò về văn hóa của người Trung Quốc nên sau khi tốt nghiệp đã theo anh về Trung Quốc lập nghiệp.

“Vấn đề cũng không phải là rất lớn...” Trác Minh Liệt trả lời lấp lửng. . . “Chẳng qua tôi muốn biết kết quả một cách nhanh nhất!”

“Vậy ngày mai anh đưa mẫu cho tôi?”

“Bây giờ tôi đưa cho anh luôn!” Trác Minh Liệt cúp điện thoại rồi đi ra ngoài. Lần đầu tiên trong đời Trác Minh Liệt cảm nhận được như thế nào là sự khủng hoảng! Nếu như ngay cả thân thể của anh cũng là một bí mật mà ít ai biết đến như vậy đến rốt cuộc còn có bao nhiêu bí mật mà anh không biết?

Trên máy vi tính chợt hiển thị biểu tượng có tài liệu chuyển tới, anh mở ra xem thì ra là tài liệu của công ty kia mà trợ lý gửi đến. Trong tài liệu nói rằng công ty này có lực lượng ở nước ngoài rất hùng hậu. Xem ra là một nhà hợp tác đáng tin cậy. Trước đây Trác Minh Liệt vẫn luôn định trệ không chịu xác định đối tượng hợp tác một phần cũng là vì kế hoạch A có dính dáng một chút nên sợ người khác quấy phá. Anh cho trợ lý điều tra lại toàn bộ hồ sơ về công ty hợp tác và đính chính lại toàn bộ. Từ trước đến nay Trác Minh Liệt luôn là một người làm việc rất cẩn thận nhưng gần xảy ra quá nhiều việc nên lực chú ý của anh đến công ty cũng giảm sút!

Sau khi chuyển mẫu cho Quỳnh Tư, anh mới nhớ tới cả ngày hôm nay anh chưa đến thăm Mộc Mộc vì vậy nhanh chóng lái xe hướng bệnh viện mà đi. Đến bệnh viện, sau khi nghe báo cáo của bác sĩ về Mộc Mộc, anh cũng được biết giờ Mộc Mộc đã ngủ.

“Vậy tôi có thể vào thăm nó không?”

“Được nhưng trước tiên mời anh đi khử độc!: Y tá dẫn Trác Minh Liệt tới phòng khử độc, đồng thời cũng giúp anh lấy một bộ quần áo đã được khử trùng.

Sắc mặt của Mộc Mộc đã tốt hơn rất nhiều Trác Minh Liệt vui mừng sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nó sau đó mới luyến tiếc mà rời khỏi.

Hôm sau Trác Minh Liệt trở lại công ty, trợ lý lập tức lấy tất cả các tư liệu mà anh ta đã cẩn thận điều tra ra, “Tổng tài thật sự không có gì mờ ám hay khác lạ cả nếu có thì cũng chỉ là địa chỉ nơi đăng kí là Bắc Mĩ”

Vào thời điểm này, Trác Minh Liệt đối với khu vực Bắc Mĩ này rất là nhạy cảm. A Quý lại chậm chạp việc đưa tài liệu về Bang Bạch Hồ cho anh, làm cho anh càng thêm hoài nghi.

“Nhưng cũng không thể vì vậy mà hủy bỏ lần hợp tác này, và lại tình hình về hạng mục số ba đã vô cùng cấp bách rồi.”

“Vương Trợ đề ý anh đi thông báo cho bọn họ chuẩn bị một thời gian hợp lý để tôi gấp mặt và chuẩn bị ký hợp đồng đi!” Có thể có một nguồn vốn dồi dào như vậy có lẽ hạng mục số 3 sẽ không có vấn đề gì.

Lúc này Liên Na cũng đưa tài liệu đi vào cô liếc mắt nhìn tài liệu trên bàn của Trác Minh Liệt, trên mặt không khỏi hiện ra một tia cười lạnh.

“Bác Thảm công việc có tiến triển rồi!” Phùng Thiệu Diễm nhận được thông báo của Trác thị, lập tức hưng phấn gọi điện thoại ngay cho Ông Thảm “Trác thị đã bắt đầu nói đến việc kí hợp đồng rồi!”

“Vậy thì thật là thật tốt quá!” Ông Thảm cũng vui vẻ đáp lời, Thảm Từ Quân ngồi bên cạnh đang xem tivi chợt cảnh giác, cô cố gắng lắng nghe tiếng nói từ trong điện thoại nhưng không thể nghe được. Vì vậy chờ khi ông cúp điện thoại, Thảm Từ Quân lập tức hỏi: “Ba có chuyện gì vui vẻ vậy?”

“Đương nhiên là chuyện vui rồi! Thiệu Diễm quả thật là một nhân tài!” Ông Thảm hỏi một đằng, trả lời một nẻo. Thảm Từ Quân nghe thấy cái tên Phùng Thiệu Diễm trong lòng càng lo lắng, nhưng cô lại không dám hỏi gì thêm vì sợ bị hoài nghi hướng chỉ trước đây cô cũng đã đưa một phần tài liệu cho Trác Minh Liệt hi vọng anh ta có thể có chút đầu óc! Đúng vậy, Thảm Từ Quân vốn không hề mất trí nhớ, cô chỉ là cảm thấy tên Phùng Thiệu Diễm kia vào Thảm thị nhất định có một mục đích nào đó mà không muốn cho ai biết, cho nên cô liền nhân cơ hội này giả vờ như bị mất trí nhớ một phần là có thể bảo vệ mình, hai là có thể lấy thêm được tin tức. Ngày đó người giao cho Liên Na tài liệu bí mật cũng chính là cô, nhưng cô lại không hề nghĩ đến phần tài liệu đó có thể không được đưa đến tay của Trác Minh Liệt! Càng làm cho cô không ngờ đến đó là hẳn một người có khuôn mặt của thiên thần mà lòng dạ thì của ác quỷ – Phùng Thiệu Diễm!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Tới Chơi Ngoài Ý Muốn

Cũng may Thẩm Từ Quân cân nhắc tương đối chặt chẽ, qua cuộc điện thoại của cha cô, thì cũng đã giúp biết được mấy phần thông tin, cô phải bắt đầu âm thầm điều tra xem rốt cuộc Phùng Thiếu Diễm đang định làm cái gì.

“Bác Phúc?” Bác Phúc vẫn luôn người phụ ta tốt nhất của cha cô, hầu như chuyện gì ông ấy làm bác đều biết.

“Đại tiểu thư? Sức khỏe của cô thế nào rồi?”

“Bác Phúc tôi không sao. Gần đây công ty có chuyện gì sao?”

“Tất cả mọi chuyện của công ty đều bình thường!”

“Ý của tôi là có chuyện đặc biệt gì không, chẳng hạn như hợp tác?”

“Cái này tôi cũng không rõ lắm, kể từ khi Phùng Thiếu Diễm lên làm CEO tất cả mọi việc như vậy đều do ngày ấy chịu trách nhiệm! Tôi chỉ nghe nói hình như có mối làm ăn hợp tác cùng Trác thị! Nhưng đại tiểu thư cô còn nhớ không, Thẩm thị từng tuyên bố sẽ không hợp tác với Trác thị, không biết vì sao Phùng tiên sinh lại làm như vậy! Nếu để cho Trác thị biết là chúng ta định đoạt lấy hạng mục của bộ họ nhất định thiên hạ sẽ đại loạn mất!”

Thẩm Từ Quân trầm mặc chẳng lẽ tài liệu kia Trác Minh Liệt thật sự không nhận được? Cô cúp điện thoại nhìn đồng hồ đã là tám giờ tối. Cô bấm sang số của Trác Minh Liệt nhưng điện thoại lại bận, ngay cả điện thoại ở phòng làm việc cũng không ai nghe máy.

Rốt cuộc công ty có hợp tác với Trác thị hay không đây? Thẩm Từ Quân nôn nóng ở trong phòng đi qua đi lại, cuối cùng cô quyết định đi tìm Trác Minh Liệt để nói rõ ràng, để cho anh ta không tự dung từ người nhà chuyển thành địch... Nhưng lại không hề ngờ tới cô đi chỉ không công, bất kể là công ty hay nhà riêng thậm chí là nhà cũ Thẩm Từ Quân đều không tìm được Trác Minh Liệt. Anh ta đi nơi nào rồi?

Tiểu Thi và Cầu Cầu cùng đưa tay chống cằm phờ phạc ỉu xiu mà nhìn lẫn nhau.

“Mẹ thật là chán!” Cầu Cầu cau cái mũi nhỏ buồn buồn nói.

“Đúng nha thật chán!” Mẹ con hai người nhìn nhau cùng nói nhảm chán nhưng đúng lúc ấy thì chuông cửa lại vang lên.

“Con đi mở cửa!” Cầu Cầu xung phong nhận việc, chạy nhanh tới trước cửa, mở cửa phòng ra “Chú Minh Liệt!” Nó vui mừng kêu to.

“Cái tiểu gia hỏa này, sao không hỏi là ai rồi mới mở cửa, ngộ nhờ là người xấu thì làm thế nào! Cháu còn phải bảo vệ mẹ!” Trác Minh Liệt ôm nó lên.

“Chú Minh Liệt không phải là người xấu!” Cầu Cầu cười hi hi nói.

Tiểu Thi nhìn thấy là Trác Minh Liệt có chút ngoài ý muốn,

“Sao anh lại tới đây?”

Cô hơi xấu hổ “À, uống trà hay là cà phê?” Cô gãi gãi đầu nói không rõ tiếng.

Trác Minh Liệt nhìn thấy cô lung túng rất muốn cười “Thế nào, không hoan nghênh phải không?” Anh cố làm vẻ nghiêm túc nói...

“Không... Không...” Tiểu Thi lắp bắp vừa nói vừa định xoay người vào nhà pha trà. Nhưng tìm tới tìm lui trong nhà trừ cái chén nhỏ của Cầu Cầu thì trong nhà chỉ có mỗi cái lọ hoa. Bất đắc dĩ cô phải lấy cái ly màu hồng của mình pha cho Trác Minh Liệt một tách trà. Trác Minh Liệt nhận lấy tò mò quan sát một chút lại nhìn Tiểu Thi một chút chợt dịu dàng nở nụ cười. Cười như vậy làm cho người ta cảm thấy thật ấm áp và an tâm. Lúc này anh không phải là một tổng giám đốc cao cao tại thượng mà chỉ đơn thuần là một người chồng người cha giản dị.

Trác Minh Liệt chợt đứng lên giang hai cánh tay dịu dàng ôm lấy Tiểu Thi. Mặc dù không phải là lần đầu tiên nhưng cô vẫn có chút khản trương. Có lẽ do trực giác của phụ nữ cô cảm thấy hình như anh rất mệt mỏi!

“Thế nào?” Cô hỏi.

“Không có gì” Anh ngửi mùi hương trên mái tóc của cô, chậm rãi trả lời.

“Chú Cầu Cầu cũng muốn ôm như vậy” Cầu Cầu phấn khích nhảy lên.

“Cầu Cầu đem mẹ tặng cho chú một lát được không” Trác Minh Liệt nhìn nó nghiêm túc hỏi.

Cầu Cầu nhìn chằm chằm vào ánh mắt sáng lóng lánh kia, không hiểu nhìn Trác Minh Liệt, sau đó im lặng gật đầu một cái, xoay người ngoan ngoan chạy vào phòng khách xem tivi. “Tên tiểu tử này thật đúng là ngoan đấy!” Nhìn bóng đèn nhỏ đi Trác Minh Liệt lại ôm trọn Tiểu Thi vào trong ngực lần nữa, cánh môi dịu dàng dọc theo cổ của cô một đường hôn lên.

“Đừng, Cầu Cầu ở đây!” Tiểu Thi kinh hoảng muốn đẩy anh ra, nhưng Trác Minh Liệt hoàn toàn đắm chìm trong đó liều mạng hôn cô, bàn tay có lực cũng theo váy của cô kéo lên cao! Mặt Tiểu Thi ửng hồng, tim đập loạn nhịp đáp lại anh. Tình cảm như vậy đối với cô mà nói là xa lạ. Bởi vì suốt năm năm trong trí nhớ của cô, Triết Vũ trừ nắm tay cô, hôn cô những thứ khác đều không làm qua. Dưới sự trêu chọc của Trác Minh Liệt nhiệt tình Tiểu Thi cũng được dâng cao. Anh dán vào lỗ tai của cô nhẹ nhàng phu hồi nói: “Anh muốn em” Tay anh chợt ôm chặt cô, Tiểu Thi như chợt tỉnh lại khỏi cơn mê

“Cầu Cầu ở đây!” Cô dùng sức đẩy anh ra.

Chờ đến lúc bọn họ phục hồi tinh thần lại kinh ngạc phát hiện, không biết từ lúc nào Cầu Cầu đã tiến vào, tay nó cầm một móm đồ chơi, mò mịt nhìn chăm chăm Tiểu Thi và Trác Minh Liệt, trong đôi mắt viết đầy dấu hỏi chấm.

“Chú Minh Liệt, tại sao chú lại cắn mẹ còn đánh mẹ nữa?” Cầu Cầu biết mẹ cũng thường cắn nó như vậy nhưng chỉ khi nó không ngoan!

(Cầu Cầu “chú ấy đánh mông mẹ con”)

Mặt của Tiểu Thi lập tức đỏ lên, con trên mặt Trác Minh Liệt thì vạch đen đầy đầu, anh ôm Cầu Cầu lên, nghiêm túc nói với nó: “Đây là biểu hiện khi một người đàn ông yêu một người phụ nữ, hiểu không tiểu tử?” Lời của hắn là nhắm vào Cầu Cầu nhưng ánh mắt vẫn không có rời khỏi Tiểu Thi. Tiểu Thi mặc cỡ, đầu cũng không dám ngẩng lên.

“Này mẹ đánh cháu có phải là nói mẹ cũng yêu cháu đúng không?” Cầu Cầu hỏi.

“Có thể hiểu như vậy!”

Cầu Cầu chỗ hiểu chỗ không gât gât đầu, sau đó từ trên người Trác Minh Liệt chạy xuống, nắm lại tay Trác Minh Liệt rồi cười lớn rồi đi. Hành động của Cầu Cầu làm cho Tiểu Thi phì cười, đứa nhỏ này thật thông minh. Trác Minh Liệt thờ dãi đi tới bên cạnh Cầu Cầu lại nói với nó: Cầu Cầu khi một người đàn ông bày tỏ tình yêu với một người phụ nữ khi đó người khác không thể nhìn a, bao gồm cả cháu!”

Cầu Cầu không để ý tới anh, tự mình chơi với đồng đồ chơi. Tiểu Thi cười đến ngã ở trên ghế sa lon, còn Trác Minh Liệt mặt xạm lại đi phòng tắm.

“Mẹ con có nguyện ý chứa chấp một người không có nhà để về không?” Trác Minh Liệt cố làm ra vẻ đáng thương hỏi, Cầu Cầu lại tò mò nhìn khăn tắm quấn quanh hông của anh, bởi vì có kinh nghiệm lần trước cho nên Trác Minh Liệt quấn khăn tắm thật chặt.

(anh sợ bị khoe hàng miễn phí)

“Đồng ý!” Tiểu Thi biết nhất định là Trác Minh Liệt gặp chuyện gì đó không vui cho nên mới phải đến tới nơi này vì vậy cô cũng bắt đầu đi lấy cho anh ở lại “Nhưng anh chỉ có thể ngủ trên sofa thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: Tiến Hành Hợp Tác

“Mẹ tại sao chú Minh Liệt không thể ngủ cùng với chúng ta? Cầu Cầu hỏi.

“Bởi vì giường chúng ta quá nhỏ” Tiểu Thi cười ha hả.

“Nhưng trước đây chú Triết Vũ có thể mà” lời nói của Cầu Cầu giống như là một quả bom tấn, Tiểu Thi nhất thời lúng túng, sắc mặt của Trác Minh Liệt cũng thay đổi nhưng anh lại không nói gì. Lặng lẽ sờ sờ đầu Cầu Cầu đi vào phòng thay quần áo.

Tâm tình của Trác Minh Liệt thật sự là không tốt nhất là khi biết mình có thể không phải là con trai ruột của cha, anh tìm đến Tiểu Thi là lúc anh cảm giác hỗn loạn chưa từng có anh cảm giác ở bên cô rất áp áp. Nhưng dù sao đi nữa câu nói kia của Cầu Cầu cùng làm anh khó chịu, cho nên anh cũng không thể làm bộ như không có việc gì mà ở lại.

“Trác Minh Liệt..” Tiểu Thi nhìn anh đã mặc quần áo xong nhưng lại muốn đi vì vậy vội vàng giải thích rõ “Chuyện đó không phải như anh nghĩ đâu!”

“Anh hiểu” Trác Minh Liệt nói là hiểu mỉm cười, trước đây cô là bạn gái của người khác thì dù anh có thể tiếp nhận hay không thì quan hệ giữa bọn họ cũng không thể xóa bỏ được!

“Anh chỉ ghé thăm em một chút, giờ anh phải về...Cầu Cầu gấp lại!”

“Trác Minh Liệt...” Tiểu Thi thần thờ, cho đến tận bây giờ cô mới hiểu vị trí của Trác Minh Liệt trong lòng cô quan trọng cỡ nào. Cô thậm chí không anh có một chút hiểu lầm về quá khứ của cô. Cô khoác tay của anh gấp rút nói: “Tôi và Triết Vũ thật sự không có gì cả, anh ấy vẫn luôn coi tôi như em gái, chỉ cần tôi không muốn anh ấy sẽ không bắt ép tôi làm bất cứ chuyện gì!” Nhìn dáng vẻ cô vội vàng mà nghiêm túc, Trác Minh Liệt dùng động tác mở cửa lại.

Tiểu Thi chợt chạy lên trước mặt anh cố gắng nhón chân lên tay với cổ của xuống dùng sức hôn lên, đối với hành động to gan của cô, Trác Minh Liệt lại không có chú ý. Nhìn bộ dáng của anh, Tiểu Thi hôn xong chợt khanh khách mà cười.

“Cái người này, đùa với lửa cẩn thận tự thiêu!” Trác Minh Liệt cười xấu xa .

Hai người cứ như vậy mà không khi lúng túng ban nãy đều tan biến hết. Thật ra thì phòng của Tiểu Thi rất lớn có cả phòng cho khách nhưng khi lần đầu tiên Trác Minh Liệt tới đây, lúc đó do Tiểu Thi muốn dạy dỗ anh nên cố ý để cho anh ngủ ở trên ghế sa lon. Lần này lại khác biệt Tiểu Thi dẫn Trác Minh Liệt đến phòng dành cho khách.

Suốt đêm không nói chuyện.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng Trác Minh Liệt vội chạy đến công ty, hôm nay là ngày hẹn với nhà đầu tư của hạng mục số 3. . . Mở ra điện thoại di động mới phát hiện có mấy cuộc gọi nhờ xa lạ. Trác Minh Liệt gọi lại.

Thẩm Từ Quân vì không tìm được Trác Minh Liệt cho nên gần như cả đêm đều không ngủ được, đến mãi khi trời rạng sáng vừa nhắm mắt được một chút thì tiếng chuông di động lại vang lên, khi cô nhìn thấy là số của Trác Minh Liệt gọi đến thì vô cùng mừng rỡ.

Nhưng là cô vừa ấn nút mở khóa thì bên kia chợt cúp.

“Này!” Trác Minh Liệt dùng tai nghe nghe điện thoại anh rõ ràng thấy điện thoại đã thông nhưng tại sao không âm thanh trả lời.

Vì vậy anh lại gọi lại lần nữa nhưng kết quả vẫn như vậy .

Bên này Thẩm Từ Quân cũng rất là kinh ngạc chẳng lẽ là do điện thoại của cô có vấn đề? Cô không kịp nghĩ nhiều đi ra khỏi phòng. Bất kể như thế nào cô nhất định phải ngăn cản Thẩm thị và Trác thị hợp tác tuyệt đối sẽ không để cho Phùng Thiệu Diễm đạt được mục đích.

Cô đang mở cửa xe nhưng đột nhiên lại cảm thấy có một đôi tay dịu dàng mà ôm chặt lấy cô, lòng của cô lập tức treo lên.

“Thẩm Từ Quân!” Âm thanh của đối phương vang lên ở bên tai cô. Thẩm Từ Quân rợn cả tóc gáy phát hiện người kia lại là Phùng Thiệu Diễm, tại sao hán lại ở đây, đúng là âm hồn bất tán !

“Anh muốn làm gì? Nơi này là nhà tôi!” Thẩm Từ Quân giận dữ.

“Tiểu thư Thẩm Từ Quân đang bị mất trí nhớ mà sáng sớm lại muốn đi đâu đây?” Hôm nay chính là ngày Thẩm thị và Trác thị ký hợp đồng ! Hai tay anh không chế Thẩm Từ Quân đồng thời khởi động xe.

“Phùng Thiệu Diễm! Buông tôi ra!” Thẩm Từ Quân kêu to “Cái đồ tiểu nhân hèn hạ này, anh rốt cuộc muốn làm gì?”

“Tôi muốn mời cô đến nhà tôi ở lại mấy ngày, chờ chúng tôi ký xong hợp đồng rồi tôi sẽ thả cô ra!” Phùng Thiệu Diễm chợt đổi giọng, cả người trở nên âm lãnh vô cùng “Thẩm Từ Quân chỉ bằng cô mà cũng muốn lừa tôi?” Hán đã lấy được điện thoại di động của cô, mở phía sau của điện thoại di động ra để cho Thẩm Từ Quân nhìn rõ ràng nơi đó đã bị cho thêm thứ gì. Thì ra là vì vậy mà cô mới không gọi được cho Trác Minh Liệt.

“Phùng Thiệu Diễm chúng tôi và anh không thù không oán, anh rốt cuộc muốn làm gì?” Thẩm Từ Quân gần như muốn khóc, không biết cái loại ma quỷ này cha tìm được từ nơi nào.

“Không thù không oán?” Hán cười lạnh một cái “Tất cả nguyên nhân đều có kết quả, tất cả kết quả đều có nguyên nhân!”

Thẩm Từ Quân cảm thấy người đàn ông này đã giống như là điên rồi, cô không muốn ở cùng chỗ với anh ta nữa, vì vậy mà cố gắng vùng vẫy thoát ra ngoài . Phùng Thiệu Diễm bị cô chọc giận, đánh cho cô một cái tát khiến cô bất tỉnh.

(PTD vũ phu cứ đợi đấy,)

Tại đại sảnh hội nghị, nơi tổ chức cuộc kí kết hợp đồng của Trác thị . Trác Minh Liệt cẩn thận quan sát đại diện của Dịch Thành phát hiện bọn họ đều là vô cùng trẻ tuổi.

“Các anh đối với hạng mục này có ý kiến gì không?” Trác Minh Liệt hỏi.

“Cùng Trác thị hợp tác vẫn luôn là mục tiêu của chúng tôi! Chúng tôi có kĩ thuật điện tử lớn nhất thế giới nhất định có thể hoàn thành hạng mục này! Chỉ cần Trác thị cho chúng tôi cơ hội hợp tác, chúng tôi nhất định sẽ rất vui vẻ!” Đại diện Dịch Thành nghiêm chỉnh mà nói. Trác Minh Liệt hiểu gật gật đầu “Dù là hợp tác nhưng các anh cũng phải hiểu rõ để khởi công hạng mục số ba này cần ít nhất mười tỷ Đô-la, thực lực này các anh có sao?”

“Trác tổng tài, cái vấn đề này hỏi được hình như không có tiêu chuẩn về chuyên nghiệp, nếu chúng tôi tới cùng ngài nói tự nhiên là có chuẩn bị mà đến!”

“Tốt” Trác Minh Liệt cúi đầu giống như đang nổi lên nghi vấn gì, đột nhiên anh hỏi: “Thẩm thị có gặp qua các anh không?!”

Cái vấn đề này hình như là ngoài dự đoán của đối phương, người kia rõ ràng có chút hốt hoảng nhưng chỉ vờ vờ trong mấy giây anh ta liền khôi phục tinh táo: “Thật ngại, Trác tổng tài chúng tôi không hiểu ngài có ý gì!”

“Không hiểu là tốt nhất!” Mặc dù Trác Minh Liệt nhìn ra bọn họ hốt hoảng nhưng lại cho rằng có lẽ trước đó bọn họ cũng đã gặp Thẩm thị cái cho nên mới chột dạ mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Sự Thật Về Xuất Thân

“Tốt lắm, hôm nay tạm thời nói tới đây. Trong nội bộ chúng tôi còn phải bàn bạc thêm một chút!” Trác Minh Liệt đứng lên.

“Được Trác tổng tài. Chúng tôi chờ tin tốt lành” Người của Dịch Thành cũng chu đáo đáp lễ.

Sau khi nói chuyện với đại diện của Dịch Thành xong, Trác Minh Liệt lập tức xin chỉ thị của Ông Trác triệu tập Hội Đồng Quản Trị để tham thảo ý kiến về cái vấn đề này. Sau đó mới quyết định xem nên ký hay không ký. Nhưng Ông Trác lại nói Hội Đồng Quản Trị tạm thời phải đợi đến ba ngày sau mới có thể tiến hành bởi vì có một số bộ phận đồng sự không ở nội địa vì vậy việc ký hợp đồng cũng lùi lại về sau ba ngày.

“Đáng chết!” Phùng Thiệu Diễm sau khi nghe cấp dưới báo lại xong hung hăng đập một cái vào mặt cái bàn. “Trác Minh Liệt đồ giáo hoạt! Xem mày có thể kiên trì bao lâu!”

“Phùng Thiệu Diễm buông tôi ra!” Thẩm Từ Quân đang bị Phùng Thiệu Diễm giam ở bên trong biệt thự của hắn.

Thiệu Diễm tức giận đằng đằng lên lầu một cước đá cho văng cửa phòng ra. Thẩm Từ Quân nhìn đáng vẻ âm trầm của hắn bị dọa lập tức lặng im.

“Sao lại không nói gì nữa hả ?” Phùng Thiệu Diễm nắm cằm của cô.

“Thả tôi!” Thẩm Từ Quân gằn từng chữ nói.

“Khi hợp đồng còn chưa được kí kết tôi sẽ không thả cô ra! Mà cho dù là ký xong tôi cũng sẽ không dễ dàng buông tha cho cô, tôi không thể để cho cô phá hỏng kế hoạch của tôi! Thẩm Từ Quân cô nhất định phải chết! Muốn trách thì hãy trách cô không đủ thông minh!” Phùng Thiệu Diễm lạnh lùng nhìn cô chăm chăm, trong ánh mắt đen sâu xa chọt đầy lên một ngọn lửa tà mị . . . Hắn đưa ra đôi tay tà tử dọc theo người cô một đường từ cổ xuống phía dưới .

“Anh muốn làm gì?” Thẩm Từ Quân bị dọa đến mức hồn bay phách tán. Hai tay bắt đắc dĩ bị trói sau lưng không làm được việc gì.

“Một người đàn ông vuốt ve một người phụ nữ, cô nói hắn muốn làm gì?” Phùng Thiệu Diễm tháo lỏng áo của Thẩm Từ Quân ra môi mòng từng cái hạ xuống đi lên. “Nếu như tôi nói tôi rất thích cô, cô có tin hay không?” Hắn hỏi.

“Tiểu nhân vô sỉ, anh không phải xứng!” Thẩm Từ Quân phì nhổ hắn. Phùng Thiệu Diễm lạnh nhạt lau đi trong mắt xẹt qua một tia bất đắc dĩ ưu thương.

“Tốt như vậy tôi yên tâm rồi!” Hắn ném cô lên .

“Phùng Thiệu Diễm, nếu như anh dám động đến tôi, tôi sẽ chết cho anh xem!” Thẩm Từ Quân nghi tư lý cái này mà quỷ chẳng lẽ nghĩ cô?

Phùng Thiệu Diễm không nói một lời chỉ tự mình cõ bỏ tây trang. Lộ thân hình bền chắc mà tinh xảo bên trong áo sơ mi trắng. Hắn ta ác đề thân thể cô lại, trêu chọc ngọn đồi cao vút kia.

“Biết không!!! Bất kể tôi đối với cô như thế nào, thì cha của cô cũng đã ngầm cho phép . Bao gồm cả việc cô ở chỗ này của tôi, bởi vì tôi nói với ông là cô yêu tôi nên chúng ta ở chung!”

“Anh hèn hạ! Buông tôi ra!” Thẩm Từ Quân chán ghét nói. . . “Thẩm Từ Quân không cần giả bộ cao quý như vậy, chờ lát nữa tôi nhất định sẽ bắt cô cầu xin tôi!” Hắn đứng lên mỉm cười trên khuôn mặt như đóng băng giống như là một tấm mặt nạ. Lời của hắn làm cho cả người Thẩm Từ Quân run rẩy.

“Thử xem cái này sẽ có cảm giác như thế nào?” Phùng Thiệu Diễm vừa nói vừa lấy lấy ra một ống tiêm “Nghe nói thứ này sẽ làm con người ta mất không chê, không thể điều khiển mình, không biết thử trên người Trâm đại tiểu thư cao quý sẽ như thế nào đây?” Hắn vỗ tay một cái “Hay là nhân lúc cô đang tỉnh táo hãy xem hiểu quả của thuốc này một chút!”

Tiếng vỗ tay vừa dứt mấy người đàn ông dẫn theo một thiếu nữ đi vào. Phùng Thiệu Diễm cầm ống kim lên đâm vào bả vai của cô gái kia, mấy phút sau cô gái kia lập tức hoàn toàn biến thành một người khác. Muốn cô ta làm gì cô ta đều làm theo .

Khi Phùng Thiệu Diễm cầm ống tiêm đi về phía Thẩm Từ Quân , đúng lúc đó cô cũng tự cắn lưỡi mình, cái kết quả này lại nằm ngoài dự đoán của hắn. Hắn giống như nổi điên nắm chặt cằm của cô, cổ đầy hăm rặng của cô ra nhưng đập vào mắt của hắn là máu tươi đã theo khóe miệng của cô chảy ra

Vì Hội Đồng Quản Trị không thể họp ngay nên Trác Minh Liệt tạm gác chuyện của công ty sang một bên, một mình chạy đến bệnh viện thăm Mộc Mộc.

Bác sĩ nói Mộc Mộc khôi phục rất tốt không bao lâu sẽ không phải ở trong phòng chăm sóc đặc biệt này.

“Ba, khi nào Mộc Mộc mới có thể đi ra ngoài?”

“Rất nhanh thôi, con phải kiên nhẫn. ”

“ Mẹ có thể đến thăm con không?”

“Đương nhiên là có thể. Có khi một lát nữa cô ấy sẽ đã tới!”

Mộc Mộc chu cái miệng nhỏ nhắn oán trách nói: “Đến bây giờ vẫn chưa có tới!”

Trác Minh Liệt bắt đầu cười cười, điện thoại di động trên người chợt vang lên.

“Trác tiên sinh ngài bây giờ đang ở đâu? Quỳnh Tư tiên sinh nói có tài liệu muốn đưa cho ngài!”

“Tôi đang ở bệnh viện anh mang tới đây cho tôi!”

Chân tướng cuối cùng đã đến, Trác Minh Liệt nhìn Mộc Mộc, thần kinh toàn thân cũng căng thẳng lên. Năm phút sau, ở ngoài phòng chăm sóc đặc biệt có một người đưa tài liệu đến cũng chính là người làm trước. Trác Minh Liệt đi ra ngoài đón lấy tài liệu trong tay của anh ta. Anh cẩn thận mở ra “Tại sao có thể như vậy? ? Đây coi như là buồn vui đan xen sao?” Phiếu xét nghiệm xác định Mộc Mộc là con ruột của anh, nhưng người cha lâu năm của anh lại không phải, ông trời, ai có thể nói cho anh biết chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

“Ba, ba làm sao vậy?” Mộc Mộc nhìn thấy ba có vẻ khác thường không nhận được nhỏ giọng hỏi.

Trác Minh Liệt nhìn Mộc Mộc trong lòng bị tình cảm hỗn loạn khổng lồ chiếm cứ, anh chợt thật chặt ôm lấy con trai, tâm tình kịch liệt dao động.

“Ba, Mộc Mộc khó thờ” Mộc Mộc kháng nghị.

“Ba,.. ba buông ra một chút” Bé trai trước mặt này chính là con trai ruột của anh. Là bảo bối thất lạc ở cái thế giới này của anh, tại sao lại có thể có người ác độc như vậy ném nó vào trong cô nhi viện ?? Là ai sinh nó ra ? Những nghi vấn liên tiếp dâng lên trong lòng Trác Minh Liệt. Anh ôm con trai tạm thời quên đi bị kịch về thân thế của mình.

“Con trai thật xin lỗi! Thật xin lỗi!” Trác Minh Liệt ôm con trai luôn miệng nói xin lỗi.

“Ba làm việc gì sai sao? Tại sao lại nói xin lỗi..” “ Là ba sai ba nên sớm tìm được Mộc Mộc một chút, như vậy Mộc Mộc cũng sẽ không phải chịu nhiều đau khổ như vậy” Âm thanh của Trác Minh Liệt trầm trầm, đôi mắt bị che bởi một tầng sương mù!

“Mộc Mộc luôn cảm ơn ba đã thu nuôi con” Trời sinh Mộc Mộc đã là một đứa bé rất thấu hiểu lòng người mặc dù không hiểu được tại sao ba lại phải kích động như vậy nhưng nó biết ba đối với nó là tốt nhất!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Mẹ Là Ai

Trác Minh Liệt ôm Mộc Mộc thật chặt vào trong lòng, hận không thể bù đắp hết những yêu thương trong một đêm. Mẹ của con là ai ? Cái nghi vấn này anh vốn đang tự hỏi mình không ngờ Mộc Mộc lại nói: “Là mẹ của Cầu Cầu !”

Lời nói Mộc Mộc giống như một loại ám hiệu khiến Trác Minh Liệt ngừng lại. Tiểu Thi- người phụ nữ thần bí này rốt cuộc là ai? Cô có thể đi vừa đôi giày mà người phụ nữ năm năm trước đã để lại, mà xác suất người phụ nữ ấy là mẹ Mộc Mộc lại rất cao, chẳng lẽ cô chính là mẹ của Mộc Mộc? Nhưng Thẩm Từ Quân lại nói, năm năm trước, người phụ nữ kia có thể là Lâm Thi Ngừ, như vậy Tiểu Thi chính là Lâm Thi Ngừ sao? Nghĩ tới đây anh lập tức gọi điện thoại cho Thẩm Từ Quân , anh muốn tìm hiểu rõ mọi chuyện! Nhưng điện thoại lại không có ai tiếp! Nghe nói cô ta bị thương, nhưng rất nghiêm trọng sao? Anh lại gọi đến phòng tiếp thị của Thẩm thị nhưng họ lại báo đại tiểu thư đi nghỉ phép với CEO mới rồi!

“Thẩm Từ Quân!” Trác Minh Liệt tức giận, cúp điện thoại! Người phụ nữ này luôn vào thời điểm mấu chốt lại xảy ra vấn đề.

Thần thể Mộc Mộc được làm sáng tỏ cũng khiến Trác Minh Liệt được an ủi thêm mặc dù anh còn không rõ chính thân thế của mình. Nhưng bây giờ anh chỉ muốn biết ai là người sinh ra Mộc Mộc và ai là người vứt bỏ con ở Cô Nhi Viện? Trác Minh Liệt gọi điện thoại đến Cô Nhi Viện kết quả viện trưởng lại muốn anh đến đó một chuyến!

“Trác tiên sinh, vì sao đột nhiên anh lại hỏi đến thân thế của Mộc Mộc, theo quy định của chúng tôi, khi nhận nuôi đứa bé, người nhận không thể hỏi đến vấn đề này! Viện trưởng khéo léo nói. . . “Nhưng viện trưởng vấn đề này đối với tôi rất quan trọng! Bởi vì Mộc Mộc là con trai ruột của tôi! Tôi muốn biết là ai là người sinh ra nó!”

Câu nói của Trác Minh Liệt làm cho viện trưởng thất kinh, ba không thể tin vào tai mình nhìn Trác Minh Liệt “Trác tiên sinh, ngài không có nói đùa chứ!”

“Viện trưởng chuyện như vậy làm sao có thể nói đùa !” Trác Minh Liệt nghiêm túc nói.

Viện trưởng trầm ngâm một lát, lặng lẽ đi khỏi phòng làm việc, rồi đi đến kho hồ sơ. Mười phút sau bà ấy ra một tập tài liệu.

“Thật ra khi Mộc Mộc đưa tới đây còn có một số việc tôi chưa nói cho anh, nhưng giờ anh lại là ba ruột của cháu nên tôi sẽ nói cho anh tất cả mọi chuyện!” Viện trưởng mở túi hồ sơ ra và lấy ra một chiếc vòng tay nhỏ . . .

“Đây là thứ đeo trên tay Mộc Mộc khi đó!”

Trác Minh Liệt nhận lấy, vừa nhìn anh giật mình khi phát hiện trên đó có một chữ Lâm. . . “Cho nên chúng tôi đặt tên cho bé là Mộc Mộc, Mộc Mộc hợp lại chính là Lâm! Lúc ấy chúng tôi đoán ba hoặc mẹ nó nhất định là họ Lâm! Bây giờ Trác tiên sinh đã xác định Mộc Mộc là con trai của anh mà câu chuyện trước đó anh cũng không biết thì chữ “Lâm” này nhất định là họ mẹ rồi !”

“Còn có cái này là tài liệu về Mộc Mộc, trong đây có nói về tình trạng và ngày sinh chính xác của Mộc Mộc! Lúc ấy bệnh viện nói đứa bé này bởi vì hô hấp kém mà bị vứt bỏ nhưng tình huống cụ thể như thế nào thì họ cũng không thể biết được!”

Lâm. . . mẹ của đứa bé nếu là họ Lâm, vậy điều mà Thẩm Từ Quân nói. . . ?

“Viện trưởng bà có thể tìm được người đưa Mộc Mộc tới cô nhi viện lúc ấy không?”

“Chuyện này. . . cũng đã năm năm tôi cũng không biết còn có thể tìm được hay không! Tôi sẽ cố hết sức!”

Ra khỏi Cô Nhi Viện, Trác Minh Liệt lại tiếp tục gọi điện thoại cho Thẩm Từ Quân anh cần phải biết cụ thể chi tiết mọi chuyện năm năm trước bao gồm cả cách ăn mặc, kiểu tóc của Lâm Thi Ngừ ngày hôm đó tại quán bar Ngày Chín! Bởi vì khi ở Hongkong phải tìm kiếm Tiểu Thi hơn nửa bản năng của anh cũng không thích Thẩm Từ Quân, cho nên anh không hề hỏi mà người phụ nữ kia cũng không nói. Nhưng điện thoại của Thẩm Từ Quân vẫn không ai bắt máy dù là nghi phép cũng không thể luôn tắt máy như vậy chứ người phụ nữ này cứ như đã hoàn toàn biến mất.

Suốt mấy ngày Trác Minh Liệt hết sức tìm kiếm tất cả tin tức có liên quan đến Mộc Mộc, cho nên hiện giờ anh rất mệt mỏi. Sau khi biết được thân thế của Mộc Mộc, đến ngày thứ ba Cô Nhi Viện báo đã tìm được người đưa Mộc Mộc đến, chuyện này làm cho Trác Minh Liệt mừng rỡ như điên nhưng anh vừa định chạy tới Cô Nhi Viện, thì trợ lý lại báo Hội đồng quản trị đã chuẩn bị xong. Trác Minh Liệt không thể phân thân chỉ có thể dặn dò Cô Nhi Viện chờ anh, anh phải đi họp đã. Nhưng anh hoàn toàn không yên tâm được .

“Các vị chuyện họp tác giữa chúng ta và Dịch Thành các vị có ý kiến gì không?” Trác Minh Liệt đi thẳng vào vấn đề.

“Tổng tài chúng ta đánh cờ thành có hay không, thì cũng nên hiểu rõ thành ý của bọn họ có đủ hay không?”

“Tôi đã điều tra về công ty này, là một công ty rất tốt!”

“Tổng tài người phụ trách của bọn họ có lai lịch như thế nào? Có thể khống chế hạng mục này hay không?”

“Thực lực hùng hậu, dư dả!”

“Tổng tài. . .”

“Đủ rồi! Rốt cuộc các vị muốn nói cái gì? Nếu như các vị không tin tưởng Dịch Thành này như vậy, tôi nhờ các vị tìm một nhà đầu tư tốt hơn . Hạng mục số ba bị đình trệ lâu như vậy sẽ hoàn toàn ảnh hưởng đến tiến triển của kế hoạch A! Tôi biết các vị đều muốn kiếm tiền, đã như vậy tại sao phải tình tình toán chi li!”

Hội trường bỗng rơi vào trầm mặc, qua một lúc lâu mới có người nói: “Chúng tôi tin tưởng năng lực phán đoán của tổng tài, nếu như anh cho là Dịch Thành không có vấn đề gì, vậy thì ký hợp đồng đi!”

Trác Minh Liệt hài lòng gật đầu một cái “Giờ tay biểu quyết đi!”

Mọi người, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh nhất nhất giơ tay lên.

“Toàn bộ phiếu đồng ý!” “Vương Trọng Khiêm soát rồi thông báo cho Dịch Thành chuẩn bị ký hợp đồng!”. Trác Minh Liệt vừa ra khỏi hội trường trực tiếp thẳng chạy xe tới Cô Nhi Viện nhưng viện trưởng lại nói với anh, người kia vì có việc gấp không chờ được nên đi về trước nhưng có để lại địa chỉ.

“Trác tiên sinh, hình như anh rất vội! Chuyện này dù quan trọng nhưng cũng đã qua năm năm, chúng ta cũng cần bàn bạc kỹ hơn, nóng lòng sợ sẽ xảy ra chuyện!” Viện trưởng tốt bụng khuyên can. Trác Minh Liệt cũng biết, mấy ngày nay anh thật sự rất nóng lòng vì vậy thờ phào nhẹ nhõm “Cám ơn viện trưởng đã nhắc nhở! Chỉ là chuyện này Trác Minh Liệt kính xin viện trưởng giữ bí mật cho tôi!” Viện trưởng gật đầu một cái tiễn anh rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Kể Lại Chuyện Cũ

Từ Cô Nhi Viện đi ra ngoài Trác Minh Liệt cũng bớt khản trương hơn anh cắt ki địa chỉ kia đi rồi đi đến bệnh viện. Viện trưởng nói đúng không thể nóng vội dù thế nào đi nữa bây giờ anh cũng đã biết Mộc Mộc là con trai của mình! Nghĩ đến đây anh vội phóng xe đến bệnh viện!

“Trác tiên sinh, tình trạng của Mộc Mộc hiện giờ có thể ra khỏi phòng chăm sóc đặc biệt, ý anh thế nào?” Bác sĩ nói Mộc Mộc có thể ra khỏi phòng chăm sóc đặc biệt!

“Tôi nghĩ nên ở lại một khoảng thời gian nữa đi!” Trác Minh Liệt không muốn Mộc Mộc lại có một chút ngoài ý muốn gì nữa.

“Được thôi”

“Ba con muốn ra ngoài! Con không muốn ở nơi mùi thuốc nặng nề này, mẹ vẫn không thể đến thăm con!” Mộc Mộc khôi phục rất nhanh đã có thể kháng nghị rồi.

“Được được ở thêm một ngày nữa thôi được không?” Trác Minh Liệt thương lượng.

“Được ạ, nhưng chỉ một ngày nữa thôi nhé, chúng ta ngoéo ngón tay” Mộc Mộc đưa ngón út ra Trác Minh Liệt bắt đầu ngoéo với nó.

“Ba mau báo cho mẹ, con muốn mẹ đến thăm con!” Mộc Mộc rất hưng phấn.

“Mộc Mộc, ba hỏi con một vấn đề này, tại sao con lại cảm thấy mẹ của Cầu Cầu là mẹ của con?” Trác Minh Liệt thử thăm dò hỏi.

“Vừa nhìn đã thấy giống!” Mộc Mộc nghịch ngón tay không suy nghĩ mà trả lời ngay.

Trác Minh Liệt cười sờ sờ đầu nhỏ của con trai, từ trước đến nay tình cảm mẹ con luôn có thần giao cách cảm, Mộc Mộc thích Tiểu Thi như vậy chẳng lẽ chính là thần giao cách cảm sao? Có bao nhiêu phần là đúng đây?

Sắc trời dần tối vì không đành lòng để Mộc Mộc ở tại bệnh viện một mình cho nên Trác Minh Liệt cũng muốn ở lại cùng với con nhưng lại bị nó cự tuyệt. . . Hai cha con lưu luyến không rời, trước khi rời đi Trác Minh Liệt đã đồng ý với Mộc Mộc là ngày mai sẽ dẫn Tiểu Thi đến thăm nó.

Một mình trở lại căn nhà vắng ngắt này, cảm giác sợ hãi âm thầm kia lại từ từ xâm chiếm đầu óc anh. Anh lấy điện thoại định gọi cho mẹ. Nhưng người nghe máy lại là ba.

“Alo ai đó ?” Nghe thấy âm thanh quen thuộc của ba, lần đầu tiên trong đời Trác Minh Liệt cảm nhận được một sự xa lạ. Người ba đã sống cùng anh lâu như vậy nhưng lại không phải là ba ruột của anh! Liệu Ông ấy có biết hay không đây? Nếu như ông ấy biết thì tại sao phải ẩn nhẫn lâu như vậy? Nếu như ông ấy không biết thì ngộ nhờ ngày nào đó ông ấy biết được chuyện này thì sẽ có phản ứng gì?

“Ba là con!” Lòng không yên Trác Minh Liệt chợt kêu ba, sự xung hô này hình như anh đã rất lâu không gọi rồi. Giống như kể từ khi anh có trí nhớ. Ba luôn là dặn anh, ở trước mặt người khác anh phải gọi ông là Đồng Sự Trường chỉ khi ở nhà mới có thể gọi ông là ba. Nhưng dần dần ở nhà anh cũng theo thói quen gọi ông là Đồng Sự Trường !

Hiển nhiên ở bên kia đầu điện thoại Ông Trác cũng rất kinh ngạc “Trác Minh Liệt, sao thế?”

“A, mẹ có ở đó không ạ?”

“Trên lầu, tôi cúp trước lát nữa anh gọi lại sau đi!” Ông Trác cảm giác con trai có chút khác thường, cúp điện thoại xong cũng lập tức lên lầu. . .” Minh Liệt tình trạng của Mộc Mộc như thế nào rồi?” Bà Trác vừa nghe nói là con trai lập tức hỏi thăm tình hình của Mộc Mộc.

“Mộc Mộc khôi phục rất tốt, mẹ, có thể Mộc Mộc chính là con trai ruột của con! Mẹ cảm thấy chuyện này có kỳ lạ hay không?” Trác Minh Liệt muốn lợi dụng chuyện này thăm dò ý tứ của bà một chút.

Quả nhiên đầu điện thoại bên kia trầm mặc giống như là đang suy tư cái gì “Nếu như Mộc Mộc thật sự là cháu ruột của chúng ta thì đây chẳng phải là chuyện rất tốt! Chỉ là mẹ của nó là ai?”

Trác Minh Liệt cũng không thể cảm nhận thấy sự khác thường của mẹ vì vậy dỗi dề tài, lại hỏi: “Mẹ con không phải là con của mẹ?”

Bà Trác bị cái vấn đề bất ngờ này làm cho ngạc nhiên: ”Minh Liệt, con có chuyện gì vậy, sao hôm nay lại lạ vậy?” Ông Trác đứng ở bên cạnh Bà Trác cũng là cau mày ”Tiểu tử này có chuyện gì vậy, Có phải vì chuyện của Mộc Mộc mà quá mệt mỏi dẫn đến hồ đồ không?”

“Mẹ không sao, có lẽ là do con quá mệt mỏi, chuyện vừa rồi mẹ đừng nói cho ba!”

Bà Trác lo lắng cúp điện thoại bước chân trầm trọng đi xuống lầu.

“Mẹ con nói những gì ?” Ông Trác hỏi.

“Không nói gì, chỉ là về bệnh tình của Mộc Mộc ” Bà Trác nói lảng sang chuyện khác.

Ông Trác hừ một tiếng đi vào thư phòng.

Bà Trác kéo màn cửa sổ lại chỉ để lại một khoảng không gian đen kịt. Thời gian trôi qua như thời đưa thoáng một cái đã qua 30 năm. Hình như lời nói của Trác Minh Liệt hôm nay chứa đầy hàm ý chẳng lẽ nó biết cái gì sao? Bà Trác rơi vào trầm tư. Điều bí mật này đã chôn giấu ba mươi năm nhưng chỉ có một mình bà biết, nó như một bức tường kín không gió, nhưng lời nói của Trác Minh Liệt hôm nay giống như là một cơn gió mạnh chọc cây mở những thứ kia ra, như vạch mở chuyện cũ đã lâu! Bà Trác đi tới nhà kho tìm đến một bức ảnh cũ, trên đó là hình ảnh của ba người trẻ tuổi họ cười mới vui vẻ làm sao, khoảng thời gian họ ở chung mới vui vẻ làm sao! Nhưng ai có thể ngờ chỉ ba năm ngắn ngủi bọn họ từ những người bạn thân thiết lại có thể trở mặt thành thù! Chính giới tân quý và hắc đạo kiêu hùng cùng xảy ra biến hóa, làm cho khi đó ba mới 16 tuổi chỉ có một lựa chọn duy nhất” Tiểu Chi đã trẻ thế này, mà còn không ngủ à?” Ông Trác nhìn Bà Trác ngồi đó một mình vội dục bà đi nghỉ.

“Tôi đây “Bà Trác hoảng hốt thu đồ lên lầu hai. Bà hi vọng những chuyện kia sẽ qua đi, vì dù sao mọi người tuổi cũng đã cao khó có thể chịu được giải vò nữa .

Ngày thứ hai chính là ngày kí hợp đồng chính thức của Trác thị và Dịch Thành, Trác Minh Liệt là đại diện của công ty. Đại diện của Dịch Thành là CEO của công ty là một người đàn ông trung niên.

Các đại truyền thông liên tiếp đưa tin rầm rộ “Thưa quý vị, hôm nay là ngày hạng mục quan trọng nhất của Trác thị khởi công. Công ty nào là lựa chọn của Trác Thị, mời mọi người theo dõi!”

“Ừm ừm” Ở bên trong phòng của một bệnh viện tư nhân Thẩm Tử Quân bị trói chặt, trong miệng cũng bị đút một thiết bị chữa thương đặc trị. Trong phòng bệnh nhỏ nhoi , cô nhìn tin tức phát sóng trên tivi, trong đôi mắt tràn đầy tuyệt vọng. Muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong đây chính là cảm giác của cô lúc này. Dù thế nào cô cũng không thể ngờ được là mình có thể có ngày hôm nay.

“Bảo bối, bây giờ em cũng phải bắt lực rồi.” Phùng Thiếu Diễm tắt TV đi, đi đến bên cạnh cô.

“Ừm ừm” cô dùng ánh mắt thù hận nhìn hắn.

Phùng Thiếu Diễm vì phòng bị cô sẽ lại tự sát nên nhét chặt trong miệng cô miếng nhúm cao su, chân tay cô cũng bị trói chặt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Chân Tướng Đến Chậm

Hắn tự tay lấy cái nút cao su đó xuống, miệng Thẩm Tử Quân vừa được tự do lập tức mắng to. Nhưng vì lưỡi bị đau nên nói không rõ tiếng.

Phùng Thiếu Diễm giận quá hóa cười, cười không ngừng làm Thẩm Tử Quân dựng cả tóc gáy. Hắn từ từ gần sát khuôn mặt của cô dùng miệng linh xảo ngậm đôi môi đang làm nhảm của cô.

“Ừm ừm” Thẩm Tử Quân liều chết giãy giụa nhưng như thế nào cũng là không có tác dụng, nụ hôn của hắn quá bá đạo. Cái lưỡi dùng sức mà khuấy đều trong miệng của cô, cố gắng xâm nhập cả linh hồn của cô.

“Cầu xin anh...” Khi hắn thỏa mãn buông cô ra, Thẩm Tử Quân bật khóc lên “Cầu xin anh, đừng làm tổn thương ba tôi” mặc dù còn chưa rõ tất cả kế hoạch của hắn nhưng Thẩm Tử Quân có thể hiểu hắn bắt Thẩm thị đầu tư vào Trác thị tuyệt đối không phải là chuyện tốt!

“Tôi... tiểu nô lệ vậy em làm sao để báo đáp tôi đây?” Hắn nâng cằm cô lên, trầm giọng hỏi.

Thẩm Tử Quân khóc như hoa lê dầm mưa nện ngào nói: ”Chỉ cần anh bỏ qua cho Thẩm thị, bỏ qua cho ba tôi, muốn tôi làm cái gì tôi đều có thể!”

“Bao gồm làm nô lệ âm giương cho tôi?” Hắn tà ác nhìn cô đợi câu trả lời của cô.

“Phùng Thiếu Diễm anh là đồ khốn khiếp! Nếu như cha của tôi xảy ra chuyện gì dù có thành ma tôi cũng sẽ không bỏ qua cho anh!” Thẩm Từ Quân không thể nhịn được nữa rớt cuộc tức miệng mắng to lần nữa. . .” Trầm đại tiểu thư cao quý cô muốn cứu Thẩm thị nhưng ngay cả một chút thành ý cũng không có ! Mới có một chút thất bại nho nhỏ mà đã không chịu được rồi sao ?” Hấn cắn răng lòi tóc của cô hung tợn hỏi.

“Cô cho rằng ai cũng có thể làm nô lệ của tôi? Hình như cô còn chưa xứng!” Phùng Thiếu Diễm chợt đẩy cô sang một bên, vùng vằng đi ra ngoài, thần kinh Thẩm Từ Quân đang căng thẳng nhất thời buông lỏng vô lực nằm vật xuống.

Lần này hợp tác cùng Trác Thị, Phùng Thiếu Diễm cũng biết nếu lấp tức bắt tay vào kế hoạch ăn mọn Trác Thị thì Trác Minh Liệt nhất định sẽ trực tiếp phá vỡ Dịch Thành, cho nên mọi kế hoạch đều phải bắt đầu từ từ. Phải đợi cho đến khi Trác Minh Liệt phát hiện ra tất cả nhưng muốn trở tay cũng không kịp nữa.

Khi buổi họp tác kết thúc hoàn toàn Trác Minh Liệt có cảm giác giống như buông được cả một tảng đá lớn xuống, trong lòng nhất thời dễ chịu hơn rất nhiều. Thời gian cuộc họp vừa kết thúc, anh lập tức chuẩn bị đi tìm người năm đó đưa Mộc Mộc đến cô nhi viện. Trước khi đi, anh gọi điện thoại cho Tiểu Thi nói cho cô biết Mộc Mộc đã được ra khỏi phòng chăm sóc đặc biệt và chuyển đến phòng viện thường cho nên cô đã có thể đến thăm nó. Tiểu Thi đồng ý.

Theo địa chỉ trên tờ giấy Trác Minh Liệt đi tới Thiển Xuyên, nơi này thuần nhất mang không khí trong lành của nông thôn nhưng Trác Minh Liệt chẳng có tâm tình thưởng thức, anh chỉ hận không được lập tức tìm ra người kia hỏi rõ ràng chuyện năm đó!

“Xin chào ông, ông khỏe chứ, xin hỏi gia đình này ở nơi nào?” Trác Minh Liệt đi vào trong trấn nhỏ, do không tìm được đường nên chỉ có thể hỏi người. . . Ông cụ kia tiện tay chỉ theo một hướng cho anh, người kia ở trong một ngôi nhà tốt nhất của thị trấn.

Trác Minh Liệt theo hướng dẫn của ông cụ kia quả thật tìm được căn nhà đó, nơi này xem ra cũng không phải là rất giàu có gì nhưng lại có thể có một căn nhà lớn và đất giả như vậy điều này khiến cho người khác không thể không hoài nghi.

“Xin hỏi ngài tìm ai?” Một thiếu nữ tướng mạo thanh tú nữ nhìn thấy Trác Minh Liệt giống như đang tìm người liền đi tới hỏi.

“Tôi tìm Vương bà bà” Trác Minh Liệt chỉ vào trên địa chỉ tờ giấy “Đây là địa chỉ của bà ấy!”

“Bác?” Thiếu nữ kia hình như nhận ra chữ viết vì vậy chạy về phía trong sân, gọi to tên bác. Không bao lâu sau có một người phụ nữ trung niên đi ra, khi bà nhìn thấy Trác Minh Liệt hình như có chút kinh ngạc “Ngài là?”

“Tôi chính là người muốn tìm bà!”

“A, xin hỏi, ngài có quan hệ thế nào với cô nhi đó?” Bà ta có chút phòng bị.

“Vấn đề này bà không phải hỏi nhiều, bà chỉ cần nói hết tất cả mọi thứ bà biết cho tôi là được!” Từ trong lòng ngực Trác Minh Liệt lấy ra một tờ chi phiếu. Bà ta vừa nhìn thấy chi phiếu nhất thời khách khí “Tiên sinh mời vào bên trong!”

“Thật ra thì nói đến cô nhi đó, nó thật đúng là đáng thương! Tôi nhớ vào năm năm trước hôm đó là ngày trực đêm của tôi và một nữ y tá tên là Mary, khi tám giờ tối có một ca tai nạn giao thông nghiêm trọng được đưa vào” nghe đến tai nạn nghiêm trọng Trác Minh Liệt lập tức nghĩ tới Lâm Thi Ngừ.

“Người phụ nữ ấy để lại cho chúng tôi ấn tượng rất sâu đậm vì bộ đồ cô ấy mặc là một bộ váy cưới! Cô ấy được trở đến từ một bệnh viện khác, lúc ấy bệnh viện chúng tôi có một bác sĩ người Canada tên là Jess, người này y thuật tương đối cao nên người đàn ông đưa cô ấy vào lập tức chỉ định anh ta khám, hình như bọn họ cũng quen biết nhau trước! Nhưng cô gái kia bị thương thật sự quá nặng, khi đưa vào cả khuôn mặt hầu như bị hủy hết, xương sườn cũng bị vỡ nát, gãy nghiêm trọng, ngay cả sọ cũng bị tổn thương, cơ hội sống sót gần như bằng không! Người người đàn ông đưa cô ấy bắt ép chúng tôi phải đem toàn lực cấp cứu, Jess không có cách nào chỉ có thể là cố gắng hết sức bình sinh, chúng tôi cứu chữa suốt ba ngày ba đêm mới đòi được mạng của cô ấy từ Quỷ Môn quan đòi về, nhưng lúc này chúng tôi lại phát hiện cô ấy đã có thai được hơn hai tuần, chúng tôi liền báo với người đàn ông kia, và anh ta cũng có vẻ rất ngạc nhiên! Cô ấy nằm trong bệnh viện suốt bảy tháng trong trạng thái hôn mê, người đàn ông kia vốn muốn mang cô ấy đi đến Bắc Mỹ nhưng bởi vì thai nhi lớn lên quá nhanh cho nên chỉ có thể tạm hoãn, cho đến khi vào một ngày trong suốt bảy tháng đó cô ấy bất ngờ tỉnh lại, chúng tôi mới phát hiện đứa bé ra đời nhưng bởi vì không đủ tháng nên bé bị khó thở bắt buộc phải đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt! Và cô gái ấy sau khi sinh đứa bé ra cũng ngay lập tức bị đưa đến Bắc Mỹ, còn đứa bé vì sao lại bị bỏ rơi thì chúng tôi cũng không biết, suốt cả quá trình ngay cả họ và tên của họ chúng tôi cũng không rõ! Ban đầu chúng tôi còn cho là bọn họ là vợ chồng nhưng lại không giống vì người đàn ông ấy luôn dẫn dọ chúng tôi không thể nói cho ai biết về việc này” Bà ta có chút hồi hộp nói.

“Xem ra anh ta cũng cho bà không ít tiền!” Trác Minh Liệt châm chọc hỏi thông qua cuộc nói chuyện với người phụ nữ này rõ ràng anh cũng biết mẹ của Mộc Mộc là Lâm Thi Ngừ! Lại là Lâm Thi Ngừ! Như vậy người phụ nữ năm năm trước ở tại quán bar Ngày Chín nhất định là cô! Tại sao lại là cô ấy! Cái kết quả này đối với Trác Minh Liệt mà nói quả thật là khó, cô gặp tất cả bất hạnh này đều là do anh” Lâm Thi Ngừ tội nọ cô thật sự quá nhiều!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Hàn Ti Nhã Xấu Xa

"Tiên sinh tôi còn nhớ trên người cô gái đó có một thẻ sinh viên không trọn vẹn có một chữ "Thi"! Bà lại bổ sung thêm một câu, câu nói đó làm tất cả nghi vấn trong lòng Trác Minh Liệt đều sáng rõ, lòng anh như bị rơi vào đáy cốc. Trời cao ông thật đúng là biết làm trò đùa. Một người chỉ là vợ anh trong một thời gian ngắn ngủi không thể nghĩ đến sẽ lại là một vấn đề rắc rối như vậy nhưng Tiểu Thi lại đi vừa gầy của Lâm Thi Ngữ, vậy quan hệ giữa Tiểu Thi và Lâm Thi Ngữ là gì, rốt cuộc cô có phải là Lâm Thi Ngữ không ?? Nếu như điều đó là thật Trác Minh Liệt thật sự không thể tưởng tượng nổi! Anh rời khỏi nhà của người phụ nữ kia, Trác Minh Liệt vừa đi thì bà ta cũng gọi người nhà đến thu dọn đồ đạc báo là có chuyện lớn phải dọn đi.

"Bác, không phải bác đã nói mọi chuyện cho người kia rồi mà? Còn có cái gì đáng sợ nữa đâu?" Cô cháu gái hỏi.

"Ài, làm thế nào mà cháu biết ! Tóm lại đừng hỏi về chuyện nàu nữa, sau này nhất định sẽ còn người đến đây tìm để hỏi về chuyện kia, tôi bây giờ đã không còn muốn nói đến nó nữa, cầm số tiền đó và chuyển đi nơi khác thôi!"

"Bác có phải người còn có chuyện gì gạt người ta không?" Cô gái hỏi.

Bà ta vô cùng khó chịu trừng mắt nhìn cô gái một cái rồi xoay người đi vào phòng.

Tiểu Thi theo lời dặn của Trác Minh Liệt nên vừa rạng sáng ngày hôm sau đã đi thăm Mộc Mộc rồi !

"Tiểu thư, cô hãy thay bộ quần áo này!" Y tá đưa đến một bộ đồ màu xanh "Gần đây cô có bị cảm hay không?"

"Không có!" Tiểu Thi nói. . ." Mộc Mộc vừa mới hồi phục nên không thể bị nhiễm khuẩn! Ngay cả bệnh cảm nhỏ cũng có thể là kẻ địch lớn!"

"Cảm ơn cô, tôi sẽ chú ý!"

"Mẹ" Mãi mới được đưa ra phong chăm sóc đặc biệt nên Mộc Mộc đặc biệt vui sướng hiếu động như một chú khỉ con. Biển giường bệnh trở thành sân chơi, ở trên đó gọi tới gọi lui.

"Mộc Mộc chú ý một chút !" Tiểu Thi cười ôm nó đứng lên "Còn vừa mới khỏi bệnh nên cẩn thận một chút nên không ba con sẽ tức giận!"

Ánh mắt của Mộc Mộc nhanh như chớp chuyển "Ba sẽ không tức giận! Mẹ, mẹ là vợ của ba sao? Dĩ nhiên đó nói mẹ phải là vợ của ba thì mới là mẹ của Mộc Mộc được vì vậy mẹ có thể là vợ của ba không?"

(MM khôn kinh a a a bạn yêu bé này lắm lắm)

"?" Tiểu Thi bị lời nói của Mộc Mộc làm cho giật mình "Tiểu tử, con biết vợ là như thế nào sao?" Lời như vậy mà nó cũng dám nói.

"Không biết" Mộc Mộc thành thật trả lời.

"Không biết mà cũng dám nói" Tiểu Thi giận trách "Về sau chuyện như vậy không được nói nữa!"

"Con biết nha, con hiểu rõ" vẫn luôn bị bỏ rơi Tiểu Cầu Cầu rốt cuộc cũng tìm được chỗ xen vào "Con biết vợ là gì nha, vợ là một người phụ nữ mà người đàn ông yêu có thể cắt môi và bóp cổ ấy!" Thấy Cầu Cầu nói ra một câu nói kinh người Tiểu Thi vội buông Mộc Mộc ra bịt chặt miệng nó lại "Tiểu tử tông của tôi ơi, ai dạy con cái đó !"

(ha ha TCC của tôi)

"Chú Minh Liệt nói" Cầu Cầu cúi đầu. . . Tiểu Thi phần hận nghĩ" Trác Minh Liệt thật là cái đồ chỉ biết làm hư trẻ nhỏ!"

Mẹ con ba đang nói chuyện vui vẻ chợt có một vị khách không mời mà đến.

Hàn Ti Nhã biết Trác Minh Liệt không thích mình cho nên tần số tiến công cũng chỉ có độ. Trong khoảng thời gian anh ta và Mộc Mộc làm giải phẫu, cô cố ý không tới. Nghe nói hôm nay Mộc Mộc được chuyển ra ngoài phòng bệnh thường nên cô liền ôm một mục đích không thể cho ai biết mà tới. Bởi vì cô không thích cái tiểu quý cơ trí đó!

"Tiểu thư cô muốn tìm bệnh nhân nào?"

"Trác Mộc Mộc?" Hình như tên là như thế, Trác Mộc Mộc không bằng gọi luôn là chim gõ kiến !(Trác Mộc Điều)

"Tiểu thư hãy đi theo tôi để làm kiểm tra trước!"

"Kiểm tra thế nào?"

"Bây giờ sức khỏe của Mộc Mộc rất yếu, chúng tôi phải phòng ngừa tất cả những sự cố !"

Hàn Ti Nhã vô cùng khinh thường liếc mắt nhìn y tá, tháo chiếc nhẫn trên tay xuống"Đưa cho cô, tôi không cần kiểm tra chứ?"

Cô y tá do dự cô hiểu có lẽ người phụ nữ này đã có chuẩn bị trước mà đến rồi. Suy nghĩ nửa ngày, rốt cuộc cô ta vẫn vút lương tâm đi tiếp nhận chiếc nhẫn ngọc lục bảo.

“Mộc Mộc, di tới thăm cháu a...!” Hàn Ti Nhã chưa vào phòng đã cố ý tỏ ra thân thiết gọi. Mộc Mộc nghe thấy tiếng ba di đáng ghét kia, khinh bỉ mũi nhan lại.

“Mộc Mộc không được như vậy, phải lễ phép với người lớn!” Tiểu Thi giáo dục nó

“A, Tiểu Thi cũng ở đây!” Hàn Ti Nhã làm như rất thân thiết cùng cô.

Tiểu Thi gật gật đầu tượng trưng, nói thật người phụ nữ này ngoại trừ rất xinh đẹp còn những thứ khác đều mang cho người ta cảm giác giả tạo vô cùng. Đến thăm bệnh nhân còn sức nước hoa lỏng như vậy” khụ khụ” Mộc Mộc ho khan Tiểu Thi vội vàng mở cửa sổ ra.

Nhưng Hàn Ti Nhã lại cố giả vờ hồn nhiên không biết “Tiểu Mộc Mộc có khá hơn một chút hay không!” Cô đem môi đỏ mọng lấy lấy tốc độ nhanh nhất hôn vào má Mộc Mộc làm Mộc Mộc kinh hãi.

“Là phụ nữ là không thể tùy tiện cắn người, trừ khi đó là người đàn ông cô rất thích!” Cầu Cầu đến chết vẫn đem ngôn ngữ của Trác Minh Liệt ra nói.

“Di không cắn cậu ấy nhá, hướng chi di thật sự rất thích cậu ấy!” Hàn Ti Nhã bị Cầu Cầu chọc vui.

” Trên miệng cô có độc!” Cầu Cầu chọt nói.

“Cầu Cầu!” Tiểu Thi quát lớn “Tại sao có thể nói chuyện như vậy !”

“Thì ra đây chính là con của cô ? Nhỏ mà đã như vậy, cô cần có nhiều thời gian giáo dục hơn!” Hàn Ti nhã giễu cợt Tiểu Thi.

“Mộc Mộc, miệng của cô có độc, sẽ hại cậu đó!” Cầu Cầu không sợ chết nói .

Mộc Mộc bị dọa sợ, oa oa khóc lớn nên Tiểu Thi vội vàng ôm lấy nó “Mộc Mộc ngoan đó không phải là độc đó là son môi, mỗi bạn gái đều có!”

“Nhưng tại sao mẹ lại không có” Hai mắt đầm lệ Mộc Mộc thật sự nghĩ là mình bị trúng độc, tay nhỏ bé vội muốn chùi chỗ son môi đó đi khiến cho mặt nó giống y mặt mèo.

Hàn Ti Nhã xi mũi coi thường chọt cô ta lại bé Cầu Cầu lên, hôn một cái lên trên gương mặt nó “Có độc, lần này cháu cũng trúng độc!” Cô tranh mãnh nhìn Cầu Cầu, Cầu Cầu ngăn ra chọt đem mặt cọ xát trên bộ ngực của cô ta muốn chùi đi hết màu son đỏ đó. Hàn Ti Nhã quýnh lên vội vàng để Cầu Cầu xuống vội vàng như có ma đuổi mà chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 127: Mộc Mộc Phát Bệnh

Tiểu Thi nhìn hai người bạn nhỏ đều bị biến thành hề thì không khỏi giận dữ. Cái cô Hàn Ti Nhã này thật là quá đáng, ngay cả đứa nhỏ mà cũng bắt nạt!

“Cầu Cầu tới đây, mẹ giúp con lau!” Lau xong dấu đỏ trên mặt Mộc Mộc, Tiểu Thi lại tiếp tục giúp Cầu Cầu lau.

“Mẹ con không thích người phụ nữ kia!” Mộc Mộc già dặn nói. Mặt Tiểu Thi xạm lại, đứa bé không tới năm tuổi làm sao có thể cô chú là người phụ nuac hay đàn ông, nhất định là do Trác Minh Liệt dạy.

“Tớ cũng vậy, không thích cô ta!” Lòng Cầu Cầu đầy căm phẫn, nhớ đến chuyện vừa bị cô ta đùa giốn trong lòng vẫn còn sợ hãi!

“Được rồi, nhưng về sau khi nhìn thấy người lớn các con phải biết lễ phép có biết không? Đứa trẻ nào mà không lễ phép thì người lớn sẽ không thích!”

“Mẹ. Cầu Cầu có phải rất có lễ phép hay không?”

“Đúng vậy, đúng vậy” Tiểu Thi sờ sờ Cầu Cầu đầu.

“Vậy còn con” Mộc Mộc cũng hỏi.

“Con, các con đều lễ phép. Ai thật là không chịu nổi các con!” Tiểu Thi bắt đầu dĩ nhìn nụ cười đầy vui vẻ trên mặt hai con trai, nếu như không có nhiều bất đắc dĩ như vậy cuộc sống cứ mãi như bây giờ thì tốt biết bao nhiêu !

Ba người chơi đùa một lát thì Tiểu Thi phải đi đến cửa hàng bán hoa. Nói đến cái cửa hàng bán hoa đó, ông chủ ở đó cũng thật quá tốt, Tiểu Thi đi lâu như vậy mới trở về nhưng vẫn giữ nguyên chỗ làm cho cô. . . Tiểu Thi cũng không để cho ông ấy thất vọng vì khi ở đồi hoa cô đã học được rất nhiều kinh nghiệm.

Khi Tiểu Thi nhắc tới đồi hoa kia với ông chủ thì ông ấy bị dọa cho giật nảy. Bởi vì đồi hoa đó là đồi hoa lớn nhất châu Á, ông chủ nơi đó trong giới hoa là người rất có tiếng.

Khi Tiểu Thi nghe ông chủ nói thì cũng kinh ngạc bởi vì ông chủ bên kia không hề giống cao nhân mà cậu bé đó chỉ giống như một cậu học sinh trung học, đây chẳng phải là người tài không thể nhìn qua vẻ bề ngoài sao?

Tiểu Thi ở đồi hoa đó học được rất nhiều kinh nghiệm, cách cắm hoa và phương thức để giữ hoa lâu hơn cũng được nâng cao, ông chủ thấy cô thay đổi như vậy cũng thay đổi cách nhìn về cô!

Bận rộn suốt một ngày, sau khi tan việc Tiểu Thi lại dẫn Cầu Cầu đi thăm Mộc Mộc, sau đó về nhà! Nhưng bỗng nhiên Tiểu Thi nhớ ra là đã rất lâu rồi cô chưa đi thăm Thẩm Từ Quân nên muốn gọi điện thoại cho cô ấy để hỏi thăm nhưng kết quả lại không thấy có ai bắt máy! Nghe đồng nghiệp của cô ấy nói thì hiện giờ cô ấy đang đi du lịch cùng với CEO mới. Nhưng trong trí nhớ của cô thì Thẩm Từ Quân có vẻ không mấy yêu thích vị Phùng Thiếu Diễm đó hơn nữa nhìn anh ta cũng không giống người tốt! Vậy nên bây giờ sao có thể bắt người đi du lịch cùng anh ta đây? Hi vọng sẽ không chuyện gì mới xảy ra!

Sau khi Tiểu Thi đi Mộc Mộc đột nhiên cảm thấy không thoải mái, lúc đầu nó còn có thể nhịn được nhưng từ từ lại bắt đầu nôn ra. . . thấy biểu hiện khác thường của Mộc Mộc các bác sĩ lại vội đưa nó vào phòng cấp cứu.

Bởi vì Thiên Xuyên cách nội thành khá xa nên trong vòng một ngày Trác Minh Liệt không thể về kịp chỉ có chạy suốt đến mười giờ đêm điện thoại di động của anh chợt vang, anh vội bấm nút nghe chỉ thấy đầu điện thoại bên kia bác sĩ vô cùng lo lắng gấp gáp nói: "Trác tiên sinh không tốt rồi, Mộc Mộc bệnh phát!" Trác Minh Liệt bất ngờ hoảng hốt vội lái xe sang ven đường.

"Anh lập lại lần nữa Mộc Mộc thế nào?"

"Chúng tôi cũng không rõ rốt cuộc là do nguyên nhân gì mà Mộc Mộc mới chuyển sang phòng bệnh thường lại bị như thế! Cốt tủy cấy vào đột nhiên lại bài xích với cơ thể! Trác tiên sinh chúng tôi hi vọng anh có thể lập tức tới bệnh viện ngay, để chúng tôi có thể báo tin kịp thời cho anh, Mộc Mộc bây giờ rất nguy kịch!"

(đây là lý do vì sao ta nói HTN mặt dày hơn thót về sau sẽ càng dày hơn)

"Không! !" Trác Minh Liệt rống to "Các anh phải cứu con tôi, cứu trở về! Tôi không nhận được tin tức về bệnh lại xấu đi!"

"Được được, Trác tiên sinh xin ngài hãy bình tĩnh chúng tôi sẽ cố gắng hết sức, ngài cũng cố gắng nhanh nhất có thể để trở lại!"

Cúp điện thoại Trác Minh Liệt lập tức run rẩy bấm số điện thoại của Tiểu Thi.

"Tiểu Thi! Nhanh mau đến bệnh viện, Mộc Mộc không ổn!" Trác Minh Liệt nghẹn ngào nói.

"Cái gì?" Điện thoại di động rơi xuống đất, nước mắt Tiểu Thi rơi như mưa "Sẽ không... ban ngày còn tốt tại sao lại có thể xảy ra chuyện được?" Cô ô ô khóc lên vừa khóc vừa tìm quần áo.

"Mẹ mẹ làm sao vậy?" Cầu Cầu thức tỉnh.

"Cầu Cầu, mau, chúng ta đến bệnh viện, Mộc Mộc đã xảy ra chuyện!" Tiểu Thi nghẹn ngào.

"Mộc Mộc bị trúng độc nhất định là do cái cô đó!"

Tiểu Thi im lặng không lên tiếng, lấy bừa một bộ quần áo mặc cho nó, rồi vội dẫn nó ra cửa. Trác Minh Liệt cũng vội vàng nhấc chân ga phóng như bay trên đường cao tốc.

"Mộc Mộc" Tiểu Thi ôm Cầu Cầu vừa vào bệnh viện lập tức gọi tên Mộc Mộc, phòng bệnh của Mộc Mộc không có người nhưng phòng cấp cứu thì đèn sáng choang.

"Bác sĩ, bác sĩ Mộc Mộc ra sao rồi?" Tiểu Thi khóc hỏi.

"Thật xin lỗi tiểu thư, tình hình của đứa bé chúng tôi vẫn đang kiểm tra! Ngày mai sẽ có kết quả!" Cô y tá dịu dàng nói.

"Mộc Mộc" Tiểu Thi ôm Cầu Cầu khóc lên. Trác Minh Liệt dùng tốc độ nhanh nhất để chạy, anh chạy xe giống như chạy đua với tử thần, cố gắng hết sức để về kịp! Nhưng đúng lúc này bỗng nhiên trước mặt của anh xuất hiện một chiếc xe ô tô con vì vậy anh vội phanh xe nhưng vẫn không được hai chiếc xe đâm thẳng vào nhau!

"Con trai con phải chờ ba, nhất định phải chờ ba"

“Nhịp tim 60”

“Huyết áp 50”

“Chuẩn bị điện giật!”

Trác Minh Liệt đang hôn mê chợt bị một lực lớn ép lại lập tức tỉnh dậy, anh vội ngồi vịn mình bò dậy, bác sĩ vừa định ngăn động tác của anh lại bị anh nắm chặt tay, lông mày nhíu lại hỏi: ” Đây là nơi nào?”

“Bệnh viện”

“Nơi nào bệnh viện?” Trác Minh Liệt gầm thét.

Bác sĩ nom nớp lo sợ nói ra tên của bệnh viện, đúng là ông trời phù hộ anh được đưa đến đúng nơi con trai đang chữa trị.

“Mau dẫn tôi đến chỗ Mộc Mộc!” bộ mặt anh đầy máu nắm lấy quần áo của bác sĩ.

“Ai là Mộc Mộc?”

“Mộc Mộc chính bệnh nhân bị máu trắng, cũng đang cấp cứu cấp cứu !” Bên cạnh một bác sĩ tập sự trả lời.

“VẬY CÔ DẪN ANH TA ĐI ĐI” chưa từng gặp bệnh nhân nào khỏe mạnh như thế, bị tai nạn xe, ý thức cũng mất mà khi tỉnh lại vẫn có thể chạy khắp nơi.

Vẫn luôn đứng ở cửa phòng cấp cứu của Mộc Mộc, Tiểu Thi vừa nhìn thấy Trác Minh Liệt máu me đầy người bị dọa sợ khóc thành tiếng.

“Đừng khóc!” Trác Minh Liệt cố gắng hết sức hạ thấp âm thanh “Mộc Mộc sao rồi?”

“Đang cấp cứu anh làm sao vậy? Sao lại chảy máu nhiều như thế?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Chỉ Như Mành Treo Chuông

” Anh không sao” Trác Minh Liệt vừa nói không có việc gì nhưng đầu lai choáng váng hoa cả mắt.

“Minh Liệt!” Tiểu Thi nắm chặt tay Trác Minh Liệt, nước mắt rơi không ngừng “Tại sao anh lại bị vậy?”

“Anh vội muốn đến chỗ Mộc Mộc nên bị ngã một chút” Do mất máu nên giọng của Trác Minh Liệt cũng không ổn.

“Thật xin lỗi thật xin lỗi là em chăm sóc Mộc Mộc không tốt” Tiểu Thi vừa khóc vừa nói lời xin lỗi với Trác Minh Liệt.

“Chú Minh Liệt mặc kệ mẹ đi, chuyện này nhất định là do cái cô kia” Cầu Cầu cũng kéo áo Trác Minh Liệt khóc lớn.

Trác Minh Liệt nhìn Tiểu Thi đến mức sưng đỏ cả hai mắt lòng cũng rất đau, anh làm sao có thể trách cô chứ ! Cái này nhỏ nhỏ phụ nữ có lẽ chính là cá kinh nghiệm thiên tân vạn khổ sinh hạ Mộc Mộc người của nhà!

“Không khóc, em và Cầu Cầu đừng khóc, nhất định Mộc Mộc sẽ không có chuyện gì chúng ta phải tin tưởng vào con!” Trác Minh Liệt ôm chặt Tiểu Thi vào trong ngực, vỗ lưng của cô “Mộc Mộc nhất định không có việc gì!”

Tìm Tiểu Thi đau như bị đao cắt, mặc dù Mộc Mộc và cô không có bất kỳ quan hệ máu mủ nào nhưng tình cảm của cô đối với nó cũng y nguyên như tình cảm của Mộc Mộc đối với cô. Vào giờ phút này biết Mộc Mộc nguy kịch, trái tim cô như bị khoét đi một lỗ hổng lớn. Mặc dù Trác Minh Liệt tìm đủ mọi cách an ủi cô nhưng vẫn không thể ao chế được bi thương trong lòng. . . Nhất định là do cô đem vi khuẩn (virus) nào đó vào phòng Mộc Mộc hoặc là không chú ý đến nó, để cho nó không cẩn thận tiếp xúc vào thứ gì, tóm lại đều là lỗi của cô!

“Tiểu Thi em đừng khóc nữa? Em là mẹ của Mộc Mộc ! Mẹ chính là Thượng Đế của con, em hãy nghe cho kỹ Mộc Mộc nhất định không có việc gì!” Trác Minh Liệt nâng cánh tay đầm máu của mình lau đi những giọt nước mắt của cô nhưng hai mắt của chính anh cũng cay cay, cũng đỏ hồng. Anh vừa mới tìm được con trai của mình, đứa bé đó đã chịu quá nhiều đau khổ ở Cô nhi viện, anh còn chưa bù đắp được gì cho con, chẳng lẽ nó đã lại bỏ anh đi ” Em không phải mẹ của Mộc Mộc, em không xứng, là em không chăm sóc tốt cho nó!” Tiểu Thi đem cả mặt vùi vào trong mái tóc, trong lòng bàn tay Trác Minh Liệt cảm giác được nước mắt của cô càng ngày rơi càng nhiều, tràn ra khỏi đó.

“Đù rồi!” Trác Minh Liệt chột quát lên hai tay nắm chặt bả vai của Tiểu Thi “Em là mẹ của Mộc Mộc! Em biết không Mộc Mộc rất thích em! Khi nó bị bệnh tỉnh lại người đầu tiên nó muốn gặp là em! Tại sao trong giây phút này em có thể nói những lời nói như vậy! Mộc Mộc ở bên trong sẽ nghĩ sao!”

“Cầu xin anh, em cầu xin anh đừng nói nữa!” Tiểu Thi ngồi xổm xuống “Nếu như có thể lựa chọn em tình nguyện lấy mạng của mình thay cho Mộc Mộc”

“Tiểu Thi, lòng của em anh hiểu, anh và em đều đau như nhau, vì vậy chúng ta hãy cùng nhau chờ kết quả nhưng trước lúc đó đừng tự tạo áp lực cho mình, được không em?” Trác Minh Liệt dịu dàng lau đi nước mắt của Tiểu Thi, thâm tình nhìn cô!

Tiếng khóc của Tiểu Thi ngừng lại nhìn người đàn ông bên cạnh mình lòng không khỏi nhói đau. . Người đàn ông này giống như là một ngọn núi của cô, cho dù là trời có sập xuống cũng sẽ thay cô đỡ lấy. Cô im lặng cúi đầu vào ngực của anh, lắng nghe nhịp tim mãnh liệt kia . Cô suy nghĩ nhiều cũng cố an ủi anh một chút nhưng cô không nói ra, cô sợ vừa lên tiếng nước mắt sẽ lại rơi . Hai người cứ như vậy mà ôm nhau , hai trái tim sát lại với nhau như hoa một nhịp đập vì vậy mà tạo nên một thế giới vì có tình yêu mà trở lên vững chắc. Bọn họ từng giây từng phút, chờ kết quả, chờ đợi kỳ tích xảy ra.

Đột nhiên phòng cấp cứu cửa mở ra Tiểu Thi, Cầu Cầu và Trác Minh Liệt vội chạy lại.

“Bác sĩ tình hình ra sao rồi?”

“Anh chị ai là cha mẹ của đứa bé?” Giọng bác sĩ trầm trọng, lòng của Trác Minh Liệt đột nhiên chìm xuống đáy cốc.

“Tôi là ba của bé”

“Thật xin lỗi, Trác tiên sinh , chúng tôi đến báo cho ngài biết, tình hình của con trai ngài rất nguy kịch, suốt từ buổi tối đến bây giờ mà đứa bé không tỉnh lại lần nào!”

“Không ” Tiểu Thi nắm tay bác sĩ “Van cầu ngài, bác sĩ làm ơn hay cứu cứu lấy Mộc Mộc!”

“Tiểu thư, cô không cần như vậy, chúng tôi cũng không hi vọng có ngày hôm nay”

Hai mắt Trác Minh Liệt sưng đỏ , anh run rẩy mà đón nhận thông báo về con trai.

“Trác Minh Liệt!” Tiểu Thi biết sự ảm đạm của anh đã đến cực hạn cô đang tay vòng chắc hông của anh, dùng sức ôm anh run giọng nói: ” Anh đừng vội thất vọng, đó chỉ là thông báo nguy kịch mà thôi nhất định sẽ có kỳ tích ! Vừa rồi anh còn nói với em là phải tin tưởng Mộc Mộc mà”

Trác Minh Liệt im lặng cúi xuống, hai cánh tay cũng buông thõng “Tiểu Thi, em biết không Mộc Mộc là con trai ruột của anh!” Trác Minh Liệt nhẹ nhàng nói ra, giọng nói như vô lực bất đắc dĩ khổ sở thậm chí là tức giận! Tiểu Thi từ từ buông lỏng tay ra, cô khó có thể tin nhìn anh “Trác Minh Liệt anh nói thật sao?”

Trác Minh Liệt khổ sở gật đầu một cái, anh đã không còn đủ hơi sức để nói chuyện.

Tiểu Thi thất hồn lạc phách lui về sau một bước, tất cả ý nghĩ trong đầu bỗng nhiên biến mất, cả đầu trống rỗng, miệng tự lẩm bẩm: ” Tại sao có thể như vậy?” Mộc Mộc lại có thể là con trai ruột của Trác Minh Liệt!

“Anh cũng mới biết, cho nên anh vốn định sẽ bù đắp lại toàn bộ tình cảm lại cho nó” Trác Minh Liệt khổ sở cúi đầu.

Hai người đều không nói chuyện, Cầu Cầu ngoan ngoãn đứng bên cạnh mẹ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đều là nước mắt.

“Mẹ, chú mọi người đừng khóc nữa, Mộc Mộc đã đồng ý con là cậu ấy sẽ hồi phục thật tốt, để cùng chú Minh Liệt đến nhà con tắm chung mà, nhất định cậu ấy sẽ không quên!”

Câu nói của Cầu Cầu càng làm cho lòng người thêm chua xót, nó còn nhỏ đã hiểu rõ cái gì là sinh ly tử biệt đâu.

” Hay là chúng ta vào thăm cậu ấy một chút, để mẹ kể chuyện cho cậu ấy nghe , có khi điều ấy lại giúp ích cho Mộc Mộc!” Cầu Cầu đề nghị!

Đúng lúc ấy thì tất cả các bác sĩ trong phòng cấp cứu đều đi ra, Trác Minh Liệt đã không còn ôm bất kỳ hy vọng gì.

“Trác tiên sinh, sau suốt một đêm cố gắng hết sức tình trạng của Mộc Mộc cũng đã ổn định nhưng trước tối nay nếu bé tỉnh lại được thì tất cả sẽ qua!” Bác sĩ đồng tình nhìn Trác Minh Liệt và Tiểu Thi, hi vọng lời của mình có thể cho mang đến cho bọn họ một tia hi vọng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Tình Thương Của Cha Như Núi

” Nếu như vẫn chưa tỉnh lại thì sao?” Trác Minh Liệt hỏi. Nhưng bác sĩ không trả lời lại, nói với Tiểu Thi: ” Bây giờ anh chị có thể đi khử trùng, rồi vào thăm bé!”

Tiểu Thi kéo Trác Minh Liệt và Cầu Cầu đi vào phòng khử trùng.

Trác Minh Liệt vừa vào phòng thấy khuôn mặt trắng bệch của Mộc Mộc, đưa bé này mới chỉ ba tuổi thôi, lòng không nhìn được ghen ngào. Anh nắm tay Tiểu Thi thật chặt, làm tay cô bị đau. Nhưng trong lòng của anh đau đớn đã nâng lên mức nào!

“Mộc Mộc, là ba” Chỉ một câu nói thôi mà Trác Minh Liệt mãi mới nói được ra, Tiểu Thi nghe anh nói, nước mắt rơi như mưa.” Con trai, con biết không con không phải là cô nhi, con là con trai của ba! Thật sự xin lỗi con, để một mình con ở nơi đó lâu như vậy, ba đã từng nói, bất kể con như thế nào bà cũng sẽ cứu con nhưng ba vô dụng” Trác Minh Liệt hôn bàn tay nhỏ bé của Mộc Mộc có lẽ đã nói không ra lời.” Con trai, chúng ta vừa mới gặp nhau, ba còn chưa dẫn con đi chơi công viên, còn chưa dẫn con đi tìm mẹ ruột, Mộc Mộc, con trai, con phải dũng cảm lên biết không ? Hãy mau tỉnh lại” Trác Minh Liệt cúi đầu xuống, Tiểu Thi không nhìn thấy vẻ mặt của anh.

“Mộc Mộc” Cầu Cầu nhìn hai mắt Mộc Mộc nhắm chặt, sắc mặt tái nhợt, cũng ô ô khóc lên “Cậu không nên tham ngủ nữa. Mẹ nói tham ngủ không phải là đứa bé ngoan, cậu mau dậy đi, chúng ta cùng đi nhà trẻ, tôi có thể đem mẹ tặng cho cậu, cầu xin cậu đừng ngủ nữa” Cầu Cầu chân thành nhìn Mộc Mộc, vừa khóc vừa nói. . . Tiểu Thi thật sự không khinh nên được cảm xúc, xoay đầu đi, tối nay hình như cô đã đem nước mắt cả đời ra để khóc rồi.

Sau suốt một khoảng thời gian dài, ba người đắm nước mắt nhìn nhau nhưng không ai khóc vì trời sáng rồi. Bọn họ đang đợi kỳ tích, hi vọng nó có thể giống như ánh mặt trời mới lên này, xua tan đi tất cả lo lắng và bi thương.

Tiểu Thi nhìn đồng hồ đeo tay một cái, đã mười giờ sáng rồi !

Cả người Trác Minh Liệt đầy vết máu, mùi máu tan mát ra xung quanh, cả căn phòng mùi thuốc sát trùng nồng lặc nhưng vẫn thoang thoang mùi máu tanh. Tiểu Thi đau lòng nhìn anh nhưng lại không biết nói cái gì. Cô biết bệnh tình của Mộc Mộc, làm cho ngay cả anh cũng không biết nên làm như thế nào!

Mười hai giờ, mặt trời nhô lên cao, ánh nắng xuyên qua rèm cửa sổ màu trắng của phòng bệnh rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộc Mộc, mặt của nó trầm tĩnh một cách đáng sợ!

14 giờ, mặt trời ngã về tây, mặt Trác Minh Liệt không thay đổi nhưng ánh mặt của anh lại ẩn chứa một nỗi bi thương khó nhận ra!

16 giờ, mặt trời chiều ngã về tây, Cầu Cầu buồn ngủ, Trác Minh Liệt tuyệt vọng cúi đầu vào bóng dáng của mình!

17 giờ, anh nắm chặt quả đấm, ánh mặt trời từ khi xuất hiện cho đến khi biến mất giống như chỉ có mấy giây ngắn ngủn. . . Thế giới trong nháy mắt lại khôi phục màu đen tối, vậy mà Mộc Mộc, ngay cả chút dấu hiệu tỉnh lại cũng không có!

” Minh Liệt” Tiểu Thi cũng không dám đọc hai chữ này lên. Lại không dám đối mặt với cái kết quả này.

Trác Minh Liệt trầm trọng, khoát tay áo, chán nản ngồi xuống. Bác sĩ và y tá tiến vào, khuôn mặt bọn họ cũng nặng nề” Trác tiên sinh”

Khi Y tá định đẩy giường bệnh của Mộc Mộc ra ngoài .

Thì “Không cho cô mang cậu ấy đi, các người cũng là người xấu!” Như ở trong mộng vừa tỉnh lại. Cầu Cầu chợt phát hoảng, cuống loạng kéo Mộc Mộc lại, không cho phép người khác đụng vào nó “Cậu ấy đã đồng ý cùng tôi đi nhà trẻ “

Cầu Cầu thoát khỏi Tiểu Thi, bò đến chỗ của Mộc Mộc, cả người ôm chặt lấy Mộc Mộc, giống như là ôm món đồ chơi yêu thích “Mộc Mộc, cậu mau tỉnh lại, bọn họ muốn dẫn cậu đi!”

Nhìn hành động trẻ con của Cầu Cầu, làm cho tất cả trái tim của mọi người ở đây tan nát nhưng chỉ Cầu Cầu biết đó là lời hứa của Mộc Mộc với nó.

Giây phút này giống như có tất cả các vị thần giúp sức! Có lẽ là do tình cảm thiêng liêng của Trác Minh Liệt làm cảm động trời xanh, hay có lẽ là hành động trẻ con của Cầu Cầu làm cảm động các vị trư thần, hay là sự thành kính của Tiểu Thi khiến ngay cả vị Tử Thần cũng xúc động theo ! Khi tích xảy ra, Mộc Mộc từ từ mở mắt!

“Cầu Cầu cậu không cần đè ép tớ” Âm thanh khàn khàn giống như tiếng sấm làm cho Cầu Cầu giật mình, mất đi cả năng lực biểu đạt ngôn ngữ!

“Cầu Cầu!” Tiểu Thi ôm lấy Cầu Cầu để sang một bên, sau đó há miệng run rẩy nắm lấy của Mộc Mộc “Mộc Mộc, là mẹ! Con đã tỉnh lại phải không? Mộc Mộc”

“Mẹ” Môi nó khô khốc, cổ gồng đóng mở, khó khăn phát ra câu nói này, Tiểu Thi run rẩy, vì vui sướng mà phát khóc, Trác Minh Liệt quỳ sụp trước giường bệnh “Mộc Mộc, cảm ơn con đã cho ba cơ hội!”

“Ba, vừa rồi Mộc Mộc thật là đau”

”Mộc Mộc ngoan, con ngoan của ba” Trác Minh Liệt nghẹn ngào, thần kinh căng thẳng cuối cùng cũng được buông lỏng, anh thật sự vui mừng, thờ phào nhẹ nhõm hơn khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai một cái.

“Trác tiên sinh, chúc mừng anh! Mộc Mộc đã thoát khỏi nguy hiểm, bây giờ chúng sẽ dẫn bé đi kiểm tra toàn diện!”

“Được ” Trác Minh Liệt cố gắng chống đỡ.

“Mẹ, bọn họ muốn dẫn Mộc Mộc đi đâu ” Cầu Cầu vẫn lo lắng người khác sẽ mang Mộc Mộc đi.

“Cầu Cầu không có việc gì. Họ là bác sĩ, họ sẽ dẫn Mộc Mộc đi làm kiểm tra!” Tiểu Thi an ủi Cầu Cầu. Nó hiểu ra chuyện, gật gật đầu, thở dài. Tiểu Thi nhạy cảm, cảm thấy con trai có một tí mất mát!

Khi bác sĩ dẫn Mộc Mộc đi, Trác Minh Liệt đột nhiên cảm thấy toàn thân mệt mỏi rồi dường như không đứng nổi, anh vịn vào Tiểu Thi. ” Tiểu Thi, anh...” lời nói con chưa dứt, cả người 1m8 của anh đổ thẳng lên người Tiểu Thi.

” Minh Liệt!” Tiểu Thi gấp, kêu to “Bác sĩ, bác sĩ mau cứu người !”

“Lượng huyết áp”

“Nhịp tim”

“Bệnh nhân mất máu quá nhiều, xương ống chân trái có vết rách! Thật sự là kỳ lạ, tối hôm qua nhìn anh ta như vậy, còn tưởng là không bị thương !” Bác sĩ cấp cứu vừa cố định lại xương cho Trác Minh Liệt, vừa nói thầm

” Tôi hôm qua, con trai anh ta cấp cứu thiếu chút nữa là mất mạng” Trợ lý bác sĩ chậm rãi nói ” Anh ta và vợ của anh ta đã khóc ở ngoài phòng đang cấp cứu thật lâu, thật là quá cảm động ! Tình thương của cha thật là vĩ đại, khi trở về nhà tôi nhất định phải hiếu kính cha thật tốt”

Bác sĩ cấp cứu không nhìn được nhìn anh ta một cái, ý bảo anh ta im lặng!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Đổi Trắng Thay Đen

Một giờ sau ca cấp cứu của Trác Minh Liệt kết thúc!

“Chồng cô tạm thời không có việc gì! Chỉ có chút nứt xương nhỏ thôi!” Y tá đẩy giường cuac Trác Minh Liệt ra.

“Cám ơn trời đất! Cám ơn bác sĩ!” Tiểu Thi không ngừng nói cám ơn.

“Được rồi, cô có thể vào thăm anh ấy một chút!”

Tiểu Thi vừa đi vào phòng bệnh thì vị khách không mời kia lại đến. Hàn Ti Nhã người phụ nữ này cứ như thời tiết bất ngờ mà tờ.

“Trác Minh Liệt, anh làm em sợ muốn chết, hôm qua khi nhìn thấy xe anh, em đã luôn tìm kiếm anh, anh bị thương ra sao?”

“Tiểu thư! Anh ấy vẫn đang ngủ mê man, không nghe được lời nói của cô đâu!” Tiểu Thi không khách sáo nói.

“Sao cô cũng ở nơi này ?” Hàn Ti Nhã khinh miệt nhìn Tiểu Thi “Cô đúng là loại người không có mắt nhìn, suốt ngày mang theo con riêng đến gặp Trác Minh Liệt, anh ấy không cần mặt mũi nhưng tôi cần! Tôi mới là vị hôn thê của anh ấy, tháng sau chúng tôi sẽ kết hôn rồi!”

“Cô là vị hôn thê của anh ấy thì sao? Vị hôn thê thì ngon sao? Tháng sau kết hôn, tốt, tôi chúc hai vị bách niên giai lão, sớm sinh quý tử!” Tiểu Thi miệng thì nói luôn mồm nhưng trong lòng lại đau . Đúng nha người tta mới là vị hôn thê chân chính, còn cô thì là cái gì ? Hàn Ti Nhã ôm hai tay trước ngực “Sao tôi nghe lời của cô chưa vậy?”

“Là cô nghĩ quá nhiều rồi, tôi không thích vị chua, có khi chỉ có có thích vị đó, uống dấm nhiều không tốt cho sức khỏe đâu! Được rồi, tôi với cô đừng tranh cãi nữa, Trác Minh Liệt còn đang nghỉ ngơi!” Tiểu Thi vung tay lên, không để cho cô ta nói tiếp. . .

” Cô” Hàn Ti Nhã tức giận.

“Cô đừng đến thăm chú Minh Liệt nữa, cô là người xấu, cô đến thăm Mộc Mộc, thì Mộc Mộc chút nữa đã chết vì cô, giờ cô lại đến thăm chú, cô định

hại chết chú ấy sao ??” Tiếng nói non nớt của Cầu Cầu vang lên, Hàn Ti Nhã vỗ đã tức giận lại nghe Cầu Cầu nói vậy càng thêm đổ dầu vào lửa, cô ta đưa tay lên tát một phát vào má của Cầu Cầu, làm Cầu Cầu oa khóc . Tiểu Thi nhìn thấy con trai bị đánh, quả thật giống như phát điên lấy tốc độ nhanh nhất đánh thẳng vào má Hàn Ti Nhã một cái, sau đó không đợi cô ta phản ứng một cái tát nữa lại tới. Hai bàn tay liên tục đánh, Hàn Ti Nhã không thể nhận biết được phương hướng.

” Đây là lỗi do cô đánh con trai tôi. Một người lớn mà lại đi chấp nhặt với trẻ con , cô nên xem lại tư chất của mình đi! Hàn tiểu thư, xin cô hãy biết tự trọng!”

“Tiểu Thi cô lại dám đánh tôi! Tốt, cô hãy chờ mà làm việc với luật sư của tôi! Bây giờ tôi lấy thân phận là vị hôn thê của Trác Minh Liệt mời cô lập tức đi khỏi đây!”

“Vị hôn thê? Xin hỏi cô là vị hôn thê gì? Cô có cái gì làm chứng có? Trác Minh Liệt là bạn tốt của tôi, tại sao tôi không thể tới thăm anh ấy!”

Hàn Ti Nhã tức giận lại muốn đánh Tiểu Thi nhưng chưa kịp đánh thì y ta lại tiến vào. . .” Các cô đến đây để thăm bệnh nhân hay là đến đây để đánh nhau vậy? Các cô nghĩ bệnh viện là nơi nào? Bây giờ mời các cô đi ra ngoài, bệnh nhân bị thương cần nghỉ ngơi!” Y tá đuổi Tiểu Thi ra khỏi phòng bệnh của Trác Minh Liệt, Hàn Ti Nhã chợt nhận ra cô y tá kia, nét mặt lập tức thay đổi, dùng hết sức để đuổi Cầu Cầu và Tiểu Thi ra ngoài.

“Phụ nữ xấu!” Cầu Cầu hung hăng nhìn về phía Hàn Ti Nhã làm mặt quỷ “Chờ ba tôi tới nhất định ông ấy sẽ báo thù cho tôi!” Khoảng thời gian này, Cầu Cầu nhìn thấy tình cảm của Trác Minh Liệt đối với Mộc Mộc làm cho nó rất cảm động, giờ đây Cầu Cầu mới hiểu rõ ba là món quà vô giá đến mức nào nhưng đáng tiếc nó lại không có. Chú Triết Vũ và chú Minh Liệt đều chỉ là chú thôi không ai trong đó là ba nó cả. Mẹ đã từng nói mỗi đứa bé đều là thiên sứ, đều cho cha có mẹ nhưng tại sao nó cũng là thiên sứ mà lại chỉ có mẹ thôi. Mặc dù nó cũng không thêm để ý chia sẻ mẹ với Mộc Mộc bởi vì hình như bây giờ mẹ có vẻ thích Mộc Mộc hơn, Cầu Cầu nhảy cảm mà yếu ớt cẩn thận phòng bị cẩn thận không muốn để cho người khác biết được tâm sự của mình.

“Mẹ” Bọn họ từ bệnh viện đi ra chỉ có thể bắt đắc đi về nhà. Trên đường về nhà Cầu Cầu muốn nói lại thôi.

Chỉ qua một thời gian ngắn ngủi mà xảy ra không biết bao nhiêu chuyện cảm xúc của Tiểu Thi vẫn còn chưa không yên vì vậy cũng không để ý đến câu chuyện của Cầu Cầu chỉ cố kéo nó đi mau về phía trước.

“Mẹ” Cầu Cầu gọi một tiếng, Tiểu Thi mới phục hồi tinh thần lại “Cầu Cầu sao thế?”

“Cầu Cầu cũng muốn có ba như ba của Mộc Mộc, ba của cậu ấy đối với cậu ấy thật tốt, Cầu Cầu cũng muốn” Cầu Cầu vừa nói chuyện, đôi mắt to đã tràn đầy tràn nước mắt, đó là sự khao khát đến mức nào!

Tiểu Thi đau lòng kéo nó vào trong ngực, ba Cầu Cầu là ai ? Cô cũng không biết, Cầu Cầu là do Triết Vũ nhận nuôi, chỉ có Triết Vũ mới biết thân thế của nó nhưng bây giờ Triết Vũ lại mất tích!

“Con muốn một người ba như chú Minh Liệt ” Cầu Cầu ôm Tiểu Thi, dứt quãng nói.

“Cầu Cầu ngoan, mẹ sẽ cố gắng giúp con tìm được ba có được hay không? Bây giờ con đừng khóc, Cầu Cầu nên vui mừng Mộc Mộc đã được cứu rồi, giờ đây con đã có bạn cùng chơi !”

Mặc dù Mộc Mộc muốn chia sẻ mẹ với Cầu Cầu nhưng cậu ấy có thể tỉnh lại Cầu Cầu cũng rất vui vẻ” Cầu Cầu cúi đầu, dụi mắt. Tiểu Thi nhìn con trai nước mắt không nhịn được mà rơi xuống, xem ra chuyện ngày hôm nay đã ảnh hưởng rất lớn đối với nó!

“Con trai ngoan, không khóc! Con khóc mẹ cũng rất đau lòng” Tiểu Thi vừa đưa tay lau nước mắt cho nó, vừa chỉnh lại quần áo cho nó, rồi bỗng nhiên cô chợt phát hiện trong túi của Cầu Cầu có một món đồ! Cô cố gắng nhìn kỹ xem là gì, rồi bỗng ngạc nhiên kinh sợ đó là một hộp điều khiển từ xa giống như quả bom ở trên người chó con!

“Cầu Cầu, thứ này ai đưa cho con?” Tiểu Thi sợ hãi muốn phát khóc, cô thì không sao nhưng sao lại đưa thứ đó cho con cô, nhờ hộ bẩm nỏ thì sao...

“Không biết”

Tiểu Thi cầm lấy quả bom ném đi thật xa, giống như một củ khoai quá nóng không cầm lên được, sau đó ôm lấy Cầu Cầu giống như chạy trốn mà rời đi.

Trong con ngủ mê man Trác Minh Liệt luôn miệng mê sảng: ” Lâm Thi Ngữ, Lâm Thi Ngữ thật xin lỗi, Mộc Mộc, Tiểu Thi đừng đi” Hàn Ti Nhã nghe thất mảy lời đó, đầu óc bỗng chốc choáng váng, mấy người này sao lại có quan hệ với nhau? Lâm Thi Ngữ? Đó không phải là vợ trước của Trác Minh Liệt là bị tai nạn xe chết từ năm năm trước sao? Còn Tiểu Thi bây giờ ? Hàn Ti Nhã không nghĩ ra! Trong mộng Trác Minh Liệt thấy bóng dáng của Lâm Thi Ngữ và Tiểu Thi cứ luôn đan xen, anh không thể nhìn ra họ rốt cuộc ai là ai, cuối cùng do giật mình mà anh tỉnh lại!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 131: Đoán Được Quỷ Kế

Khi Trác Minh Liệt tỉnh dậy phát hiện người bên cạnh i là Hàn Ti Nhã thì cảm thấy không vui.

“Sao cô lại ở nơi này? Tiểu Thi đâu?”

“Minh Liệt em mới là vị hôn thê của anh! Sao anh vẫn có thể cùng cô Tiểu Thi kia dây dưa không rõ, cái ả phụ nữ nhà quê đó một chút kiến thức cơ bản cũng không có không sớm thì muộn cũng sẽ hại chết Mộc Mộc!” Hàn Ti Nhã vô cùng đau đớn.

” Ti Nhã, hình như hôn ước của chúng ta đã kết thúc vào năm năm trước rồi chứ?” Trác Minh Liệt lãnh khốc nói.

“Chỉ có mình anh nói thế, em chưa hề đồng ý! Bác trai và ba em đã giúp chúng ta chuẩn bị hôn lễ thật tốt, chuyện này chẳng lẽ anh lại không biết?”

“Cô nói đùa sao, tôi cũng không phải là một đứa trẻ ba tuổi? Muốn tôi làm cái gì tôi sẽ phải làm cái đó sao? Cô cho rằng bây giờ tôi vẫn còn là tôi của năm năm trước sao? Cút!” Trác Minh Liệt gầm thét.

“Được rồi, em đi! Trác Minh Liệt, anh sẽ phải hối hận! Người đàn bà kia đến gần anh tuyệt đối là có mục đích! Chính tai em nghe thấy hôm đó, bác sĩ nói cô ta đang bị cảm nhưng vẫn kiên quyết vào thăm Mộc Mộc, lại còn len lút đưa cho y tá một chiếc nhẫn! Kết quả đêm đó Mộc Mộc lập tức bị phát bệnh, không phải sao?”

“Sao cô lại có thể biết rõ mọi chuyện thế?” Ánh mắt của Trác Minh Liệt lãnh lạnh nhìn Hàn Ti Nhã lập tức cảm nhận được sự nghi ngờ trong đó, áp ứng nói: ” Vị y tá đó là bạn của em!”

“Theo ý cô thì cô mới là người có khả năng cao không cần kiểm tra là có thể vào thăm Mộc Mộc!” Trác Minh Liệt nhìn chăm chăm cô ta giống như có thể nhìn thấu . . .”Bây giờ em nói cái gì anh cũng không tin, anh hãy đợi bác sĩ xác nhận xem!” Hàn Ti Nhã tức giận đùng đùng đi ra.

“Ba ạ!” Hàn Ti Nhã vừa ra khỏi bệnh viện thì lập tức gọi điện thoại cho ba mình”Ba hãy tra lai lịch của người có tên là Tiểu Thi giúp con! Trác Minh Liệtbị cái con hồ ly tinh mê hoặc rồi!”

“Con gái, cuộc hôn nhân với Trác gia hay là dừng lại thôi. Tuyệt người đàn ông như anh ta tìm đâu phải khó với lại năm năm trước nếu muốn anh ta đã cưới con!”

“Cha! Chính vì vậy mà con càng phải đoạn được thứ vốn là của con! Được rồi, con đang vội, ba hãy giúp con, ngay mai con muốn có được kết quả!” Hàn Ti Nhã rkhông thêm đợi ba nói tiếp, trực tiếp cúp điện thoại.

Sau khi Hàn Ti Nhã đi Trác Minh Liệt không khỏi âm thầm thờ dài cô nói về chuyện năm năm trước làm anh lại nhớ về chuyện đó. Năm năm trước ba bắt anh phải từ bỏ Hàn Ti Nhã là bởi vì khi đó địa vị của nhà họ Hàn kém hơn so với nhà họ Lâm nhưng là bây giờ đã khác Hàn gia bây giờ đã là một trong những đại phú hào, muốn giải quyết chuyện này sợ là hơi khó. . . Đến lúc đó cũng chỉ có thể lười rách cá chết!

Anh không yên tâm về Mộc Mộc nên lấy cớ tự mình đi đến phòng bệnh của Mộc Mộc, để phòng ngừa mọi vấn đề anh đã đề cử thêm nhiều bác sĩ cũng như y tá cho phòng bệnh, bây giờ bất kể ai cũng không thể vào đó nữa rồi. Trác Minh Liệt chỉ có thể đứng ở bên ngoài tham lam nhìn con trai của mình, thông qua Mộc Mộc anh càng chắc chắn về tình cảm của mình đối với Tiểu Thi! Bất kể sự thật có là cái gì anh cũng sẽ để cho cô trở thành mẹ của Mộc Mộc!

Vừa mới bước sang một ngày mới bác sĩ đã đến thăm Trác Minh Liệt , kiểm tra toàn diện lại cho anh, rồi bỗng Trác Minh Liệt chợt ra chuyện Hàn Ti Nhã nói hôm qua vì vậy lập tức hỏi bác sĩ nguyên nhân phát bệnh của Mộc Mộc.

“Trác tiên sinh, chúng tôi có chuyện muốn nói với ngài ! Ngài hãy chờ chúng tôi một chút để chúng tôi báo các với trưởng bác sĩ !”

Năm phút sau, trưởng bác sĩ người chịu trách nhiệm về Mộc Mộc, cầm trong tay tập tài liệu đi đến.

“Trác tiên sinh, chúng tôi đã có kết luận đầu tiên về Mộc Mộc, đó là do phòng bệnh của Mộc Mộc đã bị vi khuẩn của bệnh cảm lây nhiễm”

” Tại sao bệnh viện của các anh lại kém như vậy? Có một chút chuyện nhỏ mà cũng không làm được! Bây giờ Mộc Mộc không sao nếu nó có vấn đề gì thì cả bệnh viện các anh cũng không đủ trách nhiệm để đối!”

“Trác tiên sinh, đúng là do bệnh viện của chúng tôi nhưng về phía gia đình các anh cũng có một phần trách nhiệm”

“Có ý gì?”

“Trước đó chúng tôi đã kiểm tra phu nhân của ngài và phát hiện ra cô ấy đang bị cảm, nhưng cô ấy vẫn nhất quyết vào thăm bé” Bác sĩ kể lại sự thật.

“Tiểu Thi?” Trước đó Trác Minh Liệt không tin Hàn Ti Nhã nhưng tại sao bác sĩ cũng nói như vậy? Tiểu Thi biết rõ cơ thể của Mộc Mộc còn rất yếu làm sao có thể thấy cơ thể mình bị cảm còn dám mạo hiểm đến thăm Mộc Mộc?

“Đó thật sự là do Tiểu Thi?” Trác Minh Liệt lại hỏi.

“Mời ngài xem, đây là báo cáo về vợ ngài, phu nhân còn hỏi lộ một cô y tá của chúng tôi” Bác sĩ có chút oán giận.

Trác Minh Liệt nhận lấy vừa nhìn quả thật là báo cáo về bệnh của Tiểu Thi . Anh cảm thấy thật mơ hồ, thì ra cô đau lòng như vậy cũng là vì tất cả mọi chuyện đều do cô ! Nhưng vì sao Tiểu Thi lại làm vậy? Nếu như Mộc Mộc gặp chuyện không may thì cô có ích lợi gì! Trác Minh Liệt nghĩ đến tất cả các khả năng đều cảm thấy không có lí do nào hợp lý để Tiểu Thi làm như vậy!

“Anh dẫn cô y tá kia đến gặp tôi !” Trác Minh Liệt muốn điều tra rõ hơn nên gọi cả y tá kia đến!

Mấy phút sau y tá bị đưa đến.

“Cô chính là y tá chịu trách nhiệm của Mộc Mộc?” Trác Minh Liệt cúi đầu vừa nhìn báo cáo vừa hỏi.

“Thưa vâng!”

“Vợ của tôi bị cảm nhưng vẫn nhất quyết đòi vào thăm Mộc Mộc?”

“Đúng vậy!”

“Cô ấy hỏi lộ anh?”

“Đúng vậy!” Cô y tá kia giống như một con búp bê chỉ biết nói một từ .

“Đưa vật kia cho tôi nhìn một chút!”

Y tá giống như chuột thấy mèo, tay run lấy bẫy.

“Mau!” Trác Minh Liệt âm trầm nói.

Y tá bất đắc dĩ chỉ có thể lấy chiếc nhẫn kia ra.

Trác Minh Liệt vừa nhìn thấy chiếc nhẫn lập tức hiểu rõ được ngọn nguồn cái nhẫn ngọc lục bảo này chắc chắn là của Hàn Ti Nhã! Đổi trắng thay đen mọi chuyện chỉ có cô ta mới có thể làm!

Anh nắm chặt quả đấm, người phụ nữ này thật độc ác, chẳng những muốn hại chết Mộc Mộc lại còn muốn giả họa cho Tiểu Thi!

Chiếc nhẫn này làm sao có thể là của Tiểu Thi được “Tôi muốn biết rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?” Trác Minh Liệt lạnh lùng mà trầm tĩnh hỏi!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Hoài Nghi Hàn Ti Nhã

“Tôi không biết không biết” Y tá đầu lắc liên tục, sợ đến mức sắc mặt cũng thay đổi.

“Không biết?” Trác Minh Liệt cau mày “Vậy anh mà nói!” Anh chỉ vào người vị bác sĩ vừa nói với anh. Vị Bác sĩ kia cũng bị chuyện trước mắt làm cho hồ đồ thật sự mà nói anh cũng không biết rõ mọi chuyện là như thế nào!

“Tiểu Mai rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Cô có kiểm tra cho Trác phu nhân hay không?” Bác sĩ hỏi.

“Tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra!” Y tá tên là Tiểu Mai kia liều chết cũng không nói.

“Được rồi, cô không phải nói nữa. Để tôi nói cho cô nghe, người bị cảm mà vào thăm Mộc Mộc hôm đó là một cô gái cao gầy và có diện mạo rất xinh đẹp phải không?! Nhưng cô là chuyên quản của đội y tá phòng bệnh Mộc Mộc nên cô không phải cho phép cô ta vào nên cô ta đã hỏi lộ cô chiếc nhẫn ngọc lục bảo kia có đúng không?” Trác Minh Liệt chất vấn.

Y tá tròn mắt hốc mồm bởi vì những lời của Trác Minh Liệt nói giống hệt sự thật, y như anh ta tận mắt chứng kiến mọi chuyện vậy. Thật ra thì cô không biết Hàn Ti Nhã và Trác Minh Liệt là bạn thanh mai trúc mã, cô ta luôn tỏ ra là mình rất thông minh nhưng thật ra là cô ta rất ngu dốt!

“Tôi muốn gặp viện trưởng của bệnh viện!”

“Trác tiên sinh! Trác tiên sinh có lời gì hãy từ từ nói!” Bác sĩ vừa thấy Trác Minh Liệt tức giận, lập tức luống cuống.

“Từ từ nói? Con của tôi suốt chút nữa bị các anh hại chết, anh con nói tôi phải bình tĩnh sao!” Trác Minh Liệt giận dữ!

“Trác tiên sinh! Ngài đại nhân đại lượng, ngài xem bây giờ Mộc Mộc cũng đã thoát khỏi nguy hiểm, ngài mà báo với viện trưởng thì chúng tôi lập tức sẽ bị đuổi việc”

Trác Minh Liệt thờ dài “Vây anh hãy cho tôi một câu trả lời thỏa đáng đi!”

“Trác tiên sinh anh cần gì chúng tôi sẽ giúp?”

Trác Minh Liệt trầm ngâm chốc lát, nhìn chằm chằm cô y tá Tiểu Mai kia: “Tôi biết cô vẫn còn muốn tiếp tục bao che cho Hàn Ti Nhã, nhưng tôi lại muốn cô làm nhân chứng cho tôi, cô nghĩ sao?”

“Chỉ cần Trác tiên sinh có thể bảo đảm Tiểu Mai sẽ không có việc gì” Y tá lấp bắp nói. . . Trác Minh Liệt gật đầu “Tốt, vậy cô hãy chuẩn bị cẩn thận một chút. Nhưng chuyện này các cô hãy tạm thời giữ bí mật giúp tôi!” Một kế hoạch tuyệt hảo đã bắt đầu hình thành ở trong đầu Trác Minh Liệt, lần này anh nhất định phải làm cho mọi người kinh sợ! (kinh ngạc sợ hãi)

“Ba!” Hàn Ti Nhã vừa mở mắt thì đã vội khỏi phòng ngủ “Chuyện con nhờ ba điều tra ba đã làm giúp con chưa?” Ông Hàn đang uống cà phê ở tầng dưới.

“Con gái, con nghĩ ba là CIA đặc công muốn cái gì sẽ có cái đó hay sao!” Ông Hàn ngụ ý sâu xa nói: “Thật sự ba không muốn nhìn thấy con bị liên lụy bởi bọn họ! Lần trước nhà họ Trác cũng đã đề bạt chuyện kết hôn của con và Trác thiếu nhưng ba đã không đồng ý!”

“Ba! Làm sao ba lại có thể không đồng ý chứ!” Hàn Ti Nhã mặc áo ngủ, chạy xuống “Ba biết rõ ước nguyện lớn nhất đời này của con là được gả cho Trác Minh Liệt!”

Ông Hàn đối với ý kiến của con gái lắc đầu một cái. . . Hai cha con đang trò chuyện thì điện thoại bỗng vang lên.

“Ba mau nhận, có phải đã có tin gì rồi hay không!”

“Alo?” Ông Hàn cầm điện thoại lên.

“Hàn tiên sinh việc ngài giao cho tôi, chúng tôi đã cố gắng hết sức để tình hiểu nhưng thân phận người tên là Thi Thi khá phức tạp vài tài liệu cá nhân của cô ấy đã bị chính phủ Canada khóa! Nhưng mà ngoài ý muốn chúng tôi điều tra được thì người phụ nữ này đã từng bị nhà họ Trác và nhà họ Thẩm điều tra!”

“Hả?” Tin tức này làm cho ông Hàn ngạc nhiên, một người phụ nữ cực kỳ bình thường như thế lại có thể khiến cho hai đại gia tộc đi tìm hiểu xem ra cô ta cũng không hẳn là đơn giản!

“Ba sao rồi? Sao rồi?” Hàn Ti Nhã đứng ở trước mặt ba, vội vàng hỏi.

“Người của chúng ta gì, chỉ biết là trước đây nhà họ Trác và Thẩm đều đã đi điều tra về cô ta! Cho nên chẳng lẽ người phụ nữ này có quan hệ gì đó với nhà họ Thẩm và nhà họ Trác sao?”

Hàn Ti Nhã nghe lời của ba nó khuôn mặt hiện nên vẻ trầm ngâm. Năm đó Lâm Thi Ngừ là bạn tốt nhất của đại tiểu thư nhà họ Thẩm, chẳng lẽ Thẩm Từ Quân cũng hoài nghi à Thi Thi đó là Lâm Thi Ngừ? Nhà họ Trác cũng điều tra cô ta nói cách khác thì có thể Trác Minh Liệt cũng hoài nghi Thi Thi đó. Trác Minh Liệt che chở cho cô ta như thế nhất định là do anh ta coi cô ta là Lâm Thi Ngừ rồi. Theo như cô biết cái chết ngoài ý muốn của Lâm Thi Ngừ năm đó đã khiến Trác Minh Liệt áy náy không thôi” Không được! Bất kể à Thi Thi đó có phải Lâm Thi Ngừ hay không, mình đều không thể để cho cô ta được như ý!” Hàn Ti Nhã nắm chặt quả đấm trong tay, lại chạy lên tầng! Nếu muốn một sách lược vẹn toàn thì cái đích đầu tiên là phải diệt trừ Thi Thi!

“Mẹ, hôm nay chúng ta không đi thăm Mộc Mộc sao?” Cầu Cầu vừa mặc quần áo vừa hỏi mẹ.

“Ừ mẹ cùng con đi thăm Mộc Mộc, sau đó mẹ sẽ đi làm! Đúng rồi, Cầu Cầu, hôm nay con có muốn đi nhà trẻ hay không ?!”

“Không muốn đi” Cầu Cầu lắc đầu một cái “Di Từ Quân đã mạnh khỏe rồi nhưng cũng chưa đến nhà trẻ!”

“Đúng vậy, chẳng lẽ Thẩm Từ Quân vẫn còn đang đi du lịch sao? Cô ấy và vị Phùng Thiếu Diễm đó đang làm gì đây?” Tiểu Thi tự lẩm bầm!

Nhà riêng của Phùng Thiếu Diễm là ngôi nhà bậc nhất ở núi Dương Châu này, nơi đây cảnh sắc được coi là một trong những nơi đẹp nhất. Thẩm Từ Quân đang bị Phùng Thiếu Diễm lấy bí do là nghi phép mà giam giữ cô ở chỗ này. Ông Thẩm đáng thương vẫn luôn cho là con gái và người con yêu đang đi du lịch!

“Chủ nhân, Thẩm tiểu thư vẫn không ăn cơm!” Người áo đen bụng cơm ra ngoài.

Phùng Thiếu Diễm ngồi ở trên ban công, ánh mắt thâm thúy vẫn nhìn chằm chằm vào những tầng cây xanh phủ bên ngoài! Bàn tay nắm chặt đến mức lộ cả móng vuốt màu trắng.

“Cô ta muốn chết không dễ dàng như vậy đâu! Chuyện Dịch Thành và Trác thị hợp tác như thế nào rồi?”

“Tất cả đều đã ở trong kế hoạch!”

“Đưa thức ăn cho tôi!” Phùng Thiệu Diễm đưa tay nhận lấy đĩa thức ăn sau sso giống như một trận gió lao lên tầng hai!

Thẩm Từ Quân có chút hoảng hốt, cuộc sống trong tù ngục gần hai tuần lễ gần như đã làm cho cô mất năng lực suy nghĩ! Nghe thấy tiếng bước chân ở bên ngoài cửa, cô lập tức đứng lên trốn ở phía sau cửa vì cô biết chủ nhân tiếng bước chân này là ai!

“Thẩm đại tiểu thư!” Giống như âm thanh đến từ địa ngục khi nghe thấy cả người Thẩm Từ Quân đều run rẩy. Hắn chợt đẩy cửa nhưng không lập tức nhìn thấy cô!

“Ra ngoài!” Hắn rống giận!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Thoát Khỏi Giam Cầm

Thẩm Từ Quân nom nớp lo sợ mà bước ra ngoài, khuôn mặt nhuận đỏ ngày nào này đã biến tái nhợt.

“Tại sao không ăn cơm!” Hắn hỏi.

“Tôi ăn hay không liên quan gì đến anh, không phải là anh vẫn luôn hi vọng tôi chết sao?” Cô run rẩy lẫn hờ hững nói.

Phùng Thiệu Diễm không nói gì chỉ thức ăn đến trước mặt cô “Ăn đi, tôi muốn nhìn thấy cô ăn hết chỗ đó!”

“Tôi không ăn! Tôi không ăn!” Thẩm Từ Quân lại khóc, suốt mấy ngày nay nước mắt của cô đã sắp cạn!

Phùng Thiệu Diễm chợt bế cô lên, nắm thật chặt đôi tay đang vùng vẫy của cô, lấy một ly sữa tươi uống một ngụm rồi lại ép thẳng xuống miệng cô. Thẩm Từ Quân tròn tròn đôi mắt cố gắng đẩy sữa ra khỏi miệng.

“Đừng ép tôi!” Hắn hung tợn nói, sau đó lại uống thêm một ngụm nữa rồi ép xuống miệng cô.” Uống vào!” Hắn uy hiếp!

Thẩm Từ Quân bị ép phải uống, mắt cũng tròn trắng, cô gắng hít lấy không khí để thoát ra nhưng không thể cô chỉ có thể uống ngụm sữa ấy!

“Phùng Thiệu Diễm, rốt cuộc anh muốn như thế nào!” Thẩm Từ Quân khóc nhiều làm giọng nói cũng khàn đặc.

“Tôi chỉ muốn cô ở đây một khoảng thời gian thôi, cô suy nghĩ nhiều rồi!” Hắn nặng nề khép cửa rồi đi. . . Cả người Thẩm Từ Quân xụi longgòi xuống mặt đất. Cô không thể cứ ngồi chờ chết như vậy nữa nếu như không thoát khỏi nơi này thì sớm muộn cô cũng bị ép chết! Nghĩ tới đó cô lập tức đảo mắt nhìn xung quanh, tên ma quỷ kia ngay cả cửa sổ cũng đóng kín. Cô phải làm sao mới có thể chạy trốn đây?

Bệnh viện, tại phòng bệnh của Mộc Mộc, khi được cứu sống lần nữa cơ thể của Mộc Mộc khôi phục rất nhanh. Bác sĩ nói không bao lâu nữa là có thể xuất viện.

“Mộc Mộc, bé ngoan, con nha, sắp được xuất viện rồi!” Tiểu Thi ôm Mộc Mộc, cô thật sự rất thích đứa bé này.

“Có thật không? Mộc Mộc không cần ở chỗ này nữa sao?” Mộc Mộc còn chút không tin.

“Đúng nha, con trai ngoan của ba sắp xuất viện, vậy mà đáng tiếc ba lại phải ở lại nơi này thêm một thời gian nữa!” Ba người đang nói chuyện, bỗng nhiên Trác Minh Liệt chống gậy đi vào.

“Trác Minh Liệt! Sao vậy anh lại đến đây, bác sĩ nói anh bị nứt xương, sao anh cứ tự ý đi khắp nơi vậy !” Tiểu Thi đỡ Mộc Mộc xuống, xoay người đỡ Trác Minh Liệt.

“Vết thương nhỏ ấy đáng là gì!” Trác Minh Liệt dịu dàng nói.” Mấy ngày nay em cũng vất vả rồi, chờ Mộc Mộc xuất viện, nhất định anh sẽ cảm ơn em thật tốt!”

“Không cần đâu!” Tiểu Thi cười cười “Ba con anh khéo mạnh là em cũng vui rồi!”

“Tiểu Thi” Trác Minh Liệt nắm lấy tay của Tiểu Thi như có lời gì muốn nói. . .” Ba có phải ba muốn mẹ làm vợ của ba?” Mộc Mộc nhìn Trác Minh Liệt

chợt nói.

Những lời này làm cho Tiểu Thi bị dọa sợ mà cũng làm cho Trác Minh Liệt giật mình, chẳng lẽ đây chính là ‘phụ tử liên tâm’ sao? Điều anh thật sự muốn nói chính là điều này nhưng lại bị con trai quấy nhiễu như vậy làm anh có phần khó nói ra.

“Con trai, con nói sai rồi!” Tiểu Thi nheo cái mũi nhỏ của Mộc Mộc một cái “Không được nói lung tung! Ba con đã có vị hôn thê rồi!” Người nói có lẽ là vô tâm nhưng nghe người lại nghe ra ý tứ khác của lời nói.

“Tiểu Thi, về chuyện của anh và Hàn Ti Nhã anh nhất định sẽ cho em một câu trả lời thỏa mãn!” Trác Minh Liệt nhìn Tiểu Thi.

“A” Tiểu Thi chợt tránh thoát khỏi tay của Trác Minh Liệt “Chuyện đó... em còn có việc phải đi trước!” Thật sự là cô cảm thấy rất mâu thuẫn một mặt cô thật sự rất thích Trác Minh Liệt, cũng rất hi vọng được ở bên cạnh anh nhưng mặt khác Lý Triết Vũ bí ẩn vẫn luôn treo ở trong lòng cô mà lại còn có Ông Trác và kế hoạch A.....

” Mẹ” Mộc Mộc đưa tay nhỏ bé ra gọi mẹ nhưng Tiểu Thi không quay đầu lại chỉ vội đi ra ngoài

“Đều tại con, dọa mẹ sợ chạy đi mất rồi!” Trác Minh Liệt vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai cười nói.” Chuyện như vậy không thể gặp gặp đâu!”

“Ba thật xin lỗi ! Chỉ là ba yên tâm, chờ con xuất viện xong, nhất định con sẽ giúp ba tìm mẹ trở về ồ!” Nói xong Mộc Mộc nắm chặt tay thành quả đấm nhỏ như quyết tâm lắm, khoảng khắc này khắc sâu trong lòng Trác Minh Liệt, nhìn con trai đáng yêu như vậy anh không nhịn được ôm chặt con vào trong lòng, lâm lâm một câu: ” Lâm Thi Ngữ cảm ơn cô!” Hình ảnh cô gái nhỏ dần dần,ngơ ngác với cái kính đen dày cộp dần dần hiện lên trong đầu của anh!

Trời dần dần tối, sau mấy ngày tìm hiểu Thẩm Từ Quân đã hiểu được luật lệ ở đây của Phùng Thiệu Diễm. Thời gian này hẳn phải đi ra ngoài, Thẩm Từ Quân rón rén muốn đẩy cửa ra lại hoảng sợ phát hiện tên ma quỷ kia khóa cửa hết cửa rồi. Cô thật sự muốn khóc mà khóc không ra nước mắt, hẳn định nhốt cô ở đây mãi mãi sao. Cùng lắm thì lưới rách cá chết! Thẩm Từ Quân cắn chặt răng đi đến chỗ gương to đập mạnh một cái!” Rầm rầm” một tiếng vang thật lớn làm rung chuyển cả tòa nhà.

“Không xong, người phụ nữ kia lại tự sát!” Người áo đen lập tức chạy lên tầng vội mở cửa thì thấy cả người Thẩm Từ Quân đang nằm ở trong vũng máu.

“Thẩm tiểu thư!” Người áo đen luống cuống kêu to, hẳn gọi người dưới lầu lên giúp đỡ nhưng có lẽ do lo lắng bị người khác phát hiện nên họ không gọi cấp cứu đến mà tự mình đưa cô đến bệnh viện.

Tất cả chuyện này đều nằm trong dự đoán của Thẩm Từ Quân. Người áo đen khởi động xe, muốn nhanh chóng lên đường. Rốt cuộc Thẩm Từ Quân đã đợi được cơ hội này, cô len lén lấy cái gạt tàn thuốc giấu ở trong áo trắng tay đập thẳng một cái vào cái ót của người kia, người kia bỗng lao đảo một chút rồi lịm đi! Thẩm Từ Quân vội đạp hấn xuống, rồi lập tức khởi động xe phóng ra đường lớn.

“Mẹ, tối nay chúng ta đi siêu thị có được không, con muốn ăn bánh bích quy vị rong biển nha !” Cầu Cầu kéo váy Tiểu Thi .

“Được được, Cầu Cầu muốn ăn cái gì thì hãy đi mua ngay, nhân lúc mẹ còn đang còn tiền!” Tiểu Thi dặt bàn tay nhỏ bé của con trai đi về phía siêu thị. Từ chỗ Tiểu Thi làm việc đi đến siêu thị phải đi qua một ngõ nhỏ rất hoang sơ, từ trước đến giờ cứ mỗi khi trời về chiều là Tiểu Thi lại không dám qua nơi này. Nhưng hôm nay sắc trời có vẻ sáng sủa hơn nên cô vẫn đi dạo ở đây!

“Mẹ, hôm nay những điều Mộc Mộc nói có phải là thật không? Mẹ phải ga cho chú Minh Liệt làm vợ sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Mưa To Gió Lớn

” Mấy nhóc bọn con, làm phiền mẹ kinh !” Tiểu Thi bất mãn oán trách “Hôn nhân của mẹ, lúc nào thì đã đến phiên các anh quan tâm? Được rồi, về sau không cho phép nói mấy lời này, chúng ta đi mua bánh bích quy!”

Kể từ khi biết chuyện về Tiểu Thi, Hàn Ti Nhã vẫn luôn muốn tìm cơ hội để đến gần Tiểu Thi thử dò xét vid vậy mà gần như mỗi ngày đều theo dõi Tiểu Thi.

Thẩm Từ Quân cố hết sức phóng xe thật nhanh, quành tay lại đến chỗ mình quen thuộc, bây giờ người cô muốn gặp nhất là Tiểu Thi vì vậy trực tiếp đi đến khu bên cạnh của nhà cô ấy.

“Chủ nhân, à đàn bà kia trốn!”

“Một đám phé vật! Cô ta chạy trốn bao lâu rồi?”

“Mười phút rồi ! Chúng tôi vẫn đuổi theo sát lút cô ta, bây giờ cô ta đang đi đến siêu thị bên cạnh nhà trẻ!”

“Các cậu không hành động nữa, để tôi !” Phùng Thiệu Diễm nhìn đồng hồ đeo tay một chút rồi lập tức quay ngược đầu xe.

“Mẹ, Cầu Cầu mời chân, chúng ta có thể đi chậm lại một chút hay không?” Cầu Cầu phải đi nhanh mệt mỏi nên kháng nghị rồi.

“Chỉ vừa mới đi thôi sao đã kêu mệt! Được, vậy chúng ta đi chậm lại một chút!”

Hàn Ti Nhã muốn đi đến đường cái nhưng lại bị một chiếc xe điên cuồng phóng ngang qua. . .” Lái xe kiểu gì vậy?” Cô ta tức giận nói.

Có một tiếng “CÚT” từ trong xe vang ra, một cô gái tóc tai bù xù đẩy cửa xe chạy ra, không thèm liếc nhìn cô ta một cái, chỉ chạy như điên theo đường cái. Hàn Ti Nhã tròn mắt hốc mồm không biết có chuyện gì xảy ra. Khi cô ta vẫn chưa kịp phục hồi tinh thần thì lại thấy một người đàn ông anh tuấn chợt ôm lấy cô gái kia, lấy tốc độ nhanh nhất kéo cô ta trở về trong xe. Cô mơ hồ nghe thấy cô ta kia hô một tiếng “Tiểu Thi”. Chẳng lẽ cô gái này cũng đến đây để tìm Tiểu Thi!

Phùng Thiệu Diễm kịp thời chạy tới bắt được Thẩm Từ Quân.

“Ừm ừm” Thẩm Từ Quân bị hấn ta bịt chặt miệng.

” Cô lại dám chạy trốn, cô muốn tìm người phụ nữ ngu ngốc kia sao? ! Tốt, cô đã dám khiêu chiến đến ranh giới cuối cùng của tôi, vậy tôi xem cô có chịu được tất cả hay không!” Hấn trói tay cô lại, lấy bừa một tấm vải bịt chặt miệng của cô. Sau đó trở lại biệt thự.

Trong mấy giây Hàn Ti Nhã ngẩn người thì Tiểu Thi lại không thấy Thẩm Từ Quân. Hình ảnh cuối cùng cô nhìn thấy là một cái bóng chớp nhoáng của một chiếc Lamborghini? Chỉ có mấy giây mà đã xảy ra chuyện gì vậy, cô không hiểu lác đầu!

Cả người Phùng Thiệu Diễm đầy mùi rượu vì thế mà càng thêm hung tàn khát máu hơn so với bình thường. . . Thẩm Từ Quân biết mình chạy trời không khỏi nắng, cô chạy trốn lần này đã hoàn toàn chọc giận hấn!

“Cô cho rằng cô có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay của tôi sao?” Phùng Thiệu Diễm gần như muốn bóp vỡ cằm của Thẩm Từ Quân .

“... “Thẩm Từ Quân khó khăn tránh thoát.

“Cô biết vì sao tôi lại giấu cô ở nơi này không?” Âm thanh của hấn chợt trở nên dịu dàng.” Bởi vì tôi thích em!” Hơi thở của hấn tràn đầy mùi rượu, đôi môi chợt đề lên môi cô . Cô chán ghét tránh né nhưng làm thế nào cũng không thoát được sự khống chế của hấn. Hấn nâng cái ót cô lên tiến quân thần tốc, xông thẳng vào trong khoang miệng của cô.

Thẩm Từ Quân biết ranh giới cuối cùng của Phùng Thiệu Diễm chính là sẽ không xâm phạm cô! Nhưng tối nay hấn uống say cô sợ. Nhất là khi cô đang ở dưới người hấn, nên không thể biết sẽ có chuyện gì xảy ra!

“Em là của tôi” từ phía sau lưng của cô, hai tay của hấn duỗi ra đi vào trong quần áo của cô. Trong đầu Thẩm Từ Quân trống rỗng, hai mắt cô tròn to. Hấn dùng lực nắm lấy điểm hồng nhụy cảm của cô làm cô đau đến mức gần như muốn phát khóc.

“Không cần” bởi vì vừa liều mạng chạy trốn nên cả người Thẩm Từ Quân đều rã rời, đừng nói giờ hấn ôm chặt lấy cô ngay cả ôm lỏng có khi cô cũng không thoát được, cô sức cùng lực kiệt rồi!

Hấn cởi áo ngoài của cô, đâm thẳng xuyên thấu cơ thể cô, không có mản dạn đầu chỉ đơn giản là xuyên thấu khiến cả người cô nhưng bị rách làm đôi!

“Đau đau” Thẩm Từ Quân kêu khóc, cô cảm giác mình giống như con thuyền nhỏ phiêu bạt trên biển rộng, tùy lúc có thể bị gió biển, sóng biển thổi bay. Hấn giống như một con mãnh thú rong ruổi trên người của cô, một lần va chạm lại khiến cô đau nhói, tiếng đàn ông gầm gừ hòa với tiếng rên rỉ của phụ nữ như ẩn như hiện trong cơn mưa lớn ngoài cửa sổ!

Cũng không biết trải qua bao lâu cuối cùng hấn cũng ngừng lại. Thẩm Từ Quân nằm ở đó như một con búp bê không tri giác. Hai chân bị mở rộng không khép lại, mang đến bao nỗi tuyệt vọng xen lẫn mập mờ, sau một khoảng thời gian điên cuồng Phùng Thiệu Diễm cũng đã tỉnh táo lại, hấn nhìn màu tươi dưới hai chân cô, lấy áo ném lên người cô rồi đi xuống lầu.

Đại não của Thẩm Từ Quân mất đi năng lực suy nghĩ, nước mắt lạnh lẽo từ khóe mắt chảy xuống, trong nháy mắt biến mất trong tóc mai.

“Các người rút cuộc là ai?” Trong chiếc Lamborghini màu xanh dương Tiểu Thi và Cầu Cầu thật chặt ôm lấy nhau. Lúc trước khi cái xe kia biến mất thì họ đến, bọn họ ngăn bước chân của cô và nói muốn nói chuyện về Lý Triết Vũ, nên cô mới mạo hiểm ôm Cầu Cầu theo họ.

“Cô chính là Tiểu Thi?” Người nói chuyện là một phụ nữ đeo mặt nạ, trên người mặc một bộ đồ bó sát..

“Là tôi”

“Cô thật là nhân nhả khi trốn ở chỗ này. Cô có biết Triết Vũ đang phải chịu đủ các loại hành hạ hay không?” ánh mắt sắc bén của người phụ nữ kia nhìn

thăng vào cô.

“Cô biết anh ấy ở đâu sao? Mau nói cho tôi biết!”

“Cô còn nhớ đến anh ta sao? Ngay cả sự sống chết của con trai cô, mà cô còn không để ý thì làm sao có thể nhớ đến anh ta?” Cô gái kia nhìn Cầu Cầu ân ý nói.

“Tôi không hề quên anh ấy tôi chỉ không tìm được anh ấy thôi!” Tiểu Thi gấp gáp “Cô mau nói cho tôi biết anh ấy đang ở đâu, tôi có rất nhiều chuyện muốn hỏi anh ấy!”

“Cô tìm anh ta chỉ vì muốn hỏi chuyện, cô thật là ích kỉ!” Cô gái kia châm chọc nói.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135: Con Cờ

“Tôi” Tiểu Thi cứng họng “Tôi không có ý đó!”

“Cô biết không biết năm đó vì cứu cô mà Triết Vũ đã tổn bao nhiêu sức lực?”

“Rốt cuộc các cô muốn tôi làm cái gì?”

“Đương nhiên là kế hoạch A ! Bây giờ là chính là lúc cô phải báo đáp cho anh ấy, lấy kế hoạch A để đổi lấy sự tự do của anh ấy!”

“Ôn cứu mạng? Đổi sự tự do? Các cô có thể nói rõ ràng mọi chuyện hơn không?”

“Muốn biết rõ hì hãy giao kế hoạch A cho chúng tôi ! Cô cũng không nên chạy trốn vì cô cũng biết hành tung của cô chúng tôi nắm trong lòng bàn tay”

“Tại sao lại là tôi? ?” Tiểu Thi giận dữ hỏi “ Vì cái gì mà các người ép buộc tôi?”

“Bởi vì cô là một con cờ mà lại là một con cờ quyết định thắng bại!” Cô gái kia nói xong lập tức đẩy mẹ con Tiểu Thi xuống xe “Thời giờ của cô không nhiều lắm, hãy hành động đi!”

Nhìn xe hơi rời đi Tiểu Thi lặng lẽ ôm lấy Cầu Cầu, bước chân chậm chạp đi đến đường cái để đón taxi.

Điện thoại di động vang lên là Trác Minh Liệt. “Tiểu Thi em đang ở đâu? Tại sao vừa rồi lại không nhận điện thoại!”

“A, vừa rồi Cầu Cầu muốn ăn bánh bích quy ...em đi siêu thị ...” Tiểu Thi nói bừa. . . “Nói chuyện khẩn trương như vậy làm cái gì? Anh cũng không trách em” Trác Minh Liệt mỉm cười “Ngày mai là sinh nhật của Mộc Mộc nên anh muốn nói chuyện với em một chút!”

“Ngày mai?” A Tiểu Thi không yên lòng “ Anh tự sắp xếp đi”

“Tiểu Thi sao em nói chuyện có vẻ vội vậy. Có chuyện gì sao?”

“Nơi này là ngã tư đường, xe cộ quá nhiều, em cúp trước khi nào về nhà sẽ gọi lại cho anh” Tiểu Thi cuống quýt tắt điện thoại.

“ Sao giờ này vẫn ở ngã tư đường?” Trác Minh Liệt có chút lo lắng.

“Mẹ ngày mai cũng là sinh nhật của Cầu Cầu” Cầu Cầu nhắc nhở.

Sau khi nghe Cầu Cầu nói xong, Tiểu Thi bỗng chợt nhớ ra ngày mai cũng chính là sinh nhật của Cầu Cầu ! Cầu Cầu và Mộc Mộc sao lại có thể ra đời cùng một ngày? Tại sao tất cả những chuyện trùng hợp như vậy đều xảy ra trên người cô?

“Cầu Cầu này, ngày mai mẹ sẽ cho con một món quà lớn được không?” Tiểu Thi hỏi con trai.

“Được ạ, con muốn tổ chức sinh nhật cùng với Mộc Mộc, bây giờ chúng ta hay gọi cho chú Minh Liệt đi” Trác Minh Liệt đang lo lắng cho Tiểu Thi thì bỗng nhiên lại nhận được điện thoại của cô ... “Trác Minh Liệt, em bỗng nhiên nhớ ra ngày mai cũng là sinh nhật của Cầu Cầu hay chúng ta tổ chức cho chúng cùng một buổi luôn nhưng em có một yêu cầu nho nhỏ”

“Yêu cầu gì?”

“Có thể chỉ có bốn người chúng ta được không?”

“Đĩ nhiên có thể !” Trác Minh Liệt không hề nghĩ ngợi gì mà đồng ý ngay “Vậy em hãy chuẩn bị một chút lúc đó nhất định anh sẽ tặng em một bất ngờ!”

Trác Minh Liệt chưa chưa nói dứt câu chợt trên tivi đưa đến một tin tức hấp dẫn:Các bang phái tại Bắc Mĩ đã xảy ra tranh chấp bằng vũ khí! Hai bên tổn thất nghiêm trọng số người chết không rõ!

Trác Minh Liệt biết thế lực của Đồ Long Bang tuy rằng khổng lồ nhưng cũng không dám kiêu ngạo như vậy.Vậy không rõ tại sao lần này lại lộ mặt ra ánh sáng mà đánh nhau! Anh lập tức gọi điện cho ba nhưng không có ai nghe máy nên đành điện về nhà.

“Alo nhà họ Trác xin nghe!” Là giọng nói của mẹ.

“Mẹ, ba không ở nhà sao?”

“Đúng vậy ông ấy ra nước ngoài được mấy hôm này rồi! Minh Liệt có chuyện gì sao?”

“Không có việc gì, chỉ là mấy việc ở công ty, thôi cứ đợi ông ấy về rồi con gọi lại sau” Những năm gần đây cha không bao giờ mang chuyện ngoài giang hồ vào trong nhà vì vậy Trác Minh Liệt cũng thừa kế truyền thống này!

Điện thoại của A Quý cũng không có ai nghe máy, có lẽ là đi cùng ông ấy rồi, khó trách bảo anh ta điều tra về Bang Bạch Hổ mà không thấy! Hi vọng chuyện lần này không có liên quan đến Bang Bạch Hổ!

Bán đảo Thiên đường

Phùng Thiếu Diễm chủ nhân biệt thự “ Sao lại có thể xảy ra chuyện như vậy?”

Phùng Thiếu Diễm cười lạnh một tiếng “Trác Khiếu Thiên thật là nóng nảy!Hắn muốn bóp vỡ mọi chuyện ở trong trứng nước sao! Nhưng tất cả đã muộn! Bây giờ đã là thế kỷ hai mươi vậy mà ông ta còn dùng phương pháp quê mùa như vậy!”

“Liên lạc về Canada xem có chỉ thị mới gì không!”

“Là chủ nhân!”

Khu biệt thự tại cảng Victoria – Canada “Tiên sinh Đồ Long Bang tập kích phân bộ của chúng tôi!”

“Tốt cuối cùng bọn chúng cũng mắc câu!” Một người đàn ông trung niên quý quýet mỉm cười, khói từ điều xì ga trong tay tán ra lượn lờ .

“Chỗ thiếu đường chủ thế nào?”

“Kế hoạch của thiếu đường chủ đều bình thường!”

“Không tệ” Người đàn ông kia hít một hơi khói, tự lẩm bầm “Trác Khiếu Thiên, bây giờ đã là lúc tôi lấy lại tất cả mọi thứ thuộc về tôi!”

“Tiên sinh. . .”

“Triết Vũ thiếu gia sao rồi ?”

“bệnh của ngài ấy rất nghiêm trọng nhưng vì ngài không cho phép nên chúng tôi cũng không dám gọi bác sĩ đến!”

“Là giả bệnh hay thật?”

“ Là thật ạ!”

“Tìm bác sĩ !”

Bán đảo Thiên đường

Chuông báo động tại biệt thự của Phùng Thiếu Diễm chợt vang lên,nhìn qua camera quan sát Phùng Thiếu Diễm thấy một bóng xe

“Đi xem một chút là ai!”

Hai người người áo đen ngăn cản chiếc xe đang tiến vào, cửa xe mở ra một người phụ nữ mặc đồ đen bó sát, mặt mang mặt nạ đi ra.

“Cô là ai?”

“Từ Đồ Mị! Đi nói cho anh ta biết tôi đến rồi!”

“Không tiếp đón từ xa!” Phùng Thiếu Diễm đi ra “Tư Đồ Mị, cuối cùng ông ta cũng chịu thả cô ra rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136: Cảnh Trong Mơ

“Không tiếp đón từ xa!” Phùng Thiếu Diễm đi ra “Tư Đồ Mị, cuối cùng ông ta cũng chịu thả cô ra rồi?”

Người phụ nữ kia định lấy mặt nạ xuống nhưng lại bị Phùng Thiếu Diễm ngăn lại “Tiểu thư, cô không cần mỗi lần nhìn thấy tôi lại tháo cái mặt nạ đó xuống! Cô vẫn còn rất yêu hắn ta phải không? Lúc đầu khi vứt bỏ chồng con theo hắn bỏ trốn, có lẽ đến bây giờ mọi người vẫn còn nghĩ cô đã chết trong vụ tai nạn đó!”

” Diễm Tu La, anh đúng là người không biết nói đùa!” Người phụ nữ không để ý đến hắn mà đi thẳng vào phòng “Đứa bé kia không phải là con tôi!” Bỗng nhiên cô lại nói!” Vô sự bất đắc tam bảo điện (câu này là thành ngữ TQ, dịch là: Không có việc gì thì không đến tòa tam bảo) Tôi tới đây lần này để truyền đạt về dự án của kế hoạch A, hầu hết tư liệu đã bị chúng ta nắm trong tay, tuy nhiên phần chính của kế hoạch lại tạm thời chưa lấy được!”

“Tôi đến đây không phải là vì kế hoạch A , tôi chỉ quan tâm đến việc hợp tác giữa Trác thị và Thẩm thị thôi!”

“Không phải tôi đã tới sao?” Tư Đồ Mị vừa nói vừa quàng cánh tay trắng nõn qua vai Phùng Thiếu Diễm!

Phùng Thiếu Diễm khinh miệt , đẩy cánh tay kia ra “Đồ Mị tiểu thư là nữ sát thủ đặc lực nhất của Bang Bạch Hồ, tác phong hành động của cô làm sao tôi dám chê!”

“Vậy tôi hỏi, anh yêu tôi không được sao?” Tư Đồ Mị cười hỏi.

“Lúc ấy có phải cô cũng nói với anh trai tôi như vậy phải không?” Phùng Thiếu Diễm cười lạnh nhìn cô. . .

” Không sai khi đó tôi thật sự yêu anh ấy. Nhưng so với anh ấy, anh còn có mị lực hơn!”

Tay phải Phùng Thiếu Diễm nhẹ gờ lên chốt dùng lực đẩy cô ta ra khỏi mình, làm Tư Đồ Mị ngã trên sofa.

“Phùng Thiếu Diễm!”

“Tư Đồ Mị, cô còn gì muốn nói sao?!”

Tư Đồ Mị nhướn mí mắt không nhịn được hỏi: ” Phòng của tôi ở đâu?”

“Nơi này không có chỗ cho cô! Cô đến khách sạn đi!”

“Đây là việc anh cả đã sắp xếp!”

“Trống ở bên ngoài, quân mệnh có thể không nghe! Chẳng lẽ cô chưa từng nghe đến câu nói này sao?”

“Phùng Thiếu Diễm, anh đã thay đổi!”

“Tôi không có thời gian mà tán gẫu với cô, mau đi đi! Tôi còn có việc !”

Đúng lúc ấy từ trên lầu vọng ra tiếng kêu của một người phụ nữ. Tư Đồ Mị mập mờ nhìn thoáng qua Phùng Thiếu Diễm: ” Thì ra là Kim Ốc Tăng Kiều ?” Nói xong cô ta định đi lên tầng.

“Cô muốn khiêu khích tôi? !” Phùng Thiếu Diễm lạnh lùng nói.

“Xem một chút thôi mà, nuôi phụ nữ mà còn sợ bị người khác nhìn thấy?” Tư Đồ Mị nói như chẳng hề để ý nhưng bước chân của cô ta đã dừng lại không dám đi về phía trước, anh em Phùng Thiếu Diễm ở Bang Bạch Hồ đều nổi tiếng tàn khốc, nếu chọc giận hắn quá mức thì hậu quả... .

” Thả tôi ra ngoài” Giọng của Thẩm Từ Quân đã khàn đặc, mặc dù cô biết phản kháng ở nơi này không được gì nhưng cô vẫn quật cường kiên trì phản kháng. . .

Bước chân của Tư Đồ Mị lại cố ý bước lên trước một chút, Phùng Thiếu Diễm đã quay lưng về phía cô nhưng vẫn phát ra khí lạnh như băng làm cô không tự chủ được dừng bước lại. Cô chợt rút ra một cái roi da màu đen ở trước ngực gắn thêm một con dao nhỏ. Cô dùng sức đánh thẳng roi vào cửa

phòng của Thẩm Từ Quân làm cửa phòng vỡ ra một cái lỗ to. Từ trước đến giờ lòng hiếu kỳ của phụ nữ luôn đáng sợ như vậy. Qua lỗ thủng ở cửa, cuối cùng Từ Đồ Mị cũng nhìn thấy Thẩm Từ Quân nhưng cũng phải đối diện với đôi mắt giận dữ của Phùng Thiếu Diễm!

“Tu La, anh chỉ nói là không thể đi chứ không nói là không thể nhìn! Được rồi, hôm nay đã làm phiền, gặp lại sau!” Từ Đồ Mị lại dùng roi da quang ra về phía cửa sổ lập tức biến mất ở bên ngoài cửa sổ.

Phùng Thiếu Diễm giận đến mức móc súng lục từ trong túi ra, bắn liên tiếp cho đến khi hết đạn về phía cô ta biến mất!

“Ghe tôm! Lần sau nhìn thấy mày, tao nhất định sẽ trói mày lại cho chó ăn!”

Thẩm Từ Quân vừa thấy cửa phòng được mở ra lập tức chạy ra ngoài. Trong đầu cô bây giờ không vẽ ra được bất kì một kế hoạch nào cô chỉ muốn chạy thật nhanh.

“Thẩm Từ Quân, em vẫn còn muốn rời khỏi nơi này?” Hân cười gằn hỏi.

Thẩm Từ Quân giận mà không nói.

“Được rồi bản thiếu gia sẽ cho em một cơ hội! Nếu như em có thể chạy ra khỏi khu rừng rậm này trước hừng đông, tôi sẽ thả em ra, còn nếu không tôi sẽ cho em nếm thử chút mùi vị!”

Không đợi hân nói xong Thẩm Từ Quân lập tức chạy ra ngoài! Cô nhất định phải chạy thoát khỏi vòng vây của hân!

Cả khuôn mặt Thẩm Từ Quân dính đầy máu, tóc tai bù xù dùng hết sức lực kéo cô hét cứu mạng.

” Từ Quân, Thẩm Từ Quân cô làm sao vậy?” Tiểu Thi không ngủ được liên tục nói mơ.

Cô nhìn thấy Phùng Thiếu Diễm cầm súng đứng ở sau lưng Thẩm Từ Quân mặt ác độc mà cười.

” Từ Quân!” Tiểu Thi giật mình một cái, ngồi bật dậy, thì ra là chỉ là một giấc mơ. Nhìn đồng hồ báo thức trên bàn chỉ mới 3h. Thẩm Từ Quân có xảy ra chuyện gì hay không? Tiểu Thi không ngủ thêm được. Càng nghĩ càng là sợ “Ngày mai nhất định phải nói với Trác Minh Liệt chuyện này! Hi vọng Thẩm Từ Quân không có việc gì!”

Thẩm Từ Quân một mình ở trong rừng rậm đen như mực cố gắng hết sức mà chạy, trong lúc chạy trốn trong óc của cô trở nên trống rỗng.

“Chủ nhân ngộ nhờ cô ta trốn mất thì sao?”

“Anh cảm thấy tôi sẽ để cô ta chạy trốn sao?” Phùng Thiếu Diễm mở một cái máy vi tính ra, trên đó lập tức hiện nên vị trí và hình ảnh của Thẩm Từ Quân.

“Mèo vờn chuột, trò này thật thú vị?” Hân say sưa hớp một hớp cà phê ngon lành. Chợt Thẩm Từ Quân bị vấp ngã thật mạnh, hình ảnh trong máy vi tính của Phùng Thiếu Diễm cũng biến mất trong nháy mắt.

Hân đột nhiên đứng lên “Các người nhanh tìm! Đừng để cho cô ta gặp chuyện không may!”

“Dạ!”

Thẩm Từ Quân lạc đường, cô đường đường là đại tiểu thư Thẩm thị vậy mà lúc này lại phải chịu khổ như vậy. Cô không hề biết đến kĩ năng sống trong rừng, mà khu này lại là khu rừng rậm, có khu săn thú ở đây, vì vậy vốn đã lạc đường Thẩm Từ Quân còn lại ngay vào khu vực săn thú.

Trời đã sáng thật rõ, cô đã thoát khỏi vòng vây của Phùng Thiếu Diễm nhưng lại lạc vào một nơi hoang dã vô biên. Ở nơi này cô còn phải đối mặt với những chuyện đáng sợ hơn!

“Trác Minh Liệt, là em, Tiểu Thi ” Sáng sớm Tiểu Thi vội gọi cho Trác Minh Liệt.

“Tiểu Thi sao thế?” Trác Minh Liệt nghe thấy giọng của cô có vẻ rất vội vàng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 137: Hàn Ti Nhã Thử Thăm Đồ

” Em muốn hỏi anh có biết chuyện gì về Thẩm Từ Quân không, tối hôm qua em mơ thấy cô ấy, cô ấy bị thương, rất đáng sợ!”

“Đứa ngốc của anh, đó chỉ là một giấc mơ thôi ! Thẩm Từ Quân tốt lắm, chúng ta không cần lo lắng cho cô ấy đâu ! Đúng rồi, trưa hôm nay chúng ta cùng đi đón Mộc Mộc xuất viện được không?”

“Thẩm Từ Quân.. thật sự là không có chuyện gì xảy ra với cô ấy chứ?” Tiểu Thi thấp thỏm hỏi.

“Tin tưởng anh cô ấy nhất định không có việc gì” Trác Minh Liệt cương chiều trả lời.(Dạ vâng tin anh đi.....)

“Được rồi, buổi trưa em sẽ đến đón Mộc Mộc”

Đề điện thoại xuống, Tiểu Thi gọi Cầu Cầu xuống.

“Cầu Cầu, hôm nay chúng ta đến bệnh viện đón Mộc Mộc xuất viện!”

“Mẹ, Mộc Mộc hoàn toàn khỏi rồi sao?”

“Đúng nha!”

“Vậy ngày mai chúng con có thể tổ chức sinh nhật cùng nhau sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy,!” Tiểu Thi cười.

“Vậy hôm nay con không muốn đến nhà trẻ!”

“Được thôi” Tiểu Thi vừa nói vừa bế nó lên đi ra phòng khách.

“Mẹ, chú Triết Vũ sắp tới sao?”

Tiểu Thi đột nhiên ngừng lại, câu nói của Cầu Cầu giống như một cái trùy đánh vào tim của cô. . . Cô nhìn nó không nói gì. Không biết vì sao, Lý Triết Vũ, cái tên này lại có lúc làm cô cảm thấy sợ hãi, bắt đầu sợ sự xuất hiện của anh, dường như chỉ cần anh xuất hiện tất cả mọi thứ bây giờ sẽ trở thành hư không.

“Cầu Cầu muốn chú Triết Vũ trở lại sao?”

Cầu Cầu nhéo đầu không trả lời.

“Mẹ nhanh lên một chút, sắp muộn rồi!” Vốn trưởng thành sớm nên Cầu Cầu đặc học được cách che giấu tình cảm của mình.

” Hôm nay mẹ không đi làm, chúng ta cùng đi chọn quà mừng Mộc Mộc xuất viện được không?” Tiểu Thi hân hoan của con trai dịu dàng hỏi.

Cầu Cầu mân mê cái miệng nhỏ nhắn cũng nặng nề hôn cô một cái sau đó nhanh khách mà cười : ” Con cũng có phần nha!”

Tiểu Thi lắc đầu một cái, bắt đầu nhìn con trai.

Nói xong hai mẹ con lập tức chuẩn bị đi ra ngoài, trong lòng cô vẫn sợ hãi vì chuyện tối hôm qua nên cô tránh không đi nhưng đường ít người mà chọn đi đường cái, nhưng vẫn không thoát khỏi sự theo dõi của Hàn Ti Nha. Cô ta gần như theo dõi Tiểu Thi mọi lúc mọi nơi.

“Lâm Thi Ngữ!” Cô ta chột hô to một tiếng. Cô nghĩ nếu Tiểu Thi thật sự là Lâm Thi Ngữ thì cô ta sẽ theo phản xạ tự nhiên mà quay đầu lại.Quả nhiên cô ta thấy Tiểu Thi quay đầu lại.

“Cô quả nhiên là Lâm Thi Ngữ!” Hàn Ti Nha ngạo mạn ngược cổ đi đến trước mặt cô.

“Mẹ, người phụ nữ xấu kia đến rồi!” Cầu Cầu trốn sau lưng Tiểu Thi.

“Thì tiểu thư đã lâu không gặp ?”

“Cũng không lâu lắm mới một tuần lễ mà thôi!” Mặc dù Tiểu Thi cực kì chán ghét khi gặp cô gái này nhưng vẫn phải cố duy trì nụ cười bắt đầu đi.

“Loại đàn bà tâm địa xấu xa như cô mà còn có thể ở đây giả nhân giả nghĩa.Cô chính là hung thủ thiếu chút nữa đã hại chết Mộc Mộc. Lâm Thi Ngữ, nhất định là cô muốn hại chết Mộc Mộc để trả thù Trác Minh Liệt đúng không? Năm năm... thật không ngờ cô chính là âm hồn bất tán!”

(mẹ, cái Bà này mặt dày chộc không thùng gãy cả dao)

“Hàn tiểu thư, tôi không hiểu cô điều nói là có ý gì! Điều đầu tiên tôi vốn không phải là Lâm Thi Ngữ, đáng người của chúng tôi có điểm giống nhau nên nhiều người cũng đã từng nhầm lẫn. Nhưng sự thật đã chứng minh là không phải! Tiếp theo tôi cũng không hề hại Mộc Mộc! Lời của lời nói của cô là hoàn toàn vô căn cứ!”

“Còn muốn nguy hiểm! Báo cáo kiểm tra từ bệnh viện đã xác nhận, không tin hôm nay cô hãy đến mà kiểm tra xem có phải hôm đó cô thiếu chút nữa đã hại chết Mộc Mộc hay không! Trác Minh Liệt luôn nghĩ cô là Lâm Thi Ngừ nên mới bao che, che chở cho cô! Bởi vì anh ta cảm thấy hổ thẹn với cô ấy! Đừng tưởng rằng đó là tình yêu, tình ngộ đi, đồ ngu ngốc!”

“Hàn tiểu thư, hôm nay tôi không muốn đánh cô! Mời cô lập tức đi khỏi đây, ngay bây giờ!” Tiểu Thi giận đến sôi cả máu lên! Người phụ nữ này đúng là điên rồi!

“Đi xinh đẹp” Cầu Cầu kéo váy Hàn Ti Nhã.

“Mày định làm gì, tiểu bại hoại!” Hàn Ti Nhã tức giận, giật lại gấu váy từ trong tay Cầu Cầu.

“Cháu có một món đồ muốn đưa cho đi” Cầu Cầu chọt mở bàn tay ra, Hàn Ti Nhã vừa nhìn thấy bị dọa sợ hãi, hét lên một tiếng rồi chui tọt vào trong xe!

“Mày đừng tới gần đây!”

Sau khi thành công khi dọa kẻ địch chạy đi Cầu Cầu mới quay đầu lại nhìn mẹ, Nhóc này đáng sợ như vậy sao? Nhìn qua nó rất đáng yêu nha! ” Mẹ. Tawng cho mẹ này, nhóc này con tốn cả tối hôm qua mới bắt được đó !” Cầu Cầu giờ một con con cóc mắt đỏ đưa cho Tiểu Thi.

“Cầu Cầu, con mau vứt nó đi, nếu không mẹ sẽ không mua đồ chơi cho con đâu!” Tiểu Thi cảm thấy ghê tởm.

“Không cần như vậy, con sẽ cất đi khi nào Mộc Mộc tới chơi con sẽ đưa cho cậu ấy”

“Đi rửa tay!” Tiểu Thi ra lệnh.

Cầu Cầu bắt đầu đi ngoan ngoãn đi rửa tay.

“Cầu Cầu, sau này không được cầm cóc lên tay. Con đó rất mất vệ sinh biết không?”

“Nhưng cô giáo muốn chúng con quan sát động vật nhỏ mà, con cóc không phải động vật nhỏ sao?”

“Chúng ta có thể nuôi con thỏ nhỏ, hay con rùa nhỏ còn con cóc thì không thể”

Cầu Cầu không thích, đi cả một đoạn đường không nói tiếng nào.

Tiểu Thi vừa đi vừa lại mất hồn, những lời người phụ nữ kia vừa nói là có ý gì? Lâm Thi Ngừ và Trác Trác Minh Liệt có quan hệ gì? Khó trách mỗi lần nhắc tới Trác Minh Liệt, Thẩm Từ Quân đều không vui mà còn có chút hận ý, có lẽ là Trác Minh Liệt đã làm ra chuyện tổn thương gì đó với Lâm Thi Ngừ! Có phải chuyện lần trước anh ấy nói là chuyện xưa? Vậy bây giờ Trác Minh Liệt có còn coi cô là thể thân của Lâm Thi Ngừ không? Cô ngẩng đầu nhìn mặt trời đã lên rất cao. Bây giờ còn không đi mua đồ, sợ không kịp giờ đến bệnh viện.

“Cầu Cầu, con nghĩ Mộc Mộc sẽ thích cái gì?”

“Mẹ, sao mẹ không hỏi Cầu Cầu sẽ thích cái gì?” Cầu Cầu ưu tư hỏi.

Tiểu Thi kinh ngạc nhìn nó, cô phát hiện hình như gần đây Cầu Cầu bỗng trở nên nhạy cảm khác thường, chuyện này không phải là chuyện tốt!

“Mẹ hiểu rõ Cầu Cầu thích gì, mà cũng biết Cầu Cầu muốn gì nhưng giờ điều đó là bí mật mai mới được bật mí nha!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Không Nói Tâm Sự

” Có thật không mẹ?” Cầu Cầu vui vẻ.

“Đĩ nhiên mau nói cho mẹ biết Mộc Mộc thích cái gì!”

“Mộc Mộc nói cậu ấy muốn một mô hình xe hơi” Cầu Cầu lặng lẽ nói “Lần trước cậu ấy muốn cầm Transformers đổi với mô hình xe hơi của con, nhưng con không đồng ý.”

Thật không nghĩ rằng hai vật nhỏ này lại có trao đổi âm thầm như vậy, Tiểu Thi mừng rỡ “Là kia phải không, mẹ sẽ đi mua!”

Hai mẹ con vừa mới mua xong đồ chơi thì Tiểu Thi liền nhận được điện thoại thúc giục đến bệnh viện của Trác Minh Liệt.

“Mộc Mộc, tối nay và ngày mai phải nhờ biểu hiện của con!” Trác Minh Liệt ôm con trai lên ghé vào lỗ tai nó, nhỏ giọng nói “Con nhất định phải giúp ba giải quyết mẹ!”

“Không thành vấn đề!” Mộc Mộc thay quần áo mới, tinh thần thoải mái.

“Trác tiên sinh, mặc dù sức khỏe của Mộc Mộc đã khôi phục nhưng vẫn cần phải cẩn thận!” Bác sĩ dặn dò Trác Minh Liệt “Đừng để cho bé quá mệt mỏi, cần chú ý nghỉ ngơi!”

“Tôi biết rồi!” Trác Minh Liệt đáp lời. Bác sĩ vừa mới đi thì cánh cửa lại truyền đến tiếng gõ, hai mẹ con đã tới rồi.

“Mộc Mộc!” Tiểu Thi vừa gõ cửa vừa vui vẻ mà gọi Mộc Mộc. Trác Minh Liệt vừa mở cửa ra Mộc Mộc lập tức khoa trương “bay” vào trong ngực Tiểu Thi “Mẹ! Mộc Mộc khỏe mạnh rồi!”

“Ừm, mẹ yêu con chết mất!”

Cầu Cầu đứng ở bên cạnh lại có vẻ không vui, nó cố gắng hít hít cái mũi nhỏ đứng ở sau lưng mẹ. . .

” Cầu Cầu, bây giờ mẹ là của tót!” Mộc Mộc khiêu khích nhìn Cầu Cầu, Cầu Cầu không vui khi bị Mộc Mộc nói như thế, tiểu tử lại hít hít mũi muốn khóc lên.” Mẹ là của tót không cho cậu! Trừ khi. . . trừ khi cậu tặng ba cho tót!” Nhịn suốt khoảng thời gian dài Cầu Cầu mới nói ra chủ ý của mình. Được rồi cậu muốn mẹ tôi tội sẽ lấy ba của cậu!

Mộc Mộc ngây ngẩn cả người nó không ngờ Cầu Cầu sẽ đưa ra yêu cầu như thế.

Hai người lớn cũng không nhịn được mà cười lớn.

“Các con, người thì muốn có ba người thì muốn có mẹ, ba có một giải pháp có thể thỏa mãn cả hai yêu cầu!” Trác Minh Liệt cười nhìn đôi mắt đăm đăm lộ mồm của Cầu Cầu, Cầu Cầu hỏi: ” Phương pháp gì?”

“Cháu có muốn chú Minh Liệt làm ba của cháu không ?” Trác Minh Liệt hỏi, Tiểu Thi túm quần đứng ở bên cạnh.

(ô anh giỏi cầu hôn gián tiếp á)

“Muốn!” Cầu Cầu cười rộ lên “Chú Minh Liệt vừa đẹp trai lại giàu có, cháu muốn!”

Tiểu Thi càng cảm thấy quái hơn, những lời này đều là những lời xã giao cô hay dùng để khen người khác, không biết làm sao vật nhỏ này lại học được. . . Khuôn mặt của Trác Minh Liệt xuất hiện vài vạch đen nhìn Tiểu Thi, chỉ thấy cô đang muốn vui mặt xuống gầm giường.

“Ha ha Cầu Cầu cháu thật là có mắt nhìn người, không hổ là con trai tôi!” Trác Minh Liệt cười lớn “Được vậy chúng ta cùng bàn phương pháp để hoàn thành nha!”

“Mẹ nó, mẹ hãy ra ngoài một chút đi ” Trác Minh Liệt nói với Tiểu Thi.

Tiểu Thi sợ hết hồn “Là nói em sao?” Sạo tự dưng lại gọi cô là mẹ? Trong chớp mắt tự dưng có thêm một câu con trai nữa làm Tiểu Thi bất ngờ khó tiếp nhận được, nhưng cô nào biết đó chỉ là tên gọi thân mật của những cặp vợ chồng, người ta đường đường chính chính ăn đậu hũ mà người bị ăn lại không hề biết!

“Đừng nha mẹ xinh đẹp, đàn ông chúng con nói chuyện của đàn ông, mẹ có thể ra ngoài một chút hay không??!”

Tiểu Thi tròn mắt nhìn ba người đàn ông lớn nhỏ bọn họ, có hai “vị đàn ông” còn chưa đến lớp một thì có gì mà bàn bạc cùng nhau, Trác Minh Liệt lại muốn giờ trò gì !

“Được rồi, tôi đi mời vị tự tiện !” Tiểu Thi đóng cửa phòng lại.

Trác Minh Liệt kéo Mộc Mộc và Cầu Cầu đến bên cạnh “Nếu như các con muốn hoàn thành ước nguyện thì phải hết sức tạo cơ hội cho ba và mẹ ! Ví dụ khi ba muốn ôm cô ấy thì các con phải mau trốn đi biết không?”

“Ba cái gì gọi là cơ hội?” Mộc Mộc không hiểu hỏi.

“Cầu Cầu có biết không?” Trác Minh Liệt hỏi.

“Cháu biết rồi, đó chính là thân ái nha” Cầu Cầu kiêu ngạo nhìn Mộc Mộc nghĩ thầm: ” Ngay cả cái này mà cũng không biết!”

“Tốt lắm, các chúng ta lên đường thôi!” Mỗi tay Trác Minh Liệt ôm một đứa đi ra khỏi phòng bệnh, Tiểu Thi vẫn đang không hiểu nổi mà đứng ở đại sảnh.

” Mẹ đưa bé chúng ta lên đường thôi!” Trác Minh Liệt vui vẻ kêu to.

“Này, anh đừng gọi thế nữa!” Tiểu Thi hận không thể bít ngay cái miệng của anh ta lại”Ai là mẹ đứa bé, má ơi!”

Trác Minh Liệt chỉ cười không nói gì, đặt hai cậu nhóc lên mặt đất rồi giang tay ôm lấy cô “Chính là em nha ! Bây giờ chúng ta sẽ xuất phát đến núi Quân Tử để tổ chức sinh nhật cho hai con nha.!”

“Núi Quân Tử , không phải là khu biệt thự cho người giàu sao?” Tiểu Thi hỏi.

“Đúng nha, ở nơi đó anh có một bộ biệt thự cạnh bán đảo Thiên đường. Chúng ta có thể ăn cơm dã ngoại, có thể hái quả dại, còn có thể săn thú! Cuộc sống đó chỉ của riêng chúng ta mà thôi!”

Tiểu Thi gật đầu một cái, bởi vì có tâm sự nên cũng không biểu hiện quá vui vẻ nhưng vì ngại Cầu Cầu Mộc Mộc nên cũng cố mà gượng cười.

“Đúng rồi, Tiểu Thi sao Cầu Cầu có thể sinh cùng ngay với Mộc Mộc? Là trùng hợp sao?” Trác Minh Liệt vừa lái xe vừa hỏi.

“Em cũng cảm thấy kỳ lạ nhưng trong hồ sơ của Cầu Cầu mà Triết Vũ đưa cho em ghi như vậy!”

Nghe được hai chữ Triết Vũ, Trác Minh Liệt bỗng nhiên không nói gì. Cái tên này giống như một câu thần chú nào đó.

“Trác Minh Liệt , em còn muốn hỏi anh một chuyện, Mộc Mộc phát có phải do em hay không?” Tiểu Thi cẩn thận hỏi.

Trác Minh Liệt nhìn cô xuyên qua kính chiếu hậu “Dĩ nhiên không phải” Anh rất khẳng định nói.

“Có thật không? Không phải anh bao che cho em chứ?”

“Tiểu Thi sao em lại nói những lời kì quặc như vậy. Bất kể là phải hay không thì mọi chuyện cũng đã qua, Mộc Mộc đã khôi phục khỏe mạnh đây mới là điều quan trọng nhất! Em phải thật vui vẻ không nhắc lại những chuyện không vui nữa rồi !” Trác Minh Liệt trầm giọng nói.

Tiểu Thi sửa lại tóc cho Mộc Mộc một chút rồi lại hỏi: ” Mẹ ruột Mộc Mộc là ai ?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lành Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Ấm Áp Ngắn Ngủ

Trác Minh Liệt lái xe chậm lại, anh không biết hôm nay người phụ nữ này đã bị kích thích gì mà cứ luôn hỏi những vấn đề kì quặc này. “Mẹ đẻ của Mộc Mộc đã là chuyện quá khứ, bây giờ anh chỉ quan tâm đến mẹ kế của Mộc Mộc !” Anh tức giận trả lời.

Tiểu Thi biết mình phạm sai lầm vì vậy im lặng.

Không bao lâu sau xe hơi đã tiến vào đường lớn, hai tiểu gia hòa đều là lần đầu tiên đến nơi này nên vô cùng phấn khích, bám lấy cửa kính xe thét chói tai. Xe gần tới khu biệt thự, và dừng lại tại khu cho người đi bộ. Đường lớn rộng rãi, hai bên đường là những hàng cây xanh rì rập rập lối liên hoàn với nhau, tạo cảm giác như một con đường không có điểm dừng. Hoa dại tươi nở rộ bên ven đường tỏa ra hương thơm mê người, cái khung cảnh thoáng mát, nhẹ dịu này làm cho lòng người như say, như mê, như quên đi cả thế giới đầy dẫy những cạm bẫy ngoài kia!

“Thiếu gia!” Vừa vào cửa thì lập tức thì có một người đàn ông trung niên và mấy nhân viên xách đồ ra đón bọn họ “Đã thật lâu ngài mới tới nơi này !”

“Đưa hành lý vào bên trong! Chuẩn bị mấy căn phòng!”

“Đã chuẩn bị xong hết rồi ạ, sau khi nhận được điện thoại của thiếu gia tôi đã bắt đầu chuẩn bị!”

“Vị này là Tiểu Thi, Cầu Cầu và Mộc Mộc, con tôi” Trác Minh Liệt đột nhiên giới thiệu như thế làm người làm có chút bất ngờ. .

“Nếu là khách của thiếu gia thì xin mời vào trong!”

Tiểu Thi khẽ vuốt cằm, Cầu Cầu và Mộc Mộc chăm chú nhìn Trác Minh Liệt và Tiểu Thi, hai nhóc bỗng nhiên nhớ đến lời nói của Trác Minh Liệt vì vậy mà tay trong tay đi về phía trước.

(hai em này bỗng hơi jq quá....)

Vừa vào phòng khách, đập vào mắt một bức tường bằng thủy tinh cực lớn. “Người có tiền quả nhiên là tốt !” Tiểu Thi âm thầm nói.

Mộc Mộc và Cầu Cầu vừa nhìn phòng rộng lớn như vậy, lập tức như chim sẻ cảnh nháo nhác chạy đi chơi.

Trác Minh Liệt lấy một cái điều khiển từ xa màu đen ra, bấm một cái, chốt mở tường thủy tinh mở ra trong nháy mắt thì ra là tường thủy tinh còn có thể mở ra . Phía sau là cây cỏ thụ cực lớn.

“Tới đây!” Trác Minh Liệt gọi Tiểu Thi.

“Oa thật là quá đẹp!” Tiểu Thi sợ hãi kêu lên, cây cỏ thụ thấp tè nên có thể vượt ve nhưng chú sóc con đang ở trên cây tò mò nhìn bọn họ.

“Thích không?” Người của cô thậm chí còn chưa cao tới nách anh. Nhìn Tiểu Thi đứng ở trước mặt, nhiều lúc Trác Minh Liệt có cảm giác mình giống như ba của cô, anh không nhìn được mà vuốt mái tóc đen tuyền của cô, cung chiều mà hỏi cô có thích nơi này hay không. . . “Úm!” Tiểu Thi gật đầu, nọ nự cười xán lạn, má lúm đồng tiền giống như hoa tươi đang nở rộ.

“Có phần thưởng hay không?” Trác Minh Liệt cười hỏi.

Ban đầu Tiểu Thi còn cảm thấy khó hiểu sau đó đỏ mặt “Anh muốn phần thưởng gì” Giọng nói của cô nhỏ đến mức ngay cả chính mình cũng không nghe được.

“Em nói xem?”

“VẬY anh nhắm mắt lại” Tiểu Thi xấu hổ .

“Được” Trác Minh Liệt ngoan ngoãn nhắm mắt lại. Tiểu Thi lén lút nhìn xung quanh sợ bọn nhỏ sẽ thấy. Khi xác định bọn chúng không có ở đây mới nhanh chóng nhón chân lên hôn anh một cái.

Nhưng Trác Minh Liệt làm sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy, anh bắt lấy hai tay cô, bế cô lên trên mặt bàn bên kia. Cô bị dọa nên chỉ có thể ôm lấy anh thật chặt, hai chân co lên kẹp lấy hông của anh.

“Mau thả em xuống, em sợ độ cao!” Tiểu Thi kêu lên.

“Độ cao này và tư thế này là sự kết hợp tuyệt hảo nhất cho một nụ hôn say đắm” Trác Minh Liệt hài lòng đặt lên môi cô một nụ hôn dài.

“Cậu nhìn cái này xem. . .” Đây chính là Cầu Cầu và Mộc Mộc đang cùng nhau đứng ở rèm cửa sổ phía sau say sưa nhìn bọn họ. “Có phải miệng của mẹ rất ngọt hay không, mà ba cứ thích ăn như vậy?” Mộc Mộc không hiểu hỏi.

“Mẹ miệng rất thoai tở ăn rồi!” Cầu Cầu há hê nói. “Mộc Mộc cũng muốn được như vậy, mau đi thôi!”

Cầu Cầu kéo nó lại. “ Anh bạn quên lời ba cậu nói rồi sao?!” Mộc Mộc nghe Cầu Cầu nói như vậy lại ủ rũ cúi đầu ngồi xỏm xuống.

“Trác Minh Liệt mau buông em ra” Bàn tay ấm áp mà mềm mại của Trác Minh Liệt di chuyển tới vùng mẫn cảm của Tiểu Thi, dưới sự trêu chọc của anh cô quả thật muốn bộc phát.

“Sợ cái gì, nơi này không có người” Anh vừa nói vừa lột áo lót của cô xuống, tóc mai rối loạn, hô hấp cũng rối loạn theo, Tiểu Thi ôm Trác Minh Liệt thật chặt, trong đầu trống rỗng.

“Mau buông ra. . . á!” Cô nũng nịu.

Thế nhưng anh lại không hề để ý đến, đôi tay cứ đi về phía trước.

“Ba cậu ăn ngực mẹ tở. . .” Cầu Cầu nói với Mộc Mộc nhưng khi quay đầu lại thì lại chẳng thấy Mộc Mộc đâu.

“Ba, sao ba có thể bắt nạt mẹ” Mộc Mộc không nhìn nổi nữa tự mình chạy đến nói. Trác Minh Liệt cả kinh khẽ run rẩy thiếu chút nữa buông tay đang đỡ Tiểu Thi. Tiểu Thi càng thêm quần vội vàng sắp xếp lại quần áo, mặt lúng túng nhìn Mộc Mộc, sau đó giận trách Trác Minh Liệt: “Đều là anh !”

(bé MM này phá cảnh H mọi người mong đời rồi hi hi . .)

Trác Minh Liệt gãi gãi đầu không biết nên giải thích cho Mộc Mộc thế nào.

“Mộc Mộc, ba không bắt nạt mẹ, chúng tôi chỉ là đang chơi một ‘ trò chơi ’!” Trác Minh Liệt xấu hổ cười.

“Đừng nha Mộc Mộc. Sao con không chơi cùng với Cầu Cầu?” Tiểu Thi mau chóng ổn định lại tâm tình, kéo Mộc Mộc đến bên cạnh “Mẹ dẫn con đi chơi, đừng để ý đến ba con !”

“Mẹ” Cầu Cầu chạy tới “Chú Minh Liệt vừa rồi chúng cháu không nhìn thấy cái gì cả!”

Mặt Trác Minh Liệt xạm lại, Tiểu Thi lại hoảng sợ, chẳng lẽ hai đứa bé này vẫn luôn trộm nhìn sao?

Mẹ Mộc kéo gấu áo của Tiểu Thi “Con cũng muốn được mẹ hôn, mọi người được hết rồi!”

Tiểu Thi quả thật rất muốn nổi điên, bây giờ cô chỉ muốn giết Trác Minh Liệt! Cô đứng bên cạnh Mộc Mộc hôn lên cái miệng nhỏ của nó một cái: “Xong chưa?”

“Thơm quá! Cầu Cầu nói thật a! Ba, miệng của mẹ có phải rất thơm hay không?”

Tiểu Thi vô cùng muốn khóc, cô hất mặt lên nhìn Trác Minh Liệt, trong mắt đều là uất ức, chuyện này về sau làm sao cô có thể xuất hiện trước mặt đứa bé được.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Ăn Mừng Sinh Nhật

“Được rồi, được rồi các con! Chúng ta đi tắm đi!” Trác Minh Liệt cố gắng đổi đề tài.

“Nhưng không phải ba muốn ngủ sao? Sao tự đứng lại muốn tắm!” Mộc Mộc hỏi.

Trác Minh Liệtn gĩa mặt lên trời, thở dài xem ra làm ba cũng không phải là việc dễ làm. Quả nhiên là cá và tay gấu không thể kiêm được (Công việc cả cha và mẹ ko thể cùng làm). Anh không để ý về mặt khác thường của hai tiểu quý, ôm lấy bọn họ đi ra phòng khách.

Tiểu Thi sờ sờ gò má nóng lên cũng đi vào theo.

“Hai nhóc tiểu quý các con, chẳng lẽ không nhớ đến chuyện ba nhắc các con sao?” Trác Minh Liệt cố làm ra vẻ tức giận hỏi.

“Là Mộc Mộc” Cầu Cầu chỉ vào Mộc Mộc “Cậu ấy nói cũng muốn ăn miệng của mẹ!”

“Không đúng không đúng là Cầu Cầu nói miệng của mẹ rất thơm cho nên ba mới thích ăn!” Mộc Mộc ngụy biện.

“Được rồi, nam tử hán đại trượng phu dám làm dám chịu!” Trác Minh Liệt rất khinh bỉ nhìn bọn họ một cái ” Đùn đẩy trách nhiệm cho nhau thì con ý nghĩa gì nữa? Lần đầu tiên hành động đã bị các con làm hỏng rồi !” Anh chán nản nói.

“Ba, thật xin lỗi, vậy ba lại mau đi ăn mẹ miệng của mẹ đi, không phải ba rất thích sao?” Mộc Mộc đẩy ba. Tiểu Thi mặt xạm lại nhìn bọn họ.

“Được rồi! Nhóm các người thật sự làm mẹ tức chết! Các con mau tới phòng bếp giúp mẹ nấu cơm một tay!” Tiểu Thi chống tay bắt đắc dĩ nhìn bọn họ. . .” Mỹ nữ mẫu thân nơi này không cần mẫu thân đích tay làm việc!” Trác Minh Liệt dựa nghiêng vào tường cười như không cười nhìn cô.

“Chẳng lẽ các con không muốn ném thử thủ nghệ của mẹ một chút sao?” Tiểu Thi chống nạnh giả vờ như giận dữ hỏi.

“Con muốn!” Mộc Mộc giơ tay.

“Con cũng nghĩ vậy!” Cầu Cầu cũng đứng dậy.

Trác Minh Liệt nhìn bọn họ một chút, cũng phải bắt đắc dĩ giơ tay lên “Nhưng Tiểu Thi tiểu thư em biết. . . nấu tiệc sao?”

“Vậy thì thử một chút thôi. . .! Hôm nay là sinh nhật Mộc Mộc và Cầu Cầu người làm mẹ như tôi nhất định phải làm cho các con một bữa tiệc lớn! Nên muốn ba và con trai đi giúp mẹ một tay!”

“Được a!” Bọn nhỏ kích động, Trác Minh Liệt cau mày, cho tới bây giờ đôi tay này cũng chưa từng dính vào các món ăn !

“Anh có thể không làm phải không ?” Trác Minh Liệt nhỏ giọng hỏi.

Tiểu Thi liếc anh một cái “Không làm thì cũng đừng ăn!”

Trác Minh Liệt bắt đắc dĩ đi theo bọn họ vào phòng bếp. Tiểu Thi đã chuẩn bị từ lâu, nên mang đến rất nguyên liệu, cô lấy ra một đồng rau cải và hành tây đưa cho bọn họ “Mộc Mộc và Cầu Cầu chịu trách nhiệm nhặt chúng cho thật sạch sẽ, Trác Minh Liệt sẽ chịu trách nhiệm rửa sạch chúng!”

“Thật là . . . rõ ràng có đầu bếp làm sao phải tự làm !” Trác Minh Liệt nói thầm. . . Tiểu Thi chợt có chút mất hứng “Vây cũng tốt, các anh cũng không muốn làm thì để tôi tự mình làm!”

Trác Minh Liệt vừa nhìn thấy Tiểu Thi tức giận, vội vàng ngoan ngoãn rửa rau sau đó làm ra vẻ mặt lấy lòng đưa cho cô.

Thật ra thì Tiểu Thi là một người trọng tình cảm, cô cảm thấy sinh nhật của con, người một nhà cùng nhau làm ra một bữa cơm thật ngon, đó là một việc rất vui vẻ, rất hạnh phúc nhưng hình như Trác Minh Liệt không cho là như vậy, có lẽ đây chính là quan niệm chênh lệch ! Cô bỗng cảm thấy khoảng cách giữa cô và anh thật xa. Từ nhỏ anh đã được cơm đưa nước rót đến tận miệng làm sao có thể làm những việc này.

Mặc dù anh cảm giác Tiểu Thi không vui nhưng không biết là tại sao.

“Được rồi ba ba con(*) đi ra ngoài đi! Những việc còn lại để mẹ làm!” Tiểu Thi khó chịu ngọt ngọt đuổi bọn họ.(ba bố con)

“Ngao,. đi chơi thôi.” Cầu Cầu và Mộc Mộc như chim con bay ra ngoài nhưng Trác Minh Liệt vẫn ở lại. Anh dán vào sau lưng Tiểu Thi, đưa tay ra từ phía sau ôm lấy cô, cúi đầu bả vai của cô “Là anh không tốt, đừng giận được không? Bảo bố!”

Giây phút ấm áp này bỗng nhiên khiến cho Tiểu Thi muốn khóc, trong lòng hạnh phúc xen lẫn bi thương làm cho cô không nhận được mà run giọng nói: “Anh mau đi ra ngoài đi, nơi này mùi khói dầu rất nồng! Ngoan một chút!”

“Không anh muốn nhìn thấy em nấu ăn!” Trác Minh Liệt chột biến thành đứa bé thứ ba trong nhà này.

Tiểu Thi cười khỏ không phải “Anh ôm em như vậy làm sao em có thể nấu ăn ”

“Thật ra anh chỉ không muốn em phải nấu ăn” Trác Minh Liệt kéo Tiểu Thi qua “Em biết không vợ dùng để che chở chứ không phải dùng để làm mấy cái việc đấy!”

Tiểu Thi im lặng không lên tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng “Nhưng...”

“Nhưng mà, hôm nay anh muốn nếm thử một chút tài nấu nướng của em!” Trác Minh Liệt lại nói “Đồng thời đâu anh cũng muốn chính mình biểu hiện một chút ! Trước kia khi đi du học anh cũng biết chút chút đó !”

Lời nói của Trác Minh Liệt làm cho Tiểu Thi bất ngờ, không tưởng tượng được anh cũng biết nấu ăn! Hình như khi đến nhà cô anh cũng từng làm bữa sáng

“Vây cũng tốt, bây giờ em sẽ chính thức bổ nhiệm anh làm trợ lý đầu bếp !” Tiểu Thi dí dỏm nói.

Trác Minh Liệt không nhận được hôn lên má cô một cái “Tuân lệnh!”

Hai người ở trong phòng bếp khí thế ngất trời không lâu đã làm xong một bàn tiệc tinh tế, Trác Minh Liệt bung ra ngoài trong nháy mắt mùi thơm của thức ăn lan tỏa ra bốn phía.

“Oa thơm quá” Hai chú mèo ham ăn lập tức bò lên cái ghế.

“Các con không được ăn vụng!” Trác Minh Liệt cảnh cáo bọn họ “Phải đợi mẹ ra!”

“Con biết ạ!” Mặc dù hai nhóc mèo nước miếng đã chảy thẳng nhưng vẫn là vô cùng ngoan ngoãn ngồi đó đợi mẹ.

” Món ăn cuối cùng đến rồi!” Tiểu Thi bung một món ăn cuối cùng lên sau đó tháo tạp dề xuống. Kim đồng hồ cũng chỉ đúng 7h.

Trác Minh Liệt mở rượu đỏ và lát nước trái cây ra.

“Được rồi, Bây giờ ba chính thức tuyên bố. Tiệc sinh nhật của Mộc Mộc và Cầu Cầu chính thức bắt đầu!” Trác Minh Liệt mở một chai sâm banh ra.

“Chúng ta ăn cơm trước, rồi ăn bánh ngọt!” Cách ăn mừng bằng những món ăn tinh tế của Trung Quốc này Trác Minh Liệt cảm thấy hình như đã rất lâu chưa nhìn thấy.

” Mộc Mộc đến đây, con nếm thử món mẹ làm xem có ngon hay không!” Bởi vì sức khỏe của Mộc Mộc mới khôi phục cho nên Tiểu Thi cũng cố ý làm loại thức ăn nhẹ. Mộc Mộc ngoan ngoãn nuốt một ngụm, mặt say mê luôn miệng khen ngon.” Thật sao? Ba cũng muốn nếm thử một chút!” Trác Minh Liệt khó có thể tin nhìn Mộc Mộc vội vàng cũng gấp một chút.

“Ừ ăn ngon giống như mùi vị mẹ anh làm vậy!” Trác Minh Liệt không ngờ rằng tay nghề của Tiểu Thi tốt như vậy.

“Con cũng muốn! Con cũng muốn!” Cầu Cầu đuổi dài cánh tay ra lớn tiếng la hét.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Bị Người Đàn Ông Bức Hôn

Sau bữa cơm vui vẻ tiệc sinh nhật của Mộc Mộc và Cầu Cầu cũng chính thức bắt đầu.

Thấp xong nên Trác Minh Liệt gọi Cầu Cầu và Mộc Mộc cùng ước nguyện.

“Nguyện vọng của con là...” Mộc Mộc còn chưa nói hết Tiểu Thi đã nói cho nó biết “Mộc Mộc, nếu nói nguyện vọng ra sẽ không linh!”

“Có thật không? Nhưng con rất muốn nói ra!” Mộc Mộc khờ khạo nói. Tiểu Thi lắc đầu một cái “Vậy cũng được!”

Vì vậy Mộc Mộc lại khép hai tay lại tiếp tục nói: “Nguyện vọng của con là con mong mẹ nhanh chóng trở thành vợ của ba!”

Tiểu Thi kinh ngạc nhìn Mộc Mộc lại nhìn sang Trác Minh Liệt.

“Em đừng nhìn anh, việc này anh không hề bảo với con!” Trác Minh Liệt lập tức khoát tay.

“Còn Cầu Cầu, con ước điều gì?” Tiểu Thi hỏi Cầu Cầu.

“Nguyện vọng của con là...” Cầu Cầu không biết nên nói ra sao, thực ra nguyện vọng thật sự của nó là món đồ chơi siêu sao kia nhưng bây giờ Mộc Mộc lại ước nguyện muốn mẹ trở thành vợ của ba cầu ấy, vậy làm sao nó có thể làm tuột cơ hội này? Nghĩ vậy nó liền nói: “Con muốn chú Minh Liệt làm ba của con!”

Trác Minh Liệt vui vẻ ra mặt, len lén giơ ngón tay cái lên với Cầu Cầu.

“Các con...!” Tiểu Thi không thể nhịn được nữa “Các người nhất định là liên hiệp bắt nạt tôi!” Cô vừa kháng nghị vừa lấy quà cho Cầu Cầu và Mộc Mộc... Các tiểu bằng hữu vừa nhìn thấy quà tặng lập tức hét lên đoạt lấy.

“Oa là mô hình mà tôi muốn nhất!”

“Là đồ chơi siêu sao a!”

Mộc Mộc và Cầu Cầu cùng vui vẻ kêu to. Trác Minh Liệt cũng lấy ra hai món đồ chơi mới nhất của công ty đưa cho chúng: “Các con chính là những đứa bé hạnh phúc nhất, trên đời này có không biết bao nhiêu người bạn nhỏ đều muốn món đồ chơi này mà không được đâu!”

Cầu Cầu và Mộc Mộc đi đến sofa bò đi bò lại.

“Các con im lặng!” Trác Minh Liệt ôm bọn nó xuống sau đó lấy ra một cái hộp hình trái tim màu hồng từ trong túi áo ra. “Anh cũng có quà tặng cho em, mẹ bọn trẻ!”

Tiểu Thi nhìn cái hộp kia, trong lòng hết sức thấp thòm.

“Hôm nay cũng là sinh nhật mẹ sao?” Mộc Mộc không hiểu hỏi.

Trác Minh Liệt đưa ngón trỏ thả đặt trên môi ý bảo nó không nên nói nữa, Mộc Mộc ngoan ngoãn im lặng.

“Tiểu Thi!” Trác Minh Liệt như nhà ảo thuật biết ra một bó hoa hồng, tiếp theo một chân anh quỳ xuống nâng bó hoa và chiếc hộp kia lên “Gà cho anh!” Cả khuôn mặt anh tràn đầy hi vọng... “Oa” Mộc Mộc và Cầu Cầu cùng hô lên “Đây là gì?”

Cô nghĩ anh chỉ là muốn cô làm bạn gái anh nhưng không ngờ đến anh lại cầu hôn! Việc này thật sự quá nhanh!

Tiểu Thi do dự, trong lòng cô còn quá nhiều nghi vấn và những băn khoăn. Qua tối cuộc sống sau này không biết sẽ trở nên như thế nào hạnh phúc hay bất hạnh. Chiếc nhẫn nho nhỏ này có thể nhốt chặt hạnh phúc sao?

“Gà cho anh!” Trác Minh Liệt nhẹ nhàng mở chiếc hộp kia ra, lấy ra một chiếc nhẫn kim cương có giá trị xa xỉ.

Tiểu Thi vẫn chần chờ, chỉ trong mấy giây ngắn ngủi trong đầu của cô đã thoáng hiện ra mấy ngàn mấy trăm ý nghĩ Ông Trác phản đối, nhân vật thần bí uy hiếp, tung tích của Lý Triết Vũ, thân thể của mình không rõ, nếu như cô mà gả cho Trác Minh Liệt về sau...” Ba đang cầu xin, chúng con cũng cầu xin!” Mộc Mộc kéo Cầu Cầu cùng quỳ xuống trước mặt Tiểu Thi. Vì vậy mà màn cầu hôn lãng mạn này bị biến thành ba người đàn ông ép gả.

“Mẹ, mẹ mau đồng ý với ba đi!” Mộc Mộc nâng đôi vô tội mắt nhìn chằm chằm Tiểu Thi.

“Mẹ, có phải mẹ không thích chú Minh Liệt hay không?” Cầu Cầu nói luôn vấn đề mà Trác Minh Liệt cũng muốn hỏi.

“Các anh,... các anh, không cần quỳ!” Tiểu Thi xoa tay “Để cho tôi suy nghĩ một chút”

“Anh sẽ không đứng lên, trừ phi em đồng ý!” Trác Minh Liệt nhất định giữ nguyên tư thế.

Tiểu Thi hít sâu một hơi giống như hạ quyết tâm thật lớn run rẩy đón lấy chiếc nhẫn của Trác Minh Liệt.

“Tiểu Thi!” Trác Minh Liệt kích động đứng lên ôm Tiểu Thi thật chặt “Cám ơn em!”

“Cám ơn em đã cho anh cơ hội bồi thường sao?” Mặc dù cô biết vào thời gian này mà lại nói lời như vậy là rất sát phong cảnh nhưng Tiểu Thi vẫn không nhìn được hỏi “Trác Minh Liệt anh hãy nói thật cho tôi biết, anh có coi tôi là Lâm Thi Ngữ không? Quan hệ giữa anh và Lâm Thi Ngữ là như thế nào, tại bất cứ ai đều cảnh cáo tôi không được đến gần anh?”

Trác Minh Liệt ngẩn ra, trong lòng thôi lên trận gió lạnh.

“Tiểu Thi!” Anh kích động nói “Em là độc nhất vô nhị, không ai có thể thay thế được em! Lâm Thi Ngữ cũng là độc nhất vô nhị, giữa hai người không có bất cứ quan hệ gì! Bất kể anh và Lâm Thi Ngữ có quan hệ gì thì cũng đã là quá khứ, cô ấy đã chết em hiểu chưa?”

Lòng Tiểu Thi trở nên rất loạn, rất mâu thuẫn, cô im lặng ở trong cái ôm của anh thở dài một hơi.

“Chúng ta đi thôi!” Mộc Mộc kéo Cầu Cầu “Ba nói vào thời điểm này chúng ta phải né tránh!”

“Nha” Cầu Cầu lưu luyến không rời, nhìn mẹ ở trước mặt, đi theo Mộc Mộc đến phòng của bọn nó.

“Anh thừa nhận, em cho anh cảm giác rất quen thuộc, anh muốn gọi đây là nhất kiến chung tình hay còn là vừa thấy đã yêu! Anh thích dáng vẻ của em lúc em tức giận thích vẻ mặt bất lực của em, thích em cố tỏ ra kiên cường, quật cường em biết không? Đêm dạ tiệc từ thiện đó em tỏa ra ánh sáng như một viên dạ minh châu, khi đó anh đã rất sợ sẽ mất em! Anh tự nhủ sẽ luôn phải giữ tiêu cô nương này ở bên mình!” Anh dịu dàng nói: “Tiểu Thi, anh vẫn luôn muốn có một mái ấm gia đình hạnh phúc “

Tiểu Thi nhìn thấy tâm ý của anh, lòng cũng sắp hòa tan.

“Chúng ta...tôi nay” Trác Minh Liệt vừa hôn cô vừa ở bên tai cô ní non.

“Còn chưa tắm đâu”

“Anh không ngại” Sau mấy lần không có kết quả đã làm cho anh không cách nào nhìn được, anh không để ý cô sợ hãi kêu lên, bế cô chạy thẳng tới phòng ngủ chính, sau đó nhấc chân đá cửa đi vào.

Anh sẵn sàng mà dùng tay chống thân thể của mình mà hôn cô. Tiểu Thi bị hôn làm cho đầu óc choáng váng, cả người nóng lên. Lần đầu tiên anh tháo được hết những tấm che chắn của cô, làm Tiểu Thi nắc cở co lại như một con tôm đỏ rùng rục.

Cô thấy anh lấy ra cái của mình, nó vừa to vừa dài đang dựng đứng lên, cô bị dọa nên nhỏ giọng nói: “Đây là lần đầu tiên của em, anh nhẹ một chút!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 142: Thẳng Thắn Gặp Nhau

“ Ừm ” Cả thân thể của anh đã bị đắm chìm làm sao còn nghe thấy cô nói gì. Anh ra sức làm công tác mở đầu, dưới sự nỗ lực của anh, đầu Tiểu Thi đã đầy mồ hôi, ngọng nghịu ní non.

“Bảo bối, anh sắp ra mất rồi, chuẩn bị xong chưa?” Anh khàn khàn hỏi.

Tiểu Thi then thùng gật đầu một cái.

Trác Minh Liệt làm một bước rất gọn tiến vào cô.

Không cảm nhận được sự đau đớn tưởng tượng ban đầu chỉ cảm thấy cả người dục sinh dục tử .” Tại sao có thể như vậy?” Tiểu Thi dùng ý thức còn sót lại nghĩ “Bình thường không phải nói lần đầu tiên sẽ rất đau sao?”

Động tác của Trác Minh Liệt càng kịch liệt, cô không thể chịu được cái loại cảm xúc xa lạ đó nên chỉ có thể liều mạng nắm chặt ga giường, có mấy lần thiếu chút nữa bất tỉnh.

“Giúp anh sinh con gái” Anh hôn mái tóc ướt nhẹp của cô, đem mầm móng nóng bỏng tuôn trào vào trong cơ thể cô.

Cả người Tiểu Thi mềm oặt như sợi mì nhúng nước, cô nằm ở Liệt trên người Trác Minh giống như nàng tiên cá bị thiếu nước!

“Bảo bối em có khỏe không?” Trác Minh Liệt cẩn thận hỏi, tinh tế hôn mỗi một tác này thân thể của cô. Cái cơ thể nhỏ bé mong manh này không biết có ma lực gì mà luôn hấp dẫn anh.

“Bảo bối, anh yêu em” Môi và răng đan xen, anh tự mãn nói, hơi thở tran ngậm lỗ tai của cô. Theo bản năng cô lè lưỡi dây dưa với anh, cảm giác xa lạ làm cho cô hoàn toàn bỏ đi sự chống cự và xấu hổ. . . Trác Minh Liệt lại có cơ hội thể nghiệm vẻ đẹp của cô lần nữa. Cảm giác như thế , thật sự xa lạ với cô, cũng như xa lạ đối với hai nhóc ngoài cửa vì lần đầu tiên chúng thấy ba mẹ ở chung một gian phòng lâu như vậy. Bọn họ còn đang chờ ba mẹ ra tắm rửa với mình nha !

“Cầu Cầu, cậu đoán họ đang làm gì?” Mộc Mộc loay hoay mô hình.

“Không biết” Cầu Cầu buồn buồn trả lời.

Trác Minh Liệt và Tiểu Thi cày cấy đến kiệt sức ngay cả hơi sức để tắm cũng không có. Sau khi xong chuyện đại não của hai người trống rỗng, nằm vật xuống giường. Ngày thứ hai trời còn chưa sáng điện thoại của Trác Minh Liệt vang lên.

” Minh Liệt, bây giờ anh đang ở nơi nào? Nghe nói anh dẫn theo Mộc Mộc đi nghỉ phép rồi phải không ? Cô Thi Thi kia cũng không thấy đâu, không lẽ là trùng hợp!” Hàn Ti Nhã cười lạnh hỏi.

“Bây giờ Tiểu Thi đang nằm bên cạnh tôi! Cô không cần đoán mò nữa!” Trác Minh Liệt cố ý cất cao giọng.

“Anh đừng gạt em, Minh Liệt của em không phải loại người như vậy! Anh cho rằng nói như vậy, em sẽ buông tha sao? Em không ngu như vậy !”

Năng lực tự an ủi mình của người phụ nữ này quả thực là không có đối thủ!” Vậy có cần tôi nhờ cô ấy nói cho cô mấy câu cô mới tin?”

” Minh Liệt em biết rõ anh đối tốt với cô Tiểu Thi kia chỉ bởi vì anh coi cô ta là Lâm Thi Ngữ ! Có đúng như vậy hay không?” Hàn Ti Nhã chất vấn “Nếu không làm sao anh có thể thích cô ta! Cô xấu xí như vậy”

“Tôi không có thời gian nghe cô nói những lời nhảm chán này, nếu như không có việc gì tôi cúp đây!” Trác Minh Liệt nhấn tắt điện thoại di động nhưng Hàn Ti Nhã lại gọi lại “Trác Minh Liệt, em cho anh biết nói Thi Thi chắc chắn không phải là Lâm Thi Ngữ, Lâm Thi Ngữ thật sự em đã tìm được!”

“Hàn Ti Nhã nếu như cô lại gọi nữa thì hãy tự mình gánh lấy hậu quả!” Trác Minh Liệt trực tiếp cúp máy. . . Tiểu Thi cũng đã tỉnh lại nhưng cô vẫn còn đang xấu hổ vì chuyện tối hôm qua.

“Bảo bối tỉnh chưa?” Trác Minh Liệt cẩn thận vạch chăn trùm ở trên đầu cô “Như vậy, không ngủ ngon sao ?!”

Tiểu Thi đỏ mặt , bừng mở mắt, không dám nhìn thẳng vào mắt anh .

Nhưng hình như Trác Minh Liệt đã nhìn thấu tâm tư của cô, anh nắm chặt cổ tay của cô để cho cô nhìn thẳng vào anh “Tối hôm quacảm giác có được hay không?”

Tiểu Thi ngơa ngậy muốn chui vào trong chăn , Trác Minh Liệt thấy thế lập tức ranh mãnh kéo cô ra. Sáng sớm là lúc tình lực dồi dào nhất, Trác Minh Liệt bắt đầu đi nhìn ” huynh đệ” lại bắt đầu dựng đứng của mình, trêu chọc Tiểu Thi. Kết quả chính là hai người lại bắt đầu một cuộc chiến kịch liệt, ” Nguy rồi bọn nhỏ!” đang chiến đấu, Tiểu Thi chợt nhớ ra tối hôm qua hình như không tắm với bọn họ không biết các tiểu băng hữu thế nào.

Động tác của Trác Minh Liệt cũng dừng lại nhưng vẫn an ủi nói: ” Nơi này có quản gia nhất định không có việc gì!” Vì vậy anh lại gia tăng tốc độ, xong việc hai người mồ hôi đầm đìa.

Đẩy cửa phòng của bọn nhỏ ra chỉ thấy hai tiểu tử kia, quần áo cũng không thay, ôm một đồng hồ chơi ngón ngang mà ngủ . Sức khỏe của Mộc Mộc mới tốt nên đáng lẽ Tiểu Thi phải cẩn thận hơn mới phải

“Đều tại anh !” Tiểu Thi đỏ mặt trách cứ Trác Minh Liệt “Nếu con bị cảm lạnh thì phải làm sao bây giờ!”

“Không có việc gì! Nhất định sẽ không có việc gì! Trong phòng có điều hòa! Anh vô cùng chu đáo đấy!” Trác Minh Liệt dịu dàng an ủi cô bạn gái nhỏ.

“Mẹ” Mộc Mộc vừa mở mắt đã nhìn thấy Tiểu Thi và Trác Minh Liệt ôm nhau “Tại sao tối hôm qua ba mẹ không tới tìm chúng con?” Nó có chút ủy khuất hỏi.

“A ..cái này...” Trác Minh Liệt và Tiểu Thi áp ứng.

“Mẹ nhất gan cho nên ngủ cùng ba” Trác Minh Liệt nghiêm túc giải thích “Các con cũng đã là lớn người, đàn ông phải dũng cảm lên! Về sau các con sẽ bảo vệ cho mẹ”

Mộc Mộc chỗ hiểu chỗ không gật gù đầu, đẩy Cầu Cầu một cái “Con heo lười, tỉnh thôi, mặt trời lên đến đỉnh rồi !”

“Được rồi, các con chuẩn bị đi, hôm nay ba dẫn các con đi săn thú!” Trác Minh Liệt vỗ vai Mộc Mộc, Cầu Cầu vẫn đang buồn ngủ “Mẹ có chú Minh Liệt nên không cần Cầu Cầu rồi!” Nó lẫu bầu .

“Không phải đâu !” Tiểu Thi vội vàng bế nó lên “Chắc chắn là không rồi!”

Lại nói về Thẩm Từ Quân, cô bị lạc ở khu săn thú đã cả một ngày , đói bụng, khát nước là bước chân của cô càng nặng nề. Cho tới giờ phút này cô mới hiểu tại sao Phùng Thiệu Diễm lại thả cô đi, đi vào đây khác gì là không thả.

“Chủ nhân chúng tôi đã tìm được máy theo dõi!” Thủ hạ giờ máy theo dõi nhất được đưa cho Phùng Thiệu Diễm.

“Chẳng lẽ cái người phụ nữ ngu xuẩn kia lại lạc vào khu săn thú?” Phùng Thiệu Diễm trầm ngâm ” Tiếp tục đi về phía trước!” Hai con chó săn thú lớn đang đánh hơi theo mùi của Thẩm Từ Quân .

“Ba săn thú là cái gì?” Cả nhà Trác Minh Liệt đã chuẩn bị xong, Trác Minh Liệt cầm súng săn, Tiểu Thi dắt chó săn. Mộc Mộc và Cầu Cầu là cầm theo một chú Teddy nhỏ nhỏ .

“Săn thú chính là bắn chết động vật rồi mang về nhà”

“Cô giáo nói phải bảo vệ động vật nhỏ” Cầu Cầu và Mộc Mộc đồng thanh nói.

Trác Minh Liệt bắt đầu nhìn bọn họ “Được rồi vậy thì không bắn chết chúng!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 143: Tình Huống Ngoài Ý Muốn

“A...” Con chó săn dùng sức lớn kéo Tiểu Thi đi về phía trước “Em có thể không đi!” Cô cau mày. Săn thú vốn là trò chơi của đàn ông phụ nữ đi cũng không niềm vui thú gì.

Trác Minh Liệt nhìn các con một chút “Ý của các con thì sao?”

Mộc Mộc và Cầu Cầu nhìn nhau, lát sau cùng quay ra nhìn Tiểu Thi.

“Mẹ, trong rừng có thể có rất nhiều hoa đẹp!” Cầu Cầu rất hiểu mẹ của mình “Chúng ta có thể cùng bắt bướm như ở đồi hoa!”

Tiểu Thi bữu môi kéo chú chó lại bên mình “Vây cũng được!”

Cuối cùng một nhà bốn người cũng sẵn sàng lên đường. Nơi này vốn là nơi chuyên dùng để săn bắn cho những cậu ấm cô chiêu nên an ninh rất tốt, ngoài những động vật nhỏ thì ko hề có những động vật lớn gây nguy hiểm đến tính mạng. ...

“Mộc Mộc, Cầu Cầu con thích con gì?” Trác Minh Liệt cầm súng săn lên làm như thật hỏi.

“Con muốn con hổ!” Mộc Mộc há mồm thật lớn giả làm đáng vẻ của con hổ.

“Cháu muốn con cóc!” Cầu Cầu chợt nhớ tới con cóc kia đã bị mẹ cưỡng chế vứt đi thật ra nó có cái gì không tốt, không phải chỉ là vẻ bề ngoài xấu một chút sao?

Trác Minh Liệt cười ha ha anh thật sự không ngờ Cầu Cầu lại muốn con cóc. . . Tiếng cười của bọn họ vang vọng trong núi rừng yên tĩnh nhưng đâu đó vẫn có tiếng lách cách, những tiếng động đó làm Tiểu Thi không nhịn được dán vào sau lưng Trác Minh Liệt.

“Mẹ nó sợ à!” Trác Minh Liệt cười nhạo cô.

“Nơi đó có cái gì...” Tiểu Thi phủ nhận.

Chú chó nhỏ bỗng nhiên chạy băng băng về phía trước.

“Chủ nhân hình như trước mặt có động tĩnh!”

“Ừ hình như là có người tới săn thú!” Phùng Thiệu Diễm trầm ngâm “Các cậu không cần lộ diện, đợi bọn họ quay về!”

“Nhưng ngộ nhờ bọn họ phát hiện Thảm tiểu thư thì làm thế nào?”

“Không có chuyện trùng hợp như vậy!”

Đúng lúc bọn họ nói chuyện thì Thảm Từ Quân đang lao đảo mà đi đến chỗ của Trác Minh Liệt. Mặc dù cô cũng không biết là ai nhưng nghe được tiếng người cô lập tức chạy đến, thân thể suy yếu đến mức mỗi lần đi được vài bước cô lại phải dừng lại nghỉ một chút.

“Ba là con hươu nhỏ!” Mộc Mộc chỉ vào chú hươu sao trong bụi cây trước mặt.

“Các con có muốn ăn hay muốn nuôi nó?” Trác Minh Liệt hỏi.

“Nghĩ nuôi!” Tiểu Thi, Mộc Mộc và Cầu Cầu cùng đồng thanh nói. . .” Được rồi vậy ba sẽ bắt nó!” Trác Minh Liệt giờ sùng lên.

“Chủ nhân tôi nhìn thấy Thảm tiểu thư rồi ! Không được rồi, cô ấy đang đi về phía ngòi sông của Trác Minh Liệt!”

“Cái gì? !” Phùng Thiệu Diễm hô lên, ngay sau đó là một tiếng súng trí mạng vang lên.

“Ba, ba không bắt chết hươu sao chứ?” Khuôn mặt Mộc Mộc như đưa đám.

“Khẳng định là không, ba chỉ nhắm vào chân nó thôi mà! Ba nhắm bắn rất chuẩn đó!” Trác Minh Liệt giờ giờ sùng, Cầu Cầu dẫn Mộc Mộc ra chỗ hươu sao bị thương thật nhanh.

Nhưng đúng lúc này bọn họ chợt phát hiện một bóng dáng vụt nhanh vào lùm cây. Trác Minh Liệt tinh mắt lập tức phát hiện có cái gì đó không đúng, cầm chắc khẩu súng rồi gọi tên con trai.

“Cầu Cầu! Mộc Mộc!”

“Ba, nơi này không có gì cả, chỉ có một vũng máu! Có lẽ là hươu con bị thương, nó sẽ không . . .sẽ không chết!” Mộc Mộc nhìn ba. Cầu Cầu như mất hồn nhìn một chỗ nào đó sau lưng Mộc Mộc “Chú Minh Liệt hình như nơi này vừa rồi có người!”

“Ừ chúng tôi mau chóng rời khỏi nơi này thôi!” Trác Minh Liệt ôm cả hai đứa đi về phía cũ.

“Vừa rồi có chuyện gì xảy ra !” Tiểu Thi bị hành động của Trác Minh Liệt dọa sợ.

“Không sao, hôm nay chúng ta chơi đến đây thôi!” Bao nhiêu hứng thú của Trác Minh Liệt đã bị tình hình đột ngột xuất hiện này làm hỏng “Tiểu Thi em mang theo bọn nhỏ đi trước anh ở lại xem xét nơi này một chút!”

“Trác Minh Liệt chúng ta cùng đi ! Một mình anh ở lại em không yên lòng!” Tiểu Thi lo lắng nói.

“Anh không sao” Trác Minh Liệt lo lắng có người gây bất lợi cho chính mình.

Tiểu Thi bắt đầu dẫn Cầu Cầu và Mộc Mộc đi về khu biệt thự, Trác Minh Liệt cầm súng sẵn xem xét xung quanh. Từ vết máu xác thực là có động vật bị thương nhưng là phương hướng của vết máu sao lại rẽ khác một hướng khác của biệt thự?

Tiểu Thi vẫn dẫn bọn nhỏ rời đi nhưng chợt phát hiện trước mặt xuất hiện một nhóm người. Cô đẩy lũ nhỏ về phía sau lưng cẩn thận xem xét người tới.

“Phùng Thiệu Diễm! !” Cô giật mình phát hiện lại là Phùng Thiệu Diễm, không phải anh ta đang đi nghỉ phép cùng với Thảm Từ Quân sao? Tại sao lại ở chỗ này xuất hiện?

“Đây anh đứng lại!” Tiểu Thi hô to.

“Chủ nhân làm sao giờ?”

“Đừng vội hoảng!” Phùng Thiệu Diễm vỗ tay bả vai người dưới một cái.

“Phùng tiên sinh làm sao anh lại ở nơi này? Từ Quân đây? Không phải cô ấy đi cùng với anh sao?” Tiểu Thi hỏi.

“Thi tiểu thư đã lâu không gặp! Thảm Từ Quân chính xác là đi cùng với tôi ! Bây giờ chúng tôi đang ở bán đảo Thiên đường! Cô cũng tới nghỉ phép sao?” Phùng Thiệu Diễm ôn hòa nói.

” Từ Quân, cô ấy có khỏe không? Chứng mất trí nhớ của cô ấy khá hơn chưa?” Tiểu Thi ngây ngốc hỏi.

“Ừ đang từ từ khôi phục!”

“Tôi muốn gặp mặt cô ấy”

“Hôm nay, sợ rằng không tiện ” Phùng Thiệu Diễm nhìn hai đứa bé trong tay Tiểu Thi một chút.

Cầu Cầu lại chỉ nhìn con thú dựng trong túi sau lưng anh ta, bởi nó đang chảy rất nhiều máu.

“Mộc Mộc, đó có phải là hươu sao của chúng ta không?? Ông ta đã trộm mất...” Cầu Cầu nhỏ giọng nói với Mộc Mộc.

“Chảy nhiều màu như vậy nhất định là đã chết”

Phùng Thiểu Diễm phát hiện hai tiểu quỷ đang nhìn ” con mèo” của mình vì vậy vội vàng lấy có đi mất.

“Vật này là tôi săn cho Thẩm Tử Quân, cô ấy đang đợi tôi có lẽ tôi phải đi ngay” Phùng Thiểu Diễm dẫn theo cấp dưới rồi đi nhưng trong lòng vẫn có rất nhiều nghi vấn nhưng khi cô muốn hỏi thì Phùng Thiểu Diễm đã đi xa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 144: Thẩm Tử Quân Bị Thương

” Tiểu Thi!” Trác Minh Liệt theo vết máu tìm được Tiểu Thi.

“Trác Minh Liệt, anh đoán xem em vừa gặp ai? Đó là Phùng Thiểu Diễm đó, nhưng tại sao anh ta lại xuất hiện ở nơi này!” Tiểu Thi có chút kinh ngạc nói.

Trác Minh Liệt vừa nghe đến tên Phùng Thiểu Diễm, nét mặt nhất thời nặng nề . Chẳng lẽ bóng người vừa rồi là anh ta? Vậy anh ta tới đây làm cái gì đây? Theo dõi mình sao?

“Anh ta nói anh ta và Tử Quân ở tại bán đảo Thiên đường” Tiểu Thi tự nói “Không biết Tử Quân thế nào!”

” Trác Minh Liệt thật đáng chết!” Phùng Thiểu Diễm ôm Thẩm Tử Quân từ trong bao vải ra ngoài, bên trái bụng của cô bị trúng đạn, cả người trong trạng thái hôn mê.

“Gọi Lưu bác sĩ tới cho tôi! Trong vòng năm phút anh ta nhất định phải đến!” Phùng Thiểu Diễm găm thét một cái cánh tay vong qua gáy của Thẩm Tử Quân, tay còn lại bịt chặt vào vết thương.

Thẩm Tử Quân vốn chỉ muốn xem ai vào khu săn thú nhưng trời xui đất khiến lại trúng đạn của Trác Minh Liệt. Phùng Thiểu Diễm sợ chuyện của mình bại lộ nên tốc độ càng nhanh chóng, đoạt đi Thẩm Tử Quân đang bị thương đây chính lý do vì sao vừa rồi Mộc Mộc và Cầu Cầu không phát hiện ra Thẩm Tử Quân .

“Thẩm Tử Quân! Mau tỉnh lại!” Phùng Thiểu Diễm vỗ vỗ khuôn mặt của cô ” Không phải em muốn đi sao? Không phải em muốn rời khỏi nơi này sao? Chỉ cần em không chết tôi sẽ lập tức thả em”

Nhưng là vào giây phút này Thẩm Tử Quân đã không còn có bất kỳ phản ứng nào! Sắc mặt của cô tái nhợt, đôi tay từ từ mất đi nhiệt độ!

“Chủ nhân bác sĩ đến rồi!” Năm phút sau bác sĩ chạy tới. . .” Phùng tiên sinh xin ngài tránh ra” Bác sĩ đẩy Thẩm Tử Quân vào phòng phẫu thuật tạm thời.

Sau nửa giờ bác sĩ cố gắng hết sức, ông mới đi ra ngoài “Phùng tiên sinh, đạn đã được lấy ra ngoài. Nhưng bệnh nhân bị mất máu quá nhiều, lập tức phải đưa đến bệnh viện!”

“Được!” Phùng Thiểu Diễm lập tức cho người chuẩn bị xe đưa Thẩm Tử Quân đến bệnh viện, lúc này anh không cần để ý đến việc gì, việc quan trọng bây giờ là phải cứu được cô!

“Anh ta có nói gì hay không?” Trác Minh Liệt hỏi.

“Cũng không nói gì”

“Ba bọn họ trộm hươu sao của chúng ta!” Cầu Cầu tố cáo “Cháu nhìn thấy trong bao tải của bọn họ chảy rất nhiều máu!”

Trác Minh Liệt theo bản năng sờ sờ đầu Cầu Cầu nhưng chợt trở nên rất lo lắng.

“Tiểu Thi Thẩm Tử Quân là bạn tốt của em, hay là chúng ta đi đến bán đảo Thiên đường thăm cô ấy” Trác Minh Liệt đề nghị.

“Nhưng Phùng Thiểu Diễm nói không được”

“Chúng tôi có thể bí mật mà đi” Trác Minh Liệt ôm lấy Tiểu Thi từ từ đi về phía biệt thự.

Ở một bệnh viện nào đó, phòng cấp cứu” Nhịp tim 60”

“Huyết áp 40”

“Bệnh nhân dấu hiệu kích ứng”

“Lập tức tiếp máu”

“Bác sĩ Hứa nhóm máu B tạm thời bị thiếu” y tá sốt ruột. . .” Hỏi người bên ngoài xem có ai có nhóm máu B hay không!”

“Dạ!”

“Các anh, ai là người thân của bệnh nhân, bệnh nhân cần máu gấp!” Y tá lo lắng hỏi.

“Y ta hãy lấy của tôi!” Phùng Thiệu Diễm đưa cánh tay ra ngoài.

“Tiên sinh, nhóm máu của anh là B sao?”

“Đúng vậy!”

“Tốt mời đi theo tôi” Y tá dẫn Phùng Thiệu Diễm vội chạy tới phòng lấy máu.

“Rút ra bao nhiêu không quan trọng chỉ cần có thể cứu sống cô ấy” Phùng Thiệu Diễm trầm giọng nói.

” Tiên sinh ngài hãy yên tâm, chúng tôi sẽ hết sức!”

Nửa giờ sau ca cấp cứu cũng kết thúc. Các bác sĩ kiệt sức.

“Bác sĩ cô ấy sao rồi?” Phùng Thiệu Diễm hỏi.

“Tiên sinh chúng tôi thật đã cố gắng hết sức!”

Nghe các bác sĩ vừa nói như thế, bỗng nhiên Phùng Thiệu Diễm cảm thấy trước mặt tối sầm.

“Tiểu thư mặc dù đã được cứu sống, nhưng là vì mất quá nhiều máu, não thiếu dưỡng khí quá lâu về sau có lẽ sẽ lưu lại di chứng”

Phùng Thiệu Diễm thở ra một hơi thật sâu nói: ” Miễn là còn sống là tốt rồi”

Trác Minh Liệt cùng Tiểu Thi lặng lẽ đi tới bán đảo Thiên đường, nơi này rất yên tĩnh như thể không có người ở ở.

“Chẳng lẽ Phùng Phùng Thiệu Diễm lừa em?” Tiểu Thi tự nói.

“Người dễ lừa như em, không lừa cũng không được!” Trác Minh Liệt cười nhạo cô.

Tiểu Thi hung hăng liếc anh một cái “Đi chết đi, mau tìm Thảm Tử Quân cho tôi đi! Bây giờ em đang rất lo lắng cho cô ấy!”

Lời nói của bọn họ còn chưa dứt thì một người làm vườn bỗng lên tiếng “Hai vị tìm ai?”

“Nha” Tiểu Thi vừa định nói chuyện, thì lại phát hiện từ sau người Trác Minh Liệt lặng lẽ kéo cô, vì vậy cô vội vàng im lặng.

“Chúng tôi là khách du lịch đi ngang qua đây!”

“Vậy bây giờ các vị đã xâm nhập nơi tư nhân rồi!” Người làm vườn nói.

“Thật xin lỗi, ngại quá” Trác Minh Liệt khẽ vuốt cằm, kéo Tiểu Thi đi.

“Làm gì vậy, chúng ta còn chưa tìm được Thảm Tử Quân!” Tiểu Thi giãy giụa.

“Đưa ngọc, chúng ta bị người khác phát phát rồi làm sao có thể tìm được nữa! Em xem Phùng Thiệu Diễm không ra, vậy đã rõ là anh ta không có ở đây! Nếu như anh ta không ở đây, Thảm Tử Quân sẽ ở sao?”

“Làm sao lại không có thể, ngộ nhờ Thảm Tử Quân bị anh ta nhốt thì sao!” Tiểu Thi tức giận hỏi.

“Trí tưởng tượng của em cũng quá phong phú!” Trác Minh Liệt lắc đầu một cái.

“Anh xem!” Tiểu Thi chợt sợ hãi kêu ” Đó là giày của Thảm Tử Quân!” Cô nhìn thấy một con giày của Thảm Tử Quân rơi trên đường nhỏ.

Trác Minh Liệt cũng kinh ngạc, giấy của Thẩm Từ Quân làm sao có thể vô duyên vô cớ rơi vào nơi này? Chẳng lẽ thật sự cô ta xảy ra chuyện gì?

” Minh Liệt chúng ta mau vào xem một chút đi! Có lẽ Thẩm Từ Quân đang ở bên trong ! Phùng Thiệu Diễm đó vừa nhìn đã thấy không phải là người tốt!” Tiểu Thi gấp đến độ muốn khóc.

Trác Minh Liệt yên lặng nhìn chiếc giấy kia chăm chăm, lại nhìn vết bánh xe xung quanh một chút... Vì vậy khẳng định nói: ” Thẩm Từ Quân đã không còn ở đây, cô ấy đã bị Phùng Thiệu Diễm mang đi rồi! Em xem hướng của chiếc giấy là đi ngược về phía biệt thự có lẽ là bị rơi ra lúc rời đi , lại còn có vết bánh xe, trên đường lẫn chút máu, chẳng lẽ Thẩm Từ Quân bị thương?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 145: Lâm Thi Ngữ Thật, Lâm Thi Ngữ Giả

” Vậy giờ chúng ta phải làm thế nào?” Tiểu Thi lo sợ.

“Đừng có vội bây giờ chúng ta hãy tạm thời đi về đã. Anh sẽ lập tức phái người kiểm tra các bệnh viện lớn xem có cô ấy không!”

Đúng lúc này điện thoại của Trác Minh Liệt lại vang lên.

“Tổng tài chúng tôi phát hiện gần đây tài chính của Thẩm thị có điểm khác thường!”

“Được, tôi sẽ lập tức trở về!”

Trác Minh Liệt lập tức chuẩn bị, anh kéo Tiểu Thi chạy thẳng về biệt thự , lập tức thu dọn đồ đạc, đến tầm hai giờ chiều đã trở về công ty.

“Vương Trợ lại, đầu tiên anh hãy kiểm tra cho tôi xem ở các bệnh viện lớn có nhận được bệnh nhân nào mới không!”

“Lý trợ lý, anh hãy nói rõ mọi việc ở trong điện thoại khi này cho tôi, báo cáo kỹ càng!”

“Chuyện là thế này thưa tổng tài, qua một thời gian giám sát chúng tôi phát hiện nguồn tiền của Thẩm thị không biết đi về đâu!”

“Cụ thể là đi đâu không tìm ra được sao?” Trác Minh Liệt cau mày.

“Đúng vậy, bây giờ chúng tôi chỉ có thể xác định khoản tiền này đang ở nội địa! Nhưng nơi giao dịch vốn là phạm vi buôn bán cơ mật vì vậy mà chúng tôi không tra ra được ! Nhưng cái khoản tiền lưu động này thật sự rất khi lạ, nó chiếm khoảng 2/3 giá trị của Thẩm Thị , nếu không quay vòng được Thẩm Thị nhất định sẽ phá sản!”

“Chẳng lẽ là do Phùng Thiệu Diễm?” Trác Minh Liệt tự nói, kể từ khi người đàn ông này xuất hiện, Thẩm thị luôn xảy ra chuyện mờ ám . .

” Tiểu thư! Tiểu thư, cô không thể đi vào!” Âm thanh âm ỉ bên ngoài phòng làm việc cắt đứt dòng suy nghĩ của Trác Minh Liệt. Hàn Ti Nhã như một trận gió xông thẳng vào ” Minh Liệt, rốt cuộc anh cũng chịu xuất hiện!”

Trác Minh Liệt vừa nhìn thấy người phụ nữ này, tức giận nói “Hàn Ti Nhã, nơi này là phòng làm việc của tôi. Ai cho phép cô vào! Mời đi ra ngoài!”

” Minh Liệt! Anh mau tỉnh lại đi!” Hàn Ti Nhã vội vàng nói “Hôm nay em tới tìm anh, chính là muốn nói cho anh biết Lâm Thi Ngữ thật sự em đã tìm được. Anh muốn nói chia tay với em cũng có thể! Chính xin anh đừng lừa dối mình nữa, đừng tự coi ả Tiểu Thi đó thành Lâm Thi Ngữ !”

“Hàn Ti Nhã, nếu như cô không đi, tôi sẽ gọi an ninh đuổi cô ra ngoài!”

“Em biết anh sẽ không làm vậy!” Hàn Ti Nhã lấy một xấp hình từ trong bao vải ra trong hình là một cô gái mười bảy mười tám tuổi an tĩnh nằm ở bệnh viện, mặt tái nhợt hiện đầy vết thương ngôn ngữ . . . Hình dáng cô gái này khá giống với cô bé mang mắt kính gọng đen năm đó. Trác Minh Liệt cảm hình lên như mất hồn nhìn nó.

” Bây giờ cô ấy đang điều trị ở bệnh viện, cô ấy đang sống trên phương diện người thực vật” Giọng nói của Hàn Ti Nhã như đồng tình “Bác sĩ nói cô ấy được đưa vào bệnh viện của họ năm năm trước! Nếu như anh không tin có thể theo em đi thăm cô ấy! Trừ phi trong lòng anh có quỷ!” Cô ta nhất quyết không buông tha.

“Hàn Ti Nhã, những năm gần đây trừ việc này cô còn biết cái gì nữa? Cũng được, tôi sẽ đi theo cô!” Trác Minh Liệt đem hình đặt lại trên bàn, dạn dò trợ lý nói: ” Tất cả mọi việc điều tra rõ một chút! Tất cả cùng nhưng dự án gần đây mà hợp tác với Thẩm thị đều tạm ngừng!”

Nói xong anh và Hàn Ti Nhã đi ra khỏi phòng làm việc. Nhìn Trác Minh Liệt vội vã đến rồi lại vội vã đi, Liên Na dựa người vào khung cửa mặt bí hiểm mà cười. Đáng tiếc kịch hay này không ai cùng cô chia sẻ!

Trác Minh Liệt vừa lên xe với Hàn Ti Nhã thì Tiểu Thi lại tìm đến. Cô tò mò hỏi thăm chuyện của Thẩm Từ Quân không ngờ lại bắt gặp cảnh này. Lúc này cô chợt nhớ, lần trước Hàn Ti Nhã có nói với cô, cô ta mới là vị hôn thê của Trác Minh Liệt. Mà ngày hôm qua anh lại cầu hôn cô, sau này Trác Minh Liệt sẽ xử lý mọi chuyện như thế nào đây? Bây giờ anh đang cùng cô ta đi đâu đây?

“Mẹ, ba Minh Liệt ở cùng người phụ nữ xấu kia!” Cầu Cầu tình mắt nhìn thấy Hàn Ti Nhã.

“Cầu Cầu! Không được gọi là ba Minh Liệt chỉ được gọi là chú Minh Liệt thôi!” Tiểu Thi giận trách, đứa nhỏ này thật sự cần người dạy dỗ.

“Mẹ chú ở cùng với người phụ nữ xấu kia, chú không cần mẹ nữa sao?”

“Con không cần lo nhiều như vậy nhất định là chú ấy có việc!” Tiểu Thi kiên nhẫn giải thích cho Cầu Cầu, cô tuyệt đối tin tưởng Trác Minh Liệt không chỉ thế cô còn tin vào cảm giác của mình.

Xe lao ra đường lớn, Hàn Ti Nhã vẫn luôn nhìn Trác Minh Liệt.

“Cô có thể đừng nhìn tôi như vậy được không, sẽ ảnh hưởng đến việc lái xe của tôi!” Trác Minh Liệt không nhìn được!

” Minh Liệt, anh...” Hàn Ti Nhã chợt dừng lại nhìn anh cô nhớ lại rất nhiều kỉ niệm đẹp. Hàn Ti Nhã bây giờ đã không còn là một thiên thần nhỏ đáng yêu mà lại trở thành một cô công chúa kiêu kì. Ban đầu anh còn có thể chịu đựng được, nhưng càng về sau càng ghét cô ta, nhất là sau chuyện của Mộc Mộc thậm chí anh còn hận cô ta! Năm năm trước, khi Lâm Thi Ngừ gặp chuyện không may, cô ta vẫn tự biên tự diễn ra rất nhiều xi căng đang để đẩy lên đầu anh. Dưới con nóng giận anh đã xóa đi hôn ước giữa bọn họ nhưng người phụ nữ này lại cố chấp vẫn sống trong cuộc sống của anh và không chịu chấp nhận sự thật kia.

“Anh thật không thể tha thứ cho Ti Nhã sao?”

“Cô làm chuyện gì có lỗi với hay sao mà cần tôi tha thứ” Trác Minh Liệt lạnh lùng nói.” Hàn Ti Nhã tươi sang của mười năm trước sẽ luôn luôn sống trong lòng của tôi nhưng còn bây giờ nếu như không có chuyện gì quan trọng tôi hi vọng vcô đừng đến tìm tôi nữa! Hãy tìm một người đàn ông tốt gả đi!”

Trác Minh Liệt nói xong, thì nghe thấy Hàn Ti Nhã khóc: ” Minh Liệt chẳng lẽ anh thật sự không hiểu, mọi chuyện em làm, tất cả mọi chuyện đều là vì anh! Em chỉ không muốn chia sẻ anh với người phụ nữ khác. Tại sao anh không thể yêu em?” Cô ta gần như gào khóc.

“Đủ rồi! Nếu như cô muốn khóc, mời đi xuống!” Trác Minh Liệt rộng to. Hàn Ti Nhã bị dọa lập tức dừng lại.

Loại phụ nữ dối trá này ngoài khóc cùng không còn chiêu nào khác.

Chiếc xe lại rơi vào trạng thái im lặng, lặng lẽ đi đến viện dưỡng lão.

Hàn Ti Nhã lau khô nước mắt , chỉnh sửa lại trang phục rồi mới đi xuống xe.

“Lý tiên sinh, chúng tôi tới thăm tiểu thư Lâm Thi Ngừ!” Hàn Ti Nhã đi tới phòng làm việc của bác sĩ.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Trong Viện Dưỡng Lão

” Hàn tiểu thư, chào cô!” Bác sĩ đưa tay về phía bọn họ nhưng Trác Minh Liệt vẫn duy trì tư thế lạnh lùng. Anh đánh giá xung quanh viện dưỡng lão âm thấp cũ kĩ này.

“Vị này là...”

“Vị này là bạn của tôi cũng là bạn của Lâm Thi Ngừ ” Hàn Ti Nhã giới thiệu Trác Minh Liệt.

“Hai vị xin mời! Lâm Thi Ngừ tiểu thư được đưa đến đây vào khoảng năm năm về trước, nhưng đến nay cô ấy vẫn chưa tỉnh lại! Vì không liên lạc được với người nhà nên chúng tôi chỉ có thể để cô ấy ở nơi này!”

“Lúc ấy ai đưa cô ấy đến, và viện phị của cô ấy từ trước đến giờ đều do bệnh viện chi trả sao?” Trác Minh Liệt tỉnh táo hỏi.

“Người đưa cô ấy đến là một người đàn ông trẻ tuổi hình như chính là người gây ra tai nạn, lúc đó anh ta có để lại một khoản phí bồi thường, số tiền đó cũng đủ dùng cho tiểu thư Lâm Thi Ngữ rồi!” Bác sĩ trả lời ngay ngắn rõ ràng. . . Trác Minh Liệt không nói gì thêm nữa, ba người im lặng suốt cả dọc đường đi đến phòng bệnh. Đến nơi bác sĩ đẩy cửa vào một mùi vị mốc meo lập tức xông thẳng vào mũi, gần như là phản xạ có điều kiện Trác Minh Liệt lập tức bịt mũi.

Trên giường bệnh đơn bạc, có một cô gái tầm 17-18 tuổi cả khuôn mặt dính đầy vết thương chằng chịt, gần như không thể nhận ra là ai.

“Hàn Ti Nhã, khuôn mặt cô gái nhiều sẹo như vậy, làm sao cô có thể biết cô ấy là Lâm Thi Ngữ?” Trác Minh Liệt hỏi. . . Hàn Ti Nhã tiện tay lấy một gọng kính đen đeo lên khuôn mặt cô ấy “Anh nhìn đi, cảm giác giống không?” Khi cô gái đeo gọng mắt kính đen lên lòng của Trác Minh Liệt chợt có quắp kịch liệt.

Cái hình ảnh đáng sợ năm năm trước như chợt xuất hiện ở trước mắt: hiện trường máu tươi đầy đất, một chiếc giày, vài mảnh áo cưới trắng muốt, và gọng kính đen vỡ nát!

” Thi Ngữ” Anh thất thanh kêu lên.

Hàn Ti Nhã đắc ý cười “Ngoại trừ việc này em còn có chứng cứ khác!” Cô ta lấy một chiếc điện thoại di động cú từ trong ngăn kéo ra “Nghe nói vật này đã bị người gây tai nạn lấy đi! Nhưng mấy ngày trước em đã nhờ một người bạn nước ngoài lấy lại, số điện thoại liên lạc trong đây cũng đủ để chứng minh cô gái này chính là Lâm Thi Ngữ!”

Trác Minh Liệt không nói câu nào, anh đang tìm kiếm sơ hở trong chuyện này. Trước đây anh đã tìm gần như hết cả Trung Quốc mà không hề tìm thấy thì làm sao Hàn Ti Nhã có thể tìm được Lâm Thi Ngữ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy đây? Trong suốt năm năm tại sao họ không nói mà phải đợi đến tận bây giờ mới chứng thực đây là Lâm Thi Ngữ? Nhất định là Hàn Ti Nhã giả trò!

“Cho nên Trác Minh Liệt, Á Tiểu Thi kia không phải là Lâm Thi Ngữ đâu, cô ta cố tình giả làm Lâm Thi Ngữ để lấy được lòng tin của anh, để đạt được mục đích của cô ta!”

“Cô làm thế nào mà phát hiện ra cô gái này?” Trác Minh Liệt hỏi.

“Trước đây em vẫn cảm thật có lỗi với Lâm Thi Ngữ! Sau khi về nước lại cảm thấy anh nhớ mãi không quên cô ấy, nên đã lập tức bắt đầu tìm kiếm cô ấy! Người của em đã tìm kiếm suốt một tháng mới tìm được cô ấy ở nơi này!”

“Nhưng năm năm trước, không phải báo trí đăng tin Lâm Thi Ngữ đã chết rồi sao? Tại sao cô còn phải tìm cô ấy?” Trác Minh Liệt thử thăm dò hỏi.

“Ách, chuyện đó là... , báo chí nói không hề tìm thấy xác của cô ấy nên em luôn cảm giác Lâm Thi Ngữ vẫn còn sống, mà không phải anh cũng luôn cho rằng cô ấy không chết hay sao?”

“Làm sao cô biết tôi cho là Lâm Thi Ngữ không chết? ?” Trác Minh Liệt giận dữ hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Chân Tướng

“A” Hàn Ti Nhã ấp úng nói không nổi nguyên nhân.

“Hàn Ti Nhã cảm ơn cô đã cho tôi biết Lâm Thi Ngữ không chết, như vậy tôi liề lòng tôi đã thanh thản! Tôi sẽ đưa cô ấy đến bệnh viện tốt nhất những chuyện còn lại cô không cần phải quan tâm! Làm như vậy tôi cũng có thể thanh thản sống cùng Tiểu Thi!” Trác Minh Liệt nhìn Hàn Ti Nhã, lạnh nhạt nói.

Hàn Ti Nhã hoàn toàn bối rối, cô ta thật sự không ngờ đến Trác Minh Liệt sẽ nói như vậy. Cô ta vốn cho rằng anh ta ở bên cạnh Tiểu Thi hoàn toàn là vì áy náy với Lâm Thi Ngữ nhưng mọi chuyện bây giờ là sao?

“Cô còn chuyện gì không?” Trác Minh Liệt hỏi Hàn Ti Nhã.

“Thật sự, anh không phải là vì Lâm Thi Ngữ mà mới ở cùng Tiểu Thi sao?” Cô ta thử thăm dò hỏi.

“Đã nhiều năm như vậy, cô vẫn chưa từng hiểu tôi, chỉ luôn là dựa vào cảm giác của mình để phán đoán tôi yêu ghét! Hàn Ti Nhã tỉnh ngộ đi!” Trác Minh Liệt đi ra khỏi phòng bệnh.

“Minh Liệt! Trác Minh Liệt!” Hàn Ti Nhã đuổi theo.

“Đừng rồi tôi sẽ đính hôn với Tiểu Thi! Hi vọng khi đó cô thể tới chúc phúc cho chúng tôi!” Trác Minh Liệt dừng bước.

“Cái gì?” Hàn Hàn Ti Nhã đứng sững tại chỗ, vật trong tay rơi xuống đất, “Anh gạt em có đúng hay không?” Nước mắt nóng rục lăn xuống gò má làm thức tỉnh cảm xúc của Hàn Ti Nhã. . . “Thật sự không còn bất cứ cơ hội nào rồi sao?” Cô ngơ ngác hỏi.

“Tôi muốn đi về, nếu như cô muốn đi nhờ xe thì hãy nhanh một chút” Trác Minh Liệt thờ dài. Nhưng Hàn Ti Nhã vẫn không nhúc nhích, cô đứng dưới ánh sáng mặt trời sáng trong như một pho tượng. Trác Minh Liệt không tiếp tục đợi cô ta tự mình lái xe đi về.

Tâm tình của Trác Minh Liệt chợt trở nên thật không tốt, mặc dù anh biết chuyện này có đến 99% là Hàn Hàn Ti Nhã bày trò nhưng vẫn bị 1% kia hành hạ. Phần yếu ớt này chính là sự áy náy đối với Lâm Thi Ngừ. Anh châm điều thuốc, mê mải nhìn ra phương xa.

Lâm Thi Ngừ là mẹ của Mộc Mộc, nếu Tiểu Thi không phải là Lâm Thi Ngừ, vậy cô ấy là ai? Chẳng lẽ như Hàn Ti Nhã nói cô ấy đến gần mình là có mục đích? Nhưng ngộ nhờ Tiểu Thi chính là Lâm Thi Ngừ thì sao đây?

“Tiểu Thi là Lâm Thi Ngừ! Tiểu Thi chính là mẹ của Mộc Mộc!” Trác Minh Liệt tự lẩm bẩm như tự ám hiệu mình. “Sau khi điều tra tất cả các bệnh viện chúng tôi đã tìm được, bệnh viện Cờ Đỏ đã tiếp nhận một bệnh nhân bị thương nặng vào khoảng 2 giờ trước!” Trợ lý gọi điện thoại tới.

“Tốt” Trác Minh Liệt cúp điện thoại, rồi lập tức gọi cho Tiểu Thi. . . “Tiểu Thi em hãy lập tức đến bệnh viện Cờ Đỏ chờ anh, có lẽ Thẩm Từ Quân đang ở đó!”

“Ồ! Tốt quá!”

Tiểu Thi cúp điện thoại vội vàng chạy đến bệnh viện Cờ Đỏ nhưng vừa tới cửa bệnh viện thì bị người khác ngăn cản.

“Tiểu thư bây giờ bệnh viện chúng tôi đang khử độc, trong vòng một giờ tới không thể đi vào!” Một người bảo vệ nói.

“Tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ có bệnh truyền nhiễm hay sao?”

“Thật ngại đây là quy định của bệnh viện, tôi cũng vậy không rõ lắm! Nếu như tiểu thư muốn khám bệnh thì xin chờ một chút!”

Tiểu Thi cảm thấy chuyện kỳ lạ nhưng dù sao cô cũng chỉ là một phụ nữ nên cũng không còn biện pháp.

“Tiểu Thi!” Trác Minh Liệt nhìn thấy Tiểu Thi vội gọi cô.

“Minh Liệt bọn họ nói bây giờ không thể vào bệnh viện!”

Trác Minh Liệt không nói một lời nào kéo Tiểu Thi đi vào. Đây là lối đi rất nhỏ nhưng lại có thể dẫn thẳng vào bệnh viện. Bọn họ đi thẳng đến phòng cấp cứu rồi đi đến các phòng bệnh lớn nhưng không hề thấy Thẩm Từ Quân!

“Chết tiệt lại để cho anh ta chạy!” Trác Minh Liệt khê nguyên rửa.

“Minh Liệt, sao anh lại nói Thẩm Từ Quân ở chỗ này?”

“Vừa rồi chắc chắn là ở nơi này nhưng bây giờ không biết đã đi đâu! Phùng Thiếu Diễm quả thật quá giáo hoạt rồi!”

“Phùng Thiếu Diễm muốn thương tổn Thẩm Từ Quân?”

“Việc tại sao anh ta muốn mang Thẩm Từ Quân đi thì anh cũng không rõ lắm, nhưng tình trạng của Thẩm thị gần đây hình như có vấn đề! Hơn nữa còn đang âm thầm đối lập với Trác Thị của chúng ta!”

“Tại sao có thể như vậy?!” Tiểu Thi kinh ngạc!

“Chúng ta phải mau chóng tìm được Thẩm Từ Quân để hỏi rõ về tất cả!” Trác Minh Liệt cũng rất nóng lòng không chỉ vì Thẩm Từ Quân ở bên cạnh Phùng Thiếu Diễm mà cô ấu còn biết bí mật về Lâm Thi Ngừ!

“Nhưng bây giờ cô bị Phùng Thiếu Diễm khống chế, phải đi đâu tìm đây?”

“Chủ nhân ngài thật sự hiểu rất rõ về Trác Minh Liệt, quả nhiên hẳn ta phải người tìm được bệnh viện Cờ Đỏ, may mà chúng ta đi kịp thời!” Trong một chiếc xe Jeep đen thượng, có hai người áo đen ngồi trước, Phùng Thiếu Diễm ôm Thẩm Từ Quân ngồi ở hàng sau.

“Hừ! Biết người biết ta trăm trận trăm thắng! Dù Trác Minh Liệt thông minh cỡ nào cũng sẽ không ngờ được tôi là người nhà họ Lâm! Dù thông minh cũng không nghĩ ra mình sẽ gặp phải tai họa!”

“Ha ha nhưng thưa chủ nhân tôi có một chuyện không rõ, anh đã sợ Thẩm tiểu thư sẽ phá hỏng kế hoạch của chúng ta vì sao không giết cô ta đi để trừ hậu họa!”

“Cậu thì biết cái gì!?” Phùng Thiếu Diễm chợt rống giận, bị dọa sợ người phía trước lập tức im miệng.

Lần đầu tiên không muốn mạng của cô hắn đã quyết định không giết cô nữa. Hắn nhìn cô ở trong ngực của mình, trong lòng chợt dâng lên một nỗi thương cảm. Hắn kéo thăm mòng lên cao. “Ba tháng sau nhất định tôi sẽ trả lại tự do cho em”

“Tôi nay dẫn Cầu Cầu đến nhà anh đi” Anh ôm lấy cô nhỏ giọng nói.

“Không được” Cô vẫn cảm thấy ngượng ngùng “Ngộ nhờ bị người khác nhìn thấy thì sẽ không tốt”

“Em đã nói như vậy anh phải lập tức gia tăng tốc độ! Cho em danh phận!” Trác Minh Liệt cười nói.

? ? Tiểu Thi không thể tin vào lỗ tai của mình, vừa rồi anh lại cầu hôn cô, rốt cuộc anh muốn làm gì.

“Cuối tuần chúng ta cử hành lễ đính hôn đi, sau đó sẽ lập tức kết hôn!” Trác Minh Liệt nói.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Con Mưa To Đổ Xuống

“Tại sao lại nhanh như vậy?”

“Chẳng lẽ em không muốn nhanh chóng gả cho anh sao?”

“Vậy chuyện của Hàn Ti Nhã thì làm thế nào? Còn ba của anh nữa?” Suy nghĩ của phụ nữ luôn cẩn thận hơn đàn ông, nên nhưng việc anh chưa nghĩ đến cô đều nghĩ hộ giúp anh.

Trác Minh Liệt nhìn cô một chút, nghiêm túc nói: “Chỉ cần em tin tưởng anh, tất cả mọi việc đều có thể giải quyết!” Tiểu Thi ngoan ngoãn gật đầu một cái.

“Cầu Cầu vẫn còn ở cửa hàng bán hoa em đi đón con đã!”

“Anh đưa em đi!” Vì vậy Trác Minh Liệt đưa Tiểu Thi đến cửa hàng bán hoa.

“Ông chủ tôi đến đón Cầu Cầu!”

“Tiểu Thi sao giờ cô mới đến! Cầu Cầu bị một người phụ nữ đeo mặt nạ dẫn đi rồi, cô ta nói là bạn của cô. Hình như là dẫn Cầu Cầu ra công viên rồi!”

Ông chủ nghi ngờ hỏi “Là bạn của cô sao?”

“A” Lòng của Tiểu Thi nhảy loạn lên, trên trán cô xuất hiện một tầng mồ hôi, khó khăn nói.

“Vậy thì tốt, vừa rồi tôi định gọi cho cô hỏi một chút vì sợ đó là người xấu! Nhưng nếu là bạn của cô, tôi đã yên tâm rồi!”

Tiểu Thi thất hồn lạc phách ngồi trên xe của Trác Minh Liệt. . . “Thế nào, Cầu Cầu sao rồi?” Trác Minh Liệt hỏi.

Trác Minh Liệt lái vòng xe từ cửa hàng bán hoa ra ngoài đường lớn nhưng Tiểu vẫn chỉ ấp úng nói.

“Vậy bây giờ em muốn đi đâu?”

“Em muốn tới văn phòng của anh!” Tiểu Thi bật thốt lên, cô biết tại sao người phụ nữ đeo mặt nạ muốn mang Cầu Cầu đi, không phải là muốn buộc cô mau chóng lấy được kế hoạch A sao?.

“Được thôi!” Trác Minh Liệt cười lái xe qua khúc quanh trở về.

“Dì à, không phải dì nói là muốn dẫn cháu đi gặp chú Triết Vũ sao?” Cầu Cầu hỏi.

“Bây giờ chú Triết Vũ không đến đây cho nên cháu chỉ có thể chơi cùng dì!” Từ Đồ Mi thờ dài. Người đàn bà kia vẫn không chịu xuống tay lấy kế hoạch A cho nên cô chỉ có thể ra hạ sách này thôi.

“Nhưng cháu muốn về nhà, mẹ sẽ đi tìm cháu đấy!” Cầu Cầu đáp lại.

“Chỉ sợ là cháu phải ở lại đây một lúc cho đến khi mẹ cháu giao kế hoạch A cho chúng tôi” Từ Đồ Mi vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của Cầu Cầu “Yên tâm đi, đối với Lý Triết Vũ cháu cũng có chỗ đứng nên dĩ sẽ không làm hại cháu đâu! Nhưng điều kiện tiên quyết là cháu không được khóc!”

Thông minh như Cầu Cầu làm sao có thể không hiểu được, nó bỗng trở nên sợ hãi, sợ rằng sẽ không bao giờ được gặp mẹ nó nữa.

“Sẽ rất nhanh thôi” Từ Đồ Mi nói xong đưa cho nó một hộp sữa tươi. . .

“Này có người vừa nhìn thấy Trác Minh Liệt đưa Tiểu Thi tới công ty.”

“Cái tiểu nha đầu này thật là lợi hại, chỉ trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà đã nhốt chặt được Trác tổng của chúng ta.”

“Từ dạ tiệc từ thiện lần trước các cô còn chưa nhìn ra manh mối ! Liên Na chính là người bị cô ta thay thế! Quần áo bên người vốn cũng chỉ là quần áo bên người thôi!”

“Dù được mặc long bào cũng không phải là thái tử! Còn chưa gả cho tổng tài cũng chưa là Tổng tài phu nhân! Nghe nói còn mang theo một đứa con riêng! Đầu năm nay khẩu vị của đàn ông thật là kỳ quái!”

Mấy người phụ nữ ban luận xôn xao.

“Các cô nói đủ chưa! Công ty không cho phép nghị luận chuyện của cấp trên các cô quên rồi sao !” Liên Na đập xấp tài liệu xuống chầm chọc nói.

“Chị Liên Na, cô gái kia lại tới! Chị không đi giết giết uy phong của cô ta à !” Người phụ nữ bên cạnh giựt giây.

“Các cô thì biết cái gì ! Bọn họ cũng qua lại chưa được bao lâu!” Liên Na bắt buộc nói.

Nhưng những người khác đều cho rằng cô ta vì ghen tỵ mà không nhìn vào sự thật nữa rồi.

Trác Minh Liệt yên tĩnh làm việc, nhưng Tiểu Thi lại như là ngồi trên lửa cô nhìn xung quanh căn phòng làm việc này nghĩ thầm cái kế hoạch sẽ A đó sẽ được đặt ở nơi nào đây?

“Minh Liệt cái đó là cái gì ?” Tiểu Thi chỉ một cái máy làm như tò mò hỏi.

“Máy vi tính ! Mặc dù nhìn qua nó khác với các loại máy vi tính khác nhưng nó thực sự là một cái máy vi tính! Nó chuyên dùng để chứa các tài liệu đặc biệt!” Trác Minh Liệt kiên nhẫn giải thích.

“A” Xem ra kế hoạch A đó nhất định được lưu trong chiếc máy này, nhưng làm như thế nào mới có thể mở ra đây.

“Cái này là vật chuyên dụng của anh sao?”

“Đúng vậy! Em hỏi cái này làm gì?”

“A chỉ tò mò nên hỏi một chút thôi, Cầu Cầu có thể đã trở về, em phải đi xem một chút” Nói xong cô định đi ra ngoài.

Trác Minh Liệt đứng lên anh đi đến trước mặt Tiểu Thi nắm hai tay mềm mại của cô “ Anh thật sự hi vọng chúng tôi có thể nhanh chóng kết hôn, như vậy mỗi ngày anh đều có thể nhìn thấy em!”

Tiểu Thi chợt muốn khóc, cô vội vàng cúi đầu. Trong lòng rối như mớ bòng bong. Trác Minh Liệt ôm cô vào trong ngực giống như là ôm bảo vật. Trong khoảng khắc tự dung cô rất muốn buông tất cả, chỉ cần ở trong ngực anh sống hạnh phúc không cần lo nghĩ đến bất cứ điều gì. Nhưng còn Cầu Cầu đứa bé ấy cô cũng không thể bỏ! Hai bên đều người mà cô thích nhất điều đó thật sự làm cho cô không biết phải làm sao. Trộm kế hoạch A bất kể là thành công hay không cũng có nghĩa là đến đây cô và Trác Minh Liệt, mỗi người đi một ngã.

Nghĩ đến đây trong lòng của cô lập tức đau đến mức hít thở không thông, đôi tay cô ôm hông của Trác Minh Liệt thật chặt, mặc cho nước mắt cứ lã lã rơi vào trong ngực anh.

“Được rồi, em phải đi đây” Tiểu Thi chợt buông anh ra, vội vàng chạy ra ngoài. Trác Minh Liệt lắc đầu một cái, mỉm cười hạnh phúc. Những giọt nước mắt laanhs lãnh đọng lại trên áo cũng không làm anh bức mình. Tiểu Thi lao đảo chạy vào thang máy nhanh đến mức cô sợ nếu không được sẽ thất thanh mà khóc rống lên. Đôi tay cô cố gắng kìm nén những giọt nước trực trào kia. Trên thế giới này tại sao tất cả mọi việc đều khó khăn vậy! Tại sao tất cả hạnh phúc đều ngắn ngủi như vậy!

Khu biệt thự- phía Đông cảng Victoria “Tiên sinh Lý thiếu gia trốn rồi!”

Chương 149: Ông Ngoại Xuất Hiện

“Cái gì?” Vẫn ngồi ở trên ghế xích đu hút xì gà, người đàn ông trung niên bật đứng lên “Tròn?”

“Thưa vâng, buổi sáng hôm nay nhưng thường lệ bác sĩ đến kiểm tra sức khỏe cho ngài ấy nhưng lại không hề thấy ngài ấy đâu! Người chịu trách nhiệm trông coi cũng không rõ ngài ấy trốn khi nào!”

“Lập tức đi lên phòng anh ta kiểm tra xem giấy chứng nhận còn không!”

Hai phút sau quần gia áo trắng vội vã quay lại “Tiên sinh tất cả hộ chiếu và thẻ căn cước của thiếu gia đều không thấy!

“Xem ra cậu ta đã chuẩn bị trước! Cậu lập tức truyền mệnh lệnh của tôi, toàn bộ Bang Bạch Hồ truy nã Lý Triết Vũ!”

“Thưa vâng tiên sinh!”

“Ta sợ hấn sẽ phá hỏng chuyện lớn của ta!” Người đàn ông trung niên lại ngồi xuống “Tiểu tử này vẫn còn là quật cường như vậy!”

“Thì tiểu thư!” Tiểu Thi đang đi trên đường về nhà lại bị chặn lại.

“Là cô!” Tiểu Thi nhận ra người phụ nữ đeo mặt nạ này “Cô dẫn Cầu Cầu đi đâu rồi, con tôi sao rồi?”

“Cầu Cầu rất tốt, chỉ cần cô lấy được kế hoạch A, mẹ con cô sẽ được gặp nhau!”

“Tôi vốn không biết kế hoạch A gì cả, tài liệu riêng Trác Minh Liệt cũng để ở trong máy vi tính riêng mà tôi lại không hiểu gì về máy tính!” Tiểu Thi gần như cầu khẩn “Cầu xin cô hãy bỏ qua cho Cầu Cầu và tôi đi!”

“Bây giờ đã không còn kịp nữa rồi nếu cô không biết gì về máy tính tôi sẽ hỗ trợ cô!” Từ Đồ Mi kéo Tiểu Thi lên xe. . .

“Cô muốn đưa tôi đi đâu?”

“Đi học về tin học, trong một tuần lễ khi vọng cô đã học xong”

“Tôi không phải là thiên tài, làm sao có thể học nhanh như vậy!”

“Nhưng cô có tình thương của mẹ, tình thương của mẹ không phải là vĩ đại nhất sao!” Xuyên qua kính chiếu hậu Từ Đồ Mi nhìn cô.

“Rốt cuộc các cô là ai, tại sao muốn nhắm vào Trác Minh Liệt, có phải các người là do Lý Triết Vũ phái tới hay không?”

“Tôi biết tất cả những chuyện xưa đều có một kết thúc có hậu, và có lẽ cái kết thúc có hậu đó sẽ đến rất nhanh nhưng không biết nó có làm cô hài lòng hay không!” Từ Đồ Mi cười lạnh.

“Cầu xin các cô đừng làm tổn thương anh ấy được không?”

“Trác Minh Liệt? Tôi sẽ không làm hại gì anh ta nhưng nếu là có người làm tổn thương anh ta tôi cũng không quản được!”

“Vậy các người là kẻ thù của Trác Minh Liệt hoặc đối thủ sao??”

“Ba” Trác Minh Liệt vừa vào cửa nhà, con trai lập tức chạy ra đón. . . “Con trai!” Trác Minh Liệt vừa nhìn thấy tiểu bảo bối là tất cả lo lắng lập tức tan sạch.

“Ba khi nào ba mới cưới mẹ, để mẹ về ở với Mộc Mộc?” Mộc Mộc ôm cô của ba hỏi. Trác Minh Liệt hôn lên một cái trên má con “Rất nhanh thôi! Đến lúc đó Mộc Mộc cần phải ngoan ngoãn nghe lời không nên chọc mẹ tức giận nha!”

“Con sẽ không làm mẹ giận!” Mộc Mộc nghênh đầu lên giọng “Ba ba mau lấy mẹ đi, Mộc Mộc lo lắng, mẹ sẽ đi!”

“Sẽ đi? Đi đâu?”

“Con cũng không biết, dù sao ba cũng nên mau đón mẹ về, càng nhanh càng tốt!” Mộc Mộc nghiêm túc nói.

Trác Minh Liệt để Mộc Mộc xuống , mở TV lên “Những ngày gần đây cuộc đấu súng giữa người Hoa Hắc và Đồ Long Bang tạm dừng lại do người đứng đầu Đồ Long Bang Trác Khiếu Thiên bị bắt!” Trác Minh Liệt thất kinh ba bị bắt ở Newyork? Hay là bởi vì chuyện riêng? Gần đây mỗi chuyện đổ về Đồ Long Bang càng ngày càng nhiều.

Anh ôm Mộc Mộc vào trong căn phòng, rồi lập tức gọi cho A Quý, nhưng bên kia không ai bắt máy. Bất đắc dĩ anh chỉ có thể gọi cho Jayson.

“Jayson, chuyện ba tôi ở Newyork bị bắt chuyện gì xảy ra sao?”

“Trác sao ngay cả chuyện nhà của anh, anh cũng không biết? Lần trước bang các anh mạng người đánh Bang Bạch Hồ ở Newyork lại bị người theo dõi! Cho nên, lần này mới có thể bị bắt, nhưng anh hay yên tâm, việc này giải quyết cũng đơn giản mấy ngày nữa ba anh có thể ra ngoài rồi!

“Jayson gần đây Bang Bạch Hồ có hướng hành động nào khác không? Anh biết nhà tôi không hy vọng tôi vướng vào rắc rối bang cho nên tất cả mọi chuyện tôi cũng không rõ ràng lắm! Lực lượng trong bang tôi cũng không được tự phép sự dụng cho nên chỉ có thể nhờ anh !”

“ Gần đây Bang Bạch Hồ hình như đang chuẩn bị cho việc gì đó rất lớn, nhưng có một chuyện nhỏ này anh có muốn nghe không ?”

“Jayson không nên úp mở !”

“Chính là chuyện lần trước tôi nói cho anh, ba mươi năm trước Đồ Long Bang và Bang Bạch Hồ từng có một trận đấu và trận đấu ấy chính là vì một người phụ nữ ! Ha thật là quá lãng mạn rồi !”

“Phụ nữ? Phụ nữ nào? Là ai?” Trác Minh Liệt liên tục hỏi.

“Chuyện này thì tôi không biết” Jayson bất đắc dĩ nói.

Trác Minh Liệt cúp điện thoại xuống, trong lòng đột nhiên dâng lên rất nhiều nghi vấn. Nếu như năm đó nguyên nhân hai bang đấu với nhau thật sự là vì một người phụ nữ thì liệu người phụ nữ kia có phải là mẹ hay không? Nếu như là đúng thì liệu thân thế của anh có liên quan đến trận đấu đó hay không ! Nghĩ tới đây anh cảm thấy điện thoại, thời gian như ngừng trôi rồi nhẹ nhàng bấm một dãy số.

“Alo” Âm thanh hùng hậu mang theo những đặc trưng của người trong giang hồ.

“Ông nội cháu là Minh Liệt.”

“Minh Liệt, tiểu tử thôi. Lâu như vậy không gọi điện thoại cho ông không sợ ông tức giận sao?” Giọng nói của ông nội làm cho lòng Trác Minh Liệt cảm thấy thật ấm áp.

“ Minh Liệt bất hiếu, ông nội ông có biết chuyện của ba cháu không ạ ?”

“Chuyện của nó? Ba anh đến tuổi đó rồi mà vẫn là thích hành động theo tình cảm! Cổ nhân nói: không gặp chuyện thì không khôn ra, ba anh kinh nghiệm nhiều như vậy mà một chút nhớ cũng không có!”

“Ông nội bây giờ cháu muốn tham gia việc trong bang, hi vọng ông có thể ủng hộ cháu!”

“ Cho đến bây giờ ông cũng chưa từng phản đối, chuyện đó cũng chỉ là do ba anh đơn phương quyết định! Nhưng cháu trai công ty cháu buôn bán anh kinh doanh như thế nào?”

“Gần đây tất cả đều hoàn hảo! Nhưng hình như Thẩm thị muốn làm đối thủ với Trác thị , cháu đã phái người âm thầm giám sát!”

“Thẩm thị, Lâm thị vẫn luôn là đại họa của chúng ta, Lâm thị đã bị trừ đi, Thẩm thị dĩ nhiên cũng chạy không thoát!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 150: Giới Hạn Của Hạnh Phúc

“Ông nội ý của ông là? Lâm thị bị trừ sạch? Bị người nào trừ sạch?” Trác Minh Liệt giật mình hỏi.

“Chuyện này ba anh là người rõ nhất, anh nên đi hỏi nó! Còn cả chuyện về vợ của anh năm đó nữa, tóm lại chuyện này rất phức tạp, bây giờ ta cũng mới biết được sự hồi sinh của Bang Bạch Hồ và giờ họ muốn đối địch với Đồ Long Bang, nếu ba anh mà cứ như vậy, thì mọi chuyện cũng chỉ có thể nhờ vào anh, cũng không thể để cho ông nội đã có tuổi lại ra khỏi núi chứ? Mấy ngày nữa tôi sẽ giao Tứ Đại Hộ Pháp cho anh, mọi việc trong bang họ sẽ nói với

anh!”

“Cám ơn ông nội! Cuộc sống trên đảo bây giờ như thế nào?”

“Ha ha rất tốt, Minh Liệt này, anh mau chóng tìm cháu dâu cho ta rồi dẫn chất nội về cho ta xem, nếu không ta sẽ không cho anh đặt chân đến đảo Cực Nhạc này đâu!”

“Thưa vâng, cháu trai tuân lệnh!”

Ông cụ nói chuyện xong, vui vẻ cúp điện thoại. Trác Minh Liệt cũng cảm thấy trong lòng thả lỏng một chút.

“Trình tự này có thể xâm nhập vào bất kỳ hệ thống nào” Đồ Mi muốn dùng thời gian ngắn nhất chế tạo Tiểu Thi thành một đặc công.

Tiểu Thi nhìn hoa cả mắt.

“Chỉ là mấy câu tiếng anh mà thôi, chẳng lẽ cô ở Canada không có học tiếng Anh sao?”

“Cô đừng giục tôi, tôi sẽ nhớ!” Tiểu Thi đầu đầy mồ hôi. . . “Tôi nay cô hãy cố nhớ mấy cái này, ngày mai sẽ học sang thứ khác! Chúng tôi đã thử thí nghiệm hệ thống bảo vệ phòng làm việc của Trác Minh Liệt nên chỉ cần nhớ được những công thức này cô nhất định sẽ xâm nhập được vào máy tính của anh ta !”

“Có thể cho tôi nhìn Cầu Cầu một chút được không?” Tiểu Thi thỉnh cầu.

Từ Đồ Mi không nói một lời dẫn cô tầng hai, trong ngôi nhà nhỏ Cầu Cầu đang ôm một con gấu bông ngủ say. Nhìn con trai thật tốt, Tiểu Thi cảm giác thật an tâm.

“Được rồi, tôi hi vọng cô có thể tiếp tục đối xử tử tế với con trai của tôi, tôi muốn đi về” Tiểu Thi bình tĩnh nói.

Hai tay Từ Đồ Mi ôm lấy vai mặt khề nờ nụ cười “Nếu Lâm Thi An có em gái thật sự tôi sẽ nghĩ cô chính là em gái của anh ta! Nhất cử nhất động của các cô thật sự rất giống nhau ! Hơn nữa tốc độ học tập cũng ngang cơ. Nhà họ Lâm đúng là gia tộc sản sinh ra những thiên tài máy tính!”

Nhà họ Lâm... Tiểu Thi vừa nghe thấy cái tên này lập tức nghĩ đến lần đầu tiên gặp Phùng Thiệu Diễm anh ta cũng hỏi cô có phải là người của Nhà họ Lâm hay không và cô biết người của Nhà họ Lâm hay không. . . “Vị Lâm Thi An đó có phải là chủ mưu sau lưng việc này?” Tiểu Thi hỏi.

“Lâm Thi An sao?? Anh ta cũng không đủ là chủ mưu nhưng trong chuyện đối phó với Nhà họ Trác anh ta thật sự là người bỏ ra nhiều công sức nhất! Bởi vì Nhà họ Trác là kẻ thù của anh ta!”

Tiểu Thi còn muốn hỏi tiếp nhưng lại bị Từ Đồ Mi hạ lệnh đuổi khách “Cô mau về đi! Hãy nhớ rằng chuyện tối nay tuyệt đối không thể để cho Trác Minh Liệt biết, nếu không cô và con trai cô sẽ chết vô cùng khổ sở!”

Tiểu Thi hung hăng lườm cô ta một cái rồi đi ra ngoài.

Sau suốt một ngày mê mẩn cuối cùng Thẩm Từ Quân cũng có ý thức. Trong cơn mê mẩn cô cảm thấy miệng đắng lưỡi khô một cách khác thường.

“Khát...” Cô phát hiện muốn nói ra một câu thật sự là khó khăn hơn suy nghĩ rất nhiều, Khẽ nói một chút mà viết thương trên bụng đau thấu vào tim gan. Vẫn luôn chăm sóc cô, Phùng Thiệu Diễm nghe được thấy câu nói của cô, lập tức đi đến.

“Em đã tỉnh chưa?” Dưới ánh đèn yếu ớt cả người Phùng Thiệu Diễm như có một tầng hào quang bao phủ, nhưng trong đầu Thẩm Từ Quân hình tượng của hắn chợt trở nên dữ tợn khác thường! “Anh đừng đến gần đây, tôi không muốn nhìn thấy anh!”

“Được, được anh không đến, vừa này em muốn cái gì!” Giọng nói của Phùng Thiệu Diễm rất thấp rất dịu dàng.

Thẩm Từ Quân không nói thêm câu nào, cả người co rúm lại, lén sâu vào trong góc tường.

“Từ thể kia với không tốt vết thương” Anh khuyên cô “Em qua đây nằm, tôi bảo đảm sẽ không động vào em!”

Thẩm Từ Quân vô lực lắc đầu một cái, nước mắt lập tức chảy ra, mặc dù cô đau mặc dù nói chuyện khó khăn nhưng cũng không mất trí nhớ. Kí ức đau thương từng đợt từng đợt ngẫu nhiên tấn công cô, làm cô hận không thể giết chết người người đàn ông trước mắt này!

“Phùng Thiệu Diễm... anh là... ma quỷ...” cô nói đứt quãng, nói xong những từ kia hợp thành hư không biến mất không tung tích.

“Thẩm Từ Quân đầu lưỡi của em thế nào?” Anh cho là đầu lưỡi cô có vấn đề.

Cô lại ô ô khóc lên “Tôi sẽ không nói lại” Phùng Thiệu Diễm kinh hãi chẳng lẽ chuyện này chính di chứng mà bác sĩ nói sao? Nhìn Thẩm Từ Quân khóc ròng, Phùng Thiệu Diễm chợt không biết nên nói gì. Anh giúp cô lấy một chén nước rồi định rời đi nhưng không ngờ cô lại gọi anh lại.

“Khi nào anh mới thả tôi đi” cô khó khăn nói ra một câu, giọng nói thương xót tràn đầy tuyệt vọng, van xin, tiếng khóc đứt quãng này làm cho người ta không đành lòng nghe thấy.

Phùng Thiếu Diễm chợt rất muốn lập tức để cho cô đi nhưng cuối cùng lý trí vẫn chiến thắng tình cảm “Chờ em khỏe lại rồi tính sai!” Anh dùng lực khép cửa phòng lại.

Bên trong lập tức truyền đến tiếng khóc tê tâm liệt phế tuyệt vọng của Thẩm Tử Quân, bước chân của Phùng Thiếu Diễm càng nhanh hơn!

Sau ba ngày, đúng như lời Tử Đồ Mi nói đối với mấy vị tính Tiểu Thi như có thiên phú, cô học rất nhanh và thuần thục thao tác. Mà trong ba ngày qua Trác Minh Liệt cũng đang tích cực chuẩn bị cho lễ đính hôn của anh và Tiểu Thi !

“Mẹ con muốn đính hôn cùng Tiểu Thi, hi vọng mẹ có thể tới tham gia!” Trác Minh Liệt gọi điện cho mẹ Trác.

Bà Trác vô cùng kinh ngạc “Có phải cô gái lần trước hay không? Ba con không phải phản đối hay sao? Làm sao...”

“Mẹ con đã trưởng thành, những chuyện này con có thể tự quyết định! Và lại ba bây giờ đang ở nước ngoài, những chuyện này chờ ông ấy về rồi nói sau” Trác Minh Liệt lạnh nhạt nói.

“Có thể không?” Bà Trác rất lo lắng, bà sợ vì chuyện này mà cha con bọn họ cãi nhau “Con cứ chuẩn bị thật tốt rồi báo lại cho mẹ sao! Con trai, từ nhỏ đến lớn chỉ cần là chuyện con thích làm mẹ chưa từng phản đối, hy vọng duy nhất của mẹ chính là con có thể hạnh phúc! Hi vọng lần này cũng giống như vậy!” Bà Trác biểu đạt tâm nguyện của mình!

“Mẹ con ở cùng với Tiểu Thi rất hạnh phúc, còn về chuyện của Hàn Ti Nhã con sẽ giải quyết ổn thỏa!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151: Hẹn Gặp Bà Trác

Nhiều lần Tiểu Thi rất muốn gọi điện thoại cho Trác Minh Liệt nhưng cô vẫn không dám gọi. Bởi vì cô sợ khi cô nói chuyện với anh sẽ không cẩn thận mà tiết lộ bí mật. Nhưng anh lại gọi đến trong giọng nói ngập tràn vui vẻ “Có nhớ anh không? Mấy ngày nay anh quá bận rộn nên không gọi cho em!”

“Ừm” Tiểu Thi cố gắng duy trì giọng nói một cách bình thường nhất có thể, nhưng trong thâm tâm cô rất ưu thương “Rất nhớ” cô ngừng đầu lên, nước mắt theo khóe mắt lặng im chảy xuống.

“Hôm nay anh đã nói chuyện của chúng ta với mẹ, bà cũng không phản đối! Cho nên anh muốn tìm thời gian chúng ta hẹn bà ra ngoài ăn cơm!”

“Được thôi anh sắp xếp đi!” Tiểu Thi cố gắng cười.

“Nếu như em không có việc gì, tối nay có thể chứ” Anh nói.

“Được, không thành vấn đề” Trong giọng nói của cô có một chút run rẩy, nhưng Trác Minh Liệt đã hoàn toàn đắm chìm trong vui sướng nên không phát hiện ra.

Sắp xếp xong xuôi tất cả Trác Minh Liệt lập tức gọi cho mẹ để hẹn thời gian, cuối giao nhiệm vụ cho trợ lý đi thông báo cho các nhà báo.

“Cái gì?” Trợ lý không thể tin được “Tổng tài anh thật sự muốn đính hôn cùng Thi tiểu thư?”

“Đúng!” Trác Minh Liệt trầm giọng nói “Thế nào, anh có dị nghị?”

“Không tôi không dám, nhưng tổng tài hôn ước của ngài và tiểu thư Hàn Ti Nhã còn chưa kết thúc ! Các nhà báo sẽ nói này nói kia”

“Nói tôi là cái gì?”

“Đồng hôn đó, ngoài việc của tiểu thư Hàn Ti Nhã ngài còn có một cuộc hôn nhân trước đó mặc dù phu nhân đã mất nhưng vẫn chưa hoàn thành thủ tục ly hôn!”

“Được rồi sao anh dài dòng như vậy, vào ngày đính hôn tôi sẽ tự giải quyết hết những vấn đề này! Thời gian tạm định vào ngày mai, anh đi chuẩn bị đi!”

Trợ lý im lặng đi ra, bên ngoài phòng làm việc của Trác Minh Liệt mấy nữ nhân viên lập tức xông tới. . .” Như thế nào, như thế nào?”

“Tổng tài muốn đính hôn với Thi tiểu thư đó!” Trợ lý lắc đầu.

” ? Chuyện này là thật sao !” Chúng nữ thất vọng thở dài “Về sau chúng lại ít đi một đối tượng để nhắm tới rồi!”

“Tiểu thư Hàn Ti Nhã kia cũng thật là đáng thương, năm năm trước đã bị vứt bỏ một lần, lần này cũng không thoát được số phận!”

“Đúng nha, tôi mà là Hàn Ti Nhã, nhất định tôi sẽ nghĩ phương pháp phá hỏng!”

“Cô cho rằng ai cũng nhiều mưu mô như cô sao !”

Liên Na dựa nghiêng người trước bàn làm việc, nghe các cô bàn chuyện mười ngón tay nắm chặt vào nhau. . . Mà Hàn Ti Nhã cũng biết được tin tức này.

“Tôi nhất định sẽ không để cho các người thực hiện được!” Cô ta nổi điên dường như tất cả mọi đồ đạc trong phòng có thể vỡ đều bị cô ta đập tan, cô ta tự giam mình ở trong phòng, cho dù ai tới đều không mở cửa.

” Ti Nhã con hãy tỉnh táo một chút!” Ba Hàn tận tình khuyên bảo “Con làm như vậy thì cũng có được việc gì đâu !”

“Con không muốn nghe! Con không muốn nghe! Ba đi đi!” Hàn Ti Nhã tiện tay cầm một bình hoa lên ném thẳng vào cửa. Chốc lát cô ta chợt mở cửa ra “Ba!” Cả khuôn mặt Hàn Ti Nhã tràn ngập nước mắt “Ba đi van cầu Trác Minh Liệt đi, ba đi van cầu bác Trác đi! Làm ơn !” Cô cầu khẩn.

“Ti Nhã ! Con hãy tỉnh lại!” Ba Hàn lay mạnh người cô “Anh ta không yêu con! Chuyện này năm năm trước đã có kết quả mà sao con vẫn cứ khẳng định một mực! Con gái nghe ba, cho qua đi con!”

“Con không muốn! Vì anh ấy con đến nước Pháp để học thiết kế; vì anh ấy con cố gắng hết sức thay đổi bản thân, làm sao con có thể từ bỏ, không thể cứ như vậy mà nhận thua” cô nắm khung cửa từ từ tuột xuống “Tại sao anh lại không thích em “

Nhìn dáng vẻ cực kỳ bi thương của con gái, lòng ông Hàn đau như cắt, ông bước đến ôm con vào trong ngực.

Tiểu Thi vừa soi gương vừa chán bị chu đáo. Đây là lần đầu tiên cô trang điểm vì da cô khá nhạy cảm nên từ trước đến giờ cô đều không tô son đánh phấn bao giờ. Nhưng tối nay vì gặp mặt mẹ của Trác Minh Liệt nên cô nhất định không thể để cho Trác Minh Liệt bị mất thể diện.

Bây giờ đúng Tiểu Thi cũng xuất hiện ở nhà hàng. Quần tây trắng muốt kết hợp với áo sơ mi màu hồng phấn nhìn cô thật cao nhã và thanh cao! Trác Minh Liệt vui vẻ vẫy vẫy tay về phía cô. Bà Trác nhìn theo hướng của Trác Minh Liệt nhìn thấy một cô gái tân mắt như loài hoa Bách Hợp, Tiểu Thi - cô gái này. . . trong nháy mắt ba lập tức hiểu được tại sao con trai lại yêu cô gái này.

Tiểu Thi đi tới trước mặt Bà Trác cung kính chào: ” Chào dì, dì khỏe chứ! Cháu là Tiểu Thi!”

Bà Trác mỉm cười gật đầu từ ái, cầm lấy bàn tay mềm mại nhỏ bé của cô “Tiểu Thi, Tiểu Thi thật tốt!” Cô gái này và con gái nhà họ Lâm vào năm năm trước có nét giống nhau.

“Tiểu Thi, mặc dù mới nhìn thấy cháu lần đầu tiên nhưng dì rất thích cháu!”

Tiểu Thi nhìn Trác Minh Liệt đang cười.

“Cám ơn dì”

“Từ nhỏ tính cách Minh Liệt nhà bác đã bướng bỉnh, có một lần . . .” Bà Trác kéo tay Tiểu Thi vui vẻ nói về câu chuyện khi còn bé của Trác Minh Liệt!

“Tiểu Thi, Minh Liệt về sau nhờ cháu rồi !” Bà Trác trịnh trọng nói.

“Mẹ” Trác Minh Liệt giận trách “Mẹ làm gì đấy !”

Tiểu Thi thụ sủng nhược kinh không biết nên nói gì. Trên miệng thì đáp ứng nhưng trong lòng cô nhưng có 15 thùng nước treo lơ lửng trên không.

Ba người đang chuẩn bị ăn cơm thì phóng viên bất ngờ ập đến.

“Trác tiên sinh! Trác tiên sinh, thật xin lỗi đã quấy rầy ngài ăn cơm! Nghe nói ngài sắp đính hôn cùng Thi tiểu thư ?”

“Đừng vật!” Trác Minh Liệt nói tâm trạng của anh bây giờ khá tốt.

“Thi tiểu thư cô có thể nói một chút về cảm giác của cô lúc này?”

Đối với mấy vụ phỏng vấn này trong tiềm thức của Tiểu Thi luôn cảm giác sợ hãi, theo bản năng cô trốn sau lưng Trác Minh Liệt.

“Vị tiên sinh này, nếu như anh có vấn đề gì có thể hỏi tôi không nên quấy rầy vị hôn thê của tôi!” Trác Minh Liệt thay Tiểu Thi cự tuyệt phỏng vấn.

“Xem ra Trác tiên sinh đối với Thi tiểu thư có thể nói là sủng ái vạn trời rồi ! Chúng tôi được biết Thi tiểu thư xuất thân bình thường mà từ trước đến giờ nhà họ Trác ngài rất xem trọng về gia thế bối cảnh, đối với việc này ông Trác không nói gì sao?” Lời nói của phóng viên này sắc bén giống như có chuẩn bị mà đến.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 152: Mặt Trái Của Dư Luận

“ Vấn đề này tôi sẽ trả lời!” Bà Trác bỗng đứng đứng lên làm cho các phóng viên mới nhìn rõ bà.

“Không có gì có thể ngăn cản tình yêu, về vấn đề này tôi nghĩ những người trẻ tuổi các người còn hiểu hơn so với tôi. Cho nên chúng tôi những người làm cha làm mẹ càng không quan tâm đến thân phận, địa vị! Mặc kệ thân phận Tiểu Thi như thế nào thì cô ấy chính là con dâu mà Nhà họ Trác chúng tôi nhận định ! Các người còn có gì muốn hỏi, xin tiếp tục!” Người phóng viên kia nhất thời á khẩu, không trả lời được, vị Trác phu nhân trong truyền thuyết này năm đó cũng là một trong số nhưng thiên kim tiểu thư chính gốc cứ nghĩ rằng việc tuyển chọn con dâu sẽ rất khắt khe ai dè.....

“Như vậy, xin hỏi Trác phu nhân hôn sự năm năm trước giữa Trác thiếu gia và tiểu thư Lâm Thi Ngữ nên giải thích sao đây? Và về mối liên giao hai nhà?”

“Hai nhà chúng tôi vốn chính là bạn bè! Tại sao chỉ nói là bạn ngoại giao!”

“Bạn bè? Khá lắm, thật quanh minh chính đại! Người phụ nữ này cũng học được thói quen nói dối không chớp mắt của hán ta rồi!” Trong một biệt thự hạng sang của Newyork một người đàn ông trẻ tuổi vừa xem phỏng vấn trực vừa cười lạnh.

“VẬY Trác thiếu, vì sao khi biết nhà họ Lâm phá sản anh lại có thể tàn nhẫn từ bỏ Lâm đại tiểu thư làm cô ấy chết thảm như vậy!” Phóng viên kích động nói, Trác Minh Liệt bị anh ta chạm đến chỗ đau im bật tại chỗ, Tiểu Thi biết anh rất khổ sở vì vậy nắm chặt tay của anh. . . Trong màn ảnh hiện nên về mặt kinh hoàng của Tiểu Thi.

“Người này là ai?” Người đàn ông kia hỏi.

“Thiếu Đường chủ, cô gái ngầu hình như chính là người mà lão Đường chủ nói, cô gái được đặt ở bên cạnh Trác Minh Liệt để lấy được kế hoạch A!”

“Lại lịch ra sao?”

“Không rõ lắm!”

“Mau đi điều tra!”

“Dạ!”

“Đây chẳng qua là việc ngoài ý muốn! Đối với chuyện của đại tiểu thư nhà họ Lâm chúng tôi vẫn thật đáng tiếc!” Bà Trác trịnh trọng nói “Nhân cơ hội này, tôi cũng xin nói lời xin lỗi với nhà họ Lâm !” Bà hướng về phía ông kính nể nể cúi đầu!

“Mèo khóc chuột! Rất nhanh thôi, rồi sẽ đến ngày các người phải thực sự khóc!” Anh bóp tay chặt khớp xương.

“Đù rồi!” Trác Minh Liệt rống to “Rốt cuộc các người muốn tôi phải làm sao nói sao các người mới hài lòng! Nhất định phải khẳng định là tôi từ bỏ Lâm Thi Ngữ sao? Tốt, tôi thừa nhận tôi từ bỏ Lâm Thi Ngữ! Các người hài lòng chưa?”

“Đù rồi! !” Trong biệt thự người đàn ông nắm lấy điều khiển ti vi ném thẳng vào màn hình ti vi tạo nên một tiếng nổ toang!

“Trác Minh Liệt! Nhất định mày phải nợ máu trả bằng máu!” Anh tức giận đánh một quyền nát bàn!

“Trác Minh Liệt!” Bà Trác và Tiểu Thi lập tức kéo Trác Minh Liệt vội vã rời đi, phòng ăn lập tức hỗn loạn . . .” Ha ha Trác Minh Liệt chỉ cần tôi còn còn sống, tôi sẽ không để cho anh sống yên ổn!” Hàn Ti Nhã nổi điên loại cười to về phía TV “Cha kiểm thêm phóng viên nữa đi, con nhất định muốn bôi xấu Trác Minh Liệt!”

“Hàn Ti Nhã sao con phải khổ như thế chứ!” Ba Hàn tức giận tới mức lắc đầu “Tội con gái của tôi, nhà họ Trác có cái gì tốt!”

“Con mặc kệ!” Hàn Ti Nhã la lối om sòm.

Trác Minh Liệt đưa mẹ về nhà, dọc theo đường đi mẹ và Tiểu Thi vẫn luôn an ủi anh nhưng hình như không có tác dụng. Sau khi sự áy náy đối với Lâm Thi Ngữ bị kích phát đã làm tâm trạng anh tồi tệ đến cực điểm.

” Minh Liệt, em muốn nghe câu chuyện của anh và Lâm Thi Ngữ một chút!” Đang trên đường trở về, rốt cuộc Tiểu Thi cũng hỏi được ra điều mà cô vẫn luôn muốn hỏi.

Trác Minh Liệt dừng xe ở ven đường, đốt một điếu thuốc “Em còn nhớ, trước kia anh đã từng kể với em một chuyện cũ không?”

Tiểu Thi gật đầu một cái.

“Anh chính là người đàn ông trong chuyện đó mà người phụ nữ kia chính là Lâm Thi Ngữ! Lúc ấy anh còn trẻ và cũng không hề thích cô ấy khi biết Lâm thi phá sản thì anh đã bỏ mặc cô ấy ở ven đường nên cô ấy mới bị tai nạn ” Trác Minh Liệt hung hăng hít một hơi khói “Anh có lỗi với cô ấy!”

Mặc dù Tiểu Thi cũng nghĩ có thể là tình huống như thế nhưng khi chính tai nghe anh nói cô vẫn giật mình một cái, khó trách Thẩm Từ Quân hận Trác Minh Liệt như thế, việc anh làm khi đó thật đáng trách nhưng trong suốt năm năm bị lương tâm hành hạ thì có được vui vẻ hay sao? Dù sao người chết cũng không thể sống lại!

Tiểu Thi ôm Trác Minh Liệt vào trong ngực, dịu dàng vuốt tóc của anh.

“Tiểu Thi, nếu như em là Lâm Thi Ngữ em có tha thứ cho anh hay không” Anh nói.

“Có!” Cô không hề nghĩ ngợi “Ai cũng sẽ phạm lỗi. Biết sai có thể sửa là tốt rồi! Nếu như em là Lâm Thi Ngữ em nhất định sẽ tha thứ cho anh!”

“Cảm ơn em!” Trác Minh Liệt thâm tình nhìn cô, trong mắt hình như có lệ.

” Minh Liệt, nếu như có một ngày em cũng phạm sai lầm, anh có tha thứ cho em hay không ?” Tiểu Thi nghiêm túc hỏi.

“Có!” Trác Minh Liệt cũng như đinh chém sắt nói. Tiểu Thi cười ngọt ngào, hai người cứ ôm nhau mãi như vậy, thời gian giống như ngừng trôi !

Ngày hôm sau tất cả trang đầu của các tờ báo lớn trên toàn nước đều viết” Tổng giám đốc Trác thị phụ tâm vợ cũ chuẩn bị lấy vợ mới! Bộ mặt thật sau khuôn mặt giả ân giả nghĩa của Trác tổng!”

Trác Minh Liệt tức giận xé nát tờ báo, gọi trợ lý tới.

“Chuyện này là sao?” Trác Minh Liệt giận dữ hỏi.

“Tổng tài đừng vội tức giận! Chúng tôi đã phái người đi xử lý những tờ báo này, đã ra lệnh cưỡng chế phát hành! Nhưng vẫn còn một số bộ phận nhỏ sống dai như con gián dùng mọi cách mà vẫn sống, nhưng tổng tài yên tâm chúng tôi sẽ diệt trong thời gian ngắn nhất!”

“Nói cho bọn họ biết nếu để cho nhìn thấy loại tin tức này lần nữa, nhất định bọn họ, tất cả đều phải nghỉ việc!” Lúc này Trác Minh Liệt hung dữ như bạo quân!

“Mộc Mộc ba cậu chính là Trần Thế Mỹ! Cậu chính là tiểu Trần Thế Mỹ!” Tất cả các bạn ở nhà trẻ khi nhìn thấy Mộc Mộc đều gọi nó là tiểu Trần Thế Mỹ! Mộc Mộc nhìn cũng không thêm liếc bọn họ một cái, vẫn luôn đang yên tĩnh chơi đồ của mình, nhưng trong lòng nó vẫn có 1 chuyện phiền não đó là đã nhiều ngày nay Cầu Cầu không hề đi học.

” Trần Thế Mỹ “

“Nếu như các cậu con ba chữ này, thì đừng trách tớ không khách khí!” Mộc Mộc tức giận nói!

Các bạn nhỏ bị dọa sợ đến mức không dám lên tiếng, bọn họ cũng biết bạn này chính là tiểu thái tử danh giá.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 153: Chuẩn Bị Đính Hôn

” Chủ trợ lý ” Mộc Mộc háng giọng kêu, người chịu trách nhiệm đưa Mộc Mộc đi học vui vẻ chạy vào “Tiểu Thiếu gia có chuyện gì sai bảo?”

” Ai là Trần Thế Mỹ?”

“Ba cậu đó” Trợ lý thốt lên theo phản xạ có điều kiện vì những tin tức gần đây”A NONO không phải.”

“Trần Thế Mỹ là Đại Phôi Đản(*)!” Trợ lý bổ sung nói((*)đồ bội bạc, đều,...)

“Vậy ba cháu là đại bại hoại sao? Tại sao tất cả các bạn đều gọi ba cháu là Trần Thế Mỹ?” Mộc Mộc không hiểu hỏi.

“A...cái này” Trợ lý cứng họng “Đại thiếu gia thực sự là một người tốt nhưng ngài ấy đã từng phạm sai lầm mà bây giờ tất cả mọi người đều không chịu tha thứ cho ngài ấy!”

“Ba cháu là người tốt thì làm sao ba lại có thể phạm sai lầm!” Mộc Mộc phản biện lại, trợ lý bất đắc dĩ nhún vai một cái.

Cả ngày nay Tiểu Thi không dám ra khỏi cửa bởi vì bên ngoài có rất nhiều phóng viên. Trác Minh Liệt thì càng không cần phải nói mỗi giờ mỗi phút đều có phóng viên đi theo.

“Mặc kệ các người do ai tìm đến, tôi cũng không quan tâm đến mục đích của các người, tôi chỉ có thể nói cho các người biết lễ đính hôn giữa tôi và Tiểu Thi cho dù là ai cũng không thể ngăn cản được!” Trác Minh Liệt bị ép đến mức tức giận, quát thẳng vào mặt đám phóng viên.

“Trác tiên sinh, chuyện vui này vốn là nên chia sẻ cùng mọi người!” Các phóng viên lại ăn nói rất lịch sự “Chúng tôi cũng chỉ muốn cho càng nhiều người biết chuyện vui của ngài, xin Trác tiên sinh đừng làm khó chúng tôi!”

“Các người mau trở về đi! Chuyện của tổng tài chúng tôi không cần các người nhúng tay, vào ngày đính hôn, tổng tài sẽ mở một buổi họp báo đến lúc đó các người muốn hỏi cái gì cũng có thể cho nên bây giờ mời chư vị có thể khiếm tốn một chút, tránh cho đến lúc đó không nhận được thư mời!” Trợ lý thay Trác Minh Liệt chặn phóng viên lại. . . Các phóng viên thấy Trác Minh Liệt tức giận cũng không dám xông vào mà năm ba người tụ lại thành nhóm thương lượng đối sách.

“Dịch Thành tiến hành như thế nào?” Phùng g Thiếu Diễm vừa nhìn thấy bộ dáng nhếch nhác của Trác Minh Liệt trên TV vừa hỏi người bên cạnh.

” Tất cả mọi việc đều tiến triển bình thường, bây giờ chúng tôi đã âm thầm thu mua các cổ phần của các đại cổ đông của Trác thị nhưng chủ nhân cho dù chúng ta có thu mua được tất cả (*)thì số cổ phần này cũng không thể hơn 50 %!”(ý là mua được tất cả cổ phần của tất cả đại cổ đông)

“Cái này cậu không cần lo lắng! Mặc dù cha con họ Trác cũng nắm giữ 50% cổ phần nhưng chúng ta con có Thẩm thị làm chỗ dựa !” Phùng Thiếu Diễm âm hiểm cười “Nói với họ ra tay nhanh một chút thời gian gần đây Trác Minh Liệt rất bận rộn sẽ không quan tâm đến nhiều! Chúng ta hãy thừa dịp, trong khoảng thời gian thu tóm toàn bộ cổ phần của các cổ đông Trác thị kia!”

“Vâng”

Phùng Thiếu Diễm không tự chủ được nhìn sang cánh cửa phòng đang đóng chặt kia, bây giờ Thẩm Từ Quân đã hoàn toàn trầm mặc, cô càng trầm mặc thì trong lòng của anh càng lo lắng. . . Đó chính là tối kỵ, nhưng Phùng Thiếu Diễm phát hiện đối mặt với Thẩm Từ Quân trái tim bên bĩ anh lại không thể vững chắc.

Anh đẩy cửa phòng ra, Thẩm Từ Quân quay lưng im lặng nằm, thân thể gầy yếu cuộn thành hình cung, mái tóc quăn loạn xạ rủ dài trên mặt.

“Anh tới thả tôi đi sao?” Cô lấp ba lấp bắp nói, bác sĩ nói vì thiếu đường khí trong thời gian dài nên đại não của Thẩm Từ Quân bị tổn thương ảnh hưởng lực nói chuyện của cô.

“Tôi sẽ thả em đi nhưng không phải là bây giờ” Phùng Thiếu Diễm thờ dãi.

“Vậy anh cứ ra đi” Cô gào thét.

“Chẳng qua anh sẽ đồng ý với em là anh sẽ không làm thương tổn ba của em!” Anh không biết vì sao mình phải nói như vậy nhưng anh lại muốn nói ra.

“Anh cho rằng tôi sẽ cảm ơn anh sao?” Lúc cô nói chuyện, cả người cũng không thêm nhúc nhích.

“Bạn bè tốt của em sẽ đính hôn cùng với Trác Minh Liệt !” Phùng Thiếu Diễm nghĩ là chuyện này đối với cô sẽ là một tin tức tốt không ngờ Thẩm Từ Quân chợt bỏ dậy “Anh nói gì” Cô cố gắng phát âm

“Tiểu Thi sẽ đính hôn cùng Trác Minh Liệt?” Cô không thể tin nổi “Nhưng tuyệt đối không được!”

“Tại sao?”

“Bởi vì cô ấy là Lâm Thi Ngừ!” Những lời nói này cô chợt nói rất lưu loát.

Phùng Thiếu Diễm như là bị sét đánh qua tai, đứng yên tại chỗ, anh gần như không thể nói: “Em nói thật sao!”

“Khi trời tối cô có thể đi ra ngoài!” Từ Đồ Mi gọi điện thoại cho Tiểu Thi.

“Tôi nay tôi không muốn đi cô hãy thay tôi chăm sóc cho Cầu Cầu thật tốt.”

“Nghe nói cô sắp đính hôn cùng Trác Minh Liệt?”

“Cô đừng nhắc chuyện này với tôi! !” Tiểu Thi rống giận.

Ở đầu điện thoại kia, hình như đối phương không ngờ đến Tiểu Thi sẽ có phản ứng như vậy, sau một lúc lâu cô ta mới nói tiếp: “Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô, trong khoảng thời gian này anh ta có thể sẽ rất bận rộn vì chuyện này cho nên chuyện của công ty có thể sẽ có sơ sót nên đây sẽ là cơ hội tốt để cô xuống tay! Chẳng lẽ cô muốn kết hôn với anh ta trước rồi mới hành động sao?”

“Được rồi, tôi biết rồi!” Tiểu Thi tức giận cúp điện thoại xuống, tại sao lại có thể như vậy, tại sao cô có thể lợi dụng sự yêu thích của Trác Minh Liệt để làm đó, anh đang lo nghĩ về lễ đính hôn của cô và anh mà...! Cô ôm đầu ngồi xồm xuống. Ông trời, ai tới nói cho cô biết rốt cuộc nên làm như thế nào!

Đúng lúc ấy thì Trác Minh Liệt gọi điện tới.

“Tiểu Thi, thật xin lỗi” Vừa mới nói chuyện anh đã nói xin lỗi “Mấy ngày nay hại em bị truyền thông quấy rầy rồi! Nhưng nhất định em phải cố gắng lên, ai cũng không thể ngăn cản chúng ta! Ngày mai tại khách sạn Ngày Chín- đường Tam Trọng Thiên chúng ta sẽ cử hành lễ đính hôn tại đó! Anh sẽ cho người đến đón em!”

“Ngày Chín-đường Tam Trọng Thiên” Tiểu Thi từ từ đọc lại mấy chữ này trong đầu, bỗng nhiên suy nghĩ trong đầu rối loạn, cô có cảm giác có cái gì đó chảy ra từ lỗ mũi, cô duỗi tay thì ra đó là máu tươi. Cái tên này vì sao quen thuộc như vậy, rốt cuộc là cô đã nghe thấy ở nơi nào? Cô lâm bầm gần như muốn bất tỉnh.

“Tiểu Thi!” Trác Minh Liệt hét to qua điện thoại di động.

“Em không sao, tôi có chút mệt mỏi, ngày mai...” Cô cố gắng duy trì sự tỉnh táo cuối cùng.

Tiểu Thi kiên trì nói xong câu trong điện thoại rồi lập tức ngắt đi.

Thế giới trắng xóa lần này lại khác lạ nơi đó có bóng dáng của một người đàn ông, người đó đang quay đầu lại...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 154: Chuẩn Bị Đính Hôn

“Chú trợ lý” Mộc Mộc háng giọng kêu, người chịu trách nhiệm đưa Mộc Mộc đi học vui vẻ chạy vào “Tiểu Thi thiếu gia có chuyện gì sai bảo?”

“Ai là Trần Thế Mỹ?”

“Ba cậu đó” Trợ lý thốt lên theo phản xạ có điều kiện vì những tin tức gần đây “A NONO không phải.”

“Trần Thế Mỹ là Đại Phôi Đản(*)!” Trợ lý bổ sung nói ((*đồ bội bạc, đều,...)

“Vậy ba cháu là đại bại hoại sao? Tại sao tất cả các bạn đều gọi ba cháu là Trần Thế Mỹ?” Mộc Mộc không hiểu hỏi.

“A...cái này” Trợ lý cứng họng “Đại thiếu gia thực sự là một người tốt nhưng ngài ấy đã từng phạm sai lầm mà bây giờ tất cả mọi người đều không chịu tha thứ cho ngài ấy!”

“Ba cháu là người tốt thì làm sao ba lại có thể phạm sai lầm!” Mộc Mộc phản biện lại, trợ lý bất đắc dĩ nhún vai một cái.

Cả ngày nay Tiểu Thi không dám ra khỏi cửa bởi vì bên ngoài có rất nhiều phóng viên. Trác Minh Liệt thì càng không cần phải nói mỗi giờ mỗi phút đều có phóng viên đi theo.

“Mặc kệ các người do ai tìm đến, tôi cũng không quan tâm đến mục đích của các người, tôi chỉ có thể nói cho các người biết lễ đính hôn giữa tôi và Tiểu Thi cho dù là ai cũng không thể ngăn cản được!” Trác Minh Liệt bị ép đến mức tức giận, quát thẳng vào mặt đám phóng viên.

“Trác tiên sinh, chuyện vui này vốn là nên chia sẻ cùng mọi người!” Các phóng viên lại ăn nói rất lịch sự “Chúng tôi cũng chỉ muốn cho càng nhiều người biết chuyện vui của ngài, xin Trác tiên sinh đừng làm khó chúng tôi!”

“Các người mau trở về đi! Chuyện của tổng tài chúng tôi không cần các người nhúng tay, vào ngày đính hôn, tổng tài sẽ mở một buổi họp báo đến lúc đó các người muốn hỏi cái gì cũng có thể cho nên bây giờ mời chư vị có thể khiếm tốn một chút, tránh cho đến lúc đó không nhận được thư mời!” Trợ lý thay Trác Minh Liệt chặn phóng viên lại. . . Các phóng viên thấy Trác Minh Liệt tức giận cũng không dám xông vào mà năm ba người tụ lại thành nhóm thương lượng đối sách.

“Dịch Thành tiến hành như thế nào?” Phùng g Thiếu Diễm vừa nhìn thấy bộ dáng nhếch nhác của Trác Minh Liệt trên TV vừa hỏi người bên cạnh.

” Tất cả mọi việc đều tiến triển bình thường, bây giờ chúng tôi đã âm thầm thu mua các cổ phần của các đại cổ đông của Trác thị nhưng chủ nhân cho dù chúng ta có thu mua được tất cả (*)thì số cổ phần này cũng không thể hơn 50 %!”(ý là mua được tất cả cổ phần của tất cả đại cổ đông)

“Cái này cậu không cần lo lắng! Mặc dù cha con họ Trác cũng nắm giữ 50% cổ phần nhưng chúng ta con có Thẩm thị làm chỗ dựa !” Phùng Thiếu Diễm âm hiểm cười “Nói với họ ra tay nhanh một chút thời gian gần đây Trác Minh Liệt rất bận rộn sẽ không quan tâm đến nhiều! Chúng ta hãy thừa dịp, trong khoảng thời gian thu tóm toàn bộ cổ phần của các cổ đông Trác thị kia!”

“Vâng”

Phùng Thiếu Diễm không tự chủ được nhìn sang cánh cửa phòng đang đóng chặt kia, bây giờ Thẩm Tử Quân đã hoàn toàn trầm mặc, cô càng trầm mặc thì trong lòng của anh càng lo lắng. . . Đó chính là tối kỵ, nhưng Phùng Thiếu Diễm phát hiện đối mặt với Thẩm Tử Quân trái tim bên bĩ anh lại không thể vững chắc.

Anh đẩy cửa phòng ra, Thẩm Tử Quân quay lưng im lặng nằm, thân thể gầy yếu cuộn thành hình cung, mái tóc quăn loạn xạ duỗi dài trên mặt.

“Anh tới thả tôi đi sao?” Cô lấp ba lấp bắp nói, bác sĩ nói vì thiếu dưỡng khí trong thời gian dài nên đại não của Thẩm Tử Quân bị tổn thương ảnh hưởng lực nói chuyện của cô.

“Tôi sẽ thả em đi nhưng không phải là bây giờ” Phùng Thiếu Diễm thờ dài.

“VẬY ANH CỨT RA ĐI” Cô gào thét.

“Chẳng qua anh sẽ đồng ý với em là anh sẽ không làm thương tổn ba của em!” Anh không biết vì sao mình phải nói như vậy nhưng anh lại muốn nói ra.

“Anh cho rằng tôi sẽ cảm ơn anh sao?” Lúc cô nói chuyện, cả người cũng không thềm nhúc nhích.

“Bạn bè tốt của em sẽ đính hôn cùng với Trác Minh Liệt !” Phùng Thiếu Diễm nghĩ là chuyện này đối với cô sẽ là một tin tức tốt không ngờ Thẩm Tử Quân chợt bò dậy “Anh nói gì” Cô cố gắng phát âm

“Tiểu Thi sẽ đính hôn cùng Trác Minh Liệt?” Cô không thể tin nổi “Nhưng tuyệt đối không được!”

“Tại sao?”

“Bởi vì cô ấy là Lâm Thi Ngữ!” Những lời nói này cô chợt nói rất lưu loát.

Phùng Thiếu Diễm như là bị sét đánh qua tai, đứng yên tại chỗ, anh gần từng chữ hỏi: ” Em nói thật sao!”

“Khi trời tối cô có thể đi ra ngoài!” Từ Đồ Mi gọi điện thoại cho Tiểu Thi.

“Tôi nay tôi không muốn đi cô hãy thay tôi chăm sóc cho Cầu Cầu thật tốt ”

“Nghe nói cô sắp đính hôn cùng Trác Minh Liệt?”

“Cô đừng nhắc chuyện này với tôi! ! !” Tiểu Thi rống giận.

Ở đầu điện thoại kia, hình như đối phương không ngờ đến Tiểu Thi sẽ có phản ứng như vậy, sau một lúc lâu cô ta mới nói tiếp: ” Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô, trong khoảng thời gian này anh ta có thể sẽ rất bận rộn vì chuyện này cho nên chuyện của công ty có thể sẽ có sơ sót nên đây sẽ là cơ hội tốt để cô xuống tay! Chẳng lẽ cô muốn kết hôn với anh ta trước rồi mới hành động sao!”

“Được rồi, tôi biết rồi!” Tiểu Thi tức giận cúp điện thoại xuống, tại sao lại có thể như vậy, tại sao cô có thể lợi dụng sự yêu thích của Trác Minh Liệt để làm việc đó, anh đang lo nghĩ về lễ đính hôn của cô và anh mà...! Cô ôm đầu ngồi xồm xuống. Ông trời, ai tới nói cho cô biết rốt cuộc nên làm như thế

nào!

Đúng lúc ấy thì Trác Minh Liệt gọi điện tới.

“Tiểu Thi, thật xin lỗi” Vừa mới nói chuyện anh đã nói xin lỗi “Mấy ngày nay hại em bị truyền thông quấy rầy rồi ! Nhưng nhất định em phải cố gắng lên, ai cũng không thể ngăn cản chúng ta! Ngày mai tại khách sạn Ngày Chín- đường Tam Trọng Thiên chúng ta sẽ cử hành lễ đính hôn tại đó! Anh sẽ cho người đến đón em!”

“Ngày Chín-đường Tam Trọng Thiên” Tiểu Thi từ từ đọc lại mấy chữ này trong đầu, bỗng nhiên suy nghĩ trong đầu rối loạn, cô có cảm giác có cái gì đó chảy ra từ lỗ mũi, cô duỗi tay thì ra đó là máu tươi. Cái tên này vì sao quen thuộc như vậy, rốt cuộc là cô đã nghe thấy ở nơi nào? Cô lăm băm gần như muốn bất tỉnh.

“Tiểu Thi!” Trác Minh Liệt hét to qua điện thoại di động .

“Em không sao, tôi có chút mệt mỏi, ngày mai...” Cô cố gắng duy trì sự tỉnh táo cuối cùng.

Tiểu Thi kiên trì nói xong câu trong điện thoại rồi lập tức ngắt đi.

Thế giới trắng xóa lần này lại khác lạ nơi đó có bóng dáng của một người đàn ông, người đó đang quay đầu lại...

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Cửa Tổng Tài Lạnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Đêm Trước Hôn Đính Hôn

“Trác Minh Liệt!” Cô kinh ngạc khi phát hiện người đó Trác Minh Liệt, chẳng lẽ trước kia bọn họ có quen biết?

Trác Minh Liệt lãnh khốc đẩy cô ra, rồi rất nhanh biến mất vào màu trắng cuối đường vì vậy cái thế giới đơn điệu này lại chỉ còn một mình cô. Tiếng chuông cửa dồn dập vang vọng đánh thức Tiểu Thi, khi cô tỉnh dậy thì phát hiện đây đã qua mấy tiếng!

Cô lao đảo chạy đi mở cửa, là Trác Minh Liệt.

“Vốn định ngày mai mới tới đón em nhưng sau khi gọi điện thoại cho em anh vẫn luôn không yên lòng” Trên khuôn mặt Trác Minh Liệt vẫn còn sót lại nét lo lắng vô cùng nói.

“Không sao, có thể em quá mệt mỏi thôi” Tiểu Thi giờ vờ ngớ ngẩn để lừa.

“Có phải là bị bệnh hay không?” Anh đưa bàn tay ra ướm thử vào cái trán của cô, Tiểu Thi chột nhào vào trong ngực của anh “Minh Liệt em không muốn rời khỏi anh!”

“Đưa ngực làm sao thế? Chúng ta sắp có thể ngày ngày ở cùng với nhau rồi!” Trác Minh Liệt cười cô “Đúng rồi mấy hôm nay sao lại không thấy Cầu Cầu đâu?”

“A, mấy hôm nay nó đi nhà trẻ bị đau bụng cho nên em không cho nó ra ngoài”

“Vài ngày không gặp, thật sự anh có chút nhớ nó.”

Tiểu Thi giống như con bạch tuộc tám chân quấn chặt trên người Trác Minh Liệt cố gắng hưởng thụ ấm áp cuối cùng này...

“Phùng Thiệu Diễm hãy để cho tôi đi ra ngoài! Tôi nhất định phải ngăn cản bọn họ!” Thẩm Từ Quân đập cửa phòng.

“Chúng ta phải nhanh lên một chút, tôi nhất định phải ngăn cản bọn họ!” Lý Triết Vũ cũng đang thúc dục, sau một tuần chạy trốn cuối cùng anh cũng thuận lợi mua được vé để trở lại Trung Quốc.

“Ngày mai nhất định mình phải đến hội trường để ngăn cản bọn họ!” Hàn Hàn Ti Nhã nhìn về phía TV tay nắm chặt.

“Đồ khôn kiêu, tôi nhất định phải ngăn cản bọn họ!” Ở trong ngực Ông Trác rống giận.

(híc cản trở của anh chị là đây vô số kẻ)

“Ngày mai ngày đính hôn của cháu tôi, bốn người các cậu hãy đến hội trường hôn lễ!” Ông cụ hả hê nói với những học trò của mình.

“Vâng sư phụ!”

Lễ đính hôn vào ngày mai của Trác Minh Liệt và Tiểu Thi đã trở thành một trận chiến đẫm máu. Không biết có bao nhiêu người chờ đợi để phá hỏng buổi đính hôn này, chân tướng mọi thứ liệu có được vạch trần. Vậy mà đối với nhân vật chính tất cả mọi việc đều không biết.

“Như vậy nếu chúng tôi phải đi thì cứ thoải mái một chút” Trác Minh Liệt đề nghị “Mộc Mộc và Cầu Cầu đều đã đi nhà trẻ, thời gian bây giờ vẫn còn sớm hay là chúng ta ra khu vui chơi đi! Chúng sẽ chính thức có thể hưởng thụ thế giới hai người!”

“Được!” Tiểu Thi vui vẻ đồng ý. . .” Nhưng anh mặc nguyên bộ này thì làm sao có thể đi chơi được ! Hay là em giúp anh đổi lại một chút nhé!” Tiểu Thi kéo Trác Minh Liệt ra khỏi cửa nhà chạy thẳng tới khu mua sắm.

Áo sơ mi màu nam cộng thêm một chiếc áo vest nhỏ. Quần tây dài cộng thêm thêm một đôi giày Martin nhìn Trác Minh Liệt như một cậu sinh viên vừa mới ra trường.

“Oa rất đẹp trai!” Nhìn Trác Minh Liệt như vậy hai mắt Tiểu Thi sáng chói. Trác Minh Liệt nhìn mình có mấy phần kỳ cục “Thì ra em thích kiểu như vậy !”

Tiểu Thi tiện tay lấy một chiếc mũ lưỡi trai đội lên đầu anh “Như vậy sẽ không có ai nhận ra chúng ta!” Cô cứng tự mình chọn lấy một chiếc mũ xinh đẹp rồi đội lên đầu.

“Được thôi, vậy bây giờ đến lượt anh chọn quần áo cho em!” Trác Minh Liệt kéo cô đến khu bán quần áo cho phụ nữ, anh chọn cho cô một chiếc áo phong quần bó và một đôi giày vải.

Sau khi thay xong Tiểu Thi lập tức biến thành học sinh cấp 3. Hai người nhìn nhau cười một tiếng tay cầm tay đi ra khỏi khu mua sắm. Cô kéo Trác Minh Liệt làm nũng hai người cùng nhau sóng vai, nhìn thoáng qua cực kỳ một đôi sinh viên.

“Cô gái của tôi hôm nay em muốn chơi cái gì?” Trác Minh Liệt lưu manh hỏi.

“Ừ đầu tiên chúng ta đến khu vòng tròn ngựa gỗ, sau đó đi bánh quay tròn(đu quay bánh xe), rồi đến quỹ ốc, đi xe đạp đôi, và cuối cùng là đến quảng trường ngắm chim bồ câu” Đường như Tiểu Thi muốn lôi toàn bộ việc muốn làm để làm xong hết trong ngày hôm nay bởi vì cô sợ về sau sẽ không có cơ hội!

“Nhiệm vụ nặng nề nha” Trác Minh Liệt cố ý tỏ ra bộ mặt khó khăn.

“Thế nào, bạn trai?!” Tiểu Thi bĩu môi làm nũng.

“Nếu có nhiệm vụ nặng hơn anh cũng có thể hoàn thành, vậy giờ chúng ta lên đường thôi!”

Có người nói cuộc đời tựa như vòng xoay của ngựa gỗ, Tiểu Thi vẫn luôn không hiểu điều đó nghĩa là gì! Nhưng giây phút này, khi cô ngồi ở trên đó, rốt cuộc cô cũng hiểu rõ được hàm ý. Vòng quay xoay tròn, dù bắt đầu từ đâu thì cũng sẽ quay là điểm xuất phát . Cũng giống như bọn họ dù cố gắng bao nhiêu thì họ cũng vĩnh viễn quay lại điểm ban đầu.

Tiểu Thi bị thương, Trác Minh Liệt ngồi ở phía sau ôm cô thật chặt, gió nhẹ lùa qua tóc của cô, làm hương thơm trên tóc phả lên mặt anh, mùi hương này làm cho chợt nhớ, vào mấy tháng trước khi bị kẹt xe đã từng có một cô gái đi xe máy lái anh đến công ty, mùi hương của cô ấy chính là mùi hương này mà khuôn mặt hình như cũng tựa như Tiểu Thi, thì ra duyên phận của bọn họ đã bắt đầu sớm như vậy nhưng bọn họ lại cứ luôn bỏ qua nhau ” Vui chứ?” Trác Minh Liệt hỏi.

“Vui” cô trả lời, nước mắt từ khóe mắt lại không ngừng rơi. Một vòng quay kết thúc, Trác Minh Liệt ôm Tiểu Thi xuống.

“Anh xem bạn trai ta săn sóc người ta như vậy !” Bên cạnh, một cô bé hâm mộ nhìn Tiểu Thi. Tiểu Thi lại như chạy trốn chạy thẳng về phía bánh quay tròn, theo truyền thuyết nơi này chính là nơi để hai người yêu nhau cùng ngồi.

Truyền thuyết bánh quay tròn, mỗi vòng quay khi quay đến đỉnh đều có một nụ hôn được thực hiện.

Theo truyền thuyết khi bánh xe quay đến đỉnh hai người có thể trao nhau một nụ hôn ước hẹn sẽ được hạnh phúc mãi mãi. Nhưng nếu không thì họ sẽ có thể chia tay mãi mãi.

” Minh Liệt anh có biết về truyền thuyết bánh quay tròn không?” Tiểu Thi hỏi Trác Minh Liệt.

Chương 156: Tiểu Thi Tuyệt Vọng

Sau khi mở máy vi tính ra, Tiểu Thi bắt đầu phá giải mật mã. Mật mã này không khó giải như họ tưởng thật sự là rất dễ dàng.

“Làm sao lại có thể đơn giản như vậy?” Từ Từ Đồ Mi tự nói, trên trán Tiểu Thi đã đầy mồ hôi “Đơn giản như vậy? Vậy rốt cuộc khó khăn như thế nào thì cô mới có thể hài lòng? !” Cô vừa nói vừa lấy usb ra siết ở trong tay “Cầu Cầu đâu?”

“Đưa cho tôi!” Từ Từ Đồ Mi vươn tay.

“Tôi hỏi cô Cầu Cầu đâu?” Tiểu Thi gào thét!

“Đồ, nếu không đưa tôi tôi sẽ không giao Cầu Cầu cho cô”

“Không thấy Cầu Cầu tôi cũng sẽ không đưa cái này cho cô!”

“Vậy cô muốn như thế nào? Ngày mai có muốn tiếp tục cử hành hôn lễ cùng Trác Minh Liệt hay không? Cô không nên ép tôi !” Từ Từ Đồ Mi cười lạnh.

“Chuyện này không cần cô quản ! Lúc nào cô đưa Cầu Cầu đến trước mặt tôi thì lúc đó tôi sẽ giao cho cô cái này còn nếu không thì cả đời này cô đừng mong có được nó!” Tiểu Thi cắn răng nghiêng lợi nói.

“Được rồi cô nói thế nào thì hãy như thế!” Dưới tình thế bắt buộc Từ Từ Đồ Mi đành phải hạ giọng “Bây giờ chúng ta phải rời khỏi nơi này thôi! Vừa rồi tôi đã cài một số virus vào trong máy họ sẽ không nghi ngờ cô đâu!”

Tiểu Thi tuyệt vọng cười , cứ gọi là tạm thời không phát hiện thế nhưng tương lai sẽ ra sao, có phát hiện hay không thì quan hệ giữa cô và Trác Minh Liệt cũng đã chấm dứt từ đây. . . Cô xoay người, từ dưới ghế sa lon lấy ra một đôi giày cao gót dây chính là đôi giày lần trước khi chân cô bị thương để lại, giày cũ là quá khứ cô muốn dùng cách này để bỏ lại khoảng thời gian kia, đi lại giày cô chạy như bay ra khỏi Trác thị.

Đôi tay Từ Từ Đồ Mi ôm vai, mặt lạnh lùng, vốn dĩ cô đã định dẫn Cầu Cầu đến để đổi nhưng đột nhiên tiểu từ kia lại phát sốt nghiêm trọng.

Cô đứng trước chiếc Ferrari màu đỏ của mình chợt nghĩ đến một người – Lý Triết Vũ. Nhưng chưa kịp nghĩ đi đâu thì bỗng nhiên có một bóng đen vụt tới trước mặt cô, cô cả kinh thất sắc liên tiếp lui về phía sau, bất đắc dĩ không thể tránh khỏi lực ép của đối phương. Đòn của đối phương là liên hoàn đá, trong gang hồ đòn này chỉ của một mình Hắc Mân Côi là sự dụng đòn này nhưng nghe nói hiện nay cô ta đang là một trong Tứ Đại Hộ Pháp của Đồ Long Bang.

“Hắc Mân Côi!” Từ Đồ Mi quát to một tiếng, đối phương lại bay lên đá văng cô ra ngoài. Ngay cả Tứ Đại Hộ Pháp cũng xuất hiện, xem ra ngày mai nhất định sẽ có một cuộc hỗn chiến.

“Từ Đồ Mi! Nửa đêm cô lén lút lút ở bên cạnh công ty chung tôi làm cái gì?” Người bị gọi là Hắc Mân Côi nói lại . . .” Trời đất bao la chẳng lẽ đến bên cạnh công ty của các cô thôi mà tôi không thể đến?” Từ Đồ Mi sửa lại tóc.

“Bang Bạch Hồ của các người luôn làm kẻ ăn trộm vặt! Ngày mai là ngày đại hỷ của thiếu gia nhà tôi cho nên các người hãy an phận một chút! Nếu không. . .” Hắc Mân Côi rút súng lục ra đột nhiên để thẳng vào đầu của Từ Đồ Mi “Cô biết hậu quả!”

Từ Đồ Mi không để ý chút nào, nhẹ nhàng đẩy đầu súng rồi mở cửa xe ra “Chỉ mong thiếu gia nhà các cô có thể thuận lợi!”

Vật đã tới tay cô còn quản nhiều như vậy làm gì?

Tiểu Thi cảm kế hoạch A trong tay mà lẩn lộn khó ngủ. Ngày mai, ngày mai, sống chết của cô sẽ được quyết định vào ngày mai thế nhưng sao thời gian lại trôi chậm như vậy!

Mười giờ tối, tối nay sao thế nào Mộc Mộc cũng không chịu ngủ “Ba, ngày mai ba sẽ kết hôn với mẹ phải không?”

“Đúng vậy, có phải Mộc Mộc rất vui vẻ hay không?”

“Vâng, nhưng sao Mộc Mộc luôn có chút sợ” Mộc Mộc nhỏ giọng nói.

“Tại sao ?” Trác Minh Liệt hỏi.

“Con không biết”

“Con trai ngoan, ngủ sớm một chút ngày mai con còn phải cùng ba cùng đi đón mẹ !” Trác Minh Liệt dịu dàng dụ dỗ nó cũng không biết qua bao lâu bên cạnh đã có tiếng hít thở đều đều. Trác Minh Liệt cảm ảnh của Tiểu Thi lên cẩn thận tỉ mỉ nhìn, trong lòng tràn đầy vui sướng.

Một đêm này hình như dài hơn mọi hôm tất cả mọi người đang cùng hướng đến ngày mai.

“Mấy giờ rồi?” Lý Triết Vũ hỏi trợ lý.

“Năm giờ sáng, mới qua một giờ chúng ta đã đến! Buổi họp báo của Trác Minh Liệt vào chín giờ sáng, nhất định chúng ta có thể đến kịp!”

“Ừ” Lý Triết Vũ nhắm mắt lại khẽ ừ. Cuộc sống luôn là thay đổi thất thường, cô gái năm năm trước mà anh bất ngờ gặp mặt không ngờ lại có thể thay đổi nửa đời còn lại của anh, anh yêu cô vì vậy anh không thể cứ trở mặt nhìn cô lấy người khác, anh phải đoạt lại tất cả mọi thứ vốn thuộc về anh.

Cuối cùng trời cũng đã sáng, Tiểu Thi mở hai mắt sung đồ ra, tài liệu vẫn còn ở trong tay, cô miễn cưỡng bò dậy, đầu đau muốn nứt. Nhìn đồng hồ đã là bảy giờ sáng có lẽ Trác Minh Liệt sắp tới rồi!

Cô sắp xếp lại chăn màn, kéo rèm cửa sổ ra thì bên ngoài lập tức vang lên tiếng còi xe của Trác Minh Liệt, anh dẫn Mộc Mộc từ trong xe đi ra.

“Tiểu Thi, bọn anh tới rồi” Trác Minh Liệt vui vẻ gọi tên cô.

Tiểu Thi mở cửa phòng ra, Mộc Mộc lập tức chạy thẳng vào trong ngực của cô.

“Mẹ! Mộc Mộc nhớ mẹ lắm! Con đến đón mẹ với ba” Mộc Mộc khoa tay múa chân, khuôn mặt nhỏ nhắn cười rạng rỡ “Ba, hôm nay muốn kết hôn với mẹ!”

Tiểu Thi sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nó cười cười miễn cưỡng “Là đính hôn không phải kết hôn!”

“Chúng ta mau lên đường thôi!” Mộc Mộc thúc giục.

“Anh đã hẹn thợ trang điểm vào 7h30 ! Sau khi xong chúng ta sẽ đi đến Ngày Chín! Mẹ đã chờ chúng ta ở đó!” Trác Minh Liệt kéo tay của cô. Tiểu Thi gật đầu thuận theo, theo sát anh đi ra khỏi cửa nhà. Bây giờ cô không còn mong muốn gì hơn là có thể hoàn thành nghi thức đính hôn này một cách chọn vẹn vì ít nhất khi nhớ lại cô còn có một kỉ ức thật đẹp

“Phùng Thiếu Diễm khi nào anh mới đưa tôi đi?” Thẩm Từ Quân gõ cửa phòng lớn.

Phùng Thiếu Diễm đẩy cửa phòng ra, trong tay bưng một ly sữa tươi và một chút điểm tâm “Ăn xong những thứ này thì chúng ta sẽ xuất phát!” Anh lạnh lùng nói.

Thẩm Từ Quân nhìn anh, bưng sữa tươi lên uống một hơi cạn sạch “Xong rồi bây giờ có thể đi chưa?” Cô xoay người chuẩn bị đi ra ngoài

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Rất Muốn Đuổi Theo

“Đội đã nào...!” Anh gọi cô “Em hận tôi rất nhiều phải không?”

“Anh phá hủy tôi” Cô bình tĩnh lạnh nhạt nói, sau đó lập tức đi ra ngoài.

Bây giờ hai mươi lăm phút, đang đi trên đường bỗng nhiên Phùng Thiếu Diễm đâm phải một chiếc BMW đang chạy như bay.

“Chuyện gì xảy ra?” Lý Triết Vũ hỏi trợ lý.

“Thật xin lỗi, tiền sinh tôi đụng vào xe của người khác rồi !” Trợ lý nhỏ giọng nói.

“Đáng chết, mất cậu mù sao?” Phùng Thiếu Diễm đẩy cửa xe ra, cẩn thận kiểm tra vị trí bị đâm rồi đi đến xe của Lý Triết Vũ gõ cửa sổ xe “Các anh định làm như thế nào?”

“Anh muốn bao nhiêu tiền?” Lý Triết Vũ không ngừng đầu nói luôn.

“Mười triệu!” Phùng Thiếu Diễm cắn răng nghiêng lợi nói.

“Được!” Lý Triết Vũ móc chi phiếu ra.

Hành động này của Phùng Thiếu Diễm làm cho không ít người giật mình nhưng tất cả mọi người đều là người từng trải nên đều thông cảm cho!

“Tiên sinh!” Trợ lý kêu lên “Mười triệu đã đủ mua một chiếc Lamborghini mới rồi!”

“So với việc chúng ta đang làm 10 triệu này có đáng là bao !” Lý Triết Vũ nhò giọng nói “Lại nói chưa chắc hẳn có thể cầm được số tiền này qua một ngày!” Anh ném chi phiếu cho Phùng Thiếu Diễm, Phùng Thiếu Diễm cười lạnh một tiếng đi ra lấy. . . Nhưng đúng lúc này cảnh sát giao thông tới. Hai người đều là không có thời gian nên nếu cảnh sát giao can thiệp vào thì thực sự là không tốt!

Lý Triết Vũ và Phùng Thiếu Diễm đều muốn mau chóng đi đến hội trường vị họ đã bỏ lỡ quá nhiều thời gian nhưng trong khi Phùng Thiếu Diễm thành công thoát khỏi cảnh sát thì Lý Triết Vũ lại bị cảnh sát bắt lại. Ba mươi phút sai Tiểu Thi đã trang điểm xong, lễ phục màu hồng phấn trễ vai. Mái tóc dài được búi cao chỉ để sót vài sợi tóc rơi xuống trán và gò má làm cho cô càng trở lên mặn mà hơn. Trác Minh Liệt dắt tay của cô xuyên qua 3 lớp phóng viên để vào trong xe.

“Mẹ thật xinh đẹp” Mộc Mộc vỗ tay cười.

Tiểu Thi ôm nó vào trong ngực dịu dàng hôn một cái.

“Sao Cầu Cầu vẫn chưa tới?” Mộc Mộc hỏi.

“Lát nữa Cầu Cầu sẽ đến ngay ”

“Tại sao cậu ấy không đi cùng mẹ?”

Tiểu Thi không trả lời.

Điện thoại của Trác Minh Liệt chợt vang lên, lòng Tiểu Thi cũng nhói lên. . .” Tổng tài, chúng tôi phát hiện hệ thống bảo vệ của công ty bị phá hủy vào tối hôm qua, bây giờ chúng tôi đang xử lý không biết tài liệu bên trong có mất hay không!”

“Quả nhiên không ngoài dự đoán của tôi! Không cần lo lắng tất cả đều ở trong lòng bàn tay của tôi!” Trác Minh Liệt tinh táo nói. Trán Tiểu Thi ra đầy mồ hôi lạnh.

“Các anh từ từ sửa chữa, sau khi xong hãy đưa tài liệu đến cho tôi!”

Trác Minh Liệt cúp xong điện thoại xuống nhìn Tiểu Thi một chút: ” Tối hôm qua khi em đến công ty có phát hiện có người nào khả nghi hay không?” Anh vốn dĩ không có chút gì hoài nghi cô.

“Không có nhìn thấy. Tại sao anh không nghi ngờ em?” Tiểu Thi hỏi.

“Ha ha” Trác Minh Liệt cười to “Em sao? Em có thể mở máy vi tính của anh sao? Cả đó là máy vi tính còn không biết thì sao có thể mở đây. Đồ ngốc!”

Tiểu Thi chợt muốn khóc, cô vẫn nắm chặt tài liệu ở trong lòng bàn tay chợt bỗng nhiên cô muốn nói sự thật với anh.

“Minh Liệt, thật ra thì em...”

Đúng lúc ấy, Trác Minh Liệt dừng xe lại thì ra là đã đến nơi.

“Đến rồi, xuống xe thôi! Công chúa của chúng ta!” Trác Minh Liệt ưu nhã đưa tay phải ra, lúc này Tiểu Thi mới để ý thấy hôm nay anh và Mộc Mộc đều mặc một bộ vét màu đen nhìn qua y như một vị hoàng tử tôn kính.

” Có phải Cầu Cầu lại bị bệnh hay không?” Anh nắm lấy tay cô nhỏ giọng hỏi.

Cô lắc đầu một cái, ánh mắt lại nhìn về tòa nhà cao ngất trước mặt, cô chắc chắn rằng đã đến đây ít nhất một lần nhưng có lẽ thời gian đã quá lâu nên cô quên đi mất.

“Em đã từng tới nơi này” cô tự lẩm bầm. Lòng của Trác Minh Liệt chợt thất lại.

“Em thật sự đã tới nơi này!” Cô chợt lớn tiếng nói, Trác Minh Liệt gần như hít thở không thông.

Đèn flash chọt như thủy triều lao đến, các phóng viên điên cuồng liều mạng hỏi Trác Minh Liệt một câu hỏi: ” Trác tiên sinh, ngài còn nhớ tiểu thư Lâm Thi Ngừ vào năm năm trước không?”

Tay Trác Minh Liệt nắm chặt quả đấm.

“Mọi người yên lặng một chút!” Trợ lý chặn ngang đám người “Còn năm phút nữa là buổi họp báo chính thức bắt đầu! Các vị hãy đợi đến lúc đó rồi hỏi!”

Trác Minh Liệt kéo Tiểu Thi ôm Mộc Mộc đi ra khỏi vòng vây.

Chín giờ đúng.

“Phùng Thiếu Diễm, anh hãy nhanh lên một chút!” Thẩm Từ Quân thúc giục.

“Thưa anh chúng tôi thật sự không dám vào chiếc xe kia không tin anh có thể hỏi mọi người xung quanh!” Trợ lý của Lý Triết Vũ liều mạng giải thích với cảnh sát.

“Các anh hãy cho tôi vào đi, hôm nay tôi tới đây để chúc phúc chứ không tới đây để gây chuyện đâu!” Hàn Ti Nhã ưu nhã cười, khuôn mặt trang điểm tinh làm người ta không nhận biết được hỷ lộ ái ố.

“Các vị” Trác Minh Liệt kéo micro đến trước mặt. Trong nháy mắt đám người bên trong yên tĩnh lại.

“Tôi biết các vị đối với người vợ trước-Lâm Thi Ngừ của tôi còn rất nhiều điều tò mò, hôm nay bất kể mọi người đến đây vì mục đích gì tôi xin nói hết với mọi người! Đúng vậy cái chết của Lâm Thi Ngừ đúng là do tôi vì vậy mà tôi rất đau lòng!” Trác Minh Liệt dừng lại một chút, đám người xôn xao.

“Trác tiên sinh, áy náy của anh thì đáng bao nhiêu tiền?” Chợt có một phóng viên hỏi, Trác Minh Liệt á khẩu không trả lời được.

Tiểu Thi lo lắng kéo micro qua “Các vị không nên làm khó Minh Liệt bởi vì chuyện của Lâm Thi Ngừ mà lương tâm của anh ấy luôn bị hành hạ! Nếu như các vị bởi vì tôi mà bất bình thay cho Lâm Thi Ngừ vậy thì xin hãy đem tất cả bất mãn đẩy lên đầu tôi đi!”

Đám người rối loạn lên, trong đám người phía dưới, Tiểu Thi chợt thấy Từ Đồ Mi đang ôm Cầu Cầu trong ngực ý vị sâu xa nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Chân Tướng

” Đã như vậy như vậy, xin hỏi tiểu thư Thi Thi, năm đó Lâm tiểu thư đã lấy 20% cổ phần của công ty nhà mình là quà cưới. Xin hỏi cô có thứ gì làm đồ cưới? Cô có thể mang đến Nhà họ Trác cái gì?” Loại câu hỏi trắng trợn này chắc chắn là phải có người nâng đỡ sau lưng.

“Tôi” cô lắp bắp, siết chặt tài liệu về kế hoạch A trong tay, trên trán chảy ra mồ hôi.

Hàn Ti Nhã nhìn kiệt tác của mình lạnh lùng cười. Sau đó lặng lẽ đi đến phòng chuyên dụng của Trác Minh Liệt.

“Tiểu thư” Nhân viên phục vụ nơi này cũng biết cô ta bởi vì trước đây cô ta và Trác Minh Liệt cũng thường cùng nhau tới nơi này.

“Tôi muốn vào xem một chút”

“Vâng” Nữ nhân viên phục vụ viên kéo cửa.

Bên trong phòng, tất cả mọi thứ vẫn như xưa thậm chí cả vị trí để laptop cũng chưa từng thay đổi, Trác Minh Liệt là một người rất ngại thay đổi nhưng lại chỉ vô tình duy nhất với một mình cô!

Trên mặt bàn có một tập tài liệu thì ra là một clip ghi lại cảnh ả Tiểu Thi kia ăn trộm tư liệu trong phòng làm việc của Trác Minh Liệt! Trời ơi đến đây quả thực một chuyện tốt trời ban! Ở ngoài tập tài liệu có viết: Tổng tài chúng tôi không biết nên làm thế nào để nói với ngài, hi vọng tư liệu này ngài có thể thấy được trước khi lễ đính hôn được cử hành!

“Lâm Thi Ngừ đã chết, người bây giờ tôi yêu chỉ có Thi Thi, tôi muốn lấy cô làm vợ! Ngay hôm nay!” Trác Minh Liệt chọt lớn tiếng tuyên bố. . . Không phải chỉ là đính hôn sao? Tại sao lại biến thành cưới? Tiểu Thi kinh ngạc, mọi người giật mình.

“Anh không thể cưới cô ấy ! Bây giờ không thể mãi mãi cũng không thể!” Âm thanh quen thuộc giống như từ trên trời rơi xuống làm mọi người lập tức

đứng sang một bên để trống một khoảng đường, Thẩm Từ Quân chậm rãi đi tới, sắc mặt cô tái nhợt nhưng giọng nói lại vô cùng kiên định.

“Thẩm Từ Quân!” Tiểu Thi kêu lên nhưng điều làm cô kinh ngạc chính là sau lưng cô ấy lại là Phùng Thiếu Diễm.

“Tại sao?” Trác Minh Liệt trầm giọng hỏi.

“Bởi vì cô ấy là Lâm Thi Ngừ!” Từ bên ngoài Lý Triết Vũ đi tới.

Đám người nhất thời lặng thinh, bọn họ không hiểu đây là chuyện gì xảy ra? Ngay khi trong mắt của toàn bộ thế giới hình như chỉ có anh- Trác Minh Liệt, Tiểu Thi, Thẩm Từ Quân và Lý Triết Vũ vì bốn người này mà thời gian như dừng lại.

“Triết Vũ, anh nói cái gì vậy?” Máu mũi đỏ tươi phun ra, nhưng cô lại không hề có cảm giác. . . Vấn đề này, cái kết quả này dù Trác Minh Liệt có suy nghĩ một vạn lần nhưng đến khi anh thực sự tiếp nhận lại khó khăn đến thế. Lâm Thi Ngừ lại có thể là Thi Thi? Mắt kính gọng đen cô gái nhỏ làm sao sẽ biến thành thanh thuần khả ái Bách Hợp nữ sinh? Đây nhất định là mơ! Nếu như lúc này tỉnh lại khẳng định giấc mơ sẽ biến mất, vì vậy đây nhất định là mơ đừng làm cho anh tỉnh lại!

“Em tên thật là Lâm Thi Ngừ, năm năm trước ngoài ý muốn tôi gây tai nạn cho em, làm cho em mất đi dung mạo! Nhưng tôi lại không thể tự kềm chế bản thân mình mà yêu em, vậy nên tôi đã tự ý minh tạo cho em một kí ức giả! Cầu Cầu chính kết tinh tình yêu của chúng ta nhưng anh luôn lo lắng em sẽ không tiếp nhận cho nên anh mới có thể nói với em đó là đứa trẻ anh nhận nuôi! Tiểu Thi thật xin lỗi! Anh yêu em một cách quá ích kỷ quá điên cuồng! Anh sai rồi! Nhưng anh không thể trở mặt nhìn em gả cho kẻ thù của em! Người đàn ông này em biết hẳn là ai sao? Hẳn là chồng trước của em, vào ngay ngày tân hôn anh ta lập tức muốn ly hôn với em! Hại em nhà tan cửa nát!”

Phùng Thiếu Diễm đứng ở trước mặt Trác Minh Liệt lớn tiếng chất vấn: ” Trác Minh Liệt có đúng hay không?”

Đối mặt với những thứ đột nhiên xuất hiện này anh chợt muốn tránh thoát khỏi chân tướng này , Trác Minh Liệt chợt vô lực cúi đầu.

“Ba ba” Mộc Mộc lôi kéo tay của ba, trong đôi mắt đen tinh khiết tràn đầy hoảng sợ.

“Mộc Mộc, cô ấy là mẹ ruột của con” Anh có chút nghẹn ngào mà bế Mộc Mộc lên Tiểu Thi hoảng sợ nhìn Trác Minh Liệt và Mộc Mộc giống như trong nháy mắt bọn họ bỗng nhiên biến thành gì đó rất đáng sợ.

“Nhất định các người đang gạt tôi!” Cô rống to “Vì sao mà các người đều muốn gạt tôi!” Mắt chợt mờ hồ, có thứ gì từ đó chảy ra nhưng lại không phải là lệ mà là máu.

“Tiểu Thi! !”

“Tôi rốt cuộc là ai?” Cô thất thanh kêu.

Thay hình đổi dạng, khôi tử hoàn sinh, vợ trước, vợ mới, gương vỡ lại lành . Đây là tất cả các đề mục mà các phóng viên ở trong phòng nghỉ. Nhưng đúng lúc này trên màn hình rộng của buổi họp báo lại chiếu lên một video đó là cảnh Tiểu Thi đang ăn trộm tự liệu trong phòng của Trác Minh Liệt.

Trong nháy mắt sắc mặt của Trác Minh Liệt trở nên trắng bệch anh khó có thể tin nhìn Tiểu Thi, bây giờ cô đã mất tất cả tri giác năng lực biểu đạt, chỉ lạnh lạnh mà ngây ngốc cười.

“Tại sao lại là em?” Anh run rẩy hỏi “Tại sao lại có thể là em? Chẳng lẽ thật sự như lời bọn họ nói em yêu anh , em theo anh tất cả đều có âm mưu?” Anh lắc đầu trong mắt bắt đầu có lệ.

“Có nguyên nhân khác phải không? Em hãy giải thích với anh, anh cần một lời giải thích!” Trác Minh Liệt bi thương. Tiểu Thi từ trên đài từ từ đi xuống, cả người mất hồn như không còn sống.

“Tiểu Thi” Thẩm Từ Quân bi thương muốn kéo cô lại nhưng cô vẫn là chẳng quan tâm chỉ đi thẳng đến trước mặt Từ Đồ Mi dùng số ý thức ít ỏi còn sót lại chậm rãi nói: ” Cầu Cầu... trả lại cho tôi!”

Từ Đồ Mi hất tay Tiểu Thi , nhưng Tiểu Thi mặc kệ vuron tay cướp lấy Cầu Cầu! Trác Minh Liệt cảm thấy được khác thường lập tức xông tới muốn đẩy cô ra khỏi Từ Đồ Mi, không ngờ ả ta lại rút dao ra đâm thẳng vào sau ót của anh! Mộc Mộc lập tức bị dọa sợ đến mức thất thanh khóc rống! “Ba!” ! Nhưng đây mới là điều mà không ai ngờ đến. Vào lúc ngàn cân treo sợi tóc Tiểu Thi bất ngờ đưa cánh tay phải ra ngăn cản hướng dao đi.

“Tiểu Thi!” Ba âm thanh tuyệt vọng đồng thời vang lên nhưng khi dao lướt qua chỉ thấy máu mà không hề thấy cánh tay rơi ra. Lý Triết Vũ đột nhiên nhớ đến cánh tay của cô ấy được làm từ loại kim loại đặc biệt mà thành!

Kéo cánh tay rỉ máu Tiểu Thi cầm tự liệu về kế hoạch A ưu thương giao cho Trác Minh Liệt sau đó hờ hững đi ra ngoài!

Chương 159: Sự Thật Này Đúng Hay Sai

Nhưng không đi được quá năm bước cô nặng nề ngã xuống. Đám người bỗng nhiên hỗn loạn, Thẩm Tử Quân và Lý Triết Vũ hô to cứu người Trác Minh Liệt lập tức ôm lấy Tiểu Thi và Cầu Cầu chạy thẳng ra ngoài. Chỉ có Phùng Thiếu Diễm là để ý đến Từ Đồ Mi. Nhưng Từ Đồ Mi chợt gặp phải tập kích, cả bốn phía đều bị những người áo đen vây kín!

”Hừm! Quả thật là cô tới đây để quấy rối!” Hắc Mân Côi tức giận quát trời “Lão gia nhà tôi đã ra lệnh người nào quấy rối thiếu gia – thì chết cũng không tha, hôm nay nhất định sẽ là ngày giỗ của cô vào năm sau!”

Từ Đồ Mi liều chết cố gắng thoát khỏi trận tập kích trí mạng, trong lúc tránh né mặt lạ trên mặt của cô rơi ra, nhìn thấy khuôn mặt thật của cô ta Phùng Thiếu Diễm thất kinh, bởi gương mặt này giống y trang khuôn mặt của Tiểu Thi ?

Bốn người ra tay cực kỳ tàn nhẫn nên rất nhanh chóng đã Từ Đồ Mi vào chỗ chết. Phùng Thiếu Diễm đang suy nghĩ xem có nên giúp cô ta hay không vì dù sao khi trở về cô ta cũng phải chịu sự phạt rất nặng vì tội đã phá hỏng kế hoạch! Nghĩ đến đây anh rút súng lục ra bắt hai phát về phía Hắc Mân Côi nhưng Hắc Mân Côi đâu phải là người thường, cô liệng người tránh thoát khỏi viên đạn đầu tiên nhưng lại không thể tránh được viên đạn thứ hai! Viên đạn này đâm xuyên lưng cô, cô quát to một tiếng, khụy một chân xuống!

Những phóng viên sồn sột lại đã bị sự cố bất ngờ này dọa cho mất hồn, Hàn Ti Nhã biết kế hoạch của mình đã thành công nên ha hả cười nhưng bỗng nhiên lại bị cảnh sát vây kín. . .” Tiểu thư Hàn Ti Nhã, chúng tôi hoài nghi cô có động cơ cố ý giết người, xin hãy theo chúng tôi trở về đồn cảnh sát để hỏi điều tra!”

“Các anh có nhầm không vậy? Tôi giết ai?” Hàn Ti Nhã nom nớp lo sợ nói.

“Là Trác Mộc Mộc!”

Trong phút chốc đầu óc Hàn Ti Nhã trống rỗng!

Thì ra là Trác Minh Liệt đã sớm đoán ra là Hàn Ti Nhã sẽ đến quấy rối cho nên anh đã nắm chắc thời gian để báo cảnh sát đến dẫn cô đi. Nhưng anh ngàn tính vạn tính cũng không tính đến chuyện Lý Triết Vũ và Thẩm Tử Quân sẽ đồng thời xuất hiện vào hôm nay . Mọi người không hẹn mà cùng nhắm vào hạnh phúc của anh !

“Bác sĩ! Mau cứu người!” Trác Minh Liệt ôm Tiểu Thi hết sức khẩn cấp , bất kể cô có là Lâm Thi Ngừ hay không, bất kể tương lai như thế nào, thì cô đều phải an toàn mạnh khỏe.

Khi Tiểu Thi được đưa vào phòng cấp cứu, Trác Minh Liệt cũng giao Cầu Cầu cho bác sĩ, tiểu tử này bệnh cũng không nhẹ.

“Mộc Mộc đâu?” Đến tận bây giờ Trác Minh Liệt mới nhớ đến Mộc Mộc!

“Ở nơi này!” Thẩm Tử Quân ôm Mộc Mộc xuất hiện ở trước mặt anh.

Trác Minh Liệt tức giận nhìn cô chăm chăm cuớp Mộc Mộc lại vào trong ngực của mình. . .

” Nhiệt độ tăng cao!”

“Các khối sưng có dấu hiệu tụ máu!”

“Chuẩn bị giải phẫu!”

Các bác sĩ cho Tiểu Thi thở bằng bình oxy.

“Trong số các vị ai là người nhà của bệnh nhân, bệnh nhân cần phẫu thuật ngay xin hãy kí tên vào đâu!”

“Tôi là vị hôn phu của cô ấy!” Trác Minh Liệt và Lý Triết Vũ đồng thanh .

“Các vị. . .” bác sĩ nhìn bọn họ, khuôn mặt tỏ vẻ nghi vấn, tại sao có thể có hai vị hôn phu?

“Tôi ký! Nhưng các vị nhất định phải chữa khỏi cho cô ấy!” Trác Minh Liệt cường thế khác thường đoạt lấy tập giấy trước mặt, kí tên của mình xuống.

Sau khi ký xong anh đem bút ném về phía Lý Triết Vũ và Thẩm Tử Quân nói: ” Muốn chia rẽ chúng tôi, vọng tưởng!”

Lý Triết Vũ cười, anh dùng tay phải nâng mắt kính lên: ” Trác tiên sinh, sao anh cứ phải cố chấp như thế chứ?”

“Lý Triết Vũ-thì ra là anh! Người phụ trách tập đoàn Xích Ảnh khu vực Bắc Mĩ! Thì ra chúng ta đã từng gặp nhau !”Lúc này Trác Minh Liệt mới nhìn rõ khuôn mặt Lý Triết Vũ.

“Khi Tiểu Thi cần anh nhất anh đang ở đâu? Miệng anh nói yêu cô ấy nhưng tại sao lại có thể tự ý tạo dựng cho cô ấy một ký ức hoàn toàn mới lạ! Đồ hèn hạ vô sỉ!” Trác Minh Liệt nói đến chuyện này lập tức vung đầu nắm đấm thẳng vào Lý Triết Vũ. Mũi Lý Triết Vũ lập tức chảy máu.

“Trác tổng tài đáng đánh!” Anh lão đảo đứng lên “Sớm biết có ngày hôm nay nhất định tôi sẽ không mang Tiểu Thi trở về Trung Quốc! Sớm biết có ngày này tôi sẽ không để cô ấy ở lại đây một mình! Tôi nghĩ cô ấy đã quên tất cả mọi thứ nhưng cô ấy lại chưa từng quên cái người này, tên khốn kiếp!” Lý Triết Vũ cũng đâm lại Trác Minh Liệt một quyền, nhìn hai người đánh nhau Thẩm Từ Quân không biết nên giúp ai. Hai đều không phải là người tốt gì!

“Người xấu!” Mộc Mộc hét về phía Lý Triết Vũ “Người xấu không cho đánh ba tôi!”

“Đứa bé này là ai?” Lý Triết Vũ hỏi.

“Là con của tôi và Tiểu Thi!” Trác Minh Liệt bình tĩnh nói.

“Ha ha” Lý Triết Vũ nở nụ cười “Các người ở chung một ngày cũng không có thì đào đâu ra đứa bé!”

“Đây chính là ý trời! Cầu Cầu và Mộc Mộc bằng tuổi nhau, nói cách khác khi Cầu Cầu còn là quả trứng thụ tinh thì Tiểu Thi đang ở bên cạnh tôi vậy thì làm sao nó có thể là con anh? Lý Triết Vũ anh muốn nói dối cũng khó rồi!”

“Mời các anh giữ yên lặng! Nơi này là bệnh viện không phải là chỗ để các anh đánh nhau!” Y tá ngăn cản. Hai người im lặng yên tĩnh ngồi xuống.

Phùng Thiếu Diễm kéo Từ Đồ Mi chạy thoát khỏi đám người!

“Cốt cuộc cô là ai?” Phùng Thiếu Diễm hỏi “Sao khuôn mặt của cô và Tiểu Thi lại giống nhau như vậy?”

“Tôi là ai? Anh không phải là biết sao? Về phần gương mặt này tại sao lại giống Tiểu Thi thì anh nên đi hỏi Lý Triết Vũ!” Từ Đồ Mi xoa vết thương không chút để ý nói.

“Tôi biết rồi!” Phùng Thiếu Diễm trầm giọng nói “Bắt đầu từ bây giờ không cho cô đến gần Tiểu Thi! Càng không cho phép cô tổn thương cô ấy!” Anh trịnh trọng cảnh cáo.

“Thế nào? Không phải anh cũng có một người đàn bà rồi sao? Sao bây giờ còn muốn coi trọng thêm cô ta nữa?”

Phùng Thiếu Diễm giờ tay tát thẳng vào má cô ta “Về sau nói chuyện cẩn thận một chút!”

Từ Đồ Mi lau máu tươi trên khóe miệng đi cười lạnh nói: “Quả nhiên ma lực của Tiểu Thi này thật lớn mạnh, hôm nay tất cả đàn ông đều đến vì cô ta! Đáng tiếc gương mặt này khi ở trên tôi một chút mị lực cũng không có!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 160: Giây Phút Khẩn Cấp

Phùng Thiếu Diễm xoay người rồi đi chợt nhớ đến Thẩm Từ Quân. Ngẫm nghĩ một chút hình như cô ấy đã đi vào bệnh viện cùng mọi người.

“Trác Minh Liệt!” Thẩm Từ Quân như đột nhiên nhớ ra gì đó, sắc mặt trắng bệch đứng lên “Trước đây tôi có gửi một tập tài liệu đến công ty anh anh có nhận được không!”

“Không, tài liệu gì?”

“Hóng bét!” Thẩm Từ Quân kêu to “Đó là tài liệu về mối hợp tác với Dịch Thành công ty đó chỉ là một công ty trống rỗng người đứng đầu chỉ có một mình Phùng Thiếu Diễm thôi!”

“...!” Trác Minh Liệt đứng lên “Còn gì nữa?”

“Bọn họ nói....”

Điện thoại của Trác Minh Liệt chợt vang lên anh hít một hơi thật sâu, vừa nhận điện thoại trợ lý đã cuống cuồng thông báo: “Tổng tài! Không xong! Bắt đầu từ 9h sáng cổ phiếu của công ty chúng ta đều bị rao bán tháo!”

“Lập tức thu mua tất cả về!” Trác Minh Liệt trấn định nói.

“Hầu hết tiền trong công ty đã sử dụng cho hạng mục số 3, chúng ta không cnhieuf với lưu động như vậy!” Trợ lý lo lắng.

“Lập tức sử dụng phương án số một!” Trác Minh Liệt là một nhân tài đương nhiên là có điểm hơn người. . . Thật đúng là thỏ khôn luôn có ba hang. Thật ra thì ở khối động số ba hạng mục trước hẳn liền làm Tôm Sáo báo động trước phương án để ngừa ngộ nhờ.

“Phương án số một là?” Trợ lý không hiểu phương án đó là gì chỉ có mình Trác Minh Liệt tự biết.

“Alo lão Trương! Tôi là Trác Minh Liệt đây!” Trác Minh Liệt gọi đến một số điện thoại “Bây giờ ông lập tức lấy danh nghĩa của đôi hoa Năm Tháng thu mua tất cả cổ phần của Trác thị đã bị bán ra thị trường, phải làm nhanh!”

“Bản thiếu gia đã chuẩn bị xong hết rồi, hazz ta muốn quy ẩn mà cũng không được!” Lão Trương chán nản nói.

“Tốt lắm đến bây giờ không cần nói nữa ! Hiện nay Trác thị đang có sóng dữ chúng ta nhất định phải ngăn con sóng dữ này !” Trác Minh Liệt ngắt lời ông ta.

“Tốt, bây giờ tôi sẽ đi làm ngay!”

“Ba. Đã xảy ra chuyện gì?” Tuấn Huyền hỏi ba “Sao ba lại khẩn trương như vậy! Đúng rồi sáng nay chính con nhìn thấy Tiểu Thi trên TV, không ngờ cô ấy lại có thể ở cùng với người đàn ông kia!”

“Con thì biết cái gì. . .!” Người cha hét lớn một tiếng rồi lập tức đi ra ngoài, Tuấn Huyền không hiểu nổi tại sao Tiểu Thi lại ở cùng với người đàn ông đó?

Tại nhà riêng của Phùng Thiếu Diễm,

” Cơ hội tới!” Phùng Thiếu Diễm vui mừng quá đỗi “Tin đồn chúng ta thả ra ngoài đã có hiệu quả, hầu hết cổ phần của Trác Thị đang bị bán tháo ra ngoài, chúng ta phải nhân cơ hội này thu mua lại!”

“Chủ nhân chúng tôi phát hiện thấy có đôi hoa Năm Tháng gì đó cũng đang thu mua cổ phần của Trác Thị, không biết đó là địch hay bạn!”

“Vậy thì đi điều tra rõ đi!”

Phùng Thiếu Diễm nhủ mảy Trác thị hại người vô số, hi vọng đôi hoa Năm Tháng này không phải bạn của họ nếu không phản thán của lần này sẽ không được bao nhiêu. . . Mặc dù Dịch Thành tồn tại là để đánh vào nội bộ của Trác thị nhưng nó còn dùng để gây mâu thuẫn giữa hai nhà Trác-Thẩm!

“Lão gia không xong!” Bác Phúc kêu to “Trác thị đã xảy ra chuyện! Toàn bộ 2/3 số vàng đổ vào đó cũng khó khăn!”

“Lập tức gọi điện thoại cho Thiếu Diễm! Hỏi anh ta xem chuyện gì đang xảy ra!” Ông Thẩm ngây ngốc không hiểu chuyện.

“Tôi đã gọi cho ngài ấy nhưng không có ai nghe máy!”

“Vậy còn Từ Quân?”

” Điện thoại của đại tiểu thư cũng không gọi được!”

” ? Không phải bọn họ nói bọn họ đi nghỉ phép sao?” Ông Thẩm lập tức cảm thấy trái tim mình đập nhanh”A Phúc thuốc!” Trái tim của ông như bị ai bóp mạnh.

“Lão gia thuốc!” A Phúc vội vàng đưa thuốc cho ông Thẩm “Lão gia lúc đầu làm sao ngài tìm được Phùng Thiếu Diễm ?”

Ông Thẩm thở dài, cho đến tận bây giờ ông chưa từng nói ra sự thật.

“Ai . . .Phùng Thiếu Diễm vốn dĩ không phải con trai bạn của tôi! Có một người bạn đã giới thiệu cho tôi biết hắn, ông ấy nói hắn là một kì tài trong ngành kinh doanh, lúc đó tôi sợ Trác Thị sẽ xuống tay với Thẩm Thị như đối với Lâm Thị nên tôi mới mời hắn đến”

“Nói như vậy lão gia không hề biết gì về lai lịch của hắn?” A Phúc kinh ngạc hỏi.

Ông Thẩm vô lực gật đầu một cái “A Phúc, bây giờ ông lập tức phái người đi tìm tiểu thư, ngàn vạn lần không thể để cho con gái tôi gặp chuyện không may!”

Bọn họ đang nói chuyện, ngoài cửa chợt vang lên tiếng chuông cửa , ông Phúc vội vàng mở cửa lập tức vui mừng kêu to: ” Đại tiểu thư!”

“Ba!” Thẩm Từ Quân gần như muốn khóc lên “Bây giờ không nên hỏi chuyện của con, chúng ta phải lập tức đi tìm luật sư để bảo vệ tài sản!” Thẩm Từ Quân cô gắng nhịn khóc, trấn định nói ” Sau đó báo cảnh sát truy xét Phùng Thiếu Diễm, người này lai lịch không rõ, làm ăn bất chính! Chính hắn là người đã biết Thẩm thị thành bọ dạn này!”

“Ba xin lỗi con” Ông Thẩm khóc “Ba không nên nhẹ dạ cả tin hắn! Tất cả mọi việc ba đều nghe theo con!”

Trên đường tất cả mọi người dường như cũng vội vàng hơn trước, mạch sông của cả quốc gia, hai đại gia tộc đều lâm vào khủng hoảng thì còn ai có thể bình tĩnh được.

“Sau 9 giờ sáng hôm nay cổ phần của Trác thị hạ giá từ 10 khối nguyên xuống còn 6 khối, toàn bộ Trác thị lâm vào tình trạng khủng hoảng! Sau khi mọi chuyện xảy ra tổng tài Trác thị- Trác Minh Liệt lại không hề lộ diện, căn cứ vào thông tin vào ngày đính hôn của ngài, thì người đính hôn với Trác tổng lại chính là vợ trước -Lâm Thi Ngừ ! Mà gần như là cùng một lúc công ty nổi tiếng Thẩm thị cũng rơi vào tình trạng nửa phá sản! Nguyên nhân dẫn đến mọi việc này vẫn đang trong diện điều tra!”

“Kịch hay đến rồi!” Phùng Thiệu Diễm nhìn báo cáo nhả uồng cả phê.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 161: Tiểu Thi Mất Tích

Khu biệt thự Victoria- Canada.

“Tiên sinh có phải đã đến lúc chúng tôi ra mặt?”

“Là ta, cũng đã đến lúc ta đi gặp người bạn cũ của ta rồi! Không ngờ hai anh em Nhà họ Lâm lại lợi hại như vậy!”

“Lão gia chúng ta còn phải cho họ nhận thêm nữa chứ?”

“Đây là điều bọn họ nhận được!” Người đàn ông trung niên lãnh khốc nói ” Ngày này là ngày tôi đã đợi ba mươi năm! Nếu như không phải Trác Khiếu Thiên cứu đầu cứng cổ tôi đã không có phần thắng lớn như vậy!”

“Cuối tuần này chúng ta về Trung Quốc, báo cho cảnh sát Newyork thả Trác Khiếu Thiên ra ta muốn cho hắn tận mắt nhìn công ty mình suy sụp !”

“Vâng tiên sinh!”

Trong phòng giam của Newyork ” Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?” Ở trong ngục sau khi đọc báo xong Ông Trác vô cùng tức giận “Trác Minh Liệt đồ ngu ngốc này! Đồ bất hiếu! Chúng mày mau thả tao ra tao không có nhiều thời gian cho chúng mày đâu!” Ông Trác vỗ hàng rào sắt lớn tiếng kêu.Cai ngục thả ông ta ra.

Ông Trác vừa ra khỏi nhà giam lập tức nhanh chóng chạy về.

Trong bệnh viện Bác Ái nơi Tiểu Thi đang được cấp cứu” Bác sĩ tình hình của cô ấy sao rồi?” Sau suốt một đêm cấp cứu, cuối cùng cửa phòng bệnh cũng được mở ra . . .” Chúc mừng mọi người, phẫu thuật rất thành công, chúng tôi đã lấy cục máu đông ở trong não của cô ấy ra giờ cô ấy có thể hồi phục lại được tất cả kí ức!”

Cô ấy có thể khôi phục hoàn toàn trí nhớ ? Chuyện này là tốt hay xấu đây? Khôi phục trí nhớ tức là thời gian sẽ lại quay lại vào khoảng thời gian của năm năm trước khi đó họ vẫn còn ân oán tình thù, điều này đối với Lý Triết Vũ hay Trác Minh Liệt mà nói hình như không phải là chuyện tốt!

“Chỉ là”

“Tuy nhiên làm sao?”

” Vì giác mạc bị tổn thương nghiêm trọng cho nên cô ấy có thể sẽ bị mù!”

“Tại sao có thể như vậy?” Lý Triết Vũ và Trác Minh Liệt đồng thời hô! Mù là chuyện đáng sợ dường nào !

“Tôi có thể nhìn cô ấy không?” Trác Minh Liệt thỉnh cầu hỏi.

“Có thể nhưng bây giờ ngài vẫn không thể đi vào”

“Được tôi sẽ chỉ đứng ở bên ngoài nhìn cô ấy” Trác Minh Liệt đi tới cửa sổ phòng bệnh, vừa làm phẫu thuật xong trên đầu Tiểu Thi vẫn còn băng một lớp băng gạc, không nhìn được dáng vẻ của cô ấy, cũng không nhìn rõ được nét mặt. Anh khổ sở siết chặt nắm đấm. Tất cả đều đến quá đột nhiên làm cho người ta không kịp chuẩn bị.

“Tiểu Thi” Triết Vũ đau lòng gọi tên của cô. . .” Xin anh đừng gọi cô ấy là Tiểu Thi, cô ấy tên là Lâm Thi Ngừ là vợ hợp pháp của tôi!” Trác Minh Liệt

đỏ mắt “Chúng tôi chưa bao giờ ly hôn!”

“Thật sao?” Lý Triết Vũ cau mày “Nếu như anh nhất định cứng đầu như vậy, tôi cũng không còn cách nào!”

Trác Minh Liệt đang định nói gì tiếp thì chuông điện thoại di động bỗng nhiên vang lên, anh vừa nhìn màn hình thì ra là ông Trác.

“Trác Minh Liệt! Lập tức tới gặp ta! Ta muốn biết chuyện này rốt cuộc là như thế nào!” Ông Trác rống to qua điện thoại.

“Con hiểu, con lập tức tới ngay!”

Trác Minh Liệt không để ý ba quát tháo, bình tĩnh cúp điện thoại.

” Thanh Long, các cậu lập tức đến bệnh viện thay tôi chăm sóc thiếu phu nhân!”

“Vâng!”

“Lý Triết Vũ nếu như anh thật lòng yêu Lâm Thi Ngữ, thì anh hãy chờ sau khi cô ấy khôi phục hoàn toàn chúng ta sẽ cạnh tranh công bằng! Không nên giờ thủ đoạn vào lúc này nếu không nhất định tôi sẽ không bỏ qua cho anh!” Trác Minh Liệt uy hiếp Lý Triết Vũ.

Lý Triết Vũ không biết có để ý hay không nhưng anh không hề nói gì.

Sau khi hoàn tất mọi chuyện, Trác Minh Liệt lập tức rời khỏi bệnh viện để đi gặp ông Trác! Ông Trác đang ở nhà nổi trận lôi đình.

“Cô gái kia lại là Lâm Thi Ngữ? Cô ta thay hình đổi dạng, trăm phương ngàn kế trở lại bên cạnh anh chính là vì hôm nay! Người của nhà họ Lâm quả thật là âm hiểm! Đáng tiếc vẫn chưa hoàn thành triệt để thì đã bị phát giác!”

Trác Minh Liệt không một câu nào, rút một điều thuốc ra.

“Ta muốn triệu tập Hội Đồng Quản Trị!”

“Sợ rằng bây giờ ngài đã không còn cái quyền lợi này rồi !” Trác Minh Liệt nhẹ nhàng thờ ra một làn khói ” Cổ phiếu của công ty bị người ta mua mất hơn 50% bây giờ dù ngài là đại cổ đông cũng không có quyền lợi để làm ! Hơn nữa những cổ đông kia cũng bị người khác kích động đứng lên bây giờ còn đang muốn buộc tôi ngài !”

“Thật là buồn cười, rốt cuộc là ai làm?” Ông Trác như muốn phát điên.

“Bị CEO mới của Thẩm thị – Phùng Thiếu Diễm thao túng có lẽ hẳn cũng là một người bạn lâu năm của Nhà họ Lâm !”

“Phùng Thiếu Diễm, bây giờ hắn đang ở đâu ?” Ông Trác trầm ngâm.

“Bây giờ con vẫn chưa tìm ra chỗ ở của hắn nhưng con tin rằng hắn sẽ nhanh chóng xuất hiện thôi!”

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi khi Trác Minh Liệt về nhà thì bỗng có điện thoại từ bệnh viện họ nói Lâm Thi Ngữ mất tích! Người đầu tiên anh nghĩ tới chính là Lý Triết Vũ làm nhưng khi anh đến bệnh viện thì anh ta vẫn đang ở đó.

“Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?” Trác Minh Liệt kéo cổ áo của Lý Triết Vũ.

“Chúng ta đã bị lừa!” Lý Triết Vũ cau mày “Người bên trong không phải là Tiểu Thi!”

Trác Minh Liệt một cước đá văng cửa phòng bệnh ra nhìn người già nằm trên giường bệnh!

“Là ai mang Thi Ngữ đi?” Trác Minh Liệt trợn to hai mắt “Cầu Cầu!” Anh xoay người chạy tới phòng bệnh bên cạnh Cầu Cầu cũng không thấy đâu.

“Sao anh lại không nói cho tôi biết Cầu Cầu cũng ở đây?” Lý Triết Vũ giận dữ hỏi.

Là ai mang Lâm Thi Ngữ đi? Năm năm trước cũng như thế năm năm sau chẳng lẽ cũng lặp lại, ai muốn chia rẽ bọn họ đây ! Trác Minh Liệt nhìn phòng bệnh trống không mà đầu óc như muốn nổ tung.

“Xem ra Tiểu Thi đã bị mang đi từ lúc được đưa đến đây, như vậy những bác sĩ phẫu thuật cho cô ấy xem ra không phải là người của bệnh viện này!” Lý Triết Vũ phân tích.

“Thanh Long Bạch Hồ các cậu mau đi điều tra về bệnh viện này cho tôi! Tập hợp lực lượng của Đồ Long Bang bằng bất cứ giá nào cũng phải phong tỏa tất cả các tuyến giao thông , thấy người nào khả nghi lập tức gọi cho tôi!” Trác Minh Liệt nắm chặt quả đấm lần này nhất định anh sẽ không để quá khứ lặp lại!

“Thì ra anh cũng là người của Đồ Long Bang!” Lý Triết Vũ lạnh lạnh nói.

Nhưng Trác Minh Liệt không để ý đến lời anh ta nói, anh vội vàng chạy ra khỏi bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 162: Lâm Thi Ngữ Bị Mù

Vì sao sự thật lại tàn khốc như thế.

Đã có vô số hình ảnh giống nhau được lặp đi lặp lại trong mơ nhưng sao giờ đây tất cả đều rõ ràng như thật vậy?

“A..” Lâm Thi Ngữ kêu tất cả mọi thứ gần như chỉ trong nháy mắt đã trở lại khoảng thời gian vào năm năm trước! Ba độc đoán, mọi người cười nhạo, Trác Minh Liệt lãnh khốc!

“Các người không cần...” Cô vùng vẫy.

“Thiếu chủ nhân cô ấy tỉnh!”

Lâm Thi Ngữ dùng sức mở mắt ra hết cỡ nhưng chỉ thấy mấy cái bóng mờ mờ ảo ảo cô nhìn không rõ là gì.

“Lâm Thi Ngữ!” Chợt có một giọng nam quen thuộc vang vọng vào trong tai, cô cố gắng phân biệt được giọng nói ấy.

“Tôi không nhìn thấy! Tôi không thể nào không nhìn thấy gì cả!” Cô nói với nơi phát ra âm thanh.

” Thi Ngữ đừng vội!” Người đàn ông đưa nắm bàn tay của Lâm Thi Ngữ. Cả người Lâm Thi Ngữ chợt run lên, vô cùng vui mừng kêu một tiếng: ” Anh!

” Thi Ngữ!” Âm thanh của người đàn ông xen lẫn mấy phần nghẹn ngào “Là anh đây!”

“Anh em là Lâm Thi Ngữ” Lâm Thi Ngữ không tự chủ được chảy nước mắt ra, bất chợt cô nắm tay của đàn ông kia thật chặt lớn tiếng hỏi: ” Anh ba đâu? Bọn họ nói Nhà họ Lâm chúng ta bị phá sản, ba không có chuyện gì chứ ? Tại sao em không thể tìm được mọi người !” Trí nhớ của cô trở lại thời điểm năm năm trước!

“Ngoan, Thi Ngữ ngoan, ba không làm sao cả” Gần như người đàn ông nói không ra lời “Làm sao em lại biến thành hình dáng như thế này nhất định ngay cả ba cũng không nhận ra em !”

“Em biến thành cái gì?” Lâm Thi Ngữ vuốt mặt của mình, trí nhớ của cô đã quay lại nhưng cô chỉ nhớ được những diễn biến của năm năm trước, kí ức về năm năm sau đã hoàn toàn bị quên lãng!

“Em muốn nhìn thấy mình nhưng sao mắt em lại không nhìn thấy gì có phải em vừa bị tai nạn rất nghiêm trọng không!” Lâm Thi Ngữ vội vàng hỏi. . .” Vừa bị tai nạn? Thi Ngữ ...em...”

“Thi An, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”

Không sai, người đàn ông này chính là anh trai của Lâm Thi Ngữ – Lâm Thi An.

“Anh hỏi em năm nay là năm bao nhiêu?” Lâm Thi An hỏi.

“Không phải là năm 2005 sao?”

Lời nói của Lâm Thi Ngữ khiến Lâm Thi An kinh ngạc, trí nhớ cuat Thi Ngữ tại sao lại dừng lại vào năm năm trước, chẳng lẽ phẫu thuật có vấn đề ? Hay là...” Anh, mắt của em sao vậy?” Lâm Thi Ngữ nhắm mắt liên tục nhưng vẫn không thể nhìn thấy gì, lúc mới tỉnh dậy cô còn nhìn thấy mờ mờ nhưng giờ tất cả chỉ còn là một màu đen u tối. . .” Không có việc gì đâu, anh sẽ tìm bác sĩ chữa mắt cho em” Lâm Thi An cố gắng an ủi em gái ” Thi Ngữ ngoan, bây giờ em hãy nghỉ ngơi đi!”

Lâm Thi Ngữ nghe anh nói ngoan ngoãn nằm xuống. Bất chợt cô bật dậy “Anh, Trác Minh Liệt đã hủy bỏ hôn lễ ” Lâm Thi An quay đầu lại chỉ thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ đau thương, trong đôi mắt vô hồn đầy là nước mắt.Đã năm năm rồi mà cô còn đau khổ như vậy xem ra Trác Minh Liệt đã tổn thương con bé quá sâu.

“Trác Minh Liệt, tên khốn đó vốn không xứng với em!” Lâm Thi An trầm giọng nói “Nếu như em muốn báo thù, anh có thể bắt hắn giúp em !”

Lâm Thi Ngữ vô lực lắc đầu một cái “Anh em rất nhớ anh!”

Thi An mỉm cười, sờ mái tóc dài của cô, sau đó anh lập tức đi ra ngoài. Anh vừa đi ra khỏi phòng của Tiểu Thi, lập tức gọi điện thoại cho bệnh viện: ” Bác sĩ Vương sao trí nhớ của Thi Ngữ lại xuất hiện lỗ hổng, trí nhớ về năm năm này lại bị biến mất?”

“Thiếu chủ nhân là như vậy. Bởi vì đột nhiên lấy đi khối máu tụ ở trong não nên mới tạo ra phân trọng. Trong vòng 3-nửa tháng nhất định sẽ hồi phục!”

Lâm Thi An thở dài, anh thật sự không muốn em gái bị mất trí nhớ nữa. Cúp điện thoại anh lại gọi đến một số nữa.

“Phùng Thiếu Diễm!”

“Chuyện gì?” Thì ra là gọi cho Phùng Thiếu Diễm.

“Tại sao chuyện của Thi Ngữ cậu không nói với tôi?”

“Tôi cũng chỉ mới biết! Hình dáng của Lâm Thi Ngữ hiện nay ngay cả Trác Minh Liệt cũng không nhận ra được thì làm sao tôi có thể, huống chi anh cũng có biết đâu?” Phùng Thiếu Diễm đề nén nói.

“Tôi...” Lâm Thi An cứng họng “Bất kể cậu có hận ba như thế nào nhưng cậu phải luôn nhớ Thi Ngữ là em gái quý giá nhất của chúng ta ! Bất cứ lúc nào cậu cũng phải bảo vệ em ấy! Em ấy bị Bạch Diệu lấy làm con cò, thù này tôi nhất định phải trả!”

“Cho đến bây giờ tôi chưa hề quên!” Phùng Thiếu Diễm cắn răng nghiêng lợi nói “Nhưng ở trong mắt cô ấy, cô ấy còn chưa từng biết đến người anh này! Được rồi chuyện này tôi không muốn nói nữa, Trác thị còn có rất nhiều vấn đề chờ tôi đi giải quyết, tôi cúp trước!”

Phùng Thiếu Diễm vừa cúp điện thoại xong, Lâm Thi An tức giận ném văng điện thoại đi động đi.

Tại Đồ Long Bang, Trác Minh Liệt mặc bộ quần áo kiểu Trung Quốc ngồi trên ghế gỗ khắc hình, uy nghiêm mà cao nhã. Hai mắt anh khép hờ, hai tay buông thõng để trên đùi.

“Thiếu gia!” Bỗng nhiên có người báo ” Chúng tôi đã kiểm tra hết các sân bay trên toàn quốc và điều tra được là thiếu phu nhân không hề bay ra nước ngoài!”

Trác Minh Liệt chợt mở mắt “Vậy thì tốt! Tiếp tục tìm kiếm, phải tìm ra cô ấy trước Lý Triết Vũ!”

Khi Trác Minh Liệt vì tìm kiếm Lâm Thi Ngữ huy động tất cả Đồ Long Bang thì Lý Triết Vũ lại trốn ở nơi ở của Lâm Thi Ngữ. Cũng là bất đắc dĩ bác của anh chính là Bạch Diệu muốn tìm người nhất định sẽ lại khua chiêng gõ trống mà đi tìm mà anh lại không thích điều đó.

“Tiên sinh bây giờ chúng ta nên làm thế nào? Sớm muộn gì lão gia cũng sẽ tìm ra chúng ta!”

“Bây giờ chuyện gì cũng không còn quan trọng, Lâm Thi Ngữ đã biết thân thế của mình, có lẽ cô ấy sẽ không thể tha thứ cho việc tôi làm trước kia, tôi không còn nhiều thời gian, không thể để thua Trác Minh Liệt! Lâm Thi Ngữ sẽ mãi mãi là Tiểu Thi của tôi! Người khác không thể đoạt cô ấy đi được!” Anh vừa nói vừa nắm chặt bàn tay.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Ngoài Ý Muốn

” Tiên sinh làm thế nào? Có phải lại đau đầu ?” Trước đó bác của Lý Triết Vũ cũng chính là Bạch Diệu vì lo lắng anh sẽ ngăn cản Lâm Thi Ngữ và Trác Minh Liệt đến bên nhau từ đó phá hỏng đại kế cho của ông cho nên ông ta đã sử dụng phẫu thuật để làm mất trí nhớ của anh nhưng thất bại, giờ đây Lý Triết Vũ phải hứng chịu hậu quả nghiêm trọng!

“Xem ra thời gian của tôi không còn dài như tưởng tượng nữa rồi!” Con đau đột ngột làm Lý Triết Vũ phải ngồi xuống hít thở sâu “Có thể mang Tiểu Thi đi mà thần không biết quỷ không hay như vậy thì chỉ có thể là bang Bạch Hồ! Cậu hãy lập tức liên lạc với các huynh đệ ngày trước của tôi xem họ có thể giúp được gì hay không! Trước đây tôi chỉ muốn ngồi ghế xem hồ đấu bây giờ có lẽ không thể được như thế rồi!” Sau một cơn đau buốt Lý Triết Vũ cảm giác toàn thân mình như bị rã ra.

Trợ lý nhận lệnh của anh rồi đi ra ngoài.

Tại đại sảnh Trác thị vô cùng ôn ào. Hôm nay mọi người đến đây chỉ muốn bàn về cách tống khứ cha con họ Trác .

Nhất là Trác Minh Liệt, mặc dù hắn ta là người thừa kế, là tổng tài nhưng của Trác Thị này, nhưng nay giang sơn đã thay đổi thì điều đầu tiên là phải đẩy

hắn xuống.

“Các vị xem ra vận khí của Nhà họ Trác đã hết, chúng ta cứ đi theo họ cũng chỉ tốn công tốn sức !” Một người đàn ông trung niên đứng lên.

“Đúng nha, lúc đầu khuyên hắn hãy suy nghĩ kĩ rồi mới hợp tác với công ty kia thì hắn không nghe, giờ thì hay rồi!” Một người khác thêm thắt đề tài. . . Tất cả mọi người đều ồn ào nghị luận. Chợt bên ngoài xuất hiện một người đàn ông trẻ tuổi, mặc một bộ âu phục màu xanh đậm, cổ tay thêu hoa văn, thoải mái mà đi tới.

Mọi người vừa nhìn thấy hắn vào thì vội vàng rời rít đứng lên.

“Phùng tiên sinh!” Thì ra là Phùng Thiệu Diễm, gần như đa số cổ đông ở nơi này đều biết hắn “Cuối cùng ngài đã xuất hiện!”

“Các vị, vị này là Phùng tiên sinh, là người nắm trong tay phần cổ phần lớn nhất Trác thị! Tôi xin đề bạt ngài ấy làm Tổng Tài mới của Trác Thị!” Một cổ đông đề nghị.

“Nhưng bây giờ cổ đông lớn nhất Trác thị vẫn là cha con nhà họ Trác !” Có người đưa ra dị nghị.

“Yên tâm đi, hôm nay chúng ta là có thể công bố người nào mới là cổ đông lớn nhất Trác thị!” Phùng Thiệu Diễm mỉm cười “Hiện nay trong tay tôi đang giữ 15% cổ phần của Trác thị, và cộng thêm 20% cổ phần của các vị thì là 45% mặc dù không hơn 50% nhưng đảm bảo có thể sánh ngang với số cổ phần của cha con họ! Mặc khác đôi hoa Tháng Năm đã chiếm 10% số cổ phần, nếu người ngày là đồng minh của chúng ta thì chúng ta thắng chắc!”

“Phùng tiên sinh quả là thiếu niên anh kiệt !” Mọi người than thở “Trẻ tuổi thật là tốt!”

Phùng Thiệu Diễm khẽ nhếch miệng, cầm lấy cây bút ở treb bàn bắt đầu viết. . . Thật ra trong lòng của hắn vô cùng lo lắng bởi vì hắn không thể xác định chính xác phần thắng trong lần này có thể có bao nhiêu. Nếu Trác Minh Liệt có thể vượt qua con sóng dữ này thì về sau hắn sẽ khó có được cơ hội khác. Bây giờ có thể nói hắn đem tất cả hi vọng ký thác vào đôi hoa Tháng Năm, hy vọng họ là đồng minh của hắn.

“Thiếu gia bây giờ chúng ta có thể lên đường!” Thanh Long nhẹ nhàng đánh thức Trác Minh Liệt đang nhắm mắt dưỡng thần.

“Mọi người đã đến đông đủ?” Trác Minh Liệt trầm giọng hỏi ” Lão Trương của đôi hoa đã tới chưa?”

“Đã đến sân bay rồi !”

“Tốt, chúng ta lên đường!” Trác Minh Liệt đứng lên sau đó lại hỏi: ” Vết thương của Chu Tước ra sao rồi?”

“Còn phải nghỉ ngơi vài ngày nữa cũng may phát súng kia không bắn vào chỗ trọng yếu”

Trác Minh Liệt ừ một tiếng rồi lên xe.

Mười lăm phút sau, Trác Minh Liệt đến Trác thị. Phóng viên lập tức ủa đến như bầy ong vỡ tổ.

“Trác tiên sinh xin ngài hãy nói một chút. . . !”

“Trác tiên sinh. . .”

Đây là lần đầu tiên anh xuất hiện sau chuyện đính hôn với Tiểu Thi vì vậy phóng viên không thể bỏ qua cơ hội. Nhưng vì ngại đám người đeo kính đen mặc áo đen kia nên bọn họ cũng không dám lỗ mãng.

Những cổ đông gió chiều nào theo chiều đó vừa nhìn thấy Trác Minh Liệt tới lập tức bày ra bộ mặt ” Anh nợ tôi mấy triệu” giống nhau. Trác Minh Liệt liếc nhìn bọn họ cười lạnh một tiếng. ” Xem ra các vị đã không muốn theo tôi, tôi mới rời khỏi đây mấy ngày mà đã thay tôi tìm chủ mới cho công ty?”

Phùng Thiệu Diễm đang định viết gì đó vừa thấy nghe anh ta nói như vậy chợt ngừng lại. Trác Minh Liệt nói xong lạnh nhạt, sự bình tĩnh này. . . , mặc dù đó là bản chất của anh ta nhưng quá bình tĩnh như vậy làm cho hắn hơi sợ hãi.

“Trác tổng tài đã lâu không gặp !” Hắn sửa lại vạt áo rồi đứng lên.

Trác Minh Liệt cúi đầu cười lạnh “Phùng Thiệu Diễm, thật sự tôi không nghĩ anh có bản lĩnh như vậy! Chắc hẳn nhà họ Thẩm đã cho anh không ít chỗ tốt chứ? Cũng đúng thôi ngay cả con gái cũng đưa cho anh rồi !”

Nói đến Thẩm Từ Quân sắc mặt của Phùng Thiệu Diễm hơi đổi “Trác tổng tài chúng ta nên nói về chính sự đi! Hiện nay tôi thay mặt các cổ đông nói một chút tình hình về công ty! Hạng mục số ba đã chiếm gần hết số tiền trong ngân sách của chúng ta, chúng tôi cho tất cả chuyện này đều là do quyết sách sai lầm của ngài, cho nên Hội Đồng Quản Trị quyết định ngài sẽ không đảm nhiệm chức vị tổng tài nữa”

“Vị trí này tôi cũng không quá lưu luyến nhưng vấn đề là các người nghĩ muốn tôi xuống như vậy không phải là quá dễ dàng hay sao!” Trác Minh Liệt cười như không cười “Cổ phần ở trong tay tôi và các người ngang nhau đôi hoa Tháng Năm nắm 10% nếu họ theo các người thì các người hơn tôi ? Nhưng ngộ nhỡ. . .” Anh cười, hai nụ cười liên tục này khiến cho Phùng Thiệu Diễm hoàn toàn mất đi lòng tin, trong lòng bàn tay nắm chặt bắt đầu toát mồ hôi.

Trác Minh Liệt ngồi xuống “Người của đôi hoa cũng đang đến đây, chúng ta hãy cùng chờ kết quả!”

“Theo cùng đến cùng!” Phùng Thiệu Diễm cũng ngồi xuống.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, ngoài cửa phóng viên đến càng ngày càng nhiều, dường như bọn họ đang đợi chờ một tin tức truyền kì ra đời.

Vậy mà người của đôi hoa Tháng Năm mãi vẫn chưa xuất hiện, bàn tay Trác Minh Liệt nắm chặt, anh rất lo lắng lão Trương bên kia xảy ra chuyện ngoài ý muốn!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 164

“ Thanh Long gọi điện thoại đi” Anh nói thâm vào tai Thanh Long

Thanh Long đi ra ngoài hai phút sau đó trở lại báo cáo rằng điện thoại của lão Trương không gọi được!

Thời gian từng chút từng trôi đi mà nhân vật mẫu chốt kia vẫn chưa xuất hiện, sự khẩn trương được tâm mát trong không khí. Phùng Thiệu Diễm từ lo lắng cũng bắt đầu tự tin hẳn thảnh thơi lại nhìn Trác Minh Liệt, chỉ thấy nhìn khuôn mặt anh ta bình tĩnh của anh ta xuất hiện vào nét lo lắng .

Tại quầy rượu hoang ở bên cạnh sân bay lão Trương bị trói chặt ở đó.

“Nghe nói hôm nay có rất nhiều người chờ mày, đáng tiếc nhất định mày không thể đến đó được!” Thi An đá lão Trương một phát “Giao cổ phiếu trong tay mày ra đây, nếu không mày sẽ phải chết”

“Phi, đồ gỗ mục như chúng mày mà cũng muốn đấu cùng với thiếu gia? Chúng mày cũng chỉ biết làm như những con chuột trộm cắp thôi sao !” Bị đánh đến mức cả khuôn mặt sưng phồng lão Trương ngong nghịu mắng.”Nói thật cho chúng mày biết, tao đã giao quyền chuyển nhượng cổ phần cho con trai tao! Cho nên dù chúng mày có đánh chết tao cũng vô dụng!”

“Rất tốt, không ngờ mày lại cho tao một đầu mối” Thi An gọi thuộc hạ “Đem con trai hần mang vào!”

” ? !” Lão Trương vừa nghe thấy con trai cả người như nhũn ra. . .” Muốn tìm ra chúng mày thật là không dễ dàng! Bắt con trai mày vốn để uy hiếp mày nay lại lấy mày ra uy hiếp nó!” Thi An sai người treo lão Trương lên, Tuấn Huyền bị lấy rãi khăn bít mắt ra thì thấy ba.

“Ba, chuyện này là sao, tại sao bọn họ lại bắt chúng ta?”

Lão Trương khổ sở nhắm hai mắt lại “Con trai bây giờ chuyện gì cũng không nên hỏi, con chỉ cần nhờ Nhà họ Trác có ân với chúng ta, cho nên chúng ta nhất định phải bao đáp cho họ!”

“Ba con không hiểu”

“Đánh” Thi An nhẹ nhàng nói một câu, sau đó trên người lão Trương lập tức bị đánh mấy đòn

“Các người mau dừng tay!” Tuấn Huyền bị dọa sợ tới mức la hoảng lên.” Mày muốn làm cái gì?” Anh kéo tay Thi An, tức giận như một chú sư tử con.

“Muốn đồ trong tay mày” Thi An cười nói “Mày hãy chuyển quyền chuyển nhượng cổ phần Trác thị sang tay tao, tao sẽ lập tức tha cho ba mày!”

“Con trai không nên. . . !” Lão Trương còn chur dứ lời, trên người đã bị đánh thêm vài đòn, lão cũng có tuổi bị hành hạ như thế một mõi ngất đi. . trong đầu Tuấn Huyền trống rỗng không biết nên làm thế nào cho phải. Nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy việc cứu cha là quan trọng hơn nên vội vàng giao hợp đồng chuyển nhượng ra.

“Tốt lắm” Thi An cầm lấy hợp đồng rồi nói tiếp “Còn phải làm phiền cậu đi theo chúng tôi một chuyến!”

Tuấn Huyền nhìn ba đang hôn mê bất tỉnh, không biết tai họa bất ngờ này từ đâu mà đến!

Không khí khẩn trương tràn ngập Trác thị, ngoài mặt Trác Minh Liệt rất bình tĩnh nhưng trong lòng lại rất lo sợ, cơ nghiệp của cả gia tộc nhà họ Trác mà mất trong tay anh thì anh không còn mặt mũi nào nhìn người khác” Đại diện của Tháng Năm đã đến!” Không biết là ai nói, Trác Minh Liệt và Phùng Thiệu Diễm đều không tự chủ được lập tức đứng lên, phóng viên phía ngoài đông nghịt như kiến cỏ làm Tuấn Huyền khó có thể đi lại. Cũng không biết qua bao lâu, dưới sự trợ giúp của bảo vệ Tuấn Huyền đã được đưa đến phòng họp của Trác thị, từ xa Trác Minh Liệt nhìn người đi đến không phải là lão Trương, trong lòng lập tức lạnh. Anh vốn đã lo lắng ông ta sẽ gặp chuyện không may nên đã cố ý phái mấy người đi đón lão mà không nghĩ tới vẫn

không thể đề phòng hết.

“Tôi đến để giao hợp đồng chuyển nhượng cổ phần!” Tuấn Huyền nói, đối với mấy cuộc chiến của các đại nhân vật ở đây cậu không hề có hứng thú nếu không phải vì ba, cậu đã chẳng đến đây!

“Tôi là đại diện của Đồi hoa Tháng Năm nắm trong tay 5% cổ phần của Trác thị, nay tôi xin chuyển nhượng số cổ phần này cho tiên sinh Phùng Thiệu Diễm!” Tuấn Huyền giao hợp đồng cho Phùng Thiệu Diễm

“Ba cậu đâu?” Trác Minh Liệt trầm giọng hỏi.

“Ba tôi...” Tuấn Huyền vừa muốn nói gì thì lập tức bị Thi An ở sau lưng kéo nhẹ, lúc này Trác Minh Liệt mới phát hiện ra, đằng sau cậu ta có một người đàn ông đội mũ xếp che đi nửa khuôn mặt, sau khi hợp đồng được giao hẳn ta lập tức mang Tuấn Huyền đi ra ngoài.

“5%? Làm sao lại chỉ có 5%?” Phùng Thiệu Diễm kinh hãi, như vậy tổng cộng cổ phần cũng chỉ có 95%? Vậy còn có 5% còn lại ở đâu?

Trác Minh Liệt vẫn luôn nghĩ là đồi hoa đã có đủ 10% nhưng không ngờ họ cũng chỉ có 5%. Bọn họ cũng không phải là thứ mấu chốt nhất! Vậy phần mấu chốt này nằm trong tay người nào?

Kết quả này thật sự gây bất ngờ cho tất cả mọi người. Sau khi biết được sự thật Thi An vô cùng tức giận hẳn mang Tuấn Huyền về chỗ mình vì nghĩ mình đã bị lừa.

Mấy ngày trôi qua, Lâm Thi Ngữ đã hoàn toàn sống trong bóng tối, đôi mắt đã không nhìn thấy gì nữa. Cầu Cầu bị bệnh nặng nên Thi An đã bí mật sắp xếp, vì vậy xung quanh Lâm Thi Ngữ không còn có người quen nhưng không ngờ Tuấn Huyền lại ở chỗ này nhìn thấy cô!

“Tiểu Thi” hồng qua cửa sổ thủy tinh cậu nhìn thấy Lâm Thi Ngữ ở trong sân phơi nắng.

Chợt nghe thấy âm thanh xa lạ, Lâm Thi Ngữ sợ hãi đứng lên luôn miệng hỏi là ai.

“Chị Tiểu Thi em là Tuấn Huyền, chị cũng bị hấn bắt sao?” Tuấn Huyền nhìn thấy Lâm Thi Ngữ ở chỗ này, còn tưởng rằng cô cũng vì có quan hệ với Trác Minh Liệt mà bị bắt tới đây.

“Tôi không nhìn thấy anh, tôi biết anh sao?” Thi Ngữ nhện lời hỏi.

“Em là Tuấn Huyền ở đồi hoa Tháng Năm, Tuấn Huyền đây, Tiểu Thi mắt của chị sao vậy?” Tuấn Huyền kinh ngạc hỏi.

“Mắt của tôi đã bị mù nhưng anh trai tôi hứa là sẽ chữa khỏi cho tôi” Lâm Thi Ngữ cố gắng cười cười “Tuấn Huyền sao?? Nhưng tôi không nhớ là tôi đã gặp anh ở đâu! Có phải anh nhớ nhầm hay không?”

“Chị có phải chị bị mất trí nhớ?” Tuấn Huyền nhìn qua cửa sổ thủy tinh “Chị hãy nhớ lại xem, chị có một cậu em trai là Cầu Cầu, và bạn trai Trác Minh Liệt, chị rất thích anh ta”

Cốc nước trong tay Lâm Thi Ngữ bất chợt rơi xuống đất, nước trong cốc bắt tung tóe, cô muốn cúi người xuống nhặt nhưng lại quên mất mình bị mù nên cả người ngã theo chiếc ghế gỗ nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 165: Chân Tình

“Chị Tiểu Thi!” Tuấn Huyền kêu lên.

Ngay cả khi đứng dưới ánh mặt trời sáng như vậy nhưng ở trong thế giới của Lâm Thi Ngữ chỉ là một vực tối sâu thẳm. Vừa bị ngã, mông thủy tinh lại đâm thẳng vào tay làm cô đau khóc òa. Ký ức không trọn vẹn và đầy lòng bi thương cùng đan xen làm cô đau đớn vô cùng.

“Lâm Thi Ngữ!” Thi An nghe tiếng khóc, vội chạy ra Tuấn Huyền bị dọa không dám lên tiếng.

“Anh, thật là đau” Tay của cô đang chảy máu nhưng tay lại dè lên ngực.

Thi An bế cô vào trong phòng, Tuấn Huyền không hiểu rõ việc gì.

“Anh, khi nào mắt của em mới có thể lại nhìn thấy ánh sáng? Trác Minh Liệt đâu?” Cô hốt hoảng lau nước mắt, Trác Minh Liệt bỏ một mình cô lại bên

đường đáng lẽ cô lên hận anh nhưng sao cô lại nhớ anh đến thế!

“Thi Ngữ em hãy nghỉ ngơi thật tốt, anh nhất định sẽ chữa khỏi mắt cho em, còn về phần Trác Minh Liệt, những gì hắn thiếu nhà họ Lâm chúng ta anh sẽ đòi lại tất cả!” Trong giọng nói Thi An tràn đầy hận ý. Năm năm trước, nếu không phải vì Trác Minh Liệt bay ra thì anh cũng không bán đi 15% cổ phần của Lâm thị! Có thể nói Trác Minh Liệt chính là nguyên nhân trực tiếp thúc đẩy nhà họ Lâm phá sản.

“Anh” Lâm Thi Ngữ cố gắng sờ đến khuôn mặt Thi An “Anh đừng làm tổn thương anh ấy” Lòng của cô bây giờ rất hỗn loạn, oán hận của năm năm trước xen lẫn với tình yêu của năm năm sau làm cho cô không thể hiểu rõ đâu mới là tình cảm thực sự mà cô dành cho anh. . .” Tại sao? Hắn hại em bị tai nạn, hại hà chúng ta tan cửa nát nhà, vậy tại sao anh lại không thể làm hại hắn?” Thi An chất vấn em gái “Chúng ta không đội trời chung với hắn, em đừng quên ba vẫn còn bị giam ở trong ngục”

Lâm Thi Ngữ vô lực buông thông tay xuống, tại sao cô có thể quên những chuyện này? Thật sự là Trác Minh Liệt làm sao? Hỗn loạn quá! Cô ôm đầu, trong đầu chứa đựng rất nhiều những hình ảnh phong phú.

Thi An lấy một ly rượu đỏ từ trong phòng rồi đi ra ban công. Hắn giờ tay lên thủ hạ lập tức đi đến.

” Chủ Nhân!”

“Um, bây giờ anh hãy liên lạc với tất cả các bệnh viện lớn để tìm kiếm giác mạc thích hợp ” Bác sĩ nói đã nói đôi mắt của Lâm Thi Ngữ không thể khôi phục bằng cách thông thường, nên chỉ có thể thay đôi giác mạc.

Tại Trác thị mọi người đều không biết bước tiếp theo nên đi như thế nào. Bởi 5% cổ phần còn lại không rõ vào tay ai, nên cân cân cổ phần giữa Trác Minh Liệt và Phùng Thiệu Diễm lại khôi phục thăng bằng. . . Bọn họ đều đang đợi chờ kết quả cuối cùng.

“Nếu như các anh cũng không đủ điều kiện để đẩy tôi xuống, vậy, bây giờ tôi không phải nên đi?” Trác Minh Liệt đứng lên, đôi tay ưu nhã chống lên bàn “Mọi việc đã vậy, bây giờ, tôi lấy thân phận tổng tài của Trác thị mời các vị về nhà nghỉ ngơi! Bình tĩnh và kiên nhẫn! Nếu như các vị lựa chọn tiếp tục tin tưởng tôi thì hãy chờ tin tốt lành, tôi sẽ không để Trác thị phá sản!” Trác Minh Liệt mỉm cười nhìn Phùng Thiệu Diễm một chút “Phùng tiên sinh, ngài nghĩ sao?”

Phùng Thiệu Diễm không nói câu nào, phát khuôn mặt anh tuần hiện ra nét lo lắng. Hắn không giống Trác Minh Liệt có hàng vạn thiên binh ở sau lưng mà hắn chỉ có một mình, từ nghĩ cách tự làm.

“Hi vọng anh có thể hoàn thành lời hứa!” Hắn miễn cưỡng đứng lên “Vậy hôm nay hãy tạm dừng ở đây!”

Nhìn thấy Phùng Thiệu Diễm xuống nước, đám cổ đông bỗng dao động, ồn ào người ghé tai người mà bàn bạc.

Phùng Thiệu Diễm nóng nảy khác thường.

Mới đi ra ngoài Trác thị thì lập tức bị phóng viên bao vây.

“Phùng tiên sinh, xin hỏi việc thu tóm Trác thị lần này ngài có mấy phần thắng?”

“Phùng tiên sinh ngài và Trác thị có thù oán gì sao?”

“Không thể trả lời!” Phùng Thiệu Diễm dùng lực đẩy phóng viên ra, so với sự lạnh lùng của hắn, Trác Minh Liệt lại có vẻ thân thiện hơn rất nhiều.

“Trác tiên sinh đối với nguy cơ lần này của Trác thị ngài có ý kiến gì không?”

“Cái này cũng không gọi là nguy cơ gì, tôi nghĩ đó chỉ là một bài kiểm tra dành riêng cho Trác thị. Tôi tin tưởng tôi có đủ năng lực để ngăn cơn sóng dữ này!” Trác Minh Liệt tự tin cười.

“Còn một vấn đề nữa, xin hỏi người con gái tại lễ kết hôn vừa qua của ngài thực sự chính là vợ trước của ngài-Tiểu thư Lâm Thi Ngữ? Tại sao hai người có thể quen nhau và yêu nhau lại một lần nữa?” Lời nói của phóng viên này vừa nói ra làm đám người nhất thời yên tĩnh lại, chờ Trác Minh Liệt trả lời.

Lần này Trác Minh Liệt nhìn thẳng vào máy quay, không hề trốn tránh. Cũng không nổi giận mà vô cùng bình tĩnh cười cười.

“Trên thế giới này, với mỗi người, từ khi ra đời đã bắt đầu chờ đợi một nửa kia của mình xuất hiện, họ có thể gặp nhau yêu nhau thì đó chính là duyên phận. Mặc dù tôi và Thi Ngữ đã từng bỏ qua một lần duyên phận nhưng ông trời đã tác thành cho chúng tôi thì nhất định chúng tôi có thể gặp lại nhau và yêu nhau. Bất kể bị chia cắt bao nhiêu lần chỉ cần chúng tôi có thể gặp lại nhau thì nhất định chúng tôi sẽ lại yêu nhau! Bởi vì tình yêu của tôi với cô ấy sẽ mãi mãi không bao giờ thay đổi trừ khi cô ấy không còn yêu tôi nữa” Trong màn ảnh Trác Minh Liệt dùng tình cảm chân thành nói làm cho rất nhiều người cảm động.

” Thi Ngữ, giây phút này nếu em có thể nhìn thấy anh thì hãy trở lại bên anh. Mặc Mặc cần em, anh cũng cần em, đối với mọi việc trước kia, Thi Ngữ, anh thật sự chân thành hi vọng em có thể tha thứ cho anh!”

Phùng Thiệu Diễm đứng cách nơi phỏng vấn tầm 3 mét, hình như hắn cũng có cảm động. Nhưng hắn chỉ đứng lại đó tầm 10 giây rồi lại tiếp tục đi và phía trước. Cũng đang xem bài phỏng vấn trực tiếp trên TV nhưng Lâm Thi An không bình tĩnh như vậy, hắn cắn răng nghiền lợi hận không thể lập tức giết chết Trác Minh Liệt.

“Anh là ai đang nói chuyện?” Lâm Thi Ngữ nghe thấy âm thanh quen thuộc của Trác Minh Liệt thế nên tự mình đi đến phòng khách.

Trong TV vừa đúng đến đoạn Trác Minh Liệt nói ” Đối với mọi việc trước kia, Thi Ngữ, anh thật sự chân thành hi vọng em có thể tha thứ cho anh ” Lâm Thi An lập tức nhấn tắt TV.

“Không có gì, chỉ là quảng cáo mà thôi” Thi An nói “Mau vào nghỉ ngơi đi! Nếu có việc gì cần thì hãy nói với người giúp việc.”

Nói xong hần lập tức đỡ Lâm Thi Ngữ vào trong phòng. Sau đó đi lên phòng thí nghiệm bí mật ở tầng hai, nơi đây chứa vô số những thiết bị đắt giá.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 166: Sức Khỏe Của Cầu Cầu Khôi Phục

Từ những mảnh ghép của kế hoạch A được thu nhặt từ Trác thị với bộ máy hiện đại này hần cũng có thể sâu chuỗi lại thành một bản hoàn chỉnh. Từ Đồ Mi đã giúp hần lấy được tất cả việc dùng Lâm Thi Ngữ vốn chỉ là tấm bìa che cho Từ Đồ Mi.

Mấy trợ lý ngoại quốc vây quanh Thi An, trong máy vi tính trước mặt hần đều là loạn mã.

“Tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ chúng ta còn thiếu gì?” Trợ lý hỏi.

“Đúng vậy chúng tôi còn thiếu một bộ phận mấu chốt!” Thi An đứng lên “Bằng những tư liệu chúng ta có, các anh nghĩ kế hoạch A này sẽ là gì?”

“Tôi cảm thấy đó là một phát minh đứng đầu !”

“Tôi cảm thấy có thể là một hợp đồng hoặc quy mô kinh doanh”

Lâm Thi An cười cười trong lòng, âm thầm giấu cột những tên trợ lý bất tài này, kế hoạch này có thể là liên quan đến quân sự !Khó trách nhà họ Trác chỉ là một đoạn nhân lại có thể liên giao với quân đội. . . Hần rút cuộc hiểu cũng hiểu muốn đấu với Trác Minh Liệt còn phải đặt mặt với vô số thư sau lưng hần nữa.

Nghĩ đến đây hần đi ra khỏi phòng thí nghiệm.

“Chủ Nhân đưa bé kia đã có thể xuất viện!” Người giúp việc nói.

“Đưa bé nào?” Thi An đã quên chuyện của Cầu Cầu từ lâu.

“Chính là đứa bé kia!”

“A, dẫn nó đến đây đi!”

Không lâu sau Cầu Cầu được dắt đến bên cạnh Thi An. Nhìn người đàn ông giống mẹ mấy phần này, Cầu Cầu không sợ lắm mà thoải mái hỏi: ” Mẹ cháu đâu?” Vừa mới khỏi bệnh nên khuôn mặt của Cầu Cầu vẫn tái nhợt.

“Tiểu tử cháu biết tôi là ai sao?” Thi An ngồi xổm bên cạnh nó.

“Không biết” Cầu Cầu nói thật “Mẹ cháu đâu?”

Thi An nhìn nhóc con này không hiểu sao trong lòng lại thích thích. . . Cầu Cầu cũng tò mò quan sát hần: so với chú Minh Liệt và chú Triết Vũ thì người đàn ông này có vẻ là ác nhất ánh mắt của ông ta cứ như ánh mắt của lang sói. Nghĩ đến đây Cầu Cầu không tự chủ lùi về sau một bước.

“Cháu là Cầu Cầu?” Thi An hỏi, chẳng lẽ Cầu Cầu này chính là con của Thi Ngữ và Trác Minh Liệt? Hần cũng không thể hiểu nổi, năm đó Lâm Thi Ngữ và Trác Minh Liệt vốn không hề ở bên nhau một giây một phút nào thì sao lại có thể có con? Thế nhưng nếu không phải thì đứa bé này là ai? Tại sao lại gọi Thi Ngữ là mẹ?

“Ba cháu là ai ?”

“Ba cháu ?” Cầu Cầu không biết nói như thế nào . ” Chú Triết Vũ đã từng là ba cháu nhưng sau đó chú Minh Liệt cũng muốn làm ba cháu nên cháu không biết ai là ba ” Cầu Cầu mím môi một cái “Chú ơi, rốt cuộc mẹ cháu đang ở đâu?”

Lâm Thi An nghe được không hiểu ra sao nhưng hãncó nghe thấy một câu then chốt đó chính là Lý Triết Vũ. Cái tên này hình như đã từng nghe qua chẳng phải hãnta là người đầmvào Lâm Thi Ngữ năm năm trước sao?

“Bây giờ mẹ không được thoải mái, cô ấy đang nghỉ ngơi, đợi cô ấy nghỉ xong thì cháu có thể thấy !” Thi An chậm rãi nói.

“Chú à, mẹ cháu có bị nặng lắm không? Có phải lại bị đau đầu không? Chú mau cho mẹ uống thuốc đi!” Cầu Cầu khẩn trương hỏi “Không có cháu ở bên cạnh mẹ nhất định rất đau lòng” Cầu Cầu phiền muộn.

Lâm Thi An giật mình hãnthật sự không ngờ một đứa bé mới năm tuổi lại có thể nói ra những lời này xem ra nó và Lâm Thi Ngữ đã cùng nhau trải qua rất nhiều việc.

“Cầu Cầu, vì sao tự dưng cháu lại bị ốm?”

“Là do đi đeo mặt nạ bắt cháu ăn đồ ăn quá hạn nên cháu mới bị đau bụng” Cầu Cầu ôm lấy mặt “Mẹ sẽ không bao giờ cho cháu ăn những thứ đó! Chú à chú là người thân của mẹ sao?”

“Đúng vậy ta là anh mẹ cháu”

“Vậy cháu gọi chú là gì?”

“Bác”

Đi đeo mặt nạ?? Lâm Thi An lập tức nghĩ đến Từ Đồ Mi thì ra là cô ta luôn ép buộc Thi Ngữ. Người phụ nữ này chẳng những không hoàn thành nhiệm vụ lại còn bị bại lộ thân phận của mình!

“Anh, ai đang ở bên ngoài vậy?” Bởi vì bị mù nên Lâm Thi Ngữ rất khó ngủ hơn nữa trở nên cực kỳ nhạy cảm với tiếng động.

Cầu Cầu vừa thấy tiếng của mẹ lập tức chạy nhanh tới “Mẹ, con là Cầu Cầu!”

Trong mấy giây đầu Lâm Thi Ngữ bỗng nhiên trống không, Cầu Cầu là ai ? Cái tên này rất quen thuộc!

“Mẹ” Cầu Cầu ôm mẹ ” Cầu Cầu chỉ có một mình cảm thấy thật sợ hãi, chú Minh Liệt và Mộc Mộc không tới thăm con, mẹ cũng không tới!”

“Con??” Lâm Thi Ngữ vuốt ve khuôn mặt non mềm của Cầu Cầu “Cầu Cầu là con của cô sao?”

“Mẹ, mặt của mẹ làm sao vậy?” Cầu Cầu hoảng sợ khi phát hiện đôi mắt của mẹ hình như không nhìn thấy nó “Mẹ không nhìn thấy Cầu Cầu sao?” Nó quơ quơ bàn tay nhỏ bé.

“Tôi...” Lâm Thi Ngữ không biết nên làm thế nào, cô hỏi Thi An: ” Anh, đứa bé này là con của em sao?”

“Anh cũng không biết nó là ai? Đợi em khôi phục trí nhớ rồi hãy nói! Đứa bé này luôn miệng gọi em là mẹ thì nhất định là có vấn đề sâu xa! Đó rốt cuộc là có chuyện gì thì trong trí nhớ của em còn rõ hơn anh!” Thi An muốn mang Cầu Cầu đi nhưng nó nhất quyết không chịu.

“Mẹ con là Cầu Cầu đây mà, mẹ không cần Cầu Cầu nữa rồi sao?” Cầu Cầu khóc thê thảm, giọng nói đau đớn làm cho người ta không đành lòng nghe.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Đại Nhân Nhỏ Nhỏ

” Có thể mẹ không nhìn thấy Cầu Cầu, nhưng cầu xin mẹ đừng không quan tâm đến Cầu Cầu”

“À?” Lâm Thi Ngữ cũng ứa nước mắt “Không phải là mẹ không quan tâm đến Cầu Cầu mà mấy hôm nay mẹ đang bị ốm”

Lâm Thi Ngữ ngồi xỏm xuống. Nghe được thấy mẹ nói như vậy Cầu Cầu càng khóc to hơn, cánh tay ôm chặt lấy cổ mẹ không chịu thả.

“Ngoan đừng khóc” Lâm Thi Ngữ vuốt sống lưng nó, ôm nó lên.

Thi An nhìn bọn họ lác đác, sau đó bắt đắcdĩ nhận lấy Cầu Cầu.

“Muốn ở bên cạnh mẹ cháu phải ngoan ngoãn không được chạy đi lung tung biết chưa? Nếu bác biết cháu không ngoan bác sẽ đánh đó !” Thi An cố ý

nhấn mạnh. Hai mắt đắm lệ Cầu Cầu gật gật đầu.

Đàn xếp xong chuyện mẹ con Lâm Thi Ngừ, Lâm Thi An lập tức lấy thân phận thiếu chủ Bang Bạch Hồ Thiệu triệu tập hội nghị khẩn cấp. Đề tài thảo luận sẽ là “Các lấy số tài liệu mấu chốt của kế hoạch A”.

“Cái này rất đơn giản! Chúng ta chỉ cần bắt Trác Minh Liệt rồi ép buộc hắn nói ra?” Một người thoải mái mà nói. Lâm Thi An xì mũi coi thường “Người nào dám đi bắt Trác Minh Liệt, hắn là đường đường đại thiếu gia của Đồ Long Bang, làm sao chúng ta có thể dễ dàng bắt được hắn, cho dù là bắt được nếu hắn không chịu nói thì phải làm thế nào?”

Bất chợt mọi người đều không nói gì nữa, ai cũng biết Trác Minh Liệt không phải là loại người muốn bắt thì bắt. . .” Chủ Nhân thật ra vẫn có một phương pháp! Theo tôi biết đại tiểu thư là vợ trước đồng thời cũng là vợ chưa cưới của Trác Minh Liệt nên chúng ta có thể.....!”

“Không được ai lấy Lâm Thi Ngừ làm lá chắn. Lá bài này tôi sẽ không dùng!” Lâm Thi An đứng lên, giọng nói chắc chắn “Tôi không cho phép bất cứ kẻ nào bao gồm cả tôi tổn thương em gái tôi!”

“Được rồi các vị, không nghĩ ra biện pháp gì thì hãy giải tán đi!”

” Chủ Nhân!” Chợt có một người đứng lên “Tôi có biện pháp!”

“Biện pháp gì?”

Nhà trẻ Ngôi sao mới

Gần đây xảy ra rất nhiều việc làm cho cả thể xác và tinh thần của Trác Minh Liệt đều mệt mỏi. Niềm vui duy nhất của anh là có Mộc Mộc ở bên cạnh. Tên tiểu tử này chính là nguồn thuốc giải lao tốt nhất, anh chỉ cần nhìn thấy con là mọi buồn phiền đều tan hết nhưng đó là chỉ trong trường hợp nó không nhớ đến mẹ.

“Ba” Mộc Mộc như con chim nhỏ nhào vào ngực Trác Minh Liệt, mọi việc xảy ra gần đây làm cho anh rất sợ con trai bị nguy hiểm nên anh luôn trực tiếp đi đón con.

“Sao ba lại đến đây, chú trợ lý đâu?”

“Thế nào, không chào đón ba sao?”

“Đương nhiên là có rất vui nhưng gần đây ba rất vất vả, bà nội nói nếu có thể thì không nên để cho ba mệt nhọc thêm nữa”

“Bà nội?” Trác Minh Liệt kinh ngạc, đứa bé này nói chuyện với bà nội khi nào “Con gặp bà khi nào vậy?”

“Không phải, bà nội gọi điện thoại tìm ba nhưng Mộc Mộc nhận! Con nói với bà tình trạng gần đây của ba cho bà!”

“Ha ha, cái tiểu gian điệp này” Trác Minh Liệt ôm con lên đi về phía xe. . . Mộc Mộc nằm trên đầu vai ba khảnh khách cười.

“Ba, có phải mẹ sẽ không trở lại hay không” Mỗi ngày nó đều hỏi mà Trác Minh Liệt cũng sợ nhất lúc nó hỏi vấn đề này.

“Mộc Mộc nghĩ mẹ sẽ trở về sao?”

“Sẽ!” Mộc Mộc khẳng định nói. Tên tiểu tử này vô cùng mâu thuẫn.

“Mộc Mộc đã tin tưởng là có, thì mẹ nhất định sẽ trở lại!” Trác Minh Liệt sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai.

Cha con Trác Minh Liệt vừa đi thì ngay bên cạnh nhà trẻ có ba người đàn ông đi ra. .

“Đứa bé vừa rồi chính là tâm can bảo bối- con trai của Trác Minh Liệt hình như tên là Mộc Mộc. Mỗi ngày Trác Minh Liệt đều tự đón nó tan học” Một người nói.

“Như vậy thì sao chúng ta có thể bắt nó !”

“Chuyện này.... 24h trên ngày không phải lúc nào hắn cũng ở bên cạnh con trai mình được, chúng ta cứ đến nhà trẻ rồi tự bắt nó đi!”

“Sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ?”

“Thử đi rồi biết!”

Lâm Thi An đi khỏi nhà, Cầu Cầu khăn trương chạy vào phòng của Lâm Thi Ngừ.

“Mẹ! Mẹ!”

“Sao thế?” Lâm Thi Ngừ khăn trương hỏi.

“Mẹ ơi, con vừa nghe thấy bác bảo sẽ bắt cóc Mộc Mộc để làm mồi như bắt chú Minh Liệt, mẹ chúng ta phải nhanh chóng nói cho bọn họ biết !” Cầu Cầu kéo cánh tay của Lâm Thi Ngừ .

“Con nói cái gì? Mộc Mộc là ai ? Gần đây có rất nhiều việc mẹ không hề nhớ được, Cầu Cầu có thể nói cho mẹ nghe một chút được không?”

“Vâng, Mộc Mộc là con trai của chú Minh Liệt, cậu ấy vẫn luôn muốn mẹ làm mẹ của cậu ấy. Chú Minh Liệt rất thích mẹ và muốn lấy mẹ làm vợ của chú ấy. Mẹ xem chú ấy đưa cho mẹ cái này này!” Cầu Cầu chỉ về phía chiếc nhẫn trên tay mẹ .

“Mẹ, không phải là mẹ rất thích chú Minh Liệt sao? Hai người còn môi môi” Cầu Cầu dùng ngón tay chỉ vào đôi môi “Chính là như vậy!”

Lâm Thi Ngừ cảm thấy thật là loạn, trí nhớ như từ từ hiện ra.

“Mẹ chúng ta mau đi báo cho Mộc Mộc, để cho cậu ấy chuẩn bị” Cầu Cầu vội vã.

“Nhưng mẹ không nhìn thấy đường” Lâm Thi Ngừ chần chừ.

“Cầu Cầu có thể dẫn đường cho mẹ ” Nói xong Cầu Cầu lập tức dẫn Tiểu Thi đi đến cửa phòng.

“Các người muốn đi đâu?” Lâm Thi An nhìn bọn họ muốn đi đâu vội chặn hỏi ” Thi Ngừ, mắt của em vẫn chưa thể tiếp xúc ánh sáng mạnh, em vẫn lên nghỉ ngơi thật tốt!”

“Anh, em muốn đi ra ngoài tản bộ với lại bây giờ cũng là hoàng hôn rồi.”

“Vậy cũng không được, bây giờ anh tuyệt đối sẽ không cho phép em có chuyện gì nữa!” Nói qua Thi An dẫn bọn họ quay lại trong phòng. Cầu Cầu bắt đầu nhìn mẹ bắt đầu cảm thấy người bác này không phải là người tốt.

“Mẹ, bây giờ chúng ta nên làm thế nào?” Cầu Cầu hỏi.

“Cầu Cầu con nghĩ chúng ta nên làm cái gì?” Đôi mắt Lâm Thi Ngừ vô hồn hỏi ngược lại con trai “Gửi bác và chú Trác Minh Liệt rất mâu thuẫn, rất phiền toái”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lành Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 168: Tâm Sự Của Phùng Thiếu Diễm

” Mẹ không cần lo lắng, đã có Cầu Cầu ở đây. Chú Minh Liệt và chú Triết Vũ đã nói Cầu Cầu là con trai, đã là con trai thì phải bảo vệ mẹ!” Cầu Cầu nắm quả đấm nhỏ.

“Chuyện của Mộc Mộc con đã có cách!” Nó vui sướng nhảy cẫng lên.

“Cầu Cầu mẹ hỏi con một chuyện con cảm thấy chú Minh Liệt là người tốt hay là người xấu?”

“Là người rất tốt ! Mẹ cũng đã từng nói chú Minh Liệt là người rất tốt mà”

Lâm Thi Ngừ cẩn thận suy nghĩ lại, hình như năm năm sau cô có một đoạn tình cảm với Trác Minh Liệt nhưng cô lại không nhớ được đó là gì.

“Mẹ!” Cầu Cầu nhảy lên “Con phải đi báo cho Mộc Mộc”

“Không được!” Lâm Thi Ngừ cự tuyệt “Con sẽ bị lạc đường đấy!”

“Không có việc gì! Con sẽ nhờ cảnh sát để tìm được chú Minh Liệt ” Cầu Cầu giao hoát.

“Vậy cũng không được, nhất định chúng ta có thể nghĩ ra biện pháp khác hay là để mẹ đi nói với bác!” Nói xong Lâm Thi Ngừ lập tức mở cửa phòng ra gọi Lâm Thi An.

Nhưng hình như Lâm Thi An không có ở trong nhà. . .” Thiếu Diễm, chuyện ở Trác thị cậu có mấy phần thắng, hôm nay nếu không phải tôi ngăn cản người của đôi hoa kia thì bây giờ cậu đã bị Trác Minh Liệt hạ rồi !” Sắc trời đã tối, Lâm Thi An và Phùng Thiếu Diễm đang ngồi trong một chiếc xe thể thao, nhỏ giọng trò chuyện với nhau.

“Tôi rất mệt mỏi” Phùng Thiệu Diễm nhỏ giọng nói “Cứ cho là cướp được Trác thị sau đó thì sao nữa?”

“Như vậy mới rửa sạch được nỗi nhục của Lâm thị! Cướp lại cái vốn của chúng ta!” Thi An gầm thét “Tôi không cho phép cậu có suy nghĩ này!”

“Nói thẳng ra anh chỉ là vì chính mình, lấy cái cơ vì Lâm thị làm gì!” Phùng Thiệu Diễm không khách khí nói.

“Tùy cậu muốn nghĩ sao thì nghĩ, chúng ta đã tiến đến chiến thắng rất lớn rồi. Những thứ nhà họ Trác nợ tôi, chúng ta sẽ phải đòi cho đủ!”

“Nhưng nếu như chúng ta thua? Anh không cảm thấy có thêm rất nhiều phiền phức sao? Theo tôi được biết kế hoạch A của Trác thị có liên quan đến quân đội, bây giờ tôi có thể tạm thời khống chế Trác thị nhưng có thể bảo đảm sau này họ không cắn trả sao?”

“Rốt cuộc cậu muốn thế nào?” Lâm Thi An không nhịn được hỏi.

Phùng Thiệu Diễm đẩy cửa xe ra đi ra “Tôi không muốn tiếp tục tranh đấu như vậy nữa!” Hắn nói ra ý nghĩ của mình. . .” Được thôi tùy cậu. ” Lâm Thi An cũng không có phản đối, lái xe rời đi.

Một mình Phùng Thiệu Diễm đi đến sân biện thự của Thẩm thị. Hắn không biết tại sao lại đến nơi này như trong tâm trí hắn tự thôi mien mình đến đây.

Hắn biết cửa sổ sang đèn ở tầng hai kia là phòng của Thẩm Từ Quân, không biết tại sao bây giờ cô còn chưa ngủ, còn có đứa bé trong bụng của cô đó chính là con của họ! Nghĩ đến đây trong lòng Phùng Thiệu Diễm như có hàng vạn côn trùng đang cắn xé làm hắn vô cùng khó chịu.

“Tiểu thư sao cô còn chưa ngủ?” Người giúp việc hỏi.

“Ừ gần đây luôn có cảm giác đau nhức toàn thân, đầu óc cũng luôn mơ hồ” Kể từ sau khi trở về Thẩm Từ Quân đã vui vẻ lên rất nhiều nhưng ác mộng kia vẫn cứ luôn theo đuổi cô không dứt.

“Tiểu thư cô có muốn gặp bác sĩ hay không!”

“Không cần” Giống như có tâm linh cảm ứng Thẩm Từ Quân đi xuống kéo rèm cửa sổ ra. Nghĩ lại những chuyện đã qua của một tuần trước, khi đó, cô cũng ở trước cửa sổ, nhìn ánh trăng ngoài kia cô chỉ ước là mình có thể thoát khỏi Phùng Thiệu Diễm. Nhưng dù có cố gắng đến mấy thì cũng phải đợi đến khi hắn ngủ cho phép thì cô mới có thể thoát ra ngoài? Nói thứ bí mật gần như không phải là bí mật bí cho Lâm Thi Ngữ và Trác Minh Liệt? Liệu có thể cứu vãn nhà họ Thẩm và Nhà họ Trác? Tất cả mọi việc cô đều làm không xong, đối với mọi người sự tồn tại của cô thật là vô nghĩa. Nghĩ đến những chuyện gần đây càng làm cô mệt mỏi hơn, dưới đèn đường nơi xa xa có một bóng người cao lớn, cái bóng đó rất giống của Phùng Thiệu Diễm, nhưng có thể là hắn sao?

” Mẹ Ngô ” Thẩm Từ Quân gọi người làm.

“Tiểu thư!”

“Bà thử xem người ở bên ngoài đó là ai ? Nếu là Phùng Thiệu Diễm thì bà hãy lập tức báo cảnh sát!” Thẩm Từ Quân rất sợ nhìn thấy hắn.

“Vâng thưa tiểu thư!”

Thẩm Từ Quân khẩn trương nhìn chằm chằm bóng người vội vã chạy đi ở dưới tầng.

Phùng Thiệu Diễm không ngờ tới sự xuất hiện của mình sẽ dẫn đến sự chú ý của nhà họ Thẩm vì để tránh phiền phức hắn chỉ có thể trốn đi. Người phụ nữ tên là Từ Quân đó như là một đóa hoa hồng gai, đã đâm sâu vào tim hắn, có lẽ đến mãi đời sau cô và hắn vẫn sẽ vô duyên vô phận, nghĩ đến đây trong lòng người đàn ông lạnh lùng cũng thần thờ.

Tại nhà riêng của Trác Minh Liệt.

” Ba, tối nay trăng sáng thật tròn” Mộc Mộc chỉ vào trăng sáng ngoài cửa sổ “Mẹ cũng đang ngắm trăng sáng sao?”

“Mộc Mộc đi xuống, nơi đó nguy hiểm!” Trác Minh Liệt ra lệnh.

Mộc Mộc nhảy xuống ngoan ngoãn đi đến bên cạnh ba “Ba không vui về sao ? Có phải đang nghĩ đến mẹ?”

“Đúng vậy, ba rất nhớ mẹ” Trác Minh Liệt ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai “Có mệt không ? Có muốn ngủ chung với ba không?!”

“Con còn chưa muốn ngủ. Đã rất lâu rồi, Cầu Cầu cũng chưa đến nhà tẽ con rất nhớ cậu ấy”

“Mộc Mộc không nhớ đến mẹ thì lại nhớ Cầu Cầu, vậy con có nhớ đến ba không?” Trác Minh Liệt cố tỏ ra vẻ nghiêm túc hỏi.

“Ha ha” Mộc Mộc chợt cười lớn, đứng lên “Mộc Mộc chưa bao giờ nhớ đến ba bởi vì ba ở trong lòng Mộc Mộc ”

“Coi như con giỏi” Trác Minh Liệt ôm lấy con trai đi vào phòng ngủ “Con trai nếu như có người lạ tìm con thì con không được nói bất cứ thứ gì với họ?”

“Con hiểu mà! Con sẽ không! Chỉ có Cầu Cầu ngu ngốc mới có thể” Mộc Mộc khanh khách cười.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Cầu Cầu Đi Ra Ngoài

“Mẹ cũng không biết” Lâm Thi Ngữ thờ dài. Sau khi mất đi ánh sáng cô mới hiểu được nhìn thấy thế giới xung quanh tốt đến nhường nào.

“Mẹ mau ngủ đi” Cầu Cầu giúp mẹ kéo chăn lên, “Nếu nửa đêm mẹ muốn đi vệ sinh thì hãy gọi Cầu Cầu dậy” Lâm Thi Ngữ chợt rất cảm động, không ngờ cô có thể có một đứa con trai biết quan tâm như vậy.

“Cầu Cầu, con nói cho mẹ về chuyện trước đây được không?”

Cầu Cầu trầm mặc một lúc rồi mới nói: “Mẹ muốn nghe chuyện lúc ở bên chú Triết Vũ hay là chú Minh Liệt?”

“Chú Triết Vũ?” Đối với cái tên này Lâm Thi Ngữ không hề có ấn tượng.

“Vâng chú Triết Vũ. Khi đó chúng ta ở Canada, chú Triết Vũ thường dẫn chúng ta đi công viên quốc gia còn đi thăm rừng điệp nhưng mà chú ấy không thích mẹ ra ngoài luôn nhốt mẹ ở nhà. Chú ấy cũng không thích con, và thường kể chuyện cho mẹ nghe.” Cầu Cầu cố gắng nhớ lại mọi việc khi ở Canada nhưng bởi vì thời gian đã lâu nên nó cũng không nhớ được nhiều. Sau khi nghe Cầu Cầu nói chuyện xong Lâm Thi Ngữ mới có thêm một chút ấn tượng. Trong trí nhớ xa xăm hình như từng có một người, một nơi như vậy.

“Vậy còn chú Minh Liệt?”

“Mặc dù chú Minh Liệt rất lạnh lùng nhưng con rất thích chú, mẹ cũng rất thích chú ấy!” Chỉ một câu nói ngắn gọn nhưng trong đó như chứa đựng rất nhiều sự vui vẻ, yêu thích của Cầu Cầu. . . “Mẹ và chú ấy đang lẽ là đã kết hôn nhưng không biết vì sao lại thay đổi thành như bây giờ” Cầu Cầu mắt nhắm nói, âm thanh cũng dần dần thấp xuống.

Lâm Thi Ngữ còn muốn hỏi thêm một số chuyện nhưng bên cạnh đã phát ra tiếng ngáy nhẹ nhẹ thì ra cậu bé đã ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau trời vừa mới sáng Cầu Cầu đã bò dậy.

“Mẹ tối hôm qua mẹ có muốn đi vệ sinh hay không?” Cầu Cầu phát hiện mình ngủ quên mất.

“Không con” Lâm Thi Ngữ cười “Mẹ có thể . . .” cô đưa tay ra tìm kiếm Cầu Cầu, Cầu Cầu lập tức đưa tay ra nắm lấy tay cô.

“Mẹ bây giờ con phải đi tìm Mộc Mộc rồi!”

“Đừng!” Lâm Thi Ngữ ngăn cản “Những người bên ngoài mà bắt được họ sẽ đánh con!” Cô gấp gáp nói.

“Thế mẹ định làm như thế nào? Hay mẹ đã không còn thích Mộc Mộc và chú Minh Liệt nữa rồi?” Cầu Cầu hỏi.

“Tóm lại, mẹ sẽ không để cho con mạo hiểm!” Lâm Thi Ngữ kéo tay của nó “Những chuyện này nên để mẹ làm!”

Hai mẹ con đang tranh luận thì Lâm Thi An bỗng nhiên gõ cửa. . . “Thi Ngữ em dạy chưa?”

“A đến đây” Lâm Thi Ngữ kéo Cầu Cầu ra phía sau.

“Anh” Cô mất hồn, không biết nên đi như thế nào “Sớm như vậy có chuyện gì sao?”

“Ăn điểm tâm” Lâm Thi An dặt bàn tay của em gái dẫn cô ra ngoài. Cầu Cầu nhân cơ hội này chạy trốn.

“Cầu Cầu đâu?” Sau khi ngồi xuống Lâm Thi An mới phát hiện không thấy Cầu Cầu đâu.

“Không có ở sau người em sao?” Lâm Thi Ngữ nhìn chằm chằm, ánh mắt trống rỗng kinh ngạc hỏi.

“Không có”

Lâm Thi Ngữ lập tức nhớ đến nó nói nó muốn đi báo cho Mộc Mộc, tiểu tử này nhất định đã nhân lúc mọi người không để ý mà trốn mất. Chuyện này nên làm như thế nào mới tốt đây!

Nói về Cầu Cầu, chính xác là nó đang chạy ra ngoài để cứu Mộc Mộc. Mẹ thích Mộc Mộc và chú Minh Liệt như thế, nhất định sẽ không mong muốn họ gặp nguy hiểm, nên nó mới quyết định mạo hiểm.

Tại nhà riêng của Trác Minh Liệt

Vì công ty đang rất hỗn loạn nên Trác Minh Liệt quyết định là ở nhà làm việc. Như vậy vừa có thể tránh được những tai mắt lại có thể suy nghĩ về nhiều chuyện. Kế hoạch A liên kết với quân đội nên anh cũng không phải lo lắng về việc quay vòng vốn, vấn đề mà anh quan tâm nhất bây giờ chính là Lâm Thi Ngừ và Cầu Cầu và cả 5% cổ phần cuối cùng kia nữa.

“Có phải đã tìm được vị trí của Thi Ngừ ?” Trác Minh Liệt trò chuyện với trợ lý.

“Tổng tài chúng tôi đã khoanh vùng phạm vi, hiện giờ cơ bản là có thể xác định tiểu thư Thi Ngừ đang ở trong tay Bang Bạch Hồ!”

“Người của Bang Bạch Hồ đã tới đây sao?” Trác Minh Liệt trầm giọng hỏi.

“Theo người của chúng ta nói, có một nhóm người của Bang Bạch Hồ đã bí mật đến đây nhưng bọn họ đang ở đâu và định làm gì thì chúng tôi không rõ!”

“Vậy thì hãy đi kiểm tra cho rõ ràng! Ngần vạ lần không được cho bọn hắn thừa cơ lợi dụng!” Trác Minh Liệt nhỏ giọng dặn dò. “Chuyện này đồng sự trưởng có biết không?”

“Đồng sự trưởng đã nghe nói về chuyện của Bang Bạch Hồ, ông ấy rất tức giận!”

Trác Minh Liệt để điện thoại xuống, cả người dựa vào ghế. Từ khi mới bắt đầu anh cũng biết là có người nhằm vào kế hoạch A nhưng vẫn không biết họ là ai nhưng bây giờ nghĩ lại có lẽ người khởi sự chính là Bang Bạch Hồ! Chẳng lẽ Phùng Thiệu Diễm và Thẩm thị đều là người của bang Bạch Hồ sao?

Tại phòng làm việc riêng của Phùng Thiệu Diễm

Phùng Thiệu Diễm đang ngồi một mình ở ban công, đôi mắt lim dim, bên cạnh có một ly ca phê đang bốc khói. Tiếng nhạc êm ái hòa cùng với ánh mặt trời dịu dàng làm cho người ta có cảm giác thật yên bình. Phùng Thiệu Diễm cũng đắm chìm trong không khí tuyệt diệu ấy, từng tế bào trong toàn thân thể cũng như ngưng hoạt động.

“Chủ Nhân” Bỗng nhiên có người phá vỡ không khí yên lặng.

Phùng Thiệu Diễm mở mắt “Chuyện gì?”

“Chúng tôi đã điều tra ra số cổ phần còn lại của Trác thị, 5% cổ phần đó đang ở nước ngoài?” Hắn ngồi dậy “Tại sao có thể có là người nước ngoài ?

“Nhưng tài liệu đã nói rõ như vậy”

“Vậy thì cậu hãy lập tức điều tra xem người đang nắm trong tay số cổ phần đó là ai?” Phùng Thiệu Diễm cau mày, chẳng lẽ Trác thị có người giúp đỡ từ nước ngoài? Hắn biết chuyện của Trác thị không thể kéo dài, càng kéo dài thì càng thêm bất lợi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 170: Gặp Phải Người Xấu

“Đi xinh đẹp” Cầu Cầu đi ra ngoài mê mải nhìn những người đi đường, vì không nhớ đường nên nó phải đi hỏi “Di ơi, di có biết đường đi đến nhà trẻ như thế nào không?” Kéo tay một người phụ nữ, Cầu Cầu cười hỏi.

“Nhà trẻ nào?...Người bạn nhỏ.” Cô ta vốn định quát nó nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt dễ thương của Cầu Cầu lập tức hít hơi.

“Cháu không biết” Cầu Cầu gãi gãi đầu, nó bỗng nhiên không nhớ ra tên nhà trẻ là gì rồi!

“Ha ha không biết là nhà nào thì làm sao tìm được ?” Cô gái cười “Ồ nơi này có nhà trẻ Thiên Sứ, nhà trẻ Chim Bò Cầu Trắng và nhà trẻ Người Bạn Nhỏ cháu muốn tìm nhà nào ?” Cô tiếp tục hỏi.

“Không phải, cháu muốn tìm cái nhà kia cơ” Cầu Cầu thất vọng nói “Dù sao cũng cảm ơn di, di xinh đẹp!” Nó chân thành, cúi khom người chào.

“Trời ạ, đây là con nhà ai, đứa bé thật là đáng yêu!” Cô gái kia gần như muốn hét chói tai “Người bạn nhỏ, ba mẹ cháu đâu?”

“A bọn họ.... bọn họ đang ở nhà trẻ đợi cháu” Cầu Cầu tùy tiện nói .

“Vậy cháu có nhớ số điện thoại của bọn họ không?”

“Không ạ” Cầu Cầu lắc đầu bất đắc dĩ.

“Ai,.. cháu nhỏ, cháu cái gì cũng không biết hay về nhà cùng đi đi!” Nhìn thấy ánh mắt tội nghiệp của đứa bé cô thật lòng muốn dẫn nó về nhà. . .”Cháu còn có việc gấp không thể dừng lại lâu! Cháu phải đến nhà trẻ của Mộc Mộc. Di cũng dừng mất thời gian vì cháu! Cầu Cầu nghiêm trang nói “Có người xấu muốn bắt cậu ấy!”

“A thì ra là như thế !” Cô gái cầm lấy ba lô của Cầu Cầu. “Vậy để đi dẫn cháu đi tìm chú cảnh sát.”

Cầu Cầu lắc đầu một cái, nếu như đi tìm chú cảnh sát thì nhất định nó sẽ bị dẫn về nhà. Cô cảm thấy thật bất đắc dĩ, vì vậy lấy điện thoại di động ra mở hệ thống định giúp nó lần lượt lần lượt tra tìm.

“Có phải nhà trẻ Ngôi Sao Mới hay không?”

“Dạ vâng!” Cầu Cầu vui mừng gật đầu “Chính là nó!”

“Vậy bây giờ cháu muốn đi như thế nào ?” Đối với đứa bé này cô cảm thấy thật tò mò lúc đầu thì nói ba mẹ đang đợi nó ở nhà trẻ lúc sau lại nói ai bị bắt cóc....

“Xe taxi” Cầu Cầu nghiêm túc nói xong, quả nhiên đứng ở ven đường đón xe taxi rồi. Kết quả không có ai nguyện ý chở một đứa bé. Nhìn dáng vẻ đáng thương của Cầu Cầu cô không thể mặc kệ nó vì vậy lại tự mình lái nó đến bên cạnh nhà trẻ. . . Nhưng cô vẫn không yên lòng mãi cho đến khi Cầu Cầu tìm được Mộc Mộc cô mới đành lòng rời đi.

“Cầu Cầu , sao lâu như vậy cậu không đi học?” Mộc Mộc nhìn Cầu Cầu bỗng nhiên cảm thấy có cái gì không đúng hỏi “Mẹ đâu?”

“Mất mẹ không nhìn thấy” Cầu Cầu đau lòng, cúi thấp đầu.

“Mất mẹ không nhìn thấy?” Mộc Mộc còn chưa hiểu rõ đây là ý gì.

“Thì là bị mù đó. Lần này tớ đặc biệt trốn ra ngoài để bảo cho cậu, bác đáng định tìm người để bắt cậu và chú Minh Liệt cho lên cậu phải trốn thật kĩ đừng để họ bắt được!”

“Bác là ai ? Sao lại muốn bắt tớ và ba?” Mộc Mộc không hiểu hỏi.

“Tớ không biết!” Cầu Cầu lắc đầu một cái “Cho nên bây giờ chúng ta phải nhanh chóng về nhà tìm mẹ !”

“Về nhà tìm mẹ?” Mộc Mộc nghe không hiểu ý của Cầu Cầu “Người xấu muốn bắt chúng ta, chúng ta phải trốn, vậy sao đến được chỗ mẹ đây?”

“Ừ” Cầu Cầu gật đầu sau đó bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Đúng lúc này người chịu trách nhiệm bắt cóc Mộc Mộc của Bang Bạch Hồ cũng đến. Bọn họ nâng mắt nhìn chằm chằm cửa ra vào của nhà trẻ tìm kiếm bóng dáng của Mộc Mộc.

“Vật nhỏ kia đâu?” Hai người quan sát nửa ngày cũng không nhìn thấy Mộc Mộc đâu họ không biết rằng Cầu Cầu đã dẫn Mộc Mộc chạy ra ngoài trước đó.

“Cậu nhìn xem, hai người kia chính là người xấu” Cầu Cầu và Mộc Mộc giấu mình ở trong bụi rậm nhìn hai người ở bên ngoài.

“Làm sao cậu biết bọn họ là người xấu?” Mộc Mộc hỏi.

“Bởi vì dáng vẻ của họ thật xấu xí. Cậu xem chú Minh Liệt, chú Triết Vũ, di Từ Quân và cả mẹ nữa họ đều rất xinh đẹp cho nên bọn họ đều là người tốt!” Cầu Cầu dùng Logic của mình mà nói mặc dù cái logic này chẳng có tính đảm bảo. Thế những Mộc Mộc lại thật sự có mấy phần tin phục.

“ Vậy bây giờ chúng ta đi đâu đây?” Mộc Mộc hỏi.

“Tớ dẫn cậu đi tìm mẹ...” Cầu Cầu xung phong nhận nhiệm vụ.

“Nhìn thấy bé gái, cô, đi thì phải nói là cô xinh đẹp hoặc đi xinh đẹp như vậy họ mới thích, phụ nữ họ luôn muốn được khen là xinh đẹp!” Mộc Mộc cướp lời “ Ba đã từng nói như vậy!”

“ Khi nhờ một di đưa đến đây tớ cũng dùng phương pháp này, và thế là di ấy đưa tớ đến tận nơi, rất hiệu quả đấy!” Cầu Cầu tràn đầy tự tin, những chi trong ít giây nụ cười của nó tắt ngấm.

“Sao thế?” Mộc Mộc nhìn thấy Cầu Cầu bỗng nhiên đứng ngẩn người.

“Tớ quên mất chỗ mẹ ở là chỗ nào rồi!”

Hai cậu bạn nhỏ đang hứng phần lập tức ùi xùi như trái bóng xì hon.

“Hay là chúng ta về chỗ ba đi, nhất định là ba sẽ biết mẹ ở nơi nào sau đó chúng ta sẽ đi cứu mẹ!” Mộc Mộc đề nghị.

“Được, vậy cậu hãy dẫn đường!” Cầu Cầu hưng phấn, bước đi.

“Nhưng tớ cũng không nhớ rõ đường về , vì ba đều đến đón tớ bằng ô tô mà” Mộc Mộc cúi đầu nhỏ xuống.

Đang hai cậu bé chần chừ thì bỗng có một người xa lạ đi đến gần “Hai bạn nhỏ có phải hai cháu bị lạc đường hay không ?” Hắn rất thân thiết hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Một Mình Xông Vào Động Hồ

“Vậy nhà các cháu ở đâu ?” Người đàn ông đều giả hỏi.

Hai người bạn nhỏ hai mặt nhìn nhau không ai nói ra được.

“Chú dẫn các cháu về có được không?”

“Được ạ!” Mộc Mộc từ trên khóm hoa nhảy xuống.

“Nhưng chú cũng không biết nhà chúng cháu ở đâu thì sao đưa được chúng cháu về?” Cầu Cầu nhẹ đầu hỏi ngược lại.

“Chú là người lớn nhất định chú sẽ tìm ra” Hắn bé Cầu Cầu lên sau đó nói “ Bây giờ chú sẽ dẫn các cháu đi ăn sau đó sẽ đưa các cháu về nhà!”

“Tổng tài! Không thấy Mộc Mộc đâu!” Trợ lý lo lắng gọi cho Trác Minh Liệt.

Trác Minh Liệt chỉ cảm thấy đại não nổ ãoang một tiếng, trống không trong hai, ba giây . “Xung quanh đã tìm chưa? Ở nhà trẻ có phát hiện kẻ nào khả nghi hay không?”

“ Ở xung quanh nhà trẻ chúng tôi đã tìm rồi, bây giờ đang tìm ở nơi xa hơn. Chúng tôi đã liên lạc với cảnh sát để hỗ trợ tìm kiếm!” Trợ lý tận lực bình tĩnh.

Trác Minh Liệt không nói hai lời, ném điện thoại đi, chạy thẳng tới nhà trẻ. Mộc Mộc là tâm can bảo bối của anh nên anh càng sợ nó gặp chuyện không may vậy mà giờ đây đã thực sự xảy ra chuyện.

“Những người bạn nhỏ khác hình như đã nhìn thấy Cầu Cầu đến đây không biết Mộc Mộc có phải đi cùng nó hay không?” Trợ lý dường như nắm được một cây cây cỏ cứu mạng. . . “Cầu Cầu?” Lòng mày Trác Minh Liệt nhú lại, “Dẫn tất cả các thầy, cô giáo nhà trẻ đến đây”

“Các người đang làm công việc gì vậy, tại sao một đứa bé ngay dưới mí mắt của các người đi đâu mà các người cũng không biết?”

Các thầy cô giáo im lặng không dám nói câu gì, thời gian gần đây vì viện trưởng Thẩm Từ Quân gặp chuyện không may, không đến nhà trẻ nên mọi người đều có chút lười biếng cho nên mới có thể xảy ra chuyện như vậy.

“Nếu như con tôi có mệnh hệ gì thì các người đợi lệnh gọi của tòa đi!” Trác Minh Liệt tức giận đùng đùng, gọi điện cho tư đại hộ pháp của Đồ Long bang, người đứng đầu Thanh Long nhận điện thoại.

“Nghe lệnh, con tôi không tìm thấy đâu, các anh lập tức tổ chức lực lượng giúp đỡ tìm kiếm!”

“Nhưng tổng tài tung tích của tiểu thư Lâm Thi Ngữ còn chưa xác định được.”

“Không cần nhiều lời nhanh chóng tới đây!”

“Dạ!”

Người đàn ông dẫn Cầu Cầu và Mộc Mộc đã từ từ cách xa nội thành.

“Chú, chú định dẫn chúng cháu đi đâu?” Cầu Cầu cẩn thận hỏi.

“Dẫn bọn cháu đi tìm mẹ các cháu!” Hắc vẫn lừa bọn họ.

“Tớ cảm thấy không phải!” Mộc Mộc lạnh lùng phát hiện dung mạo của người đàn ông này rất xấu mà theo cách nói của Cầu Cầu thì ông ta hẳn là người xấu!

Cầu Cầu nhảy mắt nhìn người đàn ông kia giống như đang chờ đợi câu trả lời. . . “Nếu gặp người xấu thì nên làm cái gì bây giờ?”

“Ha ha chú không phải là người xấu, chú chỉ muốn mời cháu đến nhà của chú chơi mấy ngày!” Hắc bị ồ cười “Nhà của chú có rất nhiều các bạn nhỏ giống các cháu. Mọi người ở cùng nhau sẽ rất vui vẻ!”

“Cháu không muốn đi” Mộc Mộc giận dỗi không chịu đi tiếp.

“Không đi?” Hắc ta lập tức lộ bản mặt hung ác ra, hung tợn xách cổ áo Mộc Mộc lên “Có đi hay không?” Mộc Mộc bị dọa sợ hãi, oa oa khóc lớn.

Cầu Cầu cũng khóc lên, bọn nó cuối cùng cũng xác định được bọn nó xong đời rồi.

“Mau thả cậu ấy xuống, ông mau thả xuống!” Cầu Cầu giằng xé quần áo của người xấu, “Ông sẽ giết cậu ấy mất!”

Người đàn ông nghe thế đẩy Mộc xuống đất rồi kéo hai nhóc vào một xe tải ở bên đường rồi lái xe chạy qua địa phận biên giới.

Trác Minh Liệt lái xe xuyên dọc khắp các ngõ lớn ngõ nhỏ nhưng đều không tìm thấy, lòng anh như có lửa đốt, nóng cháy sắp tan hết lục phủ ngũ tạng rồi. Mộc Mộc rốt cuộc con đang ở đâu? Nếu là bất cóc tổng tiền thì phải có người gọi điện thoại ra điều kiện mới đúng nhưng tại sao cho tới bây giờ vẫn không có ai liên lạc? Chẳng lẽ chỉ đơn giản là Mộc Mộc bị mất tích sao?

Biệt thự của Lâm Thi An

“Chủ Nhân! Hôm nay chúng tôi không hề nhìn thấy Mộc Mộc đâu, có lẽ hôm nay nó không đi học!”

“Phé vật!” Lâm Thi An rít qua hàm răng. Hắc mới vừa nói xong thì chợt có người từ bên ngoài chạy vào ghé vào tai hắc nói hai ba câu rồi lại đi ra ngoài. Thi An cười ý vị thâm trường “Các cậu lập tức gọi cho Trác Minh Liệt, nói cho hắc biết con trai đang nằm trong tay tôi. Muốn cứu con trai thì hắc phải một mình đến đây. Nếu dám báo cảnh sát thì báo hắc chờ nhận xác con trai hắc đi!”

“Nhưng đứa bé không ở nơi này?” Bọn thủ hạ thật sự là một lũ lộn không biết suy nghĩ, hắc tức dẫn quát: “Ta tự biết phải làm thế nào, các người chỉ cần làm như lời ta nói là được!”

Ba phút sau điện thoại của Trác Minh Liệt vang lên.

“Trác tiên sinh sao? Lệnh công tử nhà ngài đang ở trong tay chúng tôi. Nếu như ngài muốn thấy nó thì hãy lập tức đến số 19 đường Thanh Phong, ngài nên đi một mình thôi vì nếu chúng tao thấy dù chỉ hơn một người thì hãy chờ mà nhận xác cậu con trai yêu quý của mày đi!”

“Các người là ai?” Trác Minh Liệt vừa nghe vừa nhấn nút ghi âm “Các người muốn thế nào, có chuyện gì thì hãy nhắm vào tôi, đừng thương tổn con tôi!”

“Hãy bớt nói nhảm đi mày chỉ có một giờ đồng hồ!” Đối phương không khách khí cúp điện thoại.

Cái bẫy này rõ ràng như vậy nhưng Trác Minh Liệt vẫn đi vì chuyện này có liên quan đến Mộc Mộc. Xả thân vì con đây là trách nhiệm của người làm cha!

Địa điểm số 19 đường Thanh Phong này nghe thật quen tai, anh cẩn thận suy nghĩ một chút phải chăng là vị trí tổ trạch nhà họ Lâm. Năm đó khi nhà họ Lâm bị phá sản tổ trạch này cũng bị tịch thu trả nợ, sao bây giờ lại trở thành địa điểm bất cóc chẳng lẽ trong đây có gì đó sâu xa? Trác Minh Liệt đi đến trước đại trạch rồi dừng lại. Anh đánh giá xung quanh một chút, xung quanh cỏ dại mọc tum lum không hề giống như được người chăm sóc như vậy thì đâu có giống có người ở.

“Chủ nhân Trác Minh Liệt đã dính bẫy!”

“Rất tốt, dẫn hắc vào đi!”

“Tôi đã đến, các người hãy xuất hiện đi!” Trác Minh Liệt lớn tiếng nói.

Không ai trả lời lời, nhưng lại mơ hồ chuyển đến tiếng khóc của trẻ con từ trong phòng. Trác Minh Liệt vốn là người rất trấn định nhưng lúc này anh thật sự sợ hãi.

“Các người hãy mau giao con trai tôi ra, có chuyện gì cứ nhắm vào tôi đừng lại con trai tôi bị thương!” Trác Minh Liệt nóng nảy rút súng lục bên hông ra.

Trong góc ở tầng hai, Lâm Thi An cũng lấy súng lục ra còn nhắm ngay vào Trác Minh Liệt!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172

“Đoàng” Một tiếng súng vang lên, chỉ cảm thấy một con đau nhói ở chân trái Trác Minh Liệt quỳ một gối xuống, sau đó lấy tốc độ nhanh nhất trốn vào trong góc tường.

Chân trái chảy máu đầm đìa, đau đến tận tim. Nếu như đối phương muốn lấy tính mạng của anh thì phát súng vừa rồi đã có thể đẩy anh vào chỗ chết rồi nhưng có lẽ họ còn chưa muốn anh chết ngay vì vậy anh mạnh dạn hỏi: “Các người có yêu cầu gì thì cứ việc nói không cần lén lút như vậy! Tôi chỉ mong các người có thể thả con trai tôi ra còn mạng của tôi các người có thể tùy tiện mà lấy!” Anh còn chưa dứt lời thì một tiếng súng lại vang lên.

“Trác Minh Liệt quả nhiên là người gan dạ!” Một tay cầm súng Lâm Thi An từ từ đi xuống “Dám một mình tới đây!”

“Là anh?” Trác Minh Liệt đứng lên như vết thương ở chân không đau chút nào. Anh bèn nhón nhìn Lâm Thi An, cố gắng nhớ xem người này là ai, trong đầu Trác Minh Liệt vẽ lên một khuôn mặt duyên phận.

“Lâm Thi An?” Trác Minh Liệt hỏi.

“Không sai là tao!” Lâm Thi An cười lạnh, khuôn mặt tuấn tú vạm vỡ “Năm năm, cuối cùng chúng ta đã gặp mặt! Trác Minh Liệt là đã lâu không gặp !”

“Rốt cuộc anh muốn cái gì? Tại sao lại bắt con tôi?” Trác Minh Liệt giận dữ hỏi.

“Gậy ông đập lưng ông! Lúc đầu, để đối phó với nhà họ Lâm ba mày và mày không phải cũng dùng hạ sách này sao?” Lâm Thi An cúi đầu không thấy rõ thái độ của hắn. . . Trác Minh Liệt cau mày anh thật sự không biết nên giải thích làm sao về vụ việc năm năm trước. Bởi vì anh cũng chỉ là một con cò tất cả mọi việc đều một tay ba đạo diễn.

“Ân oán giữa nhà họ Trác và nhà họ Lâm anh cứ nhắm vào tôi, đưa bé vô tội!” Trác Minh Liệt bình tĩnh nói.

“Chỉ cần họ Trác hợp thành một!”(Minh cũng ko hiểu lắm TT^TT)

“Nó không chỉ mang họ Trác nó còn là con trai của Lâm Thi Ngữ! Cháu ngoại của anh!” Trác Minh Liệt lớn tiếng nói.

Nét mặt của Lâm Thi An khẽ biến đổi nhưng chỉ là thoáng qua.

“Mày không phải xứng nói đến Lâm Thi Ngữ! Em gái tao làm sao có thể có con với mày!” Lâm Thi An rống giận “Trác Minh Liệt, năm năm trước là mày lừa tao nên tao mới thua! Hôm nay tao muốn đánh cuộc với mày một lần nữa!”

“Được thôi, nhưng đánh cuộc gì?”

“Đánh cuộc giữa mạng của con trai mày và phần quan trọng của kế hoạch A!” Lâm Thi An cắn răng, vẻ mặt tàn khốc mà dữ tợn.

“Được, nhưng tôi phải thấy con trai tôi trước!” Trác Minh Liệt bình tĩnh nói.

“Không thể thể! Muốn cá thì phải cá, nếu không cá, về sau mày cũng đừng mong được nhìn thấy con trai mày!”

Trác Minh Liệt tkhê cau mày nhưng vẫn gật đầu “Vậy bắt đầu đi!”

Một vai người lập tức chuẩn bị một chiếc bàn tròn, Lâm Thi An ngồi vào ghế tiện tay đẩy Trác Minh Liệt xuống luôn. Ván cá cược bắt đầu.

“Thêm bài!” Trác Minh Liệt trầm giọng nói “Nếu như tôi thắng anh phải thả con trai tôi! Còn phải nói cho tôi biết Tổng Đường Chủ Bang Bạch Hồ ở đâu!”

Thi An lạnh lùng cười “Trác Minh Liệt, mày luôn rất tự tin nhưng mày cho rằng lần này mày có thể thắng sao?”

Trộn bả lần nữa, Lâm Thi An nhìn Trác Minh Liệt lãnh khốc nói câu thêm bài “Lần này, ngay cả mạng của mày tao cũng muốn!”

Không ngừng trộn bài không ngừng chia, hai người vẫn luôn yên lặng quan sát đối phương, liệu ai sẽ thắng?

Ván bài đã đến lúc lật bài. Mặc dù chân vẫn đang chảy máu nhưng Trác Minh Liệt vẫn có thể đắc thắng mỉm cười. Anh chậm rãi lật ra quân đầu tiên là 1

quân K bích.

“Mời anh đi!” Trác Minh Liệt làm tư thế mời.

Lâm Thi An cúi đầu mỉm cười lật bài của mình là một quân A bích.

“Trác Minh Liệt mày thua!” Hấn lập tức đứng lên, trong nháy mắt ba bốn chìa súng chìa thẳng đầu Trác Minh Liệt.

“Lâm Thi An anh giờ trò!” Trác Minh Liệt cắn răng nghiêng lợi nói “Lá bài này không thể nào có thể xuất hiện!”

“Cái này gọi là gậy ông đập lưng ông thôi! Tao học của bọn mày mà!”

“Ha ha tốt. Như thế tôi cũng sẽ không giao đồ cho anh! Ngoại trừ mạng của tôi, bất kể cái gì anh cũng đừng hòng lấy được!” Trác Minh Liệt cười lạnh.

“Con trai của mày thì sao?” Thi An thông thả bước đến trước mặt Trác Minh Liệt nâng cằm của anh lên.

“Lấy bàn tay bẩn thỉu của mày ra!” Trác Minh Liệt rống giận “Tao đã nói Mộc Mộc cũng là con trai của Lâm Thi Ngữ, nếu như ngay cả cháu ruột của mình anh cũng nhẫn tâm xuống tay thì mời!”

“Được thôi” Lâm Thi An kéo dài âm lượng “Đã ở trong tay tao thì dù muốn hay không mày cũng phải nói!” Hấn phát phát tay Trác Minh Liệt bị mang đi. Lâm Thi Ngữ nghe thấy tiếng động ở bên ngoài định ra hỏi một chút nhưng cửa lại bị khóa chặt. Anh trai đã thay đổi, lúc trước anh trai luôn coi cô là bảo bối luôn đứng vị trí đầu tiên nhưng giờ đây trong lòng anh chỉ có mỗi một ý nghĩ đó là báo thù!

“Mau thả tôi ra ngoài! Anh!” Lâm Thi Ngữ đập vào cửa, Lâm Thi An nghe thấy rất rõ ràng lại giả vờ như không nghe thấy.

“Các cậu hãy trông chừng tiểu thư đừng để em ấy chạy loạn!”

“Anh là...” Ở nơi bị giam, khi nhìn thấy Trác Minh Liệt Tuấn Huyền không khỏi giật mình đứng lên “Trác tổng tài sao anh cũng ở đây?”

“Con trai của Lão Trương?” Trác Minh Liệt hỏi.

“Đúng vậy, đúng rồi chị Tiểu Thi cũng ở đây, anh chưa nhìn thấy cô ấy sao?” Tuấn Huyền tiện mồm nói nếu bị thuộc hạ của Lâm Thi An bắt được có lẽ sẽ bị đánh đau.

“Lâm Thi Ngữ ở đây?” Vừa nghe thấy tên Lâm Thi Ngữ, Trác Minh Liệt nhú mày, cô ấy nhất định là đã nhớ lại hết tất cả mọi chuyện trước kia, có lẽ cô ấy sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho mình vì vậy mà hôm nay dù chỉ một lần cô ấy cũng không hề xuất hiện. Nghĩ đến đây Trác Minh Liệt có chút nản chí.

“Trác Minh Liệt!” Lâm Thi An mở cửa đi vào “Bây giờ mày vật có quyền lựa chọn. Thật ra thì tao cũng không đành lòng nhìn thấy tổng tài của Trác thị bị đòn roi!”

“Nực cười. Lâm Thi An mày quá coi thường tao rồi! Mày cho rằng những thủ đoạn hạ lưu này có thể dọa được tao? Nếu quả thật có bản lĩnh thì hãy tự mình lấy được tất cả tư liệu của kế hoạch A đi!”

“Trác Minh Liệt mày đừng nghĩ mày thắng được cả thiên hạ, cuộc thi về máy tính năm năm trước mày nghĩ xem người thực sự thua là ai?” Lâm Thi An cười hỏi “Nói về thiên tư tao tuyệt đối không thua gì mày chỉ vì tao không được họ yêu thích thôi! Nếu như tao còn đủ thời gian nhất định tao sẽ tự tay mình chiếm hết phần tư liệu kia nhưng tiếc thay bây giờ tao không muốn lãng phí thời gian!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 173: Trác Minh Liệt Bị Tra Tấn

“Đây là chút tâm ý tao đem đến từ Mỹ để dành cho mày, có muốn thử một chút không?!” Lâm Thi An đẩy một cỗ máy không lồ đến bên cạnh Trác Minh Liệt, sau đó đội lên đầu anh một chiếc mũ được gắn đầy dây điện.

“Chỉ cần tao nhấn xuống, nguồn điện sẽ lập tức truyền làm cho mày sống không bằng chết!” Lâm Thi An cười gằn.

“Cứ nhấn đi! Lâm Thi An nếu như anh cảm thấy làm như vậy có thể ép tôi mở miệng!”

Lâm Thi An lãnh khốc nhấn chốt mở nguồn điện, trong nháy mắt cả đất trời đều chỉ còn một màu đen, dòng điện xông vào ăn mòn khắp tế bào trong cơ thể Trác Minh Liệt làm tứ chi của anh đều rã rời, miệng, tại mũi đều tỏa khói.

“Này, anh muốn giết người sao? Anh điên rồi!” Tuấn Huyền bị dọa sợ đến mức trắng bệch cả mặt cậu dùng lý trí lớn nhất để lớn tiếng kêu “Chị Tiểu Thi có người giết bạn trai chị!”

Nhưng không ai quan tâm đến cậu, Lâm Thi An hài lòng nhìn phản ứng của Trác Minh Liệt, sau khoảng một phút sau hắn ngừng lại.

Trác Minh Liệt chỉ cảm thấy tam hồn lục phách đã bay mất hơn nửa.

“Trác tổng tài cảm giác như thế nào?”

Trác Minh Liệt hít sâu một hơi “Không tệ!” Anh bình tĩnh tự nhiên.

“Nhà họ Trác các người của quả nhiên đều là tảng đá ngầm trướng vừa thối vừa cứng!” Lâm Thi An vút vật trong tay đi “Tao cũng không muốn ép buộc mày ngay bây giờ, cho mày một khoảng thời gian để nghĩ, nghĩ kĩ thì hay đến gặp tao!”

Lâm Thi An nhàn nhai đi ra ngoài, những năm sống ở trong thế giới bóng tối đã làm phai mờ thiện lương của hắn, hắn càng ngày càng trở nên tàn nhẫn vô tình. Sau 5 phút chịu tra tấn Trác Minh Liệt mới bắt đầu bị xuất hiện các ảo giác, tai cũng ù đi, thì ra đây mới là tác hại thật sự của máy kia, nó làm đầu óc người ta trở nên quay cuồng, mơ hồ.

Tiếng Violin du dương vang vọng khắp cả hội trường lớn.

Anh đang buồn ngủ thì chợt nghe thấy người dẫn chương trình nói: “Xin mời học sinh ưu tú của học viện âm nhạc Lâm Thi Ngữ lên trình bày bản nhạc Yêu cuối mùa thu!”

Vì nghe thấy cái tên Lâm Thi Ngữ này mà anh mới miễn cưỡng ngẩng đầu lên, nghe nói cô gái Lâm Thi Ngữ này chính là đại tiểu thư Nhà họ Lâm. Ở giữa sân khấu, dưới ánh nắng ban mai, cô gái nhỏ mang mắt kính đen bình tĩnh ôm cây đàn violin tự tin kéo, cả hội trường như hòa cùng với tiếng nhạc du dương!

”Thi Ngữ!” Hiện thực và cảnh trong mơ dung hợp lại với nhau, tất cả đều biến mất trong nháy mắt khi anh bật dậy.

“Trác tiên sinh! Ngài khỏe chứ!” Tuấn Huyền nhỏ giọng gọi. . . Thì ra vừa rồi là anh nằm mơ. Nhưng giấc mơ ngắn ngủi đó đã làm cho anh nhớ lại một kỉ ức đã từng bị lãng quên thì ra trước lúc cưới anh đã từng gặp Thi Ngữ!

“Tôi không sao” Cả người Trác Minh Liệt như bị hàng ngàn cây kim châm vào. Khung cảnh trước mắt từ mơ hồ trở nên rõ ràng hơn, Mộc Mộc đang với tay ra cứu anh, nó bị chạy rất nhiều máu.” Ba, ba mẹ đến cứu con! Con đau quá! Mộc Mộc đau quá!”

“Mộc Mộc! Chờ ba, ba lập tức tới ngay!” Vừa tỉnh lại, Trác Minh Liệt lập tức bị chìm sâu trong ảo giác.

Cũng may Tuấn Huyền luôn ở bên cạnh gọi anh dậy.

“Trác Minh Liệt!” Lần này Lâm Thi Ngữ xuất hiện “Anh làm sao vậy?” Cô dịu dàng vuốt khuôn mặt của anh.

“Anh,... Thi Ngữ anh rất đau!” Đối mặt với Thi Ngữ anh không cần ngại ngùng nữa, có thể nói ra cảm nhận chân thật nhất từ đáy lòng.

“Vậy thì hãy nói cho bọn họ biết tất cả, rồi sau đó chúng ta sẽ cao chạy xa bay không quan tâm đến chuyện gì nữa!” Cô dịu dàng tựa sát vào người anh, tất cả tự nhiên chân thật. Anh buồn ngủ thì thảo nói: ”Được”

“Là ảo ảnh! Trác tiên sinh!” Tuấn Huyền không để ý đến người xung quanh lớn tiếng gọi, Trác Minh Liệt chợt thức tỉnh thì thấy Lâm Thi An đã chuẩn bị giấy bút từ bao giờ.

“Ha ha Trác tiên sinh không ngờ mày lại có thể là loại người đa tình!” Lâm Thi An cười nhạo anh “Nếu biết có hôm nay sao lúc trước còn như thế! Bây giờ hối hận cũng đã muộn! Thi Ngữ đã không còn khả năng hạnh phúc sống cùng mày!”

Trác Minh Liệt tái nhợt, vô lực cười cười giữ yên lặng.

Thi An cầm lại giấy trắng “Tốt tôi xem anh có thể chống bao lâu cái tôi có chính là thời gian có thể đợi!” Lần này hắn đem Tuấn Huyền cũng mang đi cả căn phòng chỉ còn sót Trác Minh Liệt một người.

Viết đạn trên đùi bắn xuyên cả vào xương vẫn đang chảy máu, nếu không chữa trị sau này nhất định sẽ để lại dị chứng. Nhưng bây giờ anh đâu có quan tâm đến nhiều như vậy!

Bất tri bất giác trời đã tối đen không tí được Mộc Mộc cũng không biết tổng tài đã đi đây trợ lý vô cùng hoảng sợ anh ta chỉ có thể gọi điện thoại thông báo cho đồng sự trường.

“Đồng sự trường không tìm thấy tổng tài đâu!”

“Một người lớn như vậy làm sao có thể mất tích, hay là do công việc bận rộn có lẽ nó đã đến công ty rồi!” Ông Trác xem thường.

“Không phải vậy đồng sự trưởng!” Trợ lý lấp ba lấp bắp nói: ” Hôm nay Mộc Mộc bị mất tích tổng tài ra ngoài tìm cậu ấy! Nhưng đến tận bây giờ không chỉ không thấy Mộc Mộc mà ngay cả tin tức của tổng tài cũng không thấy đâu !”

“Cái gì, đứa bé kia!” Ông Trác tức giận ” Nếu gặp chuyện không may cũng là do nó tự tìm!”

Nói như vậy nhưng sau khi cúp điện thoại Ông Trác vẫn lệnh cho thủ hạ đi khắp nơi để tìm Trác Minh Liệt.

Lâm Thi Ngữ vẫn đứng ở cửa phòng của mình, sau khi gọi khan cả giọng mà không ai đến mở cửa cho cô, một ngày không ăn không uống cô cảm thấy mình như đang ngồi tù, ký ức không trọn vẹn cũng từ từ khô phụ, Trác Minh Liệt, hình bóng này ngày càng rõ ràng thù hận và tình yêu đan xen, cô nhớ anh vô cùng nhưng lại không hề biết anh đang ở ngay bên cạnh mình.

“Anh, em muốn đi vệ sinh!” Lâm Thi Ngữ vô lực gõ cửa.

Trong tuyệt vọng , tiếng gọi lần cuối cùng này nhưng lại có người đến mở cửa cho cô “Đại tiểu thư!” Âm thanh này cô không thể quen thuộc hơn đó chính là người giúp việc của nhà họ Lâm chị Cúc.

“Chị Cúc trong nhà đã xảy ra chuyện gì, anh tôi đâu?” Lâm Thi Ngữ nắm chặt vai chị Cúc khẩn trương hỏi.

“Đại tiểu thư, Đại Thiếu Gia vừa mới đi ra ngoài! Hôm nay bọn họ bắt được một người đàn ông! Hình như là cái gì tổng tài tôi cũng không biết nhưng anh ta bị đánh rất thảm!” Chị Cúc nói tất cả những gì mình biết cho Lâm Thi Ngữ “Cho nên một ngày này đại thiếu gia không cho cô ra ngoài cũng là vì vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 174: Hoạn Nạn Gặp Nhau

” Anh ta trông ra sao?” Lâm Thi Ngữ gấp gấp.

“Thân cao cao, mặt trắng trắng, rất đẹp mắt” Chị Cúc cố gắng nhớ lại.(nhận xét hay J))

“Trác... Trác Minh Liệt?” Lâm Thi Ngữ kinh hô.

“Trác... hình như là cái tên này! Tiểu thư biết anh ta sao?”

“Anh ấy bị giam ở đâu? Mau dẫn em đi!” Cả người Lâm Thi Ngữ phát run.

Chị Cúc chần chờ “Thiếu gia nói ai cũng không được đến gần nơi đó!”

“Chị Cúc chị là người hiểu em rõ nhất! Trác Minh Liệt là người vô cùng quan trọng đối với em, cầu xin chị hãy dẫn em đi tìm anh ấy!” Lâm Thi Ngữ khóc.

Thật ra thì chị Cúc rất sợ cô không hề muốn trái lệnh thiếu gia vì trai lênh anh ta đồng nghĩa với việc chết nhưng dưới thỉnh cầu của tiểu thi cô lại không nhẫn tâm.

“Tiểu thư tôi sẽ dẫn cô đi nhưng cô ngàn vạn lần không thể nói cho thiếu gia !” Chị Cúc nom nớp lo sợ nói.

“Chị yên tâm em tuyệt đối sẽ không nói!”

Vì vậy chị Cúc dẫn Lâm Thi Ngữ đến nơi giam giữ Trác Minh Liệt nhưng cửa giam lại bị khóa.

.” Trác Minh Liệt! Minh Liệt!” Lâm Thi Ngữ lớn tiếng gọi, Trác Minh Liệt đang hôn mê nhưng nghe thấy tiếng của cô thì từ từ thức dậy. Anh dùng hết sức đáp lại với cô một tiếng: ” Thi Ngữ sao lại là em, em có khỏe không?”

Bao nhiêu cảm xúc phức tạp xen lẫn vào nhau như một luồng nhiệt lưu xông thẳng vào hốc mắt, Lâm Thi Ngữ òa khóc.

“Anh chờ em, em tìm cái chìa khóa!”

“Không, đừng, Lâm Thi An sẽ không bỏ qua cho em!” Trác Minh Liệt đứt quãng nói nhưng Lâm Thi Ngữ đã chạy đi tìm kiếm. Cô hiểu anh trai mình rất rõ, hai mươi mấy năm qua tất cả mọi thứ anh ấy muốn giấu thì đều giấu ở căn phòng trên ban công. Khi còn bé anh giấu cô đồ chơi, kẹo thậm chí là thư tình người khác đưa cho cô. Lâm Thi An, anh của cô đã từng muốn được như là ánh sang mặt trời, trong suốt, rực rỡ cho nên anh mới thích ban công

nhất.

Lâm Thi Ngừ ôm một tia hi vọng mở cửa phòng của anh trai ra tìm kiếm ở sau rèm cửa nhưng nơi đó lại rỗng tuếch. Thì ra anh trai thật sự đã thay đổi anh trở nên không tin tưởng bất kể ai, bất cứ chuyện gì.

Nhưng đúng vào lúc cô tuyệt vọng nhất thì lại bất chợt nghe thấy một âm thanh thanh thúy, một chiếc chìa khóa bị rơi xuống đất có lẽ là do bị gió thổi rơi, Lâm Thi Ngừ cực vui mà bật khóc không chỉ bởi vì cô có thể lấy được chìa khóa cứu Trác Minh Liệt mà còn bởi vì cô phát hiện có lẽ bản chất của anh trai không hề thay đổi. . . Nơi này là nhà cũ của cô cho nên dù không thể nhìn thấy nhưng cô vẫn có thể thuận lợi đi đến những nơi quen thuộc.

Run rẩy đẩy cánh cửa, một cảm giác khác thường lập tức ập đến làm cho cổ họng căng lên cô biết Trác Minh Liệt đang ở một nơi nào đó không xa nhưng cô lại không nhìn thấy anh lại càng không biết anh bị thương ở đâu.

” Minh Liệt!” Cô lo lắng gọi “Anh đang ở đâu?”

“Lâm Thi Ngừ anh ở đây, mắt của em sao rồi?” Mặc dù Tuấn Huyền đã nói cho anh biết trước nhưng khi tận mắt nhìn thấy dáng vẻ mù lòa của Lâm Thi Ngừ làm anh đau lòng không thôi.

“Em không nhìn thấy” Giọng nói của cô thấp xuống “Anh nói cho em biết anh đang ở đâu?” Gần trong gang tấc nhưng mà lại như xa tận chân trời, bóng tối vô biên giống như màn ngăn tất cả.

“Ở ngay trước mặt em, đi sang phía bên trái năm bước nữa! Em từ từ tới đây!”

Lâm Thi Ngừ sờ sờ xung quanh nhìn dáng vẻ bất lực của cô, Trác Minh Liệt khổ sở nhắm hai mắt lại. Tại sao ông trời lại không công bằng như thế. Cô chột trật chân ngã xuống nhưng lại đứng nằm ở dưới chân anh.

Cô nắm được chân của anh mà giống như là phát hiện được vùng đất mới ” Minh Liệt em tìm được anh rồi ! Nhanh lên một chút có phải anh bị trời hay không em giúp anh gỡ ra rồi sau đó chúng ta lập tức rời đi!” Cô quỳ xuống dưới chân anh cô mò tới mặt của anh lại bỗng cảm nhận được những giọt nước mắt nóng hổi!

” Minh Liệt!” Như chạm phải điện cô lập tức rút tay về ” Minh Liệt em. . .” Theo bản năng nắm lấy chân của anh lại phát hiện ra vết thương của anh.

“Anh bị thương! !” Lâm Thi Ngừ kinh hô “Là do anh trai của em!”

” Minh Liệt anh mau nói cho em biết, em phải làm như thế nào mới có thể thả anh ra!” Lâm Thi Ngừ không có mạch lạc nói.

“Vô dụng thôi Thi Ngừ, trên người anh, anh trai em đã bố trí hết rồi. Anh trốn không thoát đâu!”

“Có phải có mật mã hay không? Em sẽ giải mật mã! Anh mau nói cho em biết chốt mở ở nơi nào?” Lâm Thi Ngừ trấn định nói.

Trác Minh Liệt nhìn về mặt trấn định của Lâm Thi Ngừ giao chốt mở cho cô. Đôi bàn tay ấm áp kia bây giờ đã trở nên lạnh lẽo.

” Minh Liệt anh hãy kiên nhẫn một chút!” Lâm Thi Ngừ nắm lấy chốt mở dùng trí nhớ của mình để cố phá mã, cuối cùng sau một giờ khóa cũng được phá ra, tất cả xích, gông trên người Trác Minh Liệt đều rơi xuống.

Bây giờ đã là đêm khuya. Một người mù, một người bị thương làm cho việc đi lại khó khăn hơn, khi đến sân của bệnh thự Lâm Thi Ngừ bảo Trác Minh Liệt đi về một mình.

” Thi Ngừ hãy đi cùng anh! Anh nhất định sẽ tìm cách chữa khỏi mắt cho em!” Trác Minh Liệt nắm lấy tay của Lâm Thi Ngừ. Nhưng cô lại rút đi về “Nơi này còn có anh của em, em muốn. . .” lời còn chưa dứt Lâm Thi An đột nhiên trở lại.

“Các người muối đi đâu vậy, đã khuya lắm rồi đó!”

“Anh!” Lâm Thi Ngừ khẩn trương đứng lên phía trước Trác Minh Liệt “Anh đừng làm tổn thương anh ấy!”

“Lâm Thi Ngừ em không được quên họ của em là Lâm!” Lâm Thi An tức giận em gái kéo ra muối muối “Trác Minh Liệt có phải mày đã nghĩ thông suốt, muốn giao bản kế hoạch A ?” Hân soi chiếc đèn màu xanh vào trong chiếc Lamborghini, bên trong có một cậu bé bị trời nhìn qua rất giống Mộc Mộc.

“Bây giờ đã tin chưa? Con trai của mày đang ở trong tay tao!”

Trác Minh Liệt khinh thường cười cười “Tôi muốn nói tất cả nhưng ngay cả em gái mình anh cũng nhẫn tâm muốn tôn thương vậy tôi không có lời nào để nói!”

“Các anh đang nói cái gì?” Lâm Thi Ngừ nhảy cảm hỏi, đúng lúc này trong xe chợt truyền đến tiếng gọi mẹ, giọng nói này cực kỳ giống với Mộc Mộc. Nhưng cô không hề biết trên đời này tất cả trẻ em đều gọi mẹ với một giọng như vậy, Lâm Thi Ngừ sốt ruột nên không phân biệt được. Cô thoát khỏi kiềm chế của anh trai lập tức xông đến phía xe ô tô.

Chương 175: Tai Họa Ngoài Ý Muốn

Nhà cũ của Lâm Thi Ngữ nằm ngay bên cạnh ven biển mà bọn họ đang ở phía sân sau ngay vách biển rộng.

“Trác Minh Liệt trong xe tao đã cài bom hẹn giờ, trong vòng 3 phút nếu mày không nói tao sẽ chiếc xe này nổ tung!” Lâm Thi An khoát khoát hộp điều khiển từ xa trong tay.

“Lâm Thi An sao anh có thể tàn nhẫn như vậy!” Trác Minh Liệt nhìn thấy Lâm Thi Ngữ đã chạy đến gần, lập tức hô to “Lâm Thi Ngữ đừng đến đó! Bên trong không phải là Mộc Mộc!”

Vừa nghe thấy Trác Minh Liệt nói vậy Lâm Thi An kinh ngạc.

”Bây giờ còn chơi trò chơi chiến thuật tâm lý với tôi sao?”

“Mẹ cứu, cứu con” Đứa bé tê tâm liệt phề kêu làm cho Lâm Thi Ngữ hoàn toàn mất đi lý trí, cô không để ý lời cảnh cáo của Trác Minh Liệt từng bước một đến gần xe “Anh, anh mau thả đứa bé ra ! Mộc Mộc là sinh mạng của em, anh giết con em rồi làm sao em có thể sống tiếp được!” Lâm Thi Ngữ điên cuồng.

Thật ra đây chẳng qua là một quỷ kế của Lâm Thi An, hắn vốn không hề bắt được Mộc Mộc đứa bé trong xe chỉ là một đứa bé mà hắn bắt để thế chỗ nhưng không ngờ không thể lừa được Trác Minh Liệt ngược lại lại lừa Lâm Thi Ngữ.

”Thi Ngữ, quay lại!” Lâm Thi An khẩn trương hô to.

“Từ khi anh đồng ý thả đứa bé!”

“Được em mau trở lại” Lâm Thi An chắc lịch nói.

Trác Minh Liệt thừa dịp hắn không chú ý đã văng hộp điều khiển trên tay hắn đi, Lâm Thi An cũng không chịu yếu thế lập tức phản công, hai người bắt đầu tranh giành hộp điều khiển, chiếc xe kia từng chút chút di chuyển về phía sau. . . Chợt không biết là do đứa bé bên trong đụng phải cái gì hay là do bọn họ bắn phải nút bắn của điều khiển mà chiếc xe nổ tung, Lâm Thi Ngữ hét thảm chạy theo chiếc xe rồi cùng rơi xuống nước với nó, Trác Minh Liệt cố hết sức bỏ qua con đầu đưa tay ra định bắt lấy tay cô nhưng vết thương trên chân chợt đau nhói làm anh bất huyệt cũng rơi xuống theo. Gần như chỉ trong nháy mắt hình ảnh của chiếc xe đang bốc cháy và hai người đều biến mất.

Lâm Thi An bị tai nạn bất ngờ này dọa sợ ngây người, bất động sau năm giây hắn mới tê tâm liệt phề kêu: ”Lâm Thi Ngữ! !” Nhưng trả lời hắn chỉ có tiếng sóng vỗ bờ.

Trong tầng hầm rách nát Cầu Cầu, Mộc Mộc và rất nhiều cậu bé cô bé đang ngồi chúm chụm vào một góc, hai ngày đã qua nhưng vẫn không ai tìm bọn họ. Mộc Mộc đáng thương đã mất bình tĩnh chỉ còn Cầu Cầu là vẫn miễn cưỡng kiên trì.

“Mày, mày hôm nay đến bên xe xin tiền! Cầm chạy trốn, cầm báo cho người khác nếu không đừng trách tôi nay. . . !” Mộc Mộc và Cầu Cầu bị lời ra ngoài, ngày hôm qua vì phản kháng Mộc Mộc đáng thương đã bị đánh thật đau, trên khuôn mặt bần dập nhiều vết thương lớn nhỏ.

Hai ngày nay không được cho ăn, nên hai bé cũng chẳng có sức, cầm một cái túi rách vừa đi vừa nghỉ. Mộc Mộc khóc.

“Mộc Mộc đừng khóc, cậu mà khóc tớ cũng muốn khóc theo” Cầu Cầu thở dài một cái “Thật đáng buồn!”

“Đều tại cậu mà chúng ta mới bị lão Quách bắt tới đây làm ăn xin” Mộc Mộc lau nước mắt “Đời này không biết còn có thể nhìn thấy ba hay không!” Chỉ mới nghĩ một chút thôi cũng đã cảm thấy đau lòng!

“Nhưng, nhưng. . .” Cầu Cầu định nói mấy câu nhưng chuyện này thật sự là do nó, là nó không tốt !

“Chị gái xinh đẹp làm ơn hãy cho bọn em chút gì ăn ! Cầu Cầu và Mộc Mộc thật đói” Cầu Cầu cẩn thận kéo một cô gái đáng thương nói. . . Cô gái chán ghét đẩy nó ra trực tiếp đi ra ngoài.

“Ai, . . như bây giờ cũng không được rồi !” Cầu Cầu ủ rũ cúi đầu nói “Bây giờ chúng ta thật bần thiêu không ai yêu thích chúng ta nữa rồi !” Nó thật muốn khóc. Mẹ không thích nhất là đứa bé bần thiêu nếu như cái bộ dáng này của nó bị mẹ nhìn thấy nhất định mẹ sẽ tức giận. Nghĩ đi nghĩ lại Cầu Cầu cũng khóc.

“Cầu Cầu cậu không phải khóc! Bên kia có suối phun chúng ta đi rửa mặt” Mộc Mộc kéo Cầu Cầu chạy đến suối phun, dùng tay nhỏ bé múc nước lên cẩn thận rửa sạch khuôn mặt nhọ nhem của Cầu Cầu.

“Chúng ta có thể biểu diễn như các cô chú xin tiền như trên ti vi, được nhiều người biết đến. Có lẽ ba sẽ tìm được chúng ta!” Mộc Mộc đề nghị.

“Nhưng chúng ta biểu diễn cái gì chứ ?” Cầu Cầu hỏi.

Mộc Mộc mở túi sách nhỏ ra, Cầu Cầu nhìn thấy một chiếc kèn ác-mô-ni-ca dành cho thiếu nhi.” Cậu thổi được nó chứ?”

“Biết một chút trước kia mẹ đã dạy tớ!”

“Vậy cậu hãy thổi kèn ác-mô-ni-ca, còn tớ sẽ khiêu vũ! Tớ sẽ nhảy điệu nhảy clacket! Tớ đã học nó ở nhà trẻ!” Mộc Mộc vỗ trán đầy tự tin.

Có câu nói hô phụ sinh hô tử , mẹ giỏi con cũng không thể dốt, nếu nói Cầu Cầu chỉ biết một chút thì thật sai lầm, cậu bé có thể thổi cả những bài của danh ca trong giới như : Mộng Ban Ngày, Roi Vào Bể Tỉnh, Bì Lợi Teas, chỉ trong nháy mắt màn trình diễn của cậu bé đã hấp dẫn vô số người đi đường.

“Thật là lợi hại !” Có rất nhiều người bắt đầu dùng chân chụp hình.

Mộc Mộc lúc đầu còn nhảy nhưng giờ cậu bé cũng chăm chú nghe. Nó không ngờ Cầu Cầu lại lợi hại như vậy.

“Người bạn nhỏ các cháu tên gì ? Ai dạy các cháu thổi kèn vậy ?”

“Chúng cháu tên là Mộc Mộc và Cầu Cầu, là mẹ cháu dạy cháu thổi kèn ác-mô-ni-ca!” Cầu Cầu ngoan ngoãn nói “Chúng cháu rất nhớ mẹ”

“Vậy tại sao các cháu lại tới nơi này!” Cầu Cầu ã chã chực khóc, cô ý nhìn ra nơi xa xa vì vậy lập tức có người hiểu ra là có chuyện gì xảy ra!

Nhưng mà đúng lúc này trong đám người chọt có mấy tên côn đồ to con, vạm vỡ hung hỏ lao ra kéo Cầu Cầu Mộc Mộc. Nhưng Cầu Cầu vẫn nhìn chăm chăm vào tin tức đã phát qua màn ảnh lớn, hai chân giống như bị ghim trên mặt đất.

“Buổi trưa ngày hôm nay, khoảng mười một giờ, có người ở Bắc thành Hải Vực phát hiện một thi thể của một người phụ nữ mặc áo màu hồng ”

“Mẹ! !” Cầu Cầu chọt tê tâm liệt phế kêu lên, ngay sau đó lập tức khóc rống như ruột gan đứt từng khúc . Cầu Cầu nhận ra quần áo của Lâm Thi Ngừ, nó nhìn thấy con thú nhỏ nhỏ trên tay áo cô, trong nháy mắt lòng của nó vỡ vụn.

“Mẹ! !” Nhiều tiếng hô lên liên tiếp, tiếng khóc đó thật sự làm cho người ta không đành lòng nghe thấy. Mọi người cũng bắt đầu chú ý đến tin tức.

” Nguyên nhân của sự cố vẫn còn đang trong điều tra” .

“Mẹ, mẹ đừng chết, đừng bỏ con” Cầu Cầu khóc thảm thiết nó không muốn phải cách xa mẹ vậy, chạy vội tới dưới màn hình lớn ôm cây cột khóc đến khản cả giọng. Mặc dù mọi người chung quanh không biết rốt cuộc là có chuyện gì nhưng rất nhiều người bị lây nhiễm bởi tiếng khóc đau thương ấy cũng sụt sùi khóc.

“Này cậu bé!” Một người đàn ông đi tới, mấy tên con đồ phía sau còn muốn ngăn trở nhưng lại bị mọi người quát tháo đành để mặc “Người kia là mẹ cháu sao?”

Cầu Cầu khóc khan cả cổ, không ngừng gật đầu “Mẹ chết, mẹ chết”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Cửa Tổng Tài Lành Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176: Cuộc Sống Quỷ Dị

“Cầu Cầu” Mộc Mộc cũng khóc “ Cậu đừng khóc người kia chắc gì đã là mẹ có thể chỉ là quần áo giống nhau mà thôi, hơn nữa mắt mẹ đã mù làm sao có thể ra biển được! Mặc dù tớ biết nhà bác kia ở gần biển nhưng chỉ có quần áo thôi thì không hẳn có rất nhiều người có thể mua giống nhau mà !” Mộc Mộc luôn kiên trì, nó không dễ dàng tin là Lâm Thi Ngừ đã chết. Nó cố gắng an ủi Cầu Cầu nhưng cũng là làm vũng lòng của nó. Nó không tin mẹ nó đã chết.

Cầu Cầu vẫn khóc Mộc Mộc lại lôi nó nhân cơ hội này nói cho họ là bị bắt cóc.

“Bác ơi, cô ơi, chúng cháu bị người xấu lừa tới đây, cầu xin cô chú đưa chúng cháu về nhà, nhất định chúng cháu sẽ đền đáp mọi người đúng mức.” Mộc Mộc khẩn thiết, nét mặt bi thương kia đã làm cảm động không biết bao nhiêu người . . “ Cháu bé cô sẽ đưa các cháu về nhà, nhà các cháu ở đâu?” Một người phụ nữ trung niên thút thút nói.

Nhưng Mộc Mộc lại lắc đầu, tay chỉ về phía nơi xa “Chúng cháu đến từ bên kia, không biết đó là đâu có!”

“Hay là chúng ta hãy báo cảnh sát, đầu tiên là hãy dẫn bọn trẻ đến đồn cảnh sát!” Đám người nghị luận ầm ĩ cuối cùng đưa ra kết luận.

Người chịu trách nhiệm về vấn đề đi học của Mộc Mộc là người đầu tiên đến tìm bọn họ.

“Chú trợ lý!” Mộc Mộc vừa nhìn thấy người quen lập tức cảm thấy sống lại “Ba cháu đâu?”

Trợ lý không biết trả lời như thế nào. . . Cầu Cầu vừa đau lòng lại mất mát, nó còn đang rất lo lắng mẹ.

“Ba đang ở nhà chờ cháu!” Trợ lý lừa Mộc Mộc.

“Vậy chúng ta mau về nhà bảo ba bắt nhưng tên bại hoại kia, chú nhìn xem bọn chúng đánh cháu” Mộc Mộc nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhưng vết vân tay vẫn còn rõ nét.

“Bọn khốn kiếp kia, chúng lại dám đánh !” Trợ lý cũng rất tức giận ôm hai đứa bé lập tức đi về địa bàn cùng mình.

Nước biển ngấm vào vết thương dưới chân, đau đớn thấu xương gọi tri giác của Trác Minh Liệt dậy. Anh từ từ mở mắt mới phát hiện ra mình bị cuốn vào trong hốc đá trên bờ biển .

Thi Ngữ? ! Anh kinh hoàng sờ sờ xung quanh lại không thấy Lâm Thi Ngữ đâu cả, không muốn đối mặt với sự thật nhưng tâm lại đau đến mức nói không ra lời. Vậy mà cuộc sống có quá nhiều biến hóa anh không biết ở nơi này anh sẽ gặp được ai. Khi Trác Minh Liệt cố gắng nhấc mình lên khỏi nước biển lại phát hiện ra Lâm Thi Ngữ .

“ Thi Ngữ là em!” Anh không để ý đến đau đớn trên đùi, khắp khiêng chạy nhanh tới chỗ bên cạnh.

Người phụ nữ mỉm cười “Trác tiên sinh, tại sao ở chỗ này còn có thể gặp anh!”

“ Thi Ngữ! Thật tốt quá em không chết!” Anh ôm lấy cô thật chặt một khắc cũng không muốn buông ra.

Anh nhận lầm người, không biết có chuyện gì xảy ra.

Nhưng vì từng bị xung điện cho nên thần trí của Trác Minh Liệt bị mơ hồ , trong tiềm thức hiện tại vì không muốn đối mặt với sự thật là có thể Lâm Thi Ngữ đã chết cho nên anh không chịu nghe người phụ nữ kia nói. Nhưng sau khi ôm cô ta anh từ từ ngất đi.

Người phụ nữ này không phải ai khác mà chính là người có dung mạo rất giống với Lâm Thi Ngữ – Từ Đồ Mi, vì hành động thất bại nên không dám trở về đối mặt với Lâm Thi An, ả đi du lịch khắp nơi trên thế giới lại không ngờ có thể gặp được bảo vật ở nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Ké Trong Ké

Trác Minh Liệt bị Từ Đồ Mi đưa vào bệnh viện nhưng người nhà họ Trác lại không hề biết. Khi Ông Trác biết cả ngày cả đêm vẫn chưa tìm thấy Trác Minh Liệt rốt cuộc cũng lo lắng. Nhưng dù có dùng hết toàn bộ lực lượng mà vẫn không thấy bóng dáng của Trác Minh Liệt đâu.

“Khiếu Thiên, rốt cuộc Minh Liệt có chuyện gì?” Lòng bà Trác như lửa đốt.

“Có thể có vấn đề gì, có khi là đi tìm Mộc Mộc rồi.” Ông Trác an ủi.

“Ông đừng gạt tôi, Mộc Mộc đã quay về!” Bà Trác lo lắng “Gần đây các người đang bí mật làm chuyện gì! Có phải liên quan đến nó hay không?”

“Chuyện của đàn ông phụ nữ không cần xem vào, tóm lại tôi sẽ giúp bà tìm con trai an toàn trở về là được!” Ông Trác hung hăng hít hai hơi, đóng cửa thư phòng lại, bà Trác ngồi một mình trong phòng khách, lòng bất ổn.

Tại nhà riêng của Lý Triết Vũ,

” Tiên sinh người của chúng ta báo rằng tổng tài của Trác thị, Trác Minh Liệt mất tích rồi, mà tiểu thư Lâm Thi Ngữ cũng tung tích không rõ!”

“Tại sao có thể như vậy!” Lý Triết Vũ đứng lên “Tiểu Thi- tung tích không rõ?” Hắn nâng trán, lưng lay thiếu chút nữa té xỉu.

“Bây giờ chúng ta phải đi tìm” Hấn vội vã chạy ra cửa. . .” Nhưng tiên sinh, bây giờ lão Đường chủ còn đang truy tìm anh hơn nữa chỉ có anh và tôi, chỉ có hai người làm sao có thể tìm người” Trọ lý nhỏ giọng.

“Tôi không thể bỏ mặc Tiểu Thi ”

“Nhưng tiểu thư Tiểu Thi có thể đã chết”

Trọ lý còn chưa nói xong trên mặt đã ăn một cái tát.” Tôi không cho phép cậu nói như vậy! !” Lý Triết Vũ trầm mặc “Tiểu Thi là của tôi, không có lệnh của tôi, cô ấy làm sao có thể chết!”

Hấn giận dưng dưng đẩy cửa ra xông ra ngoài.

Bên ngoài sắc trời đã dần tối, Lý Triết Vũ đi thẳng tới bờ biển- nơi Tiểu Thi gặp nạn “Tiểu Thi em mau ra đây! Em không chết phải không?” Ý thức của hắn đã gần như không rõ nét, cả người cũng bắt đầu điên cuồng.

Trọ lý vô cùng bất đắc dĩ nhưng cũng không dám đi về phía trước. Nhưng đúng lúc này trên bờ biển bỗng nhiên xuất hiện một nhóm người.

“Lâm tiên sinh hôm nay chúng tôi đã tìm kiếm hết tất cả góc ngách xung quanh bờ biển này rồi nhưng không thấy gì, ngày mai chúng tôi sẽ tìm cách để tìm kiếm phía xa”

“Lâm tiên sinh dọc ven biển này đã không có kết quả . . .như vậy rất có thể tiểu thư Lâm Thi Ngữ vẫn còn sống!”

“Các cậu nhất định phải tìm thấy em ấy, sống phải thấy người chết phải thấy xác” Đó là Lâm Thi An mang người tìm Lâm Thi Ngữ. Sau hi Lâm Thi Ngữ gặp chuyện không may Lâm Thi An thật sự hận mình muốn chết.

“Tiên sinh là thiếu chủ”

Lý Triết Vũ chợt đứng lên hô to:” Lâm Thi An là mày hại chết Tiểu Thi!”

Tiếng hét bất thình lình vang lên, Lâm Thi An lập tức rút súng lục ra.

“Thiếu chủ là người mình!” Trọ lý bị dọa lập tức hô to.

“Các người là ai?” Thi An lớn tiếng hỏi.

“Tao là Lý Triết Vũ!” Lý Triết Vũ điên điên khùng khùng “Mày mau trả Tiểu Thi lại cho tao!”

“Lý Triết Vũ?” Thi An cố gắng nhớ lại cái tên này, khi còn ở Bang Bạch Hồ tổng hình như là hắn đã từng nghe thấy cái tên này. Hình như lần trước còn có người đã từng nói với hắn nữa.

“Anh có quan hệ gì với Thi Ngữ?”

“Tiểu Thi là vợ hôn thê của tao!” Triết Vũ hô to.

Thi An trầm ngâm chốc lát “Các anh đi theo tôi! Tôi muốn biết cụ thể về mọi chuyện!” Trọ lý dẫn Lý Triết Vũ đi theo Thi An tới Nhà họ Lâm.

” Thi Ngữ sao lại thành vợ hôn thê của anh? Sao nhan sắc của cô ấy lại thay đổi? Sao có thể biến thành một con cò của Bang Bạch Hồ? Những thứ này anh tốt nhất giao cho tôi một cái hài lòng đáp án nếu không” Lâm Thi An rút cây súng ra nhắm thẳng vào thái dương Lý Triết Vũ ” Tôi sẽ dùng cái này lấy lại công đạo cho Lâm Thi Ngữ!”

Lý Triết Vũ lạnh nhạt cười cười “Tình cảm giữa tôi và Tiểu Thi có nói thì anh cũng không hiểu được. Nhưng không sai tất cả mọi việc đều do tôi tạo thành”

Lâm Thi An bắn vào trán Lý Triết Vũ “Mày và Trác Minh Liệt đều là loại đê tiện hôm nay tao sẽ giết chết mày để báo thù cho Thi Ngữ!”

“Thiếu ư chủ đừng, Lý Triết Vũ là cháu trai của lão đường chủ, mọi việc đều do ông ấy sắp xếp!”

“Cái gì? ! ! !” Lâm Thi An không thể tin vào tai mình, chuyện này, tất cả mọi chuyện là sao.

Thì ra năm năm trước, sau khi Lâm hị phá sản, Lâm Thi An dùng mọi thủ đoạn để vào được bang Bạch Hồ và lấy được lòng tin của lão đường chủ, thức chất ý định của hắn là muốn lợi dụng bang Bạch Hồ để đối phó với Đồ Long Bang nhưng hắn không biết Bạch Diệu Tổ đã sớm biết bối cảnh của hắn, cùng mục đích, bọn họ vốn là lợi dụng lẫn nhau. Trong lúc vô tình Lâm Thi An cũng trở thành một con cò dưới tay Bạch Diệu!

Ngoài ý muốn biết được sự thật, Lâm Thi An thất thần. Thì ra đây chính công rắn cắn gà nhà, hắn cứ nghĩ mọi việc mình làm không sai chỗ nào nhưng vô tình hắn lại đẩy em gái mình vào nguy hiểm mà giờ em ấy cũng phải chịu một cái giá quá đắt.

“Tại sao? Tại sao?” Lâm Thi An gào thét “Ông ta điều tra tôi từ bao giờ?”

“Từ khi tài năng của anh bắt đầu bộc lộ. Người khác muốn không chú ý cũng không được!” Lý Triết Vũ lau máu ở trên trán.” Thật ra mọi chuyện không hề liên qua đến tôi, khi tôi biết Tiểu Thi là đại tiểu thư nhà họ Lâm thì tôi đã hết sức giấu kín, nhưng bác tôi và nhà họ Lâm, nhà họ Trác có mối thù quá sâu, nên dù tôi muốn giấu cũng không được cuối cùng ngay cả người cháu ruột là tôi ông ấy cũng không tha!”

“Nhà họ Lâm chúng tôi và Bang Bạch Hồ có quen biết?”.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 178: Sống Chết

Ông ta lợi dụng tài trí anh em nhà họ Lâm để phá hủy Nhà họ Thẩm và Nhà họ Trác mà đêm Lâm thị phá sản năm đó liệu có liên quan gì đến ông ta không? Lâm Thi An đột nhiên cảm thấy lạnh cả người, chẳng lẽ tất cả mọi chuyện đều là âm mưu của Bạch Diệu?

Ở một bệnh viện nào đó, Trác Minh Liệt trợ vợ giữa biển cả mênh mông anh trợ mắt nhìn Lâm Thi Ngữ bị ngọn lửa xanh nhuốt chùng nhưng lại không làm gò được.

”Thi Ngữ, Thi Ngữ!” Trác Minh Liệt hét to một tiếng bật tỉnh dậy, lại thấy mình đang nằm trong phòng bệnh, bên ngoài cửa sổ có vài chú chim đang ríu rít hót, thì rất chi là mơ.” Ai” Anh thờ dài một cái rồi nằm xuống, trong đầu trống rỗng.

“Đã tỉnh rồi?” Từ Đồ Mi đứng ở ngoài đi tới “Chân bị thương của anh đã phẫu thuật nhưng có thể khôi phục như trước hay không thì rất khó nói?”

”Thi Ngữ?!” Cho tới tận giây phút này Trác Minh Liệt vẫn chưa phát hiện người phụ nữ này không phải là Lâm Thi Ngữ thật. Từ Đồ Mi cũng không giải thích đưa một tờ báo buổi sáng cho anh.

Trác Minh Liệt nhận lấy tờ báo, nhìn thấy tin tức kia, anh bàng hoàng.

“Không, bọn họ nhất định là nhận sai rồi.” Ánh mắt Trác Minh Liệt lóe lên” Thi Ngữ không thể nào, cô ấy vẫn khỏe mạnh ở bên cạnh tôi mà!”

“Anh thật sự cảm thấy tôi là Lâm Thi Ngữ sao?” Từ Đồ Mi rũ cụp mí mắt.

“Cô không phải là...” Trác Minh Liệt chán nản buông tờ báo trong tay xuống “Nhất định là bọn họ nhận sai rồi, cô ấy nhất định là vẫn còn sống, tôi phải đi tìm cô ấy!” Anh không để ý đến chân vẫn còn đang băng bó, cuống quýt xuống giường kết quả ngã xập xuống. .” Bây giờ, Lâm Thi Ngữ như thế nào tôi không biết nhưng tôi biết nếu như anh cứ liều mạng như vậy, chiếc chân này của anh nhất định sẽ bị cắt đi!” Từ Đồ Mi lùi anh đứng lên nói mà không có biểu cảm gì.

“Rốt cuộc cô là ai? Tại sao lại có khuôn mặt giống Thi Ngữ y đúc?” Trác Minh Liệt trầm giọng hỏi “Bây giờ cô xuất hiện bên cạnh tôi là có ý đồ gì?”

“Tốt vậy tôi đi!” Từ Đồ Mi nhìn Trác Minh Liệt rồi xoay người vờ như muốn rời khỏi. Nhưng không ngoài dự đoán anh quả thật gọi cô lại.

“Trở lại!”

Từ Đồ Mi mỉm cười xoay người “Sức hấp dẫn của gương mặt này đến tận bây giờ tôi mới phát hiện!”

Trác Minh Liệt si ngốc nhìn chằm chằm gương mặt đó cố gắng tìm kiếm bóng dáng của Lâm Thi Ngữ mặc dù khuôn mặt hai người rất giống nhau nhưng Lâm Thi Ngữ giống như hoa bách hợp mát mẻ dịu dàng còn người phụ nữ này lại sắc như hoa hồng có gai. Khóe mắt, đuôi mày đều phong tình vạn chủng.

“Có muốn biết tại sao tôi và Lâm Thi Ngữ lại có cùng một khuôn mặt không?” Từ Đồ Mi đi tới trước giường “Tôi nói cho anh biết, trên thế giới này có lẽ còn có những phụ nữ khác có cùng khuôn mặt với tôi!”

Trác Minh Liệt không hiểu nhìn cô “Mời chỉ giáo?”

“Đây là kết quả của một người đàn ông si tình!” Từ Đồ Mi thờ dài nói ra, chuyện này rất ít người biết đến.....Trác Minh Liệt nghe xong vừa bức vừa hận anh quyết định khi khê lại nhất định phải tìm Lý Triết Vũ kia chặt hấn làm trăm mảnh.

Tại nhà riêng của Phùng Thiếu Diễm

”Chủ nhân chúng tôi phát hiện gần đây có người bí mật rút tiền vào Trác thị! Về cơ bản là có thể hóa giải nguy cơ hiện nay rồi!”

Phùng Thiếu Diễm im lặng đứng lên, hẳn biết có một số việc nga từ khi vừa bắt đầu đã nhấn định kết thúc.

” Gần đây Thẩm tiểu thư thế nào?” Hân không trả lời vấn đề kia ngược lại hỏi về tình hình của Thẩm Từ Quân.

“Thẩm tiểu thư..., gần đây Thẩm tiểu thư không tốt lắm, hình như cô ấy đã biết mình mang thai nên đã năm lần bảy lượt đến bệnh viện yêu cầu phá thai cũng may chúng tôi đã nói trước với bệnh viện sắp xếp ổn thỏa! Tuy nhiên...” Thủ hạ muốn nói lại thôi.

“Tuy nhiên làm sao?”

” Bác sĩ nói Thẩm tiểu thư không thích hợp sinh hạ đứa bé này. Bởi vì cơ thể cô ấy quá suy yếu, nhất là vết thương do đạn bắn trước đây đã làm thương tổn tới tử cung”

“Tại sao không nói sớm!” Phùng Thiếu Diễm kinh ngạc hỏi.

“Tôi,... chúng tôi không dám”

“Phé vật, lập tức thông báo đến bệnh viện nếu như Thẩm Từ Quân quay lại bệnh viện yêu cầu phá thai thì phải giúp cô, và nhất định phải thành công không được làm cô ấy bị thương!”

Nhưng kể từ biết được mình không thể nạo thai Thẩm Từ Quân không đi đến bệnh viện nữa.

” Từ Quân!” Ông Thẩm lo lắng sau khi biết con gái mình mang thai con của Phùng Thiếu Diễm thì càng ông thêm vô hạn hối hận và tự trách. Tất cả mọi chuyện đều do ông mà thành !

“Ba, con không sao. Bác sĩ nói con không thể phá đứa bé thì nhất định con sẽ sinh ra. Mặc dù con rất hận Phùng Thiếu Diễm nhưng đứa bé vô tội về sau con sẽ yêu thương đứa bé bội phần.” Nói xong nước mắt Thẩm Từ Quân cũng chảy ra.

“Con gái ba thực xin lỗi con!” Ông Thẩm nắm tay của con gái nghẹn ngào nói.

Thẩm Từ Quân miễn cưỡng cười cười “Ba đừng nói như vậy”

Vùng biển quốc tế một chiếc du thuyền hào hoa xuất hiện trên mặt biển. Trên boong thuyền có một ông cụ tóc trắng xoá, bên cạnh ông có 2-3 hộ vệ áo đen đứng cùng.

“Ông chủ, nếu ngài đã biết từ trước là công ty sẽ lâm vào nguy cơ vì sao không nói cho thiếu gia biết 5% cổ phiếu cuối cùng là do ngài đang cầm?”

“Các cậu thì biết cái gì! Chỉ có ở thời khắc nguy cơ mới biết ai là người tài! Tôi tin chắc rằng cháu của tôi là một nhân tài cho dù là chỉ mảnh treo chuông nó cũng có thể ngăn con sóng dữ tới chính là cho nó một cơ hội!”

“Thì ra là như vậy, ông chủ quả nhiên là chu đáo!”

“Nếu không phải tiểu tử họ Bạch kia phá tôi sẽ không ra mặt !” Ông kéo mũi lưỡi trai màu trắng ra lộ gương mặt không tình nguyện.” Cô gái chúng ta nhặt được mấy ngày trước thế nào rồi? Tình chưa?”

“Cô gái ấy bị thương quá nặng, bây giờ vẫn chưa tỉnh”

“Các cậu hãy toàn lực cứu cô gái ấy, nhất định phải cứu sống. Tôi nhìn nha đầu này rất giống cháu dâu của tôi ở trên báo !” Ông cụ chau mày. Muốn xác nhận chính xác rồi mới đi thông báo, ông không muốn kinh động đến người nhà

“Đầu cũng đập gần như nát bét không biết cô gái này gặp phải tai hoạ gì” Hộ vệ tự lẩm bầm. Ông cụ mắt húng liếc anh ta một cái.” Nói chuyện thật khó nghe!”

Tại biệt thự nhà họ Lâm

Lý Triết Vũ bị giam lỏng, Lâm Thi An tức giận đứng đờ đẫn hân đang nghĩ cách muốn Bạch Diệu và Trác Minh Liệt đồng quy vu tận.

Hân giao việc cho tất cả các trợ thủ rồi tự nhốt mình vào phòng thí nghiệm. Bỏ sung ra phần thiếu hụt của kế hoạch A, hân muốn dùng thứ này làm ván cá cược cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lành Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Lâm Thi An

Ngày trước Lâm Thi An đã vốn là một thiên tài về máy tính, nên việc chế tạo ra một thứ gì đó liên quan đến máy móc là không khó đối với hắn ! Vài năm trước hắn cũng chính là người đi thi cuộc thi quốc gia với Trác Minh Liệt mặc dù không thắng nhưng vào được chung kết cuộc thi thì hắn cũng không phải tay xoàng.

Ba ngày ba đêm Lâm Thi An tự giam mình ở trong phòng thí nghiệm, ba ngày ba đêm tích tụ đủ loại thù hận trong lòng hắn ra. Nhà họ Trác không từ thủ đoạn nào, Bang Bạch Hồ bỏ ngựa bắt ve tại sao người bị hại lại là Nhà họ Lâm, nhà có thể lực yếu nhất? Tại sao nỗ lực suốt năm năm của hắn đổi lại chỉ là một con cờ trong phục vụ cho sự thù hận?

Những suy nghĩ hỗn loạn giống như một con sóng thần mạnh mẽ phá bỏ tất cả lá chắn bao quanh kích thích tiềm năng của hắn phát triển. Ở bên trong 72 giờ hắn liều tất cả mạng sống lẫn tâm trí của mình vào kế hoạch A. Và hắn đã có một kết quả thật đáng kinh ngạc. Kế hoạch A lại là một loại vũ khí toàn cầu! Bất cứ quân đội cá nhân hay quốc gia chỉ cần có thứ vũ khí này thì như hồ có thêm cánh, như chỉ cần trong nháy mắt là có thể nắm cả thế giới ở trong tay, thứ vũ khí mạnh mẽ này trước nay chưa từng có!

”Rốt cuộc nhà họ Trác đang hợp tác cùng người nào? Tại sao có thể nghiên cứu ra loại vũ khí này chứ? Rốt cuộc bọn họ muốn gì?” Lâm Thi An rơi vào trầm tư. Nhưng bây giờ hắn cũng không còn thời gian mà phi phạm chỉ cần nắm được thứ này trong tay, thế cục sẽ xoay chuyển. . . Bạch Diệu lược lược ép hắn giao nộp kế hoạch A xem ra hắn đã sớm biết về bí mật của kế hoạch này.

Tại biệt thự của Trác Minh Liệt

“Chú trợ lý đã hai ngày rồi sao ba cháu còn chưa về” Mộc Mộc lo lắng hỏi.

“Sẽ rất nhanh thôi, cháu hãy ngoan một chút nếu không khi ba quay về sẽ không vui” Trợ lý mặc tạp dề đang quét dọn vệ sinh. Cầu Cầu ngồi bên cạnh Mộc Mộc, trên bàn chúng có rất nhiều đồ chơi đều là Mộc Mộc mang ra cho Cầu Cầu chơi nhưng Cầu Cầu không hề động đến nét mặt vẫn không hề thay đổi.

“Cầu Cầu” Mộc Mộc kéo tay của nó “Tớ biết cậu đang lo cho mẹ, nhưng chắc chắn mẹ sẽ không sao đâu. Hôm qua tớ vừa mơ thấy mẹ!”

Cầu Cầu hoảng sợ nhìn nó “Mẹ nói gì, mẹ có nói khi nào thì quay lại không!”

“Không” Giọng Mộc Mộc nhỏ lại “Bây giờ mẹ không thấy ba cũng không thấy rồi.”

“Hai cháu hãy lạc quan nên một chút. Ba và mẹ đều không thấy thì có lẽ họ đang ở cùng với nhau. Các cháu xem ba mẹ đã ở bên nhau thì chắc chắn sẽ không có việc gì đâu!” Trợ lý phân tích hình như hai bạn nhỏ cũng đã hiểu ra cái gì .

“Cầu Cầu ăn cơm đi” Tiểu gia hỏa đáng thương đã vài ngày rồi chưa ăn cái gì. . .

”Tớ ăn không vào” Cầu Cầu lắc đầu một cái.

“Cầu Cầu, cậu cứ không ăn cơm khi nào mẹ về nhìn thấy sẽ rất đau lòng” Mộc Mộc xoa tay múa chân đưa thìa nhỏ cho nó “Mẹ nói ăn cơm xong mới là bé ngoan!”

Cầu Cầu bắt đầu dĩ cảm chiếc thìa lên vừa ăn nước mắt lại chảy ra, trợ lý và Mộc Mộc thấy vậy lòng cũng đau.

“Cậu nói xem rốt cuộc mẹ có sao không?” Đôi mắt Cầu Cầu đẫm lệ nức nùi.

“Cầu Cầu sao cậu lại nói như thế? Mẹ sẽ không sao đâu.” Mộc Mộc không biết nói gì hơn.

Khi bọn họ đang nói chuyện thì điện thoại trong phòng chợt vang lên.

“Alo, xin hỏi ai đấy ạ” Trợ lý cầm điện thoại lên.

“Tôi là Trác Minh Liệt!”

Âm thanh này đối với ba người trong phòng mà nói quả thực là bồ tác sống!

“Tổng tài cuối cùng ngài cũng xuất hiện à không là lộ diện”

“Mộc Mộc, tìm được chưa?!” Sau khi biết mọi chuyện về Lâm Thi Ngữ Trác Minh Liệt mới nhớ đến chuyện Mộc Mộc mất tích .

“Tìm được rồi! ! Tổng tài, ngài, mấy ngày nay đã đi nơi nào, Đồng Sự Trưởng bên kia.”

“Gọi Mộc Mộc đến đây, tôi muốn nói chuyện với nó!” Không đợi trợ lý dài dòng Trác Minh Liệt lập tức ngắt lời anh ta.

“Được được” Trợ lý che điện thoại vui vẻ kêu to: ”Mộc Mộc là ba cháu”

“Ba!” Mộc Mộc kích động vừa nhảy vừa chạy nhận lấy điện thoại “Ba, ba đang ở đâu con rất nhớ ba!”

“Con trai ngoan, rốt cuộc con cũng bình an trở về ỉ !” Trác Minh Liệt kích động không thôi.

“Ba, mẹ đang ở bên cạnh ba sao? Con và Cầu Cầu cũng rất nhớ mẹ, ba đừng để mẹ tức giận, trở về sớm chút đi!” Giọng nói của Mộc Mộc chậm lại, nó vừa ngẩng đầu lên lại phát hiện Cầu Cầu cũng đang giương mắt nhìn điện thoại của nó.

“Ba, Cầu Cầu rất muốn nói chuyện với mẹ ba có thể gọi mẹ ra đây một chút không?”

Bên đầu điện thoại kia, Trác Minh Liệt cố gắng bình ổn lại hô hấp chậm rãi nói: “Bây giờ mẹ đang nghỉ ngơi, đợi cô ấy tỉnh sẽ để cô ấy nói chuyện với Cầu Cầu, con và Cầu Cầu ở nhà phải ngoan, vài hôm nữa ba sẽ về!”

“Vâng” Mộc Mộc không đành lòng để Cầu Cầu thất vọng vì vậy nói với Trác Minh Liệt lần nữa: “Ba, mẹ rất khỏe phải không?”

Trong lòng Trác Minh Liệt bi thương vì vậy cố hạ thấp giọng nói tiếng phải, sau đó bảo Mộc Mộc đưa điện thoại cho trợ lý.

“Vương trợ lý, anh lập tức đi báo cho an hem Đồ Long Bang, bảo bọn họ luôn luôn phải chuẩn bị sẵn sàng kẻ địch của chúng ta đã xuất hiện! Còn nữa hãy tổ chức một nhóm người mọi lúc mọi nơi đợi lệnh của tôi”

“Đã rõ thưa tổng tài!” Trợ lý nhất thời khẩn trương, chẳng lẽ có chuyện lớn gì sắp xảy ra rồi sao?

“Cầu Cầu, ba nói mẹ không có việc gì, lần này cậu có thể yên tâm rồi chứ?”

“Ừ” Cầu Cầu thở phào nhẹ nhõm, ba mẹ chính là ông trời của đứa bé, không có bọn họ đứa bé lập tức sẽ suy sụp.

Ở một bệnh viện nào đó, trong phòng bệnh của Trác Minh Liệt, sau khi cúp điện thoại cả người Trác Minh Liệt cũng ngây người. Anh không biết về sau làm thế nào để đối mặt với Mộc Mộc và Cầu Cầu.

“Hôm nay tôi muốn đi tìm Thi Ngữ” Anh âm thầm nói, ba ngày đã qua, ba ngày ngắn ngủi này sao đối với anh lại cứ như đã qua ba năm.

“Tùy anh thôi, chẳng qua tôi nghe nói Lâm Thi An và Lý Triết Vũ đều đang đi tìm Tiểu Thi nếu như bọn họ đều chưa tìm được chẳng lẽ anh là có thể tìm được sao? Và lại không có tin tức chưa chắc không phải là tin tức tốt, có lẽ Tiểu Thi đã được người khác cứu.” Từ Đồ Mi nghiêng người dựa vào tường trong tay kẹp một điếu thuốc.

“Cô đã cùng Lý Triết Vũ thân quen như vậy, vậy tôi hỏi cô Cầu Cầu là con của ai?” Trác Minh Liệt chợt nghĩ đến vấn đề này “Là của Lâm Thi Ngữ sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 180: Hận Trong Hận

“Dĩ nhiên là không phải, sau khi Cầu Cầu ở cùng Lâm Thi Ngữ, tôi cảm thấy Cầu Cầu có thể là do Lý Triết Vũ nhận nuôi nhưng sự thật là như thế nào thì chỉ có chính anh ta biết nhưng tôi có thể bảo đảm đứa bé kia tuyệt đối không là con của anh ta và Lâm Thi Ngữ!”

Trác Minh Liệt nắm chặt quả đấm, đáng chết, Lý Triết Vũ lại dám vấn bản danh dự của Thi Ngữ !

Trên du thuyền ông Trác “Ông chủ !” Người áo đen vội vã đi tới ghé vào lỗ tai ông nói mấy câu. Khuôn mặt ông lập tức nặng nề mọi chuyện sao lại càng ngày càng phức tạp như vậy. Đầu tư về phía quân đội sao lại chợt dừng lại? Chuyện này là vì gì?

Ông lập tức đi vào khoang thuyền ba D, toàn bộ màn hình mở ra một người đàn ông mặc quân trang trình tể xuất hiện trên đó.

“Tướng quân đã xảy ra chuyện gì?” Ông trầm giọng hỏi.

“Trác tiên sinh, chúng tôi hoài nghi kế hoạch A đã bị tiết lộ ra ngoài vì vậy chúng tôi đã hoài nghi về lợi tức của nó không còn được như ban đầu cho nên chúng tôi sẽ dừng việc cấp vốn cho Trác thị!”

“Tiết lộ? Không thể nào! Ngay cả cháu trai tôi cũng không biết về toàn bộ kế hoạch thì làm sao có thể tiết lộ ra ngoài!”

“Nhưng trên thực tế thực sự đã xảy ra chuyện như vậy, không chỉ bị lộ ra ngoài, các thông tin về cải tiến cũng bị lộ hoàn toàn”

Ông Trác nghĩ mọi lý do nhưng vẫn không có cách nào giải thích nhưng giờ đây chuyện biết ai là người tiết lộ đã không còn quan trọng, chuyện quan trọng bây giờ là nếu như Trác thị mất đi hạng mục này mà phần lớn cổ phần lại đang nằm trong tay Phùng Thiếu Diễm thì lần này Trác thị thật sự tràn ngập nguy cơ rồi. . . Chẳng lẽ đây là báo ứng sao?

“Các cậu lập tức gọi điện cho thiếu gia hỏi về tình trạng gần đây của công ty!”

“Alo là mẹ sao?” Mộc Mộc nhìn thấy là số của Lâm Thi Ngừ nên lập tức chạy tới nhận.

“Xin hỏi nơi này là nhà của Trác Minh Liệt sao?” Người bảo vệ của ông Trác còn tưởng gọi nhầm điện thoại.

“Đúng vậy, anh là ai?”

“Tôi. . .” ông cụ thấy hộ vệ lễ mễ ập ứng lập tức giành điện thoại.

“Alo lập tức gọi Trác Minh Liệt ra nghe điện thoại!”

“Ba không ở nhà!”

Giọng nói non nớt khả ái của Mộc Mộc khiến trái tim lão gia từ kích động đến thiếu chút nữa ngừng đập. Rốt cuộc ông cũng hiểu vì sao hộ vệ lại ập ứng nghe thấy giọng nói khả ái này ai còn muốn nhẫn tâm hô to gọi nhỏ .

“Cháu là con trai của Trác Minh Liệt?” Ông cụ vui vẻ ra mặt, tâm tình khản trương vừa nãy bay đi không còn một mống. . .

” Vâng cháu là Mộc Mộc, cháu đang đợi điện thoại của ba, nếu ông không có việc gì thì khi khác hãy gọi đến!”

“Không không ông có việc ông có việc” Ông cụ hắng giọng một cái “Mộc Mộc người bạn nhỏ cháu bao nhiêu tuổi rồi? Đi học chưa? Ông là ông của Trác Minh Liệt cũng chính là cụ cố của cháu!”

“Cụ cố?” Mộc Mộc không hiểu lặp lại một lần nữa.

“Ai. . . WOW!” Ông cụ vui vẻ đến muốn chết.(không hiểu lắm)

Trợ lý vừa nghe thấy tiếng của lão chủ tử thì vội vàng nhận điện thoại “Lão Gia ngài khỏe chứ!”

Ông cụ vừa nghe thấy giọng nói khác thì lập tức mất hứng hỏi: ” Anh là ai, cháu trai tôi đâu! Đứa bé đó thật sự là con của Trác Minh Liệt sao?”

“Việc này” ở trước mặt Mộc Mộc trợ lý không biết nên nói gì vì vậy chỉ có thể đẩy trách nhiệm “Chuyện này tổng tài là người rõ ràng nhất ngài hỏi ngài ấy là biết!”

” Bây giờ Minh Liệt đang ở đâu?”

“Tổng tài bị thương bây giờ đang bệnh viện điều trị!”

Ông cụ trầm ngâm chốc lát “Anh lập tức báo cho nó phải theo dõi thực trạng của công ty! Có vấn đề gì lập tức báo cáo với tôi!”

“Vâng tôi hiểu, thưa lão gia!”

Tại bệnh thự của Phùng Thiếu Diễm

” Chủ Nhân có tin tức tốt! Nguồn đầu tư thần bí cho Trác thị đã ngừng rồi!”

“Xem ra vẫn còn có thể phá” Phùng Thiếu Diễm tự nói “Các cậu hãy chuẩn bị đi thu mua cổ phần của Trác thị đi! Bất kể như thế nào hoàn thành chuyện này tôi cũng xem như là không phụ lòng nhà họ Lâm!” Không phụ lòng nhà họ Lâm nhưng nhà họ Thẩm thì sao? Thẩm Tử Quân sẽ ra sao?

Tại bệnh viện thành phố Bảo Vệ Sức Khỏe Bà Mẹ Và Trẻ Em Thẩm Tử Quân, người giúp việc và ông Thẩm đến khám thai. Phùng Thiếu Diễm nghe thấy thế lập tức theo đuôi tới nhưng anh không hề lộ diện, chỉ ngồi trong xe theo dõi cô và bác sĩ qua camera.

“Thẩm tiểu thư, sức khỏe của cô hiện giờ không hề thích hợp mang thai, tôi khuyên cô hãy phá thai!” Bác sĩ như nói thật “Thân thể của cô quá mức suy yếu hơn nữa từ cung bị tổn thương, nguy hiểm quá lớn!”

“Tôi không sợ!” Thẩm Tử Quân kiên định nói, đứa bé này lớn lên từng ngày từng ngày trong bụng cô, thù hận với Phùng Thiếu Diễm từ từ biến chuyển thành mong đợi con cô chào đời mặc cho đây là dấu ấn anh ta si nhục cô.

“Thẩm tiểu thư”

” Tử Quân nếu thật sự như vậy thì hãy nghe lời của bác sĩ đi, ba chỉ có một đứa con gái là con”

“Ba hãy tin con!” Thẩm Tử Quân nắm lấy tay của ba kiên cường mỉm cười. Bác sĩ lắc đầu bất đắc dĩ , trong phòng Phùng Thiếu Diễm nghe rõ tất cả mọi

chuyện, anh dùng lực đánh vào vô lăng.

Sau một lúc lâu anh lấy điện thoại di động ra nhấn vào một mã số quen thuộc.

“Thẩm Từ Quân không phải cô rất hận tôi sao? Tại sao không phá bỏ đứa bé!” Anh ảm nhẫn cố ý tỏ ra lạnh lùng chất vấn.

Thẩm Từ Quân nghe thấy giọng nói của anh ta thì lập tức bị dọa sợ đến mức muốn vứt điện thoại đi. Ông Thẩm thấy thế nhận lấy điện thoại.

“Phùng Thiệu Diễm? Cậu đừng khinh người quá đáng! !” Ông Thẩm không biết nói gì tiếp “Chúng tôi, Thẩm Từ Quân vô tội!”

“Vô tội? Vậy hãy bảo con gái ông phá đứa bé đi! !”

“Tôi sẽ không, Phùng Thiệu Diễm anh càng muốn tôi càng không làm, không làm, không bao giờ!” Thẩm Từ Quân như phát điên rồ to vào điện thoại di động “Tôi muốn sinh nó, sau đó ngày ngày ngược đãi để cho anh đau lòng đến chết!”

Vô lực khép điện thoại di động lại Thẩm Từ Quân giống như bị rút hết sức lực, ngồi sụp xuống ai có thể nói cho cô biết cô nên làm cái gì?

Phùng Thiệu Diễm thờ dài một tiếng vô lực nhắm hai mắt lại. Nếu như trước đã không thể đền bù như vậy về sau anh lại càng không có lý do nào để thiếu cô nữa, nghĩ tới đây anh đã nghĩ ra một quyết định tàn khốc.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 181: Tư Không Thị

Khu biệt thự Canada Victoria,

” Tiên sinh vé máy bay đã chuẩn bị xong, lúc nào chúng ta cũng có thể lên đường!” Bạch quân gia trình vé máy bay lên. Trong bóng tối người đàn ông trung niên kia lại không hề đưa bàn tay ra để nhận lại mà khe khẽ thờ dài.

“Tiên sinh sao vậy?”

“Đã bao lâu rồi tôi chưa ra khỏi căn phòng trong cái nhà này?”

“Đã nhiều năm rồi.” Giọng nói của quân gia thấp xuống “Nhưng tiên sinh, ngài không phải lo lắng, thuộc hạ đã chuẩn bị xong tất cả!”

Rốt cuộc người đàn ông trung niên cũng quay mặt lại ánh sáng yếu ớt chiếu rọi xuống, toàn bộ khuôn mặt của ông ta đều ẩn giấu qua một chiếc mặt nạ đặc biệt.

Ông nâng tay phải lên theo bản năng sờ tìm một cái “Ta vốn đã phải chết từ 30 năm trước rồi!”

“Tiên sinh ngài đừng nói vậy, tất cả đều là lỗi của Trác, Lâm, Thẩm, mọi chuyện đều không liên quan đến ngài!”

“Trên thế giới này vốn không có tuyệt đối đúng hay sai, mấu chốt là phải xem lập trường của cậu!” Người đàn ông ôn nhàn lấy vé máy bay “Cậu nói lần này chúng ta sẽ có bao nhiêu phần thắng?”

Ông tiện tay cầm một bức ảnh ở trên bàn lên, đó là một cô gái tầm 17,18 tuổi xinh đẹp, mặc một chiếc váy màu đen.

“Thu dọn hết tất cả đồ vật quan trọng cho tôi bởi vì không biết chúng ta còn cơ hội trở về nữa hay không!” Giọng ông nhàn nhạt thương cảm “Tôi chờ ba mươi năm nhưng không biết phải làm thế nào để đối mặt với cô ấy!”

“Tiên sinh tất cả đều có nhân quả, lúc đầu họ đốt Bang Bạch Hồ thì cũng phải nghĩ đến là sẽ có ngày hôm nay!”

Người đàn ông trung niên lại trầm mặc ngồi xuống . . . “Nếu tôi giết cha con họ Trác thì nhất định cô ấy sẽ rất đau khổ ”

“Tiên sinh! Chẳng lẽ ngài quên lúc đầu là ai lừa gạt tình yêu của ngài thông đồng với bên ngoài để đưa ngài vào chỗ chết à? ? Tại sao đến hôm nay ngài lại chỉ nhớ đến điểm tốt của cô ta, suy nghĩ cho cô ta ?”

“Tôi...” Người đàn ông quay mặt đi che dấu nét mặt bối rối, dù vẫn biết là thế nhưng,

“Lần này tôi sẽ để cho tiên sinh tự mình làm chủ” Sau khi dọn đồ xong quân gia đi ra ngoài tự mở cửa “Tiên sinh xin mời đứng lên, chúng ta đi thôi!”

Tại nhà họ Lâm,

Lâm Thi An và Lý Triết Vũ ngồi đối mặt với nhau, một lãnh khốc, vô tình âm chí (âm mưu). Một lạnh lùng, lạnh nhạt, tiêu điều. Bọn họ đều vì Lâm Thi Ngữ mà gặp nhau cũng là vì Lâm Thi Ngữ mà thù hận. .” Lý Triết Vũ, anh biết được bao nhiêu về Bang Bạch Hồ?” Lâm Thi An hỏi.

“Anh cũng biết không phải chuyện gì tôi cũng biết. Bây giờ nhất định là anh rất muốn biết rõ về quá khứ của bác tôi” Lý Triết Vũ sờ sờ mắt kiếng “Nhưng đến khi anh biết được thì tất cả đều đã không kịp nữa rồi!”

” Rốt cuộc Bạch Diệu là ai, tôi ở bên ông ta nhiều năm như vậy chỉ thấy ông ta luôn có một vẻ mặt thờ ơ tại sao bỗng dưng lại trở thành người có nhiều lớp mặt là như vậy?”

“Chuyện cũ của bác tôi rất nhanh sẽ có kết cục. Ba mươi năm rồi cũng nên kết thúc!”

“Ba mươi năm?” Lâm Thi An hỏi ngược lại, khoảng thời gian này so với tuổi của hắn cũng không chênh là mấy.

“Chẳng lẽ anh chưa nghe nói, ba mươi năm trước Bang Bạch Hồ và Đồ Long Bang đã từng có một trận phong ba bão táp sao?”

“Đã từng nghe nhưng nguyên nhân không rõ ràng lắm”

“Nguyên nhân lúc đầu vốn là rất đơn giản chính là vấn đề về địa bàn nhưng là sau lại vì một cô gái xuất hiện mà thay đổi đến phức tạp!”

“Cái gì? Do phụ nữ?”

“Năm đó, mặc dù cô gái ấy mới khoảng 17,18 tuổi nhưng lại là sát thủ nổi danh lạnh lùng trong giang hồ, đang về thanh thuần thoát tục nhưng lại cực kỳ tàn nhẫn. Cô vì một người đàn ông mà không tiếc uất ức cầu toàn ẩn nấp ở bên một người đàn ông khác ở bên cạnh người đó đến ba năm cuối cùng cũng thành công phá hủy hắn, những ân oán tình thù trong chuyện này có lẽ chỉ có người trong cuộc mới biết rõ rốt cuộc là có chuyện gì xảy, tôi cũng chỉ được nghe kể lại mà thôi!” Ánh mắt Lý Triết Vũ lạnh nhạt như đang lạc vào một nơi rất xa xôi, chuyện chém giết máu me đã trôi vào lịch sử hiện tại chỉ còn lưu lại thù hận. Lâm Thi An cũng đã biết đại khái hai người đàn ông kia là ai nhưng cô gái kia thì là ai được chứ?

“Cô gái kia là ai?”

“Bây giờ là Trác phu nhân, tên thật của bà ấy là Tư Không Ngọc Chi, năm đó mọi người gọi bà là Tiểu Nhi La Sát! ”

Lời nói của Lý Triết Vũ khiến Lâm Thi An thất kinh, ai có thể nghĩ tới người phụ nữ dịu dàng cao quý đó mẹ của Trác Minh Liệt lại còn có một mặt như thế! Khó trách mấy ngày trước nhìn bà ta xuất hiện tại trên TV lại có một loại khí chất đặc biệt như vậy, khó trách bà ta rất ít khi xuất hiện ở nơi công cộng.

“Sao lại có thể là bà ta được?”

“Không ngờ được phải không? Những chuyện anh không ngờ đến còn có rất nhiều rất nhiều, ân oán đời trước lại ứng lên người chúng ta.”

“Vậy tại sao nhà họ Lâm chúng tôi lại bị cuốn vào đó, theo tôi được biết cha mẹ tôi đều là người rất an phận!”

“Đó chỉ là chuyện sau này khi anh lớn lên còn những chuyện trước kia anh có biết không? Nghe nói năm đó Lâm, Trác và cả Nhà họ Thẩm đã từng dùng thuật tung hoành ”

Lâm Thi An không hỏi thêm nữa vì không biết sẽ có bao nhiêu chuyện làm hắn giật mình, hiếm ai biết chân tướng. Theo phỏng đoán của hắn bây giờ có lẽ Bạch Diệu đã ra đến sân rồi.

Tại phòng bệnh của Trác Minh Liệt

” Hôm nay có phải tôi đã có thể xuất viện?” Trác Minh Liệt hỏi Từ Đồ Mi vì có khuôn mặt tương tự như Lâm Thi Ngữ cho nên anh giữ cô ta ở bên cạnh.

“Bác sĩ nói có thể, nhưng chân của anh vẫn không thể quá sức!” Nét mặt Từ Đồ Mi không thay đổi đưa cho anh một cây gậy “Cái này cho anh”

Trác Minh Liệt lạnh lùng đẩy ra anh vịn tường đứng lên “Tôi – Trác Minh Liệt sẽ không bao giờ dựa vào bất kỳ vật gì để đứng lên!”

“Tùy anh, không phải đến tận bây giờ anh vẫn muốn tôi ở bên cạnh anh đó sao, sau đó tôi phải giả làm Lâm Thi Ngữ sao?”

“Cô không phải giả làm mà có giả cũng không thể được. Tôi muốn cô theo tôi là vì con của tôi” Có lẽ còn là vì trong tiềm thức của anh vẫn chưa thể đối mặt với việc Lâm Thi Ngữ đã ra đi.

Chương 182: Con Ác Mộng Sợ

” Nhưng bây giờ Lâm Thi An đang muốn tìm tôi, anh có thể bảo đảm người thân của tôi an toàn sao?”

“Lâm Thi An không biết dung mạo của cô và em gái anh ta giống nhau sao?”

“Đĩ nhiên không biết, trước kia có lẽ bí mật này chỉ có một mình Lý Triết Vũ biết, sau khi trốn ra từ chỗ của hắn tôi đều đeo mặt nạ!”

Trác Minh Liệt nhìn được đau, từ từ bước đi thông thả ra ngoài phòng. Ánh mặt trời sáng lạn làm cho người ta cảm thấy thật là thoải mái.

Ngoài cửa lớn đã có mấy chiếc xe hơi đỗ ở đó từ trước vừa nhìn thấy Trác Minh Liệt ra ngoài, lập tức có một nhóm người từ bên trong đi ra .

“Tổng tài!” Vương Trợ lý khom người “Thì ra là ngài ở bệnh viện này, tại sao không nói sớm một chút !”

Trác Minh Liệt im lặng không lên tiếng , một lúc sau anh mới hỏi: ” Tôi muốn cậu tìm cho tôi một đội thợ lặn cậu đã tìm được chưa?”

“Tìm xong rồi, nhưng không biết tổng tài muốn tìm thứ gì? Là đồ dung hay là người nào rơi xuống biển? Nếu như là người thì có lẽ đến bây giờ ngay cả xương cũng không còn, trong biển nhiều cá như vậy ngài cho rằng bọn nó ăn chay sao “Trợ lý hơi hốt nói xong hoàn toàn không để mắt đến Từ Đồ Mi ở sau lưng Trác Minh Liệt, cô vẫn cố gắng nháy mắt với anh ta.

“Cút! ! !” Trác Minh Liệt gào thét, con người đó au gần như muốn nhỏ ra máu, đáng về hung ác như muốn ăn thịt người. . .

” Tổng. . tổng ..tổng tài” Trợ lý bị dọa sợ đến mức nói không rõ ràng, anh không biết là đã nói sai chỗ nào “A bây giờ tôi lập tức báo bọn họ lên đường! Đúng rồi Lão Thái Gia muốn tôi báo với anh là anh nên xem xét và theo dõi tình hình của công ty hiện nay, và còn có tình hình của Mộc Mộc rất tốt ạ” Trợ lý vội vàng nói hy vọng có thể đánh lạc hướng của Trác Minh Liệt.

Anh nhắc cái chân bị thương lên mặt không thay đổi lên xe. Còn Từ Đồ Mi thì đi theo trợ lý lên một chiếc xe khác.

” Tiểu thư Thi Ngữ cô có khỏe không?” Trợ lý căn bản không nhận ra Từ Đồ Mi không phải là Lâm Thi Ngữ.

Từ Từ Đồ Mi mở cửa sổ xe ra rút một điều thuốc.

Trợ lý kinh ngạc nhìn cô, nghĩ thầm sao có mấy ngày không mà tiểu thư Thi Ngữ dịu dàng lại trở nên phong trần như vậy.

“Thế nào, nhìn khác sao? Cái vị tiểu thư Lâm Thi Ngữ kia có lẽ đã như anh vừa nói bị cá ăn hết rồi !”

“... “Trợ lý toát mồ hôi lạnh, chảy ròng ròng nhất thời sợ đến mức nói không ra lời tiểu thư Thi Ngữ sao lại có thể bị như vậy? Khó trách vừa rồi tổng tài lại giận dữ.

Tại du thuyền của Trác lão gia,

” Mới qua một ngày mà chúng ta đã có thể đến cảng khẩu rồi !”

“Ừ” Trác lão gia nhắm mắt dưỡng thần, toàn tâm toàn thân hưởng thụ ánh nắng tốt đẹp. . .” Vị tiểu thư kia đã tỉnh nhưng mà chúng tôi phát hiện hình như cô ấy bị mù rồi”

“Mù rồi còn hơn là chết cô ấy có nói cô ấy ở đâu không?”

“Hình như cô ấy đã bị kích thích gì đó rất lớn, không chịu nói một câu, cũng không chịu ăn chúng tôi còn phát hiện ở trên người cô một loại kim loại hân hữu cũng bởi vì thế mà cô mới có thể sống sót lại!”

“Kim loại? Kim loại gì ? Trong cơ thể con người mà có thể kim loại sao?” Ông cụ không hiểu hỏi.

“Đúng vậy phần lớn bộ xương của vị tiểu thư này đều là kim loại hân hữu , lão gia chúng tôi hoài nghi loại kim loại này liệu có phải là loại chúng ta muốn tìm X62, cũng chính là loại kim loại quan trọng Hardware trong kế hoạch A, ngài còn nhớ rõ không? Năm năm trước Bang Bạch Hồ đã từng phái người tới Đại lục đầu thầu kế hoạch A nhưng sau đó lại toi tã mà về đồng thời tài liệu về kim loại này cũng thần bí mà biến mất, phải biết chúng ta nghiên cứu kế hoạch A chỉ là bộ phận Software nếu như chúng ta có thể tìm được Hardware thì quân đội bên kia...”

“Không phải cậu đang nằm mơ chứ? Vị tiểu thư này cũng là do chúng ta vô tình cứu được sao có thể liên quan đến kế hoạch A lại còn có thể kiên quan đến Hardware đã thất bại năm năm? Tôi nghĩ cậu đã điên rồi!”

“Có phải điên rồi hay không một ngày sau là chúng ta có thể biết , tôi đã lấy mẫu đơn đi xét nghiệm rồi!”

Ông cụ nhìn anh ta một cái rồi đi vào.

Trong căn phòng trên du thuyền của Lâm Thi Ngữ,

Lâm Thi Ngữ núp ở trong góc đầu óc của cô hiện đang ở trạng thái bất động. Sau khi ngâm mình trong nước biển hai ngày cô mới được cứu, vui mừng, bi thương, sợ hãi còn cả vết thương cũ chưa lành cũng tấn công vào đại não làm cho cô cảm thấy cả cơ thể như hồng mắt, trong đầu chỉ còn vang vọng tiếng khóc của đứa trẻ kia và ánh mắt, bàn tay ấm nóng của người đàn ông. Cô không dám nghĩ cũng không muốn nghĩ đến ngày hôm đó nếu như có thể lựa chọn lại cô vẫn tình nguyện gieo mình xuống biển. Bỗng chốc có một ụng cụ tóc bạc đến gọi cô.

“Cô ở đâu, chúng tôi có thể đưa cô về nhà!”

Cô hồ hững hờ lắc đầu một cái.

Ông cụ thở dài, lắc đầu một cái đi ra ngoài.

“Nha đầu này vừa nhìn cũng biết là người bình thường nào có gioongd là người liên quan đến kế hoạch A. Các cậu vẫn không nên điều tra cô ấy! Đúng rồi thông báo cho Minh Liệt bảo nó đến cảng Thánh nữ đón tôi!”

Thuộc hạ nói vâng một tiếng rồi lui xuống.

Vừa xuất viện ra Trác Minh Liệt lập tức chạy đến bờ biển nơi Lâm Thi Ngữ gặp nạn, đối mặt với trời lam biển biếc róc cuộc tâm tình bị đè nén của Trác Minh Liệt cũng mất không chế anh quỳ rạp xuống bờ biển thất thanh khóc rống.

Hiện lên ở trước mặt anh chính là dáng vẻ bất lực của cô khi bị đuổi xuống xe, là hiện trường tai nạn đầm máu, gong mắt kính đen vỡ vụn, áo cưới trắng tinh khiến nhuộm máu đỏ, khi Lâm Thi Ngữ tròn hai mươi hai tuổi nụ cười tinh khiết của cô, ánh mắt bi thương của cô, khi Lâm Thi Ngữ bị mù ánh mắt cô trống rỗng nhưng lại vẫn cố gắng cứu anh, Lâm Thi Ngữ...!

“Tại sao! Tại sao em không phải cho tôi cơ hội!” Trác Minh Liệt bi thương hét to “Lâm Thi Ngữ, Thi Ngữ tại sao không cho tôi cơ hội!”

Từ Đồ Mi xoay mặt đi lặng lẽ lau nước mắt trên khóe mắt. Nếu như có một người yêu cô như vậy thì nếu như phải chết cô cũng cam lòng. Nhưng từ lâu cô đã biết không bao giờ có giá như bởi cô không phải là thượng đế! Lâm Thi Ngữ ra đi để lại Trác Minh Liệt đau đến phé tâm phé liệt.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 183: Thật Giả

“Lâm Thi Ngữ em trở về đi! ” Anh chạy thẳng ra biển rộng, vào giờ phút này một lòng anh chỉ muốn chết nếu như còn sống không thể đền bù vậy hãy để cho anh theo cô cùng nhau chết! Từ Đồ Mi nhanh chóng phi lên trước mặt anh. “Anh thật sự muốn chết sao? Thật là một suy nghĩ lệch lạc”

“Cô út!” Trác Minh Liệt rống cô.

“Trác Minh Liệt anh hãy nhìn lại cái bộ dạng của anh bây giờ đi!”

“Anh có thể xác định Tiểu Thi đã không còn ở đây sao? Nếu như không xác định được thì điều đó nói lên là có lẽ cô ấy vẫn còn sống, miễn là còn sống thì còn hy vọng! Còn nếu như cô ấy không còn anh phải nghĩ cách vì cô ấy báo thù chứ không phải là ở chỗ này khóc!” Từ Đồ Mi ném cánh tay của anh ra tự mình rời đi. Trác Minh Liệt quỳ trong nước biển rất lâu mà vẫn không cách nào ức chế được bi thương trong lòng.

“Tổng tài!” Trợ lý cầm điện thoại di động rụt rè đi lên “Lão Thái Gia sắp tới, chiều mai phi thuyền đã dừng ở cảng Thánh nữ, ngài ấy bảo anh đi đón!”

Trác Minh Liệt bình ổn lại tâm tình bi thương của mình. Ông ngoại đột nhiên trở về nước thật làm cho anh bất ngờ. Ông ngoại đã từng nói đến lúc chết cũng sẽ không bước ra khỏi đảo Cự Nhạc sao tự dưng lại tự mình nuốt lời?

“Gọi điện đến công ty!”

“Vâng”

” Bí thư Vương , trợ lý Lý các anh lập tức chuẩn bị một cuộc họp cho tôi!”

“Tổng tài cuối cùng ngài cũng xuất hiện!” Bí thư Vương lo lắng nói “Không biết vì sao toàn bộ vốn trợ cấp cho chúng ta hoàn toàn bị dừng lại, thị trường

cổ phiếu đã đóng băng ạ!”

Trác Minh Liệt lập tức nhận biết được mọi chuyện đã quá nghiêm trọng. . .” Mọi chuyện bắt đầu từ lúc nào?”

“Từ tuần trước! Đồng sự trưởng đã bán vàng ra thị trường đến nay đã tạm thời ổn định cục diện thế nhưng đây cũng không phải là kế hoạch lâu dài! Tổng tài liệu công ty của chúng ta có bị phá sản hay không?”

“Trước hết các anh đừng vội! Chờ tôi trở về!” Trác Minh Liệt cúp điện thoại lập tức theo trợ lý đi đến công ty, có lẽ Từ Đồ Mi nói đúng, bây giờ anh không thể tuyệt vọng, ít nhất là phải giải quyết xong mọi việc của nhà họ Trác và Lâm đã .

Tại một nhà hàng Trung Quốc cao cấp,

”Tiên sinh tôi đã báo cho tất cả các an hem, họ đã bố trí nơi này xong! Ngài có thể yên tâm ở!”

“Nghe nói tiểu tử nhà họ Lâm kia đã giải quyết xong kế hoạch A?” Người đàn ông trung niên kéo rèm cửa sổ nặng nề dầy cộm lên.

“Đó chỉ là lời đồn đãi, muốn biết có phải là thật hay không thì phải để sau khi chúng ta gặp anh ta đã!”

“Các cậu không cần liên lạc với anh ta, anh ta sẽ tự mình đến đây! An hem nhà họ Lâm quả nhiên không giống người bình thường!”

“Vâng”

Sau khi trầm mặc trong chốc lát người đàn ông trung niên lại hỏi: “Hiện nay cô ấy như thế nào? Khi nào tôi có thể nhìn thấy cô ấy?”

“Bà ấy rất khỏe, còn có chuyện chưa có giải quyết xong, thuộc hạ đề nghị trước tiên tiên sinh đừng vội gặp bà ấy ”

Người đàn ông trung niên không nói thêm gì nữa. . .

Hội nghị cấp cao tại phòng họp của Trác thị,

”Đối với tình trạng của Trác thị hiện nay các vị có ý kiến gì không ?” Trác Minh Liệt hỏi.

“Tổng tài tôi cảm thấy xung quanh chúng ta đều là địch, kế hoạch A đã làm chúng ta thiệt hại quá nhiều! Nó giống như phản mủ sinh ra trong vết thương”

“Nói rất có đạo lý, đến bây giờ chúng ta chỉ có thể gạt vết mủ này đi khỏi vết thương ! Mặc dù cắt mất nó sẽ bị đau nhưng không cắt nó xuống chúng ta chắc chắn sẽ phải chết! Mọi người hãy lập tức sáng tạo ra đề án nhằm sinh lợi cao nhất cho Trác thị, cả dự án về đồ chơi hay hệ liệt Cinderella hãy lập tức đưa ra thị trường! Phải nhanh chúng ta phải làm cho kẻ địch ứng phó không kịp!” Trác Minh Liệt nói rành mạch.

Phía dưới, mặc dù mọi người đều không nói nhưng trên mặt một người đều là vẻ thán phục, nếu nói thô khôn có ba hàng thì câu này thật chuẩn để nói về Trác Minh Liệt. Lúc đầu khi Trác Minh Liệt mới tiếp quản công ty đã lập tức xhi ra rất nhiều tiền để sáng chế ra một loại đồ chơi cho trẻ em và một hệ liệt giày cho phụ nữ, tất cả cổ đông đều cảm thấy anh ta quá phí phạm tiền tài của công ty. Nhưng bây giờ nghĩ lại chuyện này tuyệt đối là một chiến lược tuyệt diệu, trong suốt 5 năm, mặc dù chưa hề đưa ra thị trường nhưng sức nóng của món đồ chơi và hệ liệt giày này đã vang vọng khắp thị trường trong và ngoài nước, nó có thể làm cho công ty cải tử hồi sinh .

Lâm quảnh cáo này Trác Minh Liệt quyết định mang theo cả Mộc Mộc và Cầu Cầu và chính mình cũng ra trận để thể hiện tình cha con tha thiết nhằm đánh vào lòng của khách hàng.

Mới một chút đã đến buổi trưa ngày hôm sau, Trác Minh Liệt lái xe đến cảng tàu sớm một chút, khoảng một tiếng sau một chiếc du thuyền quen thuộc đã xuất hiện ở cảng.

“Cháu trai!” Ông cụ hưng cao nhanh chóng xuống boong thuyền.

“Ông ngoại!” Trác Minh Liệt ôm lại ông!

“Tiểu tử thú vị gần đây có bị chuyện của công ty làm cho chóng cả mặt mày không?!”

“Có ông làm hậu thuẫn, chuyện gì Minh Liệt cũng không sợ!” Trác Minh Liệt cười nói.

Đúng lúc này Trác Minh Liệt chợt phát hiện bảo vệ của ông ngoại mang từ trên thuyền thứ gì xuống.

“Ông ngoại ông tặng cháu thứ gì sao?” Trác Minh Liệt hỏi.

“Đến theo!” Ông cụ cười lớn từ trong lồng ngực móc ra một cây súng lục kiểu mới nhất.

“Ông ngoại nơi này là Trung Quốc!” Trác Minh Liệt vội vàng ấn súng về chỗ cũ “Cháu muốn nói về thứ bọn họ đang đưa lên!”

“A cái đó.. “Ông vừa định nói là ngoài ý cứu được một cô gái lại bị hộ vệ bên cạnh cắt đứt “Mời lên xe hãy nói ở đây nhiều người nhìn tap tôi sợ có ngoài ý muốn!”

Nhưng khi hai ông cháu lên xe lại quên mất đề tài vừa rồi.

“Mọi chuyện xảy ra với công ty có phải là có người đứng sau? Có phải có liên quan với Bang Bạch Hồ?”

“Cháu cứ nói đi?” Trên mặt ông cụ hiện ra vẻ nặng nề hiếm có.

“Ông ngoại cháu vẫn luôn muốn biết rốt cuộc ba mươi năm trước Đồ Long Bang và Bang Bạch Hồ đã có chuyện gì xảy ra? Tại sao lại chìm trong bể lửa?”

“Ai Chuyện này là ân oán từ đời trước sao anh cứ mãi không chịu buông! Ba mươi năm trước Đồ Long Bang chúng ta đi theo con đường chính nghĩa quyết tâm phát triển ở trong nước. Mà Bang Bạch Hồ lại đi theo một con đường khác nên không thể tránh được sẽ xuất hiện phân tranh” Ông cụ chỉ nói một số chuyện cơ bản rồi thôi nhưng anh lại không cho là chuyện chỉ đơn giản như vậy. Anh mơ hồ cảm giác thân thể của mình cũng ẩn giấu trong câu chuyện này!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 184: Trác Lão Gia

“ Ông nội cháu đang định tạm thời dừng kế hoạch A lại, tung sản phẩm đồ chơi thiết kế ra ngoài thị trường nhằm ổn định tình hình hiện nay của công ty!”

Ông cụ nghe Trác Minh Liệt nói như vậy lập tức tán thưởng anh ” Minh Liệt ông nội quả nhiên không nhìn lầm cháu! So với ba cháu cháu còn giỏi hơn nhiều!”

Vừa đi vừa nói chuyện mấy chốc đã đến Nhà họ Trác.

“Ba! !” Bà Trác nhìn thấy ba mình giật mình nói không ra lời “Sao ba lại tới đây?”

“Nha đầu chết tiệt kia, có phải cô thật sự muốn tôi sống cô đơn cả đời trên đảo!”

“Ba” Bà Trác chợt roi nước mắt “Người đã tới, có phải là đã tha thứ cho con gái?”

“Cũng đã ba mươi năm, Minh Liệt cũng đã có con trai sao ba còn có thể không tha thứ cho con? Hơn nữa ta cũng chỉ có một đứa con là con”

“Cái gì?” Trác Minh Liệt cho là mình nghe lầm sao ông nội lại nói như thế!

“Ông nội, người...”

“Thật ra thì ông là ông ngoại cháu! Lúc đầu ông phản đối mẹ cháu lấy ba cháu, nhưng tên tiểu tử Trác Khiếu Thiên kia lại nói muốn ở rể nhà chúng ta nhưng đến khi có con trai lại cho mang họ Trác! Hôm nay ông tới đây chính là tìm anh ta tính sổ!” Ông cụ giận dữ xông vào cửa.

“Mộc Mộc đâu?” Ông cụ tìm tên tiểu tử kia khắp nơi. . . Trác Minh Liệt cảm thấy có chút mơ hồ rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì a? Sau bao nhiêu năm như vậy đến tận bây giờ anh mới biết ông nội là ông ngoại? Những điều bọn họ giấu diếm quả thật chỉ như lời ông ngoại nội? Hay còn có ẩn tình khác?

“Kỳ quái sao người lại biết Mộc Mộc ?” Trác Minh Liệt hỏi.

“Ta thần thông quảng đại cái gì mà không biết !”

“Mau gọi Mộc Mộc ra đây !”

“Ông ngoại, Mộc Mộc đang ở nhà riêng của cháu”

“Vậy mau dẫn ta đến đó !”

“Nhưng không phải ông muốn gặp ba sao? Còn mẹ nữa”

“Không có việc gì, Minh Liệt, ba con bây giờ cũng không ở nhà. Còn về mẹ cũng đã rất lâu mẹ chưa gặp con và Mộc Mộc rồi. Đứng rồi gần đây Thi Ngừ như thế nào?” Kể từ khi biết Tiểu Thi chính là Lâm Thi Ngừ, bà Trác không dám nhắc đến cái tên này nữa tránh cho Trác Minh Liệt đau lòng và ông Trác tức giận.

“Thi Ngừ là ai ?” Ông cụ hỏi.

” Cháu dâu ngài ” Bà Trác cung kính nói.

“Hả? Cháu dâu chúng ta, nhanh ông không thể chờ để gặp bọn họ nữa rồi!”

“Cô ấy rơi xuống biển rồi.” Trác Minh Liệt chán nản nói . .

” !!” Bà Trác cũng kinh ngạc khác thường.

“Rơi xuống biển?” Ông cụ tự lẩm bầm giống như là nhớ ra cái gì đó “A ông nhớ ra rồi!” Nhưng Trác lão gia vừa định nói thì chợt ông Trác trở lại.(ko có duyên lần 2)

Ông Trác nhìn thấy Trác lão gia vừa kinh ngạc lại vui mừng “Ba! Sao ba lại tới đây?”

“Không có việc gì thì tôi không đến được sao!” Ông cụ ngồi xuống “Còn không phải là bởi vì chuyện của Bang Bạch Hồ!”

Vừa nghe đến Bang Bạch Hồ sắc mặt của ông Trác lập tức thay đổi.

“Ba mười năm trước tôi giao Đồ Long Bang giao cho anh, sau bao lâu nay anh đã làm nhưng việc gì vậy?”

Trác Minh Liệt vừa nghe nói cũng hiểu ra thì ra là Đồ Long Bang vốn không phải là của nhà họ Trác !

“Ba, Khiếu Thiên có tội!” Tính khí Trác Khiếu Thiên luôn luôn nóng nảy lại có thể cúi đầu.

“Hôm nay tôi đến đây không phải là để anh chuộc tội! Mà là đến để xem anh có đối sách gì! Ân oán giữa chúng ta và Bang Bạch Hồ cũng nên kết thúc thôi!”

“Để con đi tìm ông ta!” Bà Trác đứng lên, vẻ mặt nặng nề nghiêm trang. Lần đầu tiên Trác Minh Liệt nhìn thấy vẻ mặt như thế của mẹ, trong nháy mắt anh nghĩ đến lời Jayson nói trước đây, ba mươi năm trước Bang Bạch Hồ và Đồ Long Bang mâu thuẫn với nhau vì một người phụ nữ, không lẽ người phụ nữ đó lại là mẹ của anh?

“Không được!” Trác lão gia và ông Trác đồng thanh rống to, lúc này Trác Minh Liệt mất quyền phát biểu.

“Con...” Bà Trác muốn nói lại thôi, ba người đồng thời nhìn Trác Minh Liệt một chút sau đó hờ hững ngồi xuống “Trác Minh Liệt chúng ta đi thăm Mộc Mộc!” Ông cụ đứng lên.

Trác Minh Liệt nhìn mọi người một chút, im lặng gật đầu một cái.

Trên đường đi đến nhà riêng Trác Minh Liệt hỏi câu hỏi mà anh vẫn luôn muốn hỏi “Ông ngoại có phải mẹ con chính là nguyên nhân của mâu thuẫn năm đó?”

Ông cụ im lặng gật đầu một cái “Áy là nha đầu không nghe lời”

Trác Minh Liệt không hỏi thêm nữa bởi vì anh không muốn biết về chuyện tiếp theo. Một lúc lâu sau anh mới chợt nhớ ông có hai lần muốn nói gì đó mà chưa lần nào xong.

“Ông ngoại, ông nói trước đây ông ở biển làm sao?”

“A đúng rồi, Minh Liệt khi chúng tôi ở trên biển...” Nhưng cũng chưa kịp nói xong thì điện thoại của ông chợt vang lên.(Vô duyên lần 3)

“Alo, thưa ngài kết quả kiểm nghiệm đã có kim loại trên người vị tiểu thư kia chính là loại kim loại đã thất chuyện X62, bây giờ chúng ta nên làm gì?”

Ông cụ trầm mặc cúp điện thoại đem lời đến khoe miệng nuốt xuống.

“Có chuyện gì ông ngoại?”

“A không có việc gì. Khi ở trên biển chúng ta bắt được cá mập, đã giết nó ta chuẩn bị có một bộ đồ bơi bằng da cá mập rồi”

Trác Minh Liệt thất vọng thở dài, hi vọng về Thi Ngừ còn sống đến bây giờ càng ngày càng mong manh.

“Cầu Cầu, mấy ngày nữa là chúng ta có thể đến nhà trẻ rồi.” Mộc Mộc vừa chơi đồ chơi vừa nói với Cầu Cầu nói. Hai tay Cầu Cầu nâng má, ngồi ở đó xem.

Chuông cửa chợt vang lên theo phản xạ có điều kiện Cầu Cầu vội chạy nhanh tới “Mẹ!” Nhưng trước cửa không có mẹ chỉ có hai người đàn ông, một người râu tóc bạc phơ người còn lại là chú Minh Liệt.

“Mộc Mộc cháu là Mộc Mộc!” Ông cụ vui mừng “Tiểu bảo bối ông là cụ cố đây!” Ông cụ chưa từng nhìn thấy hai đứa bé nên nhầm Cầu Cầu thành

Mộc Mộc.

Cầu Cầu có chút sợ lui về phía sau, nhút nhát kêu một tiếng chú Minh Liệt, lúc đó ông cụ mới hiểu đứa bé này không phải là Mộc Mộc.

“Mộc Mộc có người tìm cậu” Cầu Cầu đứng ở phía sau cửa nói vọng vào.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 185

” Ba Minh Liệt ” Trong mắt Cầu Cầu ngấn nước mắt “Sao mẹ không về cùng?”

Trác Minh Liệt ôm Cầu Cầu vào trong lòng “Cầu Cầu đừng khóc, mẹ sẽ rất mau trở về!”

“Có thật không” Trong lòng nho nhỏ của Cầu Cầu đã chứa đầy lo lắng. Nó ôm cổ của Trác Minh Liệt đau lòng hỏi: ” Có phải mẹ đã chết?”

Trác Minh Liệt vừa nghe Cầu Cầu nói như vậy, trong lòng không khỏi quặn đau, cố giữ bình tĩnh “Sao có thể thế được! Sao Cầu Cầu có thể nói những lời như thế ra!”

Trác lão gia chỉ đứng bên cạnh nhìn lòng càng vội, Cầu Cầu này càng nhìn càng giống con trai của Trác Minh Liệt.

“Trác Minh Liệt đứa bé này là”

“Ông ngoại đây là Cầu Cầu cũng là con trai của cháu!” Trác Minh Liệt dặt tay nhỏ bé của Cầu Cầu dẫn nó đến trước mặt Trác lão gia: ” Mau gọi cụ!”

“Cụ” Hai mắt Cầu Cầu đầm lệ nhen nhen ngào ngào gọi một tiếng cụ.

“Ai tiểu bảo bối tại cháu lại sao khóc? Có chuyện gì nói cho cụ nào “Ông cụ đã lớn tuổi không nghe được tiếng khóc đau lòng này nữa.

“Cụ ơi, mẹ cháu đi đâu mất rồi, cụ có thể giúp cháu tìm mẹ về không?” Cầu Cầu nhìn chăm chăm ông cụ nghiêm túc hỏi “Không biết mẹ đi nơi nào, vài hôm trước chính mắt cháu đã thấy mẹ rơi vào biển rộng”

“Biển rộng?” Ông cụ nhìn Trác Minh Liệt một chút nhớ lại lời nó nói trước đây. . . Chẳng lẽ người được ông cứu lên thật sự là cô cháu của Trác Minh Liệt, mẹ của hai đứa nhỏ ?

“Cụ, cụ ơi” Mộc Mộc cũng chạy tới “Nhất định cụ có thể tìm được mẹ có đúng hay không? Mẹ không rơi xuống biển có đúng hay không?”

Đối mặt với hai tiểu bảo bối ông cụ chợt phát hiện cuộc sống của mình thì ra đã hoàn mỹ như vậy. Những chuyện kia có phải cũng nên dừng lại hay không.

“Được cụ nhất định sẽ giúp các cháu tìm mẹ trở về” Mỗi tay ông cụ ôm một bảo bối cười đến miệng kéo đến mang tau “Bây giờ các cháu hãy vào trong đi, để ông bàn bạc với ba xem tìm mẹ về như thế nào?”

“Vâng ạ” Mộc Mộc kéo Cầu Cầu chạy vào trong phòng.

” Minh Liệt, trong hai đứa bé ai là chất ruột của ta? Hay cả hai đều là...?”

“Mộc Mộc là con trai ruột của cháu còn về thân thể của Cầu Cầu đến bây giờ vẫn chưa tra rõ”

“Thế mẹ của Mộc Mộc sao cũng là của Cầu Cầu?”

“Chuyện này nói ra rất dài dòng” Trác Minh Liệt kể lại tất cả mọi chuyện giữa anh và Lâm Thi Ngừ cho ông cụ nghe, nghe xong ông cũng thờ dài một tiếng. . .” Chuyện của nhà họ Lâm ta cũng có nghe qua. Nhưng không ngờ lại còn dính đến một cô gái vô tội!”

“Ông ngoại cháu muốn hỏi ngài, năm đó Nhà họ Lâm phá sản chỉ trong một đêm có phải là do Trác thị làm ra hay không?” Trác Minh Liệt trầm giọng hỏi.

“Chuyện này cháu nên hỏi ba cháu, anh ta là người biết rõ nhất nhưng ông có thể khẳng định nhà họ Lâm phá sản không chỉ bởi vì chúng ta, Thẩm thị tuyệt đối cũng tham dự!”

“Thảm thị?” Trác Minh Liệt kinh ngạc.

” Ba nhà Thảm Trác Lâm vốn đều vì Bang Bạch Hồ mà đứng chung một chỗ, ba con cháu cháu trên một cây lúa kiêu gì cũng có lúc bị xụp đổ!”

Dường như Trác Minh Liệt đã hiểu rõ, ba mươi năm trước ba nhà liên thủ với nhau để lật đổ bang Bạch Hồ, nhưng 30 năm sau ba nhà lại bắt đầu xảy ra nội chiến!

Một người bí mật đến nơi xét nghiệm ” Rốt cuộc bây giờ Lý tiên sinh muốn làm như thế nào?” người đàn ông ngoại quốc mặc áo khoác trắng hỏi. Đứng trước mặt anh là một người đàn ông mặc áo đen khuôn mặt dữ tợn .

” Bác sĩ John cứ bình tĩnh đừng vội. Chúng tôi đang đợi lão tiên sinh ra lệnh nhưng trước đó nhất định ngài phải giữ bí mật cho chúng tôi!” Người áo đen nhỏ giọng.

“Nếu như bây giờ chúng ta giao người phụ nữ này cho quân đội nhất định có thể kiếm được một số tiền lớn, tại sao còn phải chờ đến lão tiên sinh sắp chết kia đây?”

Người áo đen không nói gì, sau một lúc lâu anh ta mới thì thầm nói: ” Đây là chuyện nhà của chúng tôi ngài không cần quan!”

Bác sĩ nhún vai một cái rồi đi đến hành lang. Anh ta vừa đi thì người áo đen lập tức gọi điện đến cho Trác lão gia.

“Thưa ngài thời gian chúng ta có không còn nhiều lắm ngài hãy nhanh chóng ra quyết định đi!”

“Không được động đến cô gái kia!” Ông cụ nghiêm túc nói “Cậu phải bảo vệ cô ấy thật tốt!”

Trác Minh Liệt nhìn ông ngoại có chút buồn bực.

Ông cụ cúp điện thoại rồi nói chuyện với Trác Minh Liệt: ” Minh Liệt ông có lời muốn nói với cháu”

“Có chuyện gì sao?” Trác Minh Liệt còn chưa nói dứt lời thì điện thoại di động của anh chợt vang lên.

“Alo là tổng tài sao? Buổi họp báo ra mắt hệ liệt Cinderella đã chuẩn bị xong, bây giờ đang đợi ngài đến để thông báo”

“Được, tôi lập tức tới đó!”

Trác Minh Liệt cúp điện thoại, tiếp tục hỏi: ” Ông ngoại, ông muốn nói gì?”

“Là chuyện của công ty sao? Vậy cháu hãy mau đi đi, còn chuyện kia ông sẽ tự mình xử lý!” Ông cụ sợ làm Trác Minh Liệt phân tâm vì vậy nuốt lời muốn nói xuống đáy lòng, thật ra ông cũng chưa xác định được cô gái kia có phải là cô dâu của Minh Liệt hay không

Trác Minh Liệt vội vã rời đi, ông cụ lên lầu chơi đùa với chất của mình.

Tại hội trường họp báo giới thiệu về hệ liệt Cinderella,

” Chắc hẳn quý vị mong đợi đã lâu, hệ liệt giày dành riêng cho phái nữ- Cinderella kinh điển cuối cùng cũng được chính thức ra mắt! Hôm nay chúng tôi vinh dự mời đến đây tổng tài Trác thị đồng thời cũng là người thiết kế ra Cinderella- ngài Trác Minh Liệt sẽ lên tiếng nói về sản phẩm kinh điển trên!”

Trác Minh Liệt thẳng lưng tay để lên bục, mắt nhìn thẳng xuống dưới, anh mặc một bộ âu phục màu xám, thắt calavat màu xám nặc dù nét mặt hơi mệt mỏi nhưng khuôn mặt góc cạnh vẫn làm anh toát lên vẻ trường dương, tự tin, oai hùng như trước.

“Cinderella đã để các vị đợi lâu! Nó không chỉ đơn giản là một đôi giày mà còn là một câu chuyện cũ đầy tình cảm! Nó minh chứng cho duyên phận của tôi và phu nhân tôi và cũng ngưng tụ nỗi nhớ nhung của tôi dành cho cô ấy, tôi tin chắc rằng nếu ai thật tâm đi nó nhất định sẽ có thể cảm nhận được những tình cảm mà tôi muốn biểu đạt! Hôm nay điều duy nhất làm cho tôi cảm thấy tiếc nuối chính là phu nhân của tôi không thể đến đây” Giọng nói của Trác Minh Liệt trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Nhớ Lại

” Trác tiên sinh ý ngài nói là khi chúng tôi đi đôi giày này vào là có thể cảm nhận được tình yêu của ngài đối với phu nhân của ngài sao?” Một phóng viên trẻ tuổi cười hỏi.

“Tôi có thể cho cô thử” Trác Minh Liệt cười một cách mê người.

Cô gái then thùng cười, Trác Minh Liệt lấy một đôi hàng mẫu đưa cho cô, sau đó ngồi xổm xuống tự mình giúp cô đi vào. Cô gái thụ sủng nhược kinh không biết làm sao .

Toàn bộ đèn đều chiếu tụ lại đôi giày. Cả hội trường vang lên tiếng vỗ tay như tiếng sấm rền, thế nhưng Trác Minh Liệt lại cảm thấy thương cảm. Đáng nhẽ bây giờ người đang đứng tại nơi này phải là Thi Ngữ, còn anh sẽ công bố chủ nhân của Cinderella chính là Thi Ngữ! Nhưng bây giờ Thi Ngữ, em đang ở đâu?

Tại nhà riêng của Phùng Thiếu Diễm,

” Chủ nhân, Trác Minh Liệt đã thay đổi chiến lược ! Anh ta muốn sử dụng hệ liệt giày nữ và đồ chơi để lật lại tình thế!”

“Cậu cảm thấy có thể không?” Phùng Thiếu Diễm lạnh lùng hỏi lại.

“Chuyện này thuộc hạ không biết!”

“ Trác Minh Liệt quả nhiên không phải là người bình thường! Cậu nghĩ chúng ta có nên dừng tay!” Phùng Thiếu Diễm hí hóp cặp mắt “Stanford đã muốn tôi trở về để làm thầy giáo, ngày đó có lẽ cũng không tệ!”

“Nhưng thưa chủ nhân, nếu làm như vậy chúng ta phải giải thích như thế nào với Lâm tiên sinh!”

“Nếu như trong máu của tôi không chảy dòng máu của nhà họ Lâm thì mấy chuyện như thế này tôi nhất định sẽ không can thiệp vào! Đúng rồi chuyện nhà giám đốc đã xử lý xong chưa?”

“Đã xử lý ổn thỏa, nếu không có việc phát sinh thì tôi mai lác có thể!”

Phùng Thiếu Diễm gật đầu một cái “Cụ thể làm sao cậu hãy làm cho cẩn thận!”

Tại nhà họ Lâm,

Kể từ khi Lâm Thi Ngữ mất tích, tinh thần Lâm Thi An càng sa sút cả người gầy đi trông thấy . . . Đã một tuần lễ trôi qua vẫn chưa hề có một tin tức nào về em gái, hẳn không biết phải làm thế nào để đối mặt với chính bản thân mình. Trác thị đã ở thế ngàn cân treo sợi tóc vậy mà vẫn để Trác Minh Liệt làm cho Trác thị cái từ hồi sanh. Nhưng tất cả mọi chuyện đâu thế dễ dàng như thế, kế hoạch A đã bị lộ địch liệu có thể để cho Trác Thị được yên? Kịch hay vẫn còn ở phía sau !

Hắn cầm một ly rượu đỏ đứng ở trên lan can tầng hai đang nghĩ đến bước kế tiếp nên làm như thế nào . Chuyện đến đâu thì đến đó chỉ cần trong tay hắn nắm bản kế hoạch A hoàn chỉnh thì vẫn còn nước còn tát!

“Anh biết kế hoạch A dùng để làm gì sao?”

Lý Triết Vũ bị trói ở trên ghế ngồi hỏi “Lâm Thi An, rốt cuộc anh muốn trói tôi đến khi nào?”

“Mày đừng nhiều lời! Lý Triết Vũ bây giờ mày cũng là một lợi thế của tao!” Lâm Thi An lạnh lùng nói. . .

” Lợi thế? Tôi chỉ là một người vô dụng ! Bác tôi sẽ không vì tôi mà nhử mày cho nên anh cũng không thể dùng tôi để uy hiếp bác tôi được đâu!”

Lâm Thi An cười lạnh không để ý

“Kế hoạch vốn là của chúng tôi ai ngờ lão gia từ nhà họ Trác kia thần thông quảng đại lại có thể đoạt đi! Ai” Lý Triết Vũ tự lẩm bầm.

“Đầu óc mày có còn bình thường không?”

“Ha ha tôi biết trước là dù tôi có nói anh cũng sẽ không tin! Kế hoạch A vốn là một dự án rất quan trọng đối với quân đội khi đó bác tôi đã yêu cầu tôi đầu thầu trong âm thầm, nhưng Lâm Thi An à, tôi muốn nói cho anh là đừng tưởng rằng lấy được kế hoạch A rồi thì anh thoải mái được rồi. Thật ra kế hoạch A gồm hai phần gồm Software và Hardware!”

Nghe Lý Triết Vũ nói Lâm Thi An nửa tin nửa ngờ “Còn có phần Hardware ?”

“Đúng vậy, phải có cứng mềm kết hợp mới là một kế hoạch A hoàn chỉnh cũng chính là một phần cứng tự động driver siêu cấp!” Lý Triết Vũ bình tĩnh cười giống như hắn mới là người cuối cùng biết được !

“Vậy phần Hardware đang ở đâu?” Lâm Thi An khản trương hỏi.

“Cái này rất khó nói” Lý Triết Vũ nhắm hai mắt lại.

Tại một nhà hàng cao cấp

” Sao Lâm Thi An còn chưa tới?” Phía sau rèm cửa sổ người đàn ông trung niên âm thầm cau mày.

“Kể từ về nước có vẻ tiên sinh hơi thiếu kiên nhẫn”

“Tôi không thể kiên nhẫn được tôi sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn! Bây giờ tiểu tử nhà họ Trác đã giúp Trác thị thoát khỏi khó khăn? ! Nếu như chúng ta không nhanh ra tay nói không chừng sẽ kiếm cùi ba năm thiêu một giờ!”

“Tiên sinh không cần lo lắng! Chúng ta chỉ yên lặng theo dõi biến hóa! Hơn nữa tôi còn nhận được một tin tức cực mới đó là phần Hardware thất lạc năm năm trước đã được tìm thấy”

“Ở nơi nào?”

“Nghe nói là ở trên người của một cô gái”

Tại một viện nghiên cứu bí mật,

” Các người là ai? Tại sao lại dẫn tôi tới nơi này?” Sau vài lần kích điện rồi cuộc Lâm Thi Ngữ đã hoàn toàn tỉnh táo lại!

“Cô là vị khách quan trọng của chúng tôi ” Các ý ta nói chuyện qua những chiếc khẩu trang.

“Hãy gọi cho người nhà của tôi đến đón tôi, làm ơn, tôi là Lâm Thi Ngữ anh tôi là Lâm Thi An” Lâm Thi Ngữ vươn hai tay ra nhưng lại không tới một người.

“Tiểu thư cô cứ yên tâm ở chỗ này dưỡng bệnh đi! Khi đủ thời gian chúng tôi sẽ đưa cô về!” Nói xong họ sột soạt thẳng bước đi ra ngoài.

Nhưng sau đó không lâu lấm hình như lại có rất nhiều người đi vào.

“Các người, các người là ai?”

Không có ai nói chuyện bọn họ bế Lâm Thi Ngữ lên sau đó cất vào thứ gì.

“Cứu mạng, cứu mạng, các người buông tôi ra” Cô giằng giằng nhưng rất nhanh có người nhét một tấm vải vào miệng cô làm cô không phát ra được một âm thanh nào. Trời ơi rồi cuộc là có chuyện gì xảy ra? Lâm Thi Ngữ tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

“Lão Thái Gia! Không xong rồi!”

“Có chuyện gì?”

“Không thấy vị tiểu thư kia đâu ! Không biết là tự cô ấy bỏ trốn hay là...”

“Ngu xuẩn, nhiều người như vậy mà không trông nổi một tiểu nha đầu! Lập tức đi tìm, không tìm được cậu cũng không cần tới gặp tôi!” Ông cụ giận dữ cầm điện thoại, dàn xếp xong cho hai đứa bé tự mình cũng đi đến viện nghiên cứu kia. Nhưng ông vừa mới ra khỏi cổng chính thì lại gặp Trác Minh Liệt từ công ty trở về.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Cha Con Gặp Nhau

” Ông ngoại, ông đi đâu vậy?”

“Trác Minh Liệt cháu trở về thật đúng lúc! Mau đi với ông ngoại một chuyến, xem cô bé kia có phải là cô cháu của cháu không!”

“Ông ngoại!” Trác Minh Liệt kích động kéo cánh tay ông lại “Người nói cái gì? Đã tìm được Thi Ngữ rồi sao?”

“Ai ta cũng không biết có chuyện gì xảy ra, cháu cứ đi theo ông một chuyến đi!”

Hai ông cháu đến viện nghiên cứu bí mật rất nhanh.

“Ông ngoại đây là đâu?”

“Nơi này là chợ đen!”

“Tại sao Thi Ngữ lại ở chỗ này?”

“Trác Minh Liệt, điều đầu tiên ta không thể chắc chắn cô bé kia là cô dâu của cháu. Điều thứ hai cô bé ấy được ta cứu từ dưới biển và được đưa đến nơi này!”

“Ông ngoại! !” Trác Minh Liệt kích động bởi trực giác anh có thể xác định cô gái này nhất định là Lâm Thi Ngữ.” Bây giờ cô ấy đang đâu, người mau dẫn cháu đi gặp cô ấy!”

Ông cụ thờ dài gọi người có trách nhiệm chăm sóc Lâm Thi Ngữ đi lên.

“Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?” Ông cụ hỏi.

“Ban đầu mọi chuyện đều tốt nhưng sáng nay khi thuộc hạ tỉnh dậy và sang phòng bệnh của cô ấy thì không thấy cô ấy đâu nữa! Sau đó tất cả các bác sĩ của viện cũng đều mất tích!”

“Khốn kiếp!” Ông cụ tức giận, toàn thân phát run” Từ Đồ Như ta sao lại có một thuộc hạ bất tài vô dụng như vậy!” Ông chợt rút súng lục ra nhắm thẳng vào đầu người bảo vệ áo đen . . .

” Ông ngoại!” Trác Minh Liệt kéo tay của ông “Lưu hẩn lại, sau này còn hữu dụng!”

Mặc dù Trác Minh Liệt gấp nhưng anh cũng hiểu nặng nhẹ. Vì vậy đem bắt người bảo vệ kia nói lại mọi chuyện từ đầu.

“Vị tiểu thư kia mất bị mù vẫn luôn không chịu nói lời nào”

Lòng của Trác Minh Liệt chợt trầm xuống sau đó lại kịch liệt nhảy lên “Chính là cô ấy, cô ấy chắc chắn là Lâm Thi Ngữ” Anh nắm cái trán trước mắt trống rỗng.

“Ông ngoại tại sao người không nói sớm cho cháu biết ! Bây giờ ra sao, bây giờ cô ấy ở đâu?” Trác Minh Liệt rống lên.

“Bao quanh viện là chợ đen là bộ máy giao dịch lớn nhất cả nước, thuộc hạ chỉ sợ có người thèm muốn thứ kim loại trên người cô ấy nên đã bắt cóc cô ấy và bán đi rồi!”

“Cái gì, kim loại gì ?” Trác Minh Liệt run rẩy hỏi “Làm thế nào có thể lấy thứ đó ra khỏi người cô ấy?”

“Đó chính là kim loại Hardware bộ phận trong kế hoạch A mà chúng ta đang thiếu, muốn lấy ra chỉ có cách giết người đoạt cốt” Về mặt ông cụ nặng nề. . .

” Ông ngoại người đưa cô ấy đến đây, lẽ nào người cũng muốn lấy thứ kim loại ấy ra?” Trác Minh Liệt không thể tin được “Các người vì cái gì mà tàn nhẫn như vậy! !”

” Minh Liệt! Lúc đầu ông ngoại cũng có ý định này nhưng đến khi gặp Mộc Mộc và Cầu Cầu ông đã hối hận, để cho cháu biết những chuyện này cũng là do ông đã thay đổi ý định, nhất định ông sẽ cố hết sức để tìm ra cô ấy!” Ông cụ cũng lên giọng “Bây giờ chúng ta không có nhiều thời gian để giải thích này khi, A Bình cậu hãy lập tức phong tỏa tất cả các phiên giao dịch của chợ đen đồng thời hãy tung tin đồn là cô gái ấy vẫn ở trong tay chúng ta, Minh Liệt cháu có thể tìm được cô gái nào đó có khuôn mặt giống với Thi Ngữ nhất chứ?”

Trác Minh Liệt trầm mặc chốc lát chợt nghĩ đến một người: Từ Đồ Mi. Khuôn mặt của cô ta không khác Thi Ngữ chút nào!

Hoàng hôn buông xuống, mặc dù đang vào tháng 6 nhưng thời tiết dưới chân núi lại có chút lạnh.

Phùng Thiệu Diễm cho xe dừng lại phía sau nhà tù thành phố hút một điếu thuốc. Năm năm, đã năm năm rồi anh không đến thăm ba.

“Khụ khụ” Rất ít hút thuốc anh lại bị bị sặc. Trong vòng năm năm đã rất nhiều lần anh muốn đến thăm ba nhưng Lâm Thi An nói là sẽ bị người khác phát hiện và sẽ phá hỏng kế hoạch báo thù của bọn họ cho nên anh vẫn luôn lặng im. Nhưng đến hôm nay đi trên con đường báo thù anh chợt không tìm thấy phương hướng, thật sự, nếu không được gặp ba anh sợ mình sẽ không chống đỡ nổi nữa.

Anh xuống xe, đi từ cửa vào. Mặc dù anh và Lâm Thi An đều chưa một lần đến thăm ba nhưng cũng có hỏi thăm về tình hình của ông .

“Số 0387 có người đến thăm”

Âm thanh lạnh lẽo từ trong khoảng phòng vang ra, Lâm Mộ Phong nhìn ánh mặt trời từ từ biến mất từ cửa sổ nhỏ bên ngoài, không khỏi âm thầm cảm thán cuộc sống ngắn ngủi. 0387 bất kể là ai đến đây, tên tuổi đều mất chỉ thay thế vào đó là những con số này. Đã muộn thế này ai còn muốn gặp ông?

Phùng Thiệu Diễm cúi đầu ngồi chờ phía sau cửa sổ thủy tinh, sau đó ít phút anh nhìn thấy bóng dáng của một người đàn ông lưng hơi gù, mặc áo tù, mái tóc đã điểm tuyết bạc .

“Ba!” Anh kích động gõ cửa sổ thủy tinh.

Lâm Mộ Phong cũng nhìn thấy con trai ông kích động đến mức đôi môi cũng run rẩy thế nhưng không biết nói gì. Mãi một lúc lâu ông mới cảm ổng nói lên, run rẩy gọi một tiếng: ” Thi Kiệt”

“Ba” Phùng Thiệu Diễm nghe thấy cái tên Thi Kiệt trái tim không khỏi đau xót. Lâm Thi Kiệt, cái tên xa lạ này gần như anh chưa lần nào dùng qua.

“Sao con lại ở đây, Thi An có khỏe không? Đã tìm được Thi Ngữ chưa?”

Nhìn ánh mắt tràn đầy mong đợi của ba Phùng Thiệu Diễm không biết nên trả lời như thế nào.

“Ba, Thi An đã vẫn khỏe và cũng đã về đây, chúng con đã làm theo kế hoạch với mục đích là để Thẩm thị và Trác thị cùng phá sản nhưng bây giờ chúng con đang bị mất phương hướng theo ba chúng con có nên tiếp tục không?”

“Ai, bây giờ ba chỉ mong nhà họ Lâm và các con được bình an, kết quả thế này là do nghiệt ta đã tạo ra ta không oán trách, nhưng còn Thi Ngữ thì sao?”

“Ba, đã tìm được Thi Ngữ ” Phùng Thiệu Diễm còn chưa biết chuyện Lâm Thi Ngữ bị rời xuống biển “Bây giờ em ấy đang ở cùng Thi An!”

“Có thật không? Thật tốt quá! Khi nào con mới dẫn con bé đến đây gặp ba” Nói xong Lâm Mộ Phong cũng nước mắt quanh tròn “Ba có lỗi với con bé!”

Hai cha con kẻ gười nói chuyện thẳng đến rất khuya. Khi từ nhà tù đi ra ngoài Phùng Thiệu Diễm cảm thấy trong lòng mình nhẹ nhàng rất nhiều. Nhưng ít nhất anh cũng phải hạ gục Trác Thị. Nghe ba kể chuyện cũ thì ra khi hồi cưới Thi Ngữ Trác Thị đã dùng 20% cổ phần đề làm của hồi môn vậy mà sau này khi Lâm Thị phá sản Trác Thị cũng không hề hoàn trả mà cứ chiếm lấy. Anh nhất định phải đòi lại công bằng cho em gái.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188: Cuộc Gặp Mặt Kinh Hoàng

“ Trác tiên sinh đã khuya như vậy ngài còn tới tìm tôi,có chuyện gì sao?” Từ Đồ Mi rửa sạch lớp trang điểm trên mặt, giờ đây khuôn mặt của cô là mặt mộc. Lại giống Thi Ngữ thêm vài phần.

“Muốn nhờ cô giả làm Thi Ngữ!” Trác Minh Liệt mỉm cười.

“Vậy anh có thể giả bộ yêu tôi như anh yêu cô ấy sao?” Từ Đồ Mi cũng mỉm cười, Trác Minh Liệt cứng họng.

Tại một quầy rượu trong chợ đen , ” Nghe nói trong tay các anh có hàng?” Trong bóng tối quân gia Bạch hỏi người thần bí.

“Không phải hàng bình thường nên chúng tôi chỉ bán cho người biết nhìn hàng xịn!” Người thần bí nhỏ giọng đưa ra một hàng mẫu của kim loại!

Quân gia Bạch vừa nhìn thấy lập tức hỏi: ” Ra giá đi!”

“Đây chính là thứ mà chúng tôi đổi cả mạng sống mới lấy được, 50 triệu Đô-la!”

“Được!” Quân gia Bạch không hề nghĩ ngợi một phút viết chi phiếu luôn. Đúng lúc này bỗng nhiên có người đến nói vào tai người thần bí câu gì mà hẩn vệi móc sung ra: ” Các người là ai? Sao lại dẫn thêm người đến đây?”

Quân gia Bạch nhận thấy là có vấn đề vì khi đến đây ông không đem theo ai cả .

“Bây giờ tất cả các phiên giao dịch tại chợ đen đều bị Đồ Long Bang phong tỏa có phải ông cũng là người của Đồ Long Bang?”

Quân gia Bạch lắc đầu, đúng lúc này lại có vài tiếng hét chói tai vang lên hình như bên ngoài đang diễn ra một trận đấu súng nguy hiểm . . . Người thần bí nhanh như chớp đá một đá vào bụng quân gia Bạch rồi vệi vàng theo người của mình chạy ra chiếc xe ngoài cửa.

.

Trác Minh Liệt ẩn mình trong chỗ tối chạy theo thật nhanh.

“Trác Minh Liệt lên đi!” Từ Đồ Mi không biết lấy ở đâu một chiếc xe máy, Trác Minh Liệt vệi nhảy lên ngồi ở phía sau cô.

Hai người đuổi theo chiếc xe kia nhưng đến một khu rừng rậm thì bị mất dấu.

Từ Đồ Mi đề nghị trở về gọi thêm người đến giúp nhưng Trác Minh Liệt nóng lòng muốn cứu người nhất định muốn đuổi theo.

Cuối cùng hai người quyết định đi theo đám người kia vào khu rừng đó cụ thể là một khu căn cứ bí mật. Những kẻ kia đang lâm vào khủng hoảng nên không để ý có người đi theo. Nơi này chỗ biên cảnh cho nên vô cùng nguy hiểm.

“Trác tiên sinh tôi nghĩ chúng ta vẫn nên trở về chỉ dựa vào sự lực của chúng ta chỉ sợ người không cứu được mà ngay cả tính mạng của chúng ta cũng bị đe dọa!” Từ Đồ Mi cau mày.

“Nếu như cô sợ thì cô cứ trở về trước. . . Tôi không thể để Thi Ngừ ở nơi này một mình, bây giờ dù chỉ muốn một phút thì mạng của cô ấy cũng có khả năng gặp nguy hiểm” Trác Minh Liệt nằm ở trong bụi cỏ phía sau nhỏ giọng nói, lời nói của anh làm cho Từ Đồ Mi không hiểu tại sao mình lại có thể lưu lại cùng anh mạo hiểm, ngay từ lúc đầu đã biết là nguy mà vẫn đi theo thì bây giờ còn phải nói thêm điều gì nữa, vì vậy cô chỉ nhìn anh một cái rồi im lặng lập đạn vào súng.

Lúc này trong căn phòng cách đó không xa chợt vang lên hai tiếng súng, không lâu sau thì có hai xác chết bị ném ra ngoài. Trác Minh Liệt nhìn kĩ lại thì mới phát hiện hai thi thể đó là hai người ở quầy rượu trước đó có lẽ bị bắn là do giao dịch thất bại.

Trái tim của Trác Minh Liệt nảy lên tới tận cổ họng anh muốn lao ra nhưng lại bị Từ Đồ Mi kéo “Trác tiên sinh, trong trường hợp này không nên dùng sức mà phải dùng mưu!” Từ Đồ Mi không chớp mắt nhìn chằm chằm bố trí chung quanh mấy căn phòng đơn sơ đó.” Nếu như tôi đoán không sai nơi đó hẳn là một nơi ẩn mình tốt nhất. ” Từ Đồ Mi chỉ vào mấy tảng đá ở gần phòng ở, nó có thể chặn ngang tất cả mọi tầm nhìn.

“Chờ trời tối đi chút nữa tôi sẽ thử qua! Nhưng trước đó chúng ta phải biết chắc chắn Lâm Thi Ngừ đang bị giam ở phòng nào và vì sao bọn họ lại bắt cô ấy?”

Trác Minh Liệt trầm mặc không nói, đối với người phụ nữ này anh chỉ cảm thấy mình phải cần lực tránh cho việc cô bị liên lụy đến chuyện của anh và Thi Ngừ.

Từ Đồ Mi nhìn anh không nói lời nào cũng không hỏi thêm hai người nằm ở trong bụi cỏ chờ đợi trời tối. Đợi một lúc Trác Minh Liệt định gọi cho ông ngoại để báo tình hình nhưng nơi này quá mức xa xôi điện thoại di động cũng không có tín hiệu.

Đúng lúc này Từ Đồ Mi đột nhiên cảm thấy bắp chân mình đau nhói, theo bản năng cô co chân lại lấy tay sờ sờ nhưng không hề phát hiện ra vết thương nào. Dựa vào kinh nghiệm có sẵn cô lấy một miếng vải buộc chân thật chặt.

Cách đó không xa, bên trong phòng mấy kẻ như đầu sỏ đang bàn luận xôn xao.

“Việc này càng ngày càng khó khăn hay chúng ta lấy bảo bối ra đi?”

“Mày cho rằng mọi chuyện dễ dàng như thế sao? Cách bảo quản kim loại chúng ta không hề biết ngộ nhớ lấy ra ngoài bị hồng thì sao?”

“Nhưng nuôi người sống lại phải cho ăn, cho uống, lại phải trông chừng cô ta chạy trốn và nhờ có người biết đến đây gây rối thì sao?”

Lúc bọn họ nói những lời này, Trác Minh Liệt và Từ Đồ Mi đã mò tới căn phòng phía sau. Chỉ một búng tường đơn bạc sao có thể ngăn không cho âm thanh phát ra ngoài.

“Chúng mày không phải nhiều lời” Có cả tiếng người nước ngoài vang lên “Tao có thể lấy thứ kim loại kia ra nhưng trước đó phải giết người đàn bà kia!”

Trác Minh Liệt cả kinh lập tức muốn xông vào nhưng Từ Đồ Mi lại kéo anh lại cũng ép anh giữ yên lặng.

“Giết cô ta?”

“Không giết chẳng lẽ chúng mày bắt tao phải phẫu thuật sao?” Gã ngoại quốc hỏi.

Bọn chúng quay mặt nhìn nhau.

“Chúng ta bắt cô ta đến đây để lấy xương của cô ta, làm việc nhanh một chút có rất nhiều người muốn mua !” Gã ngoại quốc lấy một bình nhỏ từ trong ngực ra “Đây là thuốc độc, hãy đem đến cho cô ta ăn đi!”

Một người trong đó thò tay ra nhận lấy thuốc độc rồi đi đến một căn phòng khác. Ở phía ngoài Trác Minh Liệt và Từ Đồ Mi cũng lập tức đi theo.

Lâm Thi Ngừ vừa nghe thấy có tiếng bước chân đến gần lấy lại sức để ngồi dậy.

“Ai!” Cô cảnh giác hỏi.

“Còn ai nữa, tiểu mỹ nhân” Gã đèn ngồi xổm bên cạnh cô.

“Các người là ai tại sao lại bắt tôi đến đây!”

Trác Minh Liệt không hiểu dụng ý của đối phương lại càng không biết lai lịch của đám người này. Trước khi đến đây anh chỉ vừa nhận được tin của ông ngoại là có người giao dịch ở quầy rượu đã vội vàng lao đi chưa tra được tin tức của đối phương, không biết họ là bạn hay thù của Đồ Long bang ?

“Các ngài lần bạn nơi nào?” Từ Đồ Mi thấy Trác Minh Liệt do dự lập tức nhận lời của đối phương

“Đừng dài dòng chúng tao chỉ muốn mày ở lại, nếu không thì chúng tao sẽ cho cả mày và bạn mày phơi thây nơi này!”

“Được thôi” Nói xong Từ Đồ Mi định đi ra ngoài thì lại bị Trác Minh Liệt giữ lại “Cô điên rồi sao?”

Từ Đồ Mi mỉm cười nhìn anh một cái nhẹ nói: ” Không phải đây là mục đích anh đưa tôi đến đây sao?”

Trong lòng Trác Minh Liệt chấn động lập tức nghiêng đầu sang một bên không dám nhìn ánh mắt của cô nữa. Từ Đồ Mi giờ hai tay lên theo ánh sang đèn đối phương soi mà đi đến.

“Các người nhìn cho kỹ!” Từ Đồ Mi lớn tiếng nói “Tôi đã quay lại mời các ngài thả bạn tôi ra!” Đối phương soi đèn lên khuôn mặt của cô nhìn thật kĩ rồi mới tắt hết đèn đi.

“Đúng vậy, chính là cô ta!”

Từ Đồ Mi đi từng bước đến gần bọn họ mà Trác Minh Liệt ôm Lâm Thi Ngữ cũng từng bước một lui ra khỏi vòng vây của bọn họ.” Từ Từ Đồ Mi hi vọng cô có thể kiên trì đến lúc tôi đến cứu cô!”

” Minh Liệt cô ấy đi đâu?”

“Không có việc gì, chúng ta đi” Trác Minh Liệt sai bước nhanh chóng tìm đường thoát ra khỏi rừng rậm. Nhưng bản tính vốn thiện lương nên anh làm thế nào cũng không quên được câu nói cuối cùng và ánh mắt tuyệt vọng của Từ Đồ Mi. Vì vậy đi được một lúc anh lại ngừng lại, đến nơi cách chiếc xe máy kia không xa Trác Minh Liệt chợt chần chờ anh cảm giác mình không thể ích kỷ như vậy.

” Thi Ngữ em hãy ngoan ngoãn ngồi yên ở nơi này chờ anh đi một chút rồi trở về!”

“Minh Liệt!” Lâm Thi Ngữ bắt được cánh tay của anh “Anh đi đâu?”

“Cô gái vừa rồi vì cứu chúng ta mà ở lại anh phải đi cứu cô ấy!”

” Minh Liệt!” Lâm Thi Ngữ bắt lấy bàn tay anh , ngăn vịn lần cô đều không muốn anh đi nhưng cô không thể nhẫn tâm nhìn người khác vì cô mà chết !” Anh phải cẩn thận nhất định phải mau quay về!”

Trác Minh Liệt ôm Lâm Thi Ngữ đến một nơi chốn vô cùng kín đáo rồi nhảy lên xe máy quay ngược trở lại.

“Này chúng mày sao tao nhìn đi nhìn lại con bé này so với con bé lúc trước cứ khác khác ?” Đến tận bây giờ đám bại hoại kia mới phát hiện ra sự khác thường.

“Khác ở chỗ nào, tao thấy y như đực mà !”

“Ánh mắt của con bé kia như người mù mà ánh mắt của con bé này lại...”

“Mắt của tôi không phải bị mù mà là không thấy rõ thôi, vì sao các người lại bắt tôi đến đây?” Thật ra đến tận bây giờ Từ Đồ Mi vẫn không hiểu bọn họ bắt Tiểu Thi đi để làm cái gì.

“Thật sự không biết sao? Chúng tao không hề vì mày mà vì xương của mày!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 190: Trà Mi Nở Lúc Trăm Hoa Lụi

Từ Đồ Mi chợt cảm thấy sợ hãi nhưng tất cả đều đã kết thúc rồi. Một cơn đau xa lạ từ chân truyền lên não, theo bản năng cô thử di chuyển hai chân nhưng ai ngờ lại khụy ngã xuống. Vừa rồi có thể là bị rắn cắn. Xem ra vận mệnh của cô đã không cách nào thay đổi, tiếc nuối duy nhất là cô còn thiếu Hắc Mân Côi một lời giải thích! Năm ba gã to con mặc áo đen muốn đẩy cô vào phòng. Nhưng âm thanh từ chiếc xe máy đang đi đến lại dần dần đến chú ý của bọn hắn. Từ Đồ Mi tuyệt vọng nhắm mắt nhưng cuối cùng lại có chút vui mừng Trác Minh Liệt quả nhiên không làm cho cô thất vọng .

Trác Minh Liệt lợi dụng chiếc xe không lồ đánh ngã bọn người áo đen để đi đến chỗ của Từ Đồ Mi.

“Mau lên xe!” Trác Minh Liệt mau chóng nói.

Từ Đồ Mi cố gắng di chuyển bước chân nặng nề nhưng lại ngã xuống.

“Trác tiên sinh” cô khó khăn gấp gáp mà gọi Trác Minh Liệt “Anh không nên quay lại nơi này! Nhưng tôi thực sự phải cảm ơn anh!”

“Từ Đồ Mi cô sao vậy!”

“Tôi bị rắn độc cắn, mạng của tôi đã hết! Trác tiên sinh anh đi mau! Nếu như anh có cơ hội gặp Hắc Mân Côi nhất định phải nói cho cô ấy biết sự phụ của cô ấy không phải do tôi giết! !” Cô buồn bã khổ nói ra tâm nguyện cuối cùng.

Trác Minh Liệt kinh ngạc, nhìn cô ngã ở dưới đất mà không biết phải làm sao. . . Chỉ trong mấy phút ngắn ngủi mà đám người kia đã gọi thêm đồng bọn đến.

“Trác tiên sinh anh mau đi, nhanh lên! ! Không thể kiếm củi ba năm thiêu trong một giờ! Lâm Thi Ngữ có khuôn mặt giống như tôi nếu cô ấy vui vẻ tôi cũng yên tâm” Giọng nói của cô dần dần thấp đi cũng có thêm ít dụi dằm.

Nhìn cô lần cuối, Trác Minh Liệt khởi động xe lao vào rừng rậm thoát khỏi đám người sắp vây quanh. Từ Đồ Mi nhìn theo bóng Trác Minh Liệt rồi đi khẽ mỉm cười, nhắm hai mắt lại. Cô đã từng nhìn thấy Trác Minh Liệt đau khổ như thế nào khi tưởng mình mất đi Lâm Thi Ngữ, ở bờ biển, khi đó cô đã từng nghĩ nếu có một người yêu cô như thế thì dù có phải chết cô cũng cam tâm tình nguyện. Đến lúc này, người kia cũng không yêu cô như yêu Lâm Thi Ngữ nhưng cô lại thật sự chết vì anh, đã từng, có một thời gian cô căm hận khuôn mặt này vì nó không hề thuộc về chính bản thân cô nhưng đến khi gặp được Trác Minh Liệt cô lại cảm thấy mình may mắn cỡ nào mới có được gương mặt này, trong cuộc đời ngắn ngủi của cô, cô đã từng làm bạn gái trên danh nghĩa của Lý Triết Vũ cũng từng yêu Lâm Thi An nhưng trong bọn họ không có một người nào giống như Trác Minh Liệt, họ sẽ không thể nào vì cứu cô mà có thể quay lại vào giờ phút nguy nan như thế này, bất chợt cô nhớ đến một bài ca dao cổ:

Theo phấn hoa mai, hoa đã phai.

Hải đường hồng thắm mới về đây.

Trà mi nở lúc trăm hoa lụi.

Rêu biếc, cây hoang đã phủ đầy.

Thanh âm thê lương mà trống rỗng như vượt qua ngàn năm lên lời qua từng nhánh cây kẽ lá của rừng rậm đến bên tai Trác Minh Liệt. Anh chợt không biết bản thân mình đang ở đâu, áy láy và hối hận làm cho anh không biết đi như thế nào. Không biết sau bao lâu, không biết đi như thế nào cuối cùng anh cũng đi được đến chỗ giấu Lâm Thi Ngữ.

”Thi Ngữ” Anh gọi tên cô trong vô lực.

”Minh Liệt, cuối cùng anh cũng đã về!” Lâm Thi Ngữ kinh sợ mà thẳng bước đi ra ngoài ôm lấy Trác Minh Liệt “Cô ấy như thế nào?”

“Chết rồi.” Trác Minh Liệt thờ dãi “Là anh hại cô ấy!”

“Không! Là em tất cả đều là vì em!” Lâm Thi Ngữ khò sở cúi đầu “Cuối cùng em vẫn là người mang lại rắc rối cho mọi người!”

“Lâm Thi Ngữ tôi không cho phép em nói những câu như vậy một lần nữa!” Trác Minh Liệt không nói thêm câu nào nữa chỉ ôm Lâm Thi Ngữ lên xe sau đó nhanh chóng rời đi.

“A, sao người phụ nữ này chưa gì đã chết rồi?”

“Vừa rồi A Bưu có cho cô ta uống thuốc độc, có khi là vì thế !”

“Các người bế cô ta lên trên bàn phẫu thuật đi !” Gã ngoại quốc chỉ huy.

Ba bốn người bê xác của Từ Đồ Mi lên bàn phẫu thuật, gã ngoại quốc cũng rút con dao phẫu thuật sáng loáng ra. Lưỡi dao bén nhọn từng lưỡi từng lưỡi lướt qua thân thể trắng nõn, từng giọt máu đỏ tươi chảy dọc theo, nhỏ xuống nền nhà.

“OH” Gã ngoại quốc hô to “Chuyện này là sao! Xương của ả này đã hoàn toàn tối đen! Chúng mày cho cô ta ăn cái gì vậy? Kế hoạch của chúng ta bây giờ hoàn toàn bị nhớ!”

“Tại sao có thể như vậy? A Bưu cho cô ta ăn đúng thứ mày đưa cho nó mà..”

Gã ngoại quốc ném con dao phẫu thuật ra “Tao không làm! Chúng mày đúng là một lũ heo ngu xuẩn!”

Một nhóm người quay mặt nhìn nhau không biết rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra!

Trác Minh Liệt lái xe máy nhanh như chớp lao về phía trước, Lâm Thi Ngừ ôm hông của anh thật chặt, tốc độ này làm cho cô thật khó chịu.

Rừng rậm từ từ biến mất phía sau lưng, ven đường đã bắt đầu xuất hiện đèn đường. Điện thoại của Trác Minh Liệt cũng lấy lại được tín hiệu. Trác Minh Liệt dừng xe máy lại để lại ven đường gọi một chiếc xe taxi đến. Suốt cả quá trình anh đều ôm chặt Lâm Thi Ngừ như sợ cô lại biến mất lần nữa.

” Minh Liệt chúng ta đi đâu vậy? ”,

” Về nhà ” Trác Minh Liệt trầm giọng nói.

“Người vừa rồi cứu em và anh là ai?”

“Là từ Đồ Mĩ”

Từ Đồ Mĩ? Người phụ nữ này không phải là người đã từng uy hiếp cô để lấy kế hoạch A sao? Sao đến bây giờ lại..” Sao có thể là cô ta?” Lâm Thi Ngừ tự lẩm bầm.

“Em đã từng gặp cô ấy?”

“Trước đây cô ta đã từng bắt cóc Cầu Cầu để uy hiếp em lấy cấp tư liệu của công ty anh giao cho cô ” Cũng bởi vì chuyện này mà đến tận bây giờ cô vẫn không có dũng khí đối mặt với anh!

Trác Minh Liệt trầm mặc anh im lặng ôm Lâm Thi Ngừ vào trong ngực cảm chống lên cái trán của cô. Chuyện đã qua mặc kệ là đúng hay sai thì cũng đã theo người này biến mất, đến bây giờ không còn ý nghĩa gì nữa.

Từ Đồ Mĩ, anh thiếu cô một cái mạng.

Tiếng chuông điện thoại di động bất chợt vang lên Trác Minh Liệt cầm lên nhìn xuống màn hình là ông ngoại gọi đến.

“Trác Minh Liệt!” Ông cụ gần như là gào thét “Một mình anh chạy đi nơi nào? Giang hồ hiểm ác anh có biết hay không!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Ân Oán Thị Phi Khi Nào Mới Dừng

” Ông ngoại cháu rất khỏe cháu đã tìm được Thi Ngừ rồi.” Trác Minh Liệt trầm trọng nói “Chỉ là Từ Đồ Mĩ chết”

“Từ Đồ Mĩ? Cái tên này nghe có chút quen tai, có phải chính là cái vị sư tỷ mà Chu Tước vẫn hay nói là người giết sư phụ của cô ta ”

“Được rồi ông ngoại , chuyện này khi về ông cháu ta sẽ nói chuyện tiếp nhưng trước tiên ông hãy chuẩn bị cho cháu một đội quân, trước khi trời sáng cháu muốn quay lại đây để cướp lại thi thể của cô ấy!”

“Cháu có biết đối phương là ai không? Mà dám một người một ngựa xông vào hang hổ?” Ông cụ hỏi.

“Không rõ lắm nhưng bọn họ có rất nhiều súng ống”

“Bọn họ đều là những phần tử phản loạn ở biên giới, nên cẩn thận khi đối đầu với họ!”

Bọn họ nhanh chóng đến được nơi an toàn. Lâm Thi Ngừ nom nớp lo sợ đi từ trong xe ra tay cô nắm tay Trác Minh Liệt thật chặt. Chỉ qua mấy ngày ngắn ngủi mà đối với cô như là đã trải qua mấy trăm năm.

” Minh Liệt!” Cô chợt gọi anh một cách thê thảm sau đó ngừng lại.

” Thi Ngừ sao thế?” Minh Liệt ân cần hỏi.

“Mộc Mộc đâu, Mộc Mộc đâu?” Cô run rẩy hỏi. . .

” Thi Ngừ Mộc Mộc không sao, đứa bé được đặt trong xe ngày đó là một đứa bé khác...” Trác Minh Liệt không nói tiếp được, dù là một đứa bé khác thì cũng là một sinh mạng vô tội. Lâm Thi An quả thật không đáng làm súc vật.

“Là đứa bé khác” Lòng của Lâm Thi Ngừ như mềm ra “Tại sao anh trai lại có thể làm như thế? Sao anh ấy có thể biến thành người như vậy?”

” Thi Ngừ” Trác Minh Liệt muốn an ủi cô nhưng lại không biết nên nói thế nào.

“Em biết không? Anh đã từng tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại em trong cuộc đời này nữa nếu như vậy thì cả đời này anh sẽ sống trong tự trách, Thi Ngừ chỉ cần em còn sống tất cả mọi thứ đều không là gì!” Trác Minh Liệt thâm tình ôm Lâm Thi Ngừ vui mặt vào bả vai mềm mại của cô”Em có thể tha thứ anh không ? Sự cuồng vọng, ngu xuẩn của anh vào năm năm trước !”

“Nhìn gương mặt này, mày cảm thấy Lâm Thi Ngừ có thể tha thứ cho mày hoặc nên tha thứ cho mày sao?” Giọng nói đột ngột vang lên làm cho Trác Minh Liệt và Lâm Thi Ngừ đều giật mình.

“Phùng Thiếu Diễm tại sao lại là anh?” Là Phùng Thiếu Diễm.

“Bất ngờ sao?” Phùng Thiếu Diễm cười khê “Tao vẫn rất hâm mộ khả năng diễn kịch của mày! Trác Minh Liệt đã đến lúc này chẳng lẽ mày vẫn không muốn nói tất cả mọi chuyện cho Thi Ngừ biết sao?”

“Anh muốn nói gì?” Trác Minh Liệt cảnh giác hỏi. . .

” Chuyện của nhà họ Lâm ! Lúc đầu mày làm thế nào để đánh lừa chiếm mất cổ phần trong tay Lâm Thi An, làm thế nào để thông đồng được với nhà họ Thẩm cướp mất dự án quan trọng nhất của nhà họ Lâm, cuối cùng làm thế nào để ép nhà họ Lâm đến đường cùng! Tất cả chuyện này Lâm Thi Ngừ đều không biết chút nào !” Phùng Thiếu Diễm lãnh khốc hỏi ” Trác Minh Liệt, khi mà mày đẩy một cô gái mới mười bảy tuổi – Lâm Thi Ngừ ra ngoài đường cái hại cô ấy bị tai nạn mất khi khuôn mặt và đôi mắt! Lúc ấy mày đang làm cái gì? Có lẽ đang tìm cách để chiếm lấy đồ cưới của cô ấy! 20% cổ phần của nhà họ Lâm và còn có con Bạch mã huyết ngọc có giá trị liên thành !”

“Rốt cuộc anh là ai?” Trác Minh Liệt hỏi.

“Mày hỏi tao là ai?”

“Chẳng lẽ anh chính là người mà anh Thi An thường nói là cái...” Lâm Thi Ngừ khản trương nắm chặt tay áo của Trác Minh Liệt, lòng nóng như lửa đốt.

“Con hoang! Đúng không?” Phùng Thiếu Diễm lạnh lùng hỏi ” Có phải Thi An thường nói cho em tôi chính là con hoang!”

Lâm Thi Ngừ giật mình không dám nói tiếp thì ra là người lãnh khốc này- Phùng Thiếu Diễm lại chính là anh trai của mình! Người anh này khi mới sinh ra đã mang trên mình một lời nguyền. Là người con ba có ở ngoài, ba sắp xếp hết tất cả chỗ ở cho anh. Trên dưới nhà họ Lâm đều biết đến sự tồn tại của đứa bé này nhưng không ai muốn gặp anh. Nhất là mẹ, cũng vì chuyện này mà mẹ đã bị chết do tai nạn. Sau sự ra đi của mẹ Lâm Thi An và Lâm Thi Ngừ bắt đầu hận ba. Đặc biệt là Lâm Thi An anh bắt đầu xa đọa , xa vào ăn chơi không chịu học hành tu trí nữa ” Anh là Thi Kiệt” Mặc dù chưa một lần được gặp mặt nhưng Lâm Thi Ngừ vẫn biết anh tên là Lâm Thi Kiệt.

“Không sai, trong nhà họ Lâm tôi tên là Lâm Thi kiệt!”

“Xem ra anh thật sự chỉ lợi dụng nhà họ Thẩm ” Trác Minh Liệt thờ dãi “Thật ra thì đến tận bây giờ tôi vẫn chưa hiểu rõ ân oán giữa nhà họ Lâm và nhà họ Trác ! Tôi thừa nhận đã lừa gạt một chuyện nhưng khi đó tôi còn chưa biết rõ! Về những chuyện khác...”

” Minh Liệt, anh và Từ Quân thật sự đều tham dự vào tất cả những chuyện đó sao?” Lâm Thi Ngừ khó có thể tin vào tai mình cô cũng không muốn tin.

” Thi Ngừ nếu anh nói là đúng thì em sẽ xử lý thế nào?” Trác Minh Liệt khổ sở hỏi.

Lâm Thi Ngừ tuyệt vọng buông tay ra, tại sao có thể như vậy, lúc đầu cô vốn cho rằng anh chỉ áy náy vì đã bỏ rơi cô năm năm trước, thời gian đã qua tình yêu của anh dành cho cô có cũng nhận thấy cô đã có thể tha thứ cho anh nhưng vì sao anh lại có thể là người làm Lâm thị phá sản còn có cả Thẩm Từ Quân nữa, tại sao? Một người là người cô yêu nhất, một người là bạn tốt nhất, tại sao có thể đối xử với cô như thế?

” Thi Ngừ” Trác Minh Liệt gọi tên cô thật nhẹ “Em không thể tha thứ cho anh sao?”

” Trác Minh Liệt, mày làm ra những điều như vậy mà còn muốn được con bé tha thứ?” Phùng Thiếu Diễm từng bước từng bước mà ép sát “Mày nhìn cho rõ, gương mặt này không phải là của Lâm Thi Ngừ! Lâm Thi Ngừ năm đó đã bị mày hại chết!”

Lâm Thi Ngừ đứng sững như một chiếc cột trong mắt chứa đầy nước mắt. Rốt cuộc cô nên làm như thế nào cho phải? Thì ra là đây mới là thù hận anh Thi An nói. Nhưng nhưng cô thật sự không hận nổi” Trác Minh Liệt, nếu như lúc đầu không đến Trác thị tôi cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho anh như vậy!” Phùng Thiếu Diễm kéo Lâm Thi Ngừ đến bên cạnh mình.

” Thi Ngừ em phải cho anh một cơ hội! Cho anh một cơ hội được bồi thường!” Trác Minh Liệt sốt ruột “Em hãy nói là được đi, xin em !”

Lâm Thi Ngừ mãi vẫn không nói một lời nào, cô cũng không biết mình nên nói cái gì.

Mãi một lúc sau cô mới khẽ nói: “Các anh hãy để cho tôi được ở một mình, yên lặng một chút!”

” Thi Ngừ!” Trác Minh Liệt và Phùng Thiếu Diễm đồng thanh gọi.

“Câm miệng!” Hai người lại cùng rống lên.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192: Việc Đòi Cũng Đã Qua Vài Lần

"Thì Ngừ, tình trạng của em bây giờ không thể ở một mình! Hãy cùng anh về nhà, Mộc Mộc và Cầu Cầu đều đang đợi em về!" Trác Minh Liệt khẩn cầu "Tại sao chuyện giữa hai gia tộc nhất định phải do chúng ta gánh chịu? Chúng ta không cần đi y đến được không hãy đợi anh xử lý xong hết mọi việc trước nhất rồi chúng ta sẽ rời khỏi nơi này! Mang theo Mộc Mộc và Cầu Cầu vĩnh viễn không trở lại!"

“Trác Minh Liệt mày hãy dừng lời ngon tiếng ngọt lại đi! Đến tận bây giờ mày cũng chưa từng thừa nhận trách nhiệm của mình!”

“Là tôi có trách nhiệm! Tôi làm sai, tôi đã cố hết sức để đền bù nhưng hai người đều không cho tôi cơ hội!” Trác Minh Liệt nổi giận “Lâm Thi Ngừ em phải về cùng anh! Đời này kiếp này anh nhất định dính chặt lấy em! Từ khi em không cần anh!”

“Các anh đừng ép tôi! Cho tôi một thời gian và không gian riêng! Tôi muốn về nhà làm phiền anh dẫn đường, dẫn tôi về đường Hạnh Phúc!”

Phùng Thiếu Diễm nắm lấy tay của Lâm Thi Ngữ nhưng đúng lúc này chuông điện thoại di động của anh chợt vang lên.

”Chủ nhân, có chuyện không hay! Hôm nay tiểu thư Từ Quân lại đến bệnh viện để khám thai, tình hình không mấy lạc quan bác sĩ nói vị trí thai nhi không đúng, chuyện này ảnh hưởng nghiêm trọng đến tính mạng của tiểu thư!”

Phùng Thiệu Diễm nhắm chặt hai mắt lại.

“Vậy tại sao bệnh viện vẫn chưa lấy đứa bé đó ra? !”

“Này...”

Thừa dịp Phùng Thiệu Diễm đang nói chuyện điện thoại Trác Minh Liệt kéo Lâm Thi Ngừ mang đi. . .” Trác Minh Liệt! Quay lại!” Phùng Thiệu Diễm chạy theo xe hô to “Dù mày có mang được Lâm Thi Ngừ đi cô ấy cũng không tha thứ cho mày!”

Trác Minh Liệt cũng không thèm để ý đến anh ta.

“Lâm Thi Ngũ theo anh về nhà được không?”

“Hãy để cho tôi được yên lặng một chút” Lâm Thi Ngữ vô lực thở dài “Tôi muốn ở một mình!”

Trác Minh Liệt nắm lấy tay của cô “Được nhưng đừng để anh đợi quá lâu”

Xe dừng lại ở đường Hạnh Phúc Trác Minh Liệt vẫn đưa Lâm Thi Ngữ đến cửa nhà trọ.

”Tiểu thư Lâm Thi Ngừ!” Người bảo vệ nhận ra Lâm Thi Ngừ “Cô mạnh khỏe đã lâu không gặp! Trong thời gian cô đi vắng chồng chưa cưới của cô đã đến đây sống nhờ mấy ngày”

Người bảo vệ nhìn Trác Minh Liệt nhất thời có chút không thể xác định ai là chồng chưa cưới của Lâm Thi Ngữ.

“Chồng chưa cưới của tôi?” Lâm Thi Ngữ hỏi “Lý Triết Vũ đã tới đây? Bây giờ anh ấy còn ở đây không?”

“Lý tiên sinh đã đi ra ngoài từ mấy ngày trước đến nay vẫn chưa về!”

“Lý Triết Vũ xuất hiện ở đây?” Trác Minh Liệt cau mày ” Thi Ngũ anh không thể để cho em và hấn ta ở cùng nhau, Lý Triết Vũ không phải là người tốt!”

Lâm Thi Ngữ trầm mặc, một lúc lâu sau mới nói: "Tôi nợ anh ấy ơn cứu mạng"

“On cứu mạng? Thi Ngừ đó là do em không hề biết sự thật? Em có biết vì sao em bị đám người kia bắt không?” Trác Minh Liệt nhìn bảo vệ một chút nuốt lời đang nói trở về. . . Mãi đến lúc vào phòng anh mới nặng nề theo sát cô nói: ” Lý Triết Vũ tuyệt đối không phải là người tốt! Hắn giấu thân thế của em, cố ý tẩy não em còn ghê tởm hơn thế là hắn sửa khuôn mặt em trở thành khuôn mặt người phụ nữ mà hắn đã từng yêu ! ! Biến em thành vật thay thế cho cô ta ! ! Trước đây hắn cũng đã chỉnh sửa khuôn mặt của một người phụ nữ, người đó chính là Từ Đồ Mi cô ấy có khuôn mặt giống y như em, nhưng cô ấy bất hạnh không được anh ta yêu thích nên đã bị anh ta vứt bỏ!”

“Tại sao lại có chuyện như thế?” Lâm Thi Ngừ bị sự thật dọa cho sợ cô không thể tưởng tượng được một người ôn nhu, hiền dịu như Lý Triết Vũ lại có thể là một con người như thế.” Tại sao? Triết Vũ sao có thể như vậy? Tại sao?” Cô chết lặng vuốt khuôn mặt mình, ánh mắt trống rỗng của cô như cái động không đáy tràn đầy tuyệt vọng .

“Lý Triết Vũ” Lâm Thi Ngừ ngồi sụp xuống ngây người như phỗng “Gương mặt này lại có thể không phải là của tôi? Trước kia, tôi có khuôn mặt như thế nào? Trác Minh Liệt! Minh Liệt anh cho tôi biết tôi nên làm như thế nào đây?” Muốn vờ sự thật đến làm cho Lâm Thi Ngừ hoàn toàn sụp đổ, ai có thể dễ dàng tha thứ cho việc bị biết thành người khác để sống chứ.

” Thi Ngừ” Trác Minh Liệt đau lòng ôm lấy cô “Không sao, bất kể em thành ra như thế nào em vẫn luôn là Lâm Thi Ngừ. Gương mặt này không thay đổi được gì cả!”

“Nhưng tại sao anh lại muốn nói cho tôi biết!” Lâm Thi Ngừ không nhận được nữa cô khóc rống lên, rốt cuộc cô đã phạm vào lỗi gì ? Tại sao có nhiều chuyện xảy ra trên người cô vậy.

Trác Minh Liệt không biết làm cách nào để an ủi cô. Đứng trước thử thách, trước sự sống và cái chết anh đều không chút nhú mày nhưng mỗi khi đối mặt với cô anh lại không biết làm sao. Cô khóc anh đau lòng muốn chết, đành kéo cô vào trong ngực” Thi Ngừ , bất kể khuôn mặt em có biến thành gì, anh vẫn gọi em là Thi Thi, em vẫn là Lâm Thi Ngừ, là mẹ của Mộc Mộc và cũng là vợ của anh” Trác Minh Liệt ôm lấy Lâm Thi Ngừ thâm tình nói.

Lúc này Lâm Thi Ngừ đã khóc mệt cô nằm trong ngực của anh nghĩ lại những việc đã qua. Đến bây giờ cô vẫn không thể ngồi được Lý Triết Vũ lại có thể lừa cô lâu như vậy, lại còn có thể thay đổi khuôn mặt của cô, cũng may còn có Trác Minh Liệt ở đây, nhưng người đàn ông này lại là kẻ thù không đội trời chung của cả nhà, cô thật sự không biết làm thế nào để đối mặt với thâm tình và sự sám hối của anh.

Tại một khách sạn cao cấp,

” Tiên sinh!” Quản gia Bạch hoảng hốt “Tôi phát hiện người phụ nữ kia không có tay!”

“Đó thật sự là Hardware mà chúng ta bị mất sao?” Người đàn ông trung niên hỏi.

“Tôi không được nhìn thấy tận mắt nhưng có lẽ trong tình huống đó bọn họ không thể nói dối! Nhưng vào đúng lúc tôi chuẩn bị giao dịch xong thì người của Đồ Long Bang lại xông đến!”

“Lũ Đồ Long Bang đúng là một lũ ăn hại! Các người tiếp tục điều tra nhất định phải đem đồ của chúng ta trở về!”

“Tiên sinh, năm đó Hardware bị mất tích một cách bí ẩn tại sao bây giờ lại có liên quan đến một người phụ nữ”

“Cậu hoài nghi gì? Chẳng lẽ trong nội bộ Bang Bạch Hổ có nội gián? Là ai ?”

“Chuyện này thuộc hạ cũng chỉ là đoán mò, muốn biết chính xác thì chúng ta phải tiếp tục điều tra”

“Tiếp tục đi, chú ý đến hành động của Trác thị, bây giờ vẫn chưa đến lúc quyết định thắng bại! Chuẩn bị quan sát tình hình của Thẩm thị, tìm tập hợp tất cả chủ nợ ép Thẩm thị phá sản rồi chúng ta thu mua lại!”

“Rõ thưa tiên sinh!”

Nhà họ Thẩm ,

” Lão gia không xong rồi, tất cả các ngân hàng đồng loạt đòi nợ và chấm dứt kì hạn vay của chúng ta, chúng ta không chống được nữa rồi!” Bác Phúc vội vã chạy vào.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 193: Máu Và Nước Mắt

” Bác Phúc có chuyện gì thế?” Thẩm Tử Quân ôm bụng bầu đã to từ trên tầng đi xuống.

“Đại tiểu thư các chủ nợ của Thẩm thị chọt đồng loạt đến đòi nợ.”

” Không phải chúng ta đang trong lúc gây dựng lại sao? Tại sao có thể như vậy?” Ông Thẩm gấp gáp hỏi.

“Có phải là do Phùng Thiếu Diễm đang làm trò quỷ hay không?” Thẩm Tử Quân giận dữ hỏi.

“Chuyện này vẫn chưa rõ là do ai làm? Nhưng chắc chắn là có người ở sau lưng chúng ta động tay động chân!” Bác Phúc rầu rĩ nói. “Vốn của chúng ta bị thâm hụt nặng nề nếu không có nguồn từ ngoài vào chỉ sợ chúng ta không tiếp tục trụ được nữa”

“A thôi thế của ta đã kết thúc! Bác Phúc bác hãy thông báo tới tất cả quản lý của công ty để bọn họ thu xếp công việc bán đấu giá công ty đi”

“Lão gia không thể !” Bác Phúc đau đớn nói “Thẩm thị là tâm huyết cả đời của ngài!”

“Ba để con đi tìm Phùng Thiếu Diễm!” Thẩm Từ Quân đỡ bụng kiên định nói “Con không thể trơ mắt nhìn Thẩm thị bị phá sản được!”

” Từ Quân con không cần đi đâu! Ba cũng đã lớn tuổi, cũng mệt mỏi vì công ty quá nhiều rồi, mắt thì mắt, cũng đúng lúc để chúng ta có thể hưởng thụ cuộc sống bình yên” Ông Thẩm hoàn toàn không có ý trí chiến đấu.

“Ba yên tâm. Con sẽ không sao” Thẩm Từ Quân đỡ bụng tự mình đi đến cửa. . . Ông Thẩm không yên lòng dặn dò Bác Phúc cùng đi nhưng Thẩm Từ Quân sợ có người đi theo khó mà nói nên không cho Bác Phúc đi theo.

” Chủ Nhân, gần đây có người muốn làm Thẩm thị phá sản

Phùng Thiếu Diễm trầm ngâm, không cần nói anh cũng biết là ai, nhất định là Bang Bạch Hồ – Bạch Diệu. Rốt cuộc ông ta cũng tự thân xuất mã!

“Bây giờ chúng ta còn bao nhiêu tiền bạc?”

“Chúng ta không có nhiều tiền mặt vì phần lớn đã dùng để mua cổ phần của Trác thị!”

“Được, bây giờ cậu hãy đi bán tháo cổ phần của Trác thị đi, sau đó chuyển tiền cho Thẩm thị”

“Chủ Nhân, nếu chúng ta làm như vậy thì không phải mọi chuyện trước đây đều uổng phí sao?” Thủ hạ không hiểu hỏi.

“Cậu không cần lo nhiều như vậy, làm theo lời tôi nói đi!” Phùng Thiếu Diễm gầm nhẹ.

“Tiểu thư, tiểu thư đây là tài sản cá nhân cô không thể tự ý đi vào!” Bên ngoài nhà riêng của Phùng Thiếu Diễm, Thẩm Từ Quân bị bảo vệ ngăn cản.

“Anh hãy nói cho Phùng Thiếu Diễm biết Thẩm Từ Quân muốn gặp hần!” Thẩm Từ Quân trầm mặt.

Bảo vệ không giải thích được nhìn Thẩm Từ Quân vô cùng không tình nguyện đi vào thông báo. . .” Phùng tiên sinh bên ngoài có một phụ nữ mang thai tên là Thẩm Từ Quân muốn gặp anh”

Phùng Thiếu Diễm chợt trầm mặt Thẩm Từ Quân đến đây vào lúc này chắc chắn là vì chuyện của Thẩm thị. Nhất định cô ấy lại cho rằng là anh đang giờ trò quý.

“Không gặp!” Nếu vô duyên gặp nhau không bằng không gặp. Nếu không cách nào giải thích không bằng giữ im lặng.

“Vâng” Bảo vệ lặng lẽ lui ra ngoài “Chuyện đó, chủ nhân của ngôi nhà này không muốn gặp cô!”

“Tại sao không muốn gặp tôi, là không dám gặp tôi mới đúng!” Thẩm Từ Quân vừa bực vừa hận “Rốt cuộc hần muốn thế nào? Rốt cuộc hần muốn biến nhà họ Thẩm chúng tôi thành cái gì? Hôm nay nhất định tôi phải gặp được hần!”

Trời dần dần tối, Thẩm Từ Quân vẫn bất chấp đứng ở nơi đó, Phùng Thiếu Diễm kéo cửa ra, mặt không thay đổi nhìn cô. Rốt cuộc cô gái này có thể ngu tới khi nào?

“Anh gọi người phụ nữ kia vào đi!” Phùng Thiếu Diễm trầm giọng nói.

“Vâng”

Ba phút sau Thẩm Từ Quân đã được dẫn lên.

“Thẩm Từ Quân?” Phùng Thiếu Diễm cố ý tỏ ra lãnh khốc “Cô đến tìm tôi làm cái gì?”

Thẩm Từ Quân đè nén khuất nhục trong lòng, phần hận giận dữ hỏi: ” Chuyện xảy ra cho nhà chúng tôi có phải lại do anh giờ trò quý phải không? Tại sao? Tại sao anh không thể cho chúng tôi một con đường sống?”

“Tôi nói không phải là do tôi cô có tin không?” Phùng Thiếu Diễm khinh miệt cười “Trong lòng cô trên mặt của tôi đã khắc hai chữ người xấu!”

Thẩm Từ Quân mặt đỏ lên “Không phải anh thì còn có thể là ai ?”

“Nếu như cô đồng ý điều kiện của tôi, tôi sẽ suy nghĩ cho Thẩm thị một chút trợ giúp!”

“Điều kiện gì?” Bảo hồ lột da đương nhiên phải có giá cao.

“Phá đưa bé trong bụng của cô!” Phùng Thiệu Diễm nhìn cái bụng đã lớn của cô, trong mắt xẹt qua một tia ưu thương không dễ dàng phát giác .

“Phùng Thiệu Diễm sao anh có thể ác độc như vậy!” Lòng của Thẩm Từ Quân như vỡ tan “Đứa bé này cũng là con của anh! Hồ đừ cũng không ăn thịt con, anh quả thật còn không bằng cầm thú!”

“Thẩm Từ Quân đã từng làm tù nhân của tôi cô cảm thấy cô có tư cách sinh hạ đứa bé của tôi sao?” Phùng Thiệu Diễm vô tình hỏi “Thứ tôi cho cô đương nhiên là tôi có quyền được thu hồi!” Nói ra những lời này trái tim của anh cũng đang chảy đầy máu nhưng vì cô anh không thể không vô tình.

“Anh...” Thẩm Từ Quân ôm bụng lệ rơi đầy mặt.” Phùng Thiệu Diễm tội hận anh, tội hận anh!”

“Vậy sao, tôi nghĩ còn chưa chắc, một người phụ nữ nguyện ý vì một người đàn ông sinh hạ con cho anh ta thì cô ta nhất định là yêu anh ta, không phải cô yêu tôi đó chứ?” Anh ác ý cười tiến về phía cô.

“Phùng Thiệu Diễm anh sẽ không được chết tử tế” Thẩm Từ Quân khó thở từ từ ngồi xổm xuống. Một cơn đau đớn khác thường ở giữa hai chân tản ra lát sau có một cơn nhiệt lưu trào ra ngoài” Đau “Thẩm Từ Quân sợ ngất người, đôi tay cô nắm chặt váy khổ sở cả người co cập lại.

Từ cung bị thương, vị trí thai nhi bắt đầu làm cho Thẩm Từ Quân sảy thai.

“Phùng... Phùng Thiệu Diễm. cứu, cứu cứu lấy đứa bé cứu cứu chúng ta.. làm ơn.. cứu...” Đầu cô đầy mồ hôi, lời nói không mạch lạc, chỉ nói lời cầu xin. Nước mắt hòa cùng mồ hôi xen lẫn trên mặt cô làm ngay cả khuôn mặt cô cũng không nhìn rõ. Lòng Phùng Thiệu Diễm đau như đứt từng khúc. Anh im lặng bế cô lên, đi ra ngoài. Tự nhiên sinh non đây là kết quả tốt nhất nhưng thân là người làm mẹ Thẩm Từ Quân vẫn hy vọng con của cô có thể được sống vì vậy cô hạ mình cầu xin Phùng Thiệu Diễm nhanh lên đi nhanh lên cứu lấy con của cô.

Đưa Thẩm Từ Quân vào phòng cứu cấp hình tượng người đàn ông lãnh khốc của Phùng Thiệu Diễm cũng xẹp đổ, hai tay anh ôm đầu vô lực ngồi xuống.

“Tiên sinh ngài là cha của đứa bé sao?”

“Vâng”

“Đứa bé bị sinh non nhưng người mẹ và đứa bé chỉ có thể giữ một, chúng tôi cần chứ kĩ xác định của ngài” Bác sĩ đưa tài liệu đến.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194: Hận Ông Trời Không Có Mắt

“ Cứu người mẹ” Phùng Thiệu Diễm không chút nghĩ ngợi nói “Nếu như đứa bé có thể sống thì điều đó là tốt nhất”

“Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức”

Sau ba giờ phẫu thuật cuối cùng Thẩm Từ Quân cũng tỉnh lại “Bác sĩ con của tôi đâu?” Cô kéo một bác sĩ ở gần đó như phát điên hét loạn.

“Cô Thẩm chúng tôi đã làm theo ý muốn của chồng cô là lấy đứa bé ra!”

“...” “Thẩm Từ Quân nhìn cái bụng tròn đã xẹp xuống, trong đầu trống rỗng.

“Thẩm Từ Quân, tôi đã lấy con ra! Từ nay về sau, chúng ta, nước giếng không phạm nước sông !” Phùng Thiệu Diễm lãnh khốc nói, Thẩm Từ Quân vừa mới tỉnh lại lại nghe thấy anh nói như vậy, tim đau đớn như bị dao cắt.

“Phùng Thiệu Diễm! Tại sao anh lại giết con của tôi, tôi muốn anh đền mạng!” Thẩm Từ Quân nổi điên.

“Tôi đã cảnh báo cô trước chuyện đến lúc này cũng là do cô tự tìm! Tự giải quyết cho tốt đi!” Phùng Thiệu Diễm xoay người muốn rời đi lại bị Thẩm Từ Quân giữ lại. Anh dùng sức đẩy cô ra, làm cô ngã lăn xuống đất.

“Anh, đền mạng”

“Buông tay!”

Anh đi cô gào khóc ở phía sau. Khóc mãi cho đến khi ruột gan anh đứt từng khúc khóc mãi cho đến khi hai mắt anh cũng mờ hồ đắm lệ. . . sau khi rời khỏi Phùng Thiệu Diễm cũng không về nhà mà đi đến một quán rượu uống đến say mềm.

Trời đã sáng, tất cả đã kết thúc, Lâm Thi Ngữ nghĩ suốt cả một đêm cuối cùng cũng đưa ra một quyết định cô phải hướng về phía trước, đối mặt với mối thù của cả nhà cũng như tình cảm của chính mình. Còn những chuyện khác cứ đi từng bước từng bước thôi. Các anh đương nhiên sẽ không bỏ qua cho nhà họ Trác mà nhà họ Trác cũng không thể ngồi chờ chết. Cô bị kẹp ở giữa khó khăn quyết định nên trước hết cô phải giữ yên lặng. Chắc chắn rằng chuyện này sẽ có phương pháp giải quyết tốt nhất. Nghĩ đến đây cô mới thở phào một cái từ từ nhắm mắt lại.

Trác Minh Liệt thấy cuối cùng cô cũng thở đều đều, biết là cô đã ngủ thiếp đi, cũng biết là cô đã có quyết định cho một số chuyện. Hi vọng tất cả đều có kết quả tốt.

Tám giờ ông ngoại gọi điện thoại tới. Trác Minh Liệt bế Lâm Thi Ngữ nhẹ nhàng để lên giường rồi đi đến phòng khách nghe điện thoại.

“Trác Minh Liệt ông đã chuẩn bị người cho cháu xong rồi. Gặp bọn họ thì hãy nói tên ông ra họ sẽ không làm khó cháu đâu”

“Sớm biết bọn họ có quen ông thì tối hôm qua đã không xảy ra thảm kịch!” Trác Minh Liệt than thở.

“Đưa ngọc ông ngoại cũng không phải là vạn năng, bảo anh nói tên ông ra là để cho họ biết chúng ta không phải dạng người dễ bị bắt nạt!” Ông ngoại nói. . .

Cúp điện thoại Trác Minh Liệt trở lại trong phòng, Lâm Thi Ngữ vẫn còn đang ngủ say. Anh biết cả đêm qua cô cũng không ngủ ngon, ánh mặt trời nhàn nhạt từ trong khe hở rèm cửa sổ len lén chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh khiết của Lâm Thi Ngữ, làm cô thánh khiết như thiên sứ. Trác Minh Liệt khẽ khàng miêng lên, hôn nhẹ trên trán cô. Sau đó đi ra cửa.

Từ Đồ Mi vì bọn họ mà chết, dù anh không cứu được cô, nhưng cũng sẽ trả lại cho cô một tôn nghiêm.

Trác Minh Liệt mang theo thuốc hạ đi đến khu rừng rậm tối hôm qua. Nhưng tất cả mọi thứ đều yên bình như chưa từng có chuyện gì xảy ra qua.

Đoàn người rệp cây cỏ đại tiến vào khu vực nhưng chỉ thấy một mảnh hỗn độn. Mấy gian nhà nhỏ tan hoang đã bị cháy sạch không còn hình dáng như trước, người ở đây cũng không biết đi đâu hết.

Trác Minh Liệt nghiêm túc, Từ Đồ Mi bị rắn độc cắn nhất định là đã không còn sống mà bản thân cô lại không có giá trị lợi dụng gì, chắc chắn rằng bọn chúng sẽ vứt thi thể của cô đi .

Cuối cùng sau một thời gian tìm kiếm dài bọn họ cũng tìm được thi thể của Từ Đồ Mi ở sau mái nhà sụp. Thảm không nỡ nhìn làm cho mọi người phải nhắm mắt lại. Trác Minh Liệt thở một hơi thật dài trầm thống bảo thuốc hạ lấy vải bọc thi thể cô lại . Anh thực sự không nhìn ra được cái xác này lúc trước từng là một con người.

Cái chết đột nhiên của Từ Đồ Mi làm cho Trác Minh Liệt ít nhiều chùng thấu hiểu cuộc sống có rất nhiều bất ngờ, số mệnh đã định muốn tránh cũng không được.

Chuông điện thoại di động chợt vang lên.

“Alo thưa tổng tài . Không hiểu Phùng Thiếu Diễm bị thần kinh hay sao anh ta lại bắt đầu bán tháo số lượng lớn cổ phần của công ty rồi ! Nhiều người chơi cổ phiếu cũng chịu ảnh hưởng của anh ta nên đồng loạt bán cổ phần ra làm cho lòng người bàng hoàng, tình huống của công ty đang nguy cấp!”

” Phùng Thiếu Diễm đúng là chưa thấy quan tài chưa rơi lệ ! Anh ta thật là có chấp!” Trác Minh Liệt cắn răng nghiêng lợi “Các cậu hãy tìm cách làm cho tình hình ổn định trước tôi sẽ trở về ngay lập tức!”

Phùng Thiếu Diễm say đến nỗi không biết đường về phải nhờ đến thuốc hạ đưa về nhà riêng, trước đây nghe người ta nói chỉ muốn say không muốn tỉnh anh không hiểu giờ đây thực sự anh chỉ muốn thể chỉ muốn say say mãi. Lần báo thù đã làm cho anh đau đến tận cùng có lẽ cả đời này cũng không lành được. Bóng tối trong thế giới của anh càng ngày càng đen, sâu như vực thẳm.

” Chủ nhân tỉnh”

“Từ Quân sao rồi, đứa bé đâu?” Anh chợt thức tỉnh phát hiện mình đã nằm ở trong nhà.

” Tiểu thư Thẩm Từ Quân đã bình an, đứa bé chúng tôi đã mang đến, vừa rồi bệnh viện gọi tới nói về cơ bản thì tình huống của đứa bé cũng ổn định”

Phùng Thiếu Diễm thở dài một tiếng, chân mày nhíu chặt cũng dần ra. Trời cao từ từ cuối cùng cũng cho anh một chút áp áp.

“Chúng ta đã thu hồi xong tiền của Trác thị chưa?”

“Đã thu lại được một ít nhưng vì cổ phiếu ngã giá tổn thất rất nhiều tiền”

“Không sao , cậu hãy mang số tiền này đầu tư cho Thẩm thị đi”

Trác Minh Liệt nhanh chóng chạy về công ty lập tức tập họp hội nghị khẩn cấp, hiện nay Trác thị đang ở tình trạng bấp bênh, dù chỉ một cơn gió thổi cỏ lay cũng có thể đưa Trác thị vào chỗ chết.

“Tổng tài, tôi cảm thấy đây là thời cơ tốt nhất để chúng ta lấy lại số cổ phần mà Phùng Thiếu Diễm đang nắm trong tay!”

“Nói thì dễ nhưng chúng ta lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?” Trên tang cao mọi người đang bàn bạc xôn xao nhưng Trác Minh Liệt vẫn không nói một lời.

“Lấy tất cả các khoản tiền của Trác thị ra!” Trác Minh Liệt đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 195: Ông Thảm Chết

“Nhưng tổng tài, chúng ta còn cần tiền để phát triển hạng mục của mô hình đồ chơi!”

“Là có nặng nhẹ! Làm như lời tôi nói!”

Lấy tất cả tiền của Trác thị, Trác Minh Liệt cũng đã dự tính đến trường hợp xấu nhất.

Nhà họ Thảm,

Ông Thảm thấy Thảm Từ Quân đi cả đêm không về có chút lo lắng nhưng nhớ đến Bác Phúc cùng đi với cô nên cũng không suy nghĩ nhiều. Nhưng khi trời sáng Bác Phúc chợt gọi điện thoại về nói Thảm Từ Quân đã xảy ra chuyện.

“Lão gia, tiểu thư đã xảy ra chuyện!”

“Bác Phúc Từ Quân sao vậy?” Tim ông Thảm đập loạn lên trước mắt bỗng chợt tối đen như mực.” Từ Quân, Từ Quân”

“Lão gia ngài sao vậy! Ngài đừng vội!” Bác Phúc khẩn trương, không được Thảm lão gia bị bệnh tim rất nghiêm trọng, ông lo lắng ông ấy sẽ không thể chịu đựng.

“Nói mau!” Ông Thảm nóng nảy.

“Tiểu thư bị sảy thai!” Giọng của bác Phúc có chút kích động “Bây giờ đang ở bệnh viện Bà Mẹ Và Trẻ Em!”

” ...” Ông Thảm lấy tay bịt chặt trái tim co giật đau đớn! Điện thoại rơi xuống ông Thảm ngã xuống.

” Lão gia” Bác Phúc thấy đầu diên thoại kia không có âm thanh gì biết là có chuyện vì vậy lập tức vội vàng trở về. . . Mười lăm phút sau bác Phúc đưa ông Thảm đi bệnh viện.

Sau một giờ cấp cứu, sắc mặt bác sĩ nặng nề bước ra ngoài.

“Chúng tôi vô cùng thương tiếc”

“Bác sĩ lão gia chúng tôi sao rồi?” Bác Phúc hoảng sợ.

“Chúng tôi đã cố gắng hết sức”

Các bác sĩ vô tình đi khuất, hai phút sau di thể của ông Thảm được y tá đẩy ra ngoài.

“Lão gia” Bác Phúc run rẩy khóc thành tiếng, tại sao có thể như vậy !” Lão gia ngài thế này, bảo tôi nói với tiểu thư thế nào! !”

Ông Thảm đột nhiên qua đời làm cho Thảm thị đã thò một chân xuống vực thăm bây giờ thăm đến lỗi không thể vấn hồi.

Bác Phúc vốn muốn giấu tin ông Thảm qua đời một thời gian nhưng những người khác không biết những chuyện này. Bọn họ trực tiếp gọi điện cho Thảm Từ Quân nên đến tận lúc này Thảm Từ Quân mới biết ba mình đã không còn.

“Các người nói gì? ” Cô nghĩ là những người này nói sai!” Những chuyện này không phải là do ba tôi chịu trách nhiệm sao?”

“Thảm tiểu thư chẳng lẽ cô vẫn không biết sao? Thảm tiên sinh đã không mất”

“Ông nói gì?” Thảm Từ Quân cảm giác không phải mình đang nói “Chuyện xảy ra khi nào?” Cô vừa nói nước mắt đã chảy ra như suối. . .” Ba ngày trước”

Điện thoại di động không tiếng động rơi xuống, Thẩm Tử Quân cảm thấy hô hấp và nhịp tim như muốn ngừng đập. Bóng tối từ từ thay thế ánh sáng, cô ngất đi.

“Ba ba” Một cô gái nhỏ mặc váy vàng chạy theo sau một người đàn ông đẹp trai cao lớn, trong tay bé cầm một que kem đang tan chảy.

Người đàn ông chợt xoay người bế cô bé lên ” Tử Quân, tiểu bảo bối của ba ”

“Ba khi nào mẹ về ?”

“Mẹ sẽ về rất nhanh thôi” Giống như một bộ phim cũ, hình ảnh trong mơ đột ngột dừng lại làm Thẩm Tử Quân tỉnh lại, nước mắt đã thấm ướt nửa gối.

Cô khó khăn bò dậy, gọi điện thoại cho bác Phúc.

“Bác Phúc cháu muốn nhìn thấy ba” Tiếng nói còn chưa phát ra hết lệ đã chảy ra. Thẩm Tử Quân nghe thấy giọng nói của bác Phúc gần như khóc không thành tiếng.

“Đại tiểu thư” Một tiếng đại tiểu thư bao hàm đau đớn vô hạn “Đại tiểu thư cháu đừng vội, đừng vội”

“Bác Phúc , bác đừng lừa cháu, bác cũng không nên lừa cháu, cháu muốn gặp ba”

“Bác Phúc không muốn lừa cháu, bác chỉ muốn đợi cho cháu khỏe hơn, tang lễ còn phải đợi đại tiểu thư chủ trì!”

Thẩm Tử Quân đau lòng đến cực hạn không biết nên làm cái gì tiếp.” Bác Phúc bác hãy lái xe đến đón cháu về”

Nửa giờ sau, Thẩm Tử Quân đã ngồi ở trong xe bác Phúc. Từ khi nhìn thấy bác Phúc, cái phút chốc ấy, làm cho nước mắt cô lại rơi.

“Đại tiểu thư cháu đừng như vậy ! Nhất định lão gia cũng không muốn cháu như vậy” Bác Phúc nói xong nước mắt cũng quanh tròn.

Không bao lâu sau bọn họ đã đến nơi lưu giữ di thể của Ông Thẩm.

Thẩm Tử Quân run rẩy mở tấm vải trắng phủ lên thân thể ba ra, khuôn mặt của ông tái nhợt.

“Ba, Tử Quân bất hiếu” Thẩm Tử Quân quỳ rạp xuống bên cạnh ba nước mắt như mưa. Từ nhỏ Thẩm Tử Quân đã mất mẹ, sống nương tựa với ba. Ba đối với cô có thể nói là muốn gì được đó, giờ đây người đàn ông yêu cô nhất đã ra đi làm sao cô có thể không đau lòng. Tang con vết thương còn chưa hết nay ba lại bỏ cô ra đi, Thẩm Tử Quân gần như đã cạn nước mắt.

“Ba , ba đừng đi , ba đi rồi Tử Quân biết ra sao?” Thẩm Tử Quân khóc rống “Ba! Ba” Cô nằm rạp trên mặt đất gào khóc.” Tại sao ba không đợi Tử Quân về”

“Tiểu thư” Bác Phúc gạt lệ đi đến đỡ Thẩm Tử Quân “Cháu cứ như vậy lão gia ở trên cao nhìn thấy cũng đau lòng đấy!”

Thẩm Tử Quân không nghe thấy câu gì chỉ khóc to lên khóc cho đến khi âm thanh khàn đặc không phát ra được nữa .

Tại phòng chợ của Lâm Thi Ngừ,

Mấy ngày nay ngoài việc xử lý chuyện của công ty Trác Minh Liệt vẫn luôn ở bên cạnh Lâm Thi Ngừ chăm sóc cô. Bọn họ lại ngoài ý muốn xem tin tức mà biết được tin ông Thẩm qua đời.

” Minh Liệt! Tin tức vừa rồi nói gì? Có phải Tử Quân đã xảy ra chuyện hay không?” Lâm Thi Ngừ khẩn trương hỏi.

Trác Minh Liệt cau mày ” Thi Ngừ, ba của cô ấy qua đời!” Chuyện này quá đột nhiên.

“Tại sao có thể như vậy? Bây giờ nhà họ Thẩm như thế nào? Minh Liệt theo chúng ta cùng đến thăm cô ấy!” Cũng đã quá lâu bọn họ chưa gặp nhau.

“Nhà họ Thẩm đang đứng trước bờ vực phá sản! Phần lớn tiền bạc của bọn họ đều trong tay Phùng Thiếu Diễm không biết chuyện lần này có quan hệ gì với anh ta không!”

“Anh Thi Kiệt?” Lâm Thi Ngừ ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 196: Nguy Cơ Từ Phía Trong Tang Lễ

” Chúng ta hãy chuẩn bị một chút, hôm tang lễ chúng ta sẽ tham ra.!” Trác Minh Liệt đưa cho Lâm Thi Ngữ một ly nước trái cây ” Thi Ngữ, anh đang tìm giác mạc thích hợp cho em, nhất định anh sẽ giúp em tìm lại ánh sáng!”

Trác Trác Minh Liệt vui vẻ nói nhưng Lâm Thi Ngữ lại rơi vào trầm tư.

Nhà riêng của Phùng Thiệu Diễm,

” Chủ nhân! Thần lão gia qua đời!”

Động tác trên tay Phùng Thiệu Diễm dừng lại ” Từ Quân sao rồi?”

“Đau đớn tột cùng!”

Phùng Thiệu Diễm khẽ sờ nhắm hai mắt lại.

“Tang lễ cử hành khi nào?”

“Ba ngày sau ”

Tại khách sạn,

” Tiên sinh Thẩm Thiệu Hùng đã chết” Quân gia Bạch chậm rãi nói.

“Hả? Chết nhanh như vậy?Ai, hấn chết thật quá dễ dàng! Vậy chuyện chúng ta thu mua Thẩm thị tiến hành đến đâu rồi?”

“Tất cả đều thuận lợi Nhà họ Thẩm bây giờ chỉ còn một nha đầu. Nghe nói cô ta sẽ chuyển buổi đấu giá sau tang lễ ”

” Tang lễ cử hành khi nào?”

“Ba ngày sau!”

Chộp mắt đã qua 3 ngày, Thẩm Từ Quân đỡ linh cữu ba mình đi hạ táng. . . Theo nguyện vọng của ba lúc còn sống Thẩm Từ Quân cử hành tang lễ theo kiểu Trung Quốc truyền thống. Sáng sớm hôm nay tại đại sảnh của nhà họ Thẩm đã tập chung rất nhiều phóng viên và người đến viếng. Thẩm Từ Quân đốt giấy, để tang, quỳ gối trước linh cữu, khuôn mặt tái nhợt buồn khổ đáp lễ làm cho người ta không đành lòng nhìn.

” Từ Quân, Từ Quân” Lâm Thi Ngữ mặc áo quần đen, đeo kính đen dưới sự giúp đỡ của Trác Minh Liệt đi vào nhà để linh cữu.

Thẩm Từ Quân nghe thấy âm thanh quen thuộc mới miễn cưỡng ngẩng đầu lên. Khi cô nhìn thấy người đến là Lâm Thi Ngữ thì không nhận được mà đứng lên ôm lấy cô, nước mắt rơi như mưa.

” Từ Quân, ngoan” Lâm Thi Ngữ vỗ vai cô, lau nước mắt ở đôi mắt trống rỗng không có tiêu điểm đi.

” Thi Ngữ mắt của cậu. . .” Thẩm Từ Quân vượt khuôn mặt thon gầy bị thương cực độ của cô.

Bọ họ đã từng vô tư trong sáng như thiên thần, đã từng học, từng chơi với nhau nhưng sao chỉ có 5 năm bọn họ lại có thể biến thành như thế này! Ông trời cũng thật không công bằng. Lâm Thi Ngữ còn có Trác Minh Liệt nhưng cô thì có cái gì? Người ba duy nhất thương yêu của cô cũng không còn, càng nghĩ cô càng khổ sở, càng nghĩ càng đau lòng, Lâm Thi Ngữ cũng đau lòng theo Thẩm Từ Quân. . . Theo quy củ Trác Minh Liệt và Lâm Thi Ngữ lấy thân phận là vợ chồng cùng nhau châm hương tế bái sau xong thì sẽ phải lui ra ngoài. Nhưng đúng lúc này chợt có hai vị khách lạ lừng đến.

Người đến là hai người đàn ông tuổi cũng tương đương nhau nhưng một người mặc áo đen người kia lại mặc áo trắng. Khuôn mặt của người áo đen được giấu trong mặt nạ. Còn người áo trắng mặc dù đã có tuổi nhưng khuôn mặt vẫn còn rất tuấn tú.

Hai người đi tới bàn thờ cảm nén hương.

Người áo đen lạnh lùng nói: ” Bạn cũ đã lâu không gặp. Không ngờ chúng ta sẽ gặp lại dưới tình huống như thế!” Trong lời nói của ông ta có ẩn tình mà Thẩm Từ Quân lại không biết ông ta là ai, nên hỏi ” Xin hỏi tiên sinh ngài họ gì?”

“Bạch!”

Ông ta vừa nói xong Trác Minh Liệt lập tức kéo Lâm Thi Ngữ về phía sau lưng mình, cảnh giác nhìn ông ta. Bác Phúc đứng ở bên cạnh cũng thay đổi sắc mặt chỉ duy nhất Thẩm Từ Quân là không hiểu gì.

“Khi còn sống tôi chưa từng nghe thấy ba nói có quen với nhà họ Bạch”

“Dĩ nhiên hấn ta sẽ không nói bởi vì tôi vốn đang ở thế giới bên kia!” Một câu nói kinh người làm cho tất cả mọi người ở đám tang bỗng trở nên yên lặng

như tờ mọi người đều suy đoán lai lịch người này.

“Ông ta đã xuất hiện rồi!” Phùng Thiếu Diễm ở bên ngoài, trầm giọng nói “Cuối cùng ông ta cũng không thể nhịn được! Hôm nay nhất định sẽ có một màn kịch hay!”

Đang lúc ấy ngoài cửa chợt thông báo ông Trác và phu nhân đến viếng. Người áo đen nghe thông báo ấy giống như nghe được một thống bao vô cùng kinh dị, bàn tay bất chợt nắm chặt thành nắm đấm. Trác Minh Liệt nhận thấy có chuyện không ổn.

“Lâm Thi Ngừ em ở yên tại đây, đừng đi đâu anh ra đây một chút rồi sẽ quay lại!” Anh chạy nhanh ra ngoài ngăn không cho ba mẹ vào trong.

“Ba mẹ hai người không thể đi vào!”

“Có chuyện gì?” Ông Trác vô cùng nóng nảy nhìn con trai.

“Tóm lại là hai người tốt nhất là nên quay về hoặc ở lại đây, đừng đi vào đó!” Trác Minh Liệt cau mày.

“Nhưng tôi muốn đi!” Ông Trác nhất quyết đi vào còn Bà Trác ngồi lại trong xe vì bà biết con trai khẳn trương như thế nhất định là có nguyên nhân. Lúc đầu hai vợ chồng cùng vào nay chỉ còn mình ông Trác. Trác Minh Liệt theo sát ba chỉ sợ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

“Anh đi theo tôi làm cái gì?” Ông Trác ghét bỏ nhìn con trai “Tôi không cần anh bảo hộ chu đáo như vậy!”

Nhưng Trác Minh Liệt không nói một lời chỉ im lặng theo sát. Khi bọn họ đi qua hai người khách lạ kia, anh đột nhiên cảm thấy sát khí ngùn ngụt. Người áo trắng nhìn ba bằng ánh mắt sắc như dao đâm thủ hận, người áo đen đưa tay vào trong áo và ba cũng đưa tay cầm lấy súng lục trong túi quần, người này quả nhiên là kẻ thù chung của ba nhà Lâm, Trác, Thẩm-Bang chủ bang Bạch Hộ -Bạch Diệu.

Trác Minh Liệt toát mồ hôi, anh ngần lẩn không hy vọng xảy ra chuyện giết người ngay tại tang lễ, việc này là việc không tôn trọng nhất đối với người chết. Cám ơn trời đất, mặc dù thế cục hết sức căng thẳng nhưng cũng may bọn họ không hề động thủ. Trắng, đen hai người cùng đi ra ngoài. Nhưng chuyện còn chưa kịp kết thúc khi đại diện cho nhà họ Lâm đến – Lâm Thi An xuất hiện.

Lâm Thi An vừa xuống xe đã nhìn thấy Bạch Diệu, hẳn biết sớm muộn gì thì cũng sẽ nhìn thấy ông ta. Nếu như hắn không tìm ông ta thì chắc chắn ông ta cũng sẽ tự mình tìm đến hắn.

“Cha nuôi!” Dù không muốn nhưng Lâm Thi An vẫn duy trì cung kính.

“Thi An khỏe chứ! Lâu lắm rồi con chưa liên lạc với cha nuôi có gì bất mãn sao?” Người áo đen hình như là cười nói.

“Thi An làm sao dám bất mãn gì, đạo này còn đang bận quá!” Lâm Thi An nói lảng sang chuyện khác “Thi An tài sơ học thiên chuyện cha nuôi nhờ vả sợ là không có cách nào hoàn thành!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 197: Thẩm Thị Phá Sản

“Hừ!” Người áo đen hừ lạnh một tiếng “Anh cho rằng cánh của anh bay giờ đã cứng cáp rồi sao? Thử thời thì hãy mau giao kế hoạch A ra đây!” Người áo đen nhỏ giọng.

“Cánh của tôi vẫn chưa thực sự cứng nhưng ít nhất cũng chống lại được uy hiếp của ông! Muốn kế hoạch A cũng được, hãy dùng cổ phần của nhà họ Trác để đổi! Chỉ cần lấy lại được thứ của nhà họ Lâm thì kế hoạch A đối với tôi chẳng có ý nghĩa gì. Nếu như ông không đáp ứng được thì cũng đừng trách tôi bán kế hoạch A này cho người khác!” Lâm Thi An cười như không cười.

Người áo đen ý vị sâu xa nhìn hắn một cái rồi chui vào xe. Lúc này bà Trác chợt xuống xe, đi vài bước như muốn đuổi theo nhưng vẫn dừng lại.

Lâm Thi An nhìn bà hừ lạnh một tiếng, rồi đi đến bên cạnh bà nhỏ giọng nói một câu: “Tiểu Nhi La Sát, ngưỡng mộ đã lâu!” Bà Trác như là bị người ta bóc trần lớp mặt nạ bỗng giận không thể nuốt. Nếu không vì xung quanh có nhiều tai mắt bà nhất định sẽ dọn dẹp tiểu tử không biết trời cao đất rộng này thật tốt.

Lâm Thi An nghênh ngang vào linh đường thì nhìn thấy cha con Trác Minh Liệt.

“Trác Minh Liệt sao mày vẫn chưa chết?” Nhìn thấy Trác Minh Liệt, Lâm Thi An lập tức nghĩ tới Lâm Thi Ngừ “Thi Ngừ đâu? Thi Ngừ sao rồi? Một mình mày chạy trốn bỏ lại Thi Ngừ sao?!”

Trác Minh Liệt lạnh lùng nhìn hấn một cái, vừa định rời đi lại bị Lâm Thi An hung hăng giữ lại. . Bọn họ đều mặc đồ đen đến tang lễ nhưng một người dùng calavat, một người dùng nơ. Lâm Thi An cuồng ngạo vô lại, Trác Minh Liệt lại trang nhã, thanh cao! Nhưng họ đều là những người đàn ông làm cho người ta chú ý!

“Oan có đầu, nợ có chủ, nhưng hôm nay là ba tang lễ của ba tôi mời các người tôn trọng một chút!” Thẩm Từ Quân tức giận đứng dậy. Lâm Thi An xoay người lại, lại càng làm cho cô thêm sợ hãi và tức giận bởi vì gương mặt đó giống hệt Phùng Thiệu Diễm.

” Tiểu thư Thẩm cô nói đúng vô cùng. Oan có đầu, nợ có chủ, hôm nay người chết hay người sống đều là kẻ thù của tôi!” Hấn tà tứ mà cười xoay ngược lại nhìn ông Trác : ” Bác Trác, bác nói xem cháu nói có đúng không?”

“Anh là Lâm Thi An?” Ông Trác cũng nhận ra Lâm Thi An.

“Bác quả là có trí nhớ tốt ! Cháu còn tưởng rằng những năm gần đây bác phải chịu sự khiển trách của lương tâm mà quên chúng tôi !”

Ông Trác xì mũi coi thường “Ta tưởng là ai chứ? Thì ra là đại thiếu gia chỉ biết ăn chơi không có thành tựu của nhà họ Lâm !”

Lâm Thi An then quá hóa giận “Tôi thật muốn xem các người có thể vênh mặt đến lúc nào!”

Sau tám mâm che Lâm Thi Ngừ nhận ra được anh trai mình-Lâm Thi An. . . Cô muốn ra nhưng lại sợ nhìn thấy anh . Nếu như bây giờ cô ra ngoài nhất định sẽ bị Thi An ép buộc dẫn đi. Nhưng nếu không ra trong lòng cô lại rất lo lắng.

“Các người nói đủ chưa?” Thẩm Từ Quân không thể nhịn được nữa “Mặc kệ các người có thù oán gì, bây giờ ba tôi đã không còn các người còn muốn như thế nào nữa? Các người muốn Thẩm thị vậy lấy đi, tôi đã quá mệt mỏi rồi!” Thẩm Từ Quân không tự chủ được lại khóc lên. Phùng Thiệu Diễm ở bên ngoài nhìn thấy tất cả mọi chuyện, đối với cách làm của Lâm Thi An anh vô cùng tức giận. Phải, tất cả số người đến hôm này người tốt có lẽ đếm được đầu ngón tay.Không phải là đến để xem chuyện cười nhà họ Thẩm, thì đến vì trả thù, vì cuộc đấu giá sắp tới.

Ông Trác tự ra khỏi linh đường, Trác Minh Liệt thì lùi ra phía sau chỉ còn lại một mình Lâm Thi An ở đó phát giận.

“Lâm Thi Ngừ chúng ta đi!” Trác Minh Liệt kéo Lâm Thi Ngừ nhỏ giọng nói.

“Nhưng...” Lâm Thi Ngừ có chút chần chừ “Anh ...”

“Yên tâm đi, nhất định anh ấy có thể xử lý tốt!” Trác Minh Liệt an ủi cô nhưng trong lòng Lâm Thi Ngừ lại nghĩ: ” Anh ấy sẽ xử lý như thế nào đâu? Thứ anh ấy cần chính là Trác thị phá sản và lấy lại được thứ thuộc về Nhà họ Lâm, nếu như anh ấy thành công thì nhà họ Trác sẽ báo thù, nhưng nếu không thành công thì anh ấy sẽ ngăn cản chúng ta ở bên nhau.

Trong ba nhà Trác, Lâm, Thẩm thì đã có hai nhà phá sản chỉ còn lại một mình nhà họ Trác đang khổ khổ chống đỡ. Ngày hôm sau sau khi tang lễ của ông Thẩm xong, Thẩm Từ Quân chính thức tuyên bố Thẩm thị phá sản. Tất cả bất động sản, các bản hợp đồng còn thời hạn, và tài sản liên quan của công ty đều lên thầu bán đấu giá. Người mua nhiều nhất là người mặc áo đen xuất hiện ở buổi tang lễ hôm đó. Thẩm Từ Quân thấy ông ta cứ liên tục mua hàng liền gọi bác Phúc lên.

“Bác Phúc, bác có biết người áo đen kia là ai không?”

“Biết!”

“Ông ta là.”

“Bang chủ bang Bạch Hồ-Bạch Diệu oan phong một thời, thật không ngờ là ông ta vẫn còn sống!” Bác Phúc thở dài “Bây giờ nghĩ lại có lẽ mọi chuyện xảy ra cho Thẩm thị đều là do một tay ông ta thao túng. Mà có lẽ không chỉ có Thẩm thị mà là cả Trác thị và Lâm thị nữa.”

“Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”

“Ba mươi năm trước, Bang chủ bang Bạch Hồ – Bạch Diệu, tổng tài Trác thị – Trác Khiếu Thiên, lão gia chúng ta – Trầm Thiệu Hùng và cả tổng tài Lâm thị-Lâm Mộ Phong bọn họ được ca tụng là tứ công của cả thành phố, họ cùng học với Lâm phu nhân một trường, nhưng thời thế thay đổi, Bạch Tổ Diệu tự mình lập ra bang Bạch Hồ cũng như Trác Khiếu Thiên và nhà Tư Đồ cùng nhau lập nên Đồ Long Bang, một rồng một hổ bất phân cao thấp. Nhưng thói đời treu người bọn họ gặp phải một tranh chấp vô cùng lớn mà không thể hòa giải bằng lời. Chính vì thế, ba mươi năm trước, ba nhà Trác-Lâm-Thẩm đã đặt bẫy dẫn Bạch Diệu và bang Bạch Hồ thiêu trụi trong biển lửa.” Sắc mặt Bác Phúc nặng nề, Thẩm Từ Quân nghe xong kinh ngạc tròn mắt hốc hốc thì ra đời trước còn có ân oán như vậy.

” Mẹ cháu cũng vị biển lửa đó mà mất” Bác Phúc thở dài.

Trong lòng Thẩm Từ Quân lạnh xuống, chuyện này là ai báo thù ai đây? Bạch Diệu tìm có báo thù hay cô cũng nên đi tìm ông ta để trả thù.

“Bác Phúc bác nói, chúng ta nên làm gì tiếp theo?” Thẩm Từ Quân ưu thương nhìn Bác Phúc, dù cô có muốn báo thù nhưng một cô gái yếu đuối như cô làm sao có thể có đủ sức để bước chân vào chốn giang hồ hiểm ác.

“Chuyện đã đến nước này, tiểu thư cứ nên bán công ty cho ông ta thôi, còn mối thù kia cứ để cho nó qua!” Bác Phúc buồn bã than thở “Để cho ông ta

tiến đến mục tiêu tiếp theo là nhà họ Trác, cô cứ yên tâm mà trở lại nhà trẻ thôi”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 198: Vì Yêu Nên Đồng Quy Vu Tận

Thẩm Từ Quân trầm mặc, cô biết có một số chuyện chỉ nói rõ ràng không thì cũng không thể giải quyết được hết. Nếu như cô không bán công ty cho ông ta thì ông ta cũng sẽ ép cô bán. Nghĩ đến đây Thẩm Từ Quân gật đầu một cái.

“Nhưng bác Phúc chúng ta cũng không thể để cho ông ta dễ dàng có được tất cả như vậy!” Thẩm Từ Quân nói thảm mấy câu, Bác Phúc lập tức gật đầu rồi rời đi. Nhà họ Thẩm đã bị thương quá nặng, không thể chịu thêm bất kì một tổn thương nào nữa, món nợ kéch xù kia quả thật làm cho người ta hít thở không thông. Dù có bán đầu giả công ty xong cũng không đủ hoàn lại. Theo luật pháp khi một công ty bị phá sản thì những món nợ này sẽ do chủ cũ của công ty đó trả hết nhưng vì muốn trả thù Bạch Diệu nên Thẩm Từ Quân đẩy lên đầu ông ta.

“Tiểu thư thật kì lạ, trong tài khoản của Thẩm thị vẫn còn khá nhiều tiền?” Bác Phúc vừa kiểm tra lại tài khoản thì thấy ở trong đó có mấy chục triệu tiền mặt. Mặc dù số tiền kia đối với tình trạng của Thẩm thị bây giờ mà nói thì chỉ như muối bỏ vào biển nhưng đối với cá nhân Thẩm Từ Quân thì đó cũng là một khoản tiền không nhỏ.

“Tìm hiểu nguồn gốc đi.”

“Khoản này đã chuyển qua rất nhiều ngân hàng, tra không được!”

“Vây hãy để lại đó!”

Xử lý xong tất cả mọi chuyện Thẩm Từ Quân gần như mệt lả. Cô không còn một chút sức lực nào, nhưng khi ánh mắt chạm vào cái bụng nhỏ của cô làm cô không nhịn được muốn khóc. . . Đó là bảo bối của cô, một tiểu sinh mệnh sống sờ sờ. Cô đã từng cảm thấy bé sống trong bụng cô, Phùng Thiệu Diễm là hấn hại chết bé con của cô, là hấn gián tiếp hại chết ba cô! Nghĩ đến đây, Thẩm Từ Quân cắn răng nghiêng lợi hận không thể tự tay giết chết hấn!

“Phùng Thiệu Diễm tôi nhất định bắt anh nợ máu trả bằng máu!”

Thật ra thì mỗi người đều có cái khó của mình, không thể làm tốt tất cả mọi việc, đây mới là cuộc sống. Khi Thẩm Từ Quân hận Phùng Thiệu Diễm đến cắn răng nghiêng lợi thì anh lại yêu thương cô, đau lòng, ngủ không yên. Nhưng anh biết tình yêu khắc cốt ghi tâm với cô phải dừng lại. Vì vậy anh chỉ có thể nhìn đau ngấm nhìn.

Nhưng mọi chuyện đâu kết thúc dễ dàng như vậy.

Lần cuối cùng bọn họ gặp nhau là vào một buổi hoàng hôn, trời lâm thâm mưa. Phùng Thiệu Diễm đang nhìn nhưng vết mưa còn lưu lại trên cửa xe! Đúng lúc này trong màn mưa anh nhìn thấy Thẩm Từ Quân đang mặc một bộ quần áo đồ tui đi trên đường, nhìn cô giống như một ngọn lửa di động. Sao cô lại có thể mặc đồ đó? Chẳng lẽ anh nhìn nhầm? Khuôn mặt lạnh nhạt khắc khổ làm cho người ta cảm thấy đau lòng, hai mắt cô vô thần chẳng để ý gì đến xung quanh mà cứ băng qua đường, nhờ có xe lao qua cô thì sao.

Phùng Thiệu Diễm cả kinh. . . Nhưng càng sợ điều gì thì điều đó càng mau đến, ở đằng xa bỗng nhiên xuất hiện một chiếc xe màu trắng đang lao thẳng về phía Thẩm Từ Quân, Phùng Thiệu Diễm vội mở cửa xe hét lớn: ” Từ Quân, cẩn thận!”

Thẩm Từ Quân như tỉnh lại từ trong mộng nhanh chóng tránh đi. Cách xa chiếc xe cô đứng trên mặt đường lẳng lặng nhìn nét mặt bình tĩnh, ánh mắt lạnh nhạt của anh ở đối diện. Phùng Thiệu Diễm cũng nhìn cô ánh mắt ấy chứa đầy nét dịu dàng. Vào giờ phút này điều anh muốn làm nhất chính là được ôm chặt cô vào lòng ngực nói với cô, mọi chuyện đừng sợ đã có anh ở đây. Nhưng cô chợt cười thật tươi, nụ cười ấy nở rộ xinh đẹp như một đóa cúc anh nhưng cũng mang theo nét tuyệt vọng. Giây phút này, Thẩm Từ Quân đã không còn biết tại sao cô lại cười, nụ cười ấy từ đâu mà có, từ sau trong nội tâm hay tự lỗi tuyệt vọng mà ra! Anh đứng ở nơi đó, ngực thụ lâm phong, anh đứng ở nơi đó nhưng lại chưa bao giờ có quan hệ với cô!

Phùng Thiệu Diễm nhìn cô cười khoe miệng cũng nhếch lên. Hai nụ cười tràn đầy là đang mong chờ cuộc sống mới hay là kết thúc cho cuộc sống bây giờ. Mưa gió ngừng lại. Khi Phùng Thiệu Diễm phục hồi tinh thần thì Thẩm Từ Quân đã lên xe của mình.

Anh im lặng mở cửa xe trong lòng nghĩ đến chính là: ” Từ khi đó đã chỉ có thể là người lạ!”

Tất cả mọi chuyện cũng nên kết thúc thôi. Trên mộ của ba sẽ nở đầy hoa tươi. Bọn ở nhà trẻ sẽ chơi đùa trên sân cỏ, Thẩm Từ Quân khởi động xe, Phùng Thiệu Diễm cũng lái xe đi, từ nay về sau anh và cô sẽ chỉ là người xa lạ, mãi mãi không còn được ở bên nhau. Tiếng phanh xe bén nhọn vang vọng khắp mọi nơi, trong đầu Phùng Thiệu Diễm bất chợt trống rỗng, xe của Thẩm Từ Quân lao đến gần như là không có điểm báo. Cuối cùng anh cũng đã hiểu rõ hàm ý sau nụ cười của cô thì ra cô muốn cùng anh đồng quy vu tận.

Anh mỉm cười nhắm hai mắt lại, đau đớn sau va chạm anh không cảm nhận được. Anh chỉ tiếc tại sao Thẩm Từ Quân lại muốn chọn lựa phương thức như thế. Muốn mạng của anh có rất nhiều cách tại sao cô cũng muốn đi theo.

“Phùng Thiếu Diễm, tôi nói rồi, muốn anh nợ máu trả bằng máu!” Đây là câu nói cuối cùng trước khi Thẩm Từ Quân mất đi ý thức.

Sau va chạm Thẩm Từ Quân bị văng ra ngoài. Máu nhiễm đỏ xung quanh, Phùng Thiếu Diễm nằm cách đó không xa.

” Từ Quân em biết không? Con của chúng ta vẫn còn sống, anh đã đưa bé đến Los Angeles!”

“Thật ra anh cũng không hề muốn em phá thai nhưng cơ thể của em không thích hợp cho việc sinh con, anh không muốn em bị bất kì nguy hiểm gì”

“Chuyện về Thẩm thị anh rất xin lỗi”

” Từ Quân thật xin lỗi, em có thể tha thứ cho anh không?”

” Từ Quân, nếu như có kiếp sau chúng ta yêu nhau đi”

“Phùng Thiếu Diễm anh có từng yêu tôi?”

Tiếng xe cứu thương từ xa vang đến, trời bỗng dung đổ một cơn mưa thật to. Bị máu tươi nhiễm đỏ nước mưa chảy về phương xa. Mọi người vội vàng bế hai người lên xe cứu thương, tất cả mọi thứ lại khôi phục như ban đầu, yên lặng tựa như chưa có chuyện gì xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 199: Thư Mời

Ba giờ sáng, Lâm Thi Ngữ bật dậy sau cơn ác mộng.

” Minh Liệt” cô đẩy Trác Minh Liệt ở bên cạnh.

“Sao thế? Lại mơ thấy ác mộng à ?” Trác Minh Liệt cầm cái gối lót sau lưng cô.

“Em mơ thấy có người xảy ra chuyện”

Trác Minh Liệt gõ cái trán của cô, phía trên đều là mồ hôi.

“Mộng chỉ là giả, không có việc gì có anh ở đây rồi.” Anh hôn cái trán của cô một cái, nhìn xuống đồng hồ đeo tay. Ba giờ một phút, đến lúc trời sáng còn một lúc nữa. Lâm Thi Ngữ nhắm hai mắt lại, hô hấp vẫn chưa vững vàng. Trác Minh Liệt cũng không ngủ được.

Không gian tĩnh lặng bị phá vỡ bởi tiếng chuông điện thoại đột ngột tới, Trác Minh Liệt khẩn trương sự khẩn trương mà trước nay chưa từng xuất hiện.

“Alo!” Đây là số điện thoại của một người trợ lý của công ty.

“Tổng tài, công ty đã xảy ra chuyện!”

Trác Minh Liệt vội đưa Lâm Thi Ngữ về nhà riêng của mình còn mình thì chạy tới công ty.

“Tình hình bây giờ sao rồi?” Trác Minh Liệt trầm giọng hỏi.

“Tổng tài, công ty bị khống chế. Cổ phiếu đã ngừng giảm nhưng vốn lưu động bị đóng băng. Các cô đồng của công ty đã đồng loạt nhờ đến luật sư để đảm bảo tài sản của mình!” Trợ lý ù rú cúi đầu.

Kết quả này tuy ngoài dự đoán của Trác Minh Liệt nhưng cũng có nghĩa; Trác thị gần như đã bị hủy ở trong tay Phùng Thiếu Diễm và người kia rồi. . . Chuyện đến mức này xem ra cũng chỉ có thể nghe theo mệnh trời.

Tại khách sạn,

Bạch Diệu và quản gia cũng biết về tin tức này.

“Tiên sinh cuối cùng chúng ta cũng đợi được đến ngày này, Trắc thị bây giờ cũng đã là của chúng ta!” Quản gia Bạch mỉm cười.

Bạch Diệu khe khẽ thở dài, kéo rèm cửa sổ ra để ánh nắng mặt trời chiếu vào bên trong.

“Nếu như chúng ta có thể tìm lại nốt phần còn lại trong kế hoạch A thì mới gọi là hoàn thiện!” Quản gia Bạch chần chừ “Tiên sinh lúc đầu tôi đã nói với ngài là chúng ta có người phản bội ngài có đoán ra là ai không?”

“Anh nghĩ là ai thì cứ nói thẳng” Bạch Diệu ngồi xuống.

“Tôi nghĩ chính là thiếu gia, năm năm trước cậu ấy về nước đàm phán về kế hoạch A, kế hoạch A biến mất cũng từ đó và đồng thời cậu ấy mang về một cô gái! Tôi to gan phỏng đoán Hardware của kế hoạch A có khi nào đang ở trên người cô gái kia?”

“Ý của anh là Lâm Thi Ngữ? Con gái nhà họ Lâm?”

“Chính là cô ấy.”

Nhà họ Lâm,

Lâm Thi An vẫn giam giữ Lý Triết Vũ.

“Lâm Thi An, thật sự bây giờ tôi không biết khuyên anh thế nào cho tốt nữa!” Lý Triết Vũ khinh thường cười “Nếu như tôi là anh, tôi sẽ cầm bản kế hoạch này đi bán! Sau đó cao chạy xa bay, không trở về nữa!”

Lâm Thi An nhìn anh ta một chút không nói một lời. . .” Lý Triết Vũ tôi chỉ muốn hỏi anh một chuyện nữa, kế hoạch A hoàn chỉnh là thứ gì?”

“Nếu như có một ngày anh có thể hoàn chỉnh nó thì tự nhiên sẽ biết nhưng mà trước mắt sẽ không có ai biết được!” Lý Triết Vũ thần bí cười.

Bọn họ đang nói chuyện thì có người giao một phong thư đến.

Lâm Thi An mở ra xem thì ra là thư mời của Bạch Diệu. Trên đó viết mời hẳn đến tiệc rượu tổ chức tại khách sạn Hoa Đệ vào tối mai.

“Bác anh lại bắt đầu ra vẻ rồi!” Lâm Thi An ném thư mời sang một bên “Anh nói tôi có nên đi không?”

“Nếu như Tiểu Thi còn sống thì tôi đề nghị anh đừng đi!” Lý Triết Vũ cau mày “Chuyện này có thể là một bữa tiệc lớn nhưng cũng có thể là bữa tối cuối cùng của anh!”

“Hả? Có thể như vậy? Vậy thì tôi phải đi thử một chút!”

Lý Triết Vũ lắc đầu một cái.

“Mẹ!”

“Mẹ!”

Cầu Cầu và Mộc Mộc nằm mơ cũng không ngờ là mẹ sẽ đột nhiên xuất hiện.

Nhất là Cầu Cầu, tiểu tử kích động đến phát khóc.

“Mẹ, mẹ chạy đi đâu vậy! Cầu Cầu vẫn luôn không tìm được mẹ!” Cầu Cầu ôm Lâm Thi Ngữ khóc không ngừng. Mộc Mộc thì lại rất bình tĩnh “Con biết mẹ nhất định sẽ về mà, mẹ rất yêu Mộc Mộc mà!”

Lâm Thi Ngữ rất vui khi được ở bên các con nhưng buồn ở chỗ là cô không thể chính mắt nhìn thấy.

“Mẹ, mắt của mẹ sao rồi?” Mộc Mộc cuối cùng cũng phát hiện ra ánh mắt của Lâm Thi Ngữ không bình thường.

“Con trai ngoan, Cầu Cầu và Mộc Mộc các con có thể đến gần đây được không, mẹ không nhìn thấy các con!” Lâm Thi Ngữ cười đưa tay ra. Cầu Cầu chạy vào lòng mẹ đầu tiên sau đó Mộc Mộc cũng sà vào.

Người thấy mùi sữa nhân nhặt trên người các con, Lâm Thi Ngữ rút cuộc cũng tìm lại được cảm giác hạnh phúc đã lâu không thấy.

“Mẹ ba đâu?” Mộc Mộc nhìn thấy ba không về cùng cảm thấy rất kỳ quái “Trước đây ba tìm mẹ suốt tại sao bây giờ lại không thấy đâu!”

“Ba đi làm sẽ trở về ngay thôi, để mẹ đi nấu bữa sáng cho các con!”

“Không cần đâu mẹ! Cầu Cầu uống sữa tươi là được rồi, Mộc Mộc cũng vậy!” Cầu Cầu rất đau lòng, mắt mẹ không nhìn thấy gì “Mẹ ngồi xuống nghỉ ngơi!” Sau chuyện này Cầu Cầu cứ như là trưởng thành trong một đêm.

“Cầu Cầu” Lâm Thi Ngữ nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Cầu Cầu cảm động.

“Mẹ, mắt của mẹ khi nào mới có thể nhìn thấy” Mộc Mộc cúi đầu xuống hỏi “Mẹ không thể nhìn thấy làm con rất lo lắng cho mẹ!”

“A, Mẹ khỏe lắm các con không phải lo lắng! Mặc dù mắt mẹ tạm thời không nhìn thấy nhưng vẫn có thể chăm sóc cho hai con!”

Ba mẹ con đang nói chuyện bỗng dung có người nhét một vật qua khe cửa.

“Báo sao?” Mộc Mộc chạy tới nhặt từ trên mặt đất lên một lá thư.

“Mẹ đây là gì?”

“Hình dáng ra sao ?”

“Màu hồng phía trên có một cái nơ”

“Đề tở xem một chút” Cầu Cầu cầm lên, mặc dù nó không biết mấy chữ hán nhưng lại biết rất nhiều từ tiếng anh vì nó lớn lên ở Canada “Mẹ là invitation!”

“Thư mời?”

Mộc Mộc không chịu yếu thế, cần phải mở ra xem bên trong là cái gì.

“Cậu đến đây thôi, bây giờ là nhiệm vụ của tớ” Nó nói tất cả những chữ nó biết ra. Lâm Thi Ngữ nghe Mộc Mộc nói, cô phát hiện đây không giống thư mời mà là thư nặc danh.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 200: Chờ Đợi Kết Quả

“ Anh sao lại biết đến người này? Ai muốn biết về quá khứ của cô?” Lâm Thi Ngữ lẩm nhẩm sau đó cất thư mời đi, cô phải đợi Trác Minh Liệt về.

Biệt thự nhà họ Trác ngập chìm trong ánh nắng sớm mai. Bốn người trong gia đình cùng quây quần bên chiếc bàn tròn trong phòng khách.

“Ông ngoại chúng ta thua sao?” Trác Minh Liệt trầm giọng hỏi.

“À” Ông cụ thờ dãi “Chúng tôi thua, thua bởi vì chúng ta yếu lòng! Tuổi của ta đã cao nên không muốn làm việc ác mà cháu lại quá thiện lương!” Ông cụ biết nếu như lúc đầu ông giết Lâm Thi Ngữ thì có lẽ cục diện bây giờ đã khác nhưng rất may mắn là không làm như vậy. Bởi vì sự nghiệp mất đi còn có thể làm lại từ đầu nhưng mất đi tình yêu thì dù sự nghiệp có lớn mạnh đến mấy thì cũng không có ý nghĩa gì!

“Chúng tôi còn chưa thua!” Trác Khiếu Thiên lấy một bức thư ra “Bạch Diệu mời chúng ta đến buổi dạ hội của hân vào ngày mai!” Ông xoay người nhìn vợ một chút tàn nhẫn nói: “ Chúng ta có thể nhân cơ hội này giết chết ông ta!”

Mặc dù ông không nói rõ cách giết Bạch Diệu như thế nào nhưng trong lòng Trác phu nhân biết rõ ông ấy muốn lợi dụng tình yêu của Bạch Diệu đối với bà. Giây phút này ba đối với chồng mình thật vọng nặng nề vì muốn thắng ngay cả vợ mình cũng muốn hy sinh. . .” Chuyện này chỉ sợ tôi không giúp được ông!” Trác phu nhân tức giận ngồi xuống ghế sa lon.

“Trác Khiếu Thiên anh muốn lợi dụng Tiểu Cảnh?” Ông cụ không vui “Con bé vì anh còn chưa đủ sao! Nếu không có con bé liệu có anh của ngày hôm nay, vậy mà anh còn muốn lợi dụng nó nữa sao!”

Trác Khiếu Thiên oán hận nhìn bọn họ rồi bỏ đi vào thư phòng. Ông ta vừa đi vừa nói: “ Bất kể các người có đi hay không thì bữa tiệc này chính là cơ hội cuối cùng của chúng ta!”

“Ông ngoại cháu cảm thấy đừng nên đi!” Trác Minh Liệt ngẩng nhìn mặt trời ngoài cửa sổ “Khi nào ông về đảo Cực Nhạc? Cháu muốn dẫn Thi Ngữ và hai cháu đi cùng ông!”

“Ha ha chưa gì đã thoái lui !” Ông cụ cười ha ha “Chuyện còn chưa đâu với đâu đừng quyết định thành bại nhanh thế!”

Trác Minh Liệt mệt mỏi nhìn ông ngoại kín đáo nói: “ Ông ngoại cháu muốn đến một nơi thanh bình một chút với lại mắt của Thi Ngữ ...”

“Ông hiểu lỗi lầm của cháu nhưng bữa tiệc này nhất định phải đi! Món nợ ba mươi năm trước cũng nên có kết rồi! Nếu không cuộc sống sau này sẽ

sống ra sao?”

Ông cụ vỗ vai Trác Minh Liệt cũng đi vào. . . Mất trời càng lên càng cao chỉ chốc lát cả phòng ngập tràn ánh mặt trời. Trong phòng khách chỉ còn lại một mình Trác Minh Liệt và mẹ anh. Anh từ từ đến bên cạnh bà ngồi xồm xuống dịu dàng hỏi: ” Mẹ con không phải là con ruột của ba phải không?”

Cả người Bà Trác khẽ run rẩy, ly trà trong tay bất chợt rơi xuống. Bí mật giữ kín bao năm của bà bất ngờ bị phát hiện. Ánh mắt bà lóe lên, vẻ mặt phức tạp nhìn Trác Minh Liệt một cái giống như đang trốn tránh.

Có rất nhiều việc dù không được tận tai nghe đáp án chính xác nhưng trong lòng đã biết rồi. Trác Minh Liệt thở dài cầm chìa khóa xe lên chạy về nhà riêng của mình. Tất cả thù hận trên thế giới này đều phải dùng sự hy sinh mà kết thúc đến bao giờ mới được bình yên.

“Ba đã về!” Mộc Mộc vừa nhìn thấy Trác Minh Liệt trở lại lập tức thét lên chạy về phía phòng bếp, Lâm Thi Ngừ đang chuẩn bị sửa nóng.

“Bảo mẫu đâu? ?” Trác Minh Liệt vừa nhìn Lâm Thi Ngừ tự mình chuẩn bị sửa nóng cho các con thì không khỏi tức giận anh nhanh chóng bước nhanh đến chỗ Lâm Thi Ngừ đỡ lấy sửa nóng trong tay cô “ Sao em lại phải tự mình làm? Bảo mẫu đâu?”

Lâm Thi Ngừ không biết làm sao, cô không hiểu sao Trác Minh Liệt lại nổi giận như vậy “Em bảo cô ấy ra ngoài mua thức ăn”

“Mắt em không tốt đừng đến nơi này biết chưa? Ngộ nhờ bị bỏng thì sao?” Trác Minh Liệt kích động nên không để ý đến lời nói. Lâm Thi Ngừ không lên tiếng đây không phải là lần đầu tiên anh nói đến đôi mắt cô rồi. Nếu như sau này mắt của cô vẫn như bây giờ thì có lẽ bọn họ không thể tiếp tục được nữa.

Lâm Thi Ngừ mắt nhắm lại về sau vài bước lại đâm phải thùng rác làm cô trượt chân ngã xuống. Nổi giận, tuyệt vọng, đau lòng, mắt nhắm trong nháy mắt tràn vào trái tim. Lâm Thi Ngừ không giữ ý tứ mà khóc lên.

“Ba, sao ba lại bắt nạt mẹ” Mộc Mộc bĩu môi, sử dụng hết sức bình sinh muốn kéo mẹ lên. Cầu Cầu đang đi WC vừa nghe thấy tiếng khóc từ bên ngoài cũng vội vàng chạy đến.

“Mẹ! !” Cầu Cầu vừa nhìn thấy mẹ ngã xuống vội vàng đã chạy tới “Mẹ sao mẹ lại bị ngã?” Nhìn khôn mặt bắt đấm đi đau lòng của Trác Minh Liệt, Cầu Cầu nghĩ là do chú Minh Liệt bắt nạt mẹ.

“Chú Minh Liệt có phải chú bắt nạt mẹ không?” Trong mắt của Cầu Cầu chứa đầy nước mắt “Mắt mẹ đã không thể nhìn thấy, mẹ đã thật đáng thương, sao chú lại còn bắt nạt mẹ nữa!”

Cầu Cầu vừa nói vừa lau nước mắt cho mẹ: ” Mẹ , mẹ không phải đau lòng về sau Cầu Cầu sẽ là đôi mắt của mẹ”

Hai mẹ con khóc cả lên, Trác Minh Liệt im lặng ôm Lâm Thi Ngừ lên cuối cùng anh cũng hiểu anh làm sai điều gì rồi. Ngay từ đầu anh luôn nhìn từ góc độ của anh không hề đặt mình vào vị trí của cô nên không hiểu được cô muốn gì, cô đau lòng như thế nào, anh không cả bằng Cầu Cầu” Thi Ngừ xin lỗi em, Cầu Cầu nói đúng về sau anh sẽ là đôi mắt của em! Chuyện hôm nay hy vọng em có thể tha thứ cho anh!”

Lâm Thi Ngừ ngừng tiếng khóc đôi ôm lấy cổ anh.

“Hôm nay ba bắt nạt mẹ các con, bây giờ ba xin trình trọng xin lỗi! Hi vọng Cầu Cầu và Mộc Mộc có thể làm chứng” Trác Minh Liệt làm như có thật đứng cúi đầu với Thi Ngừ.

Chọc cho Mộc Mộc khanh khách cười không ngừng chỉ có Cầu Cầu im lặng không lên tiếng.

“Minh Liệt, hôm nay em nhận được cái này” Lâm Thi Ngừ lấy bức thư ra. “ Anh mau xem xem đó là gì.”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 201: Tiệc Rượu.

Trác Minh Liệt chau mày Bạch Diệu muốn phát thiệp mời? Tại sao đến nơi này cũng phát! Nội dung cuae thư cũng làm anh kinh ngạc ông ta muốn biết về quá khứ của Lâm Thi Ngừ nếu không tính mạng của Lâm Thi An sẽ nguy hiểm.

“Minh Liệt hình như trong đó có nhắc đến anh của em? Bọn họ muốn thế nào?”

Trác Minh Liệt do dự không biết có nên nói sự thật cho Lâm Thi Ngừ biết hay không, thứ ông ta muốn lấy đầu phải đơn giản chỉ là quá khứ của cô mà còn là thứ ở trên người cô, mạng sống của cô . Ngộ nhờ cô rơi vào tay của bọn chúng, hậu quả khó mà lường được. Nhưng nếu như không nói cho cô

biết chuyện về Lâm Thi An cô ấy nhất định sẽ oán hận mình. Thay vì mạo hiểm thì cứ để cô ấy oán hận còn hơn. Nghĩ đến đây Trác Minh Liệt từ từ nói: “Trong thiệp viết, bữa tiệc này họ mời rất nhiều người anh của em cũng đi cho nên hi vọng em đi cùng! Nhưng mà anh lại không hy vọng em đi!”

“Tại sao?” Lâm Thi Ngữ không hiểu.

“Các con đã lâu lắm rồi không được ở bên em, nên anh muốn em ở bên bọn chúng và lại tiệc rượu bên kia lắm người ồn ào, anh lo cho sự an toàn của em.”

Lâm Thi Ngữ nghi ngờ gật đầu một cái.

“Vậy anh cũng phải cẩn thận một chút!”

“Thì Ngữ sau khi giải quyết xong tất cả mọi việc ở đây, anh muốn rời khỏi nơi này một thời gian. Em có nguyện ý đi cùng anh không?”

“Nếu như tất cả đều hạnh phúc, em sẽ nghe theo lời anh tất.”

“Tất cả hạnh phúc?”

“Các anh trai và anh đều bình an, bam au ra tù...” Lâm Thi Ngữ tự lẩm bầm. . . Trác Minh Liệt hiểu ý của cô, đến bây giờ cô vẫn luôn anh ánh trong lòng mỗi thù của gia tộc. Nếu như không giải quyết chuyện này thì dù trong tương lai bọn họ có ở bên nhau cô cũng sẽ bị lương tâm của chính mình khiển trách. Trác c Minh Liệt vuốt mái tóc dài của cô dịu dàng nói: “Anh nhất định sẽ cho em một câu trả lời hài lòng, chắc chắn!”

“Khách sạn Đế đô đã chuẩn bị xong chưa?” Bạch Diệu hỏi quản gia.

“Tiên sinh tất cả chuẩn bị sẵn sàng!”

“Phải làm thật sạch sẽ, không được lưu lại dù chỉ một chút dấu vết!”

“Rõ!”

Hôm sau tại khách sạn Đế đô.

“Lâm Thi An mày vẫn dám đến đây?” Bạch Diệu lãnh khốc nhìn Lâm Thi An đã bị đánh trước khi vào đây.

“Bạch Diệu tao đã biết trước là mày sẽ sử dụng chiêu này! Tao nói thẳng, kế hoạch A ở đây, mày có gan thì đến lấy đi!” Lâm Thi An chỉ đầu mình. Lâm Thi An vốn đã nghe theo lời Lý Triết Vũ là không tham ra tiệc rượu này nhưng không ngờ vẫn trúng bẫy của Bạch Diệu. . . Ông ta nói Lâm Thi Ngữ đang ở trong tay bọn họ nếu hần không đến bọn họ sẽ giết Lâm Thi Ngữ!

“Được! Để xem mày chịu được đến lúc nào! Tiếp tục đánh!”

Bạch Diệu vừa dứt lời, lập tức có mấy tên du côn to con bao vây Lâm Thi An, chỉ nghe thấy tiếng răng rắc , Lâm Thi An hét to rồi ngã đi.

Trác Minh Liệt lái xe đi cùng với ba và ông ngoại xuất hiện tại Đế Đô. Mặc dù đang ở hiện đại nhưng khí chất của ba người lại làm cho người đã nghĩ đến những bậc vương hầu của những thời đại trước. Ông Trác mặc tây trang màu đen bí hiểm. Ông cụ thì mặc một chiếc áo khoác đen dài không kém phần ! Ba người đàn ông sánh vai đi cùng nhau khí thế mười phần!

Đêm này tĩnh lặng cực kỳ quỷ dị làm cho người ta liên tưởng đến ngày tận thế. Vào các ngày bình thường khi đến đây Trác Minh Liệt thấy rất đông người ngoại quốc. Nhưng tối nay mặc dù nơi này vẫn sáng đèn nhưng lượng khách rõ ràng giảm bớt.

“Ông ngoại, người nghĩ Bạch Diệu sẽ có mai phục hay không?” Trác Minh Liệt hỏi.

“Tiệc rượu này chắc chắn là chuẩn bị riêng cho chúng ta! Bằng hiểu biết cả ta đối với tiêu tử kia, hần nhất định sẽ mai phục!” Ông ngoại đánh giá xung quanh “Chưa biết hần định đối phó với chúng ta thế nào nhưng ta cũng đã chuẩn bị trước rồi!”

“Chủ nhân, bọn họ đã đến” Quản gia Bạch cung kính nói.

“Tốt! Cuối cùng đã đến lúc rồi !” Bạch Diệu soi gương sửa sang lại quần áo rồi đi ra ngoài cửa .

Két một tiếng, cửa phòng mở ra, Trác Minh Liệt, Trác Khiếu Thiên và cả ông cụ đi vào.

Thức ăn ngon, rượu ngon, rục rờ muôn màu, muôn hình dạng nhưng cả tiệc rượu chỉ có mỗi bọn họ là khách!

“Bạch Diệu mày đi ra đi!” Trác Khiếu Thiên tỉnh táo, âm thanh vang vọng cả phòng.

Tiếng vỗ tay bộp bộp từ phía sau lối vào vang lên, Bạch Diệu xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

“Tốt tốt vô cùng! Người nên đến đều đã đến!” Bạch Diệu lạnh nhạt nói: “Nhưng đã có chút khác lạ.”

“Bạch Diệu, chuyện Bang Bạch Hồ năm đó do một tay tôi tạo thành nếu như cậu muốn trả thù thì cứ nhắm vào ông già này đi!”

“Yên tâm ai thiếu thì người đó nhất định phải trả!” Hôm nay tôi muốn hoàn thành hai việc, một là Trác Khiếu Thiên phải dập đầu nói xin lỗi với tôi! Và các người phải chính tay giao Trác thị cho tôi! Hai là lấy được kế hoạch A hoàn chỉnh! Cho nên người đến vẫn còn chưa đủ. Tiểu cô nương nhà họ Lâm còn chưa thấy đâu. Nhưng hay yên tâm tôi vẫn còn rất nhiều kiên nhẫn.” Bạch Diệu tỏ nhẹ nhàng cười một tiếng, phẩy tay với quần gia.

Trước mặt mọi người đột nhiên rơi ra một bạch lông thông, nhìn kĩ lại thì ra là một người dính đầy máu.

“Lâm Thi An! !” Trác Minh Liệt nhận ra người này là Lâm Thi An.

Lâm Thi An từ từ mở mắt, ánh sáng chói mắt đột nhiên đến làm cho hắn chưa kịp thích ứng, hai chân bị bẻ gãy treo trên không trung càng thêm đau rát.

“Trác Minh Liệt...” Hắn khó khăn nói chuyện “Thi Ngữ tốt chứ?”

Trác Minh Liệt không lên tiếng, anh không biết có phải Lâm Thi An vì Lâm Thi Ngữ nên mới đến đây.

“Bạch Diệu, rốt cuộc ông muốn gì?” Trác Minh Liệt rống giận.

“Tôi nói rồi vợ cậu tới, tự nhiên Lâm Thi An sẽ an toàn, nếu như cô ta không đến cậu và cô ta đều phải hối hận cả đời!” Bạch Diệu giờ sừng nhắm thẳng vào Lâm Thi An đang bị treo ngược!

“Tôi dám cam đoan tới nay ai không đến, thì sẽ phải hối hận!” Ông ta lên cò súng.

“Chờ một chút! Giọng nữ trầm ổn từ bên ngoài vang lên, Trác Minh Liệt xoay người lại có thể nhìn thấy Lâm Thi Ngữ. Cô, vì sao lại tới!

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202: Xương.

“Thi Ngữ! Không phải anh đã nói em không cần đến sao!” Trác Minh Liệt gấp gáp.

“Em không đến anh trai sẽ không tốt!” Lâm Thi Ngữ mờ mịt nhìn xung quanh, cô không biết Bạch Diệu đang đứng ở đâu, anh trai đang ở đâu. “Thi An anh đang ở đâu?”

“Tình cảm ruột thịt làm cho người ta cảm động vô cùng. Anh trai cô đang ở ngay trước mắt, cô không thấy sao?” Bạch Diệu không biết Lâm Thi Ngữ bị mù.

“Anh Thi An, anh....!” Lâm Thi Ngữ khẩn trương hỏi “Anh sao rồi?”

“Thi Ngữ, anh không sao, em không có việc gì là tốt rồi! Đừng lo cho anh!” Lâm Thi An dứt quãng nói: “Mau đi khỏi đây, mau lên!”

“Anh, anh làm sao vậy? Sao bọn họ lại bắt anh đến đây?” Lâm Thi Ngữ mặt mũi muốn đi về phía trước nhưng lại bị Trác Minh Liệt gắt gao kéo lại. . . “Em không thể đi đến đó!”

“Em không thể bỏ mặc anh trai của em.” Lâm Thi Ngữ quát cường nói.

“Nhưng em đi đến đó rồi thì sao? Em có thể cứu được anh ta sao?” Trác Minh Liệt hỏi.

“Chỉ cần cô đến đây, tôi sẽ lập tức thả Lâm Thi An!” Bạch Diệu “Thứ tôi muốn, có ở trên người cô.”

“Ông muốn gì ở trên người tôi?” Lâm Thi Ngữ không hiểu hỏi.

“Xương!”

Cả người Lâm Thi Ngữ run lên lui về sau một bước.

“Thế nào? Sợ?” Cảm giác được Bạch Diệu đang đến gần Lâm Thi Ngữ tiếp tục lui về phía sau. . . “Tôi thật sự cho rằng tình cảm anh em của các người sâu nặng hơn. Không phải nhà họ Lâm còn một người con trai nữa sao? Sao hôm nay lại không đến?”

Một câu nói của Bạch Diệu nhắc nhở cho mọi người nhớ đến Phùng Thiếu Diễm hình như hai ngày qua người này chưa từng xuất hiện.

“Thi Ngừ mau đi đi!” Lâm Thi An mở ra cổ gắng hết sức kêu to “Đi mau, vĩnh viễn đừng quay về nữa.”

“Anh!” Lâm Thi Ngừ đau lòng, cô dừng lại một chút, nghiêm nghị nói: “Được tôi sẽ qua đó ông nhất định phải thả anh tôi ra.”

“Thi Ngừ! !” Trác Minh Liệt thất thanh kêu lên “Em không thể đến đó.”

Lâm Thi Ngừ bắt đầu xoay người nhỏ giọng nói một câu: “Thật xin lỗi!” Rồi xoay người về phía trước tới. Trác Minh Liệt đi theo muốn kéo cô lại nhưng Bạch Diệu lại bật chột nổ súng. Ông Trác và ông cụ đã lập tức chuẩn bị tinh thần chiến đấu nhanh chóng ẩn mình. Cả đại sảnh chỉ còn sót lại Trác Minh Liệt, Lâm Thi Ngừ và Lâm Thi An bị treo ở trên không.

“Tôi đếm đến ba nếu cô không đến đây tôi buộc phải cắt sợi dây này! Bạch Diệu giờ súng lên chân phải Lâm Thi Ngừ di chuyển ! Kèm theo tiếng hét của Trác Minh Liệt đạn của Bạch Diệu cũng nhắm vào anh mà bắn.

Nhìn Lâm Thi Ngừ đã đi về phía trước Trác Minh Liệt hoảng loạn vô cùng nhưng cứ khi nào anh thò đầu ra là súng của Bạch Diệu lại điên cuồng bắn.

Hai mắt nhìn thấy Lâm Thi Ngừ đi đến bên kia Trác Minh Liệt không quản đến bản thân vội vàng vùng dậy. Bạch Diệu và quân gia Bạch bắn sungd liên hồi, trong hỗn loạn Lâm Thi Ngừ bỗng nhiên trở thành cái bia ngắm giữa hai bên. Đối với Bạch Diệu mà nói sống chết của Lâm Thi Ngừ chẳng có quan hệ gì với ông vì vậy mà ông ta cứ thỏa phanx mà bắn trả. Nhưng với Trác Minh Liệt thì không phải vậy anh muốn Lâm Thi Ngừ an toàn.

“Minh Liệt! Thi An” Vì không nhìn thấy Lâm Thi Ngừ chỉ có thể vô dụng ôm đầu mặc cho cơn mưa đạn gào thét.

“Thi Ngừ ngồi xổm xuống!” Trác Minh Liệt hô to.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 203: Một, Hai, Ba Chúng Ta Đều Là Đồ Ngốc

Giây phút này dù có bản lĩnh lớn bằng trời cũng không thể ngăn cản viên đạn giết người kia. Trác Minh Liệt tuyệt vọng khổ sở nhắm mắt lại.

“Đoàng” Một tiếng súng vang lên, Trác Minh Liệt muốn chết theo anh không thể nhấc mắt nhìn mọi thứ!

“Tiểu Thi” Giọng nói quen thuộc vô lực kêu tên của cô, Lâm Thi Ngừ run rẩy sờ một cái, gần như là oa khóc nói nên một cái tên: “Triết Vũ, anh là Triết Vũ!”

“Lý Triết Vũ?” Trác Minh Liệt mở mắt nhìn thấy Lý Triết Vũ nằm trong vũng máu thì ra vừa rồi anh ta chặn ngang người Lâm Thi Ngừ đỡ lấy viên đạn kia.

“Tiểu Thi em còn sống thật là quá tốt” Viên đạn bắn xuyên lồng ngực của anh

Tiểu Thi sờ soạng hai tay đều dính đầy chất lỏng sền sệt cô biết anh bị thương rất nặng.

“Triết Vũ” Nước mắt Lâm Thi Ngừ không ngừng rơi xuống “Vết thương của anh đến rất nặng, anh hãy cố gắng đợi em đi gọi bác sĩ!”

Nhưng anh lại vội nắm chặt lấy cánh tay của cô “Anh không muốn đi đâu cả, hay ở bên cạnh anh một lát, cơ hội này nếu em không cho anh sợ anh không còn có thể có được”

“Xin lỗi, thật xin lỗi anh” Lâm Thi Ngừ khóc lên nói không lên lời “Tất cả đều là lỗi của em!”

“Đưa ngốc, tất cả chuyện này đều không phải là lỗi của em mà phải là của anh. . . Vết thương này vốn dĩ đã là của anh! Ngay từ đầu chính em là người vô tội nhất!” Trong miệng Lý Triết Vũ ứa máu, hô hấp cũng càng ngày càng nặng nề.

“Triết Vũ anh đừng nói nữa”

“Anh phải nói vì anh sợ sau này anh không còn cơ hội!” Lý Triết Vũ nâng bàn tay dính đầy máu tươi lên vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Lâm Thi Ngừ.

” Thi Ngừ , em thật sự không nhớ anh sao?” Anh mỉm cười đột ngột hỏi mộ câu, câu hỏi này làm cho Lâm Thi Ngừ cực kỳ kinh ngạc.” Sao em lại không biết anh, anh là Triết Vũ- Lý Triết Vũ.”

“Không anh không phải là Lý Triết Vũ, tên anh là A Hào, là người đã từng là hàng xóm của em chưa đến một tháng, là cậu con trai đeo gọng kính màu đen, dân đồn, ít ấn tượng”

Quá khứ có đôi lúc chỉ thuộc về một người, có lẽ em chưa từng biết đến tôi nhưng tôi đã biết đến em từ lâu, ngắm nhìn em cười, em hạnh phúc. Trên thế gian có nhiều thứ không thể ngờ có lẽ từ rất lâu chúng ta đã từng gặp nhau.

“Anh là anh A Hào học lớp mười hai là người có dáng người cao to sao?”

Quá khứ từ rất lâu rất lâu như hiện ra trước mặt họ. . . Khi đó Lâm Thi Ngữ mới học xong tiểu học. Khi đó mẹ còn chưa có gặp chuyện không may, anh trai còn là một học sinh xuất sắc, ba thường tự mình lái xe đưa anh đi học. Lúc đó Lâm Thi Ngữ còn là một cô bé mặc váy công chúa, có một đôi mắt to ! Có một ngày bên cạnh nhà họ có người chuyển đến đó là một cặp mẹ con xa lạ. Người mẹ rất hay ngã bệnh, cậu con trai thì luôn mang một chiếc kính gọng đen dày cộp, mặc dù anh rất nội tâm và ít nói nhưng anh lại rất thích chọc cô cười, cô còn nhớ anh bảo với cô tên anh là A Hào.

” A Hào sao có thể là anh?” Nước mắt Lâm Thi Ngữ không ngừng rơi, vì sao dù chỉ một chút cô cũng không thể nhận ra là anh. Thì ra họ gặp nhau không phải là tình cờ mà là số mạng đã định trước.

“Em đang nhớ đến anh sao?” Lý Triết Vũ mỉm cười, khi đó anh còn đang sống nương tựa với mẹ, một người đáng thương như anh chưa bao giờ nghĩ đến mình sẽ có ngày hôm nay. Trong lòng anh vẫn luôn có một bí mật đó là anh rất thích ngắm nhìn nụ cười tươi của cô gái nhỏ. Nhưng sau lại bác bỏ tất nhiên xuất hiện số mạng của anh cũng thay đổi, từ đó bọn họ trời nam đất bắc.

“Năm năm trước” Lý Triết Vũ sâu kín nói “Cuối cùng anh cũng gặp lại cô ấy, nhưng ông trời lại thật quá trêu người, cô ấy bị tai nạn, bị thương nặng đến mức mạng sống khó bảo toàn, vì muốn cô ấy sống anh đã bí mật trộn vào xương cô ấy thứ kim loại hiếm có nhất trong vụ trụ, thay đổi khuôn mặt cô ấy trở về như hồi cô còn nhỏ, nhưng anh lại sợ cô ấy sẽ nhớ lại, sẽ đau khổ nên anh đã lừa cô ấy” Nghe đến đó Lâm Thi Ngữ đã khóc không thành tiếng.

“Anh hiểu rõ sai lầm của mình, anh chỉ muốn có được sự tha thứ cô cô ấy” Lý Triết Vũ kéo tay Lâm Thi Ngữ lên trên hai má của mình “Không biết em có thể tha thứ cho anh không?!”

“Làm ơn, anh đừng nói nữa” Lâm Thi Ngữ gần như là gào khóc, tình yêu khắc cốt ghi tâm sao có thể nặng nề như vậy, ai có thể nói cho cô biết rốt cuộc đang có chuyện gì xảy ra. Sao ông trời lại cứ muốn đùa giỡn bọn họ như vậy.

“Sống cùng Triết Vũ năm năm Tiểu Thi rất vui vẻ, nên anh đừng nói lời xin lỗi với em, nếu không có anh cũng không có em của ngày hôm nay!” Lâm Thi Ngữ khóc hai mắt đỏ hoe “Triết Vũ anh phải kiên trì, Cầu Cầu còn đang đợi anh!”

“Anh không thể kiên trì thêm được nữa, những năm này đối với anh đã quá mệt mỏi, anh chưa từng được làm việc mình thích, nên nên kết thúc được rồi, đúng rồi Cầu Cầu cũng không phải là con của anh, nó là một trong hai đứa bé được em sinh ra nhưng nó được sinh sau anh của nó đến một tháng, em cũng đừng trách anh, anh không cố ý bỏ bỏ Mọc Mọc lại đâu bởi vì y tá đó nói Mọc Mọc đã chết”

Người đến lúc sắp chết mới nói lời thật lòng, Trác Minh Liệt nghe thấy Lý Triết Vũ nói vậy không biết nói thêm điều gì, khi biết Cầu Cầu cũng là con trai của mình, trong lòng anh hy vọng hạnh phúc như được lan tỏa lấp đầy như muốn nổ tung.

” Thi Ngữ còn một việc nữa, anh hy vọng em sẽ đồng ý với anh” Lý Triết Vũ khó khan nói, khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy trắng.

“Anh hi vọng sau khi anh chết, em hãy lấy và sử dụng giác mạc của anh, để em có thể lại nhìn thấy anh sáng ”

“Em không cần, em không muốn an chết” Lâm Thi Ngữ khóc ròng.

“Ngoan, đừng khóc, hãy dùng đôi mắt của anh tiếp tục nhìn thế giới tươi đẹp này, hãy hứa với anh em hãy sống thật hạnh phúc!” Nói xong ngực Lý Triết Vũ chợt phập phồng dữ dội nhưng một lát sau lại tĩnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 204: Bắt Đầu Là Hận, Kết Thúc Là Yêu.

” Phá hỏng việc lớn của ta, đồ phản đồ!” Bạch Diệu hận không thể nuốt trôi “Thì ra tất cả mọi chuyện đều do hán giờ trò! Chết là đáng đời!”

“Rốt cuộc ông có phải là người không, anh ta là cháu của ông!” Trác Minh Liệt giận dữ.

“Bây giờ lại muốn giáo huấn tôi về đạo đức ?Nực cười, các người hãy nhìn lại mình đi” Bạch Diệu lãnh khốc cười. Trác Khiếu Thiên thừa dịp Bạch Diệu không chú ý bắn thẳng súng vào bắp chân trái của ông ta làm cho ông ta đau đến nỗi khụy cả chân xuống. Trác Khiếu Thiên còn muốn bắn tiếp nhưng Bạch Diệu đã chĩa súng thẳng vào thái dương của Trác Minh Liệt.

“Thử xem súng của mày nhanh hơn hay của tao nhanh hơn!” Bạch Diệu khiêu khích nói.

“Buông cháu tôi ra!” Ông cụ vừa nhìn thấy cháu trai mình gặp nguy hiểm cũng hoảng sợ theo. Lâm Thi Ngừ càng thêm hận đôi mắt mù lòa của mình.

“Tới đây !” Bạch Diệu kẻ súng vào thái dương Trác Minh Liệt từng bước lui về phía sau “Trác Khiếu Thiên, mày đốt Bang Bạch Hồ nắm đó thì phải lường trước là sẽ có ngày hôm nay!”

Ông ta chuẩn bị bóp cò “Tôi nay tao sẽ cho mày nếm thứ sự đau xót khi mất con!”

“Buông Minh Liệt ra!” Bà Trác xuất hiện trước cửa, phong thái trác tuyệt không kém gì năm đó. Bạch Diệu hoảng hốt lăm lăm cơ hội đó Trác Khiếu Thiên bắn súng bắn thẳng vào ngực của ông ta. . . được giải thoát Trác Minh Liệt cũng không lập tức thoát đi, anh quay người lại đỡ lấy ông.

“Tiểu Cánh” Ôn ta giùng giàng đứng lên “Cuối cùng em cũng đến!”

“Ân oán này là do tôi gây ra không nên để tôi kết thúc sao?” Bà Trác nhìn Trác Khiếu Thiên rồi lại nhìn Bạch Diệu đang bị thương nặng “Ba mươi năm đã qua nhưng ân oán vẫn chưa từng kết thúc! Ba mươi năm tôi vẫn sống nhưng trong lòng lại vô cùng khó chịu!”

“Diệu, Minh Liệt là con trai của anh! Cho nên anh không thể giết nó!”

“Cái gì?” Trác Khiếu Thiên tưởng mình nghe lầm, ông cụ cũng kinh ngạc.

“Không sai, Minh Liệt thật sự là con của Diệu! Tôi lừa anh, lừa ba, ba mươi năm!” bà Trác kích động “Năm đó chỉ vì lừa gạt tình cảm của anh mà tôi đã sống trong đau khổ suốt 30 năm qua. Mà bởi vì mạng thai đứa bé của anh lại lừa dối Khiếu Thiên làm cho tôi càng thêm tự trách! Cho nên người sống thống khổ nhất trong ba mươi năm qua không phải là anh cũng không phải là Khiếu Thiên mà là tôi! Nhưng các anh có ai từng thật lòng đặt mình vào vị trí của tôi mà suy nghĩ?” Bà Trác ưu thương nhìn bọn họ.

“Anh ân trong bóng tối muốn đuổi tận giết tuyệt Khiếu Thiên! Còn anh lại thì muốn cho Bạch nhà tan cửa nát! Các anh đều có lý do của riêng mình chỉ có tôi phải nghe theo sự an bài của vận mệnh!”

“Cho nên . . .” Bà Trác thờ dãi “Tôi muốn nói tất cả sự thật cho các anh biết. . . vì vậy có ân oán gì các người cứ nhắm vào tôi!”

“Mẹ” Trác Minh Liệt run giọng. Vẫn biết sự thật lag vậy nhưng đối với mỗi người mà nói sự thật này lại được hiểu theo nhiều ý khác.

“Ha ha” Trác Khiếu Thiên cười to “Tôi vẫn cho rằng tôi thắng, chỉ có tôi mới có thể đem lại hạnh phúc cho Tiểu Cánh! Tôi cũng luôn cho là người cô ấy yêu là tôi! Nhưng đến tận hôm nay tôi mới biết mình là người thua thảm hại nhất! Bạch Diệu cậu đã thắng! Từ Không Ngọc Chi có thể vì cậu chịu nhục đưa con của cậu đến cho tôi nuôi chứng tỏ tình cảm cô ấy dành cho cậu rất sâu đậm !”

Bạch Diệu thật sự rất giật mình, ông nằm mơ cũng không ngờ được là mình sẽ có con trai! Nhìn Trác Minh Liệt ông không thể tưởng tượng được cậu thanh niên ưu tú đẹp trai này sẽ là con trai của mình.

“Trác Khiếu Thiên cậu thua là thật nhưng tôi cũng không hẳn là thắng” Ông tự tay lột cả mặt nạ xuống, khuôn mặt nhăn nhó xấu xí xuất hiện trước mặt mọi người “Đây chính là kiệt tác của cậu! Đây cũng chính lag nguyên nhân tôi giam mình trong bóng tối suốt ba mươi năm.”

Trác Minh Liệt và Từ Không Ngọc Chi sợ ngây người, đây có thể là khuôn mặt của con người sao, cả mặt chẳng chút những vết sẹo không có nơi nào còn nguyên vẹn, hai hõm sâu đen kìa là mắt sao?. Đây cũng chính là chứng cứ của vụ hoá loạn năm đó.

“Cậu có từng nghĩ đến những đau đớn tôi phải chịu năm đó?” Bạch Diệu lạnh nhạt hỏi “Như hôm nay tôi đã có Minh Liệt, cho nên tôi hy vọng tất cả có thể kết thúc! Những thứ nhà họ Trác lấy đi của tôi, tôi đều không màng đến nữa!” Bạch Diệu đứng lên, kết quả này ngay cả ông cũng không ngờ. Oán hận ba mươi năm thì ra trời xanh đối với ông vẫn có tình .

“Ngọc Chi, cảm ơn em!”

Bà Trác khẽ thở dài một cái, bà biết sau tối nay có nhiều chuyện không thể trở lại như lúc trước.

“Các người đều đã thông suốt?” Ông cụ đứng dậy tâm trạng của ông cũng không thay đổi nhiều vì dù Trác Minh Liệt có là con ai thì vẫn sẽ là cháu ngoại của ông điều đó là điều không thể thay đổi.

“Không xong!” Quân gia Bạch hồ to, ông ta vừa dứt lowig thì xung quanh khách sạn cùng vang lên những tiếng nổ mạnh.

“Bạch Diệu anh lại muốn dùng lửa đốt chúng tôi?” Ông cụ sợ hết hồn.

“Không, đừng vội, vẫn còn đường ra!” Bạch Diệu đang định mở lối thoát ra nhưng không ngờ lối đó cũng đã chìm trong biển lửa “Chuyện gì xảy ra?” Ông hỏi quân gia.

“Tiên sinh tôi đã nghĩ từ trước ngoài ngòi ra còn có rất nhiều người độc ác cho nên tôi sẽ lấy kế hoạch A” Quân gia rút Bạch súng lục ra.

“Mây . . .” Bạch Diệu không ngờ người của mình sẽ làm ra chuyện như vậy.

Thế lửa càng lúc càng nều không đi ngay sẽ không thể ra ngoài được. Trác Minh Liệt ôm lấy Lâm Thi Ngữ, vừa dịu Lâm Thi An cố gắng tìm kiếm đường ra.

“Mây hãy để Lâm Thi Ngữ và Lâm Thi An lại” Quân gia Bạch uy hiếp.

“Đoàng” Một tiếng sùng vang lên, lão quân gia còn chưa dứt lời, viên đạn đã xuyên qua đầu hắn, là do Lâm Thi An bắn. Lâm Thi An đã nửa chết nửa sống ai cũng không để ý đến anh, vì vậy anh cố hết sức lực lấy mạng sống chỉ còn là màng treo chuông giải quyết tên bại hoại này. Các trưởng bối phụ giúp Trác Minh Liệt dẫn Lâm Thi Ngữ, Lâm Thi An và thi thể của Lý Triết Vũ đi ra ngoài trước. Ông cụ và Trác Khiếu Thiên cũng đi ra ngoài, nhưng bà Trác lại nhốt mình vào trong biển lửa.

“Tiểu Cảnh! Vì sao?” Bạch Diệu hô to “Mở cửa ra!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Cửa Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 205: Trong Mộng Hoa Rơi Nào Biết Nhiều Ít.

Xuyên qua cánh cửa sổ thủy tinh bà Trác khẽ mỉm cười. Nhìn theo bọn họ phát phát tay, Bạch Diệu đau lòng muốn chết, ông không để ý đến ngọn lửa đang hùng hực cháy kia, đá văng cửa lớn ra rồi nhảy vào theo. Ông vốn đã là người chết bây giờ chết thêm lần nữa còn sợ sao?

Ông vừa nhảy vào thì các thanh xà đỡ cũng rơi xuống. Cả căn phòng bỗng chốc trở thành một vùng biển biển mênh mông. Trong phút chốc bà Trác và Bạch Diệu đã vị ngọn lửa cắn nuốt.”Mẹ!”

“Ngọc Chi!”

Trác Minh Liệt quỳ xuống lệ rơi đầy mặt, ông cụ đau lòng hô hấp khó khăn “Con gái sao con ngốc như vậy!”

Trác Khiếu Thiên nhìn vợ mình dùng cách này để tự sát mà Bạch Diệu cũng đi theo tình cảm của hai người làm cho ông cảm thấy tình cảm của mình thật đáng buồn cười, thì ra vợ kịch suốt 30 năm qua chỉ mình ông độc diễn chưa từng có ai quan tâm đến ông. Có lẽ trong lòng người vợ dịu dàng đó vẫn luôn có hình bóng của một người đàn ông mà ông không dám nhớ lại.

Nhưng lúc trước là ai ép cô ấy đi làm vùng, là ai không nể tình bạn mà giết chết Bạch Diệu, Trác Khiếu Thiên mơ hồ . Ông từ từ gờ súng lên nhắm vào thái dương của mình mà bắn.

”Ba” Trác Minh Liệt vừa gọi một tiếng, đau trơ mắt nhìn người ba mà mình đã gọi suốt ba mươi năm qua ngã xuống . .” Vì sao các người lại ngu ngốc như vậy, chẳng lẽ không còn cách giải quyết nào khác sao?” Trác Minh Liệt khóc, chỉ trong mấy phút ngắn ngủi mà anh đã mất đi hai người thân thiết nhất trong cuộc đời, đám cháy càng ngày càng lớn thiếu rụi đi cả hận thù suốt ba mươi năm, người của Đồ Long Bang đến ứng cứu thì các phóng viên cũng đồng loạt chạy đến.

“Kính thưa quý vị, vào lúc tám giờ tối ngày hôm qua tại khách sạn Đế Đô nổi tiếng đã xảy ra một trận hỏa hoạn vô cùng nghiêm trọng, nguyên nhân cụ thể dẫn đến vụ việc trên vẫn đang trong điều tra, người trong cuộc đã bị cảnh sát gọi đến!”

“Báo ứng “Tại nhà họ Hàn, ông Hàn vừa xem tin tức vừa thở dài.” Mọi chuyện giờ đây mới có thể kết thúc!”

Một tháng sau,

”Bác sĩ” Trác Minh Liệt khăn trương kéo bác sĩ.

“Tiên sinh, ngài hãy yên tâm, cuộc phẫu thuật rất thành công”

Bác sĩ cẩn thận tháo băng ra khỏi đôi mắt của Lâm Thi Ngữ.

“Tiểu thư chậm mở mắt một chút ”

Lâm Thi Ngữ gạt đầu một cái, đôi mắt nhắm chặt đang nhẹ nhàng mở ra, khuôn mặt của Trác Minh Liệt từ từ hiện rõ ở trước mặt cô. . . Cô đột nhiên vùi mình vào ngực anh, ôm anh thật chặt, lệ nóng dâng trào cô không nhận được muốn khóc. Tình cảm của Triết Vũ làm cho cô rung động, ngay lúc này cô đang dùng đôi mắt của anh để nhìn thế giới điều này làm cho cô cảm thấy thật dần vật. Chẳng bao lâu sau đôi mắt này sẽ theo cô cả cuộc đời

”Thi Ngữ, em mới được tháo băng đừng khóc!”

“Ừm” Lâm Thi Ngừ gật đầu ngẩng đầu lên. Anh gầy, trên cằm lún phún rất nhiều râu, những chuyện gần đây đã để lại cho anh đã kích quá lớn. Cô đưa tay lên dịu dàng vuốt ve khuôn mặt anh, và anh cũng vui cả khuôn mặt mình vào bàn tay cô. Khó sở trong lòng khó có thể nói ra có lẽ chỉ có như vậy mới có thể giảm bớt một chút.

“Bác Lâm ngày mai ra tù, Cầu Cầu và Mộc Mộc đã trở lại nhà trẻ. Chân của Thi An đã phẫu thuật nhưng tạm thời chưa có kết quả, Thẩm Tử Quân và Phùng Thiệu Diễm đang mất tích” Trác Minh Liệt nói cho Lâm Thi Ngừ những chuyện xảy ra gần đây. Lâm Thi Ngừ không nhịn được lại ôm lấy anh ” Minh Liệt, anh muốn khóc thì khóc đi!” Cô không muốn nhìn dáng vẻ ảm đạm của anh nữa.

Trác Minh Liệt dùng sức ôm lấy cô, vùi đầu vào mái tóc dài của cô “Tất cả đều đã qua! Mấy ngày nữa ông ngoại về đảo Cực Nhạc, chúng ta cũng đi đi!”

“Ừm!” Lâm Thi Ngừ trịnh trọng gật đầu.

Ba ngày sau, trời mưa phùn là ngày Ông Trác ra tù.

Sống trong tù ngục làm cho ông Lâm già đi mấy tuổi. Bóng lưng ông hơi gù già yếu còn đâu phong độ của ngày trước. Lâm Thi Ngừ đẩy Lâm Thi An ngồi trên xe lăn run rẩy gọi một tiếng “Ba!”

Có lẽ ông Lâm cũng không nhận ra Lâm Thi Ngừ, ông chớp mắt mấy lần khi nhìn thấy Lâm Thi An mới xác định cô gái này là Lâm Thi Ngừ.

” Thi Ngừ sao con. ...”

“Ba người đừng hoài nghi, con chính là Thi Ngừ!” Lâm Thi Ngừ cười, roi lệ đưa tay cầm lấy tay của ba.

“Bác Lâm” Trác Minh Liệt cung kính chào ông.

Ông Lâm cũng không hiểu rõ lắm chỉ hỏi: ” Thi Kiệt đâu? Nó không tới đây sao?”

Lâm Thi Ngừ nhìn Lâm Thi An một cái, không biết nói với ba thế nào.

“Thi Kiệt tạm thời sang nước ngoài làm giáo sư!” Lâm Thi An nói dối ba nói.

“Thi An chân của con?”

Năm năm không gặp con trai con gái cũng thay đổi.

“Ba chúng ta về thôi, về rồi con sẽ kể lại mọi chuyện!” Lâm Thi Ngừ dìu ba mình lên xe.

Và cùng là ngày hôm đó, vụ án Hàn Ti Nhã cố ý giết người và Liên Na ăn trộm buôn bán thông tin bí mật của công ty cũng đồng thời được phán quyết. Phiên tòa xử Hàn Ti Nhã ngồi tù ba năm vì cô ta cũng chưa hẳn giết người. Còn Liên Na vì chuyện ăn trộm tài liệu cũng bị xử tù ba năm. Hai người gặp nhau trong hành lang nhà tù nhưng đều không biết mình bị cùng một người đàn ông đưa vào .

Khi đưa ông Lâm về nhà, Lâm Thi Ngừ và Lâm Thi An cũng kể lại toàn bộ câu chuyện cho ông nghe. Ông Lâm nghe xong cũng không khỏi nước mắt quanh tròn, ông lấy tập hình cũ ở trong hòm ra. Trên đó là hình ảnh của 4 cậu con trai và 3 cô gái, họ đều vô cùng xinh đẹp. Chẳng ai ngờ đến kết quả sẽ như vậy. Thật ra, năm đó khi ông bị xử tù ông vẫn có khả năng chống án nhưng ông lại lựa chọn lặng im. Ông biết có rất nhiều chuyện không thể tránh được dù sao lịch sử cũng không thể xóa đi.

“Bọn họ đều đã đi chỉ còn lại một mình tôi, năm đó Bạch Diệu là người đẹp trai nhất trong số 4 người, Ngọc Chi là hoa khôi của trường, Khiếu Thiên lạnh lùng nhất, lão Hùng thực tế nhất, bọn họ đều đi rồi.” Ông Lâm tự lẩm bầm một mình, dường như ông đang sống trong kí ức của chính mình.

“Ba người hãy nghỉ ngơi đi” Lâm Thi Ngừ an ủi ba “Hãy xem như bọn họ được giải thoát khỏi cuộc sống khổ đau này.”

Ông im lặng hồi lâu, rồi mới cầm ảnh lên đi về phòng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 206: Tất Cả Quay Về Con Số Không.

” Cậu thật sự muốn đi?” Lâm Thi An khinh thường nhìn Trác Minh Liệt “Chuyện này có được hiểu là trốn tránh không?”

“Tùy anh muốn nghĩ sao thì nghĩ, không phải anh luôn muốn lấy lại đồ của Nhà họ Lâm sao? Bây giờ là cơ hội đó” Trác Minh Liệt sâu kín nói.

Lâm Thi An cười cười điều khiển xe lăn đi tới một bên.

“Kinh nghiệm nhiều như vậy, cậu cho rằng tôi còn có thể nghĩ như vậy sao?”

“Mặc kệ anh muốn nghĩ gì, Trác thị sau này trông cậy vào anh!” Ra lệnh miễn cưỡng cười cười.

“Được nhưng mà cậu phải tự mình chịu lỗi, tôi chỉ có trách nhiệm quản lý! Đứng rồi cậu định lấy bao nhiêu tiền để thuê tôi làm CEO đây?” Lâm Thi An cau mày, lưu manh mà cười “Kê cả là người trong nhà, tôi cũng phải ăn cơm!”

Trác Minh Liệt ngẩn ra chột cười một nụ cười xuất phát từ nội tâm, đứng lên. Lâm Thi An nhìn anh ta cũng cười. Hai người vươn tay nắm tay nhau thật chặt.

“Chăm sóc Thi Ngữ thật tốt, trở về sớm chút!”

“Ừm, em đã biết!” Trác Minh Liệt trầm giọng nói.

Tại nghĩ trang,

Trước khi đi Trác Minh Liệt, Lâm Thi Ngữ và Lâm Thi An đi đến nghĩ trang.

Bởi vì không biết ý muốn của mẹ cho nên Trác Minh Liệt chỉ có an tang ba người họ ở gần nhau. . . Lý Triết Vũ thì cách xa bọn họ một chút.

“Ba mẹ” Trác Minh Liệt tháo kính xuống “Minh Liệt muốn tạm thời rời khỏi nơi này một thời gian, tất cả đều đã qua, hi vọng mọi người ở trên trời có thể thần nhiên, tiêu tan hết mọi hận thù!”

Lâm Thi Ngữ để một bó hoa cúc lớn trước mộ bọn họ.

Sau một lúc bọn họ mới đến mộ của Lý Triết Vũ, đối diện với bọn họ là một nụ cười thật tươi trên bia mộ, nụ cười đó làm cả ba người xúc động thật lâu.

“Thật không ngờ anh ta có thể là một người như thế này” Lâm Thi An cảm khái đầu tiên “Tôi vẫn luôn cảm thấy anh ta có chút tổ chất thần kinh!”

“Thật ra mặc dù em ở bên anh ấy lâu như vậy nhưng cũng chưa thật sự hiểu anh ấy, cũng không thể ngờ anh ấy lại là anh A Hào !”

“Triết Vũ em đến thăm anh rồi !” Lâm Thi Ngữ nói ở trong lòng “Em đang dùng đôi mắt của anh để nhìn ngắm thế giới. Anh biết không cảnh xuân thật tươi đẹp, và tình yêu của anh em cũng sẽ giữ nguyên vẹn ở trong lòng cho đến lúc chết, cảm ơn anh!”

Trác Minh Liệt không nói một lời nào nhưng ánh mắt của anh như đang nói một câu cảm ơn. Lâm Thi An và Lâm Thi Ngữ đều hiểu ý của anh.

Xử lý xong tất cả bọn họ sẽ lên đường. . .” Thi An, ba anh hãy thay em tạm thời chăm sóc, còn anh Thi Kiệt anh nhớ phải tìm được anh ấy!” Lâm Thi Ngữ dặn dò.

“Yên tâm đi tất cả đã có anh! Em cứ thoải mái đi chơi đi!” Lâm Thi An cười trả lời “Nhớ đừng quá cố gắng , mang thai nữa, vóc người sẽ thay đổi đó!”

Trác Minh Liệt hưng hăng tròn mắt nhìn Lâm Thi An, Lâm Thi Ngữ ngượng ngùng xấu hổ nói: ” Anh, anh nói gì đó !”

“Được rồi, hai người nên thuyền đi nhưng đừng có chờ đến 2012 mới trở về !” Lâm Thi An thúc giục.

“Anh cũng tin 2012 ?” Trác Minh Liệt giễu cợt hỏi ngược lại.

Lâm Thi An cười không đáp.

“Ba, mẹ”

“Cha, mẹ”

Dưới sự hướng dẫn của người giúp việc Cầu Cầu và Mộc Mộc chạy tới cảng khẩu.

“Hai tiểu bại hoại sao không chào bác?” Lâm Thi An bắt được Mộc Mộc hôn mạnh lên má của nó.

“Cầu Cầu nói bác là người xấu!” Mộc Mộc lau mặt.

“Bác là người xấu? Cầu Cầu tới đây ai nói?”

“Hắc hắc” Cầu Cầu chạy nhanh trốn vào trong ngực Trác Minh Liệt.

“Tôi nói hai vị đại thiếu gia? Hai vị có thể thống nhất cách xưng hô không, nếu không ngay cả mẹ các vị cũng không phản ứng kịp đấy!” Trác Minh Liệt

ôm lấy Cầu Cầu cười nói.

“Được gọi là cái gì?” Cầu Cầu hỏi.

“Ba đề nghị chúng ta hãy áp dụng kiểu truyền thống Trung Quốc đi, ba mẹ như thế nào?”

“Được ạ” Cầu Cầu gắng gượng.

Một nhà bốn người cùng nhau lên boong thuyền vẫy tay từ biệt với Lâm Thi An. Du thuyền khởi động làm cho bọn biển bắn tung lên. Lâm Thi An nhìn bọn họ đi vào bên trong mới lấy tập tài liệu bí mật từ trong ngực ra, sau suốt mấy ngày thâu đêm suốt sáng cuối cùng anh cũng tìm ra được ý nghĩa thật sự của kế hoạch A, thì ra đó là một kế hoạch của chính phủ để di tản khi ngày tận thế đến! Hoang đường lại càng buồn cười! Lâm Thi An xé tài liệu thành mảnh vụn, ném vào biển rộng.

Đảo Cực Nhạc

”Chào mừng nội người đến đảo Cực Nhạc” Quản gia Anh tao nhã lễ phép nghênh đón bọn họ đến. Sau suốt một chuyến du lịch trên biển Trác Minh Liệt và Lâm Thi Ngữ cuối cùng cũng đặt chân đến đảo Cực Nhạc.

”Minh Liệt, Thi Ngữ, ông ngoại có quà tặng cho các cháu!” Ông cụ thần bí cười.

Trác Minh Liệt không hiểu nhìn ông ngoại.

Ông cụ dẫn bọn họ đến một gian phòng được trang hoàng theo phong cách Trung Quốc.

Những chiếc đèn pha lê hình cầu sáng lung linh được xếp xem kẽ, nhưng nắp rèm cửa tầng tầng lớp lớp bện vào nhau y như cung điện trong chuyện cổ tích vậy.

“Oa” Cầu Cầu và Mộc Mộc đồng thời hô “Thật là xinh đẹp!”

Ông cụ vỗ tay một cái, ánh sáng phụt tắt, khi đèn sáng trở lại thì tấm rèm lớn nhất ở trước mặt bọn họ đã được kéo lên, sau đó là một bức ảnh cưới được phóng to là của anh và Thi Ngữ vào năm năm trước.

“Các cháu còn thiếu một hôn lễ, ông ngoại giúp các cháu bù lại! Bây giờ hãy đi vào thay quần áo đi!”

Lâm Thi Ngữ vô cùng kinh ngạc và vui mừng. Trác Minh Liệt cũng cảm động không thôi. Anh quả thật còn thiếu Thi Ngữ một hôn lễ.

“Còn hai cháu sẽ làm hoa đồng cho ba mẹ” Ông cụ dẫn hai cháu đi thay quần áo.

Sau nửa giờ Lâm Thi Ngữ khoác trên mình một bộ váy cưới trắng muốt dính đầy pha lê. Trác Minh Liệt mặc áo đuôi tôm màu trắng kết hợp với áo sơ mi và nơ cùng màu nhìn anh như một vị bạch mã hoàng tử.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 207: Kết Thúc.

Hai tiểu bảo bối một nhóc mặc vest đen tỏ vẻ tri thức, một nhóc mặc vest trắng, đeo nơ đen dùng sức bê bộ váy cưới, nỗ lực thể hiện mình.

“Mẹ, váy này thật nặng” Cầu Cầu oán trách.

“Em thì biết cái gì, đây là áo cưới, lúc nào kết hôn mới có thể mặc!” Mộc Mộc khinh thường nói.

Cầu Cầu liếc cậu bé một cái “Ba, hôm nay thật đẹp trai!”

“Anh giống ba đều đẹp trai!” Mộc Mộc kiêu ngạo mà nói. Cầu Cầu buồn bực nghĩ thầm người này sao chẳng biết xấu hổ như vậy.

Bản nhạc của hôn lễ vang lên, từ cổng vòm Lâm Thi Ngữ đi ra, đi từng đi về phía Trác Minh Liệt. . . Bọn nhóc rầm rì theo sát ở phía sau cái lộn không ngừng. Ông cụ tạm thời giữ chứa Mục Sư giúp bọn họ chủ trì hôn lễ.

“Trác tiên sinh, bất kể nghèo khó, tật bệnh, khó khăn, khổ sở, giàu có, khỏe mạnh, vui vẻ, hạnh phúc anh luôn nguyện ý không xa, không rời, một đời một thế yêu thương tiểu thư Thi Ngữ sao?”

Ánh mắt Trác Minh Liệt lóe lên anh nắm chặt tay Lâm Thi Ngữ nhìn cô, mắt kiên định nói: ” Tôi nguyện ý!”

” Tiểu thư Thi Ngữ, bất kể nghèo khó, tật bệnh, khó khăn, khổ sở, giàu có, khỏe mạnh, vui vẻ, hạnh phúc cô luôn nguyện ý không xa, không rời, một đời một thế yêu thương Trác tiên sinh sao?”

Lâm Thi Ngữ lau nước mắt trên khóe mắt đi kích động nói: ” Tôi nguyện ý!”

“Bây giờ tôi lấy danh nghĩa của chúa trời tuyên bố hai người chính thức trở thành vợ chồng, bây giờ hai người đã có thể trao đổi nhẫn. . .”

Lâm Thi Ngữ ôm lấy Trác Minh Liệt làm cho thời gian như được quay ngược, vào khoảng nhiều năm về trước. Ngày kỷ niệm thành lập trường, khi màn biểu diễn kết thúc cô cúi chào khán giả. Nhiều người như vậy nhưng cô lại chỉ nhìn thấy một chỗ ngồi đó, đó là nơi Trác Minh Liệt ngồi, ánh mắt của anh trầm tĩnh trong suốt thanh lịch mà ưu việt” Người kia là ai vậy ?” Cô lặng lẽ hỏi Thẩm Từ Quân.

“Trác Minh Liệt- đại thiếu gia nhà họ Trác mới từ nước ngoài về”

“Trông anh ấy thật tao nhã.”

“Hi hi sao thế, sao ngay cả Lâm Thi Ngữ cũng thành hoa si sao?”

“Này, thôi đi”

Đến tận bây giờ số mệnh của bọn họ cứ như một vòng tròn luân chuyển nhưng bây giờ Thẩm Từ Quân đang ở đâu đây? Suy nghĩ của Lâm Thi Ngữ đột nhiên nghĩ về Thẩm Từ Quân. Nhưng cô biết nhất định cô ấy cũng sẽ hạnh phúc giống như cô.

Gặp được anh, yêu anh là số trời đã định, em sẽ yêu anh đến suốt cuộc đời.Nghĩ vậy Lâm Thi Ngữ càng ôm Trác Minh Liệt chặt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Ngoại Truyện 1

Ba năm sau,

7h30 sáng, ánh mặt trời vừa mới xuyên qua tầng mây mỏng. Trong căn biệt thự bên cạnh hồ nước vang vọng lên tiếng của một người phụ nữ.

“Trác Diệc Hàng, Trách Diệc Minh! Rời giường!” Một cô gái mặc áo ngủ màu hồng trên đi giày hình con thỏ lần lượt gõ hai phòng cửa phòng. Trên cửa phòng bên trái treo một con rối hình con hổ còn cửa phòng bên phải treo một chon gấu.

“Nhanh lên một chút, hôm nay là ngày đầu tiên các con đi học không thể đến muộn!” Cô gái nhanh chóng gõ cửa.

“Mẹ, chào buổi sáng!” Cửa phòng bên trái mở ra một cậu bé tám tuổi vô cùng anh tuấn, lười biếng ngáp dài.

“Mẹ con đã chuẩn bị xong rồi!” Cửa phòng bên phải cũng đồng thời mở ra cũng là một cậu bé tám tuổi cực kỳ đẹp trai! Và đã mặc áo sơ mi và quần tây cẩn thận.

“Quả nhiên hiệu suất của Cầu Cầu tương đối cao!” Cô gái cười.

“Mẹ con đã lớn như vậy rồi, mẹ còn gọi con là Cầu Cầu!” Cậu nhóc làm bầm.

“Được mẹ biết rồi!” Cô gái nâng gương mặt của cậu nhóc lên hưng hăng hôn một cái, cậu nhóc còn lại thì dựa nghiêng ở cửa khinh thường cười lạnh.

Không sai nữa ba người này chính là Lâm Thi Ngữ và hai con trai bảo bối của cô. Nhưng bọn họ cũng đã trưởng thành nên ba Minh Liệt đổi cho bọn họ những cái tên vô cùng vang dội, Cầu Cầu tên là Trác Diệc Minh, Mọc Mọc tên là Trác Diệc Hàng.

“Mẹ, cuối tuần này ngày kỉ niệm kết hôn của hai người, mẹ đừng quên đó không ba lại buồn bã mà bỏ nhà trốn đi!” Trác Diệc Hàng khoanh tay cực kỳ giống ba của nó.

“Mẹ biết rồi bảo bối” Thi Ngữ cũng vượt khuôn mặt nhỏ nhắn của nó vui vẻ cười”Được rồi, bây giờ chúng ta cùng lên đường, hôm nay mẹ dẫn các con đi học!”

“Mẹ, mẹ có đi được hay không?” Trắc Diệc Minh có chút lo lắng để mẹ lái xe.

“Sao lại không được?” Thi Ngừ tràn đầy tự tin giúp bọn họ nhọc xách đồ rồi đi xuống tầng.

“Hai tiểu quý các con!” Thi Ngừ bắt đầu nhìn cái bụng bằng phẳng của mình một chút mà cười. Mặc dù mới mang thai nhưng Minh Liệt đã dặn đi dặn lại hai đứa con trai nhất định phải chăm sóc mẹ thật tốt rồi.

Tài lái xe của Thi Ngừ mặc dù không cao lắm nhưng đưa bọn nhỏ đi học thì vẫn có thể làm được.

“Mẹ, sau này mẹ hãy bảo trợ lý Vương đưa chúng con đi học đi!” Trắc Diệc Hằng đề nghị. “Con rất lo lắng cho mẹ!”

Thi Ngừ chuyển tâm lái xe không để ý tới con trai, một lúc sau bọn họ đã đến trường tiểu học quy tộc nhất trong thành phố.

Mở cửa xe, hai vị tiểu thiếu gia vô cùng có khuôn cách mà thẳng bước đi ra ngoài. Đồng phục chỉnh tề, khí chất thanh lịch bẩm sinh làm cho bọn họ khác với người thường. Chính vì vậy mà rất nhanh sau đó các tiểu công chúa kia đã nhìn bọn họ bằng ánh mắt tò mò. Đôi tay Trắc Diệc Hằng đứt tui quần đi về phía trước. Trắc Diệc Minh thì có vẻ hơi ngượng ngừng đi theo mẹ.

“Này, Diệc Minh nơi này so với nhà trẻ của chúng ta còn lớn hơn!”

“Diệc Hằng sao con lại nói như vậy? Cầu Cầu là anh trai con mà!” Thi Ngừ hỏi.

“Được rồi, anh anh có thích ngôi trường mới này không?”

“Thật không tệ! Hoàn cảnh nơi này anh thích!” Trắc Diệc Minh nhìn xung quanh từ trong thâm tâm nói. Trên trán Thi Ngừ chảy đầu vạch đen, hai tên tiểu gia hỏa này nói chuyện giống y như người trưởng thành! Nhất định là do ba bọn họ dạy.

“Mẹ, mau về đi! Lái xe cẩn thận một chút, cẩn thận em gái trong bụng!” Trắc Diệc Minh săn sóc nói. “Con sẽ chăm sóc Diệc Hằng thật tốt!”

Thi Ngừ vẫn có chút không yên lòng, nên tìm đến giáo viên của bọn họ nói chuyện một chút rồi mới rời đi.

Nơi này là khu vực phần hoa nhất của thành phố có tên là Ngũ Nguyệt, các cửa hàng bán hoa chiếm gần như một nửa con phố. Xe của Thi Ngừ dừng lại ở trước một cửa hàng bán hoa. Cửa hàng này chính là người cung ứng hoa cho cả thành phố Ngũ Nguyệt cũng là nơi làm lúc đầu của cô.

“Chị Thi Ngừ sao hôm nay sớm như vậy?” Con gái của chủ cửa hàng bán hoa lúc đầu- Tiểu Như cũng tới đây nơi này hỗ trợ. “Hôm nay chúng ta lại nhận được một lễ vật lớn nha!” Tiểu Như thần bí cười.

“Lễ vật lớn gì?” Thi Ngừ cởi áo khoác, mặc chiếc áo ngoài trắng và đội mũ lên.

“Đây nha!” Tiểu Như chỉ chỉ. “Nói là đặc biệt tặng cho chị!”

Tiểu Thi nhìn theo, trời ạ có cả một chiếc xe cắm đầy hoa và là hoa Bách Hợp.

Không cần nghĩ cũng biết nhất định là Trắc Minh Liệt.

Thi Ngừ lắc đầu một cái, nói với Tiểu Như: “Hãy tháo hết những bông hoa đó xuống, cho vào nước dinh dưỡng không thể để lãng phí, chúng ta bán chúng đi!”

“Biết chắc là chị sẽ nói vậy nên chúng em cũng đã chuẩn bị xong!” Tiểu Như mang một thùng nước dinh dưỡng lớn ra bắt đầu bắt tay vào việc tháo hoa.

9h30 Lâm Ngừ mở máy vi tính ra phát hiện trong email có thêm hai Email mới, một là của Thẩm Từ Quân, cái còn lại là của anh Thi Kiệt. Hai năm trước Thi Ngừ mới liên lạc được với hai người họ, sau khi nghe bác Phúc kể lại chuyện bọn họ bị tai nạn rất nghiêm trọng sau khi lành thì đều đi ra nước ngoài, cô còn chưa có cơ hội gặp mặt. Lúc đầu Thi Ngừ còn tưởng bọn họ sống cùng nhau nhưng không phải vậy thậm chí bọn họ như là không hề nhớ đến nhau.

“Thi Ngừ tớ sẽ trở về nước ngay lập tức, hy vọng có thể về kịp hôm kỉ niệm kết hôn của cậu, ba năm không gặp tớ rất nhớ cậu, à ở bên này tớ đã có một phòng nhạc riêng còn có một anh chàng rất vừa ý” Trong thư Thẩm Từ Quân viết.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 209: Ngoại Truyện 2

2.Hạnh phúc giống như một bông hoa nhỏ nở rộ.

Thi Ngừ lắc đầu một cái, cười vui vẻ, mặc dù cô không biết trong ba năm nay cô ấy đã sống như thế nào nhưng nhất định bây giờ cô ấy đang hạnh phúc, trong thư cô ấy còn nhắc đến một người đàn ông hy vọng đó chính là chân mệnh thiên tử của cô ấy. Chỉ hy vọng là như thế

Thi Ngừ lại mở thư của Lâm Thi Kiệt ra, anh Thi An đã tìm thấy anh ấy từ lâu rồi nhưng không hiểu sao anh ấy lại nhất quyết không chịu quay về Trung Quốc. Lần này cũng không khác những lần trước, anh ấy lại gửi thư đến nói là bên ấy quá bận không thể phân thân mà về được.

“Sao có thể có nhiều việc như vậy”Thi Ngừ lầu bầu”Không được mình nhất định phải bắt anh ấy trở về!”Nghĩ đến đây Thi Ngừ gọi điện thoại cho Phùng Thiếu Diễm

“Anh Thi Kiệt “Cô nói”Chẳng lẽ anh thật sự không muốn gặp lại mọi người sao?”

“Không phải vậy”Giọng nói ở đầu điện thoại kia hùng hậu mà hơi tang thương”Thật sự là không nhích ra được chút thời gian nào, khi nào Minh Liệt đưa em đến đây nhất định anh sẽ bù lại!”

“Không! Em mặc kệ anh nhất định phải tới, nếu như anh không đến em sẽ trốn nhà ra đi”Thi Ngừ la lối om sòm , một lúc sau cô chợt đổi giọng , vô cùng trầm tĩnh nói: “Chân của anh Thi An còn chưa lành, mà ba vẫn luôn muốn gặp anh! Anh chẳng lẽ anh còn có chuyện gì không thể giải quyết sao?”

Đầu điện thoại bên kia chợt trầm mặc như đang nhớ lại chuyện xưa.

“Đến lúc đó rồi hãy nói”Không đợi Thi Ngừ tiếp tục truy vấn, bên kia đã cúp điện thoại.

Thi Ngừ thờ dãi yên lặng đi đến phòng nghỉ ngơi ở phía sau. Cửa hàng của Thi Ngừ không chỉ bán hoa mà còn là một quán trà đạo.Người mua hoa nếu có hứng thú thì sẽ đến đây thưởng trà mỗi loài hoa đều có một câu truyện riêng. Cho nên có những lúc người đến uống trà còn nhiều hơn so với người đến mua hoa.

Tại tổng công ty Trác thị ,

Trong gian phòng dán đầy style, áp-phích quảng cáo cho mặt hàng đồ chơi, trên ảnh đều là hình ba cha con họ Trác.Động tác của ba người hoàn toàn ăn ý, kết hợp với sự biểu lộ của nét mặt quả là những tấm áp phích siêu tuyệt vời.

“Hội nghị hôm nay đến đây là kết thúc”Phía cuối bàn hội nghị vẫn là người đàn ông anh tuấn khôi ngô đó, sau ba năm nghỉ ngơi trên người anh càng toát lên phong thái đỉnh đặc ưu nhân hơn.

“Tổng giám đốc, Trác thị hiện nay quả thật là sáng chói khắp nơi nơi!”Trợ lý trẻ tuổi kính nể từ nội tâm mà nói.

Người đàn ông cười nhạt, đeo kính lên, cả người anh phát ra phong thái lạnh lùng nhưng vô cùng lịch sự, quý phái.

“Đúng rồi Trác tổng, nghe nói ngày mai chính là ngày kỉ niệm ngài và phu nhân kết hôn tròn ba năm, chúc mừng ngài”

“Cám ơn”Trác Minh Liệt khẽ mỉm cười đi ra phòng họp.

Mở ra cửa phòng làm việc ra thì đã thấy có một người ngồi ở bên trong.

“Thi An! Anh đã đến rồi!”

“À thì ra là Trác tổng, tôi đến là để xem Trác tổng ngài còn cần tôi giúp sức hay không!”Lâm Thi AN cười , quay đầu xe lăn. Ba năm trước, anh còn nghĩ là chân mình sẽ từ từ tốt lên nhưng đến tận bây giờ anh vẫn chưa thể đứng lên.

“Dĩ nhiên là cần Trác thị không có anh sao có thể có ngày hôm nay!”Trác Minh Liệt thật lòng cảm kích.

“Ha ha coi như cậu còn có lương tâm. Hôn nay thức ra tôi đến đây là để tham gia lễ kỉ niệm kết hôn của cậu. Sống một mình mãi cũng cảm thấy buồn bực”Lâm Thi An hời hợt nói.

Nhưng Trác Minh Liệt lại nghe thấy sự tự ti trong đó.Anh biết số phận đối với Lâm Thi An thật quá không công bằng. Anh ta mặc dù còn sống nhưng lại như đại bang bị gãy cánh, mặc dù chưa từng tha phiền nhưng ai cũng biết người đàn ông đó rất buồn khổ.

“Ha ha thật mừng là anh vẫn còn nhớ rõ, vậy chắc hẳn anh cũng đã chuẩn bị quà cho chúng em?”Trác Minh Liệt cười hỏi.

“Chuyện này đương nhiên là bí mật, được rồi, đã lâu tôi chưa được gặp Thi Ngừ và bọn nhỏ, bây giờ dẫn tôi đến thăm họ đi!”

“Được thôi, vừa đúng lúc công việc của em đang nhàn dỗi.” Trác Minh Liệt sắp xếp lại đồ đạc một chút rồi đẩy Lâm Thi An ra cửa.

Mười phút sau xe dừng ở trước cửa hàng của Thi Ngừ.

“Tiên sinh, ngài mua hoa hay là uống trà?”Tiểu Như chưa từng gặp Trác Minh Liệt hay Lâm Thi An nên đối xử với bọn họ như khách hàng.

“Tôi muốn một giai nhân Bách Hợp tiếp đón còn anh ta cái gì cũng được!” Trác Minh Liệt ưu nhã cười làm cho Tiểu Như mặt đỏ rần”Tiên sinh, chúng tôi không có giai nhân Bách Hợp ”

“Bà chủ của các cô, mẹ nó, nhất định là có, nhanh lên gọi cô ấy ra ngoài tiếp khách!” Trác Minh Liệt khoác lác vô si.

Mặt của Tiểu Như càng đỏ hơn, cô cho rằng đã gặp phải bọn quấy rối cho nên vội vàng chạy vào gọi Thi Ngữ.

“Chị Thi Ngữ, bên ngoài có hai kẻ đến quấy rối”

“Quấy rối?” Thi Ngữ kinh ngạc nghĩ thầm ai lại có là gan lớn như vậy nơi này đồng thời có hai thế lực của Bang Bạch Hổ và Đồ Long bang bảo vệ mà còn dám đến đây để quấy rối.”Chán sống?” Thi Ngữ hung hãn cầm bó hoa đang cắt dở lên chạy ra ngoài.

“Ai quấy rối”

“Chúng tôi không quấy rối chỉ muốn uống một chén – giai nhân Bách Hợp – mà thôi nhưng nhân viên phụ vụ lại nói là không có” Trác Minh Liệt khoanh tay trước ngực cười đều.”Bà chủ rốt cuộc có hay không?” Anh tự tay nâng cằm của Thi Ngữ lên, Tiểu Như mờ mịt nhìn.

Thi Ngữ ném bó hoa ở trên tay đi, ôm lấy cổ của anh”Tại sao lại là anh, anh xấu lắm!”

“Khụ khụ” Lâm Thi An cố ý háng giọng”Các người hay giảm nhiệt một chút đi, đừng quên đây là nơi công cộng, còn vị bà chủ khi thấy chồng là quên mất anh trai luôn sao” Lâm Thi An kháng nghị.

“Anh Thi An” Thi Ngữ lập tức buông Trác Minh Liệt ra ôm lấy cổ của Lâm Thi AN”Sao cả anh cũng đến!”

“Còn không phải là vì em” Lâm Thi An cung chiêu gõ một cái vào cái trán của cô.”Bọn nhỏ đâu?”

“Đi học rồi”

Lâm Thi Ngữ xoay người định đẩy Lâm Thi An vào trong thì Trác Minh Liệt lại quả quyết nhận lấy”Em phải cẩn thận không nên cử động, đứa nhỏ....”

“Đứa nhỏ?” Lâm Thi An giật mình”Thi Ngữ em lại mang thai?”

“Anh cái gì gọi là lại?” Thi Ngữ đỏ mặt”Không thèm nghe anh nói nữa, đúng rồi anh Thi Kiệt hình như sẽ lại không về”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lành Khốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 210: Ngoại Truyện 3

Ps: đây con của anh Diễm và chị Quân đây

3. Năm đó chúng ta gặp nhau

Lâm Thi An vừa nghe thấy Phùng Thiệu Diễm không muốn trở về thì sắc mặt khẽ biến hóa. Thi Ngữ khe khẽ thở dài nhìn Trác Minh Liệt một chút cũng không biết nên nói cái gì cho phải. Ba năm trước không biết giữa anh ấy và Thẩm Tử Quân xảy ra chuyện gì.

“Cứ theo nó đi” Lâm Thi An tự chuyển xe lái đi đến phòng nghỉ phía sau.

Ngày khai giảng tại trường.

” Diệc Hàng tớ có thể biết cậu ?” Một cô bé lùn lùn, xinh xắn, nhút nhát nhích tới gần Mộc Mộc.

“Sao phải lại biết tớ? Tớ lại không biết cậu” Mộc Mộc rất chảnh nói.

Bé gái chép miệng ủy khuất rồi đi.

” Diệc Hàng, sao em có thể đối xử với bạn gái như vậy chứ? Ba không dạy em sao?” Cầu Cầu rất không hài lòng với cách làm của Mộc Mộc .

“Con gái chính là phiền phức , anh nhìn mẹ xem “Mộc Mộc lắc đầu một cái”Ba nói cách xa con gái một chút, coi trọng sinh mệnh!”(Cháu này được, được lắm)

Lần này Cầu Cầu lại lắc đầu. An hem hai cậu như không có việc gì làm nghênh ngang đi lại lại ở trong sân trường, khí chất nổi bật làm cho có cả một đám học sinh nữ chạy theo sau”

“Sau này sẽ không luôn như vậy chứ?” Mộc Mộc cau mày “Em muốn lão cha già chuyển trường cho em!”

“Không Từ nói, sống ở đâu thì yên ở đấy” Cầu Cầu dương dương tự đắc, trên người cậu bé đã có hơi hướng của một học sinh xuất sắc tương lai. Khi tốt nghiệp mẫu giáo cậu cũng được học sinh xuất sắc. Mộc Mộc vẫn còn kém một chút.

Mộc Mộc khinh thường nhìn cậu một chút sau đó lười biếng nói: “Thôi cái triết lý đó đi, anh đoán xem hôm nay ai sẽ là người đi đón chúng ta, em không nghĩ đó là mẹ đâu!”

Cầu Cầu liếc nó một cái, đi về phía cửa trường học.

” Diệc Hằng, Diệc Minh!” Trác Minh Liệt tháo kính đen ra, dựa vào bên cạnh Lamborghini. Hai tiểu tử vừa nhìn là ba bỗng chốc cực kì hưng phấn mà gọi chạy vội tới. Trác Minh Liệt dang hai cánh tay ra mỗi tay ôm một nhóc “Các tiểu tử hôm nay có cảm giác như thế nào?”

“Ai, lớn lên đẹp trai cũng không phải là chuyện tốt lành gì!” Mộc Mộc đáng đánh đòn nói.

“Nơi này có thư viện rất lớn, thầy giáo cũng rất tốt” Cầu Cầu nghiêm túc nói.

“Ừ rất tốt” Trác Minh Liệt mở cửa xe ra, hai nhóc vừa vào lập tức thét chói tai “Bác Thi An!”

“Các cháu ngoan, bác còn tưởng rằng các cháu không nhớ đến bác nữa rồi!”

Trác Minh Liệt khởi động xe đưa cả nhà về.

Trung tâm Newyork Manhattan,

Cả người mặc quần áo thoải mái người đàn ông đông phương đẹp trai đang chuyên tâm dồn chí xem một quyển tạp chí kinh tế tài chính. Trang bìa tạp chí chính là mặt của Trác Minh Liệt. Cách anh không xa là một cô nhóc xinh xắn tầm 3,4 tuổi mặc váy công chúa màu trắng nhí nha nhí nhảnh chơi đùa.

“Ba bên kia có một chú hề, con muốn đến đó nhìn một chút” Cô gái nhỏ nhanh nhẩu nói, nhưng người đàn ông kia lại quá tập chung nên không nghe thấy lời nói của con gái.

Cô gái nhỏ cho là ba đã đồng ý nên vội chạy sang đường bên kia.

“Chú hề ơi, chú có thể cho cháu một quả bóng bay không?” Cô gái nhỏ thỉnh cầu nói.

“A tiểu bảo bối thật xinh đẹp, cho cháu nè” Chú hề vừa nhìn thấy một cô gái nhỏ đông phương xinh đẹp lập tức đưa cho bé một quả bóng đẹp nhất.

“Cám ơn chú” Tiểu bảo bối vui vẻ cầm bóng bay nhưng khi quay lại lại không tìm được đường trở về. “Ba” Người người nhón nháo làm cô gái nhỏ sợ.

“Nữ Nữ?” Bên này người đàn ông đông phương đó cũng phát hiện con gái không thấy đâu, gấp đến độ anh lập tức đứng lên tìm kiếm khắp nơi.

Có lẽ là từ màu da giống nhau hay là do nguyên nhân nào đó cô gái nhỏ kéo một cô gái đông phương lại.

“Dì ơi” Hai mắt bé đầm lệ, cô gái xoay người lại, không nhẫn tâm nhìn bé khóc, ngồi xổm xuống lau nước mắt cho bé “Bé làm sao vậy? Bảo bối?” Người con gái này không phải ai khác, cô ấy chính là Thẩm Từ Quân, cô ấy vốn ở Los Angeles nhưng lại cố ý đến Newyork để mua quà cho Thi Ngữ sau đó trở về nước lại không ngờ sẽ gặp phải chuyện như vậy.

“Dì ơi cháu không tìm được ba rồi.” Cô gái nhỏ ỉn chĩ chực khóc “Dì dẫn cháu đi tìm ba có được hay không?”

Nhìn dáng vẻ đáng thương của cô bé Thẩm Từ Quân rất đau lòng. Cô an ủi hôn gò má của bé một cái dịu dàng nói: “Cháu đứng yên ở chỗ này đừng đi đâu, lát nữa dì sẽ trở lại” Cô chạy lại chỗ bạn trai Hàn Triệt nói chuyện với anh trước.

“Dì quay lại nhanh một chút, Nữ Nữ thật sợ hãi” Cô gái nhỏ lau nước mắt giống như là bắt được một cây cỏ cứu mạng. Thẩm Từ Quân gạt đầu một cái mau chóng chạy đi. Cô vừa mới đi thì người đàn ông đông phương kia lại chạy đến.

“Nữ Nữ!” Người đàn ông bế thốc cô gái nhỏ lên “Sao con lại chạy đi đâu một mình! Ba lo lắng gần chết!”

“Ba” Nữ Nữ ôm cổ ba ủy khuất khóc.

“Được rồi, được rồi đừng khóc chúng ta về nhà” Người đàn ông ôm Nữ Nữ đã nín kết quả Nữ Nữ lại nói bé đang đợi một dì.

“Dì nào?”

“Người vừa định giúp con đi tìm ba, con muốn nói với cô ấy một tiếng”

“Nhưng ba còn có việc”Người đàn ông khó xử nói.

“Nhưng nếu đi không tìm được con sẽ lo lắng”

“Về sau có cơ hội chúng ta sẽ giải thích với cô ấy, bây giờ chúng ta phải đi đặt vé máy bay để còn về nước dự lễ kỉ niệm kết hôn của cô và chú”

“Cô là ai ? Là mẹ của Nữu Nữu sao?”

“Cô là cô, mẹ là mẹ, đã nói với con không biết bao nhiêu lần vẫn không phân rõ”Người đàn ông ôm cô gái biến mất ở trong bể người.

“Bảo bố”Thẩm Từ Quân vội vàng chạy về nhưng không thấy bóng người bé gái đâu. Trong lòng tui nghi ngờ như mất đi một vật quan trọng.

” Từ Quân sao rồi?” Người đàn ông theo sát bên cạnh cô, đuổi theo ân cần hỏi.

“Không có gì”Thẩm Từ Quân mắt nhắm ngồi trên ghế dài, tâm trạng đột nhiên xuống thấp. Ngày mai cô sẽ về nước.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 211: Ngoại Truyện 4

4.Thẩm Từ Quân về nước.

“Thẩm Từ Quân em quyết định sẽ về nước sao?”Hàn Triệt hỏi.

“Ừ”Thẩm Từ Quân có chút mờ mịt gật đầu, trở về Trung Quốc là một ước nguyện mà trước khi mất bác Phúc đặc biệt dặn dò cô. Hàn Triệt thở dài xuất thần nhìn chăm chăm mấy con chim bồ câu cách đó không xa. Hẳn vốn là bác sĩ trị liệu cho Thẩm Từ Quân, trong quá trình chữa bệnh từ từ yêu cô mà Thẩm Từ Quân cũng có tình cảm tốt với anh. Hàn Triệt cảm giác nếu như để Thẩm Từ Quân quay về hẳn sẽ mất cô.

“Hàn Triệt mặc dù anh nói em đã khôi phục được 90 % rồi nhưng em cảm thấy vẫn còn có rất nhiều chuyện em vẫn chưa nhớ ra, nên nhân dịp lần này về nước em muốn tìm lại những kí ức đã mất đó!”Tai nạn nghiêm trọng làm cho não cô bị tổn thương nên cô đã quên đi rất nhiều chuyện. Cũng vì Hàn Triệt nữa, sau một thời dài anh ta mới nói cho cô biết cô là ai.

“Nếu chuyện trước kia không vui em có muốn nhớ lại không ?”Hàn Triệt hỏi.

“Dù không vui em cũng muốn nhớ lại, em muốn cuộc sống của mình được trọn vẹn! Được rồi, đi đặt vé máy bay đi! Ngày mai chúng ta quay về!”Thẩm Từ Quân đứng dậy, sau ba năm cô cũng đã trở nên tự tin và lạc quan.

Tại nhà riêng của Phùng Thiếu Diễm

Nghĩ đến ngày mai sẽ về nước Phùng Thiếu Diễm rất thấp thòm, anh thật sự không biết nên đối mặt với quá khứ của mình ra sao, Từ Quân đã mất. Sách đã nói thời gian là liều thuốc tốt nhất để xóa mờ vết thương nhưng thời gian của anh vẫn trôi đi mà vết thương lại càng nặng. Nhất là đối mặt con gái khả ái anh lại càng áy náy đau khổ.

“Nữu Nữu!”Phùng Thiếu Diễm ôm con gái vào trong ngực thật chặt, khuôn mặt của con gái càng ngày càng giống cô.

“Ba ngày mai, về nước có thể chơi rất vui sao?”

“Dĩ nhiên”Phùng Thiếu Diễm nhắm hai mắt lại, nặng nề thở dài.

Ngày hôm sau, Phùng Thiếu Diễm dẫn con gái đến sân bay.

Mà gần như là trong cùng một lúc Hàn Triệt và Thẩm Từ Quân cũng đến đó. Bọn họ ngồi chung một chuyến bay. Phùng Thiếu Diễm vì chăm sóc Nữu Nữu ngồi ở phía tây khu nghỉ ngơi của trẻ em, còn Thẩm Từ Quân và Hàn Triệt lại ngồi ở phía đông. Một Đông một Tây hai cực của thế giới.

“Ba, con muốn đi WC”

Phùng Thiếu Diễm vừa nhìn nhà vệ sinh cũng không quá xa nơi này nên gật đầu để con đi.

” Từ Quân anh đi wc một chút”Hàn Triệt cũng nói muốn đi vệ sinh.

“Chuyện đi vệ sinh không cần thông báo”Thẩm Từ Quân cười anh. Về mặt của Hàn Triệt lại có vẻ kì lạ vội đi về phía nhà vệ sinh. Nhưng khi vừa đến cửa nhà vệ sinh hắn đã giả vờ lơ đãng mà vứt thứ gì đó vào thùng rác, tất cả những động tác ấy đều bị Nữ Nữ nhìn thấy rất rõ ràng. Hàn Triệt ném đồ xong vội vã rời đi Nữ Nữ chạy mau vào trong thùng rác nhặt thứ đó lên, hai chân nhỏ chạy theo sau Hàn Triệt.

“Kính thưa quý khách chuyến bay0723 sẽ lập tức cất cánh”Âm thanh của hướng dẫn viên vang lên. Thẩm Từ Quân đứng lên đi về phía lối vào.

“Từ quân!”Hàn Triệt chọt cả kính thất sắc đứng lại.

“Sao thế?”Thẩm Từ Quân hỏi.

” Hộ chiếu của chúng ta không thấy đâu nữa!”

Thẩm Từ Quân cũng thất kinh, hộ chiếu và cả vé máy bay cô đều là giao cho Hàn Triệt, sao bỗng dưng lại không thấy đâu!

“Anh hãy tìm kĩ lại một chút”Thẩm Từ Quân thúc giục”Nhanh lên một chút nữa máy bay lập tức cất cánh rồi”

“Thật sự là không thấy đâu, có lẽ chúng ta không đi được rồi”Hàn Triệt cố ra vẻ mất mát nói.

Thẩm Từ Quân thất vọng, chỉ còn năm phút nữa máy bay cất cánh rồi, thật là quá xui xẻo.

“Chú ơi, cái chú tìm có phải là thứ này?”Cô bé con gior hai bản hộ chiếu cố gắng đưa tới.

“Bảo bối? ”Thẩm Từ Quân nhận ra Nữ Nữ”Là cháu sai?”

“Đi! Chúc đi một ngày tốt lành, hôm qua thật xin lỗi đi, ba nói có chuyện”Nữ Nữ xin lỗi nói.

“Cám ơn cháu, Hàn Triệt đây không phải là hộ chiếu của chúng ta sao?”Thẩm Từ Quân nhận lấy vừa nhìn quả thật là hộ chiếu của bọn họ. Mặt của Hàn Triệt bỗng lạnh xuống âm độ như sắp kết thành băng, hắn hung hăng trợn mắt nhìn Nữ Nữ một cái, rồi Thẩm Từ Quân về phía máy bay.

“Bảo bối cháu tên là gì?”Thẩm Từ Quân vừa đi vừa hỏi.

“Nữ Nữ!”Nữ Nữ đặt tay nhỏ bé lên khoe miệng lớn tiếng nói.

“Lâm Vũ Vi! ”Phùng Thiệu Diễm gọi cả họ và tên của con gái”Không phải con đi WC sao? Tại sao lại ở chỗ này? Ba tìm con khắp nơi, lần này được lắm, chúng ta đã lỡ chuyến bay!”

“Ba, thật xin lỗi tại vừa rồi con gặp lại đi kia.” Nữ Nữ cúi đầu hai tay đan vào nhau .

“Đi nào?”Phùng Thiệu Diễm có chút tức giận , vật nhỏ này vẫn luôn thích chạy lung tung ngộ ngộ có chuyện gì xảy ra thì sao!

“Chính là đi gặp ở quảng trường ngày đó ”

“Được rồi, được rồi, bây giờ chúng ta phải đi làm thủ tục nếu không hôm nay thật sự sẽ không đi được”Đối với con gái Phùng Thiệu Diễm vốn không thể tức giận.

“Mình Liệt, chiều muộn hôm nay Từ Quân sẽ về, em đi đón cô ấy!” Từ trên tầng Thi Ngữ vội vã đi xuống.

“Em xuống tầng chậm một chút!” Trác Minh Liệt vội vàng đứng lên đưa tay đỡ lấy cô “Cẩn thận đứa bé!”

“Mới một tháng thôi không cần phải quá cẩn thận, anh cứ làm quá lên!”Thi Ngữ cười hỏi.

“Ai nói không cần!”Trác Minh Liệt lườm cô một cái”Không cho em đi đón Thẩm Từ Quân, anh sẽ gọi người ra đón!”

“Không được!”Thi Ngữ cự tuyệt”Thẩm Từ Quân là bạn tốt của em! Em phải tự mình ra đón!”

“Mẹ,con nghĩ hay là thôi đi, vì em gái con đồng ý với quan điểm của ba!”Mộc Mộc đứng ở bên cạnh ba.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 212: Ngoại Truyện 5

5.Xa cách

“Mẹ con rất muốn nói giúp mẹ nhưng con cũng không muốn nhìn em gái gặp nguy hiểm” Cầu Cầu gãi đầu một cái, cũng đứng ở bên cạnh ba. Trác Minh Liệt ôm hai đứa con trai há hê nhìn Thi Ngữ khiêu khích phe phẩy chìa khóa xe.

“Trác phu nhân hãy ở nhà nghỉ ngơi thật tốt đi! Vì phu sẽ tự mình ra tay, mặt mũi này đủ lớn chứ?”

Thi Ngữ bắt đầu nói “Mấy người thật sự muốn làm tôi tức chết sao? Mở miệng là lại con gái với em gái ngộ nhờ đứa bé này là con trai thì sao!”

“Không thể nào! Anh tin tưởng khoa học!” Trác Minh Liệt cười xấu xa “Anh đã xem ngày mấy lần, lần này chắc chắn là con gái” Nói anh lập tức ngồi xổm xuống dán tai lên bụng Thi Ngữ.

“À?” Cầu Cầu và Mộc Mộc đồng thời thở dài, lắc đầu nói “Bà, ngài thật sự ghét bỏ chúng con vậy sao! Con nghĩ đến lúc em gái ra đời ba sẽ chẳng thương yêu chúng con nữa rồi!” Mộc Mộc kháng nghị.

Trác Minh Liệt liếc nó một cái rồi tiếp tục đắm chìm trong hạnh phúc của mình mặc cho nó muốn nghĩ thế nào thì nghĩ.

“Nhanh đi đi!” Lâm Thi Ngữ nhìn đồng hồ trên tay rồi thúc giục “Lập tức đi ngay!”

Trác Minh Liệt vô cùng không tình nguyện đứng lên đi ra ngoài.

Trên máy bay tâm trạng của Thẩm Từ Quân càng ngày càng kích động. Vừa nghĩ về đến cội nguồn cũng là nơi ba qua đời cô không thể ức chế được sự đau thương trong lòng.

Trên thế gian này cô đã không còn người thân vậy mà tại sao cô lại còn cố chấp suy nghĩ muốn trở về.

“Các vị hành khách máy bay lập tức sẽ hạ cánh”

Suy nghĩ của Thẩm Từ Quân bị kéo về cô nhìn về phía Hàn Triệt ở bên cạnh, hần vẫn còn đang ngủ mê man.

Năm phút sau bọn họ đã đặt chân lên vùng đất của Trung Quốc, không khí ngập tràn hơi thở quen thuộc. Mặc dù nơi này đã từng là nơi làm cô thương tâm nhưng vẫn là nơi chôn rau cắt rốn Thẩm Từ Quân vẫn luôn không bao giờ quên.

Trác Minh Liệt đứng cửa ra vào thoáng một lần nhìn đã nhận ra Thẩm Từ Quân. Ba năm không gặp trên người cô đã tỏa ra hương vị của một người phụ nữ trưởng thành thành đạt. Mặc dù mặt mỉm cười nhưng vẫn nét mặt vẫn thập thoáng mang theo nét ưu thương.

“Thẩm Từ Quân!”

“À?” Thẩm Từ Quân nhìn thấy Trác Minh Liệt, mặc dù trước khi về đây cô đã được nhìn lại tất cả mọi người nhưng bây giờ đột nhiên lại quên mất. Vì vậy không thể không lấy hình ra so sánh.

“Trác Minh Liệt?”

“Sao thế? Mới ba năm không gặp đã không nhận ra?” Trác Minh Liệt khò khò hỏi.

“Không thể nào như vậy! Tôi cứ nghĩ Thi Ngữ sẽ tới đón tôi!”

“Thi Ngữ mang thai không tiện đi lại! Cho nên dặn tôi đi tới đón Thẩm đại tiểu thư!” Trác Minh Liệt phát hiện người đàn ông phía sau Thẩm Từ Quân “Vị này là?”

“A để tôi giới thiệu, anh ấy là Hàn Triệt bạn trai của tôi!” Thẩm Từ Quân kéo Hàn Triệt lên, đối diện với Trác Minh Liệt. Ánh mắt bén nhọn của Trác Minh Liệt không khách khí chút nào lập tức quét đến, Hàn Triệt cũng không sợ hãi chút nào mà ngênh đón “Xin chào, Hàn Triệt!”

“Trác Minh Liệt!” Trác Minh Liệt nhanh nhẹn đáp lại, cử chỉ ưu nhã đối lập không kém gì Hàn Triệt!

“Bạn trai của Thẩm đại tiểu thư nhất định sẽ là một người tài khó gặp” Trác Minh Liệt cười hỏi.

“Quá khen” Hàn Triệt gật đầu cười ha ha.

“Xe của tôi ở bên ngoài”

Hàn Triệt lặng lẽ quan sát Trác Minh Liệt một chút, người này thật bất phàm chỉ một hành động phát tay lên thôi cũng đủ để thể hiện sự lịch sự cao quý trong đời. Người này rốt cuộc có lai lịch gì? Sao hần chưa từng nghe Thẩm Từ Quân nói đến? Hần mơ hồ cảm giác hình như mình đã từng gặp Trác Minh Liệt ở đâu đó nhưng lại không nhớ ra được!

“Minh Liệt, Thi Ngữ mang thai?” Đến tận bây giờ Thẩm Từ Quân mới có phản ứng mừng rỡ hỏi.

“Đúng vậy, con gái bảo bối của tôi sắp ra đời rồi!”

Nhìn sự vui mừng của Trác Minh Liệt lòng của Thẩm Từ Quân chợt nhói đau.

“Đúng rồi Từ Quân, Thiếu Diễm sao rồi, có về cùng với cô không?” Lúc đầu Trác Minh Liệt không chỉ một lần nhìn thấy hai người đó ở cùng nhau nhất định giữ hai người có một mối quan hệ nào đó mà không ai biết được.

“Phùng Thiếu Diễm là ai?” Thẩm Từ Quân hỏi ngược lại, giọng nói và dáng vẻ kia hoàn toàn không biết chút nào. Điều khiến Trác Minh Liệt kinh ngạc đó là sau khi bị tai nạn cô chỉ quên mất Phùng Thiếu Diễm thôi. Xuyên qua gương chiếu hậu Trác Minh Liệt nhìn thoáng qua Hàn Triệt một chút, anh hoài nghi Hàn Triệt có phải lại là một Lý Triệt Vũ thứ hai xóa bỏ trí nhớ của cô ấy.

Xe chạy như bay trên đường cao tốc chỉ một ít phút sau bọn họ đã đến khu nhà cao cấp của Trác Minh Liệt.

“Trác Diệc Hằng! Chuyển cầu cho anh!” Trên sân cỏ hai cậu bé tầm 7-8 tuổi đang đá cầu, người này chuyển cho người kia nhưng không may lệch hướng quả cầu bay ra ngoài. Quả cầu kia lăn tròn đi đến bên cạnh chân của Thẩm Từ Quân.

“Trác Diệc Minh nhặt cầu đi!”

Cậu bé chạy đến nhìn thoáng qua rất ôn hòa nhưng cậu không nhặt cầu mà nhìn chằm chằm Thẩm Từ Quân, một lúc sau có chút kinh ngạc kêu lên: “Di Từ Quân!”

“Cậu bé này là?” Thẩm Từ Quân cũng rất kinh ngạc.

“Nó chính là Cầu Cầu-Tiểu Bát Điểm năm đó!” Trác Minh Liệt cười kéo Cầu Cầu đến gần.

“A, lớn thật là nhanh!” Thẩm Từ Quân vui vẻ lắc lắc khuôn mặt nhỏ nhắn của Cầu Cầu “Mộc Mộc đâu?”

Mộc Mộc lạnh lùng không muốn chạy đến, nháy mắt không ngừng làm ý cho Cầu Cầu để gọi cậu nhóc mau chạy đến đây. Cầu Cầu bắt đầu đi chỉ có thể cầm cầu chạy tới.

“Chuyện của bọn họ anh xen vào làm gì!” Mộc Mộc khinh thường nói “Em phiền nhất là gặp phải trường hợp này, lát lại có khóc sụt sướt”

“Người kia chính là cô giáo Thẩm Từ Quân ở trường mẫu giáo đó” Cầu Cầu nhắc.

“Anh đúng là gà mẹ, lúc đó hình như đi ấy cũng rất thích anh!” Mộc Mộc ôm lấy cầu chạy ra xa “Trác Diệc Minh mau chúng ta tiếp tục!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 213: Ngoại Truyện 6

Phùng Thiếu Diễm bí mật trở về nước

“Từ Quân !” Thi Ngừ nghe thấy tiếng động bên ngoài biết là Từ Quân đã đến cô lập tức chạy đến ôm lấy cô ấy. Nhìn thấy Thẩm Từ Quân, Thi Ngừ không nhận được nghĩ đến Phùng Thiếu Diễm.

“Thi Ngừ!” Từ Quân kích động đến mức nói không ra lời.

“Từ Quân, sức khỏe của cậu khôi phục đến đâu rồi?” Thi Ngừ nhìn Thẩm Từ Quân từ trên xuống dưới “Sao lại bị tai nạn vậy?” Nghĩ lại tai nạn năm đó Thi Ngừ đã không muốn nhớ. Đừng nói với cô là Thẩm Từ Quân cũng không nhớ nhé. Bác Phúc nói lúc ấy có người cô ý gây ra tai nạn, lúc bác Phúc đến Thẩm Từ Quân đã như đi rồi.

“Sức khỏe của mình đã khá rồi, chỉ là không nhớ được một số chuyện trước đây! Nhưng bác sĩ nói chuyện này không liên quan gì đến vụ tai nạn mà là do trước đây đã từng bị thương nghiêm trọng nên dây thần kinh trong não bị máu đông đê!” Dừng một chút cô cười nói: “Nên nếu như có một ngày tớ không thể nhớ được cậu thì đừng trách tớ nhé!”

Thi Ngừ cười dẫn bọn họ vào phòng.

“Vị này chính là người trong thư cậu nói đến sao?” Thi Ngừ nhìn Hàn Triệt, người đàn ông này mang nét thanh tú nước da hơi tái nhợt giữ lông mày nhíu lại như ẩn chứa nhiều bí mật.

“Thật ngại quá, còn chưa giới thiệu cho cậu!” Từ Quân trịnh trọng giới thiệu Hàn Triệt cho Thi Ngừ nhưng đối với cô ấn tượng đầu tiên về anh ta cũng vô

cùng không tốt.

“Tứ Quân, anh Thiếu Diễm có liên lạc gì với cậu không?” Thi Ngữ trầm giọng hỏi.

“Anh Thiếu Diễm ?? Tại sao lại là người người? Trong đầu của tớ vẫn thường xuất hiện tên người này nhưng tớ thật sự không nhớ một chút gì về anh ấy. Tớ với anh ấy là bạn tốt sao? Vậy xem ra tớ phải kết bạn với anh ấy một lần nữa rồi!”

Lời nói của Thẩm Tứ Quân làm cho Thi Ngữ trở lên hồ đồ, trí nhớ của cô ấy thật sự kém đến trình độ này?

Cũng vào buổi chiều hôm đó, Phùng Thiếu Diễm dẫn theo con gái-Nữ Nhi bí mật trở về nước. Anh không có ý định để bất kỳ ai biết anh về nước nếu có thể anh còn muốn bí mật ra đi. Anh chỉ muốn tới thăm em gái, anh trai mình một chút, và còn Tứ Quân nữa, đến tận bây giờ anh còn chưa biết mộ cô ở đâu!

“Ba nơi này chính là Trung Quốc sao?” Vừa xuống máy bay Nữ Nhi nhìn về phía hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ nhưng lại có cảm giác tốt lành kì lạ.

“Đúng vậy nơi này mới thật sự là nhà của chúng ta!” Phùng Thiếu Diễm thâm tình nói “Ba và mẹ cũng biết nhau ở nơi này và Nữ Nhi cũng ra đời ở nơi này”

“Nha” Nữ Nhi cái hiểu cái không “Vậy lần này chúng ta trở về có phải có thể gặp mẹ phải không?”

“Có lẽ ...! “Phùng Thiếu Diễm nói không rõ là nói cho con gái hay đang nói cho mình nghe.

Tại khu nhà cấp cao của nhà họ Trác.

Tứ Quân còn đang tâm sự với Thi Ngữ.

“Tứ Quân, những chuyện 3 năm qua cậu còn nhớ được bao nhiêu?” Thi Ngữ ân cần hỏi.

“Ba tớ qua đời, bác Phúc cũng mất, nhà họ Thẩm phá sản, còn những chuyện khác thì không nhớ gì!” Tứ Quân thành thật nói.

Thi Ngữ kinh ngạc phát hiện hình như Tứ Quân đã loại bỏ Phùng Thiếu Diễm khỏi trí nhớ của cô! Hình như trong trí nhớ của cô Phùng Thiếu Diễm còn không tồn tại.

Trác Minh Liệt vẫn trầm mặc nháy mắt cho Thi Ngữ nhưng hình như cô không hiểu ý của anh.

Sau buổi cơm tối, sau khi xếp phòng cho Tứ Quân và Hàn Triệt Thi Ngữ bị Trác Minh Liệt kéo gần phòng ngủ.

“Thi Ngữ em có cảm thấy Tứ Quân đi với người đàn ông kia có chút kỳ quái? Anh nghi ngờ Tứ Quân mất trí nhớ có liên quan đến anh ta!” Trác Minh Liệt nghiêm túc nói: “Giống như Lý Triết Vũ năm đó!”

Nhắc đến Lý Triết Vũ sắc mặt Thi Ngữ đột nhiên thay đổi.

“Thi Ngữ em biết anh không có ý gì khác” Trác Minh Liệt không nhận thấy vô tình đã nói đến chuyện không nên nói. Thi Ngữ không nói gì chỉ ngồi xuống.

“Được rồi là anh sai, anh xin lỗi!” Trác Minh Liệt sợ vợ giận nhận lỗi luôn về mình.

“Minh liệt, đã ba năm, ba mẹ và Triết Vũ đã rời đi ba năm” Trong giọng nói của cô ngập tràn đau thương.

Trác Minh Liệt im lặng ngồi xuống bên cạnh cô, ôm cô vào trong ngực.

“Tất cả đều đã qua”

“Nhưng em không muốn nhìn thấy Tứ Quân sẽ giống như em năm đó! Em hi vọng cô ấy có thể hạnh phúc!”

“Hạnh phúc của cô ấy tự cô ấy nắm trong tay” Trác Minh Liệt vô lực nói.

Thi Ngữ thở dài “Ngày mai chúng ta đi viếng mộ đi”

“Ừ”

Ngày hôm sau, mặc dù là ngày tổ chức tiệc chúc mừng ngày cưới của Thi Ngữ và Trác Minh Liệt nhưng dạ hội được tổ chức vào buổi tối. Cho nên sáng sớm Trác Minh Liệt đã dẫn Thi Ngữ đi bái tế phần mộ của ba mẹ.

“Thật không ngờ bọn họ đều đang đã đi rồi.” Thẩm Tứ Quân vô tình biết được tin tức về ba mẹ của Trác Minh Liệt và Lý Triết Vũ nên cũng đi theo.

“Việc đời khó đoán” Hàn Triệt bất thành lời nói một câu, Thi Ngữ và Trác Minh Liệt vẫn không nói gì.

Một lúc sau xe dừng chân ở nghỉ trang Mộc Mộc và Cầu Cầu lập tức chạy xuống xe.

“Mẹ trước mộ chú Triết Vũ có hoa tươi!” Cầu Cầu liếc mắt nhìn bó hoa trên mộ Lý Triết Vũ.

Thi Ngừ và Trác Minh Liệt nhìn thấy hoa tươi cũng cảm thấy rất kỳ lạ, là ai để bó hoa nàu ở đây? Trác Minh Liệt dõi mắt trông về phía cổng nghĩa trang xa xa chỉ nhìn thấy hình như có một người đàn ông đã bế một đứa bé chuẩn bị lên xe.

“Ba sao vừa rồi chúng ta phải tặng hoa cho chú đó?” Nữu Nữu hỏi.

“Bởi vì chú đó đã cứu cô của con”

Hai cha con vừa nói vừa đi đợi đến khi Trác Minh Liệt đuổi tới thì họ cũng vừa xuất phát.

“Ba con nhìn thấy có một chú đuổi theo chúng ta” Nữu Nữu ngồi ở phía sau nhìn thấy Trác Minh Liệt đuổi theo nhưng hình như Phùng Thiếu Diễm không nghe thấy lời bé nói.

” Minh Liệt , ai vậy ?” Thi Ngừ lo lắng hỏi.

“Dáng người kia có thể là anh Thiếu Diễm !” Trác Minh Liệt híp mắt nhìn theo hướng xe rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lạnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 214: Ngoại Truyện 7

Chương 7: Ba năm đã qua

Anh Thiếu Diễm ! Chẳng lẽ anh ấy quay về? ? Thi Ngừ dõi mắt trông về phía xa chỉ thấy màn sương mờ sau núi

Khi bọn họ đang nói chuyện Thẩm Từ Quân và Hàn Triệt cũng chạy “ Có chuyện gì vậy?” Thẩm Từ Quân khó hiểu nhìn Trác Minh Liệt và Lâm Thi Ngừ.

“Từ Quân” Thi Ngừ nắm lấy tay Từ Quân “ Hình như vừa rồi là anh Thiếu Diễm, cậu thực sự không nhớ anh ấy một chút nào sao?

Lòng Thẩm Từ Quân từ từ trầm xuống “Tớ,..” Giọng nói cô có chút thất lại.

“Được rồi Từ Quân . Tớ tin rằng nếu người vừa rồi thật sự là anh ấy thì nhất định tới nay anh ấy sẽ xuất hiện! Tớ cũng tin rằng đến lúc đó nhất định cậu sẽ nhận ra anh ấy!” Thi Ngừ tự tin nắm lấy tay của cô “ Yên tâm đi tớ nhất định sẽ không để cho cậu dẫm vào vết xe đổ như tớ!” Bà câu nói chắc nịch liên tục làm cho Thẩm Từ Quân đột nhiên cảm thấy tâm tình nặng nề khác thường.

“Thi Ngừ đã không còn sớm về thôi, em còn cần trang điểm!” Trác Minh Liệt đặt một bó hoa tươi xuống mộ của ba mẹ, còn giao bó hoa cho Lý Triết Vũ cho Thi Ngừ .

Thi Ngừ nhận lấy hoa tươi rất cảm kích nhìn Trác Minh Liệt, rồi đi đến trước mộ Ly Triết Vũ.

“Mẹ...” Cầu Cầu cũng muốn đi theo nhưng lại bị Trác Minh Liệt kéo lại “ Hãy để mẹ của con nói chuyện riêng với chú Triết Vũ!”

Cầu Cầu gật gật đầu.

Ba năm đã qua nhưng nụ cười trên bìa mộ không hề thay đổi. Vậy mà cho đến tận bây giờ khi nhìn gương mặt này Thi Ngừ vẫn cảm thấy vô cùng đau lòng.

“Triết Vũ em đến thăm anh” Giọng nói cô mang theo sự nghẹn ngào lệ nóng nâng lên khóe mắt “ Em dùng đôi mắt của anh nhìn thế giới này đã ba năm, anh có khỏe không?”

Một cơn gió nhẹ thổi qua mái tóc dài của Thi Ngừ tựa như bàn tay dịu dàng của anh đang vuốt mái tóc cô.

“Triết Vũ!” Thi Ngừ rốt cuộc không nhịn được thất thanh khóc lên.

“Mẹ” Cầu Cầu sợ hãi kêu.

“Cầu Cầu..” Trác Minh Liệt lên tiếng ra dấu tay, anh biết Thi Ngữ cần tâm sự một lần. Anh cũng hiểu tình cảm mà Thi Ngữ dành cho Lý Triết Vũ đó là một sự hòa lẫn của biết ơn và áy náy và tuyệt đối không phải là tình yêu. Cho nên anh không chút nào để ý!

Thẩm Từ Quân nhìn Thi Ngữ, không tự chủ đi đến bên cạnh cô “Vẫn không cách nào quên được anh ta sao?”

Thi Ngữ lắc đầu một cái “Không phải là không thể quên mà là tớ không muốn quên! Tớ muốn nhớ đến anh ấy! Từ Quân, trên thế giới này không phải chỉ có tình yêu mới đáng đang để chúng ta ghi nhớ mà còn rất nhiều thứ tình cảm khác!” Nói xong cô lau nước mắt đi để bó hoa xuống trước mộ Lý Triết Vũ nhẹ nhàng cúi người chào sau đó rời đi.

Trên đường về tâm trạng của Thi Ngữ không được tốt lắm nên Trác Minh Liệt âm thầm động viên bọn nhỏ trên chóc cô làm cho cô vui vẻ.

“Mẹ con kể chuyện cười cho mẹ nghe nha.” Mộc Mộc xung phong nhận việc.

Thi Ngữ sờ sờ đầu của con trai cuối cùng cũng lộ ra khuôn mặt tươi cười.

“Có một ngày một con voi nhìn thấy con kiến ở bên đường đưa ra một chân chặn con kiến lại nó hỏi con kiến “Mày ở đây làm gì?” Con kiến nói “Chân voi bị hỏng tôi muốn đến xem bệnh!?” Trác Minh Liệt ngăn ra ngay sau đó lập tức khoa trương cười lên, Từ Quân vốn là người cực ít cười nhưng nhìn Mộc Mộc vung vẩy tay chân lại nghe cậu bé khả ái nói nên không muốn cười cùng không được. Thi Ngữ không đành lòng phụ lòng con nên khoe miệng nhếch lên cười cười. Chỉ có một mình Hàn Triệt âm trầm không ai nhìn ra anh ta đang nghĩ cái gì.

Bọn họ vừa đi vừa nói chuyện chẳng mấy chốc đã đến địa điểm tổ chức tiệc. Thi Ngữ vừa xuống xe lập tức được các chuyên gia trang điểm dẫn đi, Trác Minh Liệt dẫn Từ Quân và mọi người vào hội trường trước.

“Từ Quân, cô và mọi người ở đây chờ một chút, tiệc rượu khoảng bảy giờ sẽ bắt đầu!” Trác Minh Liệt chu đáo sắp xếp cho bọn họ xong rồi nói “Tôi còn có chút việc khác tạm thời xin lỗi không tiếp được.”

Trác Minh Liệt vừa đi Hàn Triệt nói với Từ Quân.

“Từ Quân anh cảm thấy được nơi này không hợp với em!” Anh ta nói ra những lời ở trong lòng của mình “Anh cảm thấy gia đình này rất kỳ quái, nhất là vợ chồng kia họ luôn đề cập với em cái gì. Phùng..”

“Phùng Thiếu Diễm”

“Em đã quên người này nhất định anh ta đã làm em bị tổn thương! Một người làm em tổn thương tại sao còn ép em phải nhớ đến anh ta!”

“Hàn Triệt anh nói người tên là Phùng Thiếu Diễm kia tổn thương em là ý gì?” Thẩm Từ Quân nghi ngờ hỏi “Mặc dù em biết cái tên này nhưng đối với anh ta một chút ấn tượng em cũng không có!”

“Trong y học có một loại gọi là mất trí nhớ có lựa chọn! Hay nói cách khác là em bị mất đi một phần kí ức! Phần kí ức này em thật sự muốn vứt bỏ nên mới quên đi” Hàn Triệt nghiêm túc nói “Từ Quân nếu đã là như vậy em còn muốn nhớ lại sao? Có lẽ đó sẽ là một sự tổn thương vô cùng lớn!”

Thẩm Từ Quân hoàn toàn khiếp sợ, cô có chút không biết làm sao, nhìn Hàn Triệt đột nhiên cảm thấy mình tiến vào một động đen rộng lớn.

“Nhưng tại sao ngay cả một chút ấn tượng cũng không có?” Cô tự lẩm bẩm. Chẳng lẽ giữa mình và Phùng Thiếu Diễm đã xảy ra chuyện gì đó rất quan trọng?

“Từ Quân, nếu như người tên Phùng Thiếu Diễm kia tới nay nhất định sẽ đến em có muốn gặp anh ta không? Nếu như không muốn thì bây giờ chúng ta hãy lập tức rời đi!” Hàn Triệt kéo Từ Quân đi ra ngoài.

Trong lòng Thẩm Từ Quân trống rỗng bị anh ta kéo đi. Sau đó cô chợt dừng lại “Hàn Triệt em muốn nhìn thấy anh ta!”

“Tại sao? Tại sao em phải gặp người đã từng thương tổn em?” Hàn Triệt không hiểu.

“Sao anh có thể khẳng định anh ta đã từng tổn thương em?” Từ Quân hỏi ngược lại.

“Bởi vì bác Phúc nói!” Hàn Triệt không còn cách nào vô tình nói ra.

“Hàn Triệt!” Thẩm Từ Quân kéo cánh tay anh ta lại “Bác Phúc đã nói chuyện gì với anh?”

“Từ Quân! Tóm lại Phùng Thiếu Diễm là người em không nên gặp! Bác Phúc chỉ muốn tốt cho em, nên em hãy nghe lời anh, chúng ta đi thôi!”

Đúng lúc bọn họ đang tranh chấp...

“Từ Quân, Thi Ngữ sắp đến đây rồi!” Sau khi xong việc Trác Minh Liệt vội chạy tới đây. Hàn Triệt âm trầm nhìn Từ Quân im lặng không lên tiếng.

“Các người có chuyện gì?”

“Trác Minh Liệt tôi muốn hỏi anh một chuyện!”

“Nói!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 215: Ngoại Truyện 8

Chương 8: Làm thế nào có thể đối mặt với em

“Ba, mẹ đến rồi!” Mộc Mộc kéo Cầu Cầu chạy như bay tới. Trác Minh Liệt kích động không thôi xoay người chạy ra cửa Thẩm Từ Quân há miệng nuốt lời muốn nói lại.

Năm phút sau Thi Ngữ được Trác Minh Liệt đỡ xuất hiện trên thảm đỏ, tối nay cô mặc một bộ dạ hội màu hồng thấp ngực vô cùng cao quý, Cầu Cầu và Mộc Mộc đi đằng sau nâng chân váy. Thẩm Từ Quân đứng ở bên cạnh trong lòng không khỏi âm thầm cảm thán tiểu cô nương kia cuối cùng cũng phá kén biến thành một quý phu nhân thực sự rồi !

“Các vị..” Trác Minh Liệt mặc một bộ lễ phục màu trắng tác phong nhanh nhẹn ôm Thi Ngữ đứng trước micro nói “Vô cùng cảm ơn mọi người đã bớt chút thời gian đến giám dự lễ kỉ niệm ngày cưới của vợ chồng chúng tôi tròn 3 năm! Tối nay mời mọi người đến một là có thể cùng chung vui cùng với chúng tôi ! Thứ hai là muốn thông báo cho mọi người Trác thị đã thay đổi thành công! Trong thời gian tới sẽ có rất nhiều sản phẩm được đưa ra thị trường hi vọng mọi người tiếp tục ủng hộ!”

Lời của Trác Minh Liệt còn chưa dứt phía dưới đã vang lên tiếng vỗ tay như sấm rền.

“Còn nữa “Trác Minh Liệt lui về sau một bước” Tối nay tôi muốn tặng cho phu nhân tôi kiểu mới nhất của Cinderella trong năm nay!” Anh nhận lấy hộp giày phụ tá đưa tới một chân quỳ xuống thay đổi giày mới cho Thi Ngữ. Lâm Thi Ngữ cảm động đến mức nói không ra lời, dưới hội trường Thi An vỗ tay lên đầu tiên Từ Quân chột nghẹn ngào. Thì ra đây mới là hạnh phúc, đây mới là hạnh phúc trong tưởng tượng của cô!

Hàn Triệt nhìn nét mặt của Từ Quân đột nhiên cảm thấy những năm gần đây có lẽ anh chưa từng hiểu rõ cô, càng không biết cô muốn cái gì!

“Chúng tôi đã chuẩn bị các loại rượu ngon và món ngon xin các vị từ từ hưởng thức!” Trác Minh Liệt dắt tay Thi Ngữ đi xuống.

“Anh Thi Kiệt thật sự không đến” Thi Ngữ thất vọng thở dài.

“Anh đoán cậu ta nhất định sẽ đến, có khi bây giờ đang ở trong một góc khác nhìn chúng ta !” Thi An bình tĩnh nói.

“Ba, nhà cô có ở bên trong không?” Nữu Nữu dắt tay ba mình vừa đi vừa hỏi “Tại sao chúng ta không thể đi vào?”

Phùng Thiếu Diễm ôm lấy con gái nặng nề thở dài.

“Nữu Nữu muốn gặp cô không?”

“Muốn”

“Được, vậy chúng ta đi vào”

Phùng Thiếu Diễm ôm con gái vòng qua cửa đi thẳng vào.

“Oa thật là đẹp nha” Vừa vào bên trong Nữu Nữu lập tức bị tráng trí hoa lệ bên trong mê hoặc rồi. “Ba người xinh đẹp kia là cô sao?” Liếc mắt nhìn thấy Thi Ngữ xinh đẹp .

Phùng Thiếu Diễm nhìn theo hướng con gái chỉ lại nhìn thấy Lâm Thi Ngữ đang đảo mắt nhìn xung quanh hình như đang tìm người nào.

“Đúng vậy người đó chính là cô bên cạnh là chú còn người ngồi trên xe lăn kia là bác” Phùng Thiếu Diễm kiên nhẫn giới thiệu.

“Ba tại sao chúng ta không qua đó chào bọn họ?” Nữu Nữu không hiểu.

“Bởi vì ba không muốn để cho bọn họ biết chúng ta đến!” Phùng Thiếu Diễm xoay người muốn đi.

“Ba!” Nữu Nữu kéo ba lại “Di kia cũng ở đây kia!”

“Đi nào?” Phùng Thiệu Diễm vẫn không hiểu tại sao Nữu Nữu lại có thể gặp một cô gái nhiều lần như vậy! “Nữu Nữu không được tùy ý thân cận với người lạ biết chưa?”

“Nhưng đi đó không phải là người xa lạ”

“Được rồi chúng ta phải trở về” Phùng Thiệu Diễm ôm lấy Nữu Nữu muốn đi khỏi nơi này nhưng cô nhóc không muốn đá đập lung tung, cô nhóc giận dữ “Ba con muốn ở lại một lát! Ở lại một lát!”

“Nữu Nữu đừng quấy!” Phùng Thiệu Diễm nhỏ giọng quát, sợ bị người khác nhìn thấy.

“Không muốn! Không muốn!” Nữu Nữu như con cá chạch nhỏ vận vẹo, Phùng Thiệu Diễm bất đắc dĩ chỉ có thể thả cô bé xuống “Lâm Vũ Vi! Con rất muốn ở đây phải không? Được vậy con ở đây ba đi!” Phùng Thiệu Diễm xoay người đi, thật ra anh chỉ muốn dọa Nữu Nữu một chút, không ngờ cô nhóc kia lại không chịu đi theo anh ra ngoài còn cực kỳ ủy khuất ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc.

“Người bạn nhỏ? Cháu làm sao vậy?” Tâm trạng của Thẩm Từ Quân không tốt lắm vì vậy đi một mình đến góc tối không người này vốn định yên tĩnh một chút không ngờ lại gặp tình thế như thế.

Nữu Nữu ủy khuất ngẩng đầu ngoài ý muốn lại nhìn thấy Từ Quân.

“Đi?” Nữu Nữu nháy nháy mắt lại khóc òa lên “Ba không cần con nữa!”

“Bảo bối?” Từ Quân cũng nhận ra cô bé “Sao cháu lại đến đây? Ba cháu đâu? Anh ta không cần cháu nữa?” Cô kinh ngạc bé Nữu Nữu lên chạy thẳng vào bên trong hội trường. Phía ngoài Phùng Thiệu Diễm vừa nhìn thấy có người ôm Nữu Nữu đi bỗng nhiên nóng nảy, anh vội vàng đi về phía Từ Quân.

“Tiểu thư! Làm phiền cô buông con tôi ra!” Phùng Thiệu Diễm vỗ vai Từ Quân một cái. Cô lập tức xoay người vì vậy hai người gặp lại, màn kéo kị ức như được mở ra.

“Phùng Thiệu Diễm tôi muốn anh nợ máu trả bằng máu!” Tiếng gào thét như xuyên thấu qua tầng tầng trí nhớ vẫn rõ như mới vừa xảy ra. Phùng Thiệu Diễm không tự chủ được nắm chặt tay lão đảo lui về sau một bước. Chưa xót xen lẫn đau khổ suốt ba năm qua xông thẳng lên vành mắt. Nước mắt viền qua hốc mắt anh khó khăn nói ra cái tên đã xuất hiện trong mộng vô số lần tên: “Từ Quân là em sao?”

Trong nháy mắt Thẩm Từ Quân nhìn thấy Phùng Thiệu Diễm kia trong đầu cô trống rỗng. Tim đập rộn lên gần như làm cô k hít thở không thông, mắt cô không chớp nhìn anh mặc cho phần không hiểu trong lòng kia, tình cảm phức tạp mạnh mẽ đâm trời, nhưng cô lại không nổi bất kỳ thứ gì có liên quan đến anh. Vậy mà trong mắt cô nước mắt cũng không tự chủ mà chảy xuống. Cô nhếch nhác lau nước mắt đi cả lăm hỏi: “A anh là ba của cô bé? Cô bé ở đây một mình. ...” Cô ấp úng không biết nói cái gì cho phải.

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 216: Ngoại Truyện 9

Chương 9: Vận mệnh trên ngai

“Ngài cũng là khách của Trác Minh Liệt sao? Tại sao không vào bên trong?” Từ Quân kinh ngạc.

“Từ Quân, em. ...” Phùng Thiệu Diễm kinh ngạc phát hiện Từ Quân lại có thể không nhận ra anh vận mệnh thật trên ngai. Lần đầu tiên cho bọn họ làm oan gia đối đầu, lần thứ hai cho bọn họ đồng quy vu tận, lần thứ ba lại cho bọn họ gặp nhau nhưng không biết nhau!

Phùng Thiệu Diễm và Từ Quân gặp lại cuối cùng cũng làm cho một nhóm người chú ý đến.

“Từ Quân đâu?” Thi Ngữ hỏi.

“Vừa rồi còn ở chỗ này!” Trác Minh Liệt nhìn xung quanh rốt cuộc nhìn thấy ba người ở kia “Người ở kia hình như là anh Thiệu Diễm!”

“Ở đâu?” Thi Ngữ vội vàng nhìn qua thật nhìn thấy bọn họ.

“Anh Thi Kiệt!” Thi Ngữ chạy như bay tới “Anh Thi Kiệt anh đến thật!” Cô vui vẻ khoác lên cánh tay của anh hoàn toàn không chú ý đến không khí quỷ dị bên trong một nhà ba người này.

“Thi Ngữ, Từ Quân cô ấy ..” Phùng Thiệu Diễm muốn nói lại thôi.

Thi Ngừ đau lòng nhìn anh, ba năm không gặp anh thật không ngờ anh thật tang thương.”Anh sao anh...”

“Thi Ngừ vị này là anh trai của cậu?” Từ Quân lại có mấy phần ngượng ngùng mà cười rồi.” Vừa rồi nhìn thất anh cậu tớ thật giật mình!”

“Từ Quân đây là anh Thiếu Diễm, cậu không có chút ấn tượng nào sao?”

“Phùng Thiếu Diễm?” Từ Quân kinh ngạc khác thường nhìn kỹ Phùng Thiếu Diễm lần nữa “Thì ra là anh chính là Phùng Thiếu Diễm? Trước đây giữa chúng ta từng có ân oán gì sao?”

Phùng Thiếu Diễm hoàn toàn ngây ngẩn ánh mắt cầu xin người khác giúp, nhìn đến Thi Ngừ, Thi Ngừ lắc đầu bất đắc dĩ ý bảo bây giờ anh đừng nói gì cũng đừng hỏi gì.

“Được rồi, có chuyện gì đợi tiệc xong xuôi rồi nói, chúng ta đi ăn thôi?” Tay trái Thi Ngừ kéo tay Phùng Thiếu Diễm tay phải kéo Từ Quân ánh mắt Phùng Thiếu Diễm vẫn nhìn Từ Quân làm cô không chỗ nào để trốn. Sau ba năm cô trở nên càng thành thực hơn, hơn nữa ánh mắt tang thương cũng biến mất. Nghĩ tới đây anh thở dài.

“Ba” Tiểu Bát Diễm Nữu Nữu phát hiện mọi người không để bé vào mắt vì vậy không nhịn được lên tiếng kháng nghị.

“Ba nơi ở đây có một em gái” Đuôi mắt Cầu Cầu liếc mắt liến nhìn thấy Nữu Nữu mặc váy tiểu công chúa bông bông hưng phấn kêu to.

“Ah thật sự có một em gái nhỏ đáng yêu.” Mộc Mộc cũng khó có thể cưỡng được được cũng muốn đem ôm cô bé lên.

“Trác Diệc Hằng em làm gì đấy?” Cầu Cầu vội vàng kéo cậu nhóc ra “Sao em có thể ôm em gái!”

“Em ấy còn nhỏ như vậy, không sao đâu”

“Ai nói!” Nữu Nữu chống nạnh kháng nghị “Ba nói con gái không thể cho con trai ôm!”

“Vậy em gái thật ngây ngô!” Mộc Mộc tức giận, mấy khi tính tình nó mới dễ chịu muốn ôm vậy mà em gái còn không cảm kích!

“Ba” Nữu Nữu đáng thương đuổi theo ba nhưng bé thấp mà ở đây nhiều chân như vậy không biết đâu là chân ba. Vì vậy miệng bệt bệt chạy đến trước mặt Cầu Cầu phe phẩy tay của cậu bé: “Anh trai anh dẫn em đi tìm ba được không”

Cầu Cầu hồi hộp làm mặt quỷ với Mộc Mộc. Sau đó kéo Nữu Nữu đi về phía phòng ăn. Mộc Mộc tức giận đến mức đập đổ một chậu hoa.

“Anh cô bé vừa rồi là...” Thi Ngừ còn chưa biết có chuyện gì xảy ra “Anh đã kết hôn?”

Nghe thấy Thi Ngừ nói Phùng Thiếu Diễm kết hôn Từ Quân chợt có cảm giác mất mát khó hiểu.

“Nữu Nữu là con gái của anh” Phùng Thiếu Diễm nhìn xung quanh lại không nhìn thấy con gái “Nữu Nữu đâu?”

“Ở đây!” Cầu Cầu cố gắng dắt Nữu Nữu lên “Có phải cô bé đáng yêu này không?”

“Đúng vậy” Phùng Thiếu Diễm nhận lấy Nữu Nữu “Cháu là Cầu Cầu phải không? Đã cao như vậy rồi! Nữu Nữu đây là anh trai nha” (Không hiểu lắm sao lại là anh trai nhỉ ????)

Nhìn dáng vẻ từ ái của Phùng Thiếu Diễm Trác Minh Liệt âm thầm cảm thán người đàn ông oai phong một đời không ai bì nổi Phùng Thiếu Diễm đây sao!

“Từ Quân giờ tớ giới thiệu lại với cậu, đây là anh trai tớ Phùng Thiếu Diễm!” Thi Ngừ chợt nói một câu như vậy làm Trác Minh Liệt không giải thích được nhìn cô không biết cô có ý gì.

Hàn Triệt vừa nghe thấy cái tên Phùng Thiếu Diễm lập tức liếc sang ánh mắt tràn đầy địch ý.

“Thi Ngừ đây có phải người mà cậu cứ hỏi tớ có ấn tượng gì hay không phải không?” Từ Quân nghiêm túc hỏi, Phùng Thiếu Diễm trầm tĩnh

Mất mát nhìn cô, cô thật sự đã quên anh thật rồi, mà quá khứ đau thương kia cũng không có gì để nhớ lại!

“Tôi và Thẩm tiểu thư không quen biết” Phùng Thiếu Diễm lễ phép nói.

“Không phải vậy!” Thi Ngừ khần trương cất đút “Anh trai tớ vẫn rất ngưỡng mộ cậu đó Từ Quân”

Trác Minh Liệt nhìn vợ mình một chút cảm thấy hôm nay cô như bị trúng ma chương rớt cuộc cô có biết hậu quả của việc nói dối này hay không.

“Thi Ngừ tiểu thư nhất định là cô sai rồi! Tôi mới là bạn trai của Từ Quân!” Hàn Triệt không thể nhịn được nữa đứng lên “Như vậy nói đùa cũng không nên!”

Vừa nghe thấy lời nói của Hàn Triệt, Phùng Thiếu Diễm lập tức ngừng đầu lên về mặt phức tạp nhìn Từ Quân và Hàn Triệt một chút thì ra cô đã có bạn

trai. Thì ra tất cả đã có kết quả, như vậy anh sao có thể phá vỡ kết quả này.

”Thì Ngừ, em đừng đùa như vậy.” Phùng Thiếu Diễm khô khốc cười cười.

“Anh”Thì Ngừ giận trách”Anh thật sự không thích Từ Quân sao?”

“Chúng tôi cũng không quen!”Phùng Thiếu Diễm xác định nói.

“Anh nói dối!”Từ Quân chợt nói”Vừa rồi khi lần đầu nhìn thấy tôi ánh mắt của anh đã tiết lộ bí mật của anh!”

Phùng Thiếu Diễm thê lương cười”Tôi không có bí mật!”Anh ôm chặt con gái đứng dậy muốn đi.

“Anh !”Thì Ngừ đứng lên”Làm sao anh lại như vậy! Trước kia không phải anh rất thích Từ Quân sao?”Thật ra thì cô cũng không biết ba năm trước đây rốt cuộc bọn họ đã xảy ra chuyện gì, cho nên hôm nay cứ làm theo trực giác của mình, bọn họ rất yêu nhau mà với lại cô không thích Hàn Triệt kia; và Từ Quân cũng đã mất trí nhớ không bằng để bọn họ bắt đầu lại một lần nữa!

Trác Minh Liệt im lặng anh lặng lẽ kéo váy Thì Ngừ ý bảo cô hãy tỉnh táo. Vẫn trầm mặc từ đầu, Thì An rốt cuộc cũng có cơ hội lên tiếng: “Thì Kiệt về nhà thăm ba với anh một chút đi!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 217: Ngoại Truyện 10

Chương 10: Tìm manh mối

“A chờ một chút! Chờ một chút!”Thì Ngừ vừa thấy tình hình không ổn lập tức nâng trán bình tĩnh mấy giây”Bây giờ hãy nghe em nói! Chúng ta tạm thời không nói chuyện này nữa nửa dạ hội sắp bắt đầu rồi, Tối nay là vũ hội hóa trang đó!”Thì Ngừ không để ý mọi người kinh ngạc mạnh mẽ lời Từ đi .

Trác Minh Liệt im lặng triệt để với vợ mình, cô gái này rốt cuộc muốn làm cái gì quả thực là chỉ sợ thiên hạ không loạn sao!

“Thì Ngừ, chờ một chút!”Từ Quân bị Thì Ngừ kéo đi “Tớ với cậu không phải là bạn tốt sao?”Cô nghiêm túc hỏi.

“Cậu nói gì vậy”Thì Ngừ ôm vai.

“Vậy cậu có thể nói cho tớ biết quá khứ của tớ và anh ta không? Tại sao Hàn Triệt nói anh ta đã từng tổn thương tớ giờ cậu lại nói ây ta yêu thích tớ?”

“Vậy cậu tin tưởng tớ hay Hàn Triệt?”Thì Ngừ không khách khí hỏi.

“Chuyện này...”Từ Quân do dự theo lý cô nên tin tưởng Thì Ngừ nhưng lời Hàn Triệt nói cũng là lời bác Phúc nói! Thấy cô do dự Thì Ngừ nói thẳng: “Năm đó cậu và anh trai tớ tâm đầu ý hợp nhưng vì chuyện của ba cậu nên mới phải xa nhau!”

Từ Quân nửa tin nửa ngờ.

“Thôi như vậy thôi?”Thì Ngừ cầm tay Từ Quân đi đến bên cạnh”Đợi lát nữa vũ hội hóa trang bắt đầu nếu như hai người còn có theo trực giác mà tìm thấy nhau thì hãy thử bắt đầu lại với anh ấy một lần nữa! Tớ tin rằng cậu nhất định sẽ có hạnh phúc!”Lâm Thì Ngừ thủy chung tin tưởng nói!

“Còn nếu như hai người không tìm được thấy nhau thì coi như duyên phận đã hết tớ sẽ không tiếp tục can thiệp!”Thì Ngừ trầm giọng nói.

Từ Quân không biết nên nói gì đành độn u mê liền gật đầu.

Thì Ngừ thu xếp xong cho Từ Quân lập tức chui vào nhà WC gọi điện thoại cho Trác Minh Liệt.

“A lo ! Chồng ơi!”Âm thanh dịu dàng nghe qua điện thoại làm Trác Minh Liệt xương cũng mềm.

“Bảo bối lại có chuyện gì muốn nhờ và sao, hôm nay là ngày kỉ niệm ngày chúng ta kết hôn vậy mà em lại thành bà mai nói dây tơ hồng cho Thẩm Từ Quân và Phùng Thiếu Diễm rồi !”Trác Minh Liệt nhỏ giọng oán trách.

“Em đã nói nhất định không thể để cho Từ Quân vấp vào vết xe đổ của em nên xin anh”Thì Ngừ làm nũng”Sẽ giúp em một lần!”

“Rốt cuộc là chuyện gì, em nói đi”Đối mặt với vợ mình dịu dàng thế Trác Minh Liệt thật sự là không cách nào từ chối.

“Sau đó anh hãy làm dấu để cho anh Thi Kiệt và Từ Quân có thể gặp mặt nhau!”

“Dấu hiệu chẳng lẽ em bắt anh vẽ lên người anh ấy?”

“Không phải, chẳng à, anh là người thông minh nhất, nhất định sẽ có cách, xin anh!”

“Được rồi, được rồi sau khi anh làm xong sẽ nói cho em biết!” Hai người lén lút hết lời hoàn toàn không chú ý đến Hàn Triệt đang ở cách đó không xa .

“Ba, chúng ta sẽ tham gia vũ hội hóa trang sao?” Nữu Nữu hỏi ba.

Thật ra Phùng Thiệu Diễm không muốn tham gia vũ hội hóa trang này, bây giờ điều anh muốn chỉ mong có thể nhanh chóng thoát khỏi đất nước này không quay về nữa. Anh bé Nữu Nữu lên” Nữu Nữu muốn tham gia vũ hội hóa trang sao?”

“Muốn, Nữu Nữu muốn đóng giả làm công chúa” Nữu Nữu gờ bài tay nhỏ bé lên nghiêm túc trả lời.

Phùng Thiệu Diễm lại có mấy phần do dự, lúc này Trác Minh Liệt đi tới.

“Em biết anh không muốn tham gia vũ hội này nhưng là ai kêu hôm nay em gái anh là lớn nhất đầu nếu cô đã nói như vậy thì kính mong anh Thi Kiệt nể mặt mũi!” Trác Minh Liệt lần đầu tiên bắt chước Thi Ngừ gọi Phùng Thiệu Diễm anh Thi Kiệt. “Dù sao con gái luôn là như vậy! Anh muốn giả trang cái gì? Đại Đế Caesar? Hoàng tử Hy Lạp? hay là Napoléon?” Trác Minh Liệt vừa nói vừa kéo anh vào phòng thay quần áo. Hàn Triệt theo sát phía sau.

“Từ Quân hay là bây giờ chúng ta làm Hoa tiên tử có được không?” Tinh trẻ con của Lâm Thi Ngừ không hề mất.

“Chúng ta đã đến tuổi này còn làm Hoa tiên tử? Tớ muốn làm Cleopatra!” Từ Quân tự động cầm một bộ phục trang và trang sức của Ai Cập.

“Cái này không thích hợp hoàng hậu, tớ nghĩ là công chúa Ai Cập đi! Bộ này tương đối phù hợp với cậu!” Thi Ngừ thay đồ trang sức cho cô .

“Phùng Thiệu Diễm em cảm thấy cái này được dường như rất thích hợp với anh”

“Trác Minh Liệt sao cậu lại trở nên đông dài như vậy? Thi Ngừ thật sự đã ăn hiếp hết cậu rồi!” Phùng Thiệu Diễm không quên cười nhạo anh .

“Còn cháu nữa ?” Nữu Nữu phát hiện mình lại không được đề ý.

“Cháu?” Trác Minh Liệt rầu rĩ nơi này căn bản không có trang phục nhỏ như vậy!” Cháu gái nhỏ cháu ở nơi này chờ chú một chút !”

Trác Minh Liệt đi ra ngoài gọi hai đứa con trai đến” Giao cho các con một nhiệm vụ nặng nề! Chăm sóc tiểu đáng yêu này đi!”

“Con không chăm !” Đã đeo mặt nạ, mặc trang phục hoàng tử Mộc Mộc kêu ngạo vừa rồi Nữu Nữu đã làm tổn thương đến lòng tự ái của nó.

Trác Minh Liệt cau mày” Nữu Nữu bây giờ cháu là công chúa hai người này là hoàng tử cháu chọn một đi!”

Nữu Nữu nhìn xung quanh đất Cầu Cầu đeo mặt nạ màu bạc.” Cháu chọn anh trai này!”

Cầu Cầu hưng phấn Nữu Nữu lên làm Mộc Mộc tức giận giật mặt nạ xuống.

“Anh không tốt ở chỗ nào? Tại sao lần nào em cũng chọn anh ta?” Mộc Mộc thở phì phò hỏi.

Nữu Nữu bị dọa sợ đến mức trốn sau lưng Cầu Cầu , Trác Minh Liệt cười lớn đến mức nước mắt nước mũi cũng muốn chảy ra.

“Trác Diệc Hằng tiền sinh xin chú ý thái độ của con ! Đối với con gái không thể thế này! Nữu Nữu không thích con cũng chính bởi vì thái độ hung hãn của con!” Trác Minh Liệt nghiêm túc nói.

Mộc Mộc giận đến mức đeo mặt nạ lên chạy nhanh như một làn khói.

“Được rồi, Trác Diệc Minh, Nữu Nữu giao cho con, con phải có trách nhiệm bảo vệ an toàn cho em ấy trong vũ hội!”

“Dạ được, ba yên tâm đi con nhất định sẽ chăm sóc em gái thật tốt!” Cầu Cầu dắt bàn tay nhỏ bé của Nữu Nữu ngoan ngoãn đứng ở trước mặt ba. Trác Minh Liệt hài lòng sờ đầu con trai một cái xoay người rồi nói với Phùng Thiệu Diễm : “Bây giờ anh hãy yên tâm đi, tiểu công chúa của anh đã có hoàng tử chăm sóc anh có thể thoải mái vui chơi rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Vợ Trước Của Tổng Tài Lãnh Khốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

